
TVTE VIDE

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΛΕΞΙΚΟΝ.

APOLLONII SOPHISTAE
LEXICON GRAECUM
ILIADIS ET ODYSSEAE.

Ex editione Parisiensi repetiit, recensuit & illustravit,

HERMANNUS TOLLIUS.

LUGDUNI BATAVORUM,
APUD S. ET J. LUCHTMANS,
MDCCLXXXVIII.

CELSISSIMIS AC *SERENISSIMIS*

FRATRIBUS,

GUILIELMO FRIDERICO

ET

GUILIELMO GEÖRGIO FRIDERICO,

ARAUSIONIS ET NASSAVIAE PRINCIPIBUS, ETC. ETC. ETC.

S. P. D.

HERM. TOLLIUS.

Quamquam edendi hujus Lexici ducem atque auctorem habui, PRINCIPES ILLUSTRISSIMI, DAVIDEM RUHNKENIUM, V. Cl., qui ita me inde a prima juventute, in disciplinam suam amicitiamque recepit, ut, si quid ego Graecas Lati-

* nas-

naſque literas, docendo ſcribendove adjuverim, quod ſentio quam ſit exiguum, aut ſi quem ex illis ſive ad utilitatem ſive ad voluptatem, perceperim fructum, quem & fuiſſe profiteor & etiamnum eſſe multo maximum, ut igitur omne illud jure uni illi deberi videatur; & quamquam pro iſta beneficiorum erga me magnitudine, & vero pro ingenii & eruditionis late ſparſa gloria, amico huic & praeceptori operam hanc noſtram tradere in tutelam & commendare decreveram; tamen, ex quo in veſtram, Principes Generoſisſimi, conſuetudinem admitti, vobisque adeo a ſtudiis eſſe mihi contigit, mutato conſilio, veſtris praecipue nominibus, volente etiam & jubente RUHNKENIO, inſcribendum libellum eſſe exiſtimavi. In Regiae enim matris gremio, inde a teneris, ad omnem elegantiae atque humanitatis ſenſum educati, non literis ſolum noſtris tam impenſe favetis, ut dubitari nullo modo poſſit, quin antiquam in his quoque Batavorum dignitatem & decus veſtro olim praeſidio egregie conſervetis: ſed ea etiam me meo-

meosque benevolentia & Vos & Augustissimi Parentes vestri complectimini, ut hominis sensum exuisse videar, nisi prolixo huic studio & favori qualecumque tandem grati animi monumentum ponere gestiam. Accedit etiam, quod, levis licet opera, in HOMERO tamen interpretando versetur, a cujus lectione uti nemo unquam nisi doctior meliorque discessit, ita Vos praesertim, Serenissimi Principes, quo aetas vestra erit maturior, eo ampliores indies feretis fructus, tum in regum forte populorumve aestu cavendo, aut moderando, tum vero in deligendis nobilissimis sapientiae ac virtutis exemplis, quae & intueamini perpetuo, & in rebus gerendis imitemini. — Benigne igitur in clientelam vestram recipite, Principes illustrissimi, quod vobis offero, his nominibus commendatum, munusculum, & Graecas literas, atque universam adeo humanitatis disciplinam, uti juvant egregie civitatem & illustrant, ita vestra auctoritate sustineatis, blande foveatis, & corroboratas ornetis. Faxit porro Deus, ut virtutis usus ita vobis cum vitae

prosperitate & generis honorumque splendore conjunctus esse pergat, ut, quam majorem indies concitatis, aliquando re ipsa superetis, exspectationem vestri, debitamque Parentibus ac Patriae pietatem, ad summam usque senectutem, cumulatissime praestetis. — Valete, Principes jucundissimi, atque ita mihi meisque favere pergite, uti vos ego & illustrissimam Arausionum Gentem, rebus omnibus perpetuo florentissimos cupio, precor. Dab. Hag. Com. ad d. 8. Augusti MDCCLXXXVIII.

PRAEFATIO.

Anni sunt viginti & quod excurrit, ex quo APOLLONII SOPHISTAE LEXICON HOMERICUM, ex Codice Bibliothecae Sangermanensis, Parisiis edidit Jo. BAPT. CASP. D'ANSSE DE VILLOISON, Vir Cl. At vero, quamvis splendida haec editio multis se nominibus egregie commendaret eruditis, tamen in ipsis ejus dotibus erant, quae libri molem ac pretium ita augerent, ut paucis tantum Homericae elegantiae studiosis esset parabilis, eximius nempe chartae & typorum splendor, Versio Latina, & tabulae denique aeneae, in quibus difficillima Palaeographiae specimina ex Codd. Mstis exhibentur & explicantur. Itaque jam tum, auctore praesertim DAV. RUHNKENIO, Viro Cl., de nova editione paranda cogitare coepimus, quae & minoris voluminis, & pretii esset aequioris. Juvabant consilium LUCHTMANNI fratres, ejusdem Lexici Apographum mecum communicantes, a Cl. Montfaucono ex Sangerman. olim Codice descriptum, quod suo sibi aere comparatum, HEMSTERHUSIO antea & ALBERTO, Viris Cl. impertiverant, & in quo cum interdum levior lectionis diver-

sitas, *&* *in paucis locis corruptis* Montfauconi *conjecturae observentur*, *passim tamen editum exemplum confirmatur*, *&* *accurata adeo probatur Editoris diligentia. Accessit postea*, *cum Parisiis per aliquot menses degebamus*, *summa* Villoisoni, *viri amicissimi*, *&* *aliorum Eruditorum humanitas*, *per quam* *&* Apollonium Mstum *inspicere*, *&* *cum in aliis Bibliothecis*, *tum vero in Regia*, *multos praeterea ipsius* Homeri *&* Codices *&* Scholiastas *versare* *&* *consulere licuit*, *in quibus memorandus prae caeteris est*, *qui saepius nobis ad* Apollonium *interpretandum profuit*, Scholiastes antiquus in Iliada Homeri, *dudum antea a Cl.* Ruhnkenio *excerptus* (1), *sed*, *quem descripsimus fere totum ex Codice Bibliothecae Regiae bombycino*, *saeculi circiter decimi tertii*, *ordine* 2766°.

His igitur instructi copiis, *tanta cura*, *vel potius religione editionem Parisiensem repetendam curavimus*, *ut*, *Cl.* Villoisoni *exemplum secuti*, *ne corruptissimis quidem formis certissimas emendationes substitueremus*; *Versionem porro Latinam* *&* *specimina*

(1) V. Ruhnk. *Vir Cl. Praefat. Hesych Tom II.* p. 8, 9. coll. Koen. *a Corinth. p.* 19, 20.

ne palaeographiae omisimus; & *contra Cl.* VILLOISONI *commentario* Observationes *nostras* & Excursus *aliquot atque* Indices *adjecimus*, *in quibus omnibus potissimum contulimus studium nostrum ad illud*, *in quo praecipue hujus libelli bonum cernitur*, *ut*, *quaque* Apollonii *glossa ad suum in Homero locum relata*, *ejus sive ad constituendam lectionem*, *sive ad explicandam*, *momentum intelligi possit. Has autem ipsas vel lectiones vel explicationes quoniam*, *uti saepe bonitate sua* & *elegantia*, *ita interdum etiam auctoritate Apollonii judicari oportet*; *non dubito fore plerosque*, *qui sententiam hic nostram de aetate* & *meritis hujus Lexici cognoscere cupiant*, *praesertim cum Cl.* RUHNKENIUS, *quod* „ Apionis *auctoritate pari-* „ *ter atque* Aristarchi, Heliodori & *aliorum vetu-* „ *stiorum Grammaticorum*, *frequentissime uti viderat* „ *Apollonium in Lexico Homerico*," *in eam inductus est opinionem*, *ut*, „ *errare censeat* Suidam, *qui* A- „ pionem *hujus* Apollonii *discipulum dicit*, & *diu* „ *ante* Apollonium *vixisse* Apionem:" (1) & *cum Cl. contra* Villoisonus, *quod* Suidas *ait*, *verum esse*, *con-*

(1) V. RUHNK. *Praef. ad Hesych. T. II. p. 5.*

contendit, atque adeo Augusti aetate clarum fuisse
Apollonium, in discipulisque habuisse Apionem,
quem eo frequentius citaverit, quod in maximo ille ho-
nore, & praecipuum esset disciplinae Apollonianae
ornamentum (1) —. Atque hic negari profecto non
potest, quod, antequam integrum hoc versaverat
Lexicon, ex eo tantum, quod saepius Apion laude-
tur, conjecerat Cl. RUHNKENIUS; inesse scilicet
his glossis, quae aetatem prodant Augusto, imo Tibe-
rio & Claudio Imperatoribus recentiorem, formas no
tantum verborum Latinas, Graecis temere mix
tas (2), sed apertissima praesertim, cum in singu
glossis, tum vero in universo Lexico frequentis int
lationis indicia. Vix enim Apollonio quis t
quae alienae sint glossae a Lexico Homeri
quae varie sint mutilatae (4), aut quae
rem arguant imperitissimum (5). Sed m

(1) V. VILLOISON. Praef. ad Apoll
(2) E. C. Καρβία V. Ἐφόλκαιον p. 31
Αντίδα p. 438. Δωροῖς V. Οἰνίακα p. 490. se
(3) V. e. c. v. Ἀάαθεν. p. 6. Ἀβάλε
11. Ἄνεgον. p. 47. & alias magno nume
indice obelo notandas curavimus.
(4) Vid. e. c. V. Εἰσκοντες. p. 24
277. V. Ὄλυμπος. p. 4.6. V. Οὔνεκα
(5) In multis aliis glossis conferr

etiam excellentis doctrinae Grammatico indignae videantur, non dicam, quae bis repetuntur (1), *sed quae inter se adversis pugnant frontibus* (2). *Denique proficisci certe ab Apollonio non potuerunt, in quibus ipse Auctor laudatur* (3), *vel in quibus doctrina traditur, sive ex uberioribus ipsius observationibus missa in compendium* (4), *sive a cognitis ipsius decretis diversa* (5).

Haec quidem omnia quo diligentius volvo mecum & considero, eo infelicius mihi videtur hujus Lexici fatum fuisse, quod ab Apollonio *quidem*, Apionis *praeceptore, sub Augusto, conditum, postea tamen ab imperitis compilatoribus addendo, demendo, interpolando, tanto opere fuerit mutilatum, ut plerisque in*

p. 273. V. Σίντιες. p. 601. in quibus *compilatorem*, & V. Παλαιφάτῳ. p. 527. V. Σάμος. p. 592. & V. Σπιλάδεσσι. p. 603. in quibus *imperitum* etiam compilatorem suis quasi vestigiis deprehendes.

(1) Conf. e. c. V. Ἀνδήμονες. p. 217. 219. V. Ἐπιβαλλόμενος. p. 281. & 294. & alias formas, quas facile quilibet in Indice observabit.

(2) Conf. e. c. V. Βιόωνται & Ἐβιώσατο. p. 192. & p. 238. Ἐξέκοντες & Ἴσχειν. p. 250. & 369. V. Εἴργον & Ἴργον. p. 249. & 368. V. Μοῖρεσι. p. 461. & Πιφοσμένος. p. 549. V. Περιτρέφεται & τρέφεται. p. 545 & 654. &c.

(3) Conf. V. Ὦπος. p. 729.

(4) Conf. e. c. quae disputavimus. p. 505. Obs. 2. & 6.

(5) Conf. V. Ἡροφάνειαν. p. 327.

in glossis, atque adeo in frequenti etiam Apionis *mentione, vix certo definias, utrum ad* Apollonium, *an vero ad alium auctorem, sint referendae, utique in judicando etiam bonitas potius & elegantia cujusque lectionis, quam certa Lexicographi auctoritas sequenda esse videatur. — Tu interim, Benevole Lector, his fruere, & nobis fave. Vale.*

Dab. Hagae Comit. ad d.
11. Aug. 1788. —

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ[1]

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ

ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Α.

Α ψιλῶς καὶ δασέως ἐκφερόμενον, δηλοῖ χειλιασμὸν, στέρησιν, πολὺ, ὁμοῦ, φαῦλον, ἴσον, ὅμοιον, σύν. χειλιασμὸν, ὅτ' ἂν ἀποδυσπετοῦντες λέγωμεν Ἆ. στέρησιν, ὅτ' ἂν λέγωμεν ἀσθενὲς, τὸ ἐστερημένον [2] τοῦ ὑπάρχοντος σθένους. πολὺ, ὅτ' ἂν φω-

1 Ἀπολλωνίου. Hunc titulum praefixum habet *Codex Manuscriptus*. Vill.

2 Ἐστερημένον. Sic habet *Codex Manuscriptus*. Male *Montfauconius*, in excerptis quae habet *Bibliotheca Coisliniana*, legit & edidit ὑστερημένον, quod minus hic respondet voci στέρησιν praecedenti. Vill. Cum in tota hac Grammatici disputatione vix un-

φῶμϑν ἀχανὲς πέλαγος, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πολὺ κεχηνός. ὁμοῦ, οἷον ἀδελφὸς, ὁμαδελφὸς, καὶ ἀκολουθοῦν, τὸ ὁμοκέλευθος. [1] τὸ δὲ φαῦλον, ἴσον τὸ [2] κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον· ὅτ' ἂν φάσκωμεν, ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον· τὸ δὲ ἴσον καὶ ὅμοιον, ὅτ' ἂν οἱ ποιηταὶ τὴν ἰσολεχῆ καὶ ὁμόκοιτον, ἄλοχον καὶ ἄκοιτιν καλῶσιν. τὸ δὲ σὺν, ὅτ' ἂν ἀντὶ τοῦ συνέτυχεν, ἀβόλησεν [3] λέγωμεν. σημαίνει δὲ καὶ ἄθρουν, καὶ τὰ αὐτοῦ. ὅτ' ἂν μὲν οὖν τὸ ἄθρουν·

—— —— Ἄρ' [4] οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν.

ὅτε δὲ τὰ αὐτοῦ·

Ἤτοι [5] ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκεν. ——

ἔχει δὲ καὶ ἄλλας πλείονας δυνάμεις.

ἈΑ'ΑΤΟΣ. [6] ὁ ἀβλαβὴς καὶ εὐχερὴς, καὶ δι' οὗ ἀνδ

una atque altera forma attingatur Homerica, Ἄλοχος nempe & Ἄκοιτις, suspicari forte liceat alienas a Lexico Homerico Observationes Apollonio a male sedulis praefixas esse.

1 Ὁμοκέλευθος. Lege ὁμοκέλευθοι; ut conveniat cum neutro ἀκόλουθον. VILL.

2 Ἴσον τό. Clar. *Hemsterhusius* ad *Aristophan. Plutum* p. 338. haec verba, quae laudat, sic restituit: τὸ δὲ φαῦλον, ὅταν φάσκωμεν ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον, ἴσον τῷ κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον. VILL. Quid si abjicias ἴσον, quod mox suo loco positum hic temere fuerit insertum? τὸ δὲ φαῦλον, τὸ κακοπρόσωπον καὶ κακοτράχηλον ὅταν φάσκωμεν ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον.

3 Ἀβόλησεν. Vide *Hesych.* in Ἀβολεῖν. VILL.

4 Ἄρ'. Lege separatim ἆ ῥ'. VILL. Pertinet Glossa ad *Il.* B. 36.

5 Ἤτοι. Il. P. 193. VILL.

6 Ἀάατος. Sic in *Codice Manuscripto*, quamvis primum *alpha* fere deletum sit; sic bis in *Homero*. Male *Montfauconius* edidit ἄατος. At in duobus versibus ab *Apollonio* laudatis scriptum reperitur ἄατος. Legendum tamen ἀάατος, ut constet metrum. Vide *Etymol.* & *Hes.* VILL. Tertius etiam

ἄνευ ἄτης. ἔνιοι δὲ, τὴν ἐπιβλαβῆ καὶ δυσχερῆ. ὡς ἐν τῷ·

Μνηστήρεσσιν [1] ἄεθλον ἀάατον. οὐ γὰρ ὀΐω

διὰ δὲ τοῦ Χ, τὴν ἀβλαβῆ· [2]

Οὗτος [3] μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

ΑΑΣΑΝ. [4] ἔβλαψαν.

ἈΑΣΑ'ΜΗΝ. [5] ἐβλάβην, ἄτῃ περιέπεσον.

ἈΑ'ΠΤΟΥΣ. οἱ μὲν δασύνοντες τὴν δευτέραν ὑποδιδέασιν ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο· οἱ δὲ ψιλῶς [6] ἀναγινώσκοντες, ἀπλοήτους. ἔνιοι δὲ, ἀνεκφεύκτους, ἢ χαλεπάς· ἵν᾽ ᾖ τὸ μὲν Α [7] ἐπιτε-

τε-

etiam succurrit *Homeri* locus, in quo legitur ἀάατον. Il. Ξ. 271.

Ἄγρει νῦν μοὶ ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ.

quae ipsis *Scholiorum* verbis explicat *Etymol.* v. Ἀάατος; Eandem nominis formam habet dictionum Homericarum studiosissimus Poëta *Apoll. Rh.* II. 77.

1 Μνηστήρεσσιν. Od. Φ. 91. VILL.

2 Τὴν ἀβλαβῆ. Lege τὸν; ut supra, τὴν ἐπιβλαβῆ VILL. Et pro τοῦ Χ ex pervulgato Grammaticorum usu lege τὸ Χ: simile mendum infra sustulit Cl. *Villoison.* v. Ἀναξηλοι πολεμίσται p. 162.

3 Οὗτος. Od. Χ. 5. VILL.

4 Ἄασαν. Conf. *Od.* Κ. 68. ibique *Schol.*

5 Ἀασάμην. Male *Montfauconius* dedit ἀσάμην. Extat ἀασάμην in Codice MS. & Il. Ι. 116. 119. ac Τ. 137. At ἀσάμην nusquam in *Homero* reperitur. Hoc fraudi fuit Clarissimo viro, quod prius *alpha* hic quoque vix appareat. Vide *Hes.* VILL.

6 Ψιλῶς. Sic in Codice Manuscripto: male *Montfauconius* legit ψιλάς. VILL.

7 Α. Hoc vitiose expressit *Montfaucon.* per πρῶτον; nam, cum de duobus tantummodo agatur, melius exprimeretur per πρότερον. Sed pariter male habet *Etymologus Magnus*: ἵν᾽ ᾖ τὸ μὲν Α ΠΡΩ'ΤΟΝ ἐκτεταμένον, τὸ δὲ δεύτερον συνεσταλμένον. Ubi vides συνεσταλμένον pro συγκεκομμένον; ut supra posuit ἀνεφίκτους pro ἀνεκφεύκτους. VILL. Defendi equidem posse censuerim *Montfauconii* illud πρῶτον & *Etymologi* etiam le-

cen.

τεταμένον, [1] τὸ δὲ δεύτερον συγκεχυμένον.

ἌΑΣΧΕΤΟΝ. ἀκατάσχετον, ἀνυπομόνητον. ἢ τὸ [2] κατ' ἀπόφασιν τοῦ δυσχετοῦ. εἴρηται δὲ κατ' ἐπέκτασιν. τὸ γὰρ [3] αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ·

Ἄσχε-

ctionem ἀνεφίκτους praeferendam esse nostri formae ἀνεκφεύκτους; utriusque opinionis momenta mox exponam.

1 Ἐπεκτεταμένον. Male contra fidem MS. *Codicis* edidit *Montfaucon*. ἐκτεταμένον, quod tamen habet *Etymol.* At fortasse hic legendum: ἢ ἀΐαπτους, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ Ι. ἵν' ᾖ τὸ μὲν Α ἐπεκτεταμένον, (seu ἐπιτεταμένον,) τὸ δὲ Ι συγκεχυμένον. Ut *Eustathius*, qui in hanc vocem omnino consulendus est, habet ad Il. Α. p. 150. Edit. Rom. 1542: ἢ ἀΐαπτοι, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ Ι. ὡς οὐ δύναταί τις ἰάψαι, ὃ ἔστι βλάψαι. ἢ κατὰ ἐπίτασιν, αἱ πολλὰ ἰάπτειν δυνάμεναι. Sic & *Etymol.* ἐξ οὗ (ἰάπτω) ἰάπτης. καὶ κατὰ στέρησιν, ἀΐαπτος καὶ κατὰ ἔλλειψιν τοῦ Ι, ἄαπτος. Passim in *Hom.* χεῖρας ἀάπτους. VILL. Non video primum, quod pace dixerim Cl. *Villoisoni*, multum hic peccasse *Montfauc.*, cum ederet τὸ μὲν πρῶτον (sc. Α) ἐκτεταμ. &c. *Eustath.* certe in forma simillima Ἄασχετος explicanda *p.* 618. *v.* 38. τὸ μὲν πρῶτον Α, inquit, ἐπιτατικὸν, τὸ δὲ δεύτερον στερητικόν. Deinde vero Α ἐπεκτεταμένον idem videtur, quod κατ' ἐπέκτασιν positum dicit noster v. Ἀάσχετον, id est, quo dilatetur vox & extendatur; συγκεχυμένον vero Α, quod per συγχύσιν positum & ex pleniore forma contractum sit. — Itaque pertinet observatio ad eam Grammaticorum classem, qui non tantum alterum Α in voce ἀάπτους, ψιλῶς ἀναγινώσκουσι, sed & accipiunt quasi ἀϊάπτους ab ἰάπτω *laedo*: Secundum illos enim ἴαπτος augetur altero Α, & forma inde orta ἀΐαπτος, abjecto Ι, contrahitur in ἄαπτος; ut adeo vere τὸ μὲν πρῶτον Α sit ἐπεκτεταμένον, τὸ δὲ δεύτερον συγκεχυμένον. Hanc autem qui probabant nominis proprietatem, duplici tamen ratione sunt interpretati: vel enim Α illud prius ἐπιτατικὸν censentes, χεῖρας ἀάπτους exposuerunt πολλὰ ἰάπτειν δυναμένας, sive, ut breviter Noster & *Etymol.* χαλεπάς, vel idem Α existimantes esse στερητικὸν, reddiderunt ἃς οὐ δύναταί τις ἰάψαι, quemadmodum scribit *Eustath. p.* 150. quo cum melius certe convenit *Etymologi* ἀνεφίκτους, quam Nostri ἀνεκφεύκτους. Conf. *Scholia Variorum* quae utilissimo consilio, Cl. *Wassenb. Homero* subjecit, *Il.* Α. 567.

2 Ἢ τό. Fortasse ἤτοι. VILL.

3 Τὸ γὰρ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ. Mal-

Ἄχετον[1] οὐκ ἐπιεικτόν. — —
καὶ

Μητρός[2] τοι μῦθος ἐστιν ἀάχετον, οὐκ ἐπιεικτόν.

ἈΑΓΕΣ.[3] ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

ἈΑ'ΣΑΙ.[4] πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι.

ἈΑ'ΤΑΙ.[5] ἄγαν βλάπτει.

ἈΑΣΙΦΡΩΝ. βλαψίφρων. εἴρηται καὶ ἀεσίφρων. σημαίνει τῷ ἔχοντι[6] κεκοιμημένας τὰς φρένας, καὶ οὐ διεγηγερμένας.

ἈΑ'ΣΑ-

Mallem τοῦ γ' &c. *id eſt*, ejusdem ſcilicet autoris & in eodem opere; ut ſupra ἀλφ' τοῦ Χ ſignificat *in libro vigeſimo ſecundo*, ubi laudatam vocem reperire eſt. Forſan aliquis legat: τὸ γ' αὐτό, (pro αὐτοῦ,) καὶ δι' αὐτοῦ. *Idem enim eſt*, & *in eodem opere*, (ſcilicet *Iliade*,) ſeu *ſenſu*. VILL.

1 Ἄχετον. Il. Π. 549. VILL.

2 Μητρός. Il. Ε. 892. VILL.

3 Ἀάγες. Conf. *Od*. Λ. 574. ibique *Scb*.

4 Ἀᾶσαι. Quamvis *Il*. Τ. 129. nunc quidem optimo ſenſu legatur:

— — ὄμοσε καρτερὸν ὅρκον,
Μήποτ' ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
Αὖτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην· ἣ πάντας ἀᾶται.

& quamvis confirmet hanc lectionem *Euſtath*. *p*. 1176. *vſ*. 8. potuit tamen olim non abſurde legi:

— — — ἣ πάντας ἀᾶσαι.

Non video certe cui Poëtae loco, praeter hunc, convenire iſta forma poſſit.

5 Ἀᾶται. Pertinet Gloſſa ad *Il*. Τ. 91 & 129.

6 Τῷ ἔχοντι. Lego τοὺς ἔχοντας; ut & edidit *Alberti*. Vide *Etymol*. VILL. Quod autem ſcribit noſter Ἀασίφρων, nunc quidem nusquam habent Editiones Homericae, ſed ubique exhibent Ἀεσίφρων. e. c. *Il*. Υ. 183. Ψ. 603. &c. Utramque tamen formam, alteram ab ἀᾶσαι, βλάψαι, alteram ab ἀέσαι, κοιμηθῆναι derivandam, alii etiam agnoſcunt Grammatici, tanquam *Heſych*. v. Ἀασίφρων & *Euſtath*. *p*. 1319. *v*. 15. cui pro τὸ ἀέσαι, τὸ βλάψαι, reſtituendum omnino τὸ ἀᾶσαι, uti recte editur *p*. 1202. *v*. 46. Caeterum, qui mox ſequitur apud Noſtrum Dativus τῷ ἔχοντι, minime tentari ab eruditis Interpretibus debuerat: cum inde colligatur, quem locum reſpexerit, & cu-

'ΑΑ'ΣΑΤΟ. ἠγνόησεν, ἥμαρτεν, ἐφθόνησεν. [1]
'ΑΑ͂ΣΘΑΙ. [2] λωβᾶσθαι, κακοῦν.
'ΑΑΣΙΦΡΟΣΥ'ΝΗ. [3] φρενοβλάβεια.
"ΑΑΤΟΝ. [4] μέγαν, ἀκόρητον, πονηρόν. οἱ δὲ, ἄβλητον· οἱ δὲ, ἄτονον.
'ΑΔΕΙ͂Ν. ὀχλεῖν [5], ἀπορεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀσιτεῖν.

'ΑΑ'ΛΙΟΝ.

cujus Commentarios secutus sit Apollonius. *Od.* Φ. 302.

—— ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς
Ἤϊεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

Scilicet Grammatici solennem morem formas rariores ipso illo casu proponendi & interpretandi, quo in veterum scriptorum locis leguntur, etiam addito verbo σημαίνειν servant. Ita Noster infra v. Βαθυπέπλους —— τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθυζώνους καὶ βαθυκόλπους; & magis aperte v. Ἑανός· —— Ἑανῷ λιτὶ Κάλυψεν, ἐπιβολαίῳ λιτῷ σημαίνει· περὶ τῷ λεπτῷ ὑφάσματι. Conf. etiam v. Ἀντιάσειεν.

1 Ἐφθόνησεν. Duas confudit glossas librarius. Post ἥμαρτεν sic novum constitue articulum: Ἀγάσσατο. ἐφθόνησε. Vide *Hes.* & Il. Ρ. 71. ac *Schol.* VILL. Ἀάσατο habet Poëta *Il.* Ι. 533. &c. ubi *Schol.* quem secutus est *Hesych.* interpretatur ἐβλάβη.

2 Ἀᾶσθαι. Haud scio ubi olim in *Homero* legerit noster, Ἀασθεὶς & ἀάσθη frequenter occurrunt.

3 Ἀασιφροσύνη. Nusquam apud *Homerum* extat haec vox. Legitur *Od.* Ο. 469. ἀεσιφροσύνῃσι. VILL. Equidem legere malim Ἀασίφρονι, φρενοβλαβεῖ. Ἀεσίφρονι *Homer.* & eandem interpretationem ex MSto *Aloysii* habent *Schol.* *Barnes.* *Od.* Φ. 302. Conf. quae diximus ad *v.* Ἀασίφρων. p. 5.

4 Ἄατον. Ob praecedens Ἀάατος, p. 4. hic mallem ἄατον, quod est ἀκόρητον. Respexit Il. Χ. 218. μάχης ἄατον, & passim ἆτος πολέμοιο; unde infra p. 214. Ἆτος interpretatur, ἀκόρεστος, ἢ βλαπτικὸς κατὰ πόλεμον. Hinc unice emenda *Hes.* & *Glossas* in eum ab *Alberti* laudatas, quae Ἄατον pro Ἆτον male legentes, & cum longe diverso Ἀάατον pejus confundentes, pessime conjunctim explicant ἀβλαβὲς, seu ἐπιβλαβὲς, ac simul ἀκόρητον, ἀπλήρωτον; cum prior quidem sensus ad Ἀάατος, posterior vero ad ἆτος referendus sit. Sequentia autem in *Apollon.* οἱ δὲ, ἄβλητον &c. suo loco mota pertinent ad Ἀβλῆτα, & ad finem hujusce posterioris glossae rejicienda sunt. VILL.

5 Ὀχλεῖν. Lege ὀκνεῖν. *Il.* Κ. 98.

—— κα-

ἈΑ'ΛΙΟΝ. [1] ἄτακτον, ἀκριτίς.
ἈΒΑ'ΛΕ. Ἀβάλ... [2] εἴθε.
ἈΒΑ'ΚΗΣΑΝ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. σημαίνει δὲ τὸ ἠγνόησαν. οἱ δὲ τὸν ἀσύνετον καὶ βλακὰ ἀβακῆ λέγουσι. ὁ παρέχων τὴν λέξιν [3] στίχος·

—— —— Οἱ δ' [4] ἀβάκησαν
Ἄπαντες· [5] ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα.

Ὁ δὲ Ἀπίων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάζειν. τὸ δὲ λέγειν καὶ ἱστορεῖν, οἱονεὶ φάζειν, ὅπερ ἐστὶ φράζειν, [6] κατὰ παράληψιν τοῦ Ρ.

ἈΒ-

—— καμάτῳ ἀδδηκότες, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ.
Schol. ὑπὸ τοῦ κόπου ἀηδῶς διακείμενοι, ἐκπεπτωκότες. Conf. *Il.* Κ. 312, 471. *Od.* Α. 134. Μ. 281. itemque Noster, *Hesych. Suid.* & *Etymol.* v. Ἀδδηκότες, ex quibus *Hesych.* & *Suid.* formam Ἀδδεῖν iisdem fere verbis interpretantur, quibus noster Ἀδεῖν.

1 Ἀάλιον. Mallem ἅλιον; sed obstat consensus *Hes.* quem vide. VILL. Ἀάλιον certe non habent Editiones *Homeri.* Ipsa etiam interpretatio ἄτακτος, quam & *Hesych.* & *Suid.* habent, merito suspecta fuit *Albertio*, quem in observationibus ad *Hesych.* modeste rogantem, an legendum sit ἄπρακτος, juvat egregie *Schol.* ad *Il.* Δ. 26. Ἅλιον. μάταιον, ἄπρακτον & *Phavor. p.* 116. v. 43. Ἅλιον βέλος (Il. Δ. 498. & alibi) μάταιον, ἄπρακτον.

2 Ἀβάλ.... Lego Ἀβάλε. *Etymol.* habet Ἄβαλ, Ἄβελ & Ἀβάλε. Vide *Hes.* VILL. Glossa iterum a Lexico *Homerico* aliena.

3 Λέξιν. Significat vocem rarissimam; ea vis hujusce vocabuli. Verba enim antiqua & a vulgi familiaritate abducta λέξεις vocant Critici veteres, teste Clarissimo *Ruhnkenio* ad *Timaeum Platonis Lexicographum*, in quem doctissimis animadversionibus illustratum omnem eruditionis Graecae copiam effudit. In Ἀβάκησαν & Ἀβάκης vide *Etymol.* & *Hes.* VILL.

4 Οἱ δ'. Od. Δ. 249. VILL.

5 Lege Πάντες. VILL.

6 Κατὰ παράληψιν. Communis haec est Grammaticorum doctrina, ut φράζειν dictum censeant pro φάζειν per ἐπένθεσιν sive παράληψιν τοῦ Ρ; quod ideo monendum duxi, ut intelligatur Cl. *Villoison.* emendationem, quam ad con-

ἈΒΛΗΧΡΗ'Ν. [1] οἱ μὲν, ἁπαλὴν· οἱ δὲ, ἀσθενῆ·

Ἀβληχρ', [2] ἠδυνόσωρα, τὰ δ' οὐ μέγ' ἀμὴν ἐρύξει.

καὶ ἐπὶ τοῦ·

—— Θάνατος [3] δέ τοι ἐξ ἀλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς ἄμα [4] τοῖος ἐλεύσεται, ——

οἷον ἀσθενὴς, ἀμαυρός.

ἈΒΛΗ'ΤΑ. ἅπαξ εἴρηται ἡ λέξις·

Ἀβλῆτα, [5] πτερόεντα, μελαινάων [6] ἕρμ' ὀδυνάων.

οὔποτε ἄλλοτε βεβλημένον, καινὸν, ἢ πολυβλῆτα, οἷον πολλοὺς βεβληκότα. [7]

ἈΒΡΟ'ΤΗ. ἐπὶ τοῦ·

Νὺξ [8] ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες. ——

Καὶ οἱ μὲν, τὴν ἐρήμην βροτῶν [9] φασιν· οἱ δὲ, τὴν

textum ipſum propoſuerat, κατὰ παράλειψιν, merito revocaſſe in Appendice; ubi tamen alteram proponit conjecturam, quae parum itidem videtur neceſſaria, pro ὅπερ ἐστι φεάζειν legendum eſſe ὅθεν ἐστι φράζειν. — Grammaticus noſter infra v. Ἄπαστος —— τὸ μάσασθαι γὰρ τὸ πάσασθαι, κατὰ κοινωνίαν τοῦ Μ πρὸς τὸ Π. Eadem hic vocabuli proprietatem explicandi ratio, φάζειν, ὅπερ ἐστι φράζειν, κατὰ παράληψιν τοῦ Ρ.

1 Ἀβληχρήν. Ipſum hoc Gloſſae caput pertinet ad *Il.* Ε. 337. ubi *Schol.* interpretatur ἀσθενῆ, ἁπαλήν.

2 Ἀβλῆχρ'. Il. Θ. 178. Vill.

3 Θάνατος. Od. Λ. 133. Vill.

4 Ἄμα. In noſtro hodie *Homero* legitur μάλα. Vill.

5 Ἀβλῆτα. Il. Δ. 117. Vill.

6 Μελαινάων. Confirmat Noſter lectionem l. l. vulgo receptam, quam temere corrupit *Barneſ.* in μελαινέων, quod ἐων legi μονοσυλλάβως non poſſe putabat.

7 Βεβληκότα. Adde huic gloſſae, quae ſupra in ἄαπτοι alieno loco poſita, huc pertinere docuit *Villoiſ.* οἱ δὲ ἄβλαπτοι. οἱ δὲ ἄτονοι.

8 Νύξ. Il. Ζ. 77. Vill.

9 Βροτῶν. *Æſchylus* ab *Euſta-*

τὴν ἀθάνατον, ἐξ ἧ ἡ θεῖα νοεῖται. ἐν ᾗ ἄλλοις,

[1] Ἀμβροσίην διὰ νύκτα. ——

βέλτιον ᾗ τὸ Α.

ΑΒΡΟΤΑΞΩΜΕΝ. [2] ἁμάρτωμεν ἀλλήλων.

—— —— [3] Ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν

Ἐρχομένω. πολλαὶ γάρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι.

Ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαμφοδήσομεν [4], ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ κατὰ τὴν συνάντησιν. ὅθεν καὶ τὸν βουλόμενον τρῶσαι μὴ ἐπιτυχεῖν, ἤμβροτες [5] λέγει.

ΑΒΡΟΜΟΙ. οἱ σὺν βρόμῳ πολλῷ.

[6] Ἄβρομοι, [7] αὐΐαχοι, ἔλποντο ᾗ νῆας Ἀχαιῶν Αἱρήσειν. —— ——

Καὶ

stathio & *Phavorino* laudatus alicubi dixerat: ἄβροτον εἰς ἐρημίαν, ex Α privativo & βροτὸς mortalis. In *Lexico* MS. *Bibl. Coisl. pag.* 499, optime explicatur: ἐν ᾗ βροτὸς οὐ φαίνεται. VILL.

1 Ἀμβροσίην. Il. Β 57. VILL.

2 Ἀβροτάξομεν. Hinc quoque post *Sylburg.* lege Ἀβροτάξομεν pro Ἀβροδιάζωμεν in *Etymologico Magno*, qui eandem, atque *Apollonius*, adfert explicationem, quam *Orioni* tribuere videtur. *Schol. Homeri* explicat: διαμαρτήσωμεν, ἀλλήλων ἀποτύχωμεν, ὃ τινες διαμφοδῆσαι φασιν, ἀβροτάξειν τοῦ βρότου; τοὺς ἄνδρας ἀποτυχεῖν, lege ἀποτυχεῖν. VILL. *in Append. Observ.* Apud *Apollonium* autem legendum ἀβροτάξομεν, quod in ipso *Homeri* loco mox praebet Grammaticus.

3 Ἀβροτάξομεν. Il. Κ. 60.

4 Διαμφοδήσομεν. Ex *Hesychio*, ubi pro ἀβροτάζωμεν legendum fuerat ἀβροτάξομεν, recte Cl. *Villoison.* restituit διαμφοδήσωμεν. Ipse modo noster ἁμάρτωμεν, *Schol.* a *Villois.* laudatus διαμαρτήσωμεν, & passim ita Grammatici ubi Indicativos interpretantur pro Subjunctivis positos, e.c. *Schol.* ad *Il.* Β. 440. Ἴομεν, ἀπίωμεν, ἀπερχώμεθα. Alia sunt ejusdem rei exempla, infra ad v. Ἀγείρομεν.

5 Ἤμβροτες. Il. Ε 287. VILL.

6 Ἄβρομοι. Il. Ν. 41. VILL.

7 Ἄβρομοι, αὐΐαχοι. Sic exu-

Καὶ τὸ αὐΐαχοι, μετὰ ἰαχῆς μεγάλης, ὡς ἀχανὲς πέλαγος, τὸ μεγάλως κεχηνός. ὁ δὲ Ἀπίων, ἤτοι ἄφωνοι καὶ ἥσυχοι· ὡς ἂν παρατάξεως οὐχὶ γιγνομένης. βρόμος δὲ κατὰ μίμησιν, ἡ ποιὰ φωνή. βέλτιον δὲ τὸ Α, ὅ ἐστι πολύβρομοι καὶ πολυΐαχοι· οἱονεὶ [1] γὰρ αὐτοὺς κεκραγότας εἰσάγει, οἷον·

Τρῶες [2] μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς.

Τρῶες

exulat & procul facessere jubetur illud litteraturae Graecae portentum, ab *Hes.* vel ejus librariis intrusum, ἀβρομήταχοι, monstrum veluti Centaurus, ex duarum vocum compositione & commixtione natum. In eodem *Hes.* αὐΐαχοι, μετὰ ἰσχύος μεγάλης; lege ut in nostro ἰαχῆς. Oritur mendum ex affinitate conformationis litterarum. A enim cum χ conjunctum proximè accedit ad figuram ꟍ *sigma*. Tandem, Deo favente, perveni ad finem primae paginae lectu omnino difficillimae, de quâ illud affirmare non verear, quod de codice *Elmacini*, quo usus est *Erpenius*, olim profitebatur *Golius*; mihi scilicet id necessarium fuisse, ut Oedipum prius quam interpretem agerem. Testes appello viros omni doctrinarum laude celebratissimos, & in palaeographiâ praesertim versatissimos, quotquot hunc codicem, ab aliquot praesertim annis, quibus tam male affecta fuit haec pagina, penitus inspexerunt, quantum mihi in eâ restituendâ desudandum fuerit; cum omnia verba trunca, mutila, usu detrita ac tempore deleta, reliquiae litterarum, non litterae, foedissime jaceant: ut quibusdam in locis, id appareat tantummodo extitisse, quod nunc desideratur, aut oculos fallit. Quod nemo à me ideo dictum putet, ut laudes eblandiar, tenuissimam superatae difficultatis gloriolam aucupando; sed ut potius, si quid forte in tam lubrico ac salebroso loco lapsus sum, veniam impetrem ab indulgentissimo lectore. VILL.

1 Οἱονεὶ γὰρ αὐτοὺς —— ἐπαιρομένους. Conjiciebam primum legendum esse, ἀεὶ γὰρ αὐτοὺς &c. *Schol.* certe ad *Il.* N. 41. a *Villois.* laudatus ἑκάστοτε γὰρ θορυβώδεις τοὺς Τρῶας παρίστησιν. Verum, aut fallor vehementer, aut verba ἐν ταῖς εὐπραγίαις ἐπαιρομένους posita olim fuerunt ante vocem αὐτούς. Οἱονεὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐπραγίαις ἐπαιρομένους, αὐτοὺς κεκραγότας εἰσάγει.

2 Τρῶες. Il. Γ. 2. VILL.

1 Τοῦ

ἐν ταῖς εὐπραγίαις ἐπαιρομένους. τὸ δὲ αὖίαχοι, πλεῖστόν ἐστι τὸ Υ.

ʼΑΒΔΑΒΕΣ. ἀσθενὴς, καὶ φαῦλον, καὶ οἱονεὶ ἀβλεπὴς, κατὰ συγγένειαν τοῦ Μ πρὸς [1] τοῦ Π.

ʼΑΒΙΩΝ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Γλακτοφάγων [2], ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Ὁ μὲν ʼΑρίσταρχος ὡς ἔθνους οὕτως λεγομένου ἀκούει, καθ᾽ ὧν καὶ τοὺς γλακτοφάγους τετάχθαι καὶ τοὺς δικαιοτάτους. διὸ καὶ γράφει χωρὶς τοῦ τε συνδέσμου. ἢ, ὡς δικαίως βιούντων κατὰ στέρησιν τῆς βίας, ἢ τὸν [3] ἀραρισμένον βίον οὐκ ἐχόντων. ἔνιοι δὲ γράφουσι σὺν [4] τὸ τ,

— Δι-

1 Τῦ Μ πρὸς τῦ Π, duplex mendum; lege τῦ Β πρὸς τὸ Π. ʼΑβλαβὴς enim idem est ac ἀβλεπὴς, si mutetur *beta* in *pi*; at *mu* quod nusquam extat in voce ἀβλαβὴς, non potest mutari in *pi*. Non multum discrepat forma τῦ *beta* à figurâ τῦ *mu*, praesertim in MSS. codicibus decimi seculi, unde natus error &c. VILL. Immo vero facessere ex nostro jubeamus illud ʼΑβλαβὴς; itemque ex *Hesych.* ejusdem notae glossam ʼΑβλεπὴς, iisque unam substituamus formam ʼΑβλεμὴς, quod factum putavit noster ex ʼΑβλεπὴς ob cognationem inter Μ & Π. Conf. *Eustath. p.* 54. *v.* 16. *p.* 892. *v.* 5. *Interp.* ad *Hesych.* v. ʼΑβλεμὴς &ʼΑβλεπὴς. Haec autem Glossa vel in Homero corrupta latet, vel ex alio poëta huc migravit. Poëticam vocem non refugit Longin. Π. Υ. sect. 29.

2 Γλακτοφάγων. Il. Ν. 6. VILL.

3 ʼΑραρισμένον. *Fixum & immotum.* (An rectius forte, „ *legitimam & a cultioribus* „ *populis receptam vivendi rationem?* " TOLL.) Sunt enim Nomades vagi & errabundi, quales Scaenitae Arabes. ʼΑβίων autem non est epithetum, sed nomen populi cujusdam Scythici qui Mysiae Thracum adjacet. Ejus meminit post *Strabonem Ammianus* L. XXIII. qui, postquam de Hyrcaniâ locutus est, haec addit: *contra hanc gentem, sub Aquilone, dicuntur Abii versari, genus piissimum &c.* VILL.

4 Τό. Lege τῷ pro τό. VILL.

1 Ἤτοι

—— —— Δικαιοτάτων τ'

καὶ ἀποδίδωσι τοὺς ἀβίους, ἤτ
μόμους, οἱ δὲ, τοὺς μακροβίους·
ματικῶς λεγομένων Ἀγαυῶν
ῶν, τοὺς ἱππημολγοὺς, τ
ἀβίους, γλακτοφάγους. ὁ δὲ Α
ὁμοίως ζῶντων, ἤτοι βίους ἐ
κακοβίους, καὶ ὁ Α ταύτην δύν
γει καὶ δικαίους ὑπάρχειν τοὺς
λυτελείας καὶ τροφῆς οὐ φροντὶς
ξία, καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις [3] ἐπιθ
δὲ περιπεσόντες ἀβίων, δέχεται
μόμων. οὕτω γὰρ τὰ τέξα, Βι

ἈΒΑΡΒΑΡΕΗ. ὁ Ἀπίων ὕδατι
Βύμβης ὄνομα.

Νηὶς [4] Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμ

ἈΒΑΝΤΕΣ. [5] οἱ Εὐβοεῖς.
ἈΒΥΔΟΘΕΝ. ἐξ Ἀβύδου. ἔστιν δὲ
ἈΓΡΟΙΩΤΑΙ. ἀγρεῖται·

Νήπιοι [6] ἀγροιῶται, ἐφημέ

1 Ἤτοι πᾶς καὶ ὁμοίως βιοῦντων. an legendum ἤτοι ὁμῶς καὶ ὁμοίως?

2 Ἤτοι βίους ἱκανοὺς ἔχοντων. Hoc sic explicat & dilucidat *Etymol.* ἤτοι βίους μὴ χωρίζων, ὅ ἐστι νόμοις καὶ πολιτείαις. VILL. in *Append.* ——

3 Τοῖς ἀλλοτρίοις. Lege τ ἀλλοτρίων.

4 Νηίς. Il. Z. 22. VILL.

5 Ἄβαντες. VILL. *Il.* B. 536. 542. &c.

6 [illegible] rissimi in *He* [illegible] είας k [illegible] Ὀς [illegible] *Musa* *dro*: Σων [illegible] Γων [illegible] 1 [illegible] 2 [illegible]

ΑΓΑΠΗΝΟΡΟΣ. ὅτ' ἂν ἐπίθετον, ἀγαπωντος τὴν ἠνορέην·

Μηριόνης [3] θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

Ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

Τῶν [4] ἦρχ' Ἀγκέοιο [5] παῖς κρείων Ἀγήνωρ.

ἈΓΟΣ. [6] ἡγεμὼν, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους.

ἈΓΛΑΪ́ΑΣ. τὰς καλλονὰς καὶ τοὺς κόσμους·

[7] Ἀγλαΐας [8], τῆς νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασαι.

Καὶ

ειαι, ut apud *Homerum*. Ἀγρειώτας occurrit in *Herculis* scuto, versu 39:

Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγρειώτας. VILL.

3 Μηριόνης Il. Ψ. 113. VILL.

4 Τῶν. Il. Β. 608. VILL.

5 Ἀγκέοιο. Versum corruptum sic lege, ut apud *Homer.*

Τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο παῖς κρείων Ἀγαπήνωρ.

pro Ἀγήνωρ. Idem ex *Hes.* mendum tolle in voce ἀγάνωρ. Scilicet hae voces scribebantur per compendium, quod postea librarii assequuti non sunt. Docet *Hes.* quosdam per ἀγαπήνωρ intelligere φιλόξενος. VILL.

6 Ἀγός. *Æschylus* in *Suppl.* 256:

Ἡ τηρὸν ἱερὸν ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγός.

& 911, Ἰὼ πόλεως ἀγοί. VILL. Il. Δ. 265.

Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγός. Il. Γ. 231. Κρητῶν ἀγοί &c. ad quae loca eadem fere a *Schol.* observantur, quae Noster habet cum *Etymol.* & *Hesych.*

7 Ἀγλαΐας. *Od.* Τ. 82. VILL.

8 Ἀγλαΐας, τῆς. Hodie sic legitur versus:

Ἀγλαΐην τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι.

Sed fortasse τῆς ponendum cum *jota* subscripto; & erit varians lectio ἀγλαΐας τῆς, pro ἀγλαΐην τῇ, in singulari. *Hesiodus*, in *Herculis scuto*, si tamen illius est, versu 285:

— πόλιν θαλίαι τε χοροί τε Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. ——

Hes. explicat ἀγλαΐαι per τρυφαί, quod versui *Homeri* supra laudato apprime convenit. VILL. Recte *Villois.* Ἀγλαΐας pro accusativo plurali accepisse, vel ex sequenti patet καὶ ἐπικῶς, & ex ipsa formae interpretatione τὰς καλλονὰς &c.

Β Αἱ

ἢ ἑνικῶς·

Ἀγλαΐην [1] γάρ ἔμοι γε θεοὶ οἱ Ὄλυμπον ἔχουσιν
Ὤλεσαν. —— ——

... ἢ καὶ Ἀγλαΐη κύριον ὄνομα·

Νηρεὺς [3] Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιο ἄνακτος.

ΑΓΟΡΕΥΕΙΝ. κυρίως μὲν, ἐν ἐκκλησίᾳ λέγειν· καταχρηστικῶς δὲ, ψιλῶς [4] τὸ λεγόμενον. [5]

ΑΓΧΟΥ. [6] ἐγγύς.

ΑΓΟΡΑ. [7] ἡ ἐκκλησία· τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, καὶ τὸ συνάθροισμα.

ΑΓΛΑΑ. καλά· παρὰ τὴν αἴγλην, τὰ λαμπερά. ἢ κατὰ μετάθεσιν· ἀγλαὰ, ἐφ' οἷς ἄν τις [8] ἀγλαθείη.

ΑΓΥ-

1 Ἀγλαΐην. Od. Σ. 179. VILL. Pro θεοὶ, οἱ, rectius habent edita exemplaria θεοὶ τοί. qua de re uberius in singulari exponemus Excursu.

2 Νηρεύς. Il. Β. 672. VILL.

3 Νηρεύς. Ἀγλαΐης. Sic lege versum:

Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς, Χαρόποιό τ' ἄνακτος.

VILL. ex MSto tamen Barocc. Barnes. primam copulam cum nostro omittendam statuit:

Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς &c.

4 Ψιλῶς. De Penelope, Od. Ρ. 505.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξίν.

Hesiodus in Operibus, versu 278:

—— Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν. VILL.

5 τὸ λεγόμενον. Ut Glossae Ἀγορεύειν respondeat interpretatio, restitue τὸ λέγειν. Conf. Hesych.

6 Ἀγχοῦ. Forma adverb... Homero frequentissima.

7 Ἀγορά. Usus singulos ... Apollonio notatos habet H... merus: Est enim ἀγορὰ 1. ... κλησία Il. Α. 305. Il. Β. ... 2. πλῆθος. Il. Β. 95. ... 3. τόπος. Il. Λ. 806. ubi ... Schol. Il. Π. 387. & i... mulis vulgaribus ἀγορα... ἀγείρειν ... ρεύειν —— ... de quibus vid. Od... & seq. ibique Eu... 1430. v. 30. 4. ... Il. Θ. 2. 489. Con... & Etymol.

8 Ἀγλαθείη. Si... metathesis. At leg...

'ΑΓΥΡΙΣ. [1] συναγωγὴ, ἡ ἄθροισις εἰς ταυτό.
'ΑΓΕΛΑΙΗΝ. [2] ἄφετον, ἀδάμαςον.

Αὐτὰρ [3] 'Αθηναίη γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην.

'ΑΓΕΛΑΣΤΑ'. οὐ γέλωτος ἄξια, ἀλλ' οἷον ἀγανακτήσεως.

Δεῦθ' [4] ἵνα ἔργ' ἀγελαςὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε.

ἔνιοι δὲ, γέλωτος [5] ἄξια. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον.
'ΑΓΚΥΛΟΜΗ'ΤΕΩ. [6] ἐπὶ τοῦ Κρόνου, καθ' Ὅμηρον. τοῦ δυναμένου περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὖ βουλεύεσθαι.
'ΑΓΚΥ'ΛΟΝ. [7] σκολιόν.

'ΑΓΟΣ-

ut in vocem ἄγαλμα dixit: ἄγαλμα, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Il. Α. 23.

—— 'Αγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

In *Hesiodi Operibus* 335:

—— 'Επὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν. Vill.

1 'Αγυρις. Dicitur quoque apud *Hes.* ἀγαρρὶς & ἀγορρίς. 'Αγυρις est Æolicum pro ἀγορά. Od. Γ. 31:

'Ιξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας.

Euripides in Iphigenia in Aulide 753:

'Αγυρις 'Ελλάνων στρατιᾶς. Vill.

2 'Αγελαίην. *Hes.* explicat ἄφετον, νεμομένην, & alibi κλητικόν. Vill.

3 Αὐτάρ. Il. Δ. 728. Vill.

4 Δεῦθ'. Od. Θ. 307. Vill.

5 Γέλωτος. Confundit hic *Apollonius* duas diversissimas lectiones. Alii legunt ἔργ' ἀγελαςὰ, opera risum non moventia: quae est antiqua lectio ab *Eustathio* servata & longe praeferenda. Hodie vero extat, ἔργα γελαςὰ, opera ridicula; quod nimiae esset in Vulcano semperlenitatis, si suum ipse dedecus irrideret. At fortasse *Apollon.* per ἀγελαςὰ intelligit, valde ridicula; & sic esset *alpha* intensivum. Vill.

6 'Αγκυλομήτεω. Apud *Hesiodum* sic vocatur Prometheus in *Operib. versu* 48:

Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης. Vill.

Il. Β. 205:

—— Εἷς κοίρανος ἔστω

Εἷς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω

Σκῆπτρον. &c.

Conf. ibi *Schol.*

7 'Αγκύλον. Il. Ζ. 39. ἀγκύλον ἅρμα. Dicitur & ἀγκλόν, teste *Hes.* Vill. Quamvis, quod hic ἀγκύλον dicit, ipse Poëta, alio loco interpretetur καμπύλον

ἈΓΟΣΤΩ͂Ι. ἀγκῶνι. τὸ ὑγιὲς [1], τὸ ὀστοῦν τῶν χειρῶν, ἢ βραχιόνων. τούτοις γὰρ πρὸς μάχην [illegible] πρὸς ἑαυτούς, ὅταν βουλώμεθα. ὡς φησιν·

— — Ἕλε [2] γαῖαν ἀγοστῷ.

τοῦτο [3] τὸ μέρος, ὅπερ ὁ ἀγκὼν, ὁ ἄγων· ἔξω ἢ πρὸς τὸ Γ συζυγίαν ἔχοντος. ἄλλοι δὲ, ἀγοστῷ, ἀγκῶνι. παρὰ τὸ ἄγειν ὀστώδης εἶναι.

ἈΓΆΑΣΘΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ θαυμάζειν·

Ὡς [4] σε γύναι ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς ἁπ.

—

ἀνθ' ἄρμα Il. Ε. 237. ; tamen alio sensu nostrum locum accepit Schol. ad Il. Β. 205. Δηλοῖ δὲ τὸ ἀγκύλον παρὰ τῷ Ποιητῇ —— τὸ ἐγχεῖον, ὡς τὸ ἀγκύλον ἄρμα. Etymol. autem, qui laudati Scholiastae observationem in Lexicon suum totam transtulit, alterum etiam habet antiqui Poëtae locum, quem in illis quidem, quae nunc habemus, Commentariis, frustra quaeras. Ἀγκύλον —— τὸ ἐγχεῖον, ὡς ἐν τῷ Ἀγκύλα δ' ἅρματ' ἔδωκεν, ὡς εὑρον ἐν ὑπομνήματι Ἰλιάδος.

1 Ὑγιές. Nihil certe minus sanum quam illud ὑγιές. Legendum τὸ ἀγκές, quod ab Hes. quemadmodum & ab Apollonio definitur: τὸ ὀστοῦν τῶν χειρῶν καὶ βραχιόνων. Apud eundem ἄγος, significat τὸ ἀγκῶνα. VIII. Praestarent forte & in Hesych. & in Apollon. legere τὸ εὐκαμπές· pars intra manus & brachia, maxime flexilis. Juvat

Eustath. p. 854. v. 23. ubi de hac eadem forma ἄγοστον exponens Κοῖτ[illegible] inquit φασὶ τὴν δράκα οὕτω καλεῖν, [illegible] συνάγονται τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων [illegible] vant etiam Hesych. & ipse [illegible] ster, cum nomen ductum indicant, ab ἄγω. In Ety[illegible] p. 12. v. 29. nunc q[illegible] editur Ἀγκὼν, ὁ ἄγων [illegible] τόπος &c. sed postlimi[illegible] jure restituenda est v[illegible] Ἄγοστος, ἀγκὼν, ὁ [illegible] τόπος.

2 Ἕλε. Il. Λ. 42[illegible]

3 Τοῦτο τὸ μέρος [illegible] τος. Facile legend[illegible] gieris: Τοῦτο τὸ μ[illegible] εἰσὶν ὁ ἄγων, [illegible] συζυγίαν ἔχοντος [illegible] aliud voluit Gr[illegible] ἀγκὼν dici pro [illegible] pe Κ & Γ conj[illegible] εἰωσι saepe cor[illegible] alieno loco p[illegible] ster v. Ἀβρομ[illegible]

4 Ὡς σε [illegible]

ἐπὶ ᾗ ἐ φθονεῖν·
[1] Ἐξείπω, κὴ μήτι [2] κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστ@.
ἐπὶ ᾗ ἐ ζηλεῖν.
Ὡς [3] δ᾽ αὖ νῦν μοι ἀγάασθε [4] θεοὶ βροτὸν ἄνδρα
παρεῖναι.

ἈΓΗ. θάμβ@, κὴ κατάπληξις·

— — Ἄγη [5] μ᾽ ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοι γε
Ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ᾽, ἐδ᾽ εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν.

ἈΓΑΠΑΖΌΜΕΝΟΙ. [6] ἀγαπῶσαι·

— Κύνεον [7] ἀγαπαζόμεναι. —

ἈΓΑΠΑΖΌΜΕΘΑ. Ἡλιόδωρ@, ἄγαν προσκείμεθα·

Ἀλλ᾽ [8] ὅτε [9] δὴ πάντες ἀγαπαζίμεθ᾽ ἐξερέοντες.

ἈΓΑ'ῬῬΟΟΣ. [10] ἄγαν ῥοώδης.
ἈΓΚΑ'ΖΟΝΤΟ. ταῖς [11] ἀγκάλαις.

Ἡ

1 Ἐξείπω. Il. Ξ. 111. Vill.
2 Ἐξείπω, καὶ μήτι. Ante legitur:

Ἐγγὺς ἀνὴρ· ἐ δηθὰ ματεύσομεν, αἴ κ᾽ ἐθέλητε
Ἐξείπω, καὶ μήτι .... —

Pro ἐξείπω in impressis hodie legitur, πείθεσθαι; quae lectionis varietas est sedulo notanda. Sic Il. I. 61:

Ἐξείπω, κὴ πάντα διίξομαι· ἐδέ κε τίς μοι
Μῦθον ἀτιμήσει. — Vill.

3 Ὡς δ᾽. Od. E. 129. Vill.
4 Ἀγάασθε. Lege ἄγασθε, ob metrum. Vill.
5 Ἄγη. Od. Γ. 227. Vill.
6 Ἀγαπαζόμενοι. Lege ἀγαπαζόμεναι. Vill.
7 Κύνεον. Od. P. 35. Vill.
8 Ἀλλ᾽ Od. K. 249. Vill.
9 Ἀλλ᾽ ὅτε. Sic legitur versus apud *Homerum*:

Ἀλλ᾽ ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ᾽ ἐξερέοντες.

Nota discrimen. Vill. Ejusdem loci tertiam varietatem habet *Schol.* ἀγαζόμεθα, ὀργιζόμεθα.
10 Ἀγάῤῥοος. Vid. *Il. B.* 845. & conf. *Hesych.*
11 Ταῖς ἀγκάλαις. Omissum verbum. Adde περιλάμβανον, ut

— Ἦ ῥ' ἀπὸ ¹ λ
Ὕψι μάλα μεγάλως —
καί·

Ἀγκὰς ² ἀλλήλων λαβέτην
καί·

Ἦ ῥα ³, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτ
κοιτιν.

ὅθεν καὶ τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλί

— Ἐν ⁴ ἀγκαλίδ

καὶ τὸ φορτίον τῶν ξύλων, ἀγκ
ἡμετέραν συνήθειαν.

ἌΓΧΙ ΣΧΩ'Ν ⁵ ΚΕΦΑΛΗ'Ν. ἐγγὺς
ἈΓΑΝΌΦΡΩΝ. ⁶ οἷον ⁷ πρ

ut habet. *Hef.* VILL. Huic malo mox aliud remedium afferre conabor.

1 Ἦ ῥ'. Il. p. 722. Οἱ δ' ἄρ' ... pro ἦ ῥ'. VILL. Nos quidem in eam deducti sumus opinionem, ut verborum Homericorum initium, inde demum a praepositione ἀπὸ, repetendum esse, in praecedente vero Ἦ ῥ verbum latere credamus, pro quo περιλαμβάνειν nostro restituendum censuit cl. Editor. Ἀγκάζοντο, ταῖς ἀγκάλαις ἦρον·

—— Ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο.

2 Ἀγκάς. Il. ψ. 711. VILL.

3 Ἦ
4 Ἐ
5 Ἄ
de Pl
nes:
Laert
esset
te, ip
inquit
Ἀγ
1
6 Ἀ
7 O
φρεν.
ce tr
προση

ὤν, ἄγαν αἰνετός.

'ΑΓΚΟΙ'ΝΑΙ. ἀγκάλαι·

—— Ἐν [1] ἀγκοίνῃσιν ἰαύειν.

οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὰς ἀγκύρας οὕτως λέγουσι.

'ΑΓΧΗΣΤΙ'ΝΑΙ. συνεχεῖς καὶ σύνεγγυς ἀλλήλων, οἷον ἀλλεπάλληλαι·

Αἱ [2] μέν τ' ἀγχηστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται.

καὶ ἀρτινικῶς·

—— Οἱ δ' [3] ἀγχηστῖνοι [4] ἔπιπτον

Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν. ——

παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἄγχι καὶ ἀγχοῦ, ἅπερ συνήθως ἐπὶ τοῦ σύνεγγυς τίθησιν.

'ΑΓΡΙΟΝ ΑΙ'ΓΑ. [5] αἴγαγρον·

Εὐ-

1 Ἐν. Od. Λ. 260. Vill. In Editis tamen pro Ἰαύειν rectius exhibetur Ἰαῦσαι.

2 Αἱ μέν. Il. Ε. 141. Vill.

3 Οἱ δ'. Il. Ρ. 361. Ubi paulo aliter. Vill. Legitur scilicet:

—— Αἵματι δὲ χθὼν

Δεύετο πορφυρέῳ. τοὶ δ' ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον

Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων.

ubi τοὶ ex more Homerico unice verum est. Vid. excursus noster ad v. Ἀγλαΐας.

4 Ἀγχηστῖνοι. Nullam facile formam dixeris, in qua scribenda tanto opere varient Grammatici & *Codd. Msti.* *Scholiasten* enim *Homeri*, *Hesych.*, *Suid.* & *Etymol.*, comparando intelliges Ἀγχιστῖνος scribi, Ἀγχιστεῖνος, Ἀγχηστῖνος & Ἀγχηστεῖνος. Ex quibus qui primam praeferunt formam, & a superlativo Ἄγχιστος derivatam esse disputant, ab analogia linguae proxime abesse videntur. Conf. *Interpp.* ad *Hesych.* V. Ἀγχιστῖναι.

5 Αἴγαγρον. *Bocharto* αἴγαγρος est caprae ferae certa species, & quidem ibex, idem docet αἴγαγρος, vel, ut quidam

Εὐρῶν [1] ἢ ἔλαφον κεραὸν. ἢ ἄγριον αἰ

ἈΓΧΊΜΟΛΟΝ. ἐπὶ μὲν τὸ μετ' ὀλίγον·

Ἀγχίμολον [2] δὲ μετ' αὐτὰς [3] ἐβήσετ' '

καί·

Ἀγχίμολον [4] δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον

ἐπὶ δὲ τὸ σύνεγγυς τόπου·

Τὸν [5] δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσατο

ἈΓΧΙΒΑΘΉΣ. ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βαθεῖα·

Ἀγχιβαθὴς [6] δὲ θάλασσα· καὶ οὔπως ἐς

Στήμεναι. —— ——

ἈΓΑ'ΝΝΙΦΟΣ. ἄγαν χιονώδης. ἔτ' ἂν δὲ

πος ἀγάννιφος, ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν [7]

im legimit, αἴγαγρον, non
se *Oppiano* nomen generale
l omnes eapras silvestres,
d restrictum ad certam spe-
em. De Ægagro haec scri-
t *Oppianus* L. II. Κυνηγ.

Εἰ δέ τις αἰγάγρου κηρὸν κέρα-
σιν ἀγχιτόοι,
Σοῖς ἐξελάσειεν ὁδοῖς, πνοιῆς
τε λαγωὸς VILL. Conf.
oster v. Ἄγριον αἰχμητήν.

1 Εὐρῶν. Il. Γ. 24. VILL.

2 Ἀγχίμολον δέ. Od. P. 336.
ILL.

3 Αὐτὰς &c. Sic restituen-
is versus:

Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσε-
το δώματ'
Ὀδυσσεύς. VILL. Ubi mi-

tor formam pa
cam ἰδύσετο loci
occupasse τὸ ἐδύσετ
ατο. Hujusmod
las & saepe alibi
& his praesertim
Rhod. locis, II.
1064. IV. 460.
omnibus Aoristi.
dicitur, primi f
re cum aliis f
tatae.

4 Ἀγχίμολον
VILL.

5 Τὸν δ'. Il

6 Ἀγχιβα
VILL.

7 Ἀπὸ
tentiam A

κτ' συνεκδοχὴν νοεῖται· ἐπεὶ τὰ ἐν αν . . . . α [1] μέ-ρη τ ὄρους ὐδαμῶς διωρίζετο γοῦν περὶ αὐτῶν·

Οὔλυμπόν [2] δ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· ὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, ὐδέ ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, ὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

ἈΓΩ΄Ν. ὁ τόπος εἰς ὃν συνάγονται·

Καὶ [3] ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,

καί·

— Αὐτόματοι [4] θεῖον δύσονται [5] ἀγῶνα.

τὸ

Schol. ad Il. A. 420., Ἀγάννιφον τ λίαν νιφόμενον τὰ ὑπὸ τοῖς νέφεσι μέρη. τὰ γὰρ ἄκρα τ ὀλύμπυ, ὡς ὑπερφερῆ κ ὑπερνεφῆ, ὔτε νίφεται, ὔτε κατομβρεῖται καθ' αὐτὸν τ Ποιητὴν λέγοντα.

Οὔλυμπόν δ' ὅθι &c. Vill. in Append.

1 Ἐν αν . . . α. Desunt ultimae litterae; solum superest alpha. Legendum puto, ἐνανια, quod est compendium usitatissimum pro ἐναργῆνια, coelestia. Vill. Acute & vere: sed affecta etiam & corrupta sunt reliqua, quibus veram mihi videor lectionem restituere posse: Ὅτ' ἂν ᾗ Ὄλυμπος ἀγάννιφος, λέγει τῶν κάτω μερῶν, τεχνικῶς κτ' συνεκδοχὴν νοεῖται, ἐπεὶ τὰ ἐναργέστατα μέρη τ ὄρους ὐδαμῶς χιονίζει (sc. ὁ ποιητὴς) λέγων περὶ αὐτῶν.

Οὔλυμπόν δ' &c.

Laudatus modo Schol. ad Il. A. 420. τὰ γὰρ ἄκρα τ' Ὀλύμπυ . . . . ὔτε νίφεται, ὔτε κατομβρεῖται, κατ' αὐτὸν τ Ποιητὴν λέγοντα.

Οὔλυμπόν δ' &c.

2 Οὔλυμπόν. Od. Z. 42. Vill.

3 Καὶ ῥ'. Il. T. 42. Vill.

4 Αὐτόματοι. Il. Σ. 376. Vill. In editis exemplaribus pro δύσονται Ionica exhibetur forma δυσαίατο i. e. δύσαιντο: sed Nostri lectionem Codd., Eustath. & Schol. tuentur. V. Barnes ad l. l.

5 Ἀγῶνα Sic templa deorum vocata fuisse existimat Anna Daciera, quod statuis deorum replerentur. Vill.

1 Ἀέ-

— Ἦ ῥ' ἀπὸ ¹ χθ

Ὕψι μάλα μεγάλως. —

καί·

Ἀγκὰς ² ἀλλήλων λαβέτlω χ

καί·

Ἦ ῥα ³, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε

κοιτιν.

ὅθεν καὶ τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλίδ

— Ἐν ⁴ ἀγκαλίδε

καὶ τὸ φορτίον τῶν ξύλων, ἀγκα

ἡμετέραν συνήθειαν.

ἌΓΧΙ ΣΧΩ͂Ν ⁵ ΚΕΦΑΛΗ͂Ν. ἐγγὺς

ἈΓΑΝΌΦΡΩΝ. ⁶ οἷον ⁷ προσηνής.

ut habet. *Hes.* VILL. Huic malo mox aliud remedium afferre conabor.

1 Ἦρ'. Il. P. 722. Οἱ δ' ἄρα νικρὸν, pro ἦ ῥ'. VILL. Nos quidem in eam deducti sumus opinionem, ut verborum Homericorum initium, inde demum a praepositione ἀπὸ, repetendum esse, in praecedente vero Ἦρ verbum latere credamus, pro quo περιέλαμβανον nostro restituendum censuit cl. Editor. Ἀγκάζοντο, ταῖς ἀγκάλαις ᾖρον·

— Ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο.

2 Ἀγκάς. Il. Ψ. 711. VILL.

3 Ἦ

4 Ἐν

5 Ἀ

de Plat

nes: n

Laertio

esset qu

te, ipse

inquit,

Ἀγχι

κει

15

6 Ἀγ

7 Οἱ

φρων. M

ce tran

προσηνὴς

ὤν, ἄγαν αἰνετός.

Ἀγκοίναι. ἀγκάλαι·

— Ἐν [1] ἀγκοίνῃσιν ἰαύειν.

οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὰς ἀγκύρας οὕτως λέγουσι.

Ἀγχηστῖναι. συνεχεῖς καὶ σύνεγγυς ἀλλήλων, οἷον ἀλληπάλληλαι·

Αἱ [2] μέν τ' ἀγχηστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται.

καὶ ἀρτινικῶς·

— Οἱ δ' [3] ἀγχηστῖνοι [4] ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν. —

παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἄγχι καὶ ἀγχοῦ, ἅπερ συνήθως ἐπὶ τοῦ σύνεγγυς τίθησιν.

Ἄγριον αἶγα. [5] αἴγαγρον·

Ευ-

1 Ἐν. Od. Λ. 260. Vill. In Editis tamen pro Ἰαύειν rectius exhibetur Ἰαῦσαι.

2 Αἱ μέν. Il. E. 141. Vill.

3 Οἱ δ'. Il. P. 361. Ubi paulo aliter. Vill. Legitur scilicet:

——— Αἵματι δὲ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ. τοὶ δ' ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων.

ubi τοὶ ex more Homerico unice verum est. Vid. excursus noster ad v. Ἀγλαΐας.

4 Ἀγχηστῖνοι. Nullam facile formam dixeris, in qua scribenda tanto opere varient Grammatici & *Codd. Msti.* *Scholiasten* enim *Homeri*; *Hesych.*, *Suid.* & *Etymol.*, comparando intelliges Ἀγχιστῖνοι scribi, Ἀγχιστῖνοι, Ἀγχηστῖνοι & Ἀγχηστεῖνοι. Ex quibus qui primam praeferunt formam, & a superlativo Ἄγχιστος derivatam esse disputant, ab analogia linguae proxime abesse videntur. Conf. *Interpp.* ad *Hesych.* V. Ἀγχιστῖναι.

5 Αἴγαγρον. *Bocharto* αἴγαγρος est caprae ferae certa species, & quidem ibex, idem docet αἴγαγρος, vel, ut quidam

—— —— Δικαιοτάτων τ' ἀνθρώπων,

καὶ ἀποδιδόασι τοὺς ἀβίους, ἤτοι τοὺς βίῳ μὴ χρωμένους, οἱ δὲ, τοὺς μακροβίους· οἱ δὲ, κατὰ τὸ ὀνοματικῶς λεγομένων Ἀγαυῶν πάντα ἐπίθετα λέγεσθαι, τοὺς ἱππημολγοὺς, τοὺς δικαιοτάτους, καὶ ἀβίους, γλακτοφάγους. ὁ δὲ Ἀπίων· ἤτοι πῶς [1] καὶ ὁμοίως βιούντων, ἤτοι βίοις ἐλλειπόντων [2]. ἔνιοι δὲ, κακοβίους, καὶ τὸ Α ταύτην δύναμιν ἔχοντος. εὔλογον καὶ δικαίους ὑπάρχειν τοὺς τοιούτους. οἷς γὰρ πολυτελείας καὶ τρυφῆς οὐ φροντὶς, τούτοις οὐδὲ πλεονεξία, καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις [3] ἐπιθυμία πρόσεστι. ἄλλοι δὲ παρασιωπῶντες ἀβιῶν, δέχονται τοῖς βιοῖς μὴ χρωμένων. οὕτω γὰρ τὰ τόξα, βιοὶ λέγονται.

ἈΒΑΡΒΑΡΕ'Η. ὁ Ἀπίων παρατίθεται Ναΐδος εἶναι Νύμφης ὄνομα.

Νηῒς [4] Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.

ἈΒΑΝΤΕΣ. [5] οἱ Εὐβοεῖς.

ἈΒΥΔΟ'ΘΕΝ. ἐξ Ἀβύδου. ἔστιν δὲ πόλις [6] Τρωϊκή.

ἈΓΡΟΙΩ῀ΤΑΙ. ἄγροικοι·

Νήπιοι [1] ἀγροιῶται, ἐφημέριοι [2] φρονέοντες.

ΑΓΑ-

1 Ἤτοι πῶς καὶ ὁμοίως βιούντων. an legendum ἤτοι ὁμῶς καὶ ὁμοίως?

2 Ἤτοι βίοις ἐλλειπόντων. Hoc sic explicat & dilucidat *Etymol.* ἤτοι βίοις μὴ χρωμένων, ὅ ἐστι νόμοις καὶ πολιτείαις. VILL. *in Append.* ——

3 Τοῖς ἀλλοτρίοις. Lege τῶν ἀλλοτρίων.

4 Νηῒς. Il. Z. 22. VILL.

5 Ἄβαντες. VILL. *Il.* B. 536. 542. &c.

6 Τρωϊκή. Hinc firmatur clarissimi *Alberti* conjectura, qui in *Hes.* pro ὄνομα πόλεως Καρίας legit Τρωίας Il. Δ. 500.

Ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων.

Musaeus de *Herone* & *Leandro*:

Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον· ἐγγύθι πόντου Γείτονές εἰσι πόληες. — VILL.

1 Νήπιοι. Od. Φ. 85. VILL.

2 Ἐφημέριοι. Lege ἐφημέ-

Νέ-

ΑΓΑΠΗΝΟΡΟΣ. ὅτ᾽ ἂν ἐπίθετον, ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην·

Μηριόνης [3] θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

Ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

Τῶν [4] ἦρχ᾽ Ἀγκέοιο [5] παῖς κρείων Ἀγήνωρ.

ΑΓΟΣ. [6] ἡγεμὼν, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους.

ΑΓΛΑΙΑΣ. τὰς καλλονὰς καὶ τοὺς κόσμους·

[7] Ἀγλαΐας [8], τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασαι.

Καὶ

ρια, ut apud *Homerum*. Ἀγροιώτας occurrit in *Herculis* ſcuto, verſu 39:

> Οὐδ᾽ ὅγ᾽ ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας. VILL.

3 Μηριόνης. Il. Ψ. 113. VILL.

4 Τῶν. Il. Β. 608. VILL.

5 Ἀγκέοιο. Verſum corruptum ſic lege, ut apud *Homer.*

> Τῶν ἦρχ᾽ Ἀγκαίοιο παῖς κρείων Ἀγαπήνωρ.

pro Ἀγήνωρ. Idem ex *Heſ.* mendum tolle in voce ἀγάνωρ. Scilicet hae voces ſcribebantur per compendium, quod poſtea librarii aſſequuti non ſunt. Docet *Heſ.* quosdam per ἀγαπήνωρ intelligere φιλόξενος. VILL.

6 Ἀγός. *Æſchylus* in *Suppl.* 256:

> Ἢ τηρὸν ἱεροῦ ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγώ.

& 911, Ἰὼ πόλεως ἀγοί. VILL. Il. Δ. 265.

> Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγός. Il. Γ. 231. Κρητῶν ἀγοί &c. ad quae

loca eadem fere a *Schol.* obſervantur, quae Noſter habet cum *Etymol.* & *Heſych.*

7 Ἀγλαΐας. *Od.* Τ. 82. VILL.

8 Ἀγλαΐας, τῇ. Hodie ſic legitur verſus:

> Ἀγλαΐην τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι.

Sed fortaſſe τῆς ponendum cum *jota* ſubſcripto; & erit varians lectio ἀγλαΐας τῆς, pro ἀγλαΐην τῇ, in ſingulari. *Heſiodus*, in *Herculis ſcuto*, ſi tamen illius eſt, verſu 285:

> — Πόλιν θαλίαι τε χοροί τε Ἀγλαΐαι τ᾽ εἶχον. ——

Heſ. explicat ἀγλαΐαι per τρυφαὶ, quod verſui *Homeri* ſupra laudato apprime convenit. VILL. Recte *Villoiſ.* Ἀγλαΐας pro accuſativo plurali accepiſſe, vel ex ſequenti patet καὶ ἑνικῶς, & ex ipſa formae interpretatione τὰς καλλονὰς &c.

Καὶ ἑνικῶς·

Ἀγλαΐην [1] γάρ ἐμοί γε θεοὶ οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν
Ὤλεσαν. —— ——

ἔστι δὲ καὶ Ἀγλαΐη κύριον ὄνομα·

[2] Νηρεὺς [3] Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιο ἄνακτος.

ἈΓΟΡΕΥΕΙΝ. κυρίως μὲν, ἐν ἐκκλησίᾳ λέγειν· καταχρηστικῶς δὲ, ψιλῶς [4] τὸ λεγόμενον. [5]
ἈΓΧΟΥ. [6] ἐγγύς.
ἈΓΟΡΑ΄. [7] ἡ ἐκκλησία· τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, καὶ τὸ συνάθροισμα.
ἈΓΛΑΑ΄. καλά· παρὰ τὴν αἴγλην, τὰ λαμπρά· ἢ κατὰ μετάθεσιν· ἄγλαα, ἐφ' οἷς ἄν τις [8] ἀγλαθείη.
ἈΓΥ-

1 Ἀγλαΐην. Od. Σ. 179. VILL. Pro θεοὶ, οἳ, rectius habent edita exemplaria θεοὶ τοί. qua de re uberius in singulari exponemus Excursu.

2 Νηρεύς. Il. Β. 672. VILL.

3 Νηρεὺς. Ἀγλαΐης. Sic lege versum:

Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς, Χαρόποιό τ' ἄνακτος.

VILL. ex MSto tamen Barocc. Barnes. primam copulam cum nostro omittendam statuit:

Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς &c.

4 Ψιλῶς. De Penelope, Od. Ρ. 505.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξίν.

Hesiodus in Operibus, versu 278:

—— Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν. VILL.

5 τὸ λεγόμενον. Ut Glossae Ἀγορεύειν respondeat interpretatio, restitue τὸ λέγειν. Conf. Hesych.

6 Ἄγχου. Forma adverbii Homero frequentissima.

7 Ἀγορά. Usus singulos ab Apollonio notatos habet Homerus: Est enim ἀγορὰ 1. ἐκκλησία Il. Α. 305. Il. Β. 808. 2. πλῆθος. Il. Β. 95. 144. 3. τόπος. Il. Λ. 806. ubi vid. Schol. Il. Π. 387. & in formulis vulgaribus ἀγορήνδε καλέσσαντο —— ἀγείρεσθαι &c. de quibus vid. Od. Β. 7. & seq. ibique Eustath. p. 1430. v. 30. 4. συνάθροισμα Il. Θ. 2. 489. Conf. Hesych. & Etymol.

8 Ἀγλαθείη. Sic non esset metathesis. At lege ἀγαλθείη; ut

'ΑΓΥΡΙΣ. [1] συναγωγή, ἡ ἄθροισις εἰς ταυτό.

'ΑΓΕΛΑΙΗΝ. [2] ἄφετον, ἀδάμαστον.

> Αὐτὰρ [3] Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην.

'ΑΓΕΛΑΣΤΑ'. οὐ γέλωτος ἄξια, ἀλλ' οἷον ἀγανακτήσεως.

> Δεῦθ' [4] ἵνα ἔργ' ἀγέλαστα καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε.

ἔνιοι δὲ, γέλωτος [5] ἄξια. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον.

'ΑΓΚΥΛΟΜΗΤΕΩ. [6] ἐπὶ τοῦ Κρόνου, καθ' Ὅμηρον. τοῦ δυναμένου περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὖ βουλεύεσθαι.

'ΑΓΚΥΛΟΝ. [7] σκολιόν.

'ΑΓΟΣ-

ut in vocem ἄγαλμα dixit: ἄγαλμα, πᾶν ἐφ' ᾧ τὶς ἀγάλλεται. Il. Α. 23.

> —— Ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

In *Hesiodi Operibus* 335:

> —— Ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν. VILL.

1 Ἄγυρις. Dicitur quoque apud *Hes.* ἀγαρρὶς & ἀγορρίς. Ἄγυρις est Æolicum pro ἀγορά. Od. Γ. 31:

> Ἶξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας.

Euripides in Iphigenia in Aulide 753:

> Ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς.

VILL.

2 Ἀγελαίην. *Hes.* explicat ἄφετον, νεμομένην, & alibi κληϊνάδην. VILL.

3 Αὐτάρ. Il. Δ. 728. VILL.

4 Δεῦθ'. Od. Θ. 307. VILL.

5 Γέλωτος. Confundit hic *Apollonius* duas diversissimas lectiones. Alii legunt ἔργ' ἀγέλαστα, opera risum non moventia: quae est antiqua lectio ab *Eustathio* servata & longe praeferenda. Hodie vero extat, ἔργα γελαστὰ, opera ridicula; quod nimiae esset in Vulcano semperlenitatis, si suum ipse dedecus irrideret. At fortasse *Apollon.* per ἀγελαστὰ intelligit, valde ridicula; & sic esset *alpha* intensivum. VILL.

6 Ἀγκυλομήτεω. Apud *Hesiodum* sic vocatur Prometheus in *Operib. versu* 48:

> Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης. VILL.

Il. Β. 205:

> —— Εἷς κοίρανος ἔστω
> Εἷς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
> Σκῆπτρον. &c.

Conf. ibi *Schol.*

7 Ἀγκύλον. Il. Ζ. 39. ἀγκύλον ἅρμα. Dicitur & ἀγκλὸν, teste *Hes.* VILL. Quamvis, quod hic ἀγκύλον dicit, ipse Poëta, alio loco interpretetur καμπύ-

λον

τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοίξας, ὡς ἐν τῇ μνηστηρο-
φονίᾳ·

— Ὅς [1] θαλάμοιο θύρας πυκινὰς [2] ἀραρυίας
Κάλλιπον ἀγκλίνας· τοῦ δὲ σκότος [3] ἦεν ἀμείνων.

ἈΓΕΛΕΙΗΝ. [4] λείας ἄγουσαν, οἱ δὲ, λάφυρα. ἔνιοι δὲ, ἄγουσα [5] τοὺς ἐπὶ πόλεμον ὄχλους. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

ἌΓΑΛΜΑ. πᾶν ἐφ' ᾧ τίς ἀγάλλεται, καὶ οὐχὶ τὸ ξόανον. [6] φησὶ γοῦν ἐν μὲν Ἰλιάδι·

— Βα

1 Ὅς. Od. χ. 156. VILL.

2 Ὅς θαλάμοιο. Hodie sic legitur versus:

— Ὅς θαλάμοιο θύρην
πυκινῶς ἀραρυῖαν. VILL.

3 Σκότος. Constanter in Homeri editionibus legitur σκόπος, cui equidem nostri illud σκότος cum *Villois.* non praetulerim. Telemachus, patri Ulyssi procos aggressuro arma ex thalamo petens, januam thalami reliquerat apertam: Melanthius igitur, cum hoc forte observasset, ex eodem thalamo procis quoque arma petiit. Quod cum Ulysses mulierum dolo factum esse suspicaretur, candide Telemachus profitetur culpam suam:

Ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ὃς θαλάμοιο θύρην
πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον ἀγκλίνας. Τῶν δὲ
σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.

Illorum vero (procorum), observator erat attentior.

4 Ἀγελείην &c. Respicit E. 763. . . . Ἀθηναίην ἀγελείη[illegible] Conf. *Schol. Barnes* & *Cl*[illegible] *ke* ad *Il.* Δ. 128. *Alb.* ad [illegible] *sych.* v. Ἀγελείης.

5 Ἄγουσα. Lege ἄγουσα[illegible] Minervae epithetum. [illegible] *cujis scuto* 197:

— Διὸς θυγάτη[illegible]
Τελογένεια. VI[illegible]

6 Ἀγάλλει, ut [illegible] notavit doctissimus [illegible] *nius* ad *Timaeum*, [illegible] nitidum reddere; [illegible] exornare, ut ocul[illegible] specie exhilaret. [illegible] μα, quidquid [illegible] niam vero stat[illegible] faciebant orna[illegible] μα proprie [illegible] coeptum es[illegible] tempore *H*[illegible] cipiebatur.

ἐπὶ δὲ τῷ φθονεῖν·

[1] Ἑζείπω, καὶ μήτι [2] κότῳ ἀγάσηθε ἕκαστος.

ἐπὶ δὲ τῷ ζηλοῦν.

Ὡς [3] δ' αὖ νῦν μοι ἀγάασθε [4] θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.

Ἄγη. θάμβος, καὶ κατάπληξις·

—— —— Ἄγη [5] μ' ἔχει· οὐκ ἄν ἔμοι γε

Ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν.

Ἀγαπαζόμενοι. [6] ἀγαπῶσαι·

—— Κύνεον [7] ἀγαπαζόμεναι. ——

Ἀγαπαζόμεθα. Ἡλιόδωρος, ἄγαν προσκείμεθα·

Ἀλλ' [8] ὅτε [9] δὴ πάντες ἀγαπαζίμεθ' ἐξερέοντες.

Ἀγάῤῥοος. [10] ἄγαν ῥοώδης.

Ἀγκάζοντο. ταῖς [11] ἀγκάλαις.

Ἤ

[1] Ἑζείπω. Il. Ξ. 111. VILL.

[2] Ἑζείπω, καὶ μήτι. Ante legitur:

Ἐγγὺς ἀνὴρ· οὐ δηθὰ ματεύσομεν, αἴ κ' ἐθέλητε

Ἑζείπω, καὶ μήτι .... ——

Pro ἐξείπω in impressis hodie legitur, πείθεσθαι; quae lectionis varietas est sedulo notanda. Sic Il. I. 61:

Ἐξείπω, καὶ πάντα διίξομαι· οὐδέ κέ τίς μοι

Μῦθον ἀτιμήσει. —— VILL.

[3] Ὡς δ'. Od. E. 129. VILL.

[4] Ἀγάασθε. Lege ἄγασθε, ob metrum. VILL.

[5] Ἄγη. Od. Γ. 227. VILL.

[6] Ἀγαπαζόμενοι. Lege ἀγαπαζόμεναι. VILL.

[7] Κύνεον. Od. P. 35. VILL.

[8] Ἀλλ' Od. K. 249. VILL.

[9] Ἀλλ' ὅτε. Sic legitur versus apud *Homerum*:

Ἀλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες.

Nota discrimen. VILL. Ejusdem loci tertiam varietatem habet *Schol.* ἀγαζόμεθα, ὀργιζόμεθα.

[10] Ἀγάῤῥοος. Vid. *Il. B.* 845. & conf. *Hesych.*

[11] Ταῖς ἀγκάλαις Omissum verbum. Adde περιελάμβανον, ut

Εὐρῶν [1] ἢ ἔλαφον κεραὸν. ἢ ἄγριον αἶγα.

ἈΓΧΙ΄ΜΟΛΟΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ μετ' ὀλίγον·

Ἀγχίμολον [2] ἦ μετ' αὐτοὺς [3] ἐβήσετ' Ὀδυσσεύς. καί·

Ἀγχίμολον [4] ἦ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί. ἐπὶ ἦ τοῦ σύνεγγυς τόπου·

Τὸν [5] δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσατο κῆρυξ.

ἈΓΧΙΒΑΘΗ΄Σ. ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βαθεῖα·

Ἀγχιβαθὴς [6] ἦ θάλασσα· καὶ οὔπως ἐστὶ πόδεσσι Στήμεναι. —— ——

ἈΓΑ΄ΝΝΙΦΟΣ. ἄγαν χιονώδης. ἔστ' ἂν ἦ, Ὄλυμπος ἀγάννιφος, ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν [7] τροπικῶς κατ'

tiam legunt, αἴγαγρον, non esse *Oppiano* nomen generale ad omnes capras silvestres, sed restrictum ad certam speciem. De Ægagro haec scribit *Oppianus* L. II. Κυνηγ.

Εἰ δέ τις αἰγάγρου κηρὸν κέρασιν ἀμφεχέοι,
Σοῖς ἐξελάσειεν ἰδὼς, πτοιῆς τε ἀμφίβολος VILL. Conf.

Noster v. Ἄγριον αἰχμητήν.

1 Εὐρών. Il. Γ. 24. VILL.

2 Ἀγχίμολον δ'. Od. P. 336. VILL.

3 Αὐτοὺς &c. Sic restituendus versus:

Ἀγχίμολον ἦ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ'
Ὀδυσσεύς. VILL. Ubi mitor formam parum Graecam ἐδύσετο locum tamdiu occupasse τοῦ ἐδύσατο, vel ἐδύσετο. Hujusmodi corruptelas & saepe alibi offendimus, & his praesertim *Apollonii Rhod.* locis, II. 749. 826. 1064. IV. 460. in quibus omnibus Aoristi, qui vulgo dicitur, primi formae temere cum aliis sunt permutatae.

4 Ἀγχίμολον δέ. Od. Ξ. 410. VILL.

5 Τὸν δ'. Il. Ω. 352. VILL.

6 Ἀγχιβαθής. Od. E. 413. VILL.

7 Ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν. Sententiam *Apollonii* sic explicat *Schol.*

κτ' συνεκδοχὴν νοεῖται· ἐπὶ τὰ ἐν ... [1] μέρη τ' ὄρους οὐδαμῶς διαιρίζετο γοῦν περὶ αὐτῶν·

Οὔλυμπόνδ' [2] ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὐδέ ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

ἈΓΩ΄Ν. ὁ τόπος εἰς ὃν συνάγονται·

Καὶ [3] ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νέῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,

καί·

— Αὐτόματοι [4] θεῖον δυσοίατ' [5] ἀγῶνα.

τὸ

Schol. ad Il. A. 420., Ἀγάννιφον τὸν λίαν νιφόμενον τὰ ὑπὸ τοῖς νέφεσι μέρη. τὰ γὰρ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου, ὡς ὑπερφερῆ καὶ ὑπερνεφῆ, οὔτε νίφεται, οὔτε κατομβρεῖται κατ' αὐτὸν τὸν Ποιητὴν λέγοντα.

Οὔλυμπόνδ' ὅθι &c. Vill. in Append.

1 Ἐν ... α. Desunt ultimae litterae; solum superest alpha. Legendum puto, ἐπουρανίαι, quod est compendium usitatissimum pro ἐπουράνια, coelestia. Vill. Acute & vere: sed affecta etiam & corrupta sunt reliqua, quibus veram mihi videor lectionem restituere posse: Ὅτ' ἄν ἡ Ὄλυμπος ἀγάννιφος, λέγεται τῶν κάτω μερῶν, τροπικῶς κατὰ συνεκδοχὴν νοεῖται, ἐπεὶ τὰ ἐπουράνια μέρη τοῦ ὄρους οὐδαμῶς χιονίζει (sc. ὁ ποιητὴς) λέγων περὶ αὐτῶν.

Οὔλυμπόνδ' &c.

Laudatus modo Schol. ad Il. A. 420. τὰ γὰρ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου .... οὔτε νίφεται, οὔτε κατομβρεῖται, κατ' αὐτὸν τὸν Ποιητὴν λέγοντα.

Οὔλυμπόνδ' &c.

2 Οὔλυμπόνδ. Od. Z. 42. Vill.

3 Καὶ ῥ'. Il. Ψ. 42. Vill.

4 Αὐτόματοι. Il. Σ. 376. Vill. In editis exemplaribus pro δύσοιντο Ionica exhibetur forma δυσαίατο i. e. δύσαιντο: sed Nostri lectionem Codd., Eustath. & Schol. tuentur. V. Barnes ad l. l.

5 Ἀγῶνα Sic templa deorum vocata fuisse existimat Anna Daciera, quod statuis deorum replerentur. Vill.

τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν συναγομένων·

Αὐτὸ [1] δ' ἀγών· λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκαστοι
Ἐσκίδναντ' ἰέναι. —— ——

ἈΓΕΊΝΕΟΝ. [2] ἦγον· καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. δινήεντα
τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ ἐν
ἀγροῖς γείνεσθαι [3] ἢ ἀγρεύεσθαι, ἢ ἐν ἀγροῖς ἐσθιο-
μένη. παρὰ γὰρ τῷ ποταμῷ αἱ τῆς Ναυσικάας ἡμίο-
νοι τὴν ἄγρωστιν ἐσθίουσι.

ἈΓΡΑΥΛΟΙ. ἐπ' ἀγρῷ αὐλιζόμενοι·

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι [4] πόριες. ——

ἈΓΡΗ

1 Αὐτὸ. Il. Ω. 1. Vill.

2 Ἀγείνεον. Lege ἀγίνεον, ut eſt apud *Homer.* Il. Ω. 784.

> Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην.

Sed quid habet commune verbum ἀγινεῖν, pro quo forſan legendum ἀγινεῖ, quod extat Od. Ξ. 105. (nam ἀγινεῖν nusquam in *Homero*), quid habet inquam commune cum nomine ἄγρωστις? Mira hic confuſio & perturbatio librarii, qui, ut ſaepe Lexicographorum exſcriptoribus accidit, duo naturâ diverſiſſima inter ſe temere commiſcuit; itaque ut reſtituatur perverſus ordo, ſic legendum:

Ἀγίνεον· ἦγον· καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. *Id eſt*, Ἀγίνεον ſignificat ducebant; & ἀγινεῖν, ducere. Poſtea novus articulus conſtituendus eſt, & ſcribendum:

Ἄγρωστις. εἶδος βοτάνης. ὡς ἐπὶ τοῦ Od. Ζ. 90:

> —— Ποταμὸν παρὰ δινήεντα
> Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. ——

Id eſt, ἄγρωστις eſt genus herbae. Hanc gloſſam huc usque ex *Heſ.* mutuati ſumus. Vill.

3 Γείνεσθαι. Lege γίνεσθαι. *Theocr. Idyll.* 13. 41:

> Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις.

Ubi ejus *Schol.* docet eam vocari ab agricolis ἀγρίαν. Ἄλλοι δὲ, inquit, τὴν ἄγρωστιν φασὶν εἶναι βοτάνην πρατοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι χαμηλζίδαν. Vill.

4 Ἄγραυλοι. Reſpicit Od. Κ. 410:

> Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας.

Heſiod. in Theogonia 26:

> —— Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα. Vill.

1 Ἀγει-

'ΑΓΡΙΟΝ [1] ΑΙΧΜΗΤΗΝ. ἄγριον ἐν τῷ αἰχμάζειν, ὅ ἐστι μάχεσθαι. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ ἄγριον αἶγα [2] τὴν αἴγαγρον σημαίνει. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, ὡς ἐπὶ τοῦ·

Ἄγριος [3], ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς.

'ΑΓΡΩΣΣΩΝ. οἷον ἀγρεύων.

Ἰχθῦς [4] ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ.

'ΑΓΡΕΙ. τοῦτο παρακελευστικῶς λέγει, ἄγε·

Ἄγρει [5] νῦν μοι Ἀθηναίην ἀγελίην [6].

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἄγρει [7] δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεῦ.

καὶ πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ ἄγετε·

Ἀγρεῖθ' [8], αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι.

'ΑΓΚΛΙΝΑΣ. ἀνακλίνας, ὡς ἐπὶ τούτου·

Ἀγκλίνας [9] δὲ [10], πρόσθεν δὲ σάκεα [11] σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,

τάστε-

1 Ἄγριον Αἰχμητήν. Respexit *Grammaticus Il.* Ζ. 97. conf. *Alb. ad Hesych. h. v.*

2 Ἄγριον αἶγα. Supra eandem hanc explicuit glossam p. 19.

3 Ἄγριος. Il. Ξ. 117. VILL.

4 Ἰχθῦς. Od. Ε. 53. VILL.

5 Ἄγρει. Il. Ε. 765. VILL.

6 Ἀγελίην. Lege ἀγελείην. Pro νῦν μοι, lege μάν οἱ. VILL.

7 Ἄγρει. Od. Φ. 176. VILL.

8 Ἀγρεῖθ'. Od. Υ. 149. VILL.

9 Ἀγκλίνας. Il. Δ. 113. VILL.

10 Δέ. Tolle δὲ, quo metro obstat. VILL.

11 Σάκεα. Sic habet quoque *Hes.* qui eumdem versum laudat. Hodie apud *Homerum* legitur σάκη. Sed duo Lexicographi antiquam lectionem sequentes, retinuerunt *synecphonesin*, sive *synizesin* in σάκεα; ut optime annotavit *Alberti*. VILL.

τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοίξας, ὡς ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ·

— Ὅς [1] θαλάμοιο θύρας πυκινὰς [2] ἀεξρυῖας
Κάλλιπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς [3] ἦεν ἀμείνων.

ἈΓΕΛΕΙ'ΗΝ. [4] λείας ἄγουσαν, οἱ δὲ, λάφυρα. ἔνιοι δὲ, ἄγουσα [5] τοὺς ἐπὶ πόλεμον ὄχλους. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

ἌΓΑΛΜΑ. πᾶν ἐφ' ᾧ τίς ἀγάλλεται, καὶ οὐχὶ τὸ ξόανον. [6] φησὶ γοῦν ἐν μὲν Ἰλιάδι·

— Βα-

1 Ὅς. Od. x. 156. VILL.

2 Ὅς θαλάμοιο. Hodie ſic legitur verſus:

— Ὅς θαλάμοιο θύρην
πυκινῶς ἀραρυῖαν. VILL.

3 Σκότος. Conſtanter in *Homeri* editionibus legitur σκόπος, cui equidem noſtri illud σκότος cum *Villoiſ.* non praetulerim. Telemachus, patri Ulyſſi procos aggreſſuro arma ex thalamo petens, januam thalami reliquerat apertam: Melanthius igitur, cum hoc forte obſervaſſet, ex eodem thalamo procis quoque arma petiit. Quod cum Ulyſſes mulierum dolo factum eſſe ſuſpicaretur, candide Telemachus profitetur culpam ſuam:

Ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ὃς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον ἀγκλίνας. Τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.

Illorum vero (procorum) *obſervator erat attentior.*

4 Ἀγελείην &c. Reſpicit Il. E. 763. . . . Ἀθηναίην ἀγελείην. Conf. *Schol. Barnes* & *Clarke* ad *Il.* Δ. 128. *Alb. ad Heſych.* v. Ἀγελείης.

5 Ἄγουσα. Lege ἄγουσαν. Eſt Minervae epithetum. In *Herculis ſcuto* 197:

— Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
Τριτογένεια. VILL.

6 Ἀγάλλει, ut optime annotavit doctiſſimus *Rubnkenius* ad *Timaeum*, eſt proprie nitidum reddere; ſic aliquid exornare, ut oculos grata ſui ſpecie exhilaret. Hinc ἄγαλμα, quidquid exornat; quoniam vero ſtatuae praecipuum faciebant ornamentum, ἄγαλμα proprie de his uſurpari coeptum eſt; ſed nondum tempore *Homeri* hoc ſenſu accipiebatur. VILL.

εἰς [1] τὸ ἀγνοούμενον ἰδοῦσα.

ἈΓΑΙΟΜΕΝΟΥ. [2] καταπληστομένου.

Ὥς [3] ῥα σὺ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα.

ἈΓΚΥΛΟΧΕΙΛΑΙ. ἀγκύλα χείλη ἔχοντες.

Φῆναι [4] ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι.

ἈΓΑΙΟΜΕΝΟΥ. [5] ἐξηγνοῦς.

Ἄλλοτε [6] δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροΐ εἵματ' ἔχοντα.

ἐν τῇ Ψ τῆς Ὀδυσσείας, ἐπὶ τῆς Πηνελόπης.

ἈΓΝΟΙΗΣΕΝ. [7] ἄγνοια [8].

Ἠέ

1 Εἰς τὸ. Lege εἰς τό, pro εἰς τό. VILL. Melius *Schol.* fine praepositione ἀγνοούμενον ἰδοῦσα. *Id. in Append.*

2 Ἀγαιομένου. Sic *Hesiod.* in *Operibus*, 331:

Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. ——— VILL.

3 Ὥς. Od. Υ. 16. VILL.

4 Φῆναι. Memorià lapsus *Apollonius* duo *Homeri* loca confundit & permiscet. Extat Od. Χ. 302, & Il. Π. 428:

Οἱ δ', ὥς' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι.

Et Od. Π. 217:

Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα. VILL.

5 Ἀγαιομένου. Hic erravit per negligentiam librarius, qui festinante calamo totum hunc corrupit locum. Lege pro ἀγαιομένου, ἀγνώσασκε; cum hoc sibi vocabulum enucleandum proponat, de eoque agatur in versu *Homerico* quem affert. Supra, ut vidimus, de ἀγαιομένου facta mentio. VILL.

6 Ἄλλοτε. Od. Ψ. 95. VILL.

7 Ἀγνοίησεν. Lege ἀγνοίησε. VILL.

8 Ἄγνοια. Aliquid hic deest. Legendum puto, ἐν ἀγνοίᾳ τιθείη. Ut *Hes.* habet: ἀγνοεῖν. Ἐν ἀγνοίᾳ τίθημι, sublatâ negatione, quemadmodum egregie praestitit *Heinsius*; cum antea corrupte legeretur, ἐν ἀγνοίᾳ μὴ τίθης ἰδών. VILL. In Apollonio equidem simpliciter legere malim ἀγνοῆσαι. *Schol. ad Od.* Ω. 217. Ἀγνοίησι. ἀγνοήσει: in *Hesychio* autem, si vel maxime ad veritatem proxime accessisse *Heinsium* statuas, pro τίθημι tamen, legendum erit τίθεμαι. Sed po-

Ἠὼς [1] δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο.

ἈΓΥΙΑΊ. αἱ ὁδοὶ, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν, ὅ ἐστι [2] πο..... εσθαι καθ' ὅ φησι·

Λαοδίκην [3] ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

ἀντι τοῦ, πρὸς Λαοδίκην [4] πορευομένην.

ἈΓΓΕΛΊΗΝ. ἀγγελίαν·

Ἀγγελίην [5] τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.

καί·

— — Ἢ [6] μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης. — —

ποτὲ δὲ, ἀντὶ τοῦ [7] ἄγγελος·

Ἔνθ' [8] αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.

ἀντὶ τοῦ τὸν Τυδέα ἄγγελον ἀπέστειλαν. καὶ

Σεῦ [9] ἕνεκ' ἀγγελίης. — —

Ζηνόδοτος δὲ τοῦτο ἀγνοήσας μεταγράφει·

Ἧς

1 Ἠὼς. Od. E. 1. VILL.

2 Πο.... εσθαι. Aliquot litterae desunt. Lege πορεύεσθαι cum *Hes.* qui eamdem etymologiam eumdemque versus *Homerici* sensum affert. VILL.

3 Λαοδίκην. Il. Z. 252. VILL.

4 Πορευομένην. Lege πορευομένη. VILL. Confirmat hanc emendationem *Schol. ad l. l. Id. in Append.*

5 Ἀγγελίην. Il. O. 174. VILL.

6 Ἢ μάλα. Il. Σ. 19. VILL.

7 Ἄγγελος. Solent vulgo Grammatici & Lexicographi formas nobis obtrudere parum Graecas Ἀγγελίας — ου, Ἀγγελίης — ου, & nomen etiam foemininum Ἀγγελία pro L. nuncio atque legato accipere, quorum errorem peculiari excursu excutiemus.

8 Ἔνθ'. Il. Δ. 384. VILL.

9 Σεῦ. Il. Γ. 206. VILL.

1 Μὴ

Ἧς ἕνεκ' ἀγγελίης. —— ——

Ἀγήνωρ. ἤτοι ἄγαν ἀνδρεῖος, ἢ ἠνορέας ἐγκειμένης, ἢ ὅτ' ἂν αὐθάδης καὶ ὑβριστής·

Μὴ [1] ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα
Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως.

καί·

Οὐ [2] θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει [3] θυμὸς ἀγήνωρ
Νεικείειν [4] βασιλῆας. —— ——

καὶ ἡ ἀγηνορία ἢ παραπλησίως, ἤτοι ἄγαν ἀνδρία [5], ἢ αὐθάδεια· ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ·

Νῦν [6] αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.

ὅτ' ἂν δ' ἐπὶ τοῦ λέοντος λέγει·

—— Ἀγη-

1 Μὴ ὄφελες. Il. I. 694. Vill. ὁ δ' ἀγήνωρ, ἐστὶ καὶ ἄλλως. Verissimam hanc lectionem tam constanter habent omnes libri editi, ut ne interpretum quidem unus ullam notaverit varietatem; quam exhibent tamen *Scholia antiqua* a *Conr. Horneio* edita Γρ. καὶ αὐτὸς, τὸ δὲ ἄλλως ἀντὶ τοῦ φύσει. Donis & precibus Graecorum alenda esse non videbatur Achillis superbia; erat enim ille etiam ἄλλως insolens, i. e. ipso ingenio & φύσει. Hanc vim τοῦ ἄλλως non nemo forte in margine explicuit per τὸ αὐτὸς, quae interpretatio quanto rectius mentem Poëtae explicabat, quantoque commodius locum in ipso versu invenire poterat, tanto facilius variae lectionis locum coepit obtinere.

2 Οὐ θήν. Il. B. 276. Vill.

3 Ἀνήσει. Lege φήσει. Vill.

4 Νεικείειν. In *Homero* legitur νεικείειν. Vill.

5 Ἀνδρία. Lege ἀνδρεία. Quamvis non sim nescius plurima vocabula per ει & per *iota* simplex aequaliter scripta reperiri; sed haec, ut pleraque menda, ex affinitate pronunciationis defluxerunt. Vill.

6 Νῦν. Il. I. 696. Vill.

— — Ἀγηνορίη [1] δέ μιν ἐκ͂ζα
Ταρφέα τε ςρέφεται ςίχας ἀνδρῶν πειρητίζων.

καταχρηςικῶς λέγεται.

ΑΓΡΟΝΟΜΟΙ. πρὸς διάφορον τόνον καὶ σημασίαν, καὶ ἅπαξ εἴρηται ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἀγρονόμοι [2] παίζουσι. γέγηθε δ' ἄρα φρένα Λητώ.

ἐπὶ τ͂ Νυμφῶν. τ͂ μὲν ὖν παροξυτόνως ἐξυτονουμένης, ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς οἰονέμουσαι· τ͂ δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι.

ΑΓΡΟΤΑΙ. θηρευταί·

— — Οἷσί [3] τε τέκνα
Ἀγρόται [4] ἐξείλοντο. — —

ΑΓΑΝΟΙΣ. [5] ἄγαν αἰνετοῖς, προσηνέσι.

ΑΓΑ-

1 Ἀγηνορίη. Il. Μ. 46. Vill.
2 Ἀγρονόμοι. Od. Ζ. 106. Vill. Paulo aliter, atque a nostro laudatur, hic versiculus edi solet:
Ἀγρονόμοι παίζουσι, γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ.
Neque negari potest ἄρα huic loco optime convenire, nobisque Dianam exhibere publicae laetitiae *caussa* gaudentem; sed habet etiam, quo se tueatur alterum illud δέ τε, quod in suis etiam *Codd.* legisse videtur *Demetr. de Eloc.* §. 129. & quo Lector ad Dianae gaudium, tanquam ad eximium aliquod communis hilaritatis fastigium evehitur: Particulam enim ἄρα effectum caussae, & δέ τε majus aliquid minori nectere inter omnes satis constat. V. Vir graece doctissimus *Hoogev. Doctrin. Particul.* p. 116. *sqq.* p. 1145 & 1149.
3 Οἷσι. Od. Π. 217. Vill.
4 Ἀγρόται. Male in mss. ἀγρόται. Hoc verbo utitur Aeschylus in Persis 1007:
Βεβᾶσι γὰρ οἵπερ ἀγρόται στρατοῦ,
Βεβᾶσιν, οἲ οἲ, νώνυμοι.
ubi Schol. innuit alteram fuisse lectionem, scilicet ἀγρόται pro ἀγρόται. Vill.
5 Ἀγανοῖς Et alibi hac forma utitur Poëta & *Il.* Β. 164. ubi v. *Schol.*

ἈΓΑΝΟΦΡΟΣΥ'ΝΗ. ἡ τῶν φρενῶν πρᾳοσηνεία·

Σή [1] τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

ἈΓΕ'ΡΩΧΟΙ. ἡ μὲν καθ' ἡμᾶς συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ψόγου ταύτην τάσσει. τοὺς γὰρ αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους, ἀγερώχους [2] λέγει. ὁ δὲ Ὅμηρος, τοὺς ἄγαν ἐντίμους, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ [3] τὸ γέρως ὀχεῖσθαι·

Ὡς [4] αὖθις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

ὁμοίως δὲ καὶ ὅταν·

Ἐκ [5] Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων.

ἈΓΑ'ΚΛΥΤΑ. [6] ἄγαν ὀνομαστά· ὡς καὶ ὁ Ἡλιόδωρος.

ἈΓΡΟ-

1 Σή τ'. Od. λ. 202. Vill.

2 Λέγει. Corrigit Cl. *Villoif.* λέγομεν. Offendebat enim ipsum ἡ συνήθεια λέγει, „ tanquam durius fortasse & „ insolens dicendi genus" sed de hac eadem forma *Etymol. p. 7. v. ult.* ἡ μὲν οὖν συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ ψόγου (recte Cl. *Vill. in Append.* ex Nostro corrigit ἐπὶ ψόγου) τάσσει, τοὺς αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους ἀγερώχους λέγουσα. Quin obliteratum equidem hoc loquendi genus censuerim in *Demetr. de Eloc.* § 91. Composita nomina esse debent ἐοικότα τοῖς ὑπὸ τῆς ἀληθείας συγκειμένοις· καθόλου γὰρ ταύτην κανόνα ποιοῦμαι πάσης ὀνομασίας, τοὺς [illegible]ίτας λέγουσι καὶ ἀρχιτέκτονας &c. Aut fallor vehementer, aut *Demetr.* scripsit συνηθείας. *Usus* enim est:

Quem penes arbitrium est
& jus & norma loquendi.

3 Ἐπὶ τὸ γέρως. Lege ἐπὶ τοῦ γέρως. Nam ὀχεῖσθαι genitivum flagitat cum praepositione ἐπί. Sic dicitur apud Platonem, Ἐπ' ἐλπίδων, seu ἐπ' ἐλπίδι ὀχεῖσθαι. Mallem deducere à γέρας ἔχειν, quam ab ἐπὶ τοῦ γέρως ὀχεῖσθαι. Vill.

4 Ὡς. Il. Γ. 36. Vill.

5 Ἐκ. Il. Β. 654. Vill.

6 Ἀγάκλυτα. V. *Od.* Γ. 388. ibique *Schol.* & *Hesych.* cui temere Cl. *Kusterus* pro Ἀγάκλυτα reddendum censebat Ἀγακλεῖτα.

1 Ἀγρο-

Ἠέ [1] κεν ἀγνώσσειν [2] πολλὸν χρόνον ἄλλὰ ἴσα.

ἈΓΕΙΚΩΝ. σιγή.

Ἡ δ' [3] ἐπεὶ ἐν ἀμπνύνθη, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

ἈΔΑΗΜΟΝΕΣ. ἄπειροι.

Ὦ [4] φίλοι, οὐ γάρ πω τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν.

καὶ ἀδαημοσύνη [5], ἡ ἀπειρία.

Ὦ γέρον [6], οὐκ ἀδαημοσύνῃ σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν

Ὄρχατον. — —

ἈΔΙΝΑ. τὰ τῷ ὄγκῳ [7] μὴ μεγάλα, ὡς ὅταν λέγῃ·

— Μυιάων [8] ἀδινάων —

καί·

poterit forte omnis glossa feliciter sic restitui: Ἀγνοεῖν τὸ μὴ ἀναγνωρίζειν ἢ τὸ ἐν ἀγνοίᾳ τιθέμενον ἰδεῖν Schol. ad Od. Y. 15. Ἀγνώσσασα, ἀγνοούμενον ἰδοῦσα. Noster v. Ἀγνώσσειν. εἰς τ' ἀγνοούμενον ἰδοῦσα.

1 Ἠέ κεν. Od. Ω. 217. VILL.

2 Ἀγνώσσειν. Lege ἀγνώσσει, cum sequatur consonans littera:

— Πολλὸν χρόνον ἄλλὰ ἴσα.

Hodie legitur:

— Πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα

Nota variantem lectionem. VILL.

3 Ἡ δ'. Il. X, 475. VILL.

4 Ὦ φίλοι. Od. M. 208. VILL.

5 Ἀδαημοσύνη. Pro ἀδαημοσύνη, legitur in vulgatis Homeri editionibus ἀδαημονίῃ, ut & habet Hes. VILL. Vix tamen altera ista forma ἀδαημοσύνη ab imperito librario profecta esse videtur. Sagacissime illam Grammatico antiquo & ipsi Xenophonti restituit Dav. Ruhnkenius, Vir Cl. ad Xenoph. Memorab. Socrat. III. 9. 6.

6 Ὦ γέρον. Od. Ω. 243. VILL.

7 Ὄγκῳ. Vide hic apud Hes. à Clarissimo Alberti editum, doctissimam Kusteri animadversionem in ἀδινά, quam confirmat authoritate hujusce nostri Apollonii, quem, ut ipse refert, reverendissimo & doctissimo patre Montfauconio præsente, primum inspexit. Vol. I. pag. 95. VILL.

8 Μυιάων. Il. B. 469. VILL.

1 Μι-

καί·

— Μελισσάων [1] ἀδινάων.

καὶ ὅτε φησί·

Μῆλ' [2] ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.

τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων, καθ' ὃ καὶ διαστέλλει·

— — Καὶ [3] εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.

ἢ τῶν ἀθρόων καὶ πολλῶν, ἀπὸ τοῦ ἄδην. καί φασι τοῦτο ἁρμόζειν ἐπὶ μυιῶν καὶ μελισσῶν, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐπὶ τῶν προβάτων. ἄδην γάρ, ὅπερ ἐστὶ ἀθρόας καὶ ἀλλήλοις ἐπιαμπεπτωκότα [4] νέμεται. ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου διῃρημένην τὴν νομὴν ποιουμένων, εἰώθει λέγειν·

— Καὶ [5] αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν —

ἐπὶ δὲ τοῦ·

Τῆς [6] ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια.

τὸ γοερὸν καὶ οἰκτρὸν σημαίνει. καὶ ὅτε φησί·

— — Ἀδινοῖο [7] γόοιο,

τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου. ἐπὶ δὲ τοῦ ταῦ [8] ῥαψῳδίας Ὀδυσσείας·

Ἡ

[1] Μελισσάων. Il. B. 87. VILL.

[2] Μῆλ'. Od. A. 92. Δ. 320. VILL.

[3] Καὶ εἰλίποδας. Od. A. 92. VILL.

[4] Ἐπιαμπεπτωκότα. Lege ἐπιμεπτωκότα. VILL.

[5] Καὶ. Il. B. 474. Ubi ὡς' αἰπόλια, pro καὶ legitur. VILL.

[6] Τῆς. Od. Δ. 721. VILL.

[7] Ἀδινοῖο. Il. Σ. 319: & alibi, ἀδινοῦ γόοιο. VILL.

[8] Ἐπὶ τοῦ ταῦ ῥαψῳδίας. Citat librum *tau*, ut videtur, *id est*, undevigesimum; sed ex-

Ἠδ᾽ [1] ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἤκουσεν [2], συνεχῶς ἀηδουσῶν. ἐπὶ δὲ τοῦ, ἀδηνὲν [3] κῆρ, ἐν τῇ τῆς ῥαψῳδίας, [4] τὸ συνεχῶς λυπούμενον.

Ἄδος. κόρος καὶ πλησμονή.

— Ἄδος [5] τέ μιν ἵκετο θυμόν.

Ἀδηκότες. [6] ἄδην ἔχοντες, καὶ πεπληρωμένοι·

Ὕπνῳ [7] καὶ καμάτῳ ἀδηκότες. —

ἀηδῶς διατεθειμένοι. τὸ δὲ παραπλήσιον, ἐπὶ τοῦ·

[1] Δείπνου

extat in libro ψ. 325. *Odyſſeae*. Cujus quidem σφάλματος non *Apollonium*, ſed ejus librarium reum fecerim. Nam veriſimiliter ſcripſerat, ἐπὶ ταύτης, pro quo legit ejus librarius, τῆ ταῦ, inverſo ordine; putans librum ab *Apollonio* deſignari, quod rariſſime praeſtiterunt veteres Lexicographi. VILL. Crediderim ego ſcripſiſſe *Apollonium* τῆς ψ ῥαψῳδ. Ὀδυσσ. & mox pro ἐν τῇ ψ ῥαψῳδ. dediſſe ἐπὶ τῆς αὐτῆς ῥαψῳδ., quae recte olim poſita confuderint poſtea locis male permutatis, & corruperint librarii.

1 Ἠδ᾽. Od. ψ. 326. VILL.

2 Ἤκουσεν. Lege ἄκουσεν, ob metrum. VILL.

3 Ἀδηνὲν. Lege ἀδινόν. VILL.

4 Ῥαψῳδίας. Lege ῥαψῳδίᾳ, ob ἐν praecedens; vel ἐπὶ τῆς ῥαψῳδίας. Non memini me legere in libro ψ, ἀδινὸν κῆρ. Extat tantummodo *Od.* ψ. 167. Κῆρ ἀτέραμνον; at in libro Π. 481. *Iliad.* reperitur, κῆρ ἀδινόν. VILL. Conf. ſupra N°. 6.

5 Ἄδος. Il. Λ. 88. VILL.

6 Ἀδηκότες. Hodie legitur ἀδδηκότες, & ſic ſcribendum eſt; quamvis habeat quoque *Heſ.* ἀδηκότες per unum δ. VILL. Conf. ſupra v. Ἀδῆν. Vulgo Grammatici ἀδέω contractum eſſe cenſent ex ἀηδέω ut adeo prima ſyllaba in ἀδηκότες, etiam extra poſitionem, longa eſſe poſſit. V. *Barneſ.* ad Il. Κ. 98. *Od.* Α. 134. *Od.* Μ. 281. & *H.* Il. 460. Eadem ſcripturae differentia in Ἄδην & Ἄδδην Il. Ε. 203. Ν. 315. Τ. 453. & *Od.* Ε. 290. — Ἄδην, correpta priore, ſcripſit *Apoll.* R. II. 82.

7 Ὕπνῳ. Il. Κ. 98. VILL.

Δείπνῳ

[1] Δείπνου [2] ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθών.

ἀντὶ τοῦ ἀηδισθείη.

ἈΔΙΝΟ'Ν ΚΗ'Ρ. τὸ πυκνοκάρδιον κῆρ. οὕτως εἰρῆσθαι [3] ἀδινὸν, τῷ φύσει πυκνὸν εἶναι.

ἈΔΕΙ'ΝΟΝ. [4] ἀ ρεσει.

ἈΔΕΥΚΕΓ. ἤτοι τῷ ἀπεοικότι, ἢ οἷον ἀδεχεῖ [5], ἀπροσδοκήτῳ·

— Ἀδευκεῖ κεῖται ὀλέθρῳ.

ἐν τῇ Δ Ὀδυσσείας· [6] ἀδδυκεῖ, ἀνεικάστῳ.

ἈΔΕ-

[1] Δείπνου ἀδήσειεν. Od. A. 134. VILL.

[2] Δείπνου. In nostris editionibus habetur δείπνῳ; & forsan melius. Construitur enim hocce verbum cum ablativo, non vero cum genitivo; ut in:

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀδδηκότες. —— VILL.

[3] Εἰρῆσθαι Lege εἴρηται. Vel adde φασὶ post εἰρῆσθαι. VILL. Conf. supra in Ἀδινά.

[4] Ἀδεῖνον. ἀ ρεσει. Locus sane omnium corruptissimus; cum nulla vox sit Graeca, nullusque omnino sensus elici posse videatur. Cum me multum diuque torsisset, tandem veram, ut spero, lectionem inveni. Sic emendandum censeo: Ἀδεῖν. ἀρέσαι; *id est*, Ἀδεῖν significat placere. Sic, Il. Γ. 173:

Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, ὁππότε δεῦρο
Υἱέϊ σῷ ἑπόμην. ——

Schol. & *Etym.* interpretantur ἁδεῖν per ἀρέσαι. *Hes.* explicat ἄδε per ἤρεσε, & citat hunc versum, Il. M. 80:

Ὡς φάτο Πουλυδάμας. Ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.

Et Od. Ω. 464:

Οὐ γάρ σφιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν. — &c. VILL.

[5] Ἀδεχεῖ. Lege ut apud *Hes.* ἀδοκεῖ. Non quod, ut egregie observavit *Kusterus*, ἀδοκὴς sit Græcum; sed quod hâc voce ficta ad sonum τοῦ ἀδευκὴς alludat. VILL.

[6] Ἐν τῇ Δ. Ὀδυσσ. Sedes glossae est *Od.* Δ. 489:

Ἤ τις ὄλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκεῖ ἧς ἐπὶ νηός.

ubi *Schol.* ἀπροσδοκήτῳ, χαλεπῷ. Caeterum in *Apollonio*, verbis quibusdam transpositis, legendum videtur ἐν τῇ Δ. Ὀδυσσ.

Ἀδευκεῖ κεῖται ὀλέθρῳ.

1 Ἀδυ-

'ΑΔΕΗ'Σ. [1] ὁ δεδιώς·

Εἴπερ [2] ἀδειής τ' ἐςὶ, καὶ εἰ μόθου, ἐς' ἀκόρητ☉·

καὶ ἡ ἄδεια ἢ, ἀπὸ τοῦ αὐτῶ. [3]

'ΑΔΜΗ'ΤΗΝ. ἀδάμαςον·

[4] 'Αδμήτην, [5] ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ.

'ΑΔΕ'ΨΗΤΟΝ. ἀμάλακτον, οἷον ἀνέργαςον·

Καμμὲν [6] ἀδέψητον βοέην ςόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
Κῶεα πόλλ' οἴων τοὺς ἰρ⸗ίεσκον 'Αχαιοί.

τὸ γὰρ δεψῆσαι, ἐπὶ τοῦ μαλάξαι τίθησι, καθά-
περ ἐπὶ τοῦ κηροῦ:

Κηρὸν [7] δεψήσας μελιηδέα. —

'ΑΔΔΗΝ. εἰς κόρον, ἐπιπλεῖον·

'Ανδρῶν [8] εἰλομ⸗ίων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.

'ΑΕΛΛΑ. ἡ τῶν ἀνέμων συςροφή· ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐςι
πνέειν. [9] καὶ ὁ κονιορτὸς ἀελλώδης, ἀελλὴς, οἷον ἄν τις
ἀπὸ τῶν ἀέλλων γένοιτο·

'Ως

1 'Αδιής.. Ut exemplo mox subjecto conveniat glossa, scribendum erit 'Αδειής. ἀδεὴς, ὁ δεδιώς. *Schol. ad Il.* H. 117. 'Αδειής. ἄφοβ☉, ἀδεής.

2 Εἴπερ. Il. H. 117. VILL.

3 'Απὸ τοῦ αὐτό Lege αὐτοῦ. VILL.

4 'Αδμήτην ἥν. Il. K. 293. VILL.

5 'Αδμήτην Metaphorice quoque dixit *Homerus*, Od. Z. 109:

— Παρθέν☉ ἀδμής. VILL.

6 Καμμέν. Od. Y. 2. VILL.

7 Κηρόν. Od. M. 48. VILL.

8 'Ανδρῶν. Il. E. 203. VILL.

9 'Απὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐςι πνέειν. Vide, quam turpiter haec corrupta sint apud *Hesych.* "Αελλα ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ὑστερόν τι πνεῖν? quae dubium non est, quin scribenda sint ut nostra ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐςι πνεῖν.

Ὡς [1] ἄρα τ' ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής.

καί·

— [2] Ἀελλόπος Ἶρις,

ἡ ταχύπους.

ἈΕΚΗΤΙ. ἀκουσιότητι·

— [3] Ἀέκητι θεῶν ἐτέτυκτο.

ἈΕΚΑΖΟΜΕΝΟΥΣ. [4] ἑκόντας·

Πόλλ' [5] ἀεκαζομένους, τείροντο δ' νηλέϊ χάλκῳ.

καὶ ἀεκήλια ἔργα [6], ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, χαλεπά· ἢ, ὡς ἔνιοι, οὐχ ἑκήλια [7] ἔργα, οὐχ ἡσύχια. [8]

ἈΕΙΝ. πνεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ἰέναι, ἐν κινήσει γὰρ τὸ πνεῦμα. καὶ ἀέντες, ἀντὶ τοῦ πνέοντες, ἢ πνεύσαντες, οἷον·

— Δια-

1 Ὡς ἄρα Il. Γ. 13. VILL.

2 Ἀελλόπος Ἶρις. Il. Θ. 409. VILL.

3 Ἀέκητι. Il. Μ. 8:

— Θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο. VILL.

4 Ἑκόντας Lege οὐχ ἑκόντας, sive ἀκόντας. VILL.

5 Πόλλ' ἀεκαζομένους. Od. Ν. 277. ubi aliter. VILL. Legitur Od. l. l.

Ἀλλ' ἤτοι σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἲς ἀνέμοιο
Πόλλ' ἀεκαζομένους. οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι.

quae confudit forte Noster cum Il. Ρ. 375:

— τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον
Ἠέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ.

6 Ἀεκήλια ἔργα. Legit Noster apud Homer. Il. Σ. 77. ubi vid. Schol. conf. Etymol. & Suid., in quo male editur ἀκήλια.

7 Ἑκήλια. Malim ἔκηλα. VILL.

8 Οὐχ ἡσύχια. L. οὐχ ἥσυχα. quod habet Etymol. vel οὐχ ἡσυχαῖα, quo usus est Schol. ad l. l.

— Διασκιδνᾶσιν [1] ἀέντες.

ΑΕΙΚΙ'ΖΕΙΝ. [2] ᾐκίζετο·

Ὣς [3] ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μαινιαίνων [4].

καὶ ἀεικίην, τὴν αἰκίαν·

Πᾶσαν [5] ἀεικίην ἄπεχε χροὶ φῶτ' ἐλεαίρων.

καὶ ἀεικιῶ [6], αἰκίζομαι.

ἈΕΙΔΕ. [7] αἶδε, ὕμνει. δύναμιν περιποίησαι ὥστε ᾆσαι·

Μῆνιν [8] ἄειδε θεά. —

τινὲς δὲ, εἰς τὸ λέγειν μετέβαλον τὴν λέξιν. ἐπὶ μὲν τῆς καταλογάδην προφερομένων, τῷ λέγε [9] καταχρωμένους, καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὲ ἀείδειν, ἐπὶ μὲν μετ' ᾠδῆς·

Ἀλλ'

1 Διασκιδνᾶσιν. Il. Ε. 526. VILL.

2 Ἀεικίζειν. Lege ἀείκιζεν, ut in versu. VILL.

3 Ὣς ὁ μέν. Il. Ω. 22. VILL.

4 Μαινιαίνων Lege μενεαίνων. VILL.

5 Πᾶσαν. Il. Ω. 18. ubi ἀεικείην pro ἀεικίην. VILL.

6 Ἀεικιῶ v. *Il.* Χ. 256.

7 Αἶδε. Sic scribitur; sed legendum ᾆδε. *Iota* enim, ut in antiquis inscriptionibus, sic & in hoc codice, aliquando non subscribitur; sed ad latus continenti serie apponitur. VILL.

8 Μῆνιν. Il. Α. 1. VILL.

9 Λέγε. Jam tamen observatum est apud poëtas τὸ λέγειν idem esse quod canere, & in stylo sublimiori usurpari; sic apud *Theocritum* in *Idyllio* XVII:

Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω.

in *prima Anacreontis Od.*

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας.

Et in XVI:

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης.

Quod ipsum, annotante *Anna Daciera*, expressit *Horatius*, dum primum *Odysseae* versum sic redderet:

Dic mihi, Musa, virum captae post tempora Trojae.

Infra, pro καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὲ ἀείδειν, lege καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὲ ἄειδε. VILL. Imo vero omnem locum a male sedulis misere distortum,

Ἀλλ' ἄγε [1] δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄειδε.

ταῦτα δ' Αἴσωπος ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν· Ὅντιν' [2] οἱ ἀδελφοὶ ἄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο. ἀντὶ τοῦ λέγοντα. ὁ γὰρ Αἴσωπος λογοποιός.

ἈΕΣΑΙ. κοιμηθῆναι·

Ἔνθα [3] δὲ νύκτ' ἄεσαι, τὸν δ' ὄτρῦναι πόλιν εἴσω.

καὶ πληθυντικῶς, κατὰ τὸ ὁριστικὸν, ἀέσαμεν, ἐκοιμήθημεν·

Νύκτα [4] μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες.

λέγεται δὲ ἄεσαι, κοιμηθῆναι, κατὰ στέρησιν τοῦ ἴσαι [5], ὅ

tum, ita recte compones: Ἐπὶ μὲν τοῦ μετ' ᾠδῆς, προφερομένων τῷ λέγε καταχρωμένου καὶ τῷ εἰπέ· τῷ δὲ ἄειδε ἐπὶ τοῦ καταλογάδην. Qui scilicet *Il.* Α. 1. Ἄειδε accipiunt pro λέγε hoc utuntur argumento, quod soleant saepe Graeci proprium harum formarum usum negligere; λέγε atque εἰπὲ de ligata & contra ἄειδε de prosa oratione usurpare. Posteriorem usum mox ipse *Apollon.*, priorem probat *Villoiſ.* —— Quae vero *Apollonius* contra communem scriptorum consuetudinem fieri observaverat, temere librarii, consilium Grammatici parum perspicientes, ad usus vulgaris praecepta revocando, corruperunt.

1 Ἀλλ' ἄγε. Od. Θ. 492. Vill. Ubi tamen pro ἄειδε legitur etiam ἄεισον, quod & *Plutarch.* habet de *Audiend. Poët.*, uti observatum est a *Clarckio.*

2 Ὅντιν' ... ἐδέξαντο. *Aesopus*, qui non Σαρδιηνὸς certe, sed Σαρδιανὸς dictus fuit ab *Apollonio*, scripserat haec forte in libris istis, quibus enarravit τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα, teste *Suid.* V. Αἴσωπος, ex quo in hoc ipso fragmento pro οἱ ἀδελφοὶ facile legendum esse largieris οἱ Δελφοί. Caeterum non versus hic est, quod censuisse videtur Cl. *Villoiſ.*, sed prosa.

3 Ἔνθα. Od. Ο. 40. Vill.

4 Νύκτα. Od. Γ. 151. Vill.

5 Ἴσαι. Hinc emenda *Hes.*, qui habet κατὰ στέρησιν τοῦ ἰᾶσαι, & *Schol. Apollonii Rhodii* qui legit, κατὰ στέρησιν τοῦ ι, ἄσαι.

 Con-

ὅ ἐστιν ἐξορμῆσαι· ἐπεὶ οἱ κοιμώμενοι τοῦ ὁρμητικοῦ [1] ἔχειν ἀπέχονται.

ἈΕΙΡΑΣ. [2] ἐπὶ μὲν τοῦ βαστάζειν·

Ἤ μ' [3] ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε. —

καὶ κατὰ μετοχήν·

— [4] Ἀείρας,

Ἐς θάλαμον κατέθηκε. —

ἐπὶ δὲ τοῦ προσφέρε·

Μή [5] μοι οἶνον ἄειρε. —

καὶ ἐν τῇ Α Ὀδυσσείας, ἀείρας [6], προσενέγκας. εἴρηται δὲ οὕτως, ἐπεὶ ὁ προσφέρων, αἴρει τὸ προσφερόμενον, καὶ αἴρειν, τὸ προσφέρειν. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ τὸν ἄρτον ὠνομάσθαι, ὥς [7] φησιν Ἀπολλόδωρος.

ἈΕΛΠΤΟΝ. [8] ἀνέλπιστον· καὶ ἀελπτέα [9], τὸν ἀνέλπιστον.

ἈΕΙ-

Contendunt enim Grammatici ἀεῖσαι formari ex α privativo, & ἵεσαι, *id est*, moveri cum impetu. Vill. *Rubnken.* in *Praef. Hesych. V.* II. de hac voce disputans, eam in *Hesychio* corruptelam indicat, quae potuit, ex parte, nostro etiam accidere *Apollonio*, uti idem monet *Villois.* in *Append.*

1 Ὁρμητικοῦ. Mallem ὁρμητικόν. Vill. Praestiterit forte, nisi altius lateat vulnus, ὁρμητικῶς.

2 Ἀείρας. Lege ἀείραι, quod & *Hesych.* & *Etymol.* habent, ductum forte ex *Il.* Θ. 424.

3 Ἤ μ' ἀνάειρ'. Il. Ψ. 724. Vill.

4 Ἀείρας Od. Ω. 164. Vill.

5 Μή μοι. Il. Z. 264. Vill.

6 Ἀείρας. Od. A. 141. Vill.

7 Ὡς. Sententiam turbat haec particula & poterit adeo recte deleri.

8 Ἄελπτον. ἀνέλπιστον. Nec *Homerica* haec est forma, nec admodum difficilis. Dedit forte *Apollon.* Ἀέλποντες, ἀελπτίζοντες, ex *Il.* H. 310. ubi conf. *Schol.*

9 Ἀελπτέα. Hodie legitur ἀελπτέα Od. E. 408:

Ὦ μοι ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτέα δῶκεν ἰδέσθαι. Vill.

1 Ἀει-

ʼΑΕΙΚΙΣΣΩΣΙΝ. ἀεικίαις περιβάλωσιν·

— ʼΑεικίσσωσι [1] δὲ νεκρὸν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλοντο.

ὁ δὲ Νέστωρ φησί.

— [2] ʼΑεικίη [3] δέ σοι αὐτῷ
Ἔσσεται, ἀλλὰ φίλος φρονέων πεφυλαγμένος
εἶναι.

ἀντὶ τοῦ αἰσχύνη. ὅταν δέ·

Πεπληγὼς [4] ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.

καί·

— Πληγῇσιν [5] ἀεικελίῃσι δαμάσσας.

ταῖς αἰκιστικαῖς.

ʼΑΕΙΚΕΛΙΟΝ. [6] τὸν εὐτελῆ·

Δίφρον [7] ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν.

καί·

Πρόσθεν [8] μὲν γάρ δή μοι ἀεικέλιος φαίνετ' [9] εἶναι.

τὸ

1 ʼΑεικίσσωσι. Il. Π. 545. VILL.

2 ʼΑεικίη δέ. Il. Ψ. 342. VILL.

3 ʼΑεικίη. In nostro Homero legitur, ἐλιγχείη. VILL.

4 Πεπληγώς. Il. Β. 264. VILL.

5 Πληγῇσι. Od. Δ. 244. VILL.

6 ʼΑεικέλιον. Pertinet ad articulum praecedentem, ubi mentio habetur de πληγῇσιν ἀεικελίῃσι. VILL. *Etymol.* interpretatur δεινόν. Mallem δειλόν. *Id.* in *Append.*

7 Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, hodie παραθεὶς, Od. Υ. 259. VILL.

8 Πρόσθεν. Od. Ζ. 242. VILL.

9 Φαίνετ' In *Homero* legitur δέατ'. VILL. Legunt alii δέατο, alii δέαται, unde repetita haec eadem glossa est ab *Hesych.* & *Etymol.* vid. *Ernest.* V. Cl. ad *Homer.* l. l.

 1 ʼΑει-

τὸ δὲ ἀεικὲς καὶ ἀεικελίην [1], ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας, καὶ κλῶ ἀπέδωκεν· καὶ ἀεικέλιον [2], τὸν μηκέτι τῷ πρόσθεν φαινομένῳ ἐοικότα.

ἈΕΙ'ΚΑΣΤΟΣ. [3] εὐκαταφρόνητος, ἐν τῇ Τ ῥαψῳδία. ἀεικίας, τὰς ἁμαρτίας.

ἈΕΞΕΤΟ. ηὔξετο·

—— Οὐ

1 Ἀεικὲς καὶ ἀεικελίην .... ἀπέδωκεν. Ἀεικὲς habet *Od.* Γ. 265. Α. 428. Ο. 236. Ρ. 216. ad quae loca vid. *Schol.* coll. *Etymol.* & *Hesych.* Ἀεικελίην dixit *Od.* Ι. 503. ubi interpretatur *Schol.* δεινήν.

2 Ἀεικέλιον, τὸν μηκέτι τῷ πρόσθεν φαινομένῳ ἐοικότα. Patrem Laërtem invenit Ulysses *Od.* Ω. 225:

—— εὐκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Λιστρεύοντα φυτόν· ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα,
Ῥαπτὸν, ἀεικέλιον.

Quod quamvis accipi debeat, uti δίφρον ἀεικέλιον accepit *Schol. ad Od.* Υ. 259. quem recte interpretatur εὐτελῆ; nihil tamen impedit, quominus vestem quidam intellexerint priori cultui dissimilem: Unde & *Hesych.* Ἀεικέλιον, ἀνόμοιον. σκληρὸν, κακόν Verum aperta magis & dilucida est haec dissimilitudinis significatio *Od.* Ν. 402. ubi, cum Minerva *vs.* 397. dixisset Ulyssi:

Ἀλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι,

cumque omnem explicuisset personae dissimulandae rationem, addit tandem:

Ὥς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης.

3 Ἀείκαστος. Vocabulum corruptum, quod neque apud *Homerum*, neque apud caeteros reperitur. Lege ἀεικὴς, cujus neutrum extat in libro Τ, ut designat *Apollonius*. Il. Τ. 124:

—— Οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισι.

Et 133:

Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.

Quin & *Hes.* explicat ἀεικὲς, εὐκαταφρόνητον. Idem reddit ἀεικία, per ἁμαρτία. In *Hesiod. Theogonia*, 166:

—— Πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα. VIII. In Ἀεικίας, ἁμαρτίας, respexit certe Grammaticus *Od.* Υ. 308. ubi Ctesippum increpans Telemachus:

—— Τῷ μή τις μοὶ ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ Φαινέτω.

Hoc enim loco lectum olim fuisse ἀεικίας haud levis suspicio est ex *Hesych. Suid.* & *Etymol.* —— Ita ἀεικείην & ἀεικίην vidimus supra V. Ἀεικίζειν N°. 8.

I 94

— Οὐ μὲν [1] γάρ ποτ' ἀέξετο κῦματ' [2] ἐν αὐτῷ
Οὔτε μέγ', οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

ἌΕΘΛΟΣ. διὰ παντὸς μὲν ἀρσενικῶς λέγει ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τοὺς ἀέθλους τῶν πόνων, καὶ τοὺς πόνους·

Οὗτος [3] μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

καί·

— Ἀέθλους [4]
Πολλούς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.

οὐδετέρως δὲ ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα, κατὰ τὸ πλεῖστον·

[5] Παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα.

ὅθεν καὶ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει· [6]

— Μεῖζον ἄεθλον
τὸ γὰρ ἔπαθλον θέλει δηλοῦν·

ἈΕΣΙ-

1 Οὗ μὲν. Od. κ. 93. VILL.

2 Κῦματ'. Melius in nostro *Homero* legitur κῦμά γ', ob sequentia adjectiva, quae sunt in singulari. VILL.

3 Οὗτος. Od. χ. 5. VILL.

4 Ἀέθλους. Od. Θ. 22. Ubi οὓς pro τοὺς, legitur. VILL. Conf. supra ad voc. Ἀγλαΐας.

5 Παλαισμοσύνης. Il. Ψ. 701. Apud *Hom.* legitur;

— Τρίτα θῆκεν ἄεθλα
Δεικνύμενος Δαναοῖσι παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς. VILL. Duo sunt *Homeri* loca, quae spectasse potuit *Apollon.* alterum laudavit *Villois.*, alterum legimus *Il.* Ψ. 653:

Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς
θῆκεν ἄεθλα.

Posteriorem hunc potissimum respexisse videtur Noster, memoriae vitio pro πυγμαχίης scribens παλαισμοσύνης.

6 Ἀναγινώσκει. Hic sensus loci: Ἄεθλος in masculino, significat certamen; ἄεθλα vero in neutro, praemium certaminis. Quod cum ita sit; in libro Il. Ψ 551:

Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι
καὶ μεῖζον ἄεθλον,

ubi agitur de praemio certami-

ΑΕΣΙΦΡΟΣΥΝΗΣΙΝ. [1] ἀσυνεσίαις, ἀνοίαις. γίνεται ᾗ ἐκ Ƨ ἀέσαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι, κ̀ τ̃ φρενῶν συνθεὶς τὴν λέξιν. [2] ὁ γὰρ κοιμώμενος ταῖς φρεσὶν, ἄφρων νομίζεται.

ΑΖΕΤΟ. ἐὰν ψιλῶς, ἐξηραίνετο· κ̀ γὰρ [3] ἄζη τῇ [4] ξηρασίᾳ δηλοῖ. κ̀ κ̀ μετοχὴν φησί πε·

Ἡ [5] μὲν τ' ἀζομένην κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας.

ἀντὶ Ƨ ξηραινομένη· τῷ ψιλῷ ἀντιστοίχῳ τούτῳ [6] ἐπιμαρτυροῦντος τῇ κ̀ τὸ ψιλὸν ἀναγνῶσαι. κ̀ τό·

—— Καταζήνασκε [7] ᾗ δαίμων.

ἐπὶ

minis, non vero de certamine, *Aristarchus* merito legit in neutro, μεῖζον ἄεθλον. Alii vero malebant in masculino, μείζον' ἄεθλον: quod notat certamen, non vero certaminis praemium. VILL.

1 Ἀεσιφροσύνῃσι. Extat Od. Ο. 469:

—— Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην ἀεσιφροσύνῃσι.

Et in *Theogonia* 502:

—— Οὕς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσι. VILL.

2 Συνθεὶς τὴν λέξιν. An legendum σύνθεσις τῆς λέξεως?

3 Ἄζη. Od. Χ. 184.

4 Τῇ ξηρασίᾳ. Lege τὴν ξηρασίαν. Od. Χ. 184:

—— Πεπαλαγμένον ἄζῃ. VILL. Hunc locum cum aperte respiciat Grammaticus, in quo tertio casu legitur ἄζῃ, non video ulla opus esse emendatione. Sana sunt omnia, si in *Apollonio* etiam, subscripto ι, legas ἄζῃ.

5 Ἡ μέν. Il. Δ. 487. VILL.

6 Τῷ ψιλοῦ ἀντιστοίχου τούτῳ ἐπιμαρτυροῦντ. τῇ καὶ. τὸ ψιλ. ἀναγν. Nullam corruptelam suspicatus vertit *Villoif*. „*Spiritus tenuis oppositus* hoc „ indicat tenui, qua effer„ tur, pronunciatione" sed legendum omnino est τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου τοῦ Τ ἐπιμαρτυρ. &c. Σύμφωνα ἀντίστοιχα Grammaticis dicuntur Consonantes, quae aliae aliis, tenues asperis, respondent: Κ, Χ. Π, Φ. Τ, Θ. Vid. *Eustath*. p. 900, v. 12. 1048. v. 27. 1577, v. 47. Tale hic ἀντίστοιχον tenue, τὸ Τ, in verbis ἡ μὲν τ' ἀζομένη &c., indicat satis leni spiritu efferendum esse τὸ ἀζομένη, atque adeo ἐπιμαρτυρεῖται τῇ κ̀ ψιλὸν ἀναγνῶσαι.

7 Καταζήνασκε. Od. Λ. 586. VILL.

ἐπὶ τοῦ Ταντάλου, ἀντὶ τοῦ κατεξήραινε. καὶ ἀζαλέην, τὴν ξηράν. καί·

— Βῶν [1]

Ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν.

δασυνομένης δὲ, ἕτερον [2] τὸ δηλοῖ·

Ἄζετο [3] γὰρ μὴ νυκτὶ Θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.

ἀντὶ τοῦ ἐσέβετο. καὶ Ὀδυσσεὺς πρὸς Κύκλωπα·

Σχέτλι', [4] ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.

ἀντὶ τοῦ ἐσέβου. καί·

Ἁζόμενοι [5] Διὸς υἱόν. —

ἀντὶ τοῦ σεβόμενοι. ἐτυμολογοῦσιν δὲ, οἱ μὲν λέγοντες, αἰδούμενοι· [6] ἐπεὶ ὁ σεβόμενος ἀρεστὸν ἔργον ἐπιδείκνυται τοῖς οὓς σέβεται. οἱ δὲ, κατὰ συγκοπὴν ἁζόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἁγιζόμενοι, ἅγιον ἡγούμενοι, ὅ ἐστιν σεβαρόν [7]

ἈΖΗΧΕΣ. ἀδιεχὲς [8], ἀδιάλειπτον· [9]

Ἀζη-

1 Βῶν. Il. H. 238. Vill.

2 Τό. Fortasse legendum, δασυνόμενον δὲ, ἕτερόν τι δηλοῖ. Vill.

3 Ἄζετο. Il. Z. 261. Vill.

4 Σχέτλι'. Od. I. 478. Vill.

5 Ἁζόμενοι. Il. A. 21. Vill.

6 Ἁζόμενοι ..... αἰδούμενοι ἐπεὶ ὁ σεβ. &c. Addita interpretationis ratio, ἐπεὶ ὁ σεβόμενος ἀρεστὸν ἔργον ἐπιδείκνυται, efficit fere, ut ipsam interpretationem αἰδούμενοι corruptam censeamus ex ἀδούμενοι. Neque enim opus ἀρεστὸν faciunt semper qui *venerantur*, sed qui *placent*.

7 Σιβαρόν. Lege σεβαστόν. Vill.

8 Ἀδιεχές. In MSto est ἀδιηκὲς, teste *Villois. in Append.*, quod equidem per errorem positum crediderim pro Διηνεκὲς. Vid. *Schol. ad Od.* Σ. 3.

9 Ἀδιάλειπτον. *Schol. Apollonii Rhodii Argonaut.* B. 99. κορύνας ἀζηχέας explicat per ξηράς, & ἠχούσας ξηρὸν ἦχον. Vill.

I Ἀζη-

> Οὐ [1] γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο [2] ἀλέγουσιν.

ὅπερ ψεῦδος. αὐτοὶ γάρ εἰσιν οἱ λέγοντες·

> Εἰ [3] μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται οἶον [4] ἐόντα,
> Νοῦσόν δ'[5] οὔπως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.

καὶ ἔστι ὅλος ὁ τόπος οὗτος τῶν προβλημάτων.

ἈΘΕΜΙΣΤΊΑ. [6] ἀνομία.

ἈΘΥ͂ΡΕΙ. 7 παίζει, καὶ ἀθύρματα, παίγνια. ἐν τῇ Ο ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος·

Ὅς

1 Οὐ γάρ. Od. I. 275. Vill.

2 Αἰγιόχοιο. Lege αἰγιόχου; ob metrum scilicet. Vill.

3 Εἰ μέν. Od. I. 410. Vill.

4 Οἶον ἐόντα. *Talis cum sis*; sic in ms. at in nostro hodie *Homero*, οἶον cum spiritu tenui, id est, *solum existentem*. Vill. Ferri omnino non potest illud οἶον: Cl. *Villois.*, quando vertit *Talis cum sis*, cogitavit τοῖον.

5 Νοῦσον δ' οὔπως. Rectius edi solet in *Homero*: Νοῦσον γ' οὔπως.

6 Ἀθεμιστία. ἀνομία. *Od.* I. 189:

> Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
> Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
> Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ᾔδη.

Schol. Ἀθεμίστια. ἄδικα. quo sensu occurrit etiam *Od. I.* 428. & Υ. 287. ἀθεμίστια εἰδώς. Atque haec loca respiciens Noster scripsisse videtur Ἀθεμίστια. ἄνομα. quemadmodum *Etymol. p.* 24. *v.* 21. Ἀθέμιστος, ἄδικος, ἄνομος, & *Hesych.* Ἀθέμιστοι, ἄδικοι, ἄνομοι.

7 Ἀθύρει. παίζει &c. Ut nunc quidem editur *Homerus*, nusquam habet ἀθύρει. Itaque vel Homerica non est haec glossa, vel legit olim noster *Il.* O. 364. de Apolline Achivorum murum diruente:

> —— Ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
> Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης,
> Ὅς ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
> Ἂψ αὖτις συνέχευε, ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρει.

Ubi nunc editur:

> Ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, ἀθύρων.

Nostram glossam habet etiam *Hesych.* Ἀθύρει. παίζει, ῥαθυμεῖ & *Etymol.* V. Ἀθύρματα. *p.* 26.

Ὅς τ' [1] ἐπεὶ ἂν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσι.

Ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν, φησὶν ἀπὸ τοῦ πολλάκις θύειν, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ Ρ. ἐν τρόπον καὶ ἡ αἰθρίη, ἀΐδια τις οὖσα.

ἈΘΡΗ͂ΣΑΙ ἀτενίσαι. ἰδεῖν·

Οὐδ' [2] αὐτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὐδὲ νοῆσαι.

ἈΘΕΣΦΑΤΟΝ. πολὺν, οἷον οὐδ' ἂν θεὸς φατίσειεν διὰ τὸ πλῆθος·

Αἵ [3] τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον.

καὶ ἐπὶ τῶν συῶν ὁ Εὔμαιος·

Νῦν [4] δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι. —

ἀντὶ τοῦ πολλαί.

ἌΘΥΜΟΙ. [5] κεκακωμένοι τὴν ψυχήν.

ΑἸΠΥΝ. ὑψηλὸν, κυρίως. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸν μέγαν, οἷον·

— Φυγόντι [6] περ αἰπὺν ὄλεθρον.

ΑἸΠΥ'ΤΙΟΝ. τὸν τοῦ Αἰπύτου·

Αἰπύτιον [7] παρὰ τύμβον. —

ἐστι

p. 26. v. 12. ἀθύρει. παίζει καὶ ἀγωνίζεται.

1 Ὅς τ' ἐπεὶ &c. V. Il. O. 363.

2 In editis exemplaribus est Ἠ' δ', οὔτ' &c. sensu nihil diverso.

3 Αἵ τ' ἐπεὶ Il. Γ. 4. VILL.

4 Νῦν δ' κ. Od. Ξ. 211. VILL.

5 Ἄθυμοι Od. Κ 463:

— Νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι.

Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι. — VILL.

6 Φυγόντι. Od. P. 47. VILL.

7 Αἰπύτιον. Il. B. 604 VILL.

ἐςι δὲ ἐτ@ τῶν Ἀρκαδικῶν Ἡρώων, περὶ ἔ φησιν Ἡσίοδ@·

Αἴπυτ@ [1] αὖ τέκετο Τλησήνορα, Πειρίθοόν τε.

ΑΙΑΙΗ. ὄνομα νήσε ἦν κατῴκει ἡ Κίρκη.

Αἰαίην [2] δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'. ἔνθα δ' ἔναιεν
Κίρκη ἐϋπλόκαμ@, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.

καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Κίρκη ἐθνικῶς τῇ νήσῳ ὁμώνυμ@·

Αἰαίη, [3] δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.

ΑΙ. τἕτο δασυνόμενον ἄρθρον ἐςὶ διὰ τέτε.

Αἱ [4] μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι.

ἀναφορικῶς δὲ, ἀντὶ τῦ αὐταί·

Αἱ [5] μὲν ὕπαιθα ἄνακτ@ ἐποίπνυον. —

καί·

Ὡς [6] αἵγ' ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
Δειρῆσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιςα θάνοιεν.

ΑΙΓΥΠΤΩι. ἐπὶ μὲν τῆς χώρας·

Αἴγυπτόν δε [7] με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι.

1 Αἴπυτ@ &c. Sic hoc *Hesiodi* fragmentum legitur in codice MSto:
Αἴπυτ@ αὖτ' τέκετο Τλησήνορα τε Πειρίθοόν τε. VILL. *in Append.*
2 Αἰαίην. Od. κ. 135. VILL.
3 Αἰαίη Od. ι. 32. V
4 Αἱ μέν. Od. τ. 563.
5 Αἱ μὲν ὕπαιθα. Il.
VILL.
6 Ὡς. Od. χ. 471.
7 Αἴγυπτόν δε. Od
VILL.

Ἀθεμίστων. ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας ἐπὶ τ Κυκλώπων ἐπιθέτε λεγομένε·

> Κυκλώπων [1] δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων.

ὁ γοῦν Ἡλιόδωρος Ἀριστάρχείως μεταφράζων [2] φησὶ, καθὸ ἐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος λέγει δικαίες εἶναι τὲς Κύκλωπας, ἐκτὸς τ Πολυφήμε. φησὶ γοῦν περὶ αὐτῶν·

> —— Θεμιστεύει [3] δὲ ἕκαστος
> Παίδων ἠδ' ἀλόχων· ἐδ' ἀλλήλων ἀλέγεσιν.

ὁ δὲ Κύκλωψ ἐκ τ ἰδίας ἀσεβείας περὶ αὐτῶν φησιν·

Οὐ

1 Κυκλώπων. Od. I. 106. Vill.

2 Μεταφράζων. Hujusce loci sensum non assecutus est Clarissimus *Alberti*, & totâ aberrat viâ in suâ ad ἀθεμίστων animadversione, quam hic exscriptam dabo. „ Ἀθεμίστων, „ inquit vir doctissimus, *Hom.* „ Od. I. 106. *Apollonii Lexicon mſ.* Ἀθεμίστων. ἐν τῇ Ι „ Ὀδυσσείας· ἐπὶ τ Κυκλώπων. „ Dein ex *Heliodoro* rationem citat, καθὸ ἐ κοινοῖς „ χρῶνται νόμοις. Addit vero „ *Aristarchum* contra statuere, δικαίες εἶναι τὲς Κύκλωπας, ἐκτὸς τ Πολυφήμε, „ qui caeteris injustitiae notam inusserat, ἐκ τ ἰδίας „ ἀσεβείας". Sic putat celeberrimus Criticus *Heliodorum* ab *Aristarcho* diffidere, cum contra ejus opinionem foveat: uterque enim contendit justissimos fuisse Cyclopas. Quod confirmat *Heliodorus*, cum dicit, eos non ob injustitiam vocatos fuisse nomine ἀθεμίστων, sed quod communibus non uterentur legibus; quanquam privatae iis essent, quas religiosissime sequerentur. Quod facit cum *Aristarcho*, qui Cyclopum justitiam diversis argumentis asseruerat, nedum ab *Heliodoro* eorum patrono dissentiret; ut innuit *Alberti*. Ἀριστάρχείως μεταφράζων, significat eo modo explicans quo interpretatur *Aristarchus*. Sententiam *Aristarchi* evolvens & enucleans *Heliodorus*, sibi quasi propriam facit. Vill.

3 Θεμιστεύει. Od. I. 114. Vill.

Οἱ

Οὐ [1] γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο [2] ἀλέγουσιν.

ὅπερ ψεῦδος. αὐτοὶ γάρ εἰσιν οἱ λέγοντες·

Εἰ [3] μὲν δή μήτις σε βιάζεται οἶον [4] ἐόντα,
Νοῦσόν δ' [5] οὔπως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.

καὶ ἔστι ὅλος ὁ τόπος οὗτος τῶν προβλημάτων.

ἈΘΕΜΙΣΤΊΑ. [6] ἀνομία.

ἈΘΎΡΕΙ. [7] παίζει, καὶ ἀθύρματα, παίγνια. ἐν τῇ Ο ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος·

Ὃς

1 Οὐ γάρ. Od. I. 275. VILL.

2 Αἰγιόχοιο. Lege αἰγιόχου; ob metrum scilicet. VILL.

3 Εἰ μέν. Od. I. 410. VILL.

4 Οἶον ἐόντα. *Talis cum sis*; sic in ms. at in nostro hodie *Homero*, οἶον cum spiritu tenui, id est, *solum existentem*. VILL. Ferri omnino non potest illud οἶον: Cl. *Villois.*, quando vertit *Talis cum sis*, cogitavit τοῖον.

5 Νοῦσον δ' οὔπως. Rectius edi solet in *Homero*: Νοῦσον γ' οὔπως.

6 Ἀθεμιστία. ἀνομία. *Od.* I. 189:

Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥα τε μῆλα
Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ᾔδη.

Schol. Ἀθεμίστια. ἄδικα. quo sensu occurrit etiam *Od. I.* 428. & Υ. 287. ἀθεμίστια εἰδώς. Atque haec loca respiciens Noster scripsisse videtur Ἀθεμίστια. ἄνομα. quemadmodum *Etymol. p.* 24. *v.* 21. Ἀθέμιστος, ἄδικος, ἄνομος, & *Hesych.* Ἀθέμιστοι, ἄδικοι, ἄνομοι.

7 Ἀθύρει. παίζει &c. Ut nunc quidem editur *Homerus*, nusquam habet ἀθύρει. Itaque vel Homerica non est haec glossa, vel legit olim noster *Il. O.* 364. de Apolline Achivorum murum diruente:

—— Ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης,
Ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
Ἂψ αὖτις συνέχευε, ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρει.

Ubi nunc editur:

Ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, ἀθύρων.

Nostram glossam habet etiam *Hesych.* Ἀθύρει. παίζει, ῥαθυμεῖ & *Etymol.* V. Ἀθύρματα. *p.* 26.

Ὅς τ' [1] ἐπεὶ ἂν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσι.

Ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν, φησὶν ἀπὸ τοῦ πολλάκις θύειν, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ Ρ. ὃν τρόπον καὶ ἡ αἰθέρη, αἴθια τις οὖσα.

ἈΘΡΗ͂ΣΑΙ ἀτενίσαι. ἰδεῖν·

Οὐδ' [2] αὖτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὐδὲ νοῆσαι.

ἈΘΕ΄ΣΦΑΤΟΝ. πολὺν, οἷον οὐδ' ἂν θεὸς φατίσειεν διὰ τὸ πλῆθος·

Αἵ [3] τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον.

καὶ ἐπὶ τῶν συῶν ὁ Εὔμαιος·

Νῦν [4] δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι. ——

ἀντὶ τοῦ πολλαί.

ἌΘΥΜΟΙ. [5] κεκακωμένοι τὴν ψυχήν.

ΑἸΠΥ΄Ν. ὑψηλὸν, κυρίως. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸν μέγαν, οἷον·

—— Φυγόντι [6] περ αἰπὺν ὄλεθρον.

ΑἸΠΥ΄ΤΙΟΝ. τὸν τοῦ Αἰπύτου·

Αἰπύτιον [7] παρὰ τύμβον. ——

ἔστι

p. 26. v. 12. ἀθύρει. παίζει καὶ ἀγωνίζεται.

1 Ὅς τ' ἐπεὶ &c. V. *Il.* O. 363.

2 In editis exemplaribus est Ἠ' δ', οὔτ' &c. sensu nihil diversò.

3 Αἵ τ' ἐπεί Il. Γ. 4. VILL.

4 Νῦν δ' κτ. Od. Υ. 211. VILL.

5 Ἄθυμοι Od. Κ 463:
— Νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι.
Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι. —— VILL.

6 Φυγόντι. Od. Ρ. 47. VILL.

7 Αἰπύτιον. Il. Β. 604 VILL.

 1 Αἴ-

ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρκαδικῶν Ἡρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσίοδος·

Αἴπυτος [1] αὖ τέκετο Τληστήνορα, Πειρίθοόν τε.

ἈΙΑΙΗ. ὄνομα νήσου ἣν κατῴκει ἡ Κίρκη.

Αἰαίην [2] δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'. ἔνθα δ' ἔναιεν
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.

καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Κίρκη ἐθνικῶς τῇ νήσῳ ὁμώνυμος·

Αἰαίη, [3] δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.

ΑἹ. τοῦτο δασυνόμενον ἄρθρον ἐστὶ διὰ τοῦτο.

Αἱ [4] μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι.

ἀναφορικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ αὗται·

Αἱ [5] μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. —

καί·

Ὡς [6] αἴγ' ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν.

ἈΙΓΥΠΤΩι. ἐπὶ μὲν τῆς χώρας·

Αἴγυπτόν δέ [7] με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι.

ἐπὶ

1 Αἴπυτος &c. Sic hoc *Hesiodi* fragmentum legitur in codice MSto:
Αἴπυτος αὖτ' τέκετο Τληστήνορα τε Πειρίθοόν τε. VILL. *in Append.*
2 Αἰαίην. Od. K. 135. VILL.
3 Αἰαίη Od. I. 32. VILL.
4 Αἱ μὲν. Od. T. 563. VILL.
5 Αἱ μὲν ὕπαιθα. Il. Σ. 420. VILL.
6 Ὡς. Od. X. 471. VILL.
7 Αἴγυπτόν δέ. Od. Ξ. 246. VILL.

1 Νει-

Ἠ [1] με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκά-
λυψεν.

ΑἸΝΟΜΟ'ΡΟΙΣ. κακομέροις·

Ἡμῖν [2] αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθῃ. [3]

ΑἸΝΙ'ΖΟΜΑΙ. ἐπαινῶ·

Ὀθρυονεῦ [4], πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.

ἢ θαυμάζω, θαῦμα ἡγοῦμαι, ἢ αἰνίττομαι.

ΑἸΓΙ'ΛΙΠΟΣ ΠΕ'ΤΡΗΣ. τῆς οὕτως ὑψηλῆς, ὥστε καὶ αἶγα μὴ ἐπιβαίνειν. ἁλτικὸν γὰρ τὸ ζῶον·

Ἤ [5] τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης. ——

ΑἸΘΟΥ'ΣΗΣ. [6] τῆς παραστάδος, ἀπὸ τοῦ καταίθεσθαι ὑφ' ἡλίου·

Κεῖτο [7] δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νηὸς [8] ἀμφιελίσσης.

καὶ·

[9] Πλῆντο [10] δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀν-
δρῶν.

'ΑΙ-

1 Ἤ με μάλ'. Od. Σ. 200. Vill.
2 Ἡμῖν. Od. I. 53. Vill.
3 Πάθῃ. lege πάθωμεν. Vill.
4 Ὀθρυονεῦ. Il. N. 374. Vill.
5 Ἤ τε κατ'. Il. I. 15. Vill.
6 Αἰθούσης. Conf. *Etymol.* p. 32. v. 46. ubi qui laudatur versiculus:

Πῦρ ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς.

legitur Il. I. 468. Edita tamen exemplaria habent αἰθούσῃ, lectionis varietatem notante *Barnes.*, negligentibus vero *Clarck.* & *Ernest.*
7 Κεῖτο. Od. Φ. 390. Vill.
8 Νηός. Lege νεός. Vill.
9 Πλῆντο δ' ἄρ'. Od. Θ. 57. Vill.
10 Πλῆντο. In manuscripto πλῆτο, quod pariter potest retineri. Vill. *Homerus* enim, quod alii, inprimis *Pindarus*, postea sunt imitati, verbum *singulare* nomini *plurali* inter-

ἀκυςίον ᾗ, ὥςε αἰθαλόεν ποιῆσαι. ἐπιφέρει γάρ·

— Πρῆσαι πυρὸς δηΐοιο θύρετρα.

ἤτοι μελαινόμενον, παρὰ τὴν αἰθάλην.

ΑΪΔΙ. τῷ Ἅιδῃ, ἀπ' εὐθείας τῆς Ἄϊς, ὡς Πάρις·

Πολλὰς [1] δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

ἀπὸ ᾗ τῆς Ἀΐδης·

Ἰφθίμῳ [2] τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.

ποτὲ ᾗ, ἀπὸ τῆς Ἀϊδωνεύς·

[3] Καί [4] μιν ἐγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν.

ΑΙΓΛΗΕΝΤΟΣ. λαμπροῦ·

— Ἀπ' [5] αἰγλήεντος Ὀλύμπου.

ΑΙΜΟΝ. ἐπιςήμονα. ἔμπειρον·

— Αἵμονα [6] θήρης.

ἐςι

dum crediderim ἤ παρὰ τὸ δός με.

— Βαλέειν Πε μελ.

In sequentibus porro, ἀκυςίον δὲ, quis huic particulae δὲ locus esse possit, equidem non perspicio: Una enim & continua oratio est inde a verbis ἢ παρὰ τὸ usque ad ποιῆσαι. — Quod denique editur constanter in Homero πρῆσαι, quamvis verum videatur & sincerum, memoranda tamen est lectionis varietas, quam annotavit *Schol Ined.* in *Col. Bibl Reg. Paris.* 2700 Πρῆσαι· γράφεται καὶ πλῆσαι, ἵνα ᾖ πληρῶσαι.

1 Πολλάς. Il. A. 3. VILL.

2 Ἰφθίμῳ. Od. K. 534. VILL.

3 Καί. Il. E. 190. VILL.

4 Καί μιν. Versum ex *Homero* restitui; in manuscripto legebatur: καί μιν ἔφην. VILL. Idem prorsus ac *Il. A.* 3. Ἄϊδι προΐαψε, ubi in omnibus fere Editionibus ἅιδι minus bene, vertitur per locum, qui orcus dicitur, cum ipsummet Deum, Orcum, seu Plutonem significet, & litera majuscula designari debeat. *Id. in Append.*

5 Ἀπ' αἰγλήεντος. Il. A. 532. VILL.

6 Αἵμονα. Il. E. 49. VILL.

1 Αἰ-

καί·

— Μόλιβος [1] ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.

ἈΪΞΑΣΑ. ὁρμήσασα·

Βῆ [2] δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.

ἈΪΚΑΣ. τὰς φορὰς καὶ τὰς ὁρμὰς, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν·

Τόξων [3] ἀϊκὰς ἀμφὶς [4] μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων.

ἀπὸ τούτου καὶ τὰ ἄλλα·

Ἀλλὰ [5] τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο.

οἷον πολυορμήτου. ὁ δὲ Ἀπίων λέγει, ἀπὸ τοῦ ἄκοντα τὰ βέλη ἵεναι· καθό φησι καὶ ἀκόντιον λέγεσθαι.

ΑἸΝΥΤΑΙ. [6] λαμβάνει, ἀφαιρεῖται.

ΑἾΣΑ. ἤτοι τὸ πεπρωμένον·

Αἶσα [7] γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ·

καί·

Αἴσῃ [8] ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα.

δι' ὃ καὶ ἡ μερὶς, αἶσα λέγεται·

Ἴλιον [9] ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.

καὶ

1 Μόλιβος. Il. Λ. 237. VILL.

2 Βῆ δὲ κατ'. Il. Β. 167. VILL.

3 Τόξων. Il. Ο. 709. VILL.

4 Ἀμφὶς μένον. Sic emendavi: vitiose in manuscripto, ἐμφερμένον. VILL.

5 Ἀλλὰ τὸ μέν. Il. Α. 165. VILL.

6 Αἴνυται. &c. Od. Ξ. 144. Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο. *Schol.* Αἴνυται. λαμβάνει. Conf. *Hesych. h. v.* ibique *Alb.*

7 Αἶσα. Od. Θ. 511. VILL.

8 Αἴσῃ. Il. Χ. 61. VILL.

9 Ἴλιον. Il. Σ. 327. VILL.

1 Τῦ-

αἰνὸν [1] γὰρ, τὸ δεινὸν, καὶ αἰνῶς, ἀντὶ τοῦ δεινῶς·

Αἰνῶς [2] γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν [3] ἀκούων
Τέρπομαι. —

τὸ δὲ κατ' ἐπίτασιν δεινὸν, κακὸν ἐστὶ οἷς ἂν δεινὸν φαίνηται.

ΑἸΝΗ'ΣΩΣΙΝ. συγκαταθῶνται·

[4] Εἰ μέν κ' αἰνήσωσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα.

καὶ κατὰ τὸν παρωχημένον· [5]

Ὣς [6] ἔφατ' Ἀτρείδης, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

ἀντὶ τοῦ συνεκατετίθεντο [7] ἀπὸ δὲ αὐτῆς ἐννοίας, ἡ συγκατάθεσις τῶν ἐπαίνων. ὁ γὰρ ἐπαινῶν, συγκατατίθεται τοῖς τοῦ ἐπαινουμένου ἔργοις.

ΑἸΝΟΠΑΘΗ'. δεινοπαθῆ·

Ἠ

1 Αἰνὸν &c. Saepe recurrit apud *Homer.* αἰνὸν ἄχος. *Hesych.* autem in Αἰνὸν σημεῖον &c. spectasse videtur *Od.* Τ. 568.

2 Αἰνῶς. Od. Δ. 597. Vill.

3 Σοῖσιν. Male in manuscripto οἷσιν. Vill.

4 Εἰ μέν. Sic versus legitur apud *Homerum*, Od. Π. 380:
Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα.
Confudit vero hunc versum *Apollonius*, & permiscuit cum initio sequentis qui extat Od. Π. 403:
Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες. Vill.

5 Παρωχημένον. Fortasse legendum est παρατατικὸν ob ᾔνεον. Vill. *in Append.*

6 Ὣς ἔφατ'. Il. Γ. 461. Vill.

7 Συνεκατετίθεντο. Lege συνεκατετίθεντο. Corrupta etiam sunt, quae mox sequuntur ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἡ συγκατάθεσις τῶν ἐπαίνων. Cl. *Villois.* latine dedit *Eadem autem de caussa idem verbum* ἐπαινεῖν, *significat approbare & laudare.* Nobis contra voluisse videtur Grammaticus, συγκατάθεσιν poni pro *laude*, quemadmodum ἐπαινεῖν pro συγκατατίθεσθαι. Habebis autem eam sententiam, si pro ἐπαίνων legeris ἐπαινούντων, & *laudantium* revera esse συγκατάθεσιν facile tibi probabit *Alb.* ad *Hesych.* v. Συναινεῖ.

Ἤ [1] με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν.

ΑἸΝΟΜΌΡΟΙΣ. κακομόροις·

Ἡμῖν [2] αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθῃ. [3]

ΑἸΝΊΖΟΜΑΙ. ἐπαινῶ·

Ὀθρυονεῦ [4], περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.

ἢ θαυμάζω, θαῦμα ἡγοῦμαι, ἢ αἰνίττομαι.

ΑἸΓΊΛΙΠΟΣ ΠΈΤΡΗΣ. τῆς οὕτως ὑψηλῆς, ὥστε καὶ αἶγα μὴ ἐπιβαίνειν. ἁλτικὸν γὰρ τὸ ζῶον·

Ἤ [5] τι κατ' αἰγίλιπος πέτρης. ——

ΑἸΘΟΎΣΗΣ. [6] τῆς παραστάδος, ἀπὸ τοῦ καταίθεσθαι ὑφ' ἡλίου·

Κεῖτο [7] δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νηὸς [8] ἀμφιελίσσης.

καὶ·

Πλῆντο [9] [10] δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.

'ΑΙ-

1 Ἤ με μάλ'. Od. Σ. 200. VILL.

2 Ἡμῖν. Od. I. 53. VILL.

3 Πάθῃ. lege πάθωμεν. VILL.

4 Ὀθρυονεῦ. Il. N. 374. VILL.

5 Ἤ τι κατ'. Il. I. 15. VILL.

6 Αἰθούσης. Conf. *Etymol.* p. 32. v. 46. ubi qui laudatur versiculus:

Πῦρ ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐέρκεος αὐλῆς.

legitur Il. I. 468. Edita tamen exemplaria habent αἰθούσῃ, lectionis varietatem notante *Barnes.*, negligentibus vero *Clarck.* & *Ernest.*

7 Κεῖτο. Od. Φ. 390. VILL.

8 Νηός. Lege νεός. VILL.

9 Πλῆντο δ' ἄρ'. Od. Θ. 57. VILL.

10 Πλῆντο. In manuscripto πλῆτο, quod pariter potest retineri. VILL. *Homerus* enim, quod alii, inprimis *Pindarus*, postea sunt imitati, verbum *singulare* nomini *plurali* inter-

ΑἸΔΕΙ͂ΣΘΑΙ. ἐντρέπεσθαι. καὶ ἰδίως, ἐπὶ τοῦ προσδέχεσθαι τὸν ἱκέτην δι' ἐντροπῆς·

Αἰδεῖσθαι [1] δ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

καί·

Οὐδέ [2] τι μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με γύμνον ἐόντα.

καὶ κατ' ἄλλους τρόπους τὸ παραπλήσιον δηλοῦται. ἔστι δὲ ὅτε καὶ συνήθως ἡμῖν·

Αἰδομένων [3] δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.

ΑἸΔΟΙ͂ΟΣ. ποτὲ μὲν, αἰδοῦς ἄξιος·

Αἰδοῖος [4] τέ μοι ἐσσὶ φίλε. —

ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰδομένου·

— Κακὸς [5] δ' αἰδοῖος ἀλήτης.

καί·

Σῖτον [6] δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα.

ΑἸΧΜΗΤΑΊ. οἱ μαχηταί. καὶ αἰχμὴ, ποτὲ μὲν, ἡ μάχη· ποτὲ δὲ, τὸ ἐπιδορατίδιον ἡ ἀκμὴ, οἷον·

Αἰχμὴ [7] δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.

καί·

interdum addit, etiam *non neutri*. Luculentum est hujus rei documentum. *Il*. P. 386.

Γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμένοιιν.

Conf. *Eustath*. *p*. 1148. *v*. 35.

1 Αἰδεῖσθαι. Il. A. 22. VILL. Editur in *Homero*, quod unice verum est, Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα &c.

2 Οὐδέ. Il. X. 124. VILL.

3 Αἰδομένων. Il. E. 531. VILL. Pro Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν rectius in editis exemplaribus habetur Αἰδομένων τ' ἀνδρῶν.

4 Αἰδοῖος. Il. Γ. 172. VILL.

5 Κακὸς δ'. Od. P. 578. VILL.

6 Σῖτον δ'. Od. A. 139. VILL.

7 Αἰχμὴ δ'. Il. E. 293. VILL. Pro ἐξεχύθη in Cod. MS. ἐξελύθη. *Id. in Append.*

1 Μί-

καί·

— Μόλιβ@· [1] ὡς, ἐτράπετ᾽ αἰχμή.

ἈΙ͂ΞΑΣΑ. ὁρμήσασα·

Βῆ [2] δὲ κατ᾽ Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.

ἈΙ͂ΚΑ΄Σ. τὰς φορὰς καὶ τὰς ὁρμὰς, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν·

Τέξων [3] αἴκὰς ἀμφὶς [4] μένον, οὐδέ τ᾽ ἀκόντων.

ἀπὸ τούτου καὶ τὰ ἄλλα·

Ἀλλὰ [5] τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκ@· πολέμοιο.

εἶον πολυορμήτου. ὁ δὲ Ἀπίων λέγει, ἀπὸ τοῦ ἀκοντα τὰ βέλη ἰέναι· καθό φησι καὶ ἀκόντιον λέγεσθαι.

ΑΙ΄ΝΥΤΑΙ. [6] λαμβάνει, ἀφαιρεῖται.

ΑΙ͂ΣΑ. ἤτοι τὸ πεπρωμένον·

Αἶσα [7] γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ·

καί·

Αἴσῃ [8] ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ᾽ ἐπιδόντα.

δι᾽ ὃ καὶ ἡ μοῖρα, αἶσα λέγεται·

Ἴλιον [9] ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδ@· αἶσαν.

καὶ

1 Μόλιβ@·. Il. A. 237. VILL.
2 Βῆ δὲ κατ᾽. Il. B. 167. VILL.
3 Τέξων. Il. O. 709. VILL.
4 Ἀμφὶς μένον. Sic emendavi: vitiose in manuscripto, ἠμφισμένον. VILL.
5 Ἀλλὰ τὸ μέν. Il. A. 165. VILL.
6 Αἴνυται. &c. Od. Ξ. 144. Ἀλλά μ᾽ Ὀδυσσῆ@· πόθ@· αἴνυται οἰχομένοιο. *Schol.* Αἴνυται. λαμβάνει. Conf. *Hesych. b. v.* ibique *Alb.*
7 Αἶσα. Od. Θ. 511. VILL.
8 Αἴσῃ. Il. X. 61. VILL.
9 Ἴλιον. Il. Σ. 327. VILL.

I Τοῦ-

ϰαὶ γὰρ τὸ πεπρωμένον μεμέρισται ἐκείνῳ, ᾧ πέπρωται. ϰαὶ ἡ μοῖρα τοῦτο [1] δηλοῖ τῇ αἴσῃ. δηλοῖ δὲ ἡ αἶσα ϰαὶ τὸ ϰαθῆκον·

Πάντα [2] κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε.

ἡ δὲ μοῖρα δηλοῖ ϰαὶ τὸ παραπλήσιον, ὡς ἐν τῷ·

Ναὶ δὴ [3] ταῦτα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες.

ΑἸΟΛΛΗ'. [4] πεποικιλμένη. συμβαίνει γὰρ τὸ ἀπλέμενον [5] διὰ τῆς εὐστροφῆς ὥσπερ ποικίλλεσθαι ἐπὶ τῆς θέσεως νημένον·

Ὡς [6] δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο
Ἐμπλείην κνίσσης τε ϰαὶ αἵματος ἔνθα ϰαὶ ἔνθα
Αἰόλλῃ, [7] μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

τὸ

1 Τοῦτο. Mallem ταὐτὸ, vel τὸ αὐτὸ, *idem*. VILL. Emendationem confirmat Noster v. μοῖρα, & *Etymol. p.* 589. *v.* 26 *seqq.*

2 Πάντα. Il. P. 716. VILL.

3 Ναὶ δή. Il. A. 286. VILL. Plene ibi legitur versus:

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

4 Αἰολλή. πεποικιλμένη. Lege, ut apud *Homerum* & *Hes.* αἰόλλει. ποικίλλει. VILL. Pro πεποικιλμένη legendum certe ποικίλλει vel ποικίλλῃ· In ipso tamen glossae capite, & in versu, qui subjicitur, Homerico, praetulerim equidem αἰόλλῃ. Antiquissimorum enim Codicum hic latere videtur διττογραφία, quae ex *Porphyrio* jam observata est a *Clarckio*, ad *Od.* Υ. 27. & confirmatur etiam MSto Cod. Ernestiano.

5 Ἀπλέμενον. Totum hunc locum corruptissimum sic emendo: Συμβαίνει γὰρ τὸ ὀπτώμενον; nam sic lego pro ἀπλέμενον; agitur enim de iis, quae assantur, cum dicat ipse *Homerus* infra laudatus:

—— Μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

Pro διὰ τῆς εὐστροφῆς, substituo εὐστροφίας. In νημένον desunt priores litterae, quas explco legens, κεκινημένον. VILL.

6 Ὡς δ'. Od. Υ. 25. VILL.

7 Αἰόλλῃ. Hic quoque lege αἰόλλει. (Conf. supra ad v. Αἰόλλη. TOLL.) *Plato* in *Cratylo* animadvertit τὸ ποικίλλειν ϰαὶ αἰολεῖν ταυτόν. *Pindarus in quartâ Pyth.*

ποτὲ ἢ, τὸν ἀδηλοποιόν·

Ὡς δ' [1] ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην.

καί·

Ὦ πάτερ, [2] οὐ νεμεσίζῃ [3] ὁρῶν τάδε ἔργ' ἀΐδηλα,
Ὁππάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν;

καὶ

jecisse videtur *Apollonius* & legisse adeo in *Homeri l. l.* ἀΐδηλον. Eandem lectionem sistit *Etymol. p.* 41. *v.* 43.

Τὸν μὲν ἀΐδηλον θῆκε (l. θῆκεν) θεός.

Anceps multis locis & dubia est, hujus formae significatio — *Il.* Ε. 880. Jovis erga Pallada lenitatem indignatus Mars, haec ipsi, inter alia, objicit:

Ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτε τί ἔργῳ,
Ἀλλ' ἀνιεῖς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον.

in quibus *perniciosam* quidem, sed & *ignobilem* atque *obscuram* Minervam intelligere licet, unde & duplicem interpretationem habet *Schol.* ἐπιβλαβῆ, ἀδηλοποιὸν, ἢ ἀφανῆ γεγενημένην, quarum posteriorem probat *Etymol. p.* 41. *v.* 32. Tertiam adfert *Eustath. p.* 617. *v.* 29. αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον —— περιφρονεῖς ἐπεὶ σὺ, σὺ γὰρ ἔτικες ἄφρονα κούρην —. *Od.* Θ. 309. Vulcanus, ubi Martem, non Veneris tantum amplexibus, sed suis etiam vinculis constrictum noverat, Jupiter, inquit, caeterique Dii!

Δεῦτ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε,
Ὡς ἐμὲ χωλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' ἀΐδηλον Ἄρηα.

Hic ἀΐδηλον, si accipias pro *pernicioso*, talis dicetur Mars, qualis semper est & ubique, sin pro *obscuro*, *occultoque* dictum statuas, talis erit, qualis ad Venerem admittebatur, *tectus adulter*. *Scholia* iterum & ἄδηλον interpretantur & ἀφανιστικόν.

1 Ὡς δ'. Il. Β. 455. VILL. πῦρ ἀΐδηλον. recte *Apollon.* interpretatur ἀδηλοποιὸν, nec debuerat adeo hic locus laudari ad explicandum *Hesych.* ἀΐδηλον, ἄδηλον, ἀφανές.

2 Ὦ πάτερ. Il. Ε. 757. VILL.

3 Νεμεσίζῃ. Sic ille versus apud *Homerum* hodie legitur:

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα. VILL. Τά δε ἔργ' ἀΐδηλα. ex *Cod. MSto* attulit etiam *Barnes.* sed neglexerunt *Clarck.* atque *Ernesti.* Ὁρῶν pro Ἄρει, ex memoriae errore natum, quod obversabatur forte Nostro *Il.* Ε. 872.

καὶ ὅταν λέγῃ ὁ ποταμός·

— Σὺ δὲ [1] κλέιεις ἀιδήλως.

ἐν δὲ τῇ μνηστηροφονίᾳ, ἐπὶ τοῦ·

Οὗτος [2] δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνὴρ ὃν ὀίομεθ' αὐτοὶ,
Ἔρχεται ἐς θάλαμον. —

ΑΪΔΡΕΙΉι. ἀπειρία·

Οὐδέ τ' [3] ἀϊδρείῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως.

ΑΊΖΗΟΙ. [4] νεανίαι, ἀκμάζοντες. οἱ ἐν τῷ ἀήτι, τοῦτ' ἔστι πνεύματι ζίοντες. [5]

ΑΪΜΑΤΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ γένους·

Ταῦ-

Ζεῦ πάτερ, ἦ νεμεσίζῃ, ὁρῶν τάδε κάρτερα ἔργα
Αἰεί τοι &c.
Ω pro Ζεῦ in suis Codd. reperire potuit: νεμεσίζῃ pro νεμεσίζῃ aperte mendosum est.

1 Σὺ δέ. Il. Φ. 220. Vill.

2 Οὗτος. Od. χ. 165. Vill. Hodie in *Homero* legitur κεῖ- νος δ' αὖτ'. *Id.* in *Append.*

3 Οὐδέ τ'. Il. η. 198. Vill.

4 Αἰζηοί sedes Glossae *Il.* Γ. 26. Λ. 414. Σ. 581.

5 Ζέοντες. Haec sola hodie comparent apud *Apollon.* At *Etymol.* in vocem αἰζηὸς sic habet: Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχι- βίου σὺν τῷ ἰῶτα οἶδεν αὐτὸ, λέ- γων γεγονέναι ἐκ τοῦ αἴζηος, πρὸς ὃ ἀντιλέγει ὁ τεχνικός. ὅτι ... —. Caetera lege apud

eum; ubi primo notandum est ea inter *Apollonii* nostri glossas referri quae hodie de- siderantur; sive quod mem- ria lapsus fuerit *Etymol.* ... *Apollonio Archibii* filio ... bueret, quod alterius fo... *Apollonii* erat; sive quod ejus Lexicon ad nos per... nit, quale de scriptoris ... exiit, sed contractum ... quot in partibus mu... quam fortem commu... habet cum plerisque ... tacis. Deinde anim... dum est nostrum *A*... aliquando diffidere ... *so*, qui *Thrax*, ... ὁ Τεχνικὸς vocatus ... & passim alibi ... *ibium.* Vill.

Ταύτης [1] τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

ἔστι δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς νοουμένων·

Αἵματος [2] ἄσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

ΑΙΣΧΕΑ. ὀνείδη·

Αἴσχεα [3] δειδιότες. —

καὶ ἐστὶ κατὰ τὸ ἔτυμον, αἶσχος, ὃ οὐκ ἄν τις σχεῖν [4] βούληται. ἴσχειν γὰρ, τὸ ἔχειν. —

ΑΙΩΝ. ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου·

— Αὐτὸς [5] δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς.

καί·

Ἄνερ, [6] ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. [7] —

καί·

Αὐτὰρ [8] ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών.

ΑΙΗΤΟΝ. ἐστὶ τοῦ·

Ἦ, καὶ [9] ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη.

ἤγουν τὸ μέγα μετ' ὁρμῆς. ὁ Ἀπίων προσθεὶς τὴν λέξιν φησί· ποιητὸν, [10] πνευστὸν, πυρῶδες. τάσσεται δὲ

1 Ταύτης. Il. Z. 211. VILL.

2 Αἵματος. Il. E. 289. VILL.

3 Αἴσχεα. Il. Γ. 242. VILL.

4 Σχεῖν. Lege ἴσχειν. Infra enim explicat ἴσχειν, per τὸ ἔχειν; non vero σχεῖν, per ἔχειν: & αἶσχος constat ex *alpha* privativo & ἴσχειν. VILL.

5 Αὐτὸς δέ. Il. X. 58. VILL.

6 Ἄνερ Il. Ω. 725. VILL.

7 Ὤλεο. Vitiose in Manuscripto ὤλετο. VILL.

8 Αὐτὰρ. Il. Π. 453. VILL. Editur vulgo, quod monuit in *Append.* Cl. *Villois.* Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ sed nostri illud ἐπεὶ δὴ protulit jam ex *MS. Barocc. Oxon. Barnesius.* Lectionis tamen varietatem non annotavit *Clarck.* neque *Ernest.*

9 Ἦ, καί. Il. Σ. 410. VILL.

10 Ποιητόν. Nullo fere sensu. Haud displiceret ποιητὸν, id

ΑΙ'ΝΟΘΕΝ [1] ΑΙ'ΝΩΣ. τ̃ δεινῶν δεινότατον.

ΑΙ'ΘΡΩι. τὸ [2] ἐκ τ̃ αἰθρίας πνεῦμα·

Αἴθρῳ [3] καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγον ἐς οἶκον.

οἱ δὲ γράφοντες, λύθρῳ, κακῶς. λύθρον γάρ ἐστι τὸ μίγμα ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος. καθό φησιν Ἕκτωρ·

Αἵματι [4] καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι.

ὁ δέ γε Ὀδυσσεὺς οὐδὲν τοιοῦτον περὶ αὐτὸν [5] διηγεῖται.

ΑΙ'ΘΡΗΓΕΝΕ'ΤΗΣ. αἰθρίαν γεννῶν·

Καὶ [6] Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

'ΑΙ'ΔΗΛΟΝ. ὅτε μὲν τὸ ἄδηλον, οἷον ἀφανές· ὅπερ καὶ ἀείζηλον [7] λέγει·

Τὸν μὲν [8] ἀείζηλον θῆκεν θεὸς ὅσπερ [9] ἔφηνεν.

ποτὲ

1 Αἰνόθεν αἰνῶς. Il. H. 97. VILL.

2 Τὸ .... πνεῦμα. Omnino verum videtur, quod Cl. *Villoif. in Append.* conjecit τῷ .... πνεύματι.

3 Αἴθρῳ. Od. Ξ. 318. VILL.

4 Αἵματι. Il. Ζ. 268. VILL.

5 Αὐτὸν. L. αὐτοῦ. VILL. *in Append.*

6 Καὶ Βορέης. Od. Ε. 296. VILL.

7 Ἀείζηλον. Pariter quoque *Hef.* habet αἴζηλος, ἄδηλος. Emenda ἀείζηλος, ἄδηλος. VILL. Scripsisse videtur Noster, ἄδηλον, οἷον ἀφανὲς, ὅπερ καὶ ἀείδηλον, λέγει. *Eustath. p.* 1599. *v.* 10. ἀείδηλος μὲν διὰ διφθόγγου, κατὰ ἐναντίωσιν τὸ εἴδω. ἀΐδηλος δὲ, διὰ τοῦ ι, κατ' εἴρησιν τοῦ ἰδεῖν. *Hesychio* recte restituisse videntur Interpretes ἀΐδηλον.

8 Τὸν μὲν. Il. B. 318. VILL.

9 Ὅσπερ ἔφηνεν. Nullo sensu. Lege, ut apud *Homer.* ὅσπερ ἔφηνε. Pro ἀείζηλον, hodie legitur ἀρίζηλον. Hinc interpres Latinus pro *obscurum*, *illustrem* reddidit. VILL. Convenientem glossae locum subjecisse

ποτὲ ἢ, τὸν ἀδηλοποιόν·

Ὡς δ' [1] ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγῃ ἄσπετον ὕλην.

καί·

Ὦ πάτερ, [2] ὐ νεμεσίζῃ [3] ὁρῶν τάδε ἔργ' ἀΐδηλα,
Ὁσσάτιόν τε κ̣ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν;

ἢ

jecisse videtur *Apollonius* & legisse adeo in *Homeri l. l.* ἀΐδηλον. Eandem lectionem sistit *Etymol. p.* 41. *v.* 43.

> Τὸν μὲν ἀΐδηλον θῆκε (l. θῆκεν) θεός.

Anceps multis locis & dubia est, hujus formae significatio — *Il.* Ε. 880. Jovis erga Pallada lenitatem indignatus Mars, haec ipsi, inter alia, objicit:

> Ταύτην δ' ὄτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτε τί ἔργῳ,
> Ἀλλ' ἀνιεῖς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον.

in quibus *perniciosam* quidem, sed & *ignobilem* atque *obscuram* Minervam intelligere licet, unde & duplicem interpretationem habet *Schol.* ἐπιβλαβῆ, ἀδηλοποιόν, ἢ ἀφανῆ ἀφροσύνης, quarum posteriorem probat *Etymol. p.* 41. *v.* 32. Tertiam adfert *Eustath. p.* 617. *v.* 29. αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον —— περίφρασίς ἐστι τοῦ, σὺ τὸ ἔτεκες ἄφρονα κούρην ——. *Od.* Θ. 309. Vulcanus, ubi Martem, non Veneris tantum amplexibus, sed suis etiam vinculis constrictum noverat, Jupiter, inquit, caeterique Dii!

> Δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ κ̣ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε,
> Ὡς ἐμὲ χωλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
> Αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' ἀΐδηλον Ἄρηα.

Hic ἀΐδηλον, si accipias pro *perniciosum*, talis dicetur Mars, qualis semper est & ubique, sin pro *obscuro*, *occultoque* dictum statuas, talis erit, qualis ad Venerem admittebatur, *tectus adulter*. *Scholia* iterum & ἄδηλον interpretantur & ἀφανιστικόν.

1 Ὡς δ'. Il. Β. 455. VILL. πῦρ ἀΐδηλον. recte *Apollon.* interpretatur ἀδηλοποιόν, nec debuerat adeo hic locus laudari ad explicandum *Hesych.* ἀΐδηλον, ἄδηλον, ἀφανές.

2 Ὦ πάτερ. Il. Ε. 757. VILL.

3 Νεμεσίζῃ. Sic ille versus apud *Homerum* hodie legitur:

> Ζεῦ πάτερ, ὐ νεμεσίζῃ Ἄρῃ τάδε καρτερὰ ἔργα. VILL.

Τάδε ἔργ' ἀΐδηλα. ex *Cod. MSto* attulit etiam *Barnes.* sed neglexerunt *Clarck.* atque *Ernesti.* Ὁρῶν pro Ἄρῃ, ex memoriae errore natum, quod obversabatur forte Nostro *Il.* Ε. 872.

ϰ ἵταν λέγῃ ὁ ποταμός·

— Σὺ δ' [1] ϰλέιεις ἀίδηλως.

ἐν δὲ τῇ μνηστηροφονίᾳ, ἐπὶ τ·

Οὗτος [2] δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνὴρ ὃν ὀιόμεθ' αὐτοί,
Ἔρχεται ἐς θάλαμον. —

ΑΙΔΡΕΙΗι. ἀπειρία·

Οὐδέ τ' [3] ἀϊδρείῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νηΐδα γ' οὕτως.

ΑΙΖΗΟΙ. [4] παῖδες, ἀκμάζοντες. οἱ ἐν τῷ ἄητι, τουτ' ἐστι πνεύματι ζέοντες. [5]

ΑΙΜΑΤΟΣ. ἐπὶ μὲν τ γένους·

Ταύ-

Ζεῦ πάτερ, ὃ νημερέζῃ, ἐμῶν τάδε κάρτιςον ἔγχος Αἴ... τοι &c.

*Ω pro Ζεῦ in suis Codd. repetite potuit: νημερέζῃ pro νημερτέζῃ aperte mendosum est.

1 Σὺ δέ. Il. Φ. 220. Vill.

2 Οὗτος. Od. X. 165. Vill. Hodie in *Homero* legitur κεῖνος δ' αὖτ'. *Id.* in *Append.*

3 Οὐδέ τ'. Il. H. 198. Vill.

4 Αἰζηοὶ sedes Glossae *Il.* Γ. 26. Λ. 414. Σ. 581.

5 Ζέοντες. Haec sola hodie comparent apud *Apollon.* At *Etymol.* in vocem αἰζηὸς sic habet: Ἀπολλώνιος ὁ τ Ἀρχιβίου τὸν τῷ ἄητι οἶδεν αὐτὸ, λέγων γεγονέναι ἐκ τ αἰζήιος, πρὸς ὃ ἀντιλέγει ὁ τεχνικός. ὅτι οὐ ἐν —. Caetera lege apud eum; ubi primo notandum est ea inter *Apollonii* nostri glossas referri quae hodie desiderantur; sive quod memoria lapsus fuerit *Etymol.* dum *Apollonio Archibii* filio tribueret, quod alterius fortasse *Apollonii* erat; sive quod non ejus Lexicon ad nos pervenerit, quale de scriptoris manu exiit, sed contractum & aliquot in partibus mutilatum, quam sortem communem haberet cum plerisque Grammaticis. Deinde animadvertendum est nostrum *Apollonium* aliquando diffidere a *Dionysio*, qui *Thrax*, *Tereus*, & ὁ Τεχνικὸς vocatus fuit, ut hic, & passim alibi apud *Eustathium*. Vill.

1 Ταύ-

Ταύτης [1] τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

ἐστὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς νοουμένου·

Αἵματος [2] ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

ΑἼΣΧΕΑ. ὀνείδη·

Αἴσχεα [3] δειδιότες. ——

καὶ ἐστὶ κατὰ τὸ ἔτυμον, αἶσχος, ὃ οὐκ ἄν τις σχεῖν [4] βούληται. ἴσχειν δὲ, τὸ ἔχειν.

ΑἸΩ'Ν. ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου·

—— Αὐτὸς [5] δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς.

καί·

Ἀνερ, [6] ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. [7] ——

καί·

Αὐτὰρ [8] ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών.

ΑἼΗΤΟΝ. ἐστὶ τοῦ·

Ἦ, καὶ [9] ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη.

ἤγουν τὸ μέγα μεθ' ἑρμῆς. ὁ Ἀπίων παρθεὶς τὴν λέξιν φησί· ποιητὸν, [10] πνευστὸν, πυρῶδες. ταῦτε αἰ...

1 Ταύτης. Il. Ζ. 211. VILL.
2 Αἵματος. Il. Ε. 289. VILL.
3 Αἴσχεα. Il. Γ. 242. VILL.
4 Σχεῖν. Lege ἴσχειν. Infra enim explicat ἴσχειν, per τὸ ἔχειν; non vero σχεῖν, per ἔχειν: & αἶσχος constat ex *alpha* privativo & ἴσχειν. VILL.
5 Αὐτὸς δέ. Il. Χ. 58. VILL.
6 Ἀνερ Il. Ω. 725. VILL.
7 Ὤλεο. Vitiose in Manuscripto ὤλετο. VILL.
8 Αὐτὰρ. Il. Π. 453. VILL. Editur vulgo, quod monuit in *Append.* Cl. *Villoif.* Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ sed nostri illud ἐπεὶ δὴ protulit jam ex *MS. Barocc. Oxon. Barnesius.* Lectionis tamen varietatem non annotavit *Clarck.* neque *Ernest.*
9 Ἦ, καί. Il. Σ. 410. VILL.
10 Ποιητόν. Nullo fere sensu. Haud displiceret ποιητὸν, id

δ' ἐστι τῦ Ἡφαίςυ ἡ λέξις. τὸ γὰρ φυσώμενον, μέγα γίνεται. τὸ δὲ αἰετηδὸν, παρὰ τὸν ἀετόν.

ΑΙΓΥΠΙΟΙ. οἱ μὲν, γυπῶν τι γένος· οἱ δὲ, τοὺς ἀετοὺς φασι. Φῆναι.[1]

ΑΙΨΑ. ταχέως. παρὰ δὲ τὸ αἶψα·

— [2] Αἰψηρὰ δὲ γοῦνατ' ἐνώμα,

ἀντὶ τῦ ταχέα. καὶ αἰψηρήν· ὅταν δὲ λέγῃ·

— [3] Λῦσεν [4] δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.

ὁ Ἀρίσαρχος, ἀντὶ τῦ αἰψηρῶς ἀκοῦει προσηκόντως, ὃν τρόπον·

Βάσκ' [5] ἴθι, Ἶρι ταχεῖα. —

ἀντὶ τῦ ταχέως, καὶ τό·

— Ἐμοὶ

id est, ventofum. Quod fi quis objiciat hanc vocem nusquam reperiri; refpondebo primo, neque illam quoque πνευστὸν, quae extat apud *Apollonium*; quanquam apud *Hef.* legatur πνευστικόν. Secundo, tales voces a Grammaticis ad dictionis affinitatem alludentibus faepiffime confingi; quod doctiffime animadvertit *Kufterus*. Ut hic ἀήτη idem eft ac πνοὴ, & quemadmodum ex ἀήτη facili derivatione fluit αἴητος; fic & nofter, favente analogiâ, a πνοὴ, pro quo Ionice dicitur πνοιὴ, appofite ad rem deducit πνοιητόν. Sed malo legere πνευστικόν. VILL.

1 Φῆναι. Initium verfûs. Od. Π. 217.

Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. — VILL.

2 Αἰψηρὰ δέ. Il. Κ. 358. *Homeri* exemplaria legunt, Λαιψηρὰ δέ. VILL.

3 Λῦσεν. In manufcripto legitur λῦσαι. Repofui λῦσεν, ut apud *Homerum* habetur. Idem mendum, quod mireris, in *Hef.* & *Suidâ* fuftulerunt *Alberti* & *Kufterus*. VILL.

4 Λῦσεν δ'. Od. Β. 257. VILL. Conf. *Schol. ad l. l.*

5 Βάσκ'. Il. Θ. 399. VILL.

Ἐμοὶ

— Ἐμοὶ χάνοι [1] εὐρεῖα χθών.

ἀντὶ τ εὐρέως.

ΑΙΓΑΝΕ´ΑΣ. τὰ ἀκόντια. οἱ μὲν, ἀπὸ τ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι. οἱ δὲ, ἀπὸ τ ἄγαν ἵεσθαι· οἱ δὲ, ἀπὸ τ διὰ τῶν αἰγείων ἱμάντων ἱέναι. λέγεται δὲ ὅτως·

— Καὶ αἰγανέας [2] δολιχαύλους.

— Καὶ αἰγανέῃσιν [3] ἱέντες,

Τέρπουσίν τε. —

Ἀ´ΙΚΩ´Σ. αἰκιστικῶς·

Ἑλκήσουσ' [4] αἰκῶς, τὸν δὲ κτείνωσιν Ἀχαιοί.

ΑΙ´ΜΟΦΟ´ΡΥΚΤΑ. [5]

Αἱμοφόρυκτα [6] δὲ δὴ κρέα ἤσθιον. —

ΑΙ´ΜΑΣΙΑ´Σ. ἡ μὲν λέξις ἐν Ὀδυσσείᾳ. ποτὲ μὲν γάρ φησι·

Αἱ-

1 Ἐμοὶ χάνοι. Il. Δ. 182. Vill.

2 Καὶ αἰγανέας. Od. ι. 156. Vill.

3 Αἰγανέῃσιν. Il. Β. 774. Vill.

4 Ἑλκήσουσ'. Il. Χ. 336. Vill. Lectionem vulgo receptam confirmat noster, contra aliorum Codd. lectionem ἑλκύσουσ'. Hae enim formae saepissime confunduntur. vid. *L. C. Valck.* Vir Cl. ad *Il.* Χ. 62. & in aliis etiam verbis frequens literarum Υ & Η permutatio. Καταψύχων pro καταψήχων editur apud *Apoll. Rhod.* L. III. *v.* 1101. & νυχόμενος pro νηχόμενος in *Anthol. Reisk. Carm.* 798.

5 Αἱμοφόρυκτα. Omissa est glossa, quod saepissime exscriptoribus accidit. Restitue ex *Hes.* αἵματι μεμολυσμένα, καὶ ἀναπεφυρμένα. Proprio jure repeto & *Apollonio* quasi suum fidenter vindico, quod ab eo mutuatus erat *Hes.* illudque in ejusmodi defectibus explendis semper usurpabo. Vill.

6 Αἱμοφόρυκτα δὲ δή. Od. Υ. 348. Vill.

Αἰμασιὰς [1] τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων.

ὅτε δέ·

Αἰμασιὰς [2] λέγοντες, [3] ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

ἔστι δὲ τὸ ἐκ τούτο λίθων περιτείχισμα. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν φησι· ἀβασίας, ἐφ' ἃς οὐκ ἔστιν ἐπιβῆναι.

ΑἸΣΥΜΝΗ͂ΤΑΙ. [4] οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες νεανίαι, οἱονεὶ βραβευταί·

Αἰσυμνῆται [5] δὲ κριτοὶ ἐννέα παντες ἀνέσταν.

ΑἸΓΙΌΧΟΣ. αἰγίοχος. αἰγὶς γὰρ, ὅπλον τοῦ Διὸς, ὅπερ [6] ἐστὶν ἐπίθετον. οἱ δὲ νεώτεροι κακῶς, ὡς αἶγας ἔχων, τουτέστι τροφὴν εἰληφότος. [7] ὁ δὲ τοι Καλλίμαχος ὕμνον γράφων εἰς Δία, πρῶτόν φησι·

— Σὺ [8] δὲ θ... σ... πίονα μαζὸν
— Ἀμαλθείης. —

ΑἼΗΣ.

1 Αἰμασιάς. Od. Σ. 358. Vill.

2 Αἰμασιάς. Od. Ω. 223. Vill.

3 Λέγοντες. Lege λέξοντες, ut apud *Homerum*. Vill.

4 Αἰσυμνῆται. Vox Cumaeorum propria; nam, ut annotavit *Etymol.* ἰδίως φησὶν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. Vill.

5 Αἰσυμνῆται. Od. Θ. 258. Vill.

6 Ὅπερ. Lege ὅπερ. Jovis enim est ἐπίθετον; corruptus in re simili est *Hesych.* v. Καταιβάτης. Διὸς ἱερὸν. legendum esse crediderim Διὸς ἐπίθετον.

7 Εἰληφότος. Sic reposui. Vitiose in Manuscripto εἰληφότες. Cibus dicitur ὀχὴ, ab ἔχω; quod corpus eo contineatur & conservetur. Vill.

8 Σὺ δὲ θ... σ... πίονα. Aliquot litterae desunt. Lege, ut apud *Callimachi* Hymnum in *Jovem* v. 48.

— Σὺ

ΑΙΗΣ. [1] γῆς.

ΑἸΚΕΝ. ἐάν·

[2] Αἴκέν πως μιν ἕλω, δώη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.

ΑἸΟΛΙΉΝ. τὴν τοῦ Αἰόλου νῆσον·

··· Αἰολίην [3] δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα δ' ἔναιεν Αἴολος Ἱπποτάδης. ——

ἈΪΔΡΙΣ. [4] ἄπειρος·

—— Ἀϊδρείησι [5] νόοιο.

ἔνιοι δὲ, ἀγνοίας· [6] καὶ γὰρ ἡ ἀπειρία, ἄγνοια.

ΑἸΤΊΖΩΝ. αἰτῶν·

Αἰτίζων [7] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

—— Σὺ δ' ἐθέησαι πίονα μαζόν Αἰγὸς Ἀμαλθείης. —— Apud *Hes.* ἐθήσατο est ἐθήλασεν. Ut Il. Ω. 58.

—— Γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Pro σὺ δ' ἐθήσαο quod reperitur apud *Callimachum*; *Apollonius* videtur legisse, σὺ δὲ θήσαο. VILL.

1 Αἴης. γῆς. forma *Homero* est frequentissima.

2 Αἴκεν. Pro αἴκεν Il. Η. 82. sic legitur in vulgatis *Homeri* editionibus: αἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω. VILL.

3 Αἰολίην. Od. Κ. 1. VILL.

4 Ἄϊδρις &c. Fortasse sic refingendus est hic articulus, unde quaedam excidere potuerunt. Ἄϊδρις, ἄπειρος, (Od. Κ. 282.) χώρου ἄϊδρις ἐών —— καὶ. Ἀϊδρείησι νόοιο (male habet Cod. MStus ἀϊδρίησι) — Ἔνιοι δὲ ἀγνοίας, &c. mallem ἀγνοίαις. VILL. in *Append.*

5 Ἀϊδρείησι. Od. Α. 271. VILL.

6 Ἀγνοίας. Lege ἀγνοίαις. VILL.

7 Αἰτίζων. Od. Ρ. 222. VILL.

ἈΪΡΟΣ. ἐπὶ κακῷ Ἶρος ὀνομασμένος·

Ἦ τάχα [1] Ἶρος ἄϊρος ἐπίσπαςον κακὸν ἕξει.

ΑἸΓΕΙ'ΗΝ ΚΥΝΕ'ΗΝ. ἐν τῇ Ω ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας·

Αἰγείην [2] κυνέην κεφαλὴν [3] ἔχε, πένθος ἀέξων.

σημαίνει ἢ καὶ τὴν ἐξ αἰγείου δέρματος περικεφαλαίαν.

ἈΚΗ'ΡΑΤΟΝ. [4] ἄφθαρτον.

ἌΚΡΗΣ ΠΟ'ΛΙΟΣ. μέρη μὲν ἄκρηκεν, τὴν ἀκρόπολιν θέλων σημαίνειν·

Ἐλθόντ' [5] ἐξ ἄκρης πόλιος Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν.

ἈΚΗ'ΜΑΤΑ. ἰάματα·

[6] Φάρμακα κ' ἀκήματα πάσσε μελαινάων ὀδυνάων.

καὶ μεταφορικῶς·

— Ἀκεσταί [7] τοι φρένες ἐσθλῶν.

οἷον εὐίατοι.

ἈΚΑΧΙ'ΖΕΟ. ἐν ἄχει γίνου·

— Τῷ μήτι [8] θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ.

ἄχος

1 Ἦ τάχα. Od. Σ. 72. VILL.

2 Αἰγείην. Od. Ω. 230. VILL.

3 Κεφαλήν. Hodie legitur κεφαλῇ. VILL.

4 Ἀκήρατον. ἄφθαρτον. respexit Noster *Il.* Ω. 303. Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον. *Schol.* interpretatur ἀδιάφθορον.

5 Ἐλθόντ'. Il. Ζ. 257. VILL.

6 Φάρμακα κ'. Sic lege initium versus: Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε. — Extat Il. O. 394. VILL.

7 Ἀκεσταί. Il. N. 115. VILL.

8 Τῷ μήτι. Od. Λ. 485. VILL. Vel fuit olim glossae no-

ἄχθος γάρ, ἡ λύπη· διὰ τὸ ἀχανὸν [1] γίνεσθαι δι' ἔκπληξιν τοὺς λυπουμένους. καὶ ἀκηχέδατο, [2] ἐλυποῦντο.

ΑΚΝΗΣΤΙΣ. [3] τὸ μέσον τῆς ῥάχεως ἐφ' ᾧ κνήσασθαι οὐ φθάνει τὰ τετράποδα·

> Τὸν [4] δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα
> Πλῆξα. —

καὶ κνῆστις, ἡ ῥάχις.

ἈΚΑΧΜΕ'ΝΟΝ. [5] ἠκονημένον.

ἈΚΛΗ'ΡΩι. κλῆρον μὴ ἔχοντι, μηδὲ οὐσίαν·

> Ἀνδρὶ [6] παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη.

ἈΚΜΗΝΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ σίτου·

'Ακ-

nostrae caput ἀκαχίζειν, vel in ipso *Homero* legit Noster ἀκαχίζεο, quod, si per συνεκφώνησιν pronuncietur, minorem forte habebit κακοφωνίαν, quam bis repetitum εὐ in ἀκαχίζευ, Ἀχιλλεῦ.

1 Ἀχανόν. Lege ἀχανές; ob τοὺς quod sequitur. VILL.

2 Καὶ ἀκηχέδατο. ἐλυποῦντο. *Homer*. *Il.* P. 637.

> Οἳ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν &c.

Schol. Ἀκηχέδαται. λυποῦνται. Respexit hunc locum *Apollonius* ἀκηχέδατ' minus recte accipiens pro ἀκηχέδατο.

3 Ἄκνηστις Haec ridicula etymologia apud alios quoque Lexicographos reperitur. *Hes.* ἄκνηστις. τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, ὅπερ κνήσασθαι ζῶον ἀδύνατεῖ. Et *Schol. Arati*. In lectione *Clarissimo Alberti*: ἡ δὲ ἰξὺς καὶ ἄκνηστις λέγεται ἣν οὐκ ἔξεστι ξέσαι, ἢ ῥᾷον κιῆσαι, lege κνῆσαι. Versum *Hom.* sic legere est in Manuscript:

> Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' κνῆστιν. —

Sed certum est *Apollonium* scripsisse, ut hodie in *Hom.* habetur, κατ' ἄκνηστιν. VILL.

4 Τὸν δ'. Od. K. 161. VILL.

5 Ἀκαχμένον. ἠκονημένον. Il. K. 135. & alibi.

6 Ἀνδρί. Od. A. 489. VILL.

Ἀκμῆνος[1] σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.

καὶ·

Νήστιας,[2] ἀκμήνους. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀκμάζοντος·

Θάμνος[3] ἔην τανύφυλλος[4] ἐλαίης ἕρκεος ἐντός,

Ἀκμηνὸς θαλέθων.[5]

ἈΚΡΟΚΟΜΟΙ. οἱ μήτε κομῶντες, μήτε ἀπεψιλωμένοι τὴν κόμην, ἢ κομῶντες κατὰ τὸ ἄκρον, οἷον τελείας·

Θρήϊκες[6] ἀκρόκομοι. —

ἈΚΩΚΗ.[7] τοῦ ἠκονημένου παντὸς ἀκμή.

ἈΚΕΙΟΜΕΝΟΝ. ἰώμενον καὶ ἐπισκευάζοντα. ἐπὶ μὲν οὖν ἰώμενον·

Ἕλκε'[8] ἀκειόμενοι. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπισκευάζοντα·

Νῆας[9] ἀκειόμενον. —

ἈΚΗ-

1 Ἀκμηνος. Il. T. 163. VILL.

2 Νήστιας. Il. T. 207. VILL.

3 Θάμνος. Od. Ψ. 190. VILL. Forte & hic διτλογραφία latet loci laudati, ubi nunc rectius editur: Θάμνος ἔφυ.

4 Τανύφυλλος. In Mſ. τανίφυλλος. VILL.

5 Θαλέθων. In Manuſcripto θαλέων. VILL.

6 Θρήϊκες. Il. Δ. 533. VILL.

7 Ἀκωκή. τοῦ ἠκ. &c. Occurrit haec forma Il. E. 16. & aliis Poëtae locis.

8 Ἕλκε'. Il. Π. 29. Legitur ἀκειόμενοι. Quidam vero ſcribunt ἀκειόμενοι. VILL. Pro Ἕλκε' in Mſto Cod. *Apollonii* erat Ἕλκος Id. in *Append.*

9 Νῆας. Od. Ξ. 383. VILL.

ἈΚΗΔΕΣΤΩΣ. οὐ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς·

Ἕλκει [1] ἀκηδέστως. —

ὅταν ᾖ λέγει·

— Ἀκήδεστοι, [2] καὶ ἄφαντοι.

ἤγουν ἀκήδευτοι, ἀφανεῖς.

ἈΚΟΛΟΥΣ. ψωμούς·

Αἰτίζων [3] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

ἈΚΗΡΙΟΙ. ἀκήριοι, οἱονεὶ ἄψυχοι·

Ἥμενοι [4] αὖθις ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεεῖς αὔτως.

ἈΚΗΡΑΤΑ. ἄθικτα·

Αὐτῶν [5] μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ.

ἈΚΗΛΗΤΟΣ. ἀμετάβολος·

Σοὶ [6] δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.

ἌΚΥΛΟΣ. ὁ τῆς πρίνου καρπός·

Πὰρ [7] ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε κρανείης.

ἈΚ-

1 Ἕλκει ἀκηδέστως. Haec leguntur Il. Ω. 417. VILL.

2 Ἀκήδεστοι. Il. Z. 60. VILL.

3 Αἰτίζων. Od. P. 222. VILL.

4 Ἥμενοι. Il. H. 100. In ἀκήριοι emenda Schol. qui habet in Od. Ψ. 328. Ἀκήριοι. χωρὶς κήρυκος, χωρὶς θανάτου. Pro κήρυκος, lege κηρός. VILL.

5 Αὐτῶν. &c. Od. P. 532. Μὲν quod in MS. deerat, ex Homero addidi. VILL.

6 Σοὶ δέ. Od. K. 329. VILL.

7 Πάρ. Od. K. 242. Sic autem versus legitur in Manuscripto:

Παρ' ἄκυλον βαλάνου ἔβαλον. — VILL.

Ἀκμοθέτῳ. τῷ κυλώματι [1] ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων.

Θῆκε [2] δ' ἐπ' ἀκμοθέτῳ. —

Ἀκροπόλοις. [3] ἐρήμοις. ὧν περὶ τὰ ἄκρα πολεῖ [4] τὰ ζῶα.

Ἀκρίας. τὰς τῶν ὀρῶν ἄκρας·

— Δι' ἄκριας [5] ἠνεμοέσσας.

Ἀκερσεκόμης. [6] ἐπίθετον Ἀπόλλωνος·

Φοῖ-

1 Κυλώματι. Lege κοιλώματι. Vill.

2 Θῆκε δ'. Il. Σ. 476. Vill. Est hic locus ex genere eorum, quibus facile probes optimae notae Codices a Grammatico nostro lectos esse. Quod enim habent Editiones *Il.* Σ. 476. Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ. dudum adnotavit *Barnes.* scribi ἐπ' ἀκμοθέτῳ ab *Eustath.* *p.* 1209. *v.* 11. itemque *MSS. CC. Cantabr. Barocc. Oxon.* & *Mor.*, quibuscum, merito probante *Villoisono*, consentit noster, cujus etiam θῆκε δ' equidem praetulerim vulgato in Editionibus θῆκεν.

3 Ἀκροπόλοις. Sedes glossae est *Il.* Ε. 523. *Od.* Τ. 205.

4 Πολεῖ τά. Fortasse πολεῖται, ut habet *Schol.* ὧν περὶ τὰ ἄκρα αἱ νεφέλαι πολοῦνται. Usitatius enim est hoc verbum in passivo seu medio; quanquam tradat *Eustathius* τὸ πολεῖν neutraliter accipi pro ἀναστρέφεσθαι. Vill. *Etymol.* *p.* 37. *v.* 44. τὸ πολῶ τὸ ἀναστρέφομαι, *v.* 47. τὰ αἰπὰ. περιπολοῦντες. *p.* 628. *v.* 21. ὁ περὶ τὰς ὀνείρους πολῶν καὶ ἀναστρεφόμενος, ὀνειροπόλος. Quae *Eustathii* doctrinam, nostrique adeo lectionem satis confirmant, quamvis conjecturae Cl. *Villoisoni* idem favere videatur *Etymol.* *p.* 53. *v.* 26. ubi hanc ipsam explicans Glossam Homericam, Ἀκροπόλοισιν, ἐφ' ὧν, inquit. πολεῖται τὰ ζῶα.

5 Δι' ἄκριας. Od. Ι. 400. Vill.

6 Ἀκερσεκόμης. *Acersecomes* dixit *Juvenalis*, *Sat.* 8. 127. Omissa hic glossa Apud *Hes.* explicatur ὁ ἄκαρτος τὰς κόμας. ἐξ οὗ δηλοῦται τὸ ἀκτινῶδες. διὸ καὶ Φοῖβος λέγεται ὁ Ἀπόλλων, καθαρὸς ὢν παντὸς πάθους. Ratio sane frigida & longe arcessita. Melius *Schol.* ἀεὶ κομῶν, διὰ τὰς ἀκτῖνας. Vill.

φοῖϐος¹ ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
ἀπὸ τοῦ μὴ κείρεσθαι τὴν κόμην. ἀπευθὴς γὰρ ὁ θεός.

Ἄκοιτις. ² ὁμόκοιτις γυνὴ κατὰ τοὺς νόμους.

Ἄκριτον. ἀδιαχώριστον. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ πολυανδρείου·³

τύμβον ⁴ δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες
Ἄκριτον, ἐκ πεδίου. ⁵ —

Ἀκμῆτες. ⁶ ἀκοπίαστοι·

Ῥεῖα

1 Φοῖϐος. Il. Υ. 39. VILL.

2 Ἄκοιτις. Nihil fere in *Homero* hac forma est frequentius. Conf. e. c. *Il.* Ξ. 447.

3 Πολυανδρείου. Lege πολυανδρίου. Plurima vocabula simul per ει, & per *iota* simplex scripta reperiuntur, ob unam pronunciationis affinitatem quae ea geminavit. VILL.

4 Τύμβον. Il. Η. 337. VILL.

5 Ἄκριτον ἐκ πεδίου. In vulgatis *Homeri* exemplaribus legitur, ἄκριτον ἐν πεδίῳ. VILL. Nostri tamen illud, ἐκ πεδίου plures habent Codd. apud *Barnes.*

6 Ἀκοπίαστοι. Sic reposui. In Manuscripto ἀκοπίατοι. Sic *Hes.* in voce ἀκάμας habet ἀκοπίατος. Idem in ἀκάματον & ἀκμῆτες apud hunc Lexicographum legitur. *Apollonius* quoque in voce ἀκάματα habet ἀκοπίατον. *Hes.* in voce ἀκαλανθίς, posuit ὀνοματικῶς pro ὀνοματικῶς; & infra, ἀκατάκλαστος pro ἀκατάκλαστος scripsit. Sed quanquam plura sint hujusce modi, semper contendam ea esse totidem menda, ex eo profecta quod in Manuscriptis *sigma* cum *tau* conjunctum ita commisceatur & confundatur, ut fallat oculos. Recte *Etymolog.* in ἀκμῆτες habet ἀκοπίαστοι, & in ἀκάμαντα, ἀκοπίαστον. VILL. Ex eodem errore, corruptus *Artemidorus Oneir. L.* 1. c. 25. ὡς καθαίρειν μετὰ ῥύπου τῆς ἰχῶρος. Corruptelam juvenis adhuc odoratus est *R. M. van Goens*, Vir Ampl. *Miscell. Observ. p.* 10. Medicinam vero facilem quidem facies, sed certam, legendo μετὰ ῥύπου &c.

Ῥεῖα [1] ἢ κ' ἀκμῆτες ἄνδρες αὐτῇ

Ὠσαίμεθ᾽. —

ΑΚΑ'ΚΗΤΑ. ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης. [2] τῇ κλητικῇ ἀντὶ τῆς εὐθείας. λέγεται δὲ οὕτως ὁ Ἑρμῆς, ὁ μηδενὸς κακοῦ περιποιητικός.

ΑΚΡΟΚΕΛΑΙΝΙΟ'ΩΝ. τὰ ἄκρα μελαινὰ ἔχον [3] φαινόμενα, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων·

Ἀκροκελαινιόων, [4] ἵνα μιν παύσειεν πόνοιο.

ἈΚΗΔΕ'ΕΣ. [5] οὐ κηδόμενοι. — τὸ γὰρ ...

ἈΚΙ'-

1 Ῥεῖα. Ex Il. Λ. 801. Sic lege versum, qui corruptus omisso vocabulo claudicat: Ῥεῖα δὲ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ Ὤσαιτε. — VILL. Immo vero ex Il. Π. 44. duxisse hoc exemplum videtur *Apollon.* Ῥεῖα δὲ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ Ὠσαίμεν

2 Ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης. Bis usus est hac forma *Homerus*, *Il.* Π. 185. & *Od.* Ω. 10. ad quae loca & *Schol.* consulendus est, & *Barnes.*, qui, uti & criticus noster, quem conferas etiam voce ἱππηλάτα, *Vocativum* in hujus modi formis pro *Nominativo* poni Antiquis quibusdam Grammaticis credidit. Sed meliora *Barnesium* docere potuerat *Eustath.* p. 75. v. 34. τὸ μέντοι ἱππότης ἱππότα καὶ τὰ ὅμοια, ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν εἰς α μεταπλασμὸν πεμεταπίπτοντα; ...

ἔνδοξοι ἔπαθον. — τὸ γὰρ ... τοῦτο οὐκ εὐθείας ἑνικῆς ἀρσενικῆς ἐστι τελικὸν παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ ... κλητικῆς τῶν ... ἱππότα καὶ ... τοὺς παλαιούς. Βοι... ξότα ἐστὶ δὲ ... τοιοῦτος τῶν καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος ... τοῦ σχηματισμοῦ. διὸ καὶ τινα ... τῶν τοιούτων συμπαραξύνονται ... τὸ μητίετα Ζεύς — καὶ ... τὸ ἀκάκητα ... τοῦ ἀκακήτης τὸ ... συμπαραξυντικοὶ γάρ εἰσιν οἱ ... λεῖς ἐν πολλοῖς &c. Quibus hujusmodi formas explic... dextre usus est *Clarck.* ... Conf. *Corin...* Λ. 175. *Dial. Att.* §. 41. *Dial. Æol.* §. 25. & ad loc. prior. Cl. K...

3 Ἔχον Lege ἔχοντα ...

4 Ἀκροκελαινιόων. Il... ex quo pro παύσειεν ... σειε, ob metrum. V...

5 Ἀκηδέες & ali... 123. ubi *Schol.* ... φρόντιστοι, οὐ κηδόμενοι ... ὡς ἐπὶ τοῦ Δυκάονος ...

ΑΚΙΧΗΤΑ. ἀκατάληπτα·

— Σὺ [1] μὲν ὧδε νέεις, ἀκίχητα διώκων.

ἈΚΑΜΑΝΤΑ. κατ' ἀπόφασιν τῦ καμάτε, ὥςε εἶναι ἀκοπίατον· [2]

Ἠέλιον [3] δ' ἀκάμαντα. —

ἐςι ἢ κύριον ὄνομα τῶν [4] Ἀντήνορος υἱῶν.

ἈΚΙΔΝΟΤΕΡΗ. εὐτελεςέρα·

Εἶδος [5] ἀκιδνοτέρη μέγεθός τ', εἰς ἄντα ἰδέσθαι·

ποτὲ ἢ, ἐπὶ τῦ ἀσθενεςέρε·

Οὐδὲν [6] ἀκιδνότερον. —

ἈΚΗΔΕΣΕΝ. [7] ἠμέλησεν. [8] ἠφροντήςησεν·

Τῶν [9] δ' ἄλλων ὄτις σεῦ ἀκήδησεν. —

ἈΚΟΣ.

1 Σὺ μὲν. Il. P. 75. ubi pro νέεις, in vulgatis *Homeri* editionibus, θέεις. Vill.

2 Ἀκοπίατον. Lege ἀκοπίατον. vid. *Villoif.* v. Ἀκμῆτες.

3 Ἠέλιον Il. Σ 239. Vill.

4 Τῶν Ἀντήνορος υἱῶν. Omissa vox ἑνός. Non erat commune omnium Antenoris filiorum nomen, fed unius duntaxat, ut ex *Homero* discimus, Il. Λ. 59:

Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ' ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν. Vill.

5 Εἶδος. Od. Ε. 217. Vill.

6 Οὐδὲν Od. Σ. 129. Vill.

7 Ἀκήδεσεν. Lege ἀκήδησεν. Vill. Non aufim equidem illud ἀκήδεσεν hic mutare in ἀκήδησεν. Contra, in ipfo *Homeri* loco, pofteriorem formam temere pro priore pofitam effe crediderim. Quamvis enim edi vulgo foleat

Τῶν δ' ἄλλων, ὄτις σεῦ ἀκήδησ', ἀλλὰ κάρηθεν
Ἀσπίδας εὐκύκλους χέθεν αὐτοῦ·

tamen ex *Codd.* *Barnefius* protulit ἀκήδεσε, quod ipfum in Scholiaftae & noftri ἀκήδεσεν, latere videtur.

8 Ἠφροντήςησεν. Lege ἠφρόντισεν. Vill.

9 Τῶν δ'. Il. Ξ. 427. ubi pro σεῦ legitur εὖ. Vill.

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Ο Υ

ΟΣΤΗΣΑΣ. οἱ μὲν, κριθιάσας· ¹ ἀκοστὰς γὰ
ας κριθὰς λέγουσι, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου δυνίσοντα.
ι ³ δὲ, ὅτι στάσεως ἐπιζητήσας. διόπερ εἶπεν·

Δεσμὸν ⁴ ἀπορρήξας. —

ὃ καὶ βέλτιον.

ΑΚΟΥΡΟΝ. μὴ γεννήσαντα παῖδα ἄῤῥενα·

Τὸν ⁵ μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος

πόλλων

Νυμφίον ἐν μεγάρῳ. —

1 Κριθιάσας Reddidi, *hordeo abunde pastus*. Κριθιᾶν enim dicitur e nimio hordei pastu lascivire. Sic apud *Æschyl.* στεφηφόρον τε καὶ κριθιῶντα πῶλον. Vide *Pollucem*, *L*. 7. *c*. 10. Apud Hippiatras sumitur pro equo qui antelabundus hordeum devoravit, indeque cruditate vexari coepit. VILL.

2 Δυνίσοντα. Aliquid hic deest. Credo legendum, ὅπερ δηλοῦν ἐξ Ὁμήρου οὐ δυνήσονται, seu ἐπιφέρειν, aut aliud ejusdem significationis verbum; quemadmodum notat *Eustathius* ἀκοστὰς vocari τὰς κριθὰς, quod quidem *Homeri* authoritate non probari docet, sed *Nicandri* tamen & aliorum. Extat *Nicandri* versus in *Alexipharm*. 106:

Πόσιος γ' ὀλεκτήσεως ἐν
ἐπελλίρεπε ἀκοστοῖς.

Docet *Hes*. ἀκοστὰς vocem esse Cypriam pro hordeo ... iam; quemadmodu... Thessalos quaevis ... cebantur ἀκοσταί. V... δυνήσονται an restitu... οὐ δείκνυνται? *Eusta*... *v*. 44. Ἀκοσταὶ γὰρ αἱ ... φασιν, ἐξ Ὁμήρου μ...

3 Οἱ δὲ ὅτι στα...σας. Hoc quider nonnisi contorte explicari. Malle ὁ δὲ pro ὅτι, & στάσεως, *id est*, ...rans, quietis i... respondet τῷ ... VILL. Prae... δὲ ἀκο... τ... *Schol. ad Il*. ditus, tum *Reg*. Ἀκοσ... σεως λαβὼν,

4 Δεσμὸ...

5 Τὸν ... rectius pr... ob metru...

Ἀλλ' [1] ἀκέωμεθα θᾶσσ
ἐσθλῶν.

ἈΚΕΏΝ. ἥσυχος·

Βῆ [2] δ' ἀκέων παρὰ θῖνα

καὶ θηλυκῶς·

Ἀλλ' [3] ἀκέουσα κάθησο.

καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀκὴν, τὸ

— Ἀκὴν [4] ἐγένοντο.

ἈΚΡΑΗ͂. ἄκρῳ [5] πνέοντα·

Ἀκραῆ [6] Ζέφυρον, κελάδ

ἈΚΡΟΠΌΡΟΥΣ.. τοὺς ὀβελίσκ
ἄκρον [7] αὐτῶν πείρεσθαι τὰ κ

Ὤπτων [8] δ' ἀκροπόρους ὀβ

ἈΚΡΟΤΆΤΩι. [9] ἀκροτύμβῳ·

1 Ἀλλ' ἀκεώμεθα. Il. N. 115. Vill.
2 Βῆ δ'. Il. A. 34. Vill.
3 Ἀλλ' ἀκέουσα. Il. A. 565. Vill.
4 Ἀκήν. Il. Γ. 95. Vill.
5 Ἄκρῳ πνέοντα. Lege ἄκρως πνέοντα. quod & *Schol.* habet ad *Od.* B. 421.
6 Ἀκραῆ. Od. B. 421. Vill.
7 Περὶ τὸ ἄκρον. Quod firmat verissimam Cl. *Kusteri* conjecturam, qui in *Hes.* similiter ἀκροπόρους exponente, περὶ pro παρὰ legendum censebat. Vill.

8 '
Vill
9
Locu
τάτῳ.
τύμβῳ
Ἀκρο
Il. B.
τάτῳ.
ἄκρῳ,

Vill
conje
Ἀκρο
ad *Il.*
ἐπὶ τ

— Ἐπ' [1] ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντ@.

Ἀκράαντα. [2] ἀτέλεστα.

Αὔτως [3] ἀκράαντον. —

Ἀκριτόμυθε. ἄκριτα κ ἀδιάκριτα λαλῶν.

Θερσίτ' [4] ἀκριτόμυθε. —

Ἀκριτόφυλλον. [5] πολύφυλλον, ὃ τὰ φύλλα οὐκ ἔστιν ἀναγνωρίσαι.

Ἀκριτόφωνοι. βαρβαρόφωνοι. [6] συγκεχυμένη γὰρ ἡ τῶν Βαρβάρων φωνή.

Ἀκτέανοι. [7] πτωχοί.

Ἀκύμων. [8] ἀκίνδυν@.

Ἀλίγκιος. ὅμοι@.

Ἄλλ@ [9] μὲν γάρ τ' εἶδ@ ἀλίγκι@ ἀθανάτοισι.

Ἀλοία.

1 Ἐπ' ἀκροτάτῳ. Il. B. 793. Vill.

2 Ἀκράαντα. Quamvis exemplum, quod subjicitur, duxerit Noster ex *Il.* B. 138. ubi vid. *Schol.* tamen Glossae caput spectare videtur *Od.* T. 565.

Τοὶ δ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράαντα φέροντες.

3 Αὔτως. Il. B. 138. Vill.

4 Θερσίτ'. Il. B. 246. Vill.

5 Ἀκριτόφυλλον. &c. *Il.* B. 868. ubi *Schol.* Ἀκριτόφυλλον. πολύφυλλον, τινὲς ὄρος.

6 Βαρβαρόφωνοι Ἀκριτόφωνοι &c. pertinet glossa ad *Il.* B. 867. de quo loco agemus excursu singulari.

7 Ἀκτέανοι. &c. Glossa, *Hesychio* etiam annotata, in *Homero* frustra quaeritur. Habet quidem Poëta ejusdem significationis formam ἀκτήμων, iis locis, quibus ferri etiam posset ἀκτέανος. *Il.* I. 126. & 268. Sed insititium videtur ἀκτέανοι, uti sequens ἀκύμων.

8 Ἀκύμων. Glossa aliunde advecta. Haec vox enim apud *Homerum* non extat. Vill.

9 Ἄλλ@ μέν. Od. Θ 174. Hodie in Homero, Ἄλλ@ μὲν γὰρ εἶδ@ μέν. Vill. in *Append.*

Ῥεῖα [1] δὲ κ᾽ ἀκμῆτες ἄνδρες αὐτῇ
Ὠσαίμεν. —

ἈΚΑΚΗΤΑ. ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης. [2] τῇ κλητικῇ ἀντὶ τῆς εὐθείας. λέγεται δὲ οὕτως ὁ Ἑρμῆς, ὁ μηδενὸς κακοῦ περιποιητικός.

ἈΚΡΟΚΕΛΑΙΝΙΟΩΝ. τὰ ἄκρα μελαινὰ ἔχον [3] φαινόμενα, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων·
Ἀκροκελαινιόων, [4] ἵνα μιν παύσειεν πόνοιο.

ἈΚΗΔΕΕΣ. [5] οὐ κηδόμενοι.

ἈΚΙ-

1 Ῥεῖα. Ex Il. Λ. 801. Sic lege versum, qui corruptus omisso vocabulo claudicat:
Ῥεῖα δὲ κ᾽ ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
Ὠσαῖμεν. — VILL. Immo vero ex Il. Π. 44. duxisse hoc exemplum videtur *Apollon*.
Ῥεῖα δὲ κ᾽ ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
Ὠσαίμεν

2 Ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης. Bis usus est hac forma *Homerus*; *Il*. Π. 185. & *Od*. Ω. 10. ad quae loca & *Schol*. consulendus est, & *Barnes*., qui, uti & criticus noster, quem conferas etiam voce ἱππηλάτα, *Vocativum* in hujus modi formis pro *Nominativo* poni Antiquis quibusdam Grammaticis credidit. Sed meliora *Barnesium* docere potuerat *Eustath*. *p*. 75. *v*. 34. τὸ μέντοι ἱππότης ἱππότα καὶ τὰ ὅμοια, ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν εἰς α μεταπεσόντα; μεταπλασμὸν παράδοξον ἔπαθον. — τὸ γὰρ α τοῦτο οὐκ εὐθείας ἑνικῆς ἀρσενικῆς ἐστὶ τελικὸν παρ᾽ ἡμῖν, ἀλλὰ κλητικῆς τὸ ὦ ἱππότα καὶ ὦ τοξότα ἐστὶ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ. διὸ καί τινα ἐκ τῶν τοιούτων συμπαρεξύνονται ὡς τὸ μητίετα Ζεὺς — καὶ ἐκ τοῦ ἀκακήτης τὸ ἀκάκητα — συμπαρεξυντικοὶ γάρ εἰσιν οἱ Αἰολεῖς ἐν πολλοῖς &c. Quibus ad hujusmodi formas explicandas dextre usus est *Clarck*. *ad Il*. Α. 175. Conf. *Corinth*. *de Dial*. *Att*. §. 41. *p*. 40. *Dial*. *Æol*. §. 25. *p*. 283. & ad loc. prior. Cl. *Koen*.

3 Ἔχον Lege ἔχων. VILL.

4 Ἀκροκελαινιόων. Il. Φ. 249. ex quo pro παύσειεν lege παύσειε, ob metrum. VILL.

5 Ἀκηδέες & alibi & *Il*. Φ. 123. ubi *Schol*. *Barnes*. ἀφρόντιστοι, οὐ κηδόμενοι. οἱ δὲ ἀνηλίες ὡς ἐπὶ τοῦ Λυκάονος (*Il*. Φ. 35.)

'ΑΚΙ'ΧΗΤΑ. ἀκατάληπτα·

— Σὺ [1] μὲν τάδε νοεῖς, ἀκίχητα διώκων.

'ΑΚΑ'ΜΑΝΤΑ. κατ' ἀπόφασιν τοῦ καμάτου, ὥστε εἶναι ἀκοπίατον· [2]

'Ηέλιον [3] δ' ἀκάμαντα. —

ἐστὶ δὲ κύριον ὄνομα τῶν [4] 'Αντήνορος υἱῶν.

'ΑΚΙΔΝΟΤΕ'ΡΗ. εὐτελεστέρα·

Εἶδος [5] ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τε, εἰς ἄντα ἰδέσθαι·

ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἀσθενεστέρου·

Οὐδὲν [6] ἀκιδνότερον. —

'ΑΚΗ'ΔΕΣΕΝ. [7] ἠμέλησεν. [8] ἠφροντήστησεν·

Τῶν [9] δ' ἄλλων οὔτις σεῦ ἀκήδησεν. —

'ΑΚΟΣ.

1 Σὺ μέν. Il. P. 75. ubi pro νοεῖς, in vulgatis *Homeri* editionibus, θέεις. VILL.

2 'Ακοπίατον. Lege ἀκοπίαστον. vid. *Villoif.* v. 'Ακμῆτες.

3 'Ηέλιον Il. Σ. 239. VILL.

4 Τῶν 'Αντήνορος υἱῶν. Omissa vox υἱός. Non erat commune omnium Antenoris filiorum nomen, sed unius duntaxat, ut ex *Homero* discimus, Il. A. 59:

Τρεῖς τ' 'Αντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ 'Αγήνορα δῖον, 'Ηΐθεόν τ' 'Ακάμαντ' ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν. VILL.

5 Εἶδος. Od. E. 217. VILL.

6 Οὐδὲν Od. Σ. 129. VILL.

7 'Ακήδεσεν. Lege ἀκήδησεν. VILL. Non ausim equidem illud ἀκήδεσεν hic mutare in ἀκήδησεν. Contra, in ipso *Homeri* loco, posteriorem formam temere pro priore positam esse crediderim. Quamvis enim edi vulgo soleat

Τῶν δ' ἄλλων, οὔτις σεῦ ἀκήδησ', ἀλλὰ παρεῖθεν 'Ασπίδας εὐκύκλους χέοντο αὐτοῦ:

tamen ex *Codd. Barnesius* protulit ἀκήδεσεν, quod ipsum in Scholiastae & nostri ἀκήδεσεν, latere videtur.

8 'Ηφροντήστησεν. Lege ἠφρόντισεν. VILL.

9 Τῶν δ'. Il. Ψ. 427. ubi pro σεῦ legitur εὖ. VILL.

Ἀκοστήσας. οἱ μὲν, κριθιάσας· [1] ἀκοστὰς γὰρ τὰς κριθὰς λέγουσι, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου δυνίστονται. [2] οἱ [3] δὲ, ὅτι στάσεως ἐπιζητήσας. διόπερ εἶπεν·

Δεσμὸν [4] ἀπορρήξας. —

ὃ καὶ βέλτιον.

Ἄκουρον. μὴ γεννήσαντα παῖδα ἄῤῥενα·

Τὸν [5] μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Νυμφίον ἐν μεγάρῳ. —

Ἀκι-

1 Κριθιάσας Reddidi, *hordeo abunde pastus.* Κριθιᾷν enim dicitur e nimio hordei pastu lascivire. Sic apud *Æschyl.* στιεφόρον τι καὶ κριθιῶντα πῶλον. Vide *Pollucem*, *L.* 7. *c.* 10. Apud Hippiatras sumitur pro equo qui anhelabundus hordeum devoravit, indeque cruditate vexari coepit. Vill.

2 Δυνίστονται. Aliquid hic deest. Credo legendum, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου οὐ δυνίστονται δηλῶν seu ἐπιφέρειν, aut aliud ejusdem significationis verbum; quemadmodum notat *Eustathius* ἀκοστὰς vocari τὰς κριθὰς, quod quidem *Homeri* authoritate non probari docet, sed *Nicandri* tamen & aliorum. Extat *Nicandri* versus in *Alexipharm.* 106:

Πόλλακι δ' εὐεργέος ἐν ἰπτελάσαντι ἀκοστῆς.

Docet *Hes.* ἀκοστὰς vocem esse Cypriam pro hordeo usurpatam; quemadmodum apud Thessalos quaevis κριθαὶ dicebantur ἀκοσταί. Vill. Pro δυνίστονται an restituendum est οὐ δείκνυνται? *Eustath. p.* 658. *v.* 44. Ἀκοσταὶ γὰρ αἱ κριθαὶ ὅπερ, φασιν, ἐξ Ὁμήρου μὲν οὐ δείκνυνται.

3 Οἱ δὲ ὅτι στάσεως ἐπιζητήσας. Hoc quidem posset, sed nonnisi contorte admodum, explicari. Mallem ergo legere ὁ δὲ pro ὅτι, & ἀποστάσεως pro στάσεως, *id est*, fugam desiderans, quietis impatiens: quod respondet τῷ, δεσμὸν ἀπορρήξας. Vill. Praestiterit forte, οἱ δὲ ἄκος τῆς στάσεως ἐπιζητήσας. *Schol. ad Il.* Z. 507. cum editus, tum etiam *MSt. Bibl. Reg.* Ἀκοστήσας· ἄκος τῆς στάσεως λαβὼν, τοῦτ' ἔστιν ἴαμα.

4 Δεσμόν. Il. Z. 507. Vill.

5 Τὸν μέν. Od. H. 64. ubi rectius pro βάλλ'. legitur βάλ', ob metrum. Vill.

'ΑΚΙΚΥΣ. ἀσθενής·

Νῦν [1] δέ μ', ἐὼν ὀλίγος τε ϗ ὠτιδανὸς ϗ ἄκικυς.

ἡ γὰρ ἰσχὺς λέγεται κίκυς·

—— Οὐδέ [2] τι κίκυς

Οἵηπερ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

'ΑΚΟ'ΡΗΤΟΝ. ἀπλήρωτον·

'Αμφὶ [3] σὲ Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητον 'Αχαιοί.

'ΑΚΕ'ΟΝΤΑΙ. [4] οἷον ἡσυχίαν ἔχουσιν ϗ μηδὲν ἐργαζόμενοι, οἷον σιωπῶσι. ϗ γὰρ τὸ ἔτυμον τοῦ ἀκέων ἐστὶν ἡσυχάζειν. ἐν τῇ Ξ 'Οδυσσείας. [5]

'ΑΚΑΛΑΡ'Ρ'ΕΙ'ΤΗΣ. [6] πράως ῥέων. ἄκαλον γάρ, τὸ ἥσυχον.

'ΑΚΕΩ'ΜΕΘΑ. μεταφορικῶς, ἀποθεραπευσόμεθα [7]

'Αλλ'

1 Νῦν δ' ἐμ' ἐών. Sic hodie in *Homero Od.* I 515. At in Cod. MSto Νῦν δ' ἐμὲ ὤν. Leve discrimen, & quod minus probem. Vill. in *Append.*

2 οὐδέ τι. Od. Λ. 392. Vill.

3 'Αμφί Il. Υ 2. ubi pro 'Ακόρητον in vulgatis *Homeri* exemplaribus, legitur ἀκόρητοι. Vill.

4 'Ακέοντα. Hic confundit & permiscet librarius duos articulos diversissimos; scilicet ἀκέοντο & ἀκέοντες, quæ sese proxime excipere debebant, quo ordine apud *Hes.* ponuntur; unde orta confusio. Scribendum ergo:

'Ακέοντο. ἐθεράπευον, ἰῶντο, *id est*, ἀκέοντο, sanabant, curabant. Et deinde:

'Ακέοντες, οἷον ἡσυχίαν ἔχοντες, mallem ἔχοντες, &c. Vill.

5 Od. Ξ. 195. Δαίνυσθαι τ' ἀκέοντ'. —

6 'Ακαλαῤῥείτης. In Manuscripto per unum tantum *rho* scriptum reperitur. Vill. Glossa exstat *Il.* H. 422. *Od.* T. 434. ubi vid. *Schol.*

7 'Αποθεραπευσόμεθα. Lege ἀποθεραπεύσομεθα. Vill.

Ἀλλ' [1] ἀκειώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

ἈΚΕΩΝ. ἥσυχος·

Βῆ [2] δ' ἀκέων παρὰ θῖνα. —

καὶ θηλυκῶς·

Ἀλλ' [3] ἀκέουσα κάθησο. —

καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀκὴν, τὸ ἐφ' ἡσυχίας·

— Ἀκὴν [4] ἐγένοντο. —

ἈΚΡΑΗ͂. ἄκρῳ [5] πνέοντα·

Ἀκραῆ [6] Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

ἈΚΡΟΠΟΡΟΥΣ.. τοὺς ὀβελίσκους, διὰ τὸ περὶ τὸ ἄκρον [7] αὐτῶν πείρεσθαι τὰ κρέα·

Ὤπτων [8] δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

ἈΚΡΟΤΑΤΩι. [9] ἀκροτύμβῳ·

— Ἐπ'

---

1 Ἀλλ' ἀκειώμεθα. Il. N. 115. Vill.

2 Βῆ δ'. Il. A. 34. Vill.

3 Ἀλλ' ἀκέουσα. Il. A. 565. Vill.

4 Ἀκήν. Il. Γ. 95. Vill.

5 Ἄκρῳ πνέοντα. Lege ἄκρως πνέοντα. quod & *Schol.* habet ad *Od.* B. 421.

6 Ἀκραῆ. Od. B. 421. Vill.

7 Περὶ τὸ ἄκρον. Quod firmat verissimam Cl. *Kusteri* coniecturam, qui in *Hes.* similiter ἀκροπόρους exponente, περὶ pro διὰ legendum censebat. Vill.

8 Ὤπτων. Od. Γ. 463. Vill.

9 Ἀκροτάτῳ. ἀκροτύμβῳ. Locus corruptus. Lege Ἀκροτάτῳ. ἀκρότητι. Il. B. 793. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ .... vel Ἀκροτάτῳ τύμβῳ. ἀκροτύμβῳ. Il. B. 793. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ. vel etiam Ἀκροτάτῳ. ἄκρῳ, *summo*, ut Il. B. 793: Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ. — Vill. Ternis Cl. *Villoisoni* conjecturis addamus quartam: Ἀκροτάτῳ. ἄκρῳ τύμβῳ *Schol.* ad *Il.* B. *l. l.* ἐπ' ἀκροτάτῳ: ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τάφῳ.

— Οἱ δ' [1] ἀλεγεινοὶ

Ἀνδράσι γε θνητοῖσι. —

ἈΛΕΓΥΝΕΙΝ. φροντίζειν·

Οὐκ [2] ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι. —

ἈΛΑΛΥΚΤΗΜΑΙ. τεθορύβημαι, πλανῶμαι. ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τῇ διανοίᾳ·

— Οὐδέ [3] μοι ἦτορ

Ἔμπεδον, ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξωθεν Στηθέων ἐκθρώσκει. —

ἈΛΥΣΚΑΖΩΝ. [4] ἐκκλίνων.

ἈΛΑΣΤΗΣΑΣ. [5] δεινοπαθήσας, χαλεπήνας, στενάξας. ἄλαστα γὰρ, τὰ χαλεπὰ, διὰ τὸ χαλεπότητα ἀνεπίληστα εἶναι.

ἈΛΦΙΤΟΥ ἈΚΤΗΝ. [6] περιφραστικῶς, αὐτὸ τὸ ἄλφιτον· ἀπὸ τοῦ κατάγνυσθαι τὴν κριθήν. σημαίνει δὲ τὸ βέλτιστον καὶ μᾶλλον ἀπολύσιμον τῆς κριθῆς.

ἈΛΙΠΛΟΑ. τὰ ἐπιπλέοντα τῇ θαλάσσῃ·

Ἀλί-

1 Οἱ δ'. Il. κ. 402. Vill.

2 Οὐκ ἀλέγω. Il. Α. 319. Vill. In Homero pro ὡς εἴ constanter edi solet una voce ὡσεί. — Excidisse autem ex Apollonio crediderim Glossam, cui locus hic respondeat: Ἀλέγω, φροντίζω Alterum illud ἀλεγύνειν, habet Poëta Od. Δ. 185

3 Οὐδέ μοι. Il. κ. 93. Unde ante ἀλαλύκτημαι, adde ἀλλ', & pro ἔξωθεν, lege ἔξω. Vill.

4 Ἀλυσκάζων. Confirmat haec Glossa lectionem vulgo receptam, Od. Ρ. 581.

Ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων

Ubi ἀλυσκάζειν habent Henr. Steph. & Brev. Schol. A.oys.

5 Ἀλαστήσας. Conf. Il. Μ. 163. ibique Schol. & Barnes.

6 Ἀλφίτου ἀκτήν Vid Il. Λ. 630. Od. Β. 355. & Ξ. 429.

ἈΛΟΙΑ. ἔτυπτε·

¹ Πολλὰ δὲ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.

ἀφ' οὗ πατραλοῖαι καὶ μητραλοῖαι, οἱ πατροτύπται καὶ μητροτύπται.

ἌΛΓΕΑ. ² ἀλγήματα· καταστρέφει δὲ εἰς τὰ κακά.

ἈΛΕΗ. θερμασία·

— Ἀλέη ³ τε γένηται.

οἷον ἀνέη, ἄνεσίς τε καὶ διάχυσις. κοινωνίαν γὰρ ἔχει τὸ Λ πρὸς τὸ Ν.

ἈΛΟΣΥΔΝΗΝ. τὴν ἐν ἁλὶ σευομένην, οἷον ἐνάλιον·

— Νέποδες ⁴ καλῆς Ἀλοσύδνης.

οἱ μὲν, τῆς θαλάσσης· ἔνιοι δὲ, τῆς Ἀμφιτρίτης.

ἈΛΗΤΕΥΕΣΚΟΝ. ἐπλανῶντο· κατὰ ⁵ μετοχήν.

ἌΛΦΟΙ. εὗροι·

Ἄλφοι,

---

perid. Et posterius quidem hoc omnino est praeferendum, ob ea, quae proxime apud *Homerum* praecedunt & Nostro forte obversabantur:

Ἄλλος μὲν γὰρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ.

1 Πολλὰ δὲ. Il. I. 563. Post πολλὰ δὲ, adde καὶ; ob metrum. VILL.

2 Ἄλγεα. Glossae huic probandae unus sufficerit locus ex plurimis, *Il.* Α. 2.

3 Ἀλέη. Od. Ρ. 23. VILL.

4 Νέποδες. Od. Δ. 404. VILL.

5 Κατὰ μετοχήν. Attamen ἀλητεύεσκον non est in participio; ergo aliquid omissum. Post κατὰ μετοχὴν, lege ἀλητεύοντες, πλανώμενοι. Innuit ἀλητεύεσκον usurpari in participio, ubi dicitur ἀλητεύοντες; quod revera extat Od. Μ. 330. & ἀλητεύοντι Od. Χ. 126. & Π. 101. Nusquam vero in *Homero* legitur ἀλητεύεσκον. VILL.

Ἄλφοι, [1] ὅπη πέρας ἦγεν κατ᾽. ἀλλαθρέας ἀνθρώπους.

ἍΛΙΟΣ. [2] ποτὲ μὲν, μάταιος, ποτὲ δὲ, θαλάσσιος. καὶ κύριον ὄνομα.

ἉΛΙΑΏΝ. ἐναλίων θεῶν, οἷον τῶν ἐν θαλάσσῃ διατριβόντων.

Ἐκ μὲν [3] μ᾽ ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν Αἰακίδῃ Πηλῆϊ. —

ἉΛΑΟΣ. τυφλός·

Καί [4] κ᾽ ἀλαὸς τόδε ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα.

ἐρη-

1 Ἄλφοι, ὅπῃ πέρας ἦγεν. In *Homero* Od. ο. 452. sic legitur versus:

Ἄλφοι, ὅπῃ περάσητε πρός. — Vill. In quibus περάσητε quidem sine dubio verum est, pro πρὸς autem non a Nostro tantum, sed & ab *Eustathio* olim legebatur κατ᾽.

2 Ἅλιος &c. Plurimis locis apud *Homerum* legitur Et primae quidem, quam *Apollon.* posuit, notionis unum ex multis habe exemplum *Il.* Δ. 158.

Οὐ μὲν πῶς ἅλιον πέλει ὅρκιον. ubi *Schol.* Ἅλιον. μάταιον. Altera significatio cum aliis locis facile probatur, tum *Il.* Α. 538.

Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.

ubi *Schol.* Ἁλίοιο γέροντος. τοῦ θαλασσίου, Νηρέως. Proprium denique *Halii* nomen inter Lycios recensetur ab Ulysse occisos. *Il.* Ε. 678.

Ἀλκανδρόν θ᾽ Ἅλιόν τε Νοήμονά τε Πρύτανίν τε.

quem versum non imitatus est, sed vertit *Virgil.* *AEn.* IX. 767. ubi cum Lyciorum quae apud *Homerum* sunt nomina, suis tribuit Trojanis, *minime curiosus* fuisse arguitur a *Barnes.* ad *Hom.* *l. l.*

3 Ἐκ μέν. Il. Σ. 431. Vill.

4 Καί κ᾽ ἀλαός. Od. Θ, 195. ubi pro τόδε, melius a *Homero* τοι. Vill.

εἴρηται δὲ κατὰ τὸ ἀλᾶσθαι τὴν πορείαν· οὐχ ὡς ἔνιοι, παρὰ τὸ μὴ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν.

'ΑΛΑΟΣΚΟΠΙΗΝ. τὴν κατασκόπευσιν·

Οὐδ' [2] ἀλαοσκοπίην εἶχε κρείων ἐνοσίχθων.

οὐ τυφλὴν τὴν σκοπιὰν εἶχε. ὡς ἂν εἴποι τις· οὐδὲ ὡς ἀλαὸς ἐσκέπτευσεν, οὐδὲ τυφλὴν εἶχε σκοπιάν.

'ΑΛΘΕΤΟ. ὑγιάζετο·

Ἄλθετο [3] δὲ χεὶρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.

'ΑΛΟΧΟΥ. ὁμολέκτου. γυναικὸς κατὰ νόμους·

Κουριδίης [4] ἀλόχου. —

'ΑΛΑΚΗΙ [5] ἀπαλεξήσει.

'ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΗΙΣ. [6] ἡ τῷ ἰδίῳ μένει ἀπαλέξουσα τοὺς ἐναντίους. οἱ δὲ, ἀπὸ Ἀλαλκομενηίου τόπου τινός.

'ΑΛΑ-

[1] Post κατασκόπευσιν, adde omissam vocem τυφλήν. Non enim ἀλαοσκοπίη est simplex speculatio, sed cæca. VILL. Juvant non tantum Villoisoni conjecturam multis locis Scholia Homerica, cum ad *Il*. Κ. 515., *Il*. Ν. 10., *Il*. Ξ. 135. hanc eandem formam interpretantur μάταιον σκοπὸν, ματαίαν τὴν κατασκοπὴν, & μάταιον καὶ τυφλὸν τὸν σκοπόν. verum aperte etiam confirmant & Noster in sequentibus, & *Schol*. ad *Od*. Θ. 285. 'Αλαοσκοπιὴν] τυφλὴν τὴν κατασκοπήν.

[2] Οὐδ'. Il. Ν. 10. VILL.

[3] Ἄλθετο. Il. Ε. 417. ex quo post ἄλθετο, tolle δὲ, quod metro officit. VILL.

[4] Κουριδίης. Il. Α. 114. VILL.

[5] Ἀλάκῃ. Lege, ut apud Hes. ἀλάλκῃ. VILL. Potuit scilicet haec forma, iis quondam locis legi, quibus nunc editur ἀλαλκοι *Il*. Φ. 138. 250 539 548.

[6] Ἀλαλκομενηίς. Vide quae in vocem Κόπτεις affert *Etymol*. VILL. Palladis apud Poëtam epitheton explicat *Schol*. ad *Il*. Δ. 8. & *Il*. Ε. 908.

'ΑΛΑ. ἐστὶ μὲν ἡ καθ' ἡμᾶς νομίζεν·

Πάσσε [1] δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας·

ἐστὶ δὲ ἡ θαλάσσης·

Οἴχεται [2] εἰς ἅλα δῖαν. —

ἤγεν τὴν μεγάλην.

'ΑΛΚΑΡ. ἀλέξημα·

Οὐκ ἔτι [3] Διογενὲς Πατρόκλεις ἄλκαρ 'Αχαιῶν
Ἔσσεται. —

'ΑΛΕΞΑ'ΜΕΝΟΝ. [4] τὴν ἀπαλέξουσαν τὸν ἄνεμον·

— 'Εσθῆτ' [5] ἀλεξάμενον μάλα πυκινήν.

ἐν τῇ Ξ 'Οδυσσείας.

'ΑΛΛΟΓΝΩ'ΤΩΝ. [6] ξένων·

— 'Αλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.

'ΑΛΛΟΠΡΟ'ΣΑΛΛΟΝ. ἄλλοτε ἄλλῳ φίλον·

Μή [7] τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος. —

'ΑΛΕ-

1 Πάσσε. Il. I. 214. VILL.
2 Οἴχεται. Il. O. 223. VILL.
3 Οὐκ ἔτι Il. Λ. 822. VILL.
4 'Αλεξάμενον. Lege ἀλεξάνεμον. VILL.
5 'Εσθῆτ'. Od. Ξ. 529. ubi in *Homero* habetur:
'Αμφὶ δὲ χλαῖναν ἕσσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν.
VILL.
6 'Αλλογνώτῳ. Od. B. 366. VILL. Dedit hunc locum Cl. *Villoif.*, uti in omnibus exhibetur *Homeri* editionibus; *Apollonius* autem legit ἀλλογνώτων, quod non tantum in Glossae capite, sed & in versu *Homerico* ipsi *Montfaucono* exhibere visus est Codex MStus.
7 Μή τί μοι. Il. E. 889. VILL.

ἈΛΕΩΡΗ'. [1] φυλακὴ ϰ̀ ἀσφάλεια. οἷον ἔκφευξις.

Ἁλιαέες. οἱ διὰ τῆς θαλάσσης πνέοντες·

— φαίνονθ' [2] ἁλιέες, οἱ ῥά τε νηῶν
Πομπῆες γίνονται. —

Ἀλλοθρόους. βαρβάρους·

— Ἐπ' ἀλλοθρόους [3] ἀνθρώπους,
Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν. —

Ἀλέντες. [4] συστραφέντες. συγκλεισθέντες. ϰ̀ ἀλεὶς, ἀντὶ τοῦ συστραφείς.

Ἀλιτήμων. ἁμαρτωλός·

Οὔτε [5] γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων.

Ἀλίτην. τὸν εἰς αὐτὸν ἀλίτοντα, [6] τουτ' ἐστι ἁμαρτάνοντα.

Ἄλαστον. [7] χαλεπὸν, ἀνεπίληστον.

Ἀλεγεινοί. οἱ [8] δυσχερεῖς·

— οἱ

1 Ἀλεωρή Conf. *Schol.* ad *Il.* M. 57. ad *Il.* O. 533. & *Il.* Ω. 216.

2 Φαίνωθ'. Od. Δ. 361. ubi recte pro Ἁλιέες legitur ἁλιαέες. Vill.

3 Ἐπ' ἀλλοθρόους. Od. A. 183. Vill.

4 Ἀλέντες. Conf. *Il.* Φ. 534. ibique *Schol.* Ἀλεὶς cum alibi occurrit, tum vero explicatur a *Schol.* ad *Il* Φ. 571.

5 Οὔτε γάρ. Il. Ω. 157. Vill.

6 Ἀλίτοντα. Respicit Il. Γ. 28.

— φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην.

Etymol. habet ἀλίτην, ut *Apollon.* Dicitur & ἀλείτην. Vill.

7 Ἄλαστον probatur facile ex *Il.* Ω. 105. *Od.* A. 348. &c.

8 Οἱ δυσχερεῖς. Tolle, illud οἱ superfluum, quod adhaesit ex contagione praecedentis. Vill. in *Append.*

ἀλῖτις, οἷον δικαία· παρὰ λαμβάνειν τὸν σαθμὸν, καὶ παραδιδόναι.

Ἀλίφατι. [1] ἀλείμματι. ἐλαίῳ.

Ἀλλότριος. πολέμιος.

> Αὐτίκ' [2] ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς.

Ἀλήϊος. ἀκτήμων.

> Οὔ κεν [3] ἀλήϊος εἴη ἀνήρ. —

Ἅλις. [4] ἀθρόως, ἱκανῶς.

Ἀλλοδαποί. [5] ξένοι.

Ἀλύβαντος. πόλεως ὄνομα. ἔστι δὲ Ἰταλίας·

> Εἰμὶ [6] μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω.

Ἀλυ-

λαμβάνειν τὸν σαθμὸν &c. Rectius constituisse, videtur *Montfauc* Οἷον δίκαια παραλαμβάνειν τὸν σαθμ. &c.

1 Ἀλίφατι. Lege ἀλείφατι, ut Od. Ω. 45. & 73. *Hesychius* habet ἀλίφαζα. Sed hoc interpretatur per ἄλφιζα ἢ ἄλευρα. Alludit, ut opinor, ad versum Od. Τ. 198.

> Ἄλφιζα τεύχεται καὶ ἀλείαζα. —

ubi pro ἀλείαζα, alii, quod magis probem ut feliei convenientius, legunt ἀλείφαζα. Vill.

2 Αὐτίκ'. Il. Ε. 214. Vill.

3 Οὔ κεν Il. Ι. 125. Vill.

4 Ἅλις. forma *Homero* frequentissima V. *Il.* Β. 90. &c.

5 Ἀλλοδαπῶ *Il.* Τ. 324. Od. Θ. 211 Ψ. 219.

6 Εἰμὶ μέν. Od. Ω. 303. Vill. Editiones exhibent Εἰμὶ γάρ. Sed *Apollonio* convenit it cum cum *Cod. Lipſ.*, quorum lectionem, parum abest, quin probem. Laertae enim

— Ἀλίπλοα [1] τείχεα θείη.

ἌΛΕΙΣΟΝ. [2] ποτηρίου γένος τετορνευμένου, κατ' ἀπόφασιν τῆς λειότητος.

ἉΛΙΜΥΡΗΈΝΤΑ. [3] εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντα.

ἈΛΑΠΑΔΝΌΤΕΡΟΙ. [4] εὐεκπορθητότεροι. ἀλαπάξαι γὰρ καὶ ἐξαλαπάξαι, ἀντὶ τοῦ ἐκκενῶσαι καὶ ἐκπορθῆσαι. καὶ ἀλαπαδνὸς, ὁ ἀσθενής.

ἈΛΕΕΊΝΩΝ. ἐκκλίνων καὶ φυλασσόμενος·

— — Κῆρ' [5] ἀλεείνων.

ἈΛΟΙΦΗ͂. λίπος·

Ἐν δὲ [6] συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.

καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλαίου·

— [7] Ἀπονίψασθαι καὶ ἐπιχρείσασθαι ἀλοιφῇ.

ἈΛΩΗ'.

1 Ἀλίπλοα. Il. M. 26. Vill.

2 Ἄλεισον. In hanc vocem honorificam nostri *Apollonii* mentionem facit *Etymol. M.* hujus etymologiam caeteris praeferens: κρεῖττον οὖν λέγει Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου ὅτι παρὰ τὸ λεῖον γέγονεν ἄλειον, καὶ ἐπενθέσει τοῦ Σ, ἄλεισον. Idem *Etymol.* alia nostri Lexicographi verba laudat in νίφω; quæ cum hodie nusquam extent, visum est hic apponere: Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, καὶ τὸ νήφω τὸ θύω, καὶ τὸ νήφω τὸ μεθύω, ἀπὸ τοῦ νείφω τὸ χιονίζω λέγει γίνεσθαι, κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς ΕΙ διφθόγγου εἰς Η. τοὺς γὰρ λειποψυχοῦντας πολλάκις ταῖς τοῦ ὕδατος ῥανίσι νήφειν ποιοῦμεν. Fortasse haec non ex ejus Lexico, ubi non extant; sed ex alio ejus opere deperdito deprompta sunt. Vill. Conf. *Il.* Λ. 773. Ω. 429.

3 Ἀλιμυρήεντα. Vid. *Od.* Ε. 460. & conf. *Il.* Φ. 190.

4 Ἀλαπαδνότεροι. Vid. *Il.* Δ. 305. coll. *Il.* Β. 675.

5 Κῆρ'. Il. Γ. 32. Vill.

6 Ἐν δὲ συός. Il. Ι. 208. Vill.

7 Ἀπονίψασθαι καί. Od. Ζ. 178. ubi in vulgatis *Homeri*

'ΑΛΩΗ'. ἐπὶ μὲν τῆς ἀμπελοφύτου·

Πάντη [1] οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.

ἐπὶ δὲ τῆς ἅλω·

'Ως δ' ἄνεμος [2] ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς.

'ΑΛΥ'ΣΣΟΝΤΕΣ. [3] δυσφοροῦντες, καὶ λύσιν μὴ εὐρίσκοντες, καὶ ἐμμανεῖς, βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι, ἄγαν λυσσῶντες.

'ΑΛΙΩ͂ΣΑΙ. μάταιον ἡγήσασθαι·

Οὔτε [4] παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὐθ' ἀλιῶσαι.

'ΑΛΛΟΕΙΔΕ'Α. ἀλλοφανῆ·

ri editionibus legitur ἀποίπτεσθαι, & ἐπιχείεσθαι. Hic legendum est ἐπιχείσασθαι. VILL.

1 Πάντη. Od. A. 192. VILL.

2 'Ως δ' ἄνεμος. Il. E. 499. VILL. Versum hunc ita exhibens *Apollonius*, uti in editionibus legitur universis, receptam vulgo lectionem sua etiam juvat auctoritate contra *Codd.* varietatem, quam secutus *Barnes.* edidit:

'Ως δ' ἄχνας ἄνεμος φορέει &c.

Quo nihil opus esse merito pronunciavit *Clarcke.*

3 'Αλύσσοντες. Pertinet Glossa ad *Il.* X. 70. ubi vid. *Schol.* & *Barnes.* —— Caeterum, quae *de vocibus, in quibus A dicitur ἐπίτασιν δηλοῦν, exigenda* nobis atque *adaugenda* reliquit vir summus, *L. C. Valck. Digress. a Theocr. p.* 214. possunt illa etiam nostra hac forma adaugeri: quamquam infinita fere sunt, quae ad hanc classem retulerunt Grammatici. *Apollonius* certe, praeter nostrum hoc ἀλύσσοντες, formas non tantum, quas cum aliis ejusdem generis illustravit Clar. *Valck.* l. l. ἀχανής, ἄβιος, ἄξυλος, verum & alias multas, Viro Cl. non memoratas, ex eadem hac explicat Literae praefixae vi; ἀάπτους, ἀβλῆτα, ἄεζομαι, [in eadem Glossa αὐίαχοι] ἀβίαν, ἀγανόν, ἀγέρωχοι, αὐίαχοι, ἀφαυρότατος, ἀφυργετός.

4 Οὔτε παρέξ. Il. E. 104. VILL.

Τοὔνεκ' ἄρ' [1] ἀλλοειδέα φαινέσκετο. —

ἈΛΔΑΊΝΕΙ. αὔξει· ἀπὸ τῆς ἄλσεως, [2] ὃ τὸν παρῳχημένον, [3] ἤλδανε.

ἈΛΤΏΝ. [4] ἀνιώμενος. εἴη δ' ἂν μᾶλλον, λύσιν μὴ δυνάμενος οὗ παρεστῶτος κακοῦ λαβεῖν [5] ὅταν ᾖ τὸ ἀλύειν, κατ' ἀντίφρασιν τὸ χαίρειν σημαίνει·

Ἦ ἀλύεις [6] ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

ἈΛΎΣΚΑΝΕ. ἐξέκλινε·

Τερπιάδης [7] ᾗ ἀοιδὸς ἀλύσκανε κῆρα μέλαιναν.

ἈΛΙΠΌΡΦΥΡΑ. ἀλουργῆ. [8]

— Ἁλιπόρφυρα, [9] θαῦμα ἰδέσθαι.

ἈΛ-

[1] Τοὔνεκ' ἄρ'. Od. Ν. 194. VILL.

[2] Ἄλσεως. *Hes.* addit appofite ad rem, ὅ ἐστι, τῆς αὐξήσεως. Sic ἄλσις *Etymologo* eſt αὔξησις. VILL.

[3] Τὸν παρῳχημένον. Lege τό. Extat ἤλδανε Od. Σ. 69. & Ω. 367. VILL. Ἀλδαίνει, neſcio, ubi dixerit *Homerus*.

[4] Ἀλύων. Spectat obſervatio ad *Il.* Ω. 12. Od. Ι. 398.

[5] Ὅταν. Rectius legeris ὅτι.

[6] Ἦ ἀλύεις. Od. Σ. 332. ubi ἀλήτην eſt in *Homero*. At in *Manuſcripto* ἀλίτην. VILL.

[7] Τερπιάδης. Od. Χ. 330. VILL. Edi olim vulgo ſolebat ἀλύσκατε. Editio Amſtel. 1650. & ex Cod. Oxon. *Barneſ.* dederunt ἀλύσκανε. Quod *Apollon.* exhibet, ἀλύσκανε, in *corrigendis & addendis* notavit etiam ex *Cod. Lipſ.* *Erneſtus*, Vir Clar. ſuamque paucis adjecit ſententiam: „ Ἀλύσκανε. voluit dare ἀλύ- „ σκανε ". Antiquam tamen formam ἀλυσκαίνω, equidem non video, quid vetet agnoſcere.

[8] Ἀλουργῆ. Sic *Hes.* in vocem ἁλιπόρφυρα. Legere mallem ἀλουργῆ, vel ἀλουργά, quae *Suidas* interpretatur θαλασσοπόρφυρα. Vide *Hes.* in ἀλουργὰ & ἀλουργίς. *Anacreon*, Od. 8. 2. ἁλιπορφύροις τάπησι. VILL.

[9] Ἁλιπόρφυρα. Od. Ζ. 306. VILL.

— φησὶ [1] γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

ἈΜΑΜΙΑΚΕΤΗΝ. [2] ἀπρισμάχητον, μεγάλην·

Ἰσὸν [3] ἀμαιμάκετον. —

ἀντὶ τοῦ μέγαν.

ἈΜ-

communius. Totam enim hic vitam anteactam communius complectitur; non eam duntaxat partem attingit, quae turpi adulterio foedata fuerat. Notandum autem non de Aegistho, sed de Clytaemnestra hoc dici:

— φησὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

VILL. Quod de Aegistho canit Homerus Od. Α. 29:

Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.

quum vix perspicerent Grammatici, quo modo conciliari cum adulterio posset, ad quod idem postea Aegisthus Agamemnonis uxorem Clytemnaestram pellexisse narratur Od. Γ. 253., duplicem proposuerant nodi solvendi rationem. Utramque paucis complectitur Schol. ad l. l. ἀμύμονος] ἤτοι καλοῦ κατὰ τὸ μορφῶσαι, ἢ τοῦ κατὰ γένος ἀγαθοῦ. Priorem praetulit Apollon., in quo ex mutila illa truncataque in MSto forma ... νότερον, haud scio an certissima conjectura, Montfauc. restituerit πρότερον; οὐ τοῦ καθόλου ἀμωμήτου, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἔργου τῆς μοιχείας. πρότερον γὰρ ἐπαινεῖ. &c. Od. enim Γ. 266. alienam primum ab Aegistho ejusque blanditiis Clytaemnestram his verbis laudat Nestor:

Ἡ δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς
Δῖα Κλυταιμνήστρη, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

Postea demum impudicam adulterio mulierem narrat, vs. 272. — Atque haec dicenda mihi erant ad mentem Apollonii explicandam. Alia dabunt Clarck. & Ern. ad Od. Α. 29.

1 Φησὶ. Od. Γ. 266. VILL.

2 Ἀμαμιακέτην. Lege ἀμαιμακέτην. VILL.

3 Ἰσὸν. Od. Ξ. 311. VILL. Cum ipsa Glossa genus habeat foemininum, ἰσὸς autem, qui in loco mox laudato memoratur, requirat masculinum, & interpretatio praeterea ἀπρισμάχητον vix ad ἰσὸν possit pertinere; spectasse etiam crediderim Grammaticum Il. Ζ. 179 & Π. 329. ubi χίμαιραν Poëta dicit ἀμαιμακέτην, quod Schol. interpretatur ad loc. poster. τὴν ἀκαταμάχητον.

Ἀλλοφρονέων. ἀλλοῖα διανοούμενος.

— Ἀλλοφρονέων, [1] κακὸν δ' ὤσετο θυμός.

Ἀλῆτις. [2]

— Χερνῆτις [3] ἀλῆτις

Ἥ τε σαθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει.

ἀλῆ-

1 Ἀλλοφρονέων. Od. κ. 374. Vill.

2 Ἀλῆτις. Mendi suspectum habeo locum. Lege, ut apud *Homerum*, ἀληθής. Et sic construe locum, Ἀληθής. δικαία. Quod omissum ex *Hes.* restituo. Deinde, Il. μ. 433:

— Χερνῆτις ἀληθὴς

Ἥ τε σαθμὸν ... —

ob affinitatem pronunciationis, *theta* cum *tau*, *jota* cum *éta* confusum fuit; unde natum ἀλῆτις. *Hes.* habet ἀληθής. δικαία. In quo decepti fuerunt *Heinsius* & *Bielius*, qui putaverunt *Hesych.* in hac glossâ solos Hellenistas respexisse, qui veritatem & justitiam cum Hebræis confundant. Nam manifeste *Hes.*, qui haec desumpsit ex *Apollonio*, alludit ad hunc *Homeri* locum, ubi Latinus interpres reddit ἀληθὴς per *justa*. Sic *Horatius* dixit:(*Epist. I.* 7. 98.)

Metiri se quemque suo modulo ac pede verum est.

Vill. *Thucyd. III.* 56. Οὐκ ἀληθεῖς κριταί, quos recte interpretatur οὐ δικαίους *Abresch. Dilucid. Thucyd. p.* 334. — *Verum* pro aequo justoque passim dicunt *Latini* & ipse multis locis *Cicero* ad *Att. II.* 1. ad *Div. I.* 8. *II.* 17. de *LL. II.* 7. *pro Caec. c.* 19. Vid. *Ruhnken.* Vir Cl. ad *Rut. Lup. L. II. p.* 84. — *Lex* VERA *atque princeps* M. Ciceroni *de LL. II.* 4. *ratio est recta summi Jovis*, cui cum mox adsentitur Quintus c. 5. *ut quod est rectum*, VERUM *quoque sit*, haud scio, an parum commode refinxerit *Davies.* Vir Cl. AETERNUM; non facturus forte, si meminisset *Platonis Polit. p.* 187. *v. ult.* (Ed. Fic.) Οὐκοῦν μιμήματα μὲν ἂν ... ταῦτα (συγγεγραμμένα νόμων) εἴη τῆς ἀληθείας &c. & *p.* 188. A. Ἂρ' οὖν οἱ μὲν ἀνεπιστήμονες ὄντες τὸ τοιοῦτον δρῶεν, (ut scriptis jam legibus addant novas) μιμεῖσθαι μὲν ἂν ἐπιχειροῖμεν (L. ἐπιχειροῖεν) τὸ ἀληθές, μιμοῖντ' ἂν μέντοι πᾶν κακῶς· εἰ δ' ἔντεχνοι, τοῦτο οὐκ ἔστιν ἔτι μίμημα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο.

3 Χερνῆτις. Il. μ. 433. Vill. Quod mox edidit Cl. *Vill.* Οἷον δικαία· παράλαμ-

ἀλῆτις, οἷον δικαία· παρὰ λαμβάνειν τὸν σταθμὸν, καὶ παραδιδόναι.

'ΑΛΙ'ΦΑΤΙ. [1] ἀλείμματι, ἐλαίῳ.

'ΑΛΛΟ'ΤΡΙΟΣ. πολέμιος.

> Αὐτίκ' [2] ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς.

'ΑΛΗ'ΙΟΣ. ἀκτήμων.

> Οὔ κεν [3] ἀλήϊος εἴη ἀνήρ. ——

'ΑΛΙ'Σ. [4] ἀθρόως, ἱκανῶς.

'ΑΛΛΟΔΑΠΩ'Ι. [5] ξένῳ.

'ΑΛΥ'ΒΑΝΤΟΣ. πόλεως ὄνομα. ἔστι δὲ Ἰταλίας·

> Εἰμὶ [6] μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω.

'ΑΛΥ-

λαμβάνειν τὸν σταθμὸν &c. Recentius constituisse, videtur *Montfauc.* Οἷον δίκαια παραλαμβάνειν τὸν σταθμ. &c.

1 'Αλίφατι. Lege ἀλείφατι, ut Od. Ω. 45. & 73. *Hesychius* habet ἀλίφατα. Sed hoc interpretatur per ἄλφιτα ἢ ἄλευρα. Alludit, ut opinor, ad versum Od. Υ. 108.

> Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα. —

ubi pro ἀλείατα, alii, quod magis probem ut feriei convenientius, legunt ἀλείφατα. VILL.

2 Αὐτίκ'. Il. Ε. 214. VILL.

3 Οὔ κεν. Il. Ι. 125. VILL.

4 Ἅλις. forma *Homero* frequentissima. V. *Il.* Β. 90. &c.

5 Ἀλλοδαπῷ *Il.* Τ. 324. Od. Θ. 211 Ψ. 219.

6 Εἰμὶ μέν. Od. Ω. 303. VILL. Editiones exhibent Εἰμὶ γάρ. Sed *Apollonio* convenit iterum cum *Cod. Lips.*, quorum lectionem, parum abest, quin probem. Laertae enim

ἈΛΥ'ΒΗ. πόλις Τρωάδος·

Τηλόθεν [1] ἐξ Ἀλύβης. —

ἈΛΟ'ΠΗ. [2] πόλις ἐν Ἄργει τῷ Πελασγικῷ.

ἈΜΕΙ'ΒΕΣΘΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ λόγον ἀνταποδιδόναι·

— Ἀμείβετο [3] φώνησέν τε.

ἐπὶ δὲ τοῦ κατὰ [4] μέρος·

Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐναλλάσσειν·

Ὅς [6] πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε.

ἌΜΜΕ. Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς·

Ἀτρείδη, [7] νῦν ἄμμε παλιμπλαχθέντας οἴω.

τῷ δὲ σὺν τὸ Σ [8] ἄμμες, ἡμεῖς.

— Τὸ

enim patri nec dum agnitus filius Ulysses, Τοιγὰρ, inquit,

Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω
Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος.

Ubi repetitum ex versu proximo τὸ γὰρ sedem facile occupare potuit τοῦ μὲν, quod huic loco, si non aptius, at certe aeque commodum est.

1 Τηλόθεν. Il. Β. 857. Vill.

2 Ἀλόπη. Il. Β 682.

3 Ἀμείβετο Il. Υ. 199. Vill. Legitur l. l. ἀπαμείβετο. Simpliciorem formam ἀμείβετο, in simili hemistichio, habent Editiones *Batrachom.* vs. 24. quamquam in tribus *Barnesii Codd.* ibi etiam repertum est ἀπαμείβετο. Ἀμείβετο μύθῳ dixit Poëta *Il.* Ω. 200. 424.

4 Κατὰ μέρος. Post haec verba, omissum est τὸ ποιεῖν, quod habet *Etymologus.* Vill.

5 Οἱ μὲν Il. Ι. 467. Vill.

6 Ὅς πρὸς Il. Ζ. 235 Vill.

7 Ἀτρείδη. Il. Λ 58. Vill.

8 Τῷ δὲ σὺν τὸ Σ Inverso ordine, lege τὸ δὲ σὺν τῷ Σ. Vill.

— Τὸ μὲν ἄμμες [1] εἴσκομεν. —

τὸ δὲ ἄμμι, [2] ἡμῖν.

'ΑΜΑΡΤΗ͂Ι. ἅμα. ὁμῦ·

— Οἱ δ' [3] ἁμαρτῇ δύεραν ἀμφίς.

'ΑΜΦΙΚΤΙΌΝΕΣ. [4] περίοικοι.

'ΑΜΒΡΟΤΟΙ. [5] Θεοὶ, ἀθάνατοι.

'ΑΜΕΡΣΕΝ. ἐςέρησεν. ἄμοιρον ἐποίησε·

'Οφθαλμῶν [6] μὲν ἄμερσε, δίδε δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

'ΑΜΒΡΟΣΙΉ. τὸ τῶν Θεῶν βρῶμα·

Τῇ [7] δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν·

ὅτε δὲ τὴν Θείαν·

'Αμβροσίην [8] διὰ νύκτα. —

καὶ ἀμβρόσια, [9] ἐδέτέρως.

'ΑΜΥΔΙΣ. ἅμα, ὁμῦ.

— 'Αμυ-

1 Τὸ μὲν ἄμμες. Od. I. 321. VILL.

2 'Αμμι. Plenus exemplorum Homerus. Conf. Il. A. 384. &c.

3 'Οἱ δ' ἁμαρτῇ. Il. Φ. 162. ubi alii legunt ὁμαρτῇ. Cum jota fubfcripto pingitur, quod ex Ariftarchi fententiâ, fit pofitum per fyncopen, pro ἁμαρτῆδην. VILL. Invitis Codd. hunc Homeri locum emendandum cenfuit Barnef. ὁ δ' ὁμάρτῃ δύεραν ἀμφοῖν .. Confutandae huic conjecturae fingularem deftinavimus excurfum.

4 'Αμφικτίονες. Verbum Homero, ut nunc quidem editur, non ufitatum.

5 'Αμβροτοι V. Il. Π. 381. 867. ibique Schol.

6 'Οφθαλμῶν. Od. Θ. 64. VILL.

7 Τῇ δὲ παρ'. Od. Σ. 199. VILL.

8 'Αμβροσίην. Il. Β. 57. VILL.

9 'Αμβρόσια, ἐδέτέρως. V. Il. Ω. 341. Od. Α. 97. Ε. 45.

— Ἄμυδις [1] δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται. —

ἌΜΠΥΞ. ὁ ἀναδεσμὸς τῶν τριχῶν. ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ἄνω πεπυκνῶσθαι, χρυσάμπυκας ἵππους [2] φησί. ὅταν δὲ λέγῃ·

Ἄμπυκα, [3] κεκρύφαλόν τε. —

κόσμον τινὰ ἔοικε περὶ τὴν κεφαλὴν σημαίνειν, οὐ μὲν ἀπέχοντα τῆς περὶ τὰς τρίχας συλλήψεως.

ἈΜΦΙΘΕΤΟΝ. οἷον [4] καὶ ἐπὶ στόμα δυναμένην τίθεσθαι, καὶ ἐπὶ τὸν πυθμένα·

Ἀμφίθετον [5] φιάλην, τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς.

ἈΜΕΙΛΙΚΤΟΝ. πικρὰν καὶ οὐ προσηνῆ·

— Ἀμείλικτον [6] δ' ὄπ' ἄκουσεν.

ἈΜΥΜΩΝ. ἀμώμητος. ὅταν δὲ εἴπῃ·

[7] Μνήσαντο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.

οὐ τοῦ καθόλου ἀμωμήτου, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἔργου τῆς μοιχείας .... νότερον [8] γοῦν ἐπιφέρει·

— Φρε-

---

1 Ἄμυδις. Il. ι. 6. VILL.

2 Χρυσάμπυκας ἵππ. Il. Ε. 358.

3 Ἄμπυκα. Il. χ. 469. VILL.

4 Οἷον. Qui *Scholia* contulerit ad *l. l.* itemque *Eusttath.* *p.* 1412. *v.* 26. & *Etymol.* *p.* 92. *v.* 37. , non dubitabit restituere ὁμοίως ubi tamen est & esse debet

5 Ἀμφίθετον. Il. Ψ. 616. ἀμφίθετος φιάλη. VILL.

6 Ἀμείλικτον. Il. Φ. 98. VILL.

7 Μνήσαντο γάρ. Ex Od. Α. 29. lege μνήσατο. VILL.

8 .... νότερον. Sic in *Manuscripto* ubi priores litterae macula abstersae fuerunt. Lego κοινότερον, *id est*, aliquid com-

—— φρεσὶ [1] γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

'ΑΜΑΜΙΑΚΕ'ΤΗΝ. [2] ἀπροσμάχητον, μεγάλην·

Ἱςὸν [3] ἀμαιμάκετον. ——

ἀντὶ τοῦ μέγαν.

'ΑΜ-

communius. Totam enim hic vitam anteactam communius complectitur; non eam duntaxat partem attingit, quae turpi adulterio foedata fuerat. Notandum autem non de Aegistho, sed de Clytaemnestrâ hoc dici:

—— φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

VILL. Quod de Aegistho canit Homerus Od. A. 29:

Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.

quum vix perspicerent Grammatici, quo modo conciliari cum adulterio posset, ad quod idem postea Aegisthus Agamemnonis uxorem Clytemnaestram pellexisse narratur Od. Γ. 253., duplicem proposuerunt nodi solvendi rationem. Utramque paucis complectitur Schol. ad l. l. ἀμύμονος] ἤτοι καλοῦ πρὸ τοῦ μοιχεῦσαι, ἢ τοῦ κατὰ γένος ἀγαθοῦ. Priorem praetulit Apollon., in quo ex mutila illa truncataque in MSto forma ... νότερον, haud scio an certissima conjectura, Montfauc. restituerit πρότερον; οὐ τοῦ καθόλου ἀμωμήτου, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἔργου τῆς μοιχείας. πρότερον γὰρ ἐπιφέρει. &c. Od. enim Γ. 266. alienam primum ab Aegistho ejusque blanditiis Clytaemnestram his verbis laudat Nestor:

Ἡ δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς
Δῖα Κλυταιμνήστρη, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

Postea demum implicitam adulterio mulierem narrat, vs. 272. — Atque haec dicenda mihi erant ad mentem Apollonii explicandam. Alia dabunt Clarck. & Ern. ad Od. A. 29.

1 Φρεσί. Od. Γ. 266. VILL.

2 'Αμαμιακέτην. Lege ἀμαιμακέτην. VILL.

3 Ἱςόν. Od. Ζ. 311. VILL. Cum ipsa Glossa genus habeat faemininum, ἱςὸς autem, qui in loco mox laudato memoratur, requirat masculinum, & interpretatio praeterea ἀπροσμάχητον vix ad ἱςὸν possit pertinere; spectasse etiam crediderim Grammaticum Il. Ζ. 179 & Π. 329. ubi χίμαιραν Poëta dicit ἀμαιμακέτην, quod Schol. interpretatur ad loc. poster. τὴν ἀκαταμάχητον.

'ΑΜΦΙΚΥ'ΠΕΛΛΟΝ. [1] ἀμφίκυρτον. οἷον περικεκυρτωμένον· ὅπερ ἴσον τὸ κεκυρτωμένον. οἱ δὲ, ποτηρίου εἶδος.

'ΑΜΕ'ΓΑΡΤΕ. ᾧ οὐκ ἄν τις μεγήρειεν, ὅ ἐστι φθονήσειεν, ζηλώσειεν. οἷον· ἀμέγαρτε, [2] ἀφθόνητε.

καὶ·

— Πόνον [3] ἀμέγαρτον ὄφελλεν.

οἷον ἔργον ἀφθόνητον, ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν διὰ χαλεπότητα.

'ΑΜΑ'ΡΗ. ἡ ὑδρορέη. [4]

Χερσὶ [5] μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

ὁ δ' Ἀπίων· ὁμοῦ, καὶ ὁμοίως, καὶ ἅμα, καὶ ὁμαλῶς ῥέουσα.

'ΑΜΟΤΟΝ. ἀπλήρωτον·

Τοῦ [6] δ' ἄμοτον μεμάασι Θεοί. —

'ΑΜΝΙΟΝ. ἀγγεῖόν τι εἰς ὃ δέχονται τῶν σφαττομένων ἱερίων [7] τὸ αἷμα. ἢ οἷον ἀμνίον, τὸ κατὰ στέρησιν τοῦ μένους.

'ΑΜΑΡ-

1 Ἀμφικύπελλον. Forma Homero frequentissime usurpata. Pro ὅπερ autem in ipsa hujus Glossae interpretatione legendum videtur ᾧπερ.

2 Ἀμέγαρτε. Od. Ρ. 219. VILL.

3 Πόνον. Il. Β. 420. VILL. Ex loco laudato hic legas oportet. — Πόνον δ' ἀμέγ.

4 Ὑδροροέη. Lege ὑδρορρόη. VILL.

5 Χερσί. Il. Θ. 258. VILL.

6 Τοῦ δ' ἄμοτον. Od. Ρ. 520. ubi legitur:

Τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν — VILL.

7 Ἱερίων. Lege ἱερείων. VILL. Eustath. p. 1476. v. 35. & Villoisoni confirmat conjecturam & Barnesii, qui idem mendum exemit Scholiis ad ipsam hujus Glossae sedem Od. Γ. 444.

'ΑΜΑΡΤΟΕΠΗ'Σ. [1] Ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν.

'ΑΜΑΥΡΟ'Ν. [2] τὸ μὴ φαινόμενον· περισσὸν δὲ ἔχει τὸ προηγούμενον ἄλφα.

'ΑΜΦΕΛΑ'ΧΑΙΝΕ. περιέσκαπτε, περιώρυσσε·

> Ἦτοι [3] ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε.

καὶ τὸ λάχανον, ἀπὸ τούτου. περιέσκαπτε [4] γὰρ τὴν περὶ αὐτὸ γῆν, καὶ κούφη γίνεται πρὸς αὔξησιν τοῦ φυομένου.

'ΑΜΦΙΕΛΙ'ΣΣΑΣ. ἐπιθετικῶς, τὰς ἑκατέρου μέρους [5] ἐλαυνομένας ναῦς. ἑλιγμῷ γάρ τι παραπλήσιον ποιοῦσιν οἱ ἐλαύνοντες.

'ΑΜΦΙΕ'ΠΟΝΤΕΣ. ἀμφιεπονοῦντο, ἐνεπονοῦντο, ἐλειτουργοῦντο [6], περὶ τὸ ἔργον πονούμενοι, οἷον ἐνεργοῦντες·

> Εἰνάετες [7] γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες.

'ΑΜ-

1 Ἁμαρτοεπής. V. *Il.* N. 824. ibique *Schol.*

2 Ἀμαυρόν. V. *Od.* Δ. 824. 835.

3 Ἦτοι ὁ μὲν. Od. Ω. 241. VILL. In MSto Cod. tamen una voce exhibetur κατέχων. *Id. in Append.*

4 Περιέσκαπτε. Lege περιέσκαπτον. VILL.

5 Ἑκατέρου. Lege τὰς ἐφ' ἑκατέρου. VILL. Nihil Poëtae frequentius quam νῆες ἀμφιέλισσαι. V. *Il.* B. 165. 181. &c.

6 Ἀμφιεπονοῦντο &c. Aliam haec verborum tempora glossam desiderant, quam participium, cui respondet demum extrema interpretatio περὶ τὸ ἔργον &c. Itaque legendum videtur Ἀμφίεπον, vel ἄμφεπον, ἄμφεπον. ἐνεπ. ἐλειτ. ἀμφιέποντες περὶ τὸ ἔργ. &c. Ἀμφίεπον habet *Homerus Il.* Z. 559. & alibi, ἀμφίεπον. *Il.* Ω. 804.

7 Εἰνάετες. Od. Γ. 118. VILL.

ἈΜΦΑΦΟΩΝΤΑ. διὰ χειρὸς ἔχοντα, ψηλαφῶντα. ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ὅπλα ψηλαφῶντος Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Ζ Ἰλιάδος, χωρὶς τῆς ἀμφὶ προθέσεως·

Ἀσπίδα [1] καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα.

σὺν δὲ τῇ προθέσει·

Καὶ [2] κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα

Ἀμφαφόων. —

ἈΜΦΙΣΤΡΕΦΕΕΣ. [3] ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι.

— Κεφαλαὶ [4] δέ οἱ ἦσαν

Τρεῖς ἀμφιστρεφέες. —

ἈΜΦΙΤΡΟΧΙΤΩΝΑΣ. [5] ἀζώστους·

Σαρπηδὼν [6] δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους.

ἈΜΦΙΓΥΗΕΙΣ. [7] ἀμφότερα τὰ γυῖα χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος.

ἈΜΦΙΠΕΛΗΤΑΙ. περιγένηται καὶ συντελεσθείη·

Ἥ [8] τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

ἈΜΑ-

1 Ἀσπίδα. Il. Z. 323. VILL.

2 Καὶ κ' ἀλαός. Od. Φ. 195. VILL.

3 Ἀμφιστρεφέες. Haec est antiqua lectio, quam respexit *Hesychius*, quamque servaverunt veteres *Homeri* interpretes: hodie legitur ἀμφιστρεφέες. VILL.

4 Κεφαλαί. Il. Λ. 40. VILL.

5 Ἀμφιτροχίτωνας. Lege ἀμιτροχίτωνας. Vitiose in Manuscripto:

Σαρπηδὼν ἴδ'. . . . —

Versum ex *Homero* restitui. VILL.

6 Σαρπηδών. Il. Π. 419. VILL.

7 Ἀμφιγυήεις. Vulcani perpetuum fere Epitheton.

8 Ἥ τις ἀκουόντεσσι. Od. Α. 352. VILL.

ʼΑΜΑΛΔΥ΄ΝΑΙ. ἀφανίσαι·

Τεῖχ@ ¹ ἀμαλδύναι ποταμῶν μθ@ εἰσαγαγόντες.

ʼΑΜΕΝΑΙ. πληρωθῆναι.

— Χροὸς ² ἄμδμεαι ἀνδρομέοιο.

ʼΑΜΦΙ΄ ΠΕΛΕ΄ΚΚΩΙ. τὸν σειλεὶν λέγει τ̃ ἀξίνης, πέλεκκον. ἀπὸ ȣ πελέκεως, πέλεκκον·

— ³ Καλὴν ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ.

ʼΑΜΦΙΘΑΛΗ΄Σ. ⁴ ὁ ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς θάλλουσιν.

ʼΑΜΦΙΚΑ΄ΡΗ. ⁵ ἀμφικέφαλα, ἀμφοτέρωθεν τὰς κεφαλὰς ἔχοντα·

Πολλά ⁶ σοι ἀμφικάρη σφέλλ' ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων.

λέγει δὲ τὰ ὑποπόδια.

ʼΑΜΦΙΔΡΥΦΗ΄Σ. ⁷ περιεννυγμένη·

Τοῦ

1 Τεῖχ@. Il. M. 18. VILL.

2 Χροός. Il. Φ 70. VILL. *Eustath.* & *Codd.* legunt ἄμμεναι. Conf. *Barnes. Clarck.* & *Ernest. ad l. l.*

3 Καλὴν Il. N. 611. ubi sic versus legitur integer:

— Καλὴν
Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ
ἀμφὶ πελέκκῳ. VILL.

4 Ἀμφιθαλής. Conf. *Il.* X. 490. ibique *Schol.* & *Barn.*

5 Ἀμφικάρη. Observandum est, ut annotavit *Homeri Schol.* quosdam conjunctim & una voce legisse ἀμφικάρη; quosdam vero separatim, ἀμφὶ κάρη. Priores sequitur *Apollonius*, & ἀμφικάρη epithetum statuit. VILL.

6 Πολλά. Od. P. 231. Unde pro σοι lege οἱ, & observa pro σφέλλ' in *Homero* esse σφέλα.

7 Περιεννυγμένη. Aliquid credo omissum. Lego, ἀμφοτέρωθεν περιεννυγμένη τὸ πρόσωπον, cum *Hes.* aut τὰς παρειὰς, cum *Schol.* VILL.

Τῦ [1] δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος. —

ἈΜΒΛΗΔΗΝ. οἷον ἀναβολάδην, [2] ἀπὸ προοιμίου.

Ἀμβλήδην [3] γοόωσα κατὰ δμωῇσιν ἔειπεν.

ἈΜΦΙΡΕΦΕΑ. ἑκατέρωθεν ἐστεγασμένην πώματι καὶ πυθμένι, οἷαί εἰσιν αἱ Κρητικαὶ φαρέτραι·

ἈΜΦΙΧΥΤΟΝ. [4] περικεχωσμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὥστε προβάσεις ἔχειν·

Τεῖχος [5] ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο.

ἈΜΦΙΠΟΛΟΣ. [6] Ἡ περὶ τὴν δέσποιναν ἀναπολυμένη θεράπαινα, ὅπερ ἐστὶ ἀναστρεφομένη.

ἈΜΕΝΗΝΩΣΕΝ. ἀσθενῆ ἐποίησεν κατὰ στέρησιν τοῦ μένους, ὅ ἐστι τοῦ ἰσχύος.

— Ἀμενήνωσεν [7] δέ οἱ αἰχμήν.

καὶ

1 Τῦ δέ. Il. Β. 700. Vill.

2 Ἀναβολάδην. Significat *prœludendo*; sic in prima Pindari Pythiaca, Ἀμβολὰς τεύχῃς, reddendum est per *praeludia moliris*, ut *Hom.* Odyss. Α. 155:

> Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

Apud *Eustathium* dicuntur ἀναβάλλεσθαι οἱ κιθαρίζοντες, pro ἀνακρούεσθαι. Sensus igitur est, *suspiriis praeludere.* Vill.

3 Ἀμβλήδην. Il. Χ. 476. ubi pro Δμωῇσιν. in *Homero* Τρῳῇσιν. Vill. Δμωῇσιν exhibet etiam in hoc *Homeri* loco *Dionys. Halic.* περὶ συνθέσ. p. 15. & *Cod. Lips.*; sed vulgo receptam lectionem merito *Barnes.* atque *Ernest.* praetulerunt: Hectoris enim uxorem, de qua sermo est, *Il.* Χ. 450 & 461., ancillae quidem solae comitabantur domo progredientem; verum, cum in muro, raptatum suum Hectorem animadvertens, terrore perculsa collaberetur, aderant etiam γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες, quas rectius certe Τρῳὰς dixeris quam δμῳάς.

4 Ἀμφιρεφέα. Lege ἀμφηρεφέα. Vill. Conf. *Il.* Α. 45. ibique *Schol.*

5 Τεῖχος. Il. Υ. 145. Vill.

6 Ἀμφίπολος. Centenis locis ancillas hoc nomine appellat Poëta. *Il.* Γ. 143. &c.

7 Ἀμφρύνωσεν Il. Ν. 562. Vill.

κ̀ ἀμδρηνὸς, [1] ὁ ἀσθενής·

Ἦ [2] κεν ζωὸς ἀμδρηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι.

Ἄμβατος. εὐεπίβατος·

Ἀμβατός [3] ἐστι πόλις. —

Ἀμαξιτός. [4] ἁμάξαις διαπορευτὴ ὁδός.

Ἀμφιχυθείς. [5] περιχυθείς. περιπλακείς.

Ἀμφαδόν. φανερῶς·

[6] Κτείνας ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν. —

Ἄμαθος. ἡ σποδία, ἄμμος.

— Τύχε [7] γὰρ ἀμάθοιο βαθείης.

Ἀμα-

1 Ἀμδρηνός. Optime *Sopingius* & *Isaac. Vossius Hes.* emendaverunt, ubi legebatur ἀμδρύτος. Vill.

2 Ἦ κεν ζωός. Il. Ε. 887. Vill.

3 Ἄμβατος. Il. Ζ. 434. Vill.

4 Ἀμάξιτος. Habet hanc formam *Homerus Il.* Χ. 146. ubi V. *Schol.*

5 Ἀμφιχυθείς. Conf. *Il.* Κ. 253.

6 Κτείνας. In Homero κτείνας. Od. Α. 296. Vill.

7 Τύχε. Il. Ε. 587. ubi hodie legitur ψαμάθοιο. Vill. Quam lectionem exhibet *Apollon.*, eandem secutus est *Schol.* ad l. l. ἀμάθοιο] ἄμαθος ὁ κατὰ τὸ πεδίον ἄμμος. ψάμμος δὲ ἡ κατὰ τὴν θάλασσαν κόνις, in quibus pro ψάμμος substituere licet ψάμαθος, ut ipse etiam Interpres tetigerit loci διττογραφίαν & caussam addiderit, cur ἀμάθοιο censeret praeferendum. — Neque tamen conjunctio γὰρ, quamvis interdum ante literam asperam producatur, uti multis docuit Cl. *D'Orvill. Vann. Crit. p.* 393., hic ante lenem longa esse poterit nisi fulcrum accesserit, quo sustineatur; legendum igitur erit quod ex *Codd. Editt.* atque *Eustath.* adnotarunt Interpretes, γὰρ ψαμάθοιο, quod ipsum *dubitari non posse, quin genuinum sit*, idoneus pronunciavit arbiter, *Valck. Animadv. ad Ammon. pag.* 237.

ἈΜΑΘΥ'ΝΕΙ. [1] ἀμαθὲν ποιεῖ, τοῦτό ἐστι, κονιορτὸν ἀποτελεῖ. ἀπὸ τοῦ ἄμαθον εἶναι ἀνεπίγνωστον τῇ ποσότητι.

ἈΜΟΙΒΑΔΙ'Σ. ἐναλλὰξ, [2] ἀνὰ μέρος·

— Ἀμοιβαδὶς [3] δ' ἐδίκαζον.

ἈΜΙΧΘΑΛΟ'ΕΣΣΑΝ. ἀπερίστερμιστον ἐκ θαλάσσης, ἢ οὐ δυνατὸν ἐκ τῆς ἁλὸς ἐπιμίσγεσθαι. δυσόρμιστος γάρ.

Ἐς Σάμον [4] εἴς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.

ἈΜΦΙΓΕ'ΝΕΙΑ. [5] πόλις τῆς Πύλου.

ἈΜΑ'Σ. Δωρικῶς. ἡμετέρας·

— Σαωσέμεναι [6] νῆας ἀμάς.

ἈΜΦΙ'ΒΑΣΙΣ. ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη. περιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἀγωνίζονται περὶ τοῦ σώματος, μὴ [7] σκυλευθῇ.

Δεῖσε [8] δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερῶν Τρώων ἀγερώχων.

καὶ μεταφορικῶς.

Ὅς

1 Ἀμαθύνει. Vid. *Il.* I. 589.

2 Ἐναλλάξ. Lege ἐναλλάξ. VILL.

3 Ἀμοιβαδὶς. Il. Σ. 506. ubi editur ἀμοιβηδίς. VILL.

4 Ἐς Σάμον. Il. Ω. 753. VILL.

5 Ἀμφιγένεια. Conf. *Il.* B. 593.

6 Σαωσέμεναι. Il. N. 96. ex quo pro νῆας lege νέας. VILL.

7 Μή. Lege, ut apud Hes. ἵνα μή. VILL.

8 Δεῖσε δ'. Il. E. 623. ubi pro κρατερῶν melius apud Homerum κρατερῶν. VILL.

— Ὃς Χρύσην ¹ ἀμφιβέβηκας.

περιβέβηκας. καταστρέφει δ' εἰς τὸ ὑπερμαχεῖς. ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων τὸ πλέον ἡ μεταφορὰ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῶν κυνῶν·

> Ὡς δὲ ² κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
> Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει. —

καὶ περὶ Μενελάου ὑπερμαχοῦντος τοῦ σώματος Πατρόκλου.

> Ἀμφὶ ³ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ.

ἈΜΟΙΒΟΙ'. οἱ ἐκ διαδοχῆς ἥκοντες σύμμαχοι.

> Οἵ ⁴ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
> Ἠοῖ τῇ προτέρῃ. —

ἄδηλον δὲ εἰ μετὰ τοὺς προτέρους ἀνῃρῆσθαι ἐπῆλθον ἄλλοι.

ἈΜΦΙ'ΔΥΜΟΙ. διπλοῖ, ἐξ ἑκατέρου μέρους εἴσπλους ἔχοντες.

> — Λιμένες ⁵ δ' ἔνι ναύλοχοι καὶ
> Ἀμφίδυμοι.

ἈΜΑΤΡΟΧΟΏΝΤΑ. ⁶ μὴ δυνάμενον ⁷ ὁμοῦ συνεκτρέχειν.

Ἀμα-

1 Ὃς Χρύσην. Il. Α. 37. Vill.
2 Ὡς δὲ κύων. Od. Υ. 14. Vill.
3 Ἀμφὶ δ' ἄρ. Il. Ρ. 4. Vill.
4 Οἵ ῥ' ἐξ Il. Ν. 793.
5 Λιμένες. Od. Δ. 846. unde pro καὶ Ἀμφίδυμοι, lege, ut constet metrum, αὐτῇ Ἀμφίδυμοι.
6 Ἀματροχόωντα. μὴ, &c. Abest negatio in *Hes.* Meliorine sensu, an per oblivionem librarii omissa, judicium esto penes lectorem eruditum. Certe varians lectio non est negligenda. Exstat Od. Ο. 450. Vill. Conf. quae dicentur ad v. Ἀμφιλύκη
7 Ὁμοῦ. Melius *Hes.* ἅμα.

Ὁμοῦ

'ΑΜΑΤΡΟΧΙΑ'Σ. τὰς συνεμπτώσεις τῶν τροχῶν·

— 'Αματροχιὰς [1] ἀλεείνων.

"ΑΜΦΩΤΟΝ. [2] ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὦτα ἔχοντα.

'ΑΜΦΙΛΥ'ΚΗ. [3] σκοτία. ἡ μή πω δὲ φῶς·

'Ημος [4] δ' ἔτ' ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ.

καὶ ἔστι οἷον ἀμφιλύγη. λύγεον [5] γὰρ, τὸ σκοτεινόν.

'ΑΜΦΙΒΡΟ'ΤΗ. [6] ἡ περὶ ὅλον τὸν ἄνθρωπον ἀσπίς.

'ΑΜΥΞΕΙ. [7] καταξύσει.

'ΑΜΥ'ΚΛΑΙ. πόλις τῆς Λακωνικῆς.

Οἳ δ' [8] 'Αμύκλας εἶχον. —

"ΑΜΦΗΚΕΣ. [9] τὸ ἐξ ἑκατέρου ἠκονημένον.

'ΑΜ-

'Ομοῦ enim faveret eorum lectioni, qui ὁματροχόωντα volunt. VILL.

1 'Αματροχιὰς ἀλεείνων. Il. Ψ. 420. VILL.

2 "Αμφωτον. Vid. Od. X. 10.

3 'Αμφιλύκη. σκοτία. &c. Hic forte ponendum fuit μὴ, quod supra, v. 'Αματροχόωντα, expungendum esse vidimus; 'Αμφιλύκη. μὴ σκοτία, μήπω δὲ φῶς; Schol. ad l. l. ὁ βαθὺς ὄρθρος περὶ τὴν λύγην, ὅ ἐστι σκοτίαν· οἱονεὶ λυγόφως τὶ ὄν, τὸ μὴ καθαρὸν φῶς ἀλλ' ἔτι σκοτῶδες. Conf. Alb. Vir Cl. ad Hesych. v. 'Αμφιλύκη.

4 'Ημος. Il. H. 433. VILL.

5 Λύγεον. Lege λυγαῖον cum Etym. qui hanc Etymologiam Oro tribuere videtur. VILL.

6 'Αμφιβρότη. Vid. Il. B. 389. ibique Schol.

7 'Αμύξει. καταξύσει. Lege 'Αμύξεις, καταξύσεις. Il. A. 234.

— Σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις

Χωόμενος. — Conf. Cl. Kuster. ad Hesych. h. v.

8 Οἳ δ' 'Αμύκλας. Il. B. 584. VILL. Scribe autem, uti editur in Homero Οἵ τ' ἄρ' 'Αμ.

9 "Αμφηκες. τὸ ἐξ ἑκατέρου. Adde

'ΑΜΦΙΓΥΌΙΣΙΝ. τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους γυῶσαι δυναμένοις, οἷον βλάψαι. ἔνιοι δὲ, τοῖς διὰ χειρὸς δυναμένοις·

Καὶ ξίφεσιν [1] μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσι ἀγφιγύοισι.

'ΑΜΦΙΔΕΔΙΝΗΤΑΙ. κύκλῳ περίκειται.

— Κολεὸν [2] δὲ νεοπρίστου
'Αμφιδεδίνηται. —

'ΑΜΌΘΕΝ. ἀπό τινος μέρους. ὅθεν καὶ τὸ μηδαμῶς, [3] κατὰ μηδένα τρόπον·

Τῶν [4] ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διός. —

'ΑΜΑΛΗΝ. ἀπαλὴν, νέαν·

'Αρπάζων [5] ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν.

πρόμαλος δὲ, ἡ προηυξημένη. [6]

'ΑΜΟΙΒΑΣ. ἡ ἐκ διαδοχῆς ἐναλλασσομένη ἐσθής.

Πυκνὴν [7] καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρακέκλετ' ἀμοιβάς.

καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, τὸ·

'Ιματό

Adde μέρους. VILL. Conf. l. c. *Il.* K. 256.

1 Καὶ ξίφεσιν. *Il.* O. 712.

2 Κολεόν. Od. Θ. 404. sed post νεοπρίστου, omissum est ἐλέφαντος. VILL.

3 Μηδαμῶς. Mallem μηδαμόθεν. *Hes.* habet δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μοναχῶς καὶ μηδένα τρόπον. Erat cum legerem: δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μηδαμῶς, κατὰ μηδένα τρόπον. VILL.

4 Τῶν ἀμόθεν γε. Od. A. 10. in MSto vitiose τόν. VILL.

5 'Αρπάζων. Il. X. 310. VILL.

6 Προηυξημένη. Vocabulum hic omissum, scilicet μυρίκη. Non enim πρόμαλος solummodo significat auctam, sed myricam ante tempus auctam. VILL. Πρόμαλος tamen in Homeri libris non legitur, sed *Theocrito*, *Apollonio Rhodio*, aliisque est usurpatum. V. Cl. *Alb.* ad *Hesych.* *h. v.*

7 Πυκνὴν καὶ μεγάλην. Od. Ε. 521.

Εἵματά τ' [1] ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.

Ἀμολγῷ. ἤτοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐν ᾗ ἀμέλγουσιν, ἢ ἐν ᾗ τις οὐ μολίσκει. ἐν ᾗ ἀμολγῷ, κατὰ παρένθεσιν τοῦ Γ·

— Ἐν [2] νυκτὸς ἀμολγῷ.

οἷον τὸ μεσονύκτιον. [3]

Ἀμήχανε. ἀπροσμήχανε·

— Ἀμήχανε [4], σὸς δόλος, Ἥρη.

Ἀμφιάλῳ. τῇ πανταχόθεν περιεχομένῃ θαλάσσῃ· [5] ἐπίθετον δέ ἐστι πάσης νήσου.

Ἀμερδεν. ἠμαύρου·

— Ὄσσε [6] δ' ἄμερδεν

Αυ-

521. Pro ποινὴν, male in Manuscripto ποικὴν, & pro παρακέκλετ' lege παρεκέκλετ'. In vulgatis Homeri editionibus legitur, ἣ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβὰς, *id est*, quae ei praebebat copiam mutandi; sed tunc ἀμοιβὰς esset substantivum; *Apollonio* autem est adjectivum. VILL. Caeterum in ipsa Glossa legendum ἐναλλαττομένη. *Id. in Append.* — *Codd.* & *Interpp. Homeri l. l.* παρεχέσκετ' habent, παρέχεσκεν, & παρεκέσκετ'. Duae priores lectiones nomen ἀμοιβὰς substantivi loco habere jubent; quod quoniam pro adjectivo accepit *Apollonius*, tertiam lectionem secutus esse videtur, quam recepit *Barnes*, & confirmat etiam *Cod. Lips.* —— Παρεκέκλετ', quod substituit Cl. *Villois.*, quo sensu hic de velle dici possit, nescio.

1 Εἵματά τ'. Od. Θ. 249. VILL.

2 Ἐν νυκτός. Il. Ο. 324. ubi Μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ. VILL.

3 Μεσονύκτιον. Mallem μεσονυκτίον. VILL.

4 Ἀμήχανε. Il. Ο. 14. VILL.

5 Θαλάσσῃ Melius ὑπὸ θαλάσσης. VILL. Dativus θαλάσσῃ non video cur locum suum non possit tueri. Formam nominis ἀμφίαλος multis locis habet *Homerus Od.* Α. 386, 395, 401. &c.

6 Ὄσσε. Il. Ν. 340. VILL.

Αὐγῇ χαλκείῃ. —

'ΑΜΦΙΠΟΛΕΥΕΙΣ. [1] περιέπεις·

Εἰ [2] κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι.

'ΑΜΦΑΔΙΗΝ. ἀναφανδὸν, φανερῶς·

'Ηὲ [3] καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ ὔτινα.... —

'ΑΜΦΙΡΗΣΤΟΝ. [4] τὸν ἐπ' ἀμφότερα ἐξισωθῆναι δυνάμενον.

'ΑΜΦΙΡΥΤΗ. περιρεομένη.

Νήσῳ [5] ἐν ἀμφιρύτῃ χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν.

'ΑΜΦΙΣ. [6] ποτὲ μὲν, ἀντὶ τῆς περὶ, οἷον·

Αἱ [7] δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς 'Αθηναίη τε καὶ "Ηρη.

ὅτε δὲ, ἀντὶ τῦ χωρὶς, ὡς τό·

Οὐ [8] γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. —

'ΑΜΑΛΛΟΔΕΤΗΡΕΣ. [9] οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν ἀσταχύων δεσμεύοντες.

'ΑΜΥΝ.

1 'Αμφιπολεύεις. Ipsum hoc Glossae caput proxime spectare videtur. *Od.* Ω. 256.

2 Εἰ κεῖνός γ'. Od. Σ. 253. VILL.

3 'Ηὲ καί. Il. Η. 196. VILL.

4 'Αμφίρηστον. Lege ἀμφήριστον. Occurrit Il. Ψ. 382, & 527. VILL.

5 Νήσῳ. Od. Α. 198. VILL. In ipsa autem glossa lege περιρρεομένη. *Id. in Append.*

6 'Αμφίς. Explicat ἀμφὶς per περὶ, quod aliquando apud *Hom.* significat *circa*; ut περὶ σπέος, *circa speluncam*, Od. Ε. 68. VILL.

7 Αἱ δ' οἶαι. Il. Θ. 444. VILL.

8 Οὐ γάρ. Ψ Il. 393. VILL. In *Homero* tamen legitur:

— αἱ δέ οἱ ἵπποι
'Αμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. —

Id. in Append.

9 'Αμαλλοδετῆρες. Vid. Il. Σ. 553.

'ΑΜΥ'ΝΤΟΡΑΣ. βοηθὲς·

"Η τινας [1] ἐκ Πύλυ ἄξεἱ ἀμύντορας. —

"ΑΜΦΩ [2] ἀμφότεροι, ἢ ἀμφοτέρως.

'ΑΜΦΕΚΑ'ΛΥΨΕΝ. περιέσχεν.

'ΑΜΦΑΣΙ'Η. [3] ἀφασία, ἀφωνία.

"ΑΜΜΟΡΟΝ. ποτὲ μὲν, κάμμορον·

— [4] Κάμμορος, ἢ τάχα χήρη
Σεῦ ἔσομαι. —

ποτὲ δὲ, ἄμοιρος, ἀμέτοχος.

Οἴη [5] δὲ ἄμμορός ἐστι λοετρῶν 'Ωκεανοῖο.

Λέγει δὲ καὶ [6] ἐπὶ τῆς "Αρκτυ. τῦτο δὲ εἴρηκεν μὴ γι-
νώσκων, ὅτι καὶ ἄλλα ἐ δύνει. ἢ πρὸς τὰ προειρημένα
τὴν σύγκρισιν ποιεῖται. ὁ [7] δὲ 'Ηλιόδωρός φησι,
βιλ-

1 "Η τινας. Od. Β. 326. Vill.

2 "Αμφω. Haec Gloſſa, & quae proxime ſequitur 'Αμφικάλυψεν, frequentatae magis ſunt Homero, quam ut allatis exemplis debeant comprobari.

3 'Αμφασίη. Vid. *Il.* Ρ. 695. *Od.* Δ. 704. ibique *Schol.*

4 Κάμμορος, ἢ. Il. Ζ. 408. unde lege ἄμμορος, ſeu potius ἄμμορον. Vill. Ipſa etiam *Apollonii* interpretatio, κάμμορον, mutanda videtur in κακόμορον, quod *Schol.* habet ad l. l. & *Heſych.*

5 Οἴη δ'. Il. Σ. 489. Vill.

6 Καὶ. Malim μέν.

7 'Ο δέ. Ariſtoteles vero ſic defendit *Homerum*, quaſi οἴη non ſignificaret *ſolam*, cum id plerisque aliis accidat; ſed praecipuam, quae magis nota eſſet. Semper enim ſolum eſt quod magis notum. *Strabo* vero in primo contendit libro, *Homerum* ſub Urſae aut Plauſtri nomine, omnem Arctoum comprehendere circulum; nec eum in culpâ fuiſſe, quod unam duntaxat Urſam agnoſceret, cum duae hodie numerentur; nondum enim ejus tempore parvam Urſam deſignatam fuiſſe. Vill.

βέλτιον λέγειν ὅτι ἠγνόει. ὁ δὲ Κράτης [1] οὕτως ἀναγινώσκει·

Ἤ τ' αὐτοῦ [2] στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

μέχρι τούτου καταλέγων·

Ἡ δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἄστρων ἀκούηται.

ἈΜΦΉΛΥΘΕ. περιῆλθεν·

Ὥστε [3] με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτμή.

ἈΜΦῚΣ ἜΧΟΙΕΝ. χωρὶς ἔχοιεν, περιέχοιεν·

Δεσμοὶ [4] μὲν τρὶς τόσσον ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν.

ἈΜΦΙΦΟΡΕΥ͂ΣΙ. [5] ἀμφορεῦσι.

1 Κράτης. Multa de *Cratetis Mallotae*, qua hunc locum tentaverat, conjectura, & *Interpretes Homeri* disputarunt ad l. l. & *Casaub.* ad *Strabon. L.* 1. *p.* 7. Quam tribuit ipsi emendationem *Apollonius*, οἱ δ' ἄμμοροι, versus recipere non potest: apud *Strabonem* correxisse legitur οἶος δ' ἄμμορος &c.; quod quo sensu tribuere Poëtae potuerit Crates, ne eruditissima quidem *Casauboni* interpretatione satis videtur explanatum. Dignissimum censemus hunc locum, qui peculiari excursu paullo diligentius explicetur.

2 Ἤ τ' αὐτοῦ Il. Σ. 488. VILL.

3 Ὥστε. Od. Ζ. 122. ubi pro ἀϋτμὴ in Homero ἀϋτὴ, vox; quod magis probarem. Nam Ulysses earum clamore e somno excitatus fuit. Od. Ζ. 117.

Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν.

(cui respondet ἀϋτή,) Ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς. VILL.

4 Δεσμοί. Od. Θ. 340. ubi licet τόσον sit in Manuscripto, lege τόσσον, quod mallem quam τόσσοι, ut hodie in Homero habetur. Denique pro ἀμφὶς ἔχοιεν, male in Manuscripto ἀμφὶς ἔχωσι. VILL.

5 Ἀμφιφορεῦσι. Conf. Od. Β. 290. &c.

ἈΜΗΣΑ'ΜΕΝΟΣ. συναγαγὼν, ἐν τῇ [1] Ὀδυσσείας·

ἈΜΗΧΑΝΙ'Η. ἀπορία·

— Ἀμηχανίῃ [2] δ' ἔχε θυμόν.

ἈΜΑΡΤΗ'ΣΕΣΘΑΙ. διαμαρτεῖν·

— Ἀμαρτήσεσθαι [3] ὀπωπῆς.

ἈΜΦΙΜΕ'ΜΥΚΕΝ. περιήχει·

— Δάπεδον [4] δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν.

ἈΜΦΟΤΕ'ΡΩΘΕΝ. [5] ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μέρων.

ἈΜΦΙΤΡΙ'ΤΗ. ἡ θάλασσα·

— Ἀγάστονος [6] Ἀμφιτρίτη.

ἈΜΦΑΓΑΠΑΖΟ'ΜΕΝΟΣ. περισσῶς ἀγαπώμενος. [7]

ἈΜΟΙΒΗ'Ν. ἔκτισιν·

Εἰ δέ [8] μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν.

ἈΜΦΟΥ'ΔΑΣ. [9] περὶ τὸ οὖδας, τὸ ἔδαφος.

Ἡ

1 Ὀδυσσείας. Od. I. 247. VILL.

2 Ἀμηχανίῃ. Od. I. 295. VILL.

3 Ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. Od. I. 512. VILL.

4 Δάπεδον. Od. K. 227. VILL.

5 Ἀμφοτέρωθεν. *Homero* frequentissimum.

6 Ἀγάστονος. Od. M. 97. VILL.

7 Ἀγαπώμενος. Sic *Hes.* Mallem ἀγαπῶν. Extat enim hoc verbum Il. Π. 192. ubi agitur de sene Phylâ alienum pariter in oculis gerente, ac si suus filius esset. Optime *Schol.* φιλοφρονούμενος. VILL.

8 Εἰ δέ μοι. Od. M. 382. VILL.

9 Ἀμφούδας. Alii legunt, ἀμφουδίς: alii vero separatim, ἀμφ' οὖδας. VILL.

Ἢ πρὸς [1] γῆν ἐλάσει κάρη, ἀμφοῦδας ἐρείσας.

ἈΜΝΙΣΣΩῚ. [2] Ἀμνισσὸς τόπος καὶ ποταμὸς τῆς Κρήτης.

ἈΜΗΧΑΝΟΙ. [3] μηχανὴν οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ βοήθειαν.

ἈΜΕΝΗΝΩ͂Ν. ἀψύχων·

Δοιαὶ [4] γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων.

ἈΜΜΟΡΙΗΝ. τὴν κακήν· [5]

Μοῖράν [6] τ' ἀμμορίην τε. —

ἈΜΦΙΜΑΣΑΣΘΕ. καθάρατε, περιψήσατε·

— Τραπέζας [7]

Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας.

ἈΜΑ-

1 Ἢ πρὸς γῆν. Od. Ρ. 237. ubi pro ἐρείσας alii minus bene habent ἀείρας: melius in Apollonio. VILL.

2 Ἀμνισσῷ. Vid. *Od.* Ρ. 188. ibique *Schol.*

3 Ἀμήχανοι &c. ἀμήχανος saepissime eo sensu est apud *Homerum*, quo interpretatur *Apollonius*: ἀμήχανοι etiam eadem notione usurpatur *Hymn. in Apoll.* v. 192., sed alia hujus formae vis est *Od.* Τ. 560; ubi Ὄνειροι ἀμήχανοι, recte a *Schol.* explicantur, περὶ ὧς μηχανὴν εὑρεῖν οὐκ ἔστιν.

4 Δοιαί. Od. Τ. 562. VILL.

5 Κακήν.' Omissum μοῖραν. Deinde lege, μοῖραν τ' ἀμμορίην τε. Cum bis continuà serie ponatur μοῖραν; unum ex duobus, quod fere fit, & jam alibi annotavimus, omittendum duxit Librarius. VILL. Emendationem Cl. *Villoisoni*, quo minus probem, solemnis facit Glossatorum consuetudo, quae in *explicatione*, *saepe illud verbum, aut substantivum omittit, quod in voce ipsa, de qua agitur, latet.* v. *Ernest.* vir Cl. *de usu Glossar. Canone* III.

6 Μοῖράν τ'. Od. Υ. 76. VILL.

7 Τραπέζας. Od. Υ. 152. Ubi vocem, Πάσας, quae in *Manuscripto* deerat, ex *Homero* restitui; & pro κρητῆρας, posui κρητῆρας. VILL.

ἈΜΑΡΤΗΣΑΝΤΕΣ. [1] συντυχόντες, συναντήσαντες·

Βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς ἀμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω.

ἈΜΗΣΑΝΤΕΣ. ἀποτεμόντες·

Ῥῖνάς [2] τ' ἀμήσαντες. —

ἈΜΕΡΔΗι. [3] στερίσκῃ, ἐν τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας.

ἈΜΦΕΘΕΤΟ. περιέθετο. πρὸ τῆς μάχης παρεσκευάσθη ὁ Τηλέμαχος·

Ἦ, καὶ [4] ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν. ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξύ.

ἈΜΦΕΞΕΣΑ. περιέξεσα·

Κορμὸν [5] δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ.

ἈΜΠΝΥΤΟ. ἀνέπνευσε·

Αὐτὰρ [6] ἐπεὶ ἄμπνυτο. —

ἈΝΑ

1 Ἀμαρτήσαντες. Sic in *Hes.* Alii legunt ὁμαρτήσαντες, quod idem est. Nam, ut monet *Apollonius*, *alpha* aliquando notat ὁμοῦ; ut in ἄλοχος, ἄκοιτις. Versus autem sic construitur apud *Homerum*, Od. Φ. 188:

— Ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω
Βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.

VILL. Observetur etiam hujus loci διττογραφία: transpositis enim verbis utriusque versus extremis, legisse videtur *Apollonius*:

Τὼ δ' ἐξ οἴκου ἔβησαν Ὀδυσσῆος θείοιο,
Βουκόλος, ἠδὲ συφορβὸς,
ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω.

2 Ῥῖνάς τ'. Od. Φ. 301. VILL.

3 Ἀμέρδῃ. Non convenit cum στερίσκῃ, nec extat in libro ab *Apollonio* laudato; nisi forte Od. Φ. 290, ubi habetur οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, olim ἀμέρδῃ pro ἀμέρδεαι lectum fuerit. Legere mallem: Ἀμέρδει, στερίσκει. VILL. ex *Od.* Τ. 18.

4 Ἦ, καὶ ἐπ' ὀφρύσι. Od. Φ. 431. VILL.

4 Κορμόν. Od. Ψ. 196. Sed vitiose in *Manuscripto* sic legebatur versus:

Κορμὸν δὲ ῥίζης προταμὼν. —

VILL.

6 Αὐτάρ. Od. Ω. 348. Unde post ἐπεὶ, adde ῥ'.

ἈΝΆ. κυρίως μὲν ἡ πρόθεσις, ἐν τούτοις·

> Ἀφρῷ [1] μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω.

ἀντὶ δὲ τῆς κατά·

> Νοῦσον [2] ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν. —

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

> Ὣς [3] ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ.

ἌΝΑ. ἀντὶ μὲν τοῦ ἄναξ·

> Ζεῦ [4] ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικέ. —

ἀντὶ δὲ τοῦ ἀνάστηθι·

> Ἀλλ' [5] ἄνα, μηκέτι κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω.

ἡ δὲ πρόθεσις κατὰ ἀναστροφήν·

> Γινώσκω [6] γὰρ Ἄρηα μάχην ἄνα κοιρανέοντα.

ἌΝΑΞ. ὅτε μὲν βασιλεύς·

> Ἀτρείδης τε [7] ἄναξ ἀνδρῶν. —

εἰρη-

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο. — Vill.

1 Ἀφρῷ. Il. E. 599. Vill.

2 Νοῦσον. Il. A. 10. Vill.

3 Ὣς ὁ μέν. Il. Ξ. 352. Vill.

4 Ζεῦ ἄνα. Il. Π. 233. Vill.

5 Ἀλλ' ἄνα. Il. Σ. 178. Ubi pro μηκέτι in vulgatis *Homeri* editionibus, μηδέ τι, aut μηδ' ἔτι. Vill.

6 Γινώσκω. Il. E. 824. Ubi alii legunt una voce ἀνακοιρανέοντα. In *Cod. MSto* divisim scribitur ἄνα κοιρανέοντα, ubi annota hic in ἄνα accentum retrahi in penultimam, quamvis tradant Grammatici praepositionis ἀνὰ, etiamsi suo postponatur casui, accentum non transferri. Vill. *in Append.*

7 Ἀτρείδης Il. A. 7. Vill.

εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἄνω [1] εἶναι τῶν ὑποτεταγμένων, εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκοδεσπότου. [2]

Ἀναῤῥῶγας [3] μεγάροιο. ἐν τῇ Χ τῆς Ὀδυσσείας [4] λέγεται [5] οὕτως ῥῶγας τοῦ μεγάρου, κατὰ τὸ πληθυντικόν. οἱ δὲ, τὰς ἀναβάσεις, ἀπὸ τοῦ διεστάναι. ἄλλοι δὲ, τὰς θυρίδας, οἱ δὲ, ἀναῤῥῶγας, ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τοὺς στενοὺς τόπους.

Ἀνθερεών. [6] ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ ἄρχεται ἀνθεῖν τὸ γένειον.

Ἀνώρουσεν. [7] ἀνώρμησεν, ἀνεπήδησεν·

> Ἠέλιος [8] δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην.

καταστρέφει δὲ, εἰς τὸ ἀνέτειλε.

Ἀν-

1 Ὑπὲρ ἄνω. Mallem una voce ὑπεράνω. Vill.

2 Οἰκοδεσπότου. Apud *Hom.* legitur οἴκου ἄναξ. *Od.* Α. 397. coll. Od. Ξ. 63. & 67. & apud *Æschyl. Perf.* 387, κώπης ἄναξ, pro remige. Vill.

3 Ἀναῤῥῶγας. Sic habet quoque *Hef.* conjunctim. At vulgatæ *Homeri* editiones, *Etymol.* & vetus *Schol.* ἀνὰ ῥῶγας. Vill.

4 Od. Χ. 143. Vill.

5 Λέγεται. Mallem legere & interpungere: λέγει οὕτω ῥῶγας τοῦ μεγάρου. In Manuscriptis λέγει & λέγεται eodem modo pinguntur. Vill. Caeterum in plurima Grammaticorum de hoc loco Homerico dissensione, eos secutus est *Apollonius*, qui & literam ρ duplicandam censerent ἀναῤῥῶγας, & ipsum illud ῥῶγας, non singulari acciperent numero, sed plurali. Conf. *Etym.* h. v. & *Eustath. p.* 1922. *v.* 3.

6 Ἀνθερεών. Recti quidem casus forma in Homericis libris non superest, sed obliquorum exempla semel iterumque recurrunt, e. c. *Il.* Α. 501., ubi vid. *Schol.*

7 Ἀνώρουσεν. Lege ἀνόρουσε, ut apud *Hef.* utque metrum in *Homero* postulat. Vill.

8 Ἠέλιος. Od. Γ. 1. Vill.

ἌΝΤΥΞ. [1] ἐπὶ μὲν τῆς ἀνωτάτω περιφερείας τοῦ ἅρματος·

Ἐντέταται. [2] δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν.

ἐπὶ δὲ τῆς κάτωθεν περιφερείας [3] τῆς ἀσπίδος·

Ἄντυξ, [4] ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.

εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄνω τοῦ ὅλου τετύχθαι, ὅ ἐστι, κατεσκευάσθαι. ὁ δὲ Ἀπίων φησὶ, οὕτως ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ ἀπέχεσθαι [5] τῆς ὅλης κατασκευῆς, ἀπὸ τοῦ ἄνω τετύχθαι.

ἈΝΑΜΑΞΕΙΣ. ἐναποψήσῃ·

Πάν-

1 Ἄντυξ. Ἐπὶ μὲν τῆς ἀνωτάτω περιφερείας τοῦ ἅρματος. Hinc in *Etym.* pro ἡ ἀνωτάτη περικεφαλαία τοῦ ἁρματίου δίφρου, lege περιφέρεια; quod bis ipse in hoc eodem articulo habet *Etym.* VILL.

2 Ἐντέταται. Il. Ε. 728. VILL.

3 Τῆς κάτωθεν περιφ. Non *inferiorem* sed *extremum* aspidis *circuitum*, ἄντυγα, dixit Poeta, l. l. Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε &c. Itaque mutila haec videntur & temere contracta ex observatione pleniore, qua ab antiquo Grammatico notata olim differentia est, inter ἄντυγα & κατάντυγα. Hujusmodi certe observationem ad eandem hanc glossam retulit etiam *Etymol.*; Ἄντυξ λέγεται ἡ ἀνωτάτη περικεφαλαία (L. cum *Vill.* περιφέρεια) τοῦ ἁρματίου δίφρου περὶ τὸ ἄνω τετύχθαι, ἡ δὲ εἰς τὸ κάτω τετυγμένη (adde περικεφαλαία) λέγεται κατάντυξ, λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἀσπίδος περιφέρεια ἄντυξ. Eodem fere modo hic legi debuit; Ἄντυξ. ἐπὶ μὲν τῆς ἀνωτ.. εἰσιν. ἐπὶ δὲ τῆς κάτωθεν περικεφαλαίας κατάντυξ. Ἐπὶ δὲ τῆς περιφερείας &c. Forma, quam tetigit *Etymol.* & quam *Apollonio* censemus esse restituendam, κατάντυξ, ipsi usurpata est *Homero Il.* Κ. 258. ubi vide *Schol.* coll. *Hesych.* h. v.

4 Ἄντυξ. Il. Ζ. 118 VILL.

5 Ἀπέχεσθαι. Legendum forte ἀντέχεσθαι: Postrema certe hujus glossae verba, ἀπὸ τοῦ ἄνω τετ., vel temere ex praecedentibus sunt repetita, vel rectius olim cum praecedente oratione cohaeserunt, e. c. ἤ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄνω τετ.

Πάντως [1] θαρσαλέη κύον ἀδδεές, ὅτι με λήθεις
Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.]

ΑΝΤΙ. δηλοῖ μὲν κυρίως τὴν πρόθεσιν· ὡς καὶ ἡμεῖς τίθεμεν, καὶ ὡς Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει τοῦτον δὲ τὸν στίχον·

Τρώων [2] ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος,

τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἴσου, οἷον·

Ἀντί [3] τοι εἰμ' ἱκέταο διοτρεφὲς αἰδοίοιο,

ἀντὶ τοῦ, ἴσος εἰμὶ ἱκέτης σοῦ. [4] καί·

Ἀντιθέῳ [5] Ὀδυσῆϊ, —

τῷ ἰσοθέῳ. ἐπὶ δὲ τοῦ Κύκλωπος, ὅτε φησί·

Ἀντίθεον [6] Πολύφημον. —

θέλουσιν ἀκούειν ἔνιοι, τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς, οὗτος γάρ ἐστι ὁ λέγων·

Οὐ γὰρ Κύκλωπες [7] Διὸς μεγάλου ἀλέγουσιν.

τὰς

1 Πάντως. Od. Τ. 92. VILL.

2 Τρώων. Il. Θ. 233. VILL. Non temere *Aristarchum* hic interpretationis suae auctorem laudat *Apollonius*; Opponenda erat haec tanti Critici auctoritas aliis, qui ἀντὶ hic loci alio accipiebant sensu. *Porphyr.* Q. H. 25. Τρώων ἀνθ' ἑκατὸν &c. οὐ πρὸς ἑκατὸν καὶ διακοσίους μαχέσεσθε (L. μαχέσεσθαι) ὥς τινες ἀποδεδώκασιν· ἀλλ' ὡς εἰ ἔλεγεν, ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατὸν καὶ διακοσίων ἕκαστος ἠπείλει ἐν τῷ πολέμῳ γενέσθαι.

3 Ἀντί τοι. Il. Φ. 75. VILL.

4 Ἱκέτης σοῦ. Legendum videtur ἱκέτῃ vel ἱκέτου σοί. Conf. *Schol. Barn.* ad *Il.* Φ. 75.

5 Ἀντιθέῳ. Od. Α. 21. VILL.

6 Ἀντίθεον. Od. Α. 70. VILL.

7 Οὐ γὰρ Κύκλωπες. Od. Ι. 275. unde pro μεγάλου, lege αἰγιόχου. VILL.

τὰς δὲ ἀντιανείρας [1] Ἀμάζονας· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, ἰσάνδρους. ἔνιοι δὲ, τὰς ἀντιαζούσας, οἷον ἐναντιουμένας ἀνδράσι. πολεμικαὶ γάρ.

Ἀνώγειν. [2] κελεύειν. κυρίως δὲ, ἀνάγκη ἐπίτασις.

Ἀντιτορήσας. διατρήσας, διορύξας·

— Πυκινὸν [3] δόμον ἀντιτορήσας.

Ἀνεμοτρεφές. τὰ ἐν τοῖς εὐηνέμοις τρεφόμενα δένδρεα, εὔτονα καὶ χρήσιμά φασι γίγνεσθαι. ὅταν οὖν λέγῃ·

— Ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος,

ἐπὶ τὴν τοῦ [4] δένδρου ἀρετὴν ἀναφέρει εἰς τὸ ἀφηρημένον ἐκ τούτου δόρυ. ἔνιοι δὲ, ἀντὶ τοῦ Φ παρειλῆφθαί φασι τὸ Π [5], ὡς εἶναι ἀνεμοτρεπὲς, τὸ διὰ κουφότητα τῷ ἀνέμῳ [6] τρεπόμενον. βέλτιον δὲ ἀκούειν διὰ τοῦ Φ.

Ἀνεχάζετο. ἀνεχώρει·

— Πά-

1 Ἀντιανείρας Ἀμάζονας. Vid. *Il.* Γ. 189., & *Il.* Ζ. 186., & *Schol. ad l. prior.*

2 Ἀνώγειν. Frequentissima Homero est forma hujus verbi indefinita ἀνώγεμεν, quemadmodum & modi alii.

3 Πυκινόν. Il. Κ. 267. VILL.

4 Ἐπὶ τὴν τοῦ. Ἐπὶ mihi videtur tollendum, aut sequens εἰς. Εἰς τὸ, &c. ἀνεμοτρεφὲς legitur Il. Λ. 256. & Ο. 625. VILL.

5 Ἀντὶ τοῦ Φ &c. Tu lege contra. Ἀντὶ τοῦ Π. παρειλῆφθαί φασι τὸ Φ. VILL. in *Append.*

6 Τῷ ἀνέμῳ. Cl. *Alberti*, qui hunc locum ex *Apollonio* descriptum in ἀνεμοτρεφὴς laudat, male legit τῶν ἀνέμων; tunc saltem scribendum foret ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Sed legitur in *Manuscripto*, τῷ ἀνέμῳ. Aliquando enim passivum apud Graecos dativum regit. VILL.

— Πάτροκλος [1] δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω.

'ΑΝΤΕΣΘΑΙ. ποτὲ μὲν, λιτανεύειν· ποτὲ δὲ, ἐξ ἐναντίας παραγίνεσθαι·

Ἄντεσθ' [2] ἐν πολέμῳ ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

'ΑΝΤΙΒΟΛΗ͂ΣΑΙ. συναντῆσαι. συντυχεῖν. καὶ ἔστι οἷον ἀντιμολῆσαι, ἀντιμολεῖν, ὅ ἐστι παραγίνεσθαι·

Ἦ θήν σ' [3] ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολῆσαι.

'ΑΝΑΙ'ΝΟΜΑΙ. ἀπαρνοῦμαι. ἀπολέγομαι·

Τῶν δ' ἄλλων [4] οὔπέρ τιν' ἀναίνομαι. —

'ΑΝΩΙ'ΣΤΟΝ. ἀνυπονόητον·

— Ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης.

ὃ οὐκ ἄν τις οἰηθείη γενέσθαι·

Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον [5] κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης.

'ΑΝΤΙΚΡΥ'. διαμπὰξ, καὶ οἷον διόλου·

Ἀντικρὺ [6] δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.

καί·

1 Πάτροκλος. Il. Π. 710. VILL.

2 Ἄντεσθ' Il. O. 698. VILL.

3 Ἦ θήν σ'. Il. A. 365. unde pro ἀντιβολῆσαι, lege ἀντιβολήσας. VILL.

4 Τῶν δ' ἄλλων. Od. Θ. 212. VILL.

5 Ἀνώϊστον κακόν. Hic bis iteratur idem versus. Lapsum puto Librarium, qui duos confuderit versus; & in primo legendum, ut Il. Φ. 39.

Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.

& in secundo:

Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης.

qui versus extat Od. Γ. 306. ubi tamen pro ἀνώϊστον hodie legitur:

Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ. —

VILL.

6 Ἀντικρύ. Il. P. 49. VILL.

καί·

'Αντικρὺ [1] κατὰ κύςιν ὑπ' ὀςέον ἤλυθ' ἀκωκή,

καί·

'Αντικρὺ χρέα [2] τε ῥήξω, σύν τ' ὀςέ' ἀράξω,

ὅτε ᾗ ψιλῶς, ἐξ ἐναντίε·

'Αλλὰ κατ' ἀντικρὺ [3] τέγεος πέσεν. —

'ΑΝΑ'ΡΣΙΟΙ. [4] πολέμιοι, ἀπὸ τοῦ [5] συνηρμόσθαι τοῖς ἤθεσιν.

'ΑΝΕΩ. ἐκπεπληγμένοι, καὶ οἷον ἀνώϊοι [6], ἄφωνοι δι' ἔκπληξιν·

Τίπτ' ἄνεῳ [7] ἐγένεσθε; —

'ΑΝΕ'ΣΑΙΜΙ. ἀναπείσαιμι, ἐποτρύναιμι, προτρεψαίμην·

Εἰς εὐνὴν [8] ἀνέσαιμι ὁμοιωθῆναι φιλότητι,

τουτέστιν ἐςὶ καὶ τε·

Οὐ-

1 'Αντικρὺ κατά. Il. E. 67. Vill.

2 'Αντικρὺ χρέα τε. Il. Ψ. 673. Vill.

3 'Αλλὰ κατ' ἀντικρύ. Od. K. 559. Vitiose in *Manuscripto* πέσω, pro πέσεν. Vill.

4 'Ανάρσιοι. Conf. e. c. *Il.* Ω. 365. &c.

5 'Απὸ τοῦ. Omissa negatio μή. Derivatur hoc vocabulum ex *alpha* privativo, & ἄρω, *id est*, apto, congruo. Vill.

6 'Ανώϊοι. Mente destituti ob improvisam calamitatem, ex *alpha* privativo, & οἴω, *id est*, puto, existimo. Fortasse legendum per additionem unius litteræ ἀνώϊοι, *id est*, muti, voce carentes. Quemadmodum apposite ad rem explicat *Schol.* ἄνευ ἰωῆς, τουτέςι φωνῆς. Certe convenientior exurgeret sensus. Vill. Adde Cl. *Alb.* ad *Hesych.* v. ἄνεῳ.

7 Τίπτ' ἄνεῳ Il. B. 223. Vill.

8 Εἰς εὐνήν. Il. Ξ. 209. unde pro ὁμοιωθῆναι lege ὁμωθῆναι. Vill.

Οὐδέ [1] κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνίει.

οὐκ ἀναγκαῖόν φημι ἀπὸ τῆς ἀνίας ἀκούειν· ἀλλὰ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι. διὸ καὶ δασυντέον, ἵν' ᾖ ἀνιεῖσα. [2] διὸ καὶ ἐπιφέρει·

Σῷ [3] οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος. —

οἱ γὰρ λυποῦντές τινας, οὐ λαμβάνουσι δῶρα. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς ἀνίας· ἦν ἂν τὸ ῥῆμα, ἀνιώης. ἔστι γὰρ ἀπὸ τῆς Β συζυγίας τῶν περισπωμένων· ἀνιῶ, ἀνιᾷς, ἀνιᾷ, ὡς τιμῶ, τιμᾷς, τιμᾷ, καὶ ἀπατῶ, ἀπατᾷς, ἀπατᾷ. καθὰ οὖν τὸ εὐκτικὸν τοῦ τιμῴην [4], καὶ ἔτι τοῦ ἀπατῴην, ἀπατῴης, ἀπατῴη, καὶ οὕτως ἀνιῴην, ἀνιῴης, ἀνιῴη. ἔνιοι δέ φησι, [5] δασέως δεῖ ἀναγινώσκειν, καὶ μὴ ψιλῶς. ἐκ μὲν τῆς δασυνομένης ἔσται, ἐποτρύνοις, καὶ ἐπιτρίβοις, καὶ παρορμώης· [6] εἰ ψιλῶς, εἰς ἀνίαν ἄγοις. πῶς δ' ἂν ὁ εἰς ἀνίαν ἄγων τινὰ [7], δύναιτ' ἂν παρ' ἐκείνων λαμ-

1 Οὐδέ κε. Od. Β. 185. unde pro ἀνίει lege ἀνιείης. Vill.

2 Ἀνιεῖσα. Ex verbo ἵημι *mitto*, quod δασυντέον, *id est*, spiritu aspero notandum; ut distinguatur ab ἴημι, *vado*. Extat ἀνιεῖσα. Il. Ε. 422. ubi significat *adducens*, *impellens*:

Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα.

Vill. Pro ἵν' ᾖ legere mallem ὡς καὶ, neque enim ἀνιείης dici possit idem esse quod ἀνιεῖσα. Comparandus est cum *Apollonii* disputatione *Schol. ad Od.* Β. 185.

3 Σῷ. In Manuscripto legitur ᾧ. Hic versus exstat. Od. Β. 168. Vill.

4 Τιμῴην, supple, si tanti est, τιμῴης, τιμῴη.

5 Φησί. Lege φασί. Vill. Mox etiam, pro ἐκ μὲν τῆς δασυνομ. ἔσται, accommodatius certe legeretur ad sequentia, εἰ μέντοι δασέως, ἔσται &c. . . . εἰ δὲ ψιλῶς, &c.

6 Παρορμώης. In Cod. MSto παρορμᾷς, & quidem minus bene ob praecedentia, ἐποτρύνοις καὶ ἐπιτρίβοις. Vill. *in App.*

7 Τινά. Lege τινὰς, ob sequens παρ' ἐκείνων; aut παρ' ἐκείνου ob praecedens τινά. Vill.

λαμβάνειν δῶρα· κτ̀ δὲ τὴν Ἡλιοδώρου [1] ἀπόδοσιν ἁρμόζει ἐπανείης, κἀκεῖνο οὕτως εἰρῆσθαι·

Ἀλλ' [2] ἀνίης, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον.

τῆς μεταφορᾶς οὔσης ἀπὸ τῆς ἀνιεμένης τῶν κυνῶν κτ̀ τὰς [3] θήρας ἀφέσεως. καὶ τοῦτο τῆς ἀποδόσεως διήκει καὶ ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου λέγεσθαι, καὶ ἐπὶ τῆς Ἀθήνης.

ἈΝΑΒΕΒΡΥΧΕ. τῶν πεποιημένων κτ̀ μίμησιν. οἷον, ἀναβέβηκεν μετά τινος ἤχου·

— Ἀναβέβρυχεν [4] ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον. —

ἈΝΑΔΕΣΜΗΝ. οἱ μὲν, διάδημα· οἱ δὲ, μίτραν. πλὴν κόσμου εἶδος περὶ τὴν κεφαλήν. καὶ ἔστι τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

— Ἰδὲ [5] πλεκτὴν ἀναδέσμην.

1 Ἡλιδώρου Lege Ἡλιοδώρου. Vill. *Heliodorus* scilicet formae illi *Homericae Od.* B. 185. aptam esse contendebat & congruentem interpretationem ἐπανείης, *laxares*, *emitteres*, *indulgeres*. eodem enim sensu dici etiam (*Il.* E. 880.) Ἀλλ' ἀνίης &c. Quae nova est ac probabilis istius formae explicatio, & Telemacho conveniens (Od. B.) & Minervae (Il. E.)

2 Ἀλλ' ἀνίης. In nostro hodie *Homero* legitur, ἀνίεις. De Minervâ dicitur Il. E. 880. Vill. *Codd.* tamen a *Barn.* & *Ernest.* laudantur, quibus alterum illud confirmatur ἀνίης.

3 Κατὰ τὰς θήρας, *in venationibus*. fortasse κτ̀ τὰς θήρας, *in feras*. Vill. *in Append.*

4 Ἀναβέβρυχεν ὕδωρ. Il. P. 54. Vill.

5 Ἰδὲ πλεκτήν. Il. X. 469. Vill. Confirmat iterum *Apollon.* lectionem meliorem, κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν &c. pro qua in multis editionibus temere vulgatum est κεκρύφαλον ἠδὲ πλεκτὴν &c. vide *Valck.* & *Ernest.* ad *l. l.*

'ΑΝΑΒΗ'ΜΕΝΑΙ. τὸν ἐς Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει, τὸν δὲ ἐκεῖθεν, οὐκ ἔτι·

Πρίν [1] γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι. —

'ΑΝΤΛΩι. τῇ θαλάσσῃ·

Ἄντλῳ [2] δ' ἐνδούπησε πεσὼν ὡς εἰναλίη κήξ.

ὅτε δὲ κυρίως, τὴν ἀντλίαν·

Εἰς ἄντλον [3] κατέχυντο. —

'ΑΝΔΡΑΚΑ'Σ. κατ' ἄνδρα. ἐπιῤῥηματικῷ τῷ τύπῳ, ὡς ἐν [4] ἑκάστῳ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ν τῆς Ὀδυσσείας, ἀνδρακάς. δύναται δὲ καὶ ἀνδράδας, οἷον ἀνδράδασις, ἡ κατ' ἄνδρα μερίς. κοινωνίαν γὰρ ἔχει το Δ πρὸς τὸ Κ. ὡς καὶ τὸ καίειν, δαίειν.

'ΑΝΕΒΑ'ΛΛΕΤΟ. [5] ἀνεφορμίζετο. προοιμιάζετο.

'ΑΝΙ-

1 Πρίν γε τόν. Od. Α. 210. Vill.

2 Ἄντλῳ. Od. Ο. 478. unde pro πεσὼν lege πεσοῦσ'. De muliere agitur. Vill.

3 Εἰς ἄντλον. Od. Μ. 411. Vill. Conf. G. *D'Arnaud Lect. Graec. p.* 17.

4 Ὡς ἐν ἑκάστῳ. mallem ὡς κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον: sed nihil mutandum. Apud *Etymologum Magnum* σημαίνει δὲ ἑκάστῳ. Ex *Apollonio* restitue praepositionem ἐν quae aberat; & lege ἐν ἑκάστῳ. Vill. Glossae sedes est *Od.* Ν. 14. Convivas enim suos hortatur Alcinous ad dona Ulyssi contribuenda.

Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
Ἀνδρακάς.

Ubi vix alia profecto exspectari potest interpretatio quam ἕκαστος, aut, quod *Hesych.* & partim etiam *Schol.* habet, κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον. Vel sic tamen restituendum *Apollonio* censuerim ἀνδρὶ ἑκάστῳ, partim ut Etymologia indicetur ex ἀνδρὸς & ἕκαστος, quam recensuit etiam *Etymol.* h.v., partim ut alludatur simul ad vs. 7.

Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω.

5 Ἀνεβάλλετο. Conf. *Schol. ad Od.* Α. 155. Θ. 266. *Villois.* ad v. Ἀμβολάδην.

'ΑΝΙΠΤΟ'ΠΟΔΕΣ. οἱ δι' ἀγυίαν [1] μὴ προερχόμενοι. [2]

Σοὶ [3] ναίεσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

'ΑΝΤΙ'ΘΕΟΝ. [4] τὸν ἰσόθεον. ἐπὶ δὲ τοῦ Κύκλωπος, τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς.

'ΑΝΕΥΘΕ. χωρὶς·

—— Ἄνευθε [5] δέ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.

'ΑΝΤΙΑ'ΝΕΙΡΑΙ. ἐπιθετικῶς, αἱ Ἀμάζοναι· [6] αἱ ἴσανδροι, πολεμικαὶ [7] γάρ.

'ΑΝ-

1 Ἀγυίαν. Lege ἀγυιάν. VILL.

2 Προερχόμενοι. Facile crederem aliquid deesse; & legendum, μὴ προερχόμενοι εἰς τὸ νίπτεσθαι, ut habet *Hesychius*: δι' ἀγυιάν χρείαν μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι. VILL. Vereor equidem ut satis vera sit Cl. *Villois.* emendatio: *Eustath. p.* 1058. *v.* 3. Ἀνιπτόποδας (ait) ὡς μὴ προϊόντας τοῦ ἱεροῦ, καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ θέλοντας ποδάνιπτρα, ὃ καὶ ἐν τῷ τοῦ Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ δηλοῦται εἰπόντος ὅτι πηγαῖς οὐχ ὑγραίνουσι πόδας &c. Quae a *Clemente Alexandr.* erudite cum *Homericis* collata, neque *Barnesii* diligentiam in colligendis fragmentis *Euripideis* effugerunt, neque sine emendatione transmissa sunt a Cl. *Valcken. Diatrib. in Eurip. Deperd. Dramat. Reliq.* C. XVI. p. 170.

3 Σοὶ ναίεσ'. Il. Π. 235. VILL.

4 Ἀντίθεον . . . . ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος. Conf. *Od.* Α. 70. *Apollon.* v. Ἀντί.

5 Ἄνευθε. Il. Χ. 89. Pro μέγα, legitur μετὰ in *Manuscripto*. VILL.

6 Ἀμάζοναι. L. Ἀμάζονες.

7 Πολεμικαί. Hic iterat *Apollonius* quod prius attulerat, in ἀντί. Sed aliquid omissum. Lege αἱ ἴσανδροι, ἢ ἐναντιούμεναι ἀνδράσι. πολεμικαὶ γάρ; ut supra vidimus. Idcirco addit, *bellatrices enim erant*; quod eas prius dixerit viris in bello occurrere. VILL.

ʼΑΝΔΡΑ΄ΓΡΙΑ. σκῦλα. τὰ ὅπλα τῶν πιπτόντων, τὰ ὑπὸ ἀνδρῶν ἠγρευμένα, οἷον ληφθέντα·

— ʼΑνδράγρι᾽ [1] ʼΑχαιῶν
Ἥρατ᾽, ἐπεὶ ῥ᾽ ἔκλινε μάχην κλυτὸς ʼΕννοσίγαιος.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ʼΑΝΔΡΑΧΘΕ΄ΣΙ. τοὺς καὶ ἀνὴρ βαστάζων βαρυνθείη ἂν ὑπερμεγέθεις ὄντας λίθους·

Οἱ δ᾽ [2] ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν
Βάλλον. —

Ὁ ʼΗλιόδωρος, μέγα βάρος παρεχόμενα [3] τοῖς ἀνδράσιν. ὁ δὲ ʼΑπίων, τοῖς ἀνδρὸς βάρος ἔχουσιν, ἢ οἷον ἀνδραχέσιν, κατὰ παρένθεσιν τοῦ Θ, ἵν᾽ ᾖ· τοῖς ἀνδράσιν ἄχθος ποιοῦσιν.

ʼΑΝΕ΄ῤῬΙΨΑΝ. ἀνεβάλλοντο· [4]

1 ʼΑνδράγρι᾽ ʼΑχαιῶν. Il. Ξ. 509. VILL. *Eusth.*, quemadmodum jam a *Barnesio* est notatum, hujus loci observavit διττογραφίαν, Ἥρειτ᾽, in qua judicanda nostri etiam valere poterit auctoritas.

2 Οἱ δ᾽ ἀπό. Od. Κ. 121. VILL. Duplex autem in his varietas est ab editis. Primum pro οἱ δ᾽ ἀπὸ, quod & *Eusth.* habet, editur οἵ ῥ᾽ ἀπὸ, deinde vero recte abest ab editis ν ἐφελκυστικὸν in χερμαδίοισι.

3 Παρεχόμενα. Scribendum est, ut optime quidem, sed contra fidem *Manuscripti* edidit *Alberti*, παρεχομένοις. VILL.

4 ʼΑνεβάλλοντο. *Jactabant remos*. Sic habet *Suidas*; sic *Hes.* qui hujus vocis sensum definit, addens: ἀνελαύνοντες, εὐτόνως ἤλασαν. In *Schol.* ἀναπηλάτησαν legitur. VILL. Quod de remigibus canit Poëta *Od.* Κ. 130. Οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἀνέῤῥιψαν: ab *Eusth.* p. 1651. v. 17. itemque a *Toupio* Viro Cl. *Cur. Nov. in Suid.* p. 16., cum aliis comparatur *Homeri* locis, *Od.* Η. 327:

— Ὅσσον

Οἱ δ' [1] ἅμα πάντες ἀνέῤῥιψαν. ——

ἈΝΕΛΟΙ'ΜΗΝ. ἀναλάβοιμι, καὶ θρέψαιμι·

—— Θητευέμεν, [2] εἴ σ' ἀνελοίμην,
Ἀγρῷ ἐπ' ἐσχατιῆς. ——

ἈΝΕΓΝΑ'ΜΦΘΗΝ. ἀνεκάμφθη·

—— Ἀνεγνάμφθη [3] δέ οἱ αἰχμή.

ἈΝΑΓΚΑΙ͂ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ'. κατ' ἀνάγκην πολεμικοί. λέγει δ' ἐν τῷ Ω [4] Ὀδυσσείας·

Καὶ πολιοί [5] περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

ἈΝΕΚΥΜΒΑΛΙ'ΑΖΟΝ. [6] τῶν πεποιημένων ἦχον ἐπὶ τῆς τῶν ἁρματείων ἀνατροπῆς γινομένης·

—— Δίφ-

—— Ὅσσον ἔρεξα,
Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι, ἀναῤ-ῥίπτειν ἅλα πηδῷ.
& Od. N. 78.
Εὖθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνεῤ-ῥίπτουν ἅλα πηδῷ.
Sed *Toupius*, conjecturali illa Criticorum arte multo praestantissimus, emendationem ab hac comparatione tentavit Οἱ δ' ἅλα πάντες &c. *Eustathius* vero esse docet, ἐκλιπῶς λεχθὲν ἀναλόγως τῇ πραγματικῇ σπουδῇ. Convenit certe & rebus illic trepidis, & communi omnium festinationi, cum usitatum saepius *Homero* ἅμα πάντες, tum vero ellipsis, haud sane durissima, nominis ἅλα vel ὕδωρ. Conf. *Eustath.* p. 1582. v. 22. *Schol.* ad *Od.* *H.* 327. *Alb.* ad *Hesych.* v. Ἀνέῤῥιψαν.

1 Οἱ δ' ἅμα. Od. K. 130. VILL.

2 Θητευέμεν. Od. Σ. 356. VILL.

3 Ἀνεγνάμφθη. Il. Γ. 348. VILL. Quod ex *Etymologo* ad hunc *Homeri* locum attulit *Barnes.* ἀνεγνάφθη, nostri quoque auctoritate poterit confutari. Ipsum autem hujus glossae caput rectius scripseris ἀνεγνάμφθη.

4 Τῷ Ω. Usitatius dicitur τῇ Ω. VILL. *in Append.* — Simile mendum supra curavimus v. Ἀάατος.

5 Καὶ πολιοί. Od. Ω. 498. VILL.

6 Ἀνεκυμβαλίαζον. Omissa prior pars glossae. Ex *Hes.* adde

— Δίφροι [1] δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

'ΑΝΕΓΝΑΜΨΑΝ. ἀνέλυσαν·

— Δεσμὸν [2] μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί.

'ΑΝΕΞΟΜΑΙ. ἐν ἐμαυτῷ [3] ἕξω·

Ξεῖνος [4] ὅδ'. οὐ γὰρ ἀργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
Χοίνικος ἅπτηται. —

οὕτως φησὶ ὁ Ἡλιόδωρος. μήποτε δὲ κοινότερον εἴρηκεν ὡς ἡμεῖς· ὅτι οὐκ ἀργὸν τὸν ξενὸν ἀνέξομαι ἔχειν.

'ΑΙΞΑΝΤΕΣ. [5] ἀνορμήσαντες. τίθησι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ μετὰ προθυμίας ἀνισαμένου·

'Ορθὸς [6] ἀναΐξας. —

'ΑΝΗΡΕΨΑΝΤΟ [7] ΘΕΟΙ ΔΙΙ ΟΙΝΟΧΟΕΥΕΙΝ.

Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἕρας ἀναλαμβάνειν.

'ΑΝΙ-

adde propriam explicationem, ἀνηερέθοντο ἐπὶ κεφαλήν. VILL. *Aristarchi* doctrinam secutus *Apollonius* prae ἀνεκομβαχίαζον, quod olim legebatur *Il*. Π. 379, praetulit ἀνεκυμβαλίαζον, quod *Aristarchi* auctoritate *Codd*. deinde & *Editiones* receperunt, quemadmodum erudite docuit Cl. *Valcken*. ad *Euripid*. *Phoen*. p. 399. Conf. *Etymol*. p. 96. v. 55. & *Suid*. p. 194.

1 Δίφροι. Il Π. 379. VILL.

2 Δεσμὸν Od. Ξ. 384. VILL.

3 'Ἐν ἐμαυτῷ. Scribe παρ' ἐμαυτῷ, & quod in extrema legitur glossa, οὐκ ἀργὸν τὸν ξένον ἀνέξομαι ἔχειν, corrige οὐκ ἀεργὸν τὸν ξ. ἀν. ἔχ. Utramque correctionem confirmat *Eustath*. p. 1853. v. 54.

4 Ξεῖνος ὅδ'. Od. Σ. 27. ex quo pro ἀργὸν lege ἀεργὸν, ob metrum. VILL.

5 'Αΐξαντες. Sequentia legendum esse suadent 'Αναΐξαντες, quod exstat apud Poëtam *Il*. Η. 106. &c.

6 'Ορθός. Od. Φ. 119. VILL.

7 'Ανηρέψαντο. Sic in *Hes*. At in vulgatis *Homeri* editioni-

ἈΝΈΒΡΑΧΕ. ποιῶς ἐψόφησε·

> Ἄντα [1] τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

ἈΝΤΙΆΣΕΙΕΝ. ἐπιτύχοι·

> Αἲ γὰρ [2] δὴ τοσοῦτον ὀνήσιμος ἀντιάσειεν.

ὅτ' ἂν ᾖ λέγει·

> Βούλεται [3] ἀντιάσας, ἡμῖν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι,

βούλεται σημαίνειν· ἵλεως καὶ ἀντίος ὀφθείς, καὶ οὐκ ἀναστραφείς. [4] ὅτ' ἂν ᾖ λέγει·

> — Ἐμὸν [5] λέχος ἀντιόωσαν.

παραγινομένη [6] εἰς τὴν κοίτην, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.

ἌΝΘΕΣΙ ΜΗ'ΛΩΝ. ἀπὸ μέρους, ἀκροδρύων·

> — Καὶ αὐτοῖς [7] ἄνθεσι μήλων.

ἈΝΑ-

---

nibus ἀνηρείψαντο. Ante hunc versum aliquid omissum. Sic totum construe locum: Ἀνηρείψαντο. ἀνήρπασαν. Il. Υ 234.

> — Ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

Vill.

1 Ἄντα. Hic memoriâ lapsus *Apollonius* duos versus naturâ & loco separatos in unum permiscet, uniusque principium cum alterius fine conjungit. Prior pars sic legitur, Od. Φ. 48:

> Ἄντα τιτυσκομένη. τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος.

Extat altera, Il. Τ. 13:

> Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

Vill.

2 Αἲ γάρ. Od. Φ. 402. unde pro ὀνήσιμος, lege ὀνήσιμος. Vill.

3 Βούλεται. Il. Α. 67. Vill.

4 Ἀναστραφείς. Mallem ἀποστραφείς. Sed potest stare & prior lectio. Vill.

5 Ἐμόν. Il. Α. 31. Vill.

6 Παραγινομένη. Mallem παραγινομένην. Vill.

7 Καὶ αὐτοῖς. Il. Ι. 538. Vill. Comparandus est cum

 Apol-

ἈΝΤΙΟΏΝ. ὑπαντῶν·

Ἀντιόων [1] ταύρων τε. —

ἈΝΟΠΑΙΑ. ἔνιοι μὲν, ὄνομα ὀρνέου. καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις·

Φήνη [2] εἰ [illegible]

ἔνιοι δὲ, ἀνοπ[illegible] ἀοράτως. τινὲς δὲ, ἀνὰ τὴν ὀπὴν, [3]

Ὄρνις [4] δ' ὡς [illegible] ἐπτάτο. —

ἈΝΙΑΖΕ. ἠνιᾶτ[illegible]

Ἀλλ' ἔτε [5] [illegible] ἀν[illegible] γέρων. —

ἈΝΑΠΟΙΝΟΣ. [illegible]

ΑΝΑ-

Αἵματος ἀνδρομέοιο. [illegible] αἵματος (ex Od. Χ. [illegible] Sed valere hic [illegible] non Cl. Ernesti [illegible] inversus, omitti [illegible] pite verbum, at poni in interpretatione.

1 Ἀντιόων. Od. Α. 25. Sic legitur integer versus:

Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.

Vill.

2 Φήνη Od. Γ. 372. Minerva abit similis aquilae:

Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Φήνη εἰδομένη — Vill.

3 Ἀνὰ τὴν ὀπήν. Addit Hes. τῆς θύρας. Vill.

4 Ὄρνις Od. Α. 320 Vill. Ἀνόπαια nomen avis esse censebant Aristarchus & Demo[illegible]

[illegible]nes. vid. Schol ad l. l. Eustath. p. 1419. v. 20., pro [illegible]ρατως accipiendum esse docet Herodianus. Vid. Eustath. l. l. v. 32., denique ἀνὰ τὴν ὀπὴν, τὴν θυρίδα, Crates interpretabatur, indice Etymol. p. 111. v. 22.

5 Ἀλλ' ἔτι. Od. Δ. 460. Sic versus vulgatis legitur editionibus:

Ἀλλ' ἔτι δή ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρων. — Vill.

6 Ἀνάποινος. Pertinet glossa ad Il. Α. 99. ubi ἀνάποινον interpretes nonnulli positum censuerunt ἐπιῤῥηματικῶς. Vid. Eustath. p. 56. v. 36. & Schol. ad l. l. In glossae interpretatione praest[illegible] restituere ex [illegible] τός.

Μνησάμενος [1] δ' ἀδινῶς ἀνενήκατο, φώνησέν τε.

'ΑΝΕΤΑΙ. καταλύεται, ἀναναιοῦται. [2]

— Τὰ δὲ [3] πολλὰ καταάνεται. —

'ΑΝΕΚΗ'ΚΙΕΝ. ἀνεπίδα, [4] ἀνεβάλλετο, ἀνεμόλυνεν.

'ΑΝΙΕΜΕ'ΝΗ. ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν κόλπον, [5] καὶ τὸν μαστὸν προφέρουσα·

Κόλπον ἀνιεμένη, [6] ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.

ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

Αἶγας [7] ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ.

ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν κατωτάτω μερῶν εἰς τὰ ἄνω ἐκδαίροντας [8] τὰς αἶγας.

'ΑΝΘΕΜΟ'ΕΝΤΑ. ἀναθεματικὸν, [9] ἢ διηνθισμένον ποικίλως.

'ΑΝ-

---

1 Μνησάμενος. Il. Τ. 314. VILL.

2 'Αναναιοῦται. Lege ἀναλοῦται. VILL.

3 Τὰ δὲ πολλά. Od. Β. 58. VILL.

4 'Ανεπίδα. Lege ἀνεπήδα. Extat ἀνεκήκιεν, Il. Η. 262. &. Υ. 507. Ubi *Schol.* habet ἀνέθορεν, ἀνέβαλλεν, (pro ἀνεβάλλετο) ἀνίει. VILL.

5 Κόλπον. *Hes.* habet πέπλον. Idem quoque in *Suidâ*. VILL.

6 Κόλπον ἀνιεμένη. Il. Χ. 80. VILL.

7 Αἶγας. Od. Β. 300 VILL.

8 'Εκδαίροντας. Lege ἐκδέροντας. VILL.

9 'Αναθεματικόν. Lege ἀναθηματικὸν. Apud *Hes.* τὸ ἀνθηματικὸν quod legitur in voce ἀνθοφόρῳ, & pro quo scribendum est ἀναθηματικὸν. ad vocem ἀνθεμόεντα referri debet. VILL. 'Ανθεμόεντα saepe apud poëtam occurrit. e. c. *Il.* Β. 695.

ΑΝΔΡΟΚΜΗΤΩι. ἤτοι ὑπ᾽ ἀνδρῶν μετὰ κακοπαθείας κατεσκευασμένῳ[1], ἢ ἀνδρὸς κεκμηκότος, τοῦτ᾽ ἔστιν, τετελευτηκότος·

— Ἀνδροκμήτῳ[2] ἐπὶ τύμβῳ.

ΑΝΑΓΝΟΙΗΝ. ἀναγνωρίσειεν·

— Πῶς[3] κέν μ᾽ ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα;

ΑΝΗΚΕΣΤΟΝ. ἀνίκαστον,[4] οἷον ἀνίατον,[5] καὶ στέρησιν τοῦ Α. κεῖσθαι. ἀνήκεστον[6] κακὸν ἐστὶ δεινόν. καὶ·

Ἴστω

1 Καλεσκευασμένῳ. In Cod. MS. καλεσκευασμένον. VILL.

2 Ἀνδροκμήτῳ. Il. Λ. 371.

3 Πῶς κέν. Od. Λ. 143. Sic versus legitur in *Manuscripto*:

— Πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα.

VILL. Eandem lectionis varietatem annotavit *Clarcke*, itemque tertiam, ex margine Editionis *Hervag.* memoratam *Barnesio*, οἷον ἐόντα. Ulysses, scilicet ubi ab anima matris, per magica sacrificia evocata, pro vero filio cupit agnosci, Tiresiam percontatur vatem:

Εἰπὲ ἄναξ, πῶς κεν μ᾽ ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα.

In quibus haud scio an revocari omnino debeat, quod in suis etiam Codd. vel Grammaticis reperit *Apollonius*, τὸν ἐόντα: Cum enim alterum illud α in ἀναγνοίη, per prosodiae rationem & usum *Homeri*, corripi vix potest, tum vero exquisitae elegantiae est haec lectio, quae a librarii certe oscitatione vix possit exspectari. Ἀναγινώσκει τὸν ἐόντα, qui talem agnoscit aliquem, qualis revera est. Ipse *Homer.* *Od.* Ω. 158. a subulco Telemachum in urbem ductum esse narrat;

— Κακὰ χροῒ εἵματ᾽ ἔχοντα,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα.

4 Ἀνίκαστον. Lege ἀνάκεστον. Habetur in *Homero* simplex ἀκεστός. Il. Ν. 115:

— Ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

VILL.

5 Κατὰ στέρησιν τοῦ Α. κεῖσθαι. Sic in Manuscripto. Lege καὶ στέρησιν τοῦ ἀκεῖσθαι. VILL.

6 Ἀνήκεστον κακόν &c. Pertinet glossa ad *Il.* Ε. 394. ubi ἀνήκεστον ἄλγος.

μᾶσθαι, ὅ ἐστι μηχανᾶσθαι. παλάμαι γὰρ, αἱ μηχαναί· ἀπὸ τῶν παλάμων αἱ δηλοῦσι τὰς χεῖρας, δι' ὧν τὰ πλεῖστα μηχανώμεθα. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἄπειρον·

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ [1] ἀπάλαμνος —

ἈΠΑΤΗΛΟ'Ν. [2] παραλογιστικόν.

ἈΠΑ'ΦΩΝ. [3] ἀπατήσω, παραλογίσομαι.

ἈΠΑΙ'ΝΥΣΘΑΙ. [4] ἀφαιρεῖσθαι.

ἈΠΑΛΘΗ'ΣΕΣΘΟΝ. δυϊκῶς, ἤτοι ἀποθεραπευθήσωσι·

Ἕλκε' [5] ἀπαλθήσεσθον. —

ἈΠΑΛΕΞΗ'ΣΕΙΝ. [6] βοηθήσειν.

ἈΠΑΙΤΙ'ΖΟΝΤΕΣ. [7] κατὰ παρέκτασιν, ἀπαιτοῦντες.

ἌΠΑΣΤΟΣ. [8] ἄγευστος. πάσασθαι γὰρ, τὸ γεύσασθαι. οἷον ἄμαστος, ἀμάστητος. τὸ μάσασθαι γὰρ, τὸ πάσασθαι. κατὰ κοινωνίαν τοῦ Μ πρὸς τοῦ [9] Π.

ἈΠ' ἘΣΧΑΡΟ'ΦΙΝ. [10] χωρὶς τῆς ἐσχάρας.

ἈΠΕ-

1 Ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ. Il. Ε. 597. Vill.

2 Ἀπατηλόν. Vid. *Il.* Α. 526.

3 Ἀπάφων. In *Hes.* Ἀπαφῶ, ἀπατήσω. At in *Homero* nec ἀπάφων nec ἀπαφῶ habetur. Vill. Quod & *Apollonius* & *Hesychius* scripsisse videntur ἀπάφω pertinere crediderim ad *Od.* Ψ. 79:

Αἴ κέν σ' ἐξαπάφω. &c.

4 Ἀπαίνυσθαι. ἀπαινύμενοι. extat *Il.* Α. 581. & Ρ. 85. ἀπαίνυτο *Il.* Ο. 595.

5 Ἕλκε'. Il. Θ. 405. Vill.

6 Ἀπαλεξήσειν. *Od* Ρ. 364.

7 Ἀπαιτίζοντες. Legitur Od. Β. 78. Vill.

8 Ἄπαστος. Vid. *Il.* Τ. 346.

9 Τοῦ. Lege τό. Vill.

10 Ἀπ' ἐσχαρόφιν. *Od.* Η. 169. ubi vid. *Schol.*

'ΑΝΕΜΟΡΜΥΡΕΣΚΕΝ. [1] τῶν πεποιημένων ἡ λέξις κατὰ μίμησιν· οἷον ἀνέζει, ἀνετάραττεν·

Πᾶσ' [2] ἀμορμύρεσκε κυκωμένη. —

'ΑΝΕΡΟΙΒΔΗΣΕΝ. [3] ἀνέπιεν·

— Τρὶς δ' [4] ἀναρροιβδεῖ.

'ΑΝΑΙΔΗΣ. [5] μεταφορικῶς, ὁ βίαιος, καὶ σκληρός, καὶ ἀναιδής.

'ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΑΙΜΙ. διέλθοιμι·

Ὄφρ' ἔτι [6] τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι θάλασσαν.

'ΑΝΑΣΧΟΜΕΝΟΣ. ἀνατείνας·

Κόψεν [7] ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός. —

'ΑΝΤΙΦΕΡΙΖΕΙΝ. [8] ἐξισοῦσθαι.

'ΑΝΑΛΤΟΝ. ἀπλήρωτον·

Βούλεται [9] αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.

'ΑΝΑ-

1 'Ανεμορμύρεσκεν *Hes.* & alii legunt ἀναμορμύρεσκε. VILL.

2 Πᾶσ'. Od. M. 238. Unde pro 'Αμορμύρεσκε lege 'Ανεμορμύρεσκε. quod ipsa habet glossa, quamvis in *Homero* edi vulgo soleat ἀναμορμυρ., uti & κυκωμένη, id est, *permixta*, pro μυκωμένη, quod stare non potest ob metrum. VILL.

3 'Ανεροίβδησεν. Lege ἀνερροίβδησεν. Hoc reperitur Od. M. 236 & 431. Sic lege in *Hes.* pro ἀνερροιβδήσαι. Et hoc modo corrige glossam, ἀνέπιεν, ἀνερρόφησεν. VILL.

4 Τρὶς δ'. Od. M. 105. VILL.

5 'Αναιδής. Conf. *Il.* A. 85. *Od.* P. 449.

6 Ὄφρ' ἔτι. Od. M. 428. Ubi pro θάλασσαν in *Homero* Χάρυβδιν. VILL.

7 Κόψεν. Od. Ξ. 425. VILL.

8 'Αντιφερίζειν. Glossae sedes est *Il.* Φ. 357. ubi temere *Barnesius* ex *Eustathii* interpretatione varietatem exsculpsit lectionis, ἰσοφαρίζειν.

9 Βούλεται. Od. P. 228. VILL.

'ΑΝΑΓΝΟΥ'ΣΗι. οἷον ἀναγνωρισάσῃ·

Εἵματ' [1] ἀναγνούσῃ. —

'ΑΝΑ'ΕΔΝΟΝ. ἀντὶ ἕδνων τῶν διδομένων ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μελλούσαις γαμεῖσθαι·

Τάων, [2] ἥν κ' ἐθέλησι φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω.

'ΑΝΗ'ΝΟΡΑ. ἄνανδρον·

Μή μ' [3] ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης.

'ΑΝΑΥ'ΔΩι. ἀφώνῳ·

— Καθ' [4] ἕζετ' ἴσος ἀναύδῳ,

Θυμὸν ἔδων. —

'ΑΝΝΕΙ'ΤΑΙ. ἀναφέρεται, ἀνατέλλει·

Ὦ φίλοι, [5] οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς,

Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,

Οὐδ' ὅπη ἀννεῖται. —

'ΑΝΑΓΚΑΙ'Η. [6] ἀνάγκη.

'ΑΝΝΕ'ΦΕΛΟΣ. [7]

— 'Αλλὰ

1 Εἵματ' ἀναγνούσῃ. Od. Τ. 250. Hodie minus bene σήματ'. Ulysses enim descripserat, qualis sua læna purpurea. VILL.

2 Τάων. Il. Ι. 146 VILL.

3 Μή μ' ἀπογυμνωθέντα. Od. Κ. 301. Sic versus legendus: Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη. Vide Etymol. VILL.

4 Καθ' ἕζετ'. Od. Κ. 378. Lege ut apud Hom. κατ' ἄρ' ἕζετο. VILL.

5 Ὦ φίλοι. Od. Κ. 190. VILL.

6 'Αναγκαίη. Conf. Il. Ζ. 85. Od. Τ. 73.

7 'Αννέφελος. Praetermissa glossa ex Hesychio restituenda est; scilicet, ἄνευ νεφέλης. VILL.

— Ἀλλὰ [1] μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος. —

ἈΝΑΣΤΗ'ΣΑΣ. κατὰ μὲν τὴν ἡμετέραν ἔννοιαν·

Χειρὸς [2] ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

ἔστιν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνάστατον ποιήσας· [3]

Τοὺς [4] μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι.

ἈΝΩΙ'ΣΤΙ. [5] ἀνυπονοήτως. ἄνευ τοῦ οἴεσθαι. καὶ ἀνώϊστον, ἀντὶ τοῦ ὑπονόητον. [6]

ἈΝΑΦΗΊΝΑΙ. ἐνδεῖξαι τὸν τοιοῦτον·

Μὴ μὲν πρὶν [7] Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι.

ἈΝΙΗΡΕ'ΣΤΕΡΟΝ. [8] λυπηρέστερον. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνιηρὸν, πέπτει τὸ συγκριτικὸν ἀνιηρέστερον.

ἈΝΑ'ΨΑΙ, προσάψαι·

— Ἐθέλεις [9] δέ κε μῶμον ἀνάψαι.

ἈΝΕ-

1 Ἀλλά. Od. Ζ. 44. VILL.

2 Χειρός. Od. Η. 170. Memoriâ lapsus *Apollonius* duos hic versus confundit & commiscet. Pro χειρὸς, legendum:

Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

Supra dixerat Poëta:

Χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα. —

Unde natus error. VILL.

3 Ποιήσας. Mallem ποιήσειεν. VILL.

4 Τοὺς μέν. Il. Α. 191. VILL. *Apollonii* ἐναρίζοι, pro quo editur fere ἐναρίζοι, praeter *Eustathium*, confirmant *Etymol.* & *Hesych.* v. Ἐναρίζοι.

5 Ἀνωϊστί. Extat *Od.* Δ. 92., Ἀνώϊστον. *Il.* Φ. 39. vid. utrobique *Schol.*

6 Ὑπονόητον. *Hes.* ἀνόητον. Lege in utroque ἀνυπονόητον. VILL.

7 Μὴ μὲν πρίν. Od. Δ. 254. VILL.

8 Ἀνιηρέστερον. Legitur Od. Β. 190. VILL.

9 Ἐθέλεις. Od. Β. 86. Male in *Manuscripto* ἐθέλοι. VILL.

'ΑΝΕ'ΧΗΙΣΙ, ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ Τ τῆς Ὀδυσσείας·

Εὐδικίας [1] ἀνέχησι· φέρησι ἢ γαῖα μέλαινα,

ὁ δὲ Ἀρίσαρχος· εὐδικίας ἄνω ἔχη. σημαίνει δὲ, τὸ αὔξοι, καὶ μὴ τ' ἐναντίον καταβάλλοι. [2]

'ΑΝΕ'ΧΕΣΘΑΙ. ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας·

Ἀνθρώπους [3] ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ,

δηλοῖ δὲ τὸ ἀναδέχεσθαι καὶ διαβόσκειν.

'ΑΝΕ'ΓΝΩ. ἐπέγνω·

—— Οὐ γάρ [4] πω τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω,

'ΑΝΙΟ'ΝΤΟΣ. ἀνερχομένου, ἀνατέλλοντος·

—— Ὑπερίονος [5] δ' ἀνιόντος.

'ΑΝΤΙΒΟΛΗ'ΣΕΙΝ. [6] ἐπιτεύξειν, ἐν τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας.

'ΑΝΔΡΟΜΕ'ΟΙΟ. [7] ἀνθρωπίνου αἵματος.

'ΑΝ-

1 Εὐδικίας. Od. Τ. 111. Vill.

2 Καταβάλλοι. Emenda & lege καταβάλοι. Sic enim habet *Hes.* in voce ἀνεχύσει, pro quo ἀνέχησι legendum nemo hucusque animadvertit. Αὔξει, inquit, καὶ ἄνω ἔχει, καὶ μὴ καταβάλλει. Haec omnia lege in optativo, ut apud *Apollonium.* Vill.

3 Ἀνθρώπους. Od. Ρ. 13. Vill.

4 Οὐ γάρ. Od. Α. 216. Vill.

5 Ὑπερίονος. Sic legitur in *Homero*, Od. Α. 24:

Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Vill.

6 Ἀντιβολήσειν. Non invenitur in libro ab *Apollonio* laudato, nec in aliis. Ergo legendum ἀντιβολήσεις, quod extat Od. Φ. 306:

— Οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις.

Vill.

7 Ἀνδρομέοιο. Praetermissam hic esse glossam & *Homerici* loci citationem, Cl. censuit *Villois.* & legere jussit:

Αἵ-

ἈΝΤΙΌΩΝ. ὑπαντῶν·

Ἀντιόων [1] ταύρων τε. —

ἈΝΌΠΑΙΑ. ἔνιοι μὲν, ὄνομα ὀρνέου. καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις·

Φήνῃ [2] εἰδομένη. —

ἔνιοι δὲ, ἀνοπαίας, ὅ ἐστιν, ἀοράτως. τινὲς δὲ, ἀνὰ τὴν ὀπὴν, [3] τὴν θυρίδα·

Ὄρνις [4] δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο. —

ἈΝΊΑΖΕ. ἠνιᾶτο·

Ἀλλ' ὅτε [5] δή ῥ' ἀνίαζε γέρων. —

ἈΝΆΠΟΙΝΟΣ. [6] ἄλυτρος.

ΑΝΑ-

Αἵματος ἀνδρομέοιο. ἀνθρωπίνου αἵματος (ex *Od.* x. 19.): Sed valere hic debet *Canon* Cl. *Ernesti* Ill^us, isque inversus, *omitti saepe in capite verbum, at poni in interpretatione.*

1 Ἀντιόων. Od. Α. 25. Sic legitur integer versus:

Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.

VILL.

2 Φήνῃ Od. Γ. 372. Minerva abit similis aquilae:

Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Φήνῃ εἰδομένη – VILL.

3 Ἀνὰ τὴν ὀπήν. Addit *Hes.* τῆς θύρας. VILL.

4 Ὄρνις Od. Α. 320 VILL. Ἀνόπαια nomen avis esse censebant *Aristarchus* & *Demosthenes.* vid. *Schol ad l. l. Eustath.* p. 1419. *v.* 20., pro ἀοράτως accipiendum esse docebat *Herodianus.* Vid. *Eustath.* l. l. *v.* 32., denique ἀνὰ τὴν ὀπὴν, τὴν θυρίδα, *Crates* interpretabatur, indice *Etymol.* p. 111. v. 22.

5 Ἀλλ' ὅτε. Od. Δ. 460. Sic versus vulgatis legitur editionibus:

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρων. – VILL.

6 Ἀνάποινος. Pertinet glossa ad *Il.* Α. 99. ubi ἀνάποινον interpretes nonnulli positum censuerunt ἐπιρρηματικῶς. Vid. *Eusth.* p. 56. *v.* 36. & *Schol. ad l. l.* In glossae interpretatione praeteriit pro ἄλυτρος restituere ex *Hesych.* ἀλυτρωτός.

'ΑΝΑΜΑΙΜΑΈΙ. [1] ἀναφέρεται. [2] κατὰ μίμησιν ἤχου.

'ΑΝΔΡΟΤΗ͂ΤΑ. ἀνδρειότητα. [3]

'ΑΝΑΠΡΗ͂ΣΑΙ. ἀναφυσῆσαι. [4]

'ΑΞΥ'ΛΩι. ὁ μὲν [5], ἀξυλίστῳ, ἐξ ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο, δι' ὃ τὴν πολύξηλον [6] πάντως ἀκόμιστον· οἱ δὲ, πολυξύλῳ. ἐπεὶ τὸ Α δηλοῖ καὶ τὸ πολὺ, ὡς ἀχανὲς πέλαγος. οἱ δὲ, ὁμοξύλῳ· ὁμοῦ ἐχούσῃ πεφυκότα καὶ συνηθροισμένα τὰ ξύλα.

"ΑΞΑΝΤΕ. δυϊκῶς. κατάξαντες. [7] οἱ δύο ἵπποι.

"ΑΞΕΤΕ. ἄγετε·

"Αξετε [8] δὲ Πριάμοιο βίην. —

'ΑΞ-

1 'Αναμαιμάει. Il. Υ. 490. VILL.

2 'Αναφέρεται. Agitur de igne qui erumpens furtim fertur. *Hes.* 'Αναφαίνεται, ἀναφέῤῥει, ἀναζεῖ. VILL.

3 'Ανδρειότητα. Lege ἀνδροτῆτα. VILL. Glossam *Apollonii* ἀνδροτῆτα tribus locis exhibet Romana *Eustathii* editio, *Il.* Π. 856, *Il.* Χ. 363. & *Il.* Ω. 6. verum primo tantum loco sedem suam tenuit, *Codicum* etiam & *Lexicographorum* auctoritate, a *Barnesio*, & *Ernesto* confirmata; quorum omnium quamvis magna sit auctoritas, tamen ad *Clarckii* equidem lubentius accesserim opinionem, legendum etiam in primo hoc loco esse, quod in reliquis substituerunt eruditi, ἀδροτῆτα, cujus olim interpretamentum ἀνδροτῆτα, temere postea in contextum fuerit admissum, eodem fere modo quo σύγαμβρος pro σύγαμος, apud *Eurip. Phoen.* 431. ubi v. Cl. *Valcken.*

4 'Αναφυσῆσαι. Habet quoque *Hes.* ἀναπρῆσαι, quod nusquam tamen in *Homero* legitur. Sed bis, Il. Ι. 433. & Od. Β. 81:

Δάκρυ' ἀναπρήσας. —

VILL.

5 'Ο μὲν. Lege οἱ μὲν. VILL. Sedes autem Glossae est *Il.* Λ. 155.

6 Πολύξηλον. Lege πολύξυλον. VILL.

7 Κατάξαντες. Il. Ζ. 40. & Π. 371. VILL.

8 "Αξετε. Il. Γ. 105. VILL.

ἌΞΟΝ. κάταξον·

Ἆξον [1] δὴ ἔγχος Διομήδεος. —

ἈΞΕΣΤΩι [2] μὴ ἐξεσμένῃ.

ἈΟΛΛΕΈΣ. [3] ἀθρόοι.

ἈΟΡΤΗ'Ρ. [4] ἀναφορεύς. [5]

ἈΟΣΣΗΤΗ'Ρ. [6] βοηθός.

ἈΟΡΤΗ'ΡΕΣΣΙΝ. [7] ἀφ' ὧν ἤρτηται τὰ δόρατα.

ἈΟΙΔΙΑ'ΕΙ. [8] μετὰ τέρψεως ᾄδει.

ἌΟΡΑΣ. γυναῖκας·

Αἰτίζων [9] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

ἈΟΛΛΙ'ΣΑΣΑ. [10] συναθροίσασα.

ἈΠΑ'ΤΕΡΘΕΝ. [11] ἄπωθεν, χωρίς.

ἈΠΑ'ΛΑΜΝΟΣ. ἀμήχανος, κατὰ στέρησιν τοῦ παλαμᾶν.

1 Ἆξον. Il. Z. 306. Vill.

2 Ἀξέστῳ. Aliena est glossa a lexico *Homerico*, nisi quis in eam induci possit opinionem, ut credat *Od.* T. 566. pro διὰ ξεστῶν κεράων lectum etiam ab Antiquis esse δι' ἀξέστων κερ., atque adeo scripsisse *Apollonium*: Ἀξέστων. μὴ ἐξεσμένων.

3 Ἀολλέες. Vid. *Il.* E. 498. M. 78. &c.

4 Ἀορτήρ. Conf. *Od.* A. 608. &c.

5 Ἀναφορεύς. Omissum certe vocabulum. Adde, τοῦ ξίφους. Vill.

6 Ἀοσσητήρ. Vid. *Il.* X. 333.

7 Ἀορτήρεσσιν. *Il.* A. 31.

8 Ἀοιδιάει. Vid. *Od.* K.

9 Αἰτίζων. Od. P. 222. 227. Vill. Ubi parum commode ἄορας interpretes plerique accipiunt pro *ensibus*.

10 Ἀολλίσασα. *Il.* Z. 270. *Apollonii* lectionem juvant *Cod. Vratisl.* & *Hesych. Etymologus* autem *p.* 116. *v.* 49. exhibet, quod a *Barnesio* & *Clarckio* editum est, ἀολλίσσασα.

11 Ἀπάτερθεν. Vid. *Il.* E. 587. E. 445.

μᾶσθαι, ὅ ἐστι μηχανᾶσθαι. παλάμαι γὰρ, αἱ μηχαναί· ἀπὸ τῶν παλάμων αἳ δηλοῦσι τὰς χεῖρας, δι' ὧν τὰ πλείονα μηχανώμεθα. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἄπειρον·

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ [1] ἀπάλαμνος —

ἈΠΑΤΗΛΟΝ. [2] παραλογιστικόν.

ἈΠΑΦΩΝ. [3] ἀπατήσω, παραλογίσομαι.

ἈΠΑΙΝΥΣΘΑΙ. [4] ἀφαιρεῖσθαι.

ἈΠΑΛΘΗΣΕΣΘΟΝ. δυϊκῶς, ἤτοι ἀποθεραπεύσωσι·

Ἕλκε' [5] ἀπαλθήσεσθον. —

ἈΠΑΛΕΞΗΣΕΙΝ. [6] βοηθήσειν.

ἈΠΑΙΤΙΖΟΝΤΕΣ. [7] κατὰ παρέκτασιν, ἀπαιτοῦντες.

ἌΠΑΣΤΟΣ. [8] ἄγευστος. πάσασθαι γὰρ, τὸ γεύσασθαι. οἷον ἄμαστος, ἀμάστητος. τὸ μάσασθαι γὰρ, τὸ πάσασθαι. κατὰ κοινωνίαν τοῦ Μ πρὸς τοῦ [9] Π.

ἈΠ' ἘΣΧΑΡΟΦΙΝ. [10] χωρὶς τῆς ἐσχάρας.

ἈΠΕ-

1 Ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ. Il. E. 597. Vill.

2 Ἀπατηλόν. Vid. Il. A. 526.

3 Ἀπάφων. In Hes. Ἀπαφῶ, ἀπατήσω. At in Homero nec ἀπάφων nec ἀπαφῶ habetur. Vill. Quod & Apollonius & Hesychius scripsisse videntur ἀπάφω pertinere crediderim ad Od. Ψ. 79:

Αἴ κέν σ' ἐξαπάφω. &c.

4 Ἀπαίνυσθαι. ἀπαινύμενον. extat Il. A. 581. & P. 85. ἀπαίνυτο Il. O. 595.

5 Ἕλκε'. Il. Θ. 405. Vill.

6 Ἀπαλεξήσειν. Od P. 364.

7 Ἀπαιτίζοντες. Legitur Od. B. 78. Vill.

8 Ἄπαστος. Vid. Il. T. 346.

9 Τοῦ. Lege τό. Vill.

10 Ἀπ' ἐσχαρόφιν. Od. H. 169. ubi vid. Schol.

ἈΠΟΛΑΖΕΟ. [1] ἀπεχώρει.

ἈΠΟ' [2] ΔΟΞΗΣ. ἀπὸ δοξασμοῦ, ἀπὸ δοκήσεως.

ἈΠΤΟΕΠΕΣ. [3] ἄπτωτε, ἢ ἀπτόητε τοῖς λόγοις. ἢ καθαπτομένη διὰ τῶν λόγων· οἷον χαλεπὴ καὶ τραχεῖα.

ἈΠΟΤΜΟΤΑΤΟΣ. κακοδαιμονέστατος·

Νῦν [4] δ' ὃς ἀποτμότατος. —

ἈΠΟῤῬΑΙΣΕΙ. ἀπολεῖ καὶ διαφθερεῖ·

Κτήματ' [5] ἀποῤῥαίσει. —

ὅθεν καὶ ὁ ῥαιστήρ.

ἈΠΟΣΤΙΛΒΟΝΤΕΣ. [6] ἀπολάμποντες.

ἈΠΟ-

supra jam laudatus v. Ἀνδρομέοιο p. 140.

1 Ἀπελάζεο. L. Ἀποχάζεο. Od. Λ. 94.

Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου

Schol. Ἀποχάζεο, ἀναχώρει.

2 Ἀπὸ δοξης. Male, in Manuscripto, ἀποδόξης unâ voce legitur. Vill. Ipsa forma extat Od. Λ. 343.

3 Ἀπτοεπές. Il. Φ. 209. Ultimam hujus formae partem constat inter omnes ductam esse a nomine ἔπος, sed diversam tamen ipsi originem & vim pro diverso, quem ei addunt spiritu, assignare solent Grammatici: Qui enim leni spiritu scribunt ἀπτοεπὲς, quoniam ex α privativo, & pars quidem ex πίπτω, pars vero ex πτοέω compositum censent, duplici utuntur interpretatione, ἄπτωτε τοῖς λόγοις, & ἀπτόητε τοῖς λόγοις. Qui vero spiritum praeferunt asperum, ἁπτοεπὲς, vim nominis a verbo ducunt ἅπτομαι, atque adeo reddunt, καθαπτομένη διὰ τῶν λόγων, οἷον χαλεπὴ καὶ τραχεῖα. Conferri hic merentur, unde accuratius variae explicationis ratio possit intelligi, Eustath. p. 709. v. 8. Etymol. p. 133. v. 41. Suid. & Hesych.

4 Νῦν δ' ὅς. Od. Λ. 219. Vill.

5 Κτήματ'. Od. Α. 404. Vill.

6 Ἀποστίλβοντες. Od. Γ. 408.

ʼΑΠΕΡΕΙΣΙΑ. [1] ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά.

ʼΑΠΕΦΘΙΘΟΝ. ἀπεφθάρησαν·

—— ʼΑπέφθιθον [2] ἐσθλοὶ ἑταῖροι.

ʼΑΠΕΡΥΚΕΙ. [3] ἀποκωλύει.

ʼΑΠΕΣΚΕΔΑΣΕΝ. [4] ἀπεσκόρπισεν.

ʼΑΠΕΚΟΣΜΕΟΝ. [5] ἀπετίθεντο. συνέστελλαν.

ʼΑΠΕΛΕΘΡΟΝ. [6] ἀμέτρητον, πολύ. πέλεθρον γάρ, εἶδος μέτρου.

ʼΑΠΕΚΑΙΝΥΤΟ. [7] ἐνίκα, ἀπὸ τοῦ ἄπωθεν τοῦ καίνεσθαι τοὺς νικῶντας εἶναι.

ʼΑΠΗΜΩΝ. [8] ἀβλαβής.

ʼΑΠΗΥΡΑ. [9] ἀφείλετο.

ʼΑΠΗΛΕΓΕΩΣ. [10] ἀπολελεγμένως, ἀποτόμως.

ʼΑΠΗΩΡΟΙ. ἀπῃωρημένοι, [11] ἐγκείμενοι·

Καλοί τε μεγάλοι τε. ——

ʼΑΠΙΗΣ

1 ʼΑπερείσια. Frequentissima Homero forma. Conf. e. c. *Il.* Α. 13, 372. &c.

2 ʼΑπέφθιθον. Od. Ε. 133. VILL.

3 ʼΑπερύκει. *Od.* Τ. 119.

4 ʼΑπεσκέδασεν. *Il.* Τ. 309. ubi vide *Schol.*

5 ʼΑπεκόσμεον. V. *Od.* Η. 232. & *Alb. ad Hesych. h. v.*

6 ʼΑπέλεθρον. Conf. *Il.* Ε. 245. ibique *Schol.*

7 ʼΑπεκαίνυτο. Vid. *Od.* Θ. 127, 219. & *Schol. ad loc. prior.*

8 ʼΑπήμων. Conf. *Il.* Α. 415. *Suid. Etymol.* & *Hesych.*

9 ʼΑπηύρα. *Il.* Ζ. 17. Ι. 273. &c.

10 ʼΑπηλεγέως. V. *Il.* Ι. 309. ibique *Schol.*

11 ʼΑπῃωρημένοι. Lege ἀπῃωρημένοι. quod vidit jam Cl. *Villois.* & pro ἐγκείμενοι ex *Hesychio* restitue ἐκτεταμένοι.

— Κέρη [1] δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης.

ἈΠΥΡΟΥΣ ΤΡΙΠΟΔΑΣ. τοὺς ἀναθεματικοὺς, [2] καὶ ἕνεκα κόσμου κειμένους. ἐξ ἐναντίου δὲ, ἐμπυριβήτας, ἐν οἷς θερμαίνουσιν ὕδωρ·

Ἕπτ' ἀπύρους [3] τρίποδας. —

καί·

— Φιάλην [4] ἀπύρωτον ἔθηκε.

ἌΠΤΕΡΟΣ. ὁ προσηνὴς, [5] ἢ ταχύς·

— Τῇ δ' [6] ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.

ἈΠΕΙΡΟΝΕΣ. [7] πέρας μὴ ἔχοντες.

ἌΠΡΗΚΤΟΝ. μηδὲν καταπραξαμένην, ἐπὶ τοῦ·

— Ἄπρηκτον [8] γῆρασθαι.

ὅταν δὲ λέγῃ·

Σκύλλην [9] δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνείην.

πρὸς

1 Κέρη. Od. Z. 78. VILL.

2 Ἀναθεματικούς. Mallem ἀναθηματικοὺς ut Hes. habet. Vide Etymologum Magnum. At Schol. τοὺς μὴ εἰς πῦρ χρησίμους, ἀλλ' ἀναθεματικοὺς, καινουργεῖς, τοὺς κόσμου χάριν τιθεμένους ἐν τῷ οἴκῳ. VILL. Mendum Scholiis pridem exemerunt Conr. Hornejus, Editores Cantabrig. & Barnes. quorum criticam confirmat etiam Cod. MS. Bibl. Reg.

3 Ἕπτ' ἀπύρους. Il. I. 122. VILL.

4 Φιάλην. Il. Ψ. 270. VILL.

5 Ὁ προσηνής. Ita interpretatur, etiam Hesych., neque dissenserunt olim, quos laudat Etymol., eundem hunc explicans Homeri locum, p. 133. v. 26.: ἔνιοι δὲ, ἄπτερον τὸ ἡδὺ, ἀνύμενον, ὀρθόν.

6 Τῇ δ' ἄπτερος. Od. P. 57. VILL.

7 Ἀπείρονες. Od Θ. 340.

8 Ἄπρηκτον γῆρασθαι. Citatio Homerica corrupta. Lege ex Il. Ξ. 219.

Ἀπρηκτόν γε νέεσθαι. — VILL.

9 Σκύλλην. Od. M. 223. unde pro ἀνείην, lege ἀνίην. VILL.

Οὐ γάρ [1] ἀπὸ δρυός ἐστι παλαιφάτου, οὐδ᾽ ἀπὸ πέτρης.

ἀντὶ δὲ τοῦ, ἄπωθεν·

— Πολλὸν [2] γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος.

ἌΠΟΙΝΑ. τὰ ἀντὶ τινὸς ἐκτίσματα· οἷον ἄπωνα, [3] ἂν ἔχων ἀπωνῆταί τις.

ἈΠΟΥ̓ΡΑΣ. κυρίως μὲν, ἀφορίσας·

— Ἄλλοι [4] γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.

καταχρηστικῶς δὲ, ἐπὶ τοῦ ψιλῶς ἀφελέσθαι·

— Ἑλὼν [5] γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

οἷον ἀφελόμενος ἠτίμασεν.

ἈΠΟΦΘΊΜΗΝ. [6] ἀπολοίμην.

ἈΠΟΦΏΛΙΑ. ἀπαίδευτα. τὰ γὰρ διδασκαλεῖα, φωλεοὺς λέγουσιν, οἷον πωλεοὺς, ἀπὸ τοῦ συνήθως εἰς αὐτὰ

1 Οὐ γάρ. Od. Τ. 163. unde pro ἐστι lege ἐσσί. VILL. In lectione autem hujus loci minus sibi constitisse videtur *Apollonius*, qui hic quidem scribat παλαιφάτου, infra autem v. Παλαιφάτου, alteram lectionem secutus esse videatur παλαιφάγου. de qua διττογραφίᾳ consulendus est *Valcken.* vir Cl. in *Var. Lect. Schol. MStt. ad Il.* Χ. *p.* 68.

2 Πολλόν. Od. Ζ. 40. VILL.

3 Ἄπωνα. Locum corruptum sic lege:

Οἷον ἄπων᾽ ἃ ἂν ἔχων, &c. VILL. Malim οἷον ἄπωνα, ἃ παρέχων ἀπωνεῖταί τις. Ipsa forma *Homero* est frequentissima, vid. *Il.* Α. 20.

4 Ἄλλοι γάρ. Il. Χ. 489. VILL.

5 Ἑλὼν γάρ. Il. Α. 356. VILL.

6 Ἀποφθίμην. *Od.* Κ. 51. ubi vide *Schol.*

τὰ φοιτᾶν. λέγεται δὲ καὶ ὁ σκοτεινὸς τόπος, ἀπὸ τοῦ ἀπολωλέναι τὸ φῶς·

Ἦ δὴ [1] ἀλιτρός γ' ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς.

ἈΠΟΣΤΗΣΩΝΤΑΙ. ἀποκομίσωνται σταθμῷ·

Δείδω, [2] μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ Χρεῖος. —

ἈΠΟΔΙΩΜΑΙ. [3] ἀποδιώξω.

ἈΠΟΒΛΥΖΩΝ. ἀναβάλλων. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις·

Οἴνου [4] ἀποβλύζων· —

ἈΠΟΔΡΥΨΩΣΙΝ. [5] ἀποξύσωσιν, ἀποσύρωσιν.

ἈΠΟΤΜΗΞΑΝΤΕΣ. [6] ἀποτεμνόμενοι, ἀποχωρίσαντες.

ἈΠΟΔΟΧΜΩΣΑΣ. [7] πλαγιώσας. πλάγιον παραβεβληκὼς τὸν τράχηλον.

ἈΠΟ-

1 Ἦ δὴ ἀλιτρός. Od. Ε. 182. Vill.

2 Δείδω. Il. Ν. 745. ubi ἀποστήσωνται legebant Critici veteres pro hodierno ἀποτίσωνται. Hanc lectionem sequuntur *Hes.*, *Etymologus* in vocem στάτης, *Eustathius*, *Schol.* & *Phavorinus*. Vill. Quae ad constituendum hunc *Homeri* locum pertinent, & ad confutandam Cl. *Villoisoni* conjecturam, *Apollonium* ex *Hesychio* supplentis, ἀποκομίσωνται, σταθμῷ γὰρ ἀποδίδοσαν, singulari complectemur excursu.

3 Ἀποδίωμαι. Glossam ab *Hesychio* quoque notatam recte ad *Il*. Ε. 763. retulit Cl. *Alberti*. Pro eo enim, quod vulgo editur:

— Αἴκεν Ἄρηα
Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι.

Editio *Basil.* cum *Eustathio* habent μάχης ἐξ ἀποδίωμαι.

4 Οἴνου. Il. Ι. 487. Vill. Lectionis varietatem a *Barnes.* notatam, οἴνου ἀπὸ βλύζων, *Apollonii* etiam confutare poterit auctoritas.

5 Ἀποδρύψωσιν. *Od*. Ρ. 480.

6 Ἀποτμήξαντες. *Il*. Α. 468.

7 Ἀποδοχμώσας. *Od*. Ι. 372.

ἈΠΟ'ΕΡΣΕ. ἀπέπνιξεν ἐν ὕδατι·

"Ενθά [1] με κῦμ' ἀπόερσε. —

ἈΠΟ'ΣΤΙΧΕ. [2] ἄπιθι.

ἈΠΟΜΟ'ΡΞΑΤΟ. [3] ἀπεψήσατο.

ἈΠΟΡ'Ρ'ΩΓΕΣ. αἱ ἀνέχουσαι πέτραι·

Ἀκταὶ [4] ἀποῤῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι.

ἈΠΡΙΑ'ΤΗΝ. ἄπρατον, ἄνευ τοῦ πρίασθαι. ἐπιῤῥηματικῶς [5] ἐσχηματίσαι, ὡς τὸ ἄρδην, καὶ προῖκα, καὶ οὐκ ὀνοματικῶς, οἷον τὴν ἀπριάτην. ἐπεὶ κἂν ἀρσενικὸν [6] ἐλέγετο, τὸν ἀπρίατον. ὁ δὲ Κράτης [7] κακῶς γράφει·

"Ηρως ἀπριάτης. —

ἈΠΟ-

1 "Ενθά με. Il. Z. 348. Vill.

2 Ἀπόστιχε. *Il.* A. 522.

3 Ἀπομόρξατο. Od. P. 304. Σ. 199.

4 Ἀκταί. Od. N. 98. Vill.

5 Ἐπιῤῥηματικῶς. Pertinent haec ad Il. A. 99.

Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην
Ἀπριάτην.

Quod cum alii acceperint ὀνοματικῶς, multo melius noster & *Schol.* positum esse censuerunt ἐπιῤῥηματικῶς.

6 Ἀρσενικόν. Sic scripsit *Alberti*, qui haec verba ad *Hes.* laudavit. Mallem legere ἀρσενικῶς. praesertim cum terminationes κον & κως in hoc Ms. per idem compendium scriptae reperiantur. Vill.

7 Κράτης. De Poetâ Comico hîc agitur; non vero de Grammatico, quem saepius laudat. Vill. Mihi quidem non *Comicus* hîc cogitandus videtur *Crates*, cujus paucula laudentur verba "Ηρως ἀπριάτης, sed *Grammaticus*, cujus propria quaedam & priva lectio repudictur in loco *Homerico*, in quo maximum sententiae suae praesidium habere sibi visus est *Apollonius*, ἀπριάτην adverbii loco accipiens. *Odysseam* intelligo Ξ. 317. ubi de Phidone Ulysses, "Ενθα με, inquit,

"Ενθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φείδων,
"Ηρως ἀπριάτην.

Cratetem hic scripsisse censeo, ἀπριάτης, quod non hîc tantum

'ΑΠΟΣΚΥΔΜΑΙΝΕ.[1] ὀργίζε, χολε.

'ΑΠΟΚΗΔΗ'ΣΑΝΤΕΣ.[2] ἀπακηδιάσαντες.

'ΑΠΟΛΙΧΜΗ'ΣΟΝΤΑΙ.[3] ἀπολείξεσι.

'ΑΠΟΣΤΑΔΑ'.[4] πόρρωθεν, ἄπωθεν· οἷον ἀποςηδὰ, ἐξ ἀποςήματος.

'ΑΠΟ'ΠΡΟΘΕΝ.[5] μακρόθεν.

'ΑΠΟΠΡΟΕ'ΗΚΕΝ.[6] ἐξαπέςειλεν.

'ΑΠΟΓΥΩ'ΣΕΙΣ.[7] ἐςι μὲν, ἀποχολώσεις.[8] λέγεται δὲ ψιλῶς, βλάψεις, ὅτε φησί·

Μή μ' ἀπογυώσεις[9] μένεος ἀλκῆς τε. —

'ΑΠΟ-

tum omnem adverbii formam tolleret, sed efficeret etiam, ut altero, quem indicavi, loco, *Il*. Α. 99, ἀπριάτην adjectivi vicem sustinere videretur. Itaque inimicam opinioni suae lectionem brevi observatione rejecit *Apollonius* : Κρίτης κακῶς γράφει, (*Od*. Ξ. 317) Ἥρως ἀπριάτης.

1 'Αποσκύδμαινε. Il. Ω. 65.

2 'Αποκηδήσαντες. Legitur in *Homero* Il. Ψ. 413. ἀποκηδήσαντε in Duali. VILL. Convenit tamen *Apollonio* cum *Ed. Flor. Cod. Vratisl. Suid.* & *Hesych.*, quamvis eam lectionem recipere non possit versus :

Αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον:

nisi & pro φερώμεθα scriptum olim fuerit ἀρώμεθα. Conf. *Il*. Ε. 3.

3 'Απολιχμήσονται. *Il*. Φ. 123.

4 'Αποσταδά. *Od*. Ζ. 143, 146.

5 'Απόπροθεν. Saepissime dixit Poëta. e. c. *Il*. Κ. 209. Ρ. 66. &c.

6 'Αποπροέηκεν. *Od*. Ξ. 26. Χ. 327.

7 'Απογυώσεις. Lege ἀπογυιώσεις, ut est in *Hesychio*, pro *Homerico* ἀπογυιώσῃς. VILL.

8 'Αποχολώσεις. Lege ἀποχαλώσεις. VILL.

9 Μή μ' ἀπογυώσεις. Il. Ζ. 265. Sic legitur in Homero versus :

Μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.

VILL. Ex eodem loco apud *Hesych.* temere scriptum videtur ἀπογυιώσεις, recte autem apud

ʼΑΠΟΘΥΜΙΑ. [1] τὰ μὴ καταθύμια, ἀλλὰ προσάντη τῇ ψυχῇ.

ʼΑΠΟ ΣΚΟΠΟΥ. ἀπροσκέπτως·

ʼΩ φίλοι, [2] ἐ μὰν ὔμμιν ἄπο σκοπῦ. —

ʼΑΠΟΠΤΑΝΕΟΥΣΙΝ. [3] δειλιάσαντες ἀπαντιοῦσιν, ἢ περιβλέψουσιν ὅπως φύγοιεν.

ʼΑΠΟΦΗΜΙ. [4] ἀπολέγω· ἢ διαῤῥήδην, μετὰ παῤῥησίας λέγω.

ʼΑΠΟΤΡΟΠΟΣ. οὐκ ἐπιστρέφων εἰς τὴν πόλιν, ἀποτετραμμένος τῆς τοῦ ἄστεος ἀναστροφῆς·

Αὐτὰρ ἐγὼ [5] παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος. —

ʼΑΠΟΒΡΙΞΑΝΤΕΣ. [6] ἀπονυστάξαντες.

ʼΑΠΗΛΟΙΗΣΕΝ. [7] ἀπέκοψεν.

ʼΑΠΟΔΡΥΨΕΙ. [8] καταξύσει.

ʼΑΠΟΛΥΜΑΝΤΗΡΑ. [9] τὰ δεῖπνα λυμαινόμενον.

ʼΑΠΟ-

apud *Etymol.* p. 242. v. 43. ἀπογυιώσης. Quam vero omisit *Apollonius* particulam δ', in ipso Homero omittendam esse censuit, *MS.* & *Ed. Flor.* auctoritate, Cl. *Ernestus.*

1 ʼΑποθύμια. *Il.* Ξ. 261.

2 ʼΩ φίλοι. Od. Λ. 343. In Cod. autem MSto bis conjunctim legitur ἀποσκοποῦ. VILL.

3 ʼΑποπτανέουσι. *Il.* Ξ 101.

4 ʼΑπόφημι. *Il.* Η. 362.

5 Αὐτὰρ ἐγώ. Od. Ξ. 372. VILL.

6 ʼΑποβρίξαντες. *Od.* Ι. 151. Μ. 7.

7 ʼΑπηλοίησεν. *Il.* Δ. 522.

8 ʼΑποδρύψει. Editur vulgo *Il.* Ψ. 187. & Ω. 21. ἀποδρύφοι, sed legisse videtur noster ἀποδρύψει.

9 ʼΑπολυμαντῆρα. Vocabulum omissum. Non enim solum significat *conviviorum perniciem*. Lege cum *Hes.* & *Hom.* Od. Ρ. 220. ʼΑπολυμαντῆρα δαιτῶν. VILL. Obstat huic correctioni Canon su-

εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. ἢ διὰ τὸ Ἄργον φονεῦσαι, τὸν ἀπὸ [1] τῆς βοοσημένης Ἰοῦς φύλακα. ἔνιοι δὲ, ὁ ἐν Ἄργει πρῶτον πεφηνώς.

ἌΡΤΙΑ. [2] ὑγιῆ, ἡρμοσμένα, ἀπηρτισμένα. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρμενα.

ἈΡΙΗ͂. [3] ἀπειλῇ.

> Πολλὰ [4] δὲ μειλιχίοισι κελεύων, πολλὰ δ' ἀρειῇ.

ἌΡΚΙΟΝ. ἕτοιμον·

> Ἄρκιον [5] ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.

ἈΡΘΜΗ΄ΣΑΝΤΕ. [6] φιλιάσαντες. καὶ ἄρθμιοι, οἱ ἄφελοι. [7] ἀρθμὸς γὰρ, ἡ φιλία.

ἌΡΣΕΝ. [8] ἥρμοσεν. καὶ ἄρσαντες [9], ἁρμοστὸν ποιήσαντες. εἰ δὲ ψιλῶς ἀναγνῶμεν· σημαίνει, τὸ ἀρεστὸν καταστήσαντες.

ἈΡΤΙ΄ΠΟΣ. ἀρτίπους·

> Οὕνεχ' [10] ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος. —

ΆΡ-

1 Ἀπό. Tolle ἀπὸ otiosum. VILL.

2 Ἄρτια. *Il.* E. 326. Ξ. 92.

3 Ἀρειῇ. Lege ἀρειῇ. VILL.

4 Πολλὰ δέ. Il. P. 431. ubi legitur ἐποτρύνων pro κελεύων. VILL.

5 Ἄρκιον. Il. B. 393. VILL.

6 Ἀρθμήσαντε. Vid. *Il.* H. 302. ibique *Schol.*

7 Ἄφελοι. Lege φίλοι, ut habet *Schol.* in Od. Π. 427. unde haec vox desumpta est. VILL.

8 Ἄρσεν. *Od.* Φ. 45.

9 Ἄρσαντες *Il.* A. 136.

> Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ
> Ἄρσαντες κατὰ θυμόν. —

In quibus *Aristarchus* quidem spiritu aspero legebat ἅρσαντες, *Herodianus* vero leni ἄρσαντες, teste *Eustath.* p. 67. v. 3.; Utriusque autem Grammatici sententiam interpretatur *Apollonius.*

10 Οὕνεχ'. Od. Θ. 310. VILL.

ἈΠΟΛΕΙ'ΒΕΤΑΙ. ἀποστάζεται·

Καιροσίων [1] δ' ὀθονέων ἀπολείβεται. —

ἈΠΟ'ΠΡΟΘΕΝ. [2] χωρὶς καὶ μακράν.

ἈΠΟΡ'Ρ'Ω'Ξ. ἀπόῤῥηγμα. ἀπόσπασμα·

Ὄρκου [3] γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ.

ἈΠΟΜΗΝΙ'ΣΕΙ. τὴν μῆνιν [4] ἀπαγγελεῖ, καὶ εἰς τὸ μέλλον διαστέλλεται.

ἈΠΠΕ'ΜΨΕΙ. [5] κατὰ συγκοπὴν, ἀποπέμψει.

ἈΠΡΟΤΙ'ΜΑΣΤΟΣ. [6] ἄψαυστος, ἄθικτος, τὸ γὰρ μαστάσθαι ἐπὶ τοῦ ἅψασθαι τάσσουσιν.

ἈΠΑΦΙ'ΣΚΕΙΝ. [7] ἀπατᾷν, παραλογίζεσθαι.

ἈΠΗ'ΝΗ. ἅμαξα, ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι·

— Κούρη

1 Καιροσίων. Od. H 107. VILL.

2 Ἀπόπροθεν. V. supra p. 156. v. 6.

3 Ὄρκου. Il. B. 755. VILL.

4 Μῆνιν. Hinc explicatur locus *Hes.* nunquam antea intellectus, & a *Kustero* male emendatus. Ἀπομηνίειν. τὴν μηνίειν, (mallem μῆνιν) ἀπαγγελλειν. Respexit *Hes.* ut *Apollonius*, ad Od. Π. 378. VILL.

5 Ἀππέμψει. Haec vox nusquam in Homero hodie comparet; sed aliter multis in locis legebant veteres. VILL. Antiqua hic latet διττογραφία, *Od.* O. 83.

Αὔτως ἀποπέμψει, δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι.

Qui hic in secunda sede est Anapaestus, *Barnesio* quidem ubique pro dactylo admitti posse videtur. Dissentit *Clarckius* & corruptelam suspicatur, quam emendaturus *Ernestus*, ex recentioribus quibusdam Edd. profert ἀμπέμψει. Sed veriorem & antiquiorem lectionem servavit *Apollonius*, ἀππέμψει.

6 Ἀπροτίμαστος. *Il.* T. 263.

7 Ἀπαφίσκειν. *Od.* Λ. 216. ἀπαφίσκει. *Schol.* ἀπατᾷ.

λέγεται δὲ, καὶ τὸ δρέπανον.

ἈΡΔΜΟ΄Σ. [1] ποτισμός· καὶ ἄρσαι καὶ ἄρδειν τ' ποτίζειν.

ἈΡΤΥ΄ΝΕΤΟ. [2] παρεσκευάζετο.

ἈΡΤΥ΄ΝΘΗ. [3] καθηρτίσθη.

ἈΡΓΙΝΟ΄ΕΝΤΑ. λευκὸν καὶ ἀργινώδη. καὶ ἀργινόεντα. [4]

ἈΡΗΙ΄ΦΙΛΟΣ [illegible] ...μένος ὑπὸ τοῦ Ἄρεος, ἢ φιλῶν τὸν [illegible]

ἈΡΗΙ΄ΦΑΤ[illegible] ... πολέμῳ πεφονευμένοι.

ἈΡΙΣΦΑΛΕ[illegible] ... σφαλερόν.

ἈΡΤΙΕΠΗ΄Σ. [8] [illegible] ...ος τοῖς λόγοις.

ἈΡΠΑΛΕ΄ΩΣ. [illegible]

ἈΡΕΤΑΙ͂. ἐν ἀρ[illegible]ν, καὶ εἰς ἀρετὴν ἀπολήγει·

Οὐκ

1 Ἀρδμός. Vid. *Il.* Σ. 521. ibique *Schol.* & *Interpp.*

2 Ἀρτύνετο. *Il.* Β. 55. & Κ. 302. nunc quidem constanter legitur ἠρτύνετο.

3 Ἀρτύνθη. *Il.* Λ. 216.

4 Ἀργινόεντα. Non potest ἀργινόεντα explicari per ἀργινόεντα. Omissum est vocabulum sequens, & est Homerica citatio. Il. Β. 647:

— Καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.

— *Et albicantem Lycastum.* VILL.

5 Ἀρηΐφιλος. Frequentata in primis Poëtae forma. Conf. e. c. *Il.* Γ. 21, 136. &c.

6 Ἀρηΐφατοι. *Od.* Λ. 41. coll. *Il.* Τ. 31. Ω. 415.

7 Ἀρισφαλέα. Confirmat *Apollonius* receptam vulgo lectionem *Od.* Ρ. 196.

8 Ἀρτιεπής. *Il.* Χ. 281.

9 Ἁρπαλ[illegible] Ξ. 110.

θεῦ· ἣν ἐδὲν ἐςιν καταπρῆξαθαι.

ἌΡ. σύνδεσμΘ ἴσΘ τὸ [1] δή·

— Ἐπεὶ ἄρ [2] σε θεοὶ ποίησαν ἱκέθαι.

καὶ ἀντὶ τῦ ἄρα·

Ὥς ἄρα [3] φωνήσας. —

ἉΡΜΟΝΙΑ΄ΩΝ. ἐπὶ μὲν τῶν συνθηκῶν·

Μάρτυροι [4] ἔσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων.

ἐπὶ δὲ τῶν ἁρμογῶν·

Γόμφοισιν [5] δ᾽ ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.

ἌΡΗΣ. ἐπὶ μὲν τῦ Θεῦ·

Ἄρης τε [6] βροτολοιγός. —

ἐπὶ δὲ τῦ σιδήρυ·

— Ἔνθα μάλιςα [7]

Γίνεται [8] ἄρης ἀλεγεινός. —

ἐπὶ δὲ τῦ πολέμυ·

1 Τὸ. L. τῷ.

2 Ἐπεὶ ἄρ σε. Od. Ψ. 258. VILL.

3 Ὥς ἄρα. Lege ἄρ, quod ait poni pro ἄρα. VILL. Ὥς ἄρα φωνήσας in multis extat *Homeri* locis; quorum in uno vel pluribus legerit oportet *Apollonius* ὥς ἄρ φάτο.

4 Μάρτυροι. Il. Χ. 255. VILL.

5 Γόμφοισιν. Od. Ε. 248. VILL. Ubi varietates lectionis a *Barnesio* notatae, & tentata a *Clarkio* emendatio ἀρήρει, *Apollonii* etiam testimonio possunt refelli.

6 Ἄρης τε. Il. Ε. 518. VILL.

7 Ἔνθα μάλιςα. Il. Ν. 569. VILL.

8 Γίνεται. Lege γίνετ᾽, ob metrum. VILL.

ἈΡΙΔΙ´ΚΕΤΟΣ. [1] ὁ ἄγαν ἀπατητός· παρὰ τὸ δικάναθαι, [2] ὅ ἐστιν δεξιοῦσθαι.

ἈΡΝΥ´ΜΕΝΟΣ. ἀντικαταλλασσόμενος· [3] ὅθεν καὶ μισθαρνεῖν, τὸ τὴν ὥραν μισθοῦ ἀντικαταλλάττεσθαι.

ἈΡΗΤΟ´Ν. εὐκτὸν, ἢ βλαβερὸν, ἢ πολυχρόνιον, ὡς Ἀπίων. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι τοῖς [4] δι' ὑπερβολὴν φιλοστοργίας γονεῦσιν ἀπολέλασι [5] τοὺς γεννηθέντας ἡδὺ καὶ αἱρετὸν κλαίειν καὶ πενθεῖν·

Ἀρητὸν [6] δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεν.

ἌΡΟΥΡΑ [7]. ἡ γῆ, ἀπὸ τοῦ ἀροῦσθαι.

ἍΡΠΥΙΑΙ. ὁ Ἡσίοδος ἐν τῇ [8] Σ Ὀδυσσείας·

Τόφρα καὶ τὰς κούρας Ἅρπυιαι. —

ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν. ἐμφαίνει δὲ Ὅμηρος ἱππομόρφους αὐτάς. ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι, ἐπὶ τοῦ·

Τοὺς

1 Ἀριδίκετος. Lege ἀριδείκετος. VILL. Conf. *Il.* Λ. 248. *Etymol. p.* 142.

2 Δικάνασθαι. Lege δεικανάασθαι. VILL.

3 Ἀντικαταλλασσόμενος. Semper in hoc Mſ. per unam *lambda* ſcribitur τὸ ἀλλάττω. VILL.

4 Δι' ὑπερβολὴν φιλοστοργ. Vix ſuo loco haec verba poſita eſſe crediderim, poſtponenda forte participio, quod mox ſequitur, γεννηθέντας.

5 Ἀπολέλασι. Lego ἀπολωλεκόσι. VILL. malim ἀπολωλεκόσι.

6 Ἀρητόν. Il. Ρ. 37. unde pro ἔθηκεν lege ἔθηκας. Praeterea in quibuſdam *Homeri* editionibus, legitur ἄρρητον. *Heſ.* tamen, ἀρητόν. βλαβερόν. πολυχρόνιον. VILL.

7 Ἄρουρα. Vid. *Il.* Β. 548. Δ. 274.

8 Ἐν τῇ Σ. Falſa citatio; nam extat Od. Υ. 77. pro Τόφρα καὶ. lege τὰς VILL.

ἔσταν δ' ὀνοματικῶς, τὸν Ὀδυσσέα [1] κύνα·

Ἂν δὲ [2] κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν
Ἄργος Ὀδυσσῆος. —

ἈΡΓΌΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ λευκοῦ·

Αἰετὸς [3] ἀργὴν χῆνα φέρων. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ταχέως·

— Ἅμα τῷ γε κύνες [4] ἀργοὶ ἕποντο.

ἈΡΑΙΑΊ. [5]

— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [6] ῥώοντο ἀραιαί.

ἐπὶ δὲ τοῦ λεπτοῦ καὶ στενοῦ·

— Ἀραιὴ [7] δ' εἴσοδός ἐστιν.

ἌΡΟΙΤΟ. ἀπενέγκοιτο, λάβοι·

— Κλέος [8] ἐσθλὸν ἄροιτο.

ἈΡΓΑΛΕΈΗΝ· [9]

Ἀργαλέην, πολέμοιο [10] τέρας. —

ἈΡΗ΄. εὐχή. ποτὲ δὲ, ἡ βλάβη·

— Ἀρῆς

1 Ὀδυσσέα. Lege Ὀδυσσέος. VILL.

2 Ἂν δὲ κύων. Od. P. 291. VILL.

3 Αἰετός. Od. O. 161. VILL.

4 Ἅμα τῷ γε κύνες. Od. B. 11. In versu praetermissum est δύω, quod erat ob metrum necessarium. VILL.

5 Ἀραιαί. Omissa prior pars explicationis, sic ex *Hes.* restituenda: Ἀραιαί. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενοῦς, &c. VILL.

6 Ὑπὸ δέ. Il. Σ. 411. VILL.

7 Ἀραιή. Od. K. 90. VILL.

8 Κλέος. Il. E. 3. VILL.

9 Ἀργαλέην. Omissa hic quoque explicatio; adde χαλεπήν. VILL.

10 Ἀργαλέην, πολέμοιο. Il. A. 4. VILL.

—— Ἄρης [1] ἀλκτῆρα γενέσθαι.

ἈΡΗΤΗ'Ρ. [2] ὁ ἱερεὺς· ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ τῶν θυόντων τὰς εὐχὰς ποιεῖσθαι. ὅθεν νῦν ἀρώματα, ἐπιθυμιάματα.

ἈΡΓΕΓΝΩ͂Ν. [3] λευκῶν, λαμπρῶν· ἀφ' οὗ καὶ ἄργυρος, καὶ ἀργύφεον.

ἈΡΑΡΥΙ'ΑΣ. ἡρμοσμένας·

—— Ἐπισφυρίοις [4] ἀραρυίας.

ἈΡ-

1 Ἀρῆς. Il. Σ. 100. VILL. Prima in ἀρὴ, *preces*, *dirae*, quoniam produci solet a Poëtis, non recentiores tantum Critici, *Barnes.*, *D'Orvillius*, *Ernestus*, sed & ipse *Aristarchus*, variis hunc locum conjecturis tentarunt, Ἄρεω, Ἄρεως, Ἄρειος: favente huic opinioni Il. Ξ. 485. ut non ἀρὴ intelligatur, sive *noxa*, sed Ἄρης (*Mars*) *bellum*, quod a Patroclo depellere debuerat Achilles. Et Cl. quidem *D'Orvillius Vann. Crit.* p. 389. omnibus praeterea *Homeri* atque *Hesiodi* locis, in quibus Ἄρης & ἀρὴν pro *noxa*, *damno*, occurrere videatur prima brevi, legendum esse contendit Ἄρεως, Ἄρην, *bellum*. Quo pertinent *Il.* M. 334. Π. 512 Ω. 491. *Od.* Β. 59. Ρ. 538. Χ. 208. *Hesiod. Theogon.* 657. *Scuto Herc.* 29. 128. Verum, quamvis ferri in plerisque illa possit *belli* significatio, vix tamen admittenda videtur *Od.* Χ. 208. Deinde potest etiam ἀρὴ, *damnum*, aeque ac ejusdem familiae nomen Ἄρης, primam habere ancipitem, etiamsi illam producat semper, aliunde derivandum nomen, ἀρὴ, *dirae*. Confirmat denique hanc sententiam cum *Apollonii* aliorumque interpretum & Grammaticorum, tum vero *Porphyrii*, *Aristarcho* opponenda auctoritas, *Q. Il.* XVIII. ubi de ipso hoc disputans loco *Il.* Σ. 100. ὁ δ' ἄρης, inquit, πόλεμος νῦν ἢ θεός. . . . παραπλήσιον δὲ τὸ ἀρῆς ἵν' ᾖ βλάβης. Conf. *Clarckius ad Od.* X. 208.

2 Ἀρητήρ. *Il.* E. 78. &c.

3 Ἀργεγνῶν. Lege ἀργεννῶν, vel potius ἀργεννῶν, quod eodem prorsus modo interpretatur *Hesychius*. VILL. Vid. *Il.* Σ. 529.

4 Ἐπισφυρίοις. Il. Σ. 459. VILL.

'ΑΡΓΥΡΟ'ΠΕΖΑ. [1] ἀπὸ μέρους, ὅλη λευκή. δηλοῖ δὲ τὸν πόδα· πέζα γὰρ, ὁ ποῦς. οἷον λευκόπους. ὅθεν καὶ ἡ πεζὴ πορεία. καὶ πεζὸς [2] στρατιώτης, ὁ μὴ ἵππῳ χρώμενος.

'ΑΡΗΡΟ'Σ. ἡρμοσμένως. [3]

'ΑΡΗ'ΓΕΙΝ. [4] βοηθεῖν· ἀφ' οὗ καὶ ἀρήγων [5], βοηθός.

"ΑΡΕΙΟΝ. [6] κρεῖσσον· καὶ ἀρείω [7], τὸν κρείσσονα.

'ΑΡΝΕΙΟ'Σ. κριός·

'Αρνειῷ [8] μιν ἔγωγε εἴσκω. —

ἄρνες δὲ, τὰ νεογνὰ τῶν προβάτων·

'Αρνῶν [9] πρωτογόνων. —

'ΑΡΤΕΜΕ'Α. [10] ὑγιῆ.

'ΑΡΑ'ΒΗΣΕΝ. [11] οἷον ἐψόφησεν.

'ΑΡΓΕΙΦΟ'ΝΤΗΣ. ἢ ὁ ἀργὸς φόνου καὶ καθαρός. ἔνιοι δὲ, τὸν ἀργὸν φόνον [12], ἢ καταργοῦντα τοὺς φόνους· εἴρη-

1 'Αργυρόπεζα. Conf. *Il.* Α. 538, 556. &c.

2 Πεζός. Vide quae affert *Etymologus* in vocem πεζέτεροι. VILL.

3 'Ηρμοσμένως. Lege ἡρμοσμένοι. VILL. Vid. *Il.* Α. 31. Ω. 269.

4 'Αρήγειν. *Il.* Α. 521. Μ. 68.

5 'Αρήγων. *Il.* Ε. 507. 511. &c.

6 "Αρειον. *Il.* Τ. 56. *Od.* Ζ. 182. &c.

7 'Αρείω. *Il.* Κ. 237. *Od.* Γ. 250.

8 'Αρνειῷ. Il. Γ. 197. VILL.

9 'Αρνῶν Il. Δ. 102. VILL.

10 'Αρτεμέα. *Il.* Ε. 515. Η. 308.

11 'Αράβησεν. Vid. e. c. *Il.* Δ. 504. Ε. 42. &c.

12 'Αργὸν φόνον. Locus corruptus. Lego ἀργὸν φόνου vel φόνων, cujus explicatio immediate sequitur; scilicet, καταργοῦντα τοὺς φόνους. VILL.

εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. [1] ἀπὸ τὸ Ἄργον φονεῦσαι, τὸν ἀπὸ τῆς βεβοημένης Ἰοῦς φύλακα. ἔνιοι δὲ, ὁ ἐν Ἄργει πρῶτον πεφηνώς.

ἌΡΤΙΑ. [2] ὑγιῆ, ἡρμοσμένα, ἀπηρτισμένα. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρθμια.

ἈΡΙΗΙ͂. [3] ἀπειλῇ.

Πολλὰ [4] δὲ μειλιχίοισι κελεύων, πολλὰ δ' ἀρειῇ.

ἌΡΚΙΟΝ. ἕτοιμον·

Ἄρκιον [5] ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.

ἈΡΘΜΗ'ΣΑΝΤΕΣ. [6] φιλιάσαντες. καὶ ἄρθμιοι, οἱ ἄφελοι. [7] ἀρθμὸς γὰρ, ἡ φιλία.

ἌΡΣΕΝ. [8] ἥρμοσεν. καὶ ἄρσαντες [9], ἁρμοστὸν ποιήσαντες. εἰ δὲ ψιλῶς ἀναγνώσομεν· σημαίνει, τὸ ἀρεστὸν κατασήσαντες.

ἈΡΤΙ'ΠΟΣ. ἀρτίπους·

Οὕνεχ' [10] ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος. —

ἈΡ-

1 Ἀπό. Tolle ἀπὸ otiosum. Vill.

2 Ἄρτια. *Il.* Ε. 326. Ξ. 92.

3 Ἀρειῇ. Lege ἀρειῇ. Vill.

4 Πολλὰ δέ. Il. Ρ. 431. ubi legitur ἀεικηνῦα pro κελεύων. Vill.

5 Ἄρκιον. Il. Β. 393. Vill.

6 Ἀρθμήσαντε. Vid. *Il.* Η. 302. ibique *Schol.*

7 Ἄφελοι. Lege φίλοι, ut habet *Schol.* in Od. Π. 427. unde haec vox desumpta est. Vill.

8 Ἄρσεν. *Od.* Φ. 45.

9 Ἄρσαντες *Il.* Α. 136.

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ
Ἄρσαντες κατὰ θυμόν. —

In quibus *Aristarchus* quidem spiritu aspero legebat ἅρσαντες, *Herodianus* vero leni ἄρσαντες, teste *Eustath.* p. 67. v. 3.; Utriusque autem Grammatici sententiam interpretatur *Apollonius.*

10 Οὕνεχ'. Od. Θ. 310. Vill.

ἈΡΓΙΟ'ΔΟΝΤΟΣ. ἤτοι λευκόδοντος, ἢ ὀξὺν ὀδόντα ἔχοντος. καὶ γὰρ τὸ ἀργὸν δηλοῖ τὸ ὀξὺ, καθό φησι·

Θήγων [1] λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσιν.

καί·

Ἀργιόδοντος [2] ὑός. ——

ἈΡΓΕ'ΣΤΑΟ [3] ΝΟ'ΤΟΙΟ. τινὲς, τοῦ λεγομένου λευκονότου. ἔστιν δὲ, ταχέως. τέσσαρας γὰρ μόνους οἶδεν Ὅμηρος ἀνέμους.

ἈΡΓΕ'ΤΗ ΔΗΜΩ͂Ι. [4] τῷ λευκῷ καὶ ἀργῆτι. ἀργῆτα [5] δὲ κεραυνὸν, λευκὸν καὶ λαμπρόν· ἢ τὸν ταχέως διὰ κινούμενον. Τὸ γὰρ ἀργὸν, σημαίνει τὸ ταχύ.

ἈΡΙ'ΓΝΩΤΟΙ. [6] εὔγνωστοι, μεγάλως ἐπιγινωσκόμενοι.

ἍΡΠΗ. ὀρνέου εἶδος·

Ἡ δ' ἅρπῃ [7] εἰκυῖα. ——

Λέ-

1 Θήγων. Il. Λ. 416. VILL. Vera lectio, loco laudato a *Clarckio* atque *Ernesto* restituta est, γένυσσιν.

2 Ἀργιόδοντος. Od. Θ. 476. VILL.

3 Ἀργέσταο. Vid. *Il.* Λ. 306. & Φ. 334. ubi auctoribus *Eustathio* & *Etymologo* cum legere jubet *Barnes.* ἀργεστᾶο, *Apollonium* etiam habet sibi adversantem.

4 Ἀργέτη δημῷ. Lege ἀργέτι δημῷ. VILL. Conf. *Il.* Λ. 817. ibique *Schol.* & ne nomen λίπα in ipsa interpretatione, cum Cl. *Villois.* addendum censeas, hic etiam cogitetur *Canon* supra jam memoratus p. 115.

5 Ἀργῆτα. *Il.* Θ. 133.

6 Ἀρίγνωτοι. *Il.* N. 72.

7 Ἡ δ' ἅρπῃ. *Il.* T. 350. VILL.

ʼΑΣΗΜΑ΄ΝΤΟΙΣΙΝ. [1] ἀφυλάκτοις, ἀπὸ τῶν σφραγίδων, ἃ σήματα λέγονται. σημάντορας [2] δὲ λέγει, τὸν ποιμένα.

ʼΑΣΚΕΛΕ΄ΩΣ. [3] σκληρῶς, δυσμεταστρέπτως.

ʼΑΣΠΕΡΧΕ΄Σ. [4] [illegible] δαψιλὲς, ἀδιάλειπτον.

ʼΑΣΤΕΡʼ ʼΟΠΩ[illegible] κυνὶ λέγει, τῷ κατὰ τὴν ὀπώραν φαινο[illegible]

ʼΆΣΚΟΠΟΣ. [6] [illegible] δέον μὴ νοῶν, σκοπῶν.

ʼΆΝΣΧΕΟ. [7] ἀν[illegible]

ʼΑΣΠΟΥΔΕΙ΄. [illegible] σπουδῆς, ἄνευ κακοπαθείας.

ʼΑΣΤΑΧΥ΄ΕΣΣΙΝ. [9] στάχυσιν.

ʼΆΣΒΕΣΤΟΣ. [10] μεταφορικῶς, ἀκατάπαυστος, ἀκατάληκτος.

ʼΑΣΠΙΣΤΑ΄ΩΝ. [11] μαχητῶν, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

ʼΑΣΦΑ΄ΡΑΓΟΝ. φάρυγγα.

— ʼΑπ

1 ʼΑσημάντοισιν. *Il.* K. 485.
2 Σημάντορας. *Il.* O. 325.
3 ʼΑσκελέως. *Il.* T. 68.
4 ʼΑσπερχές. *Il.* Δ. 32. Π. 61, &c.
5 ʼΑστέρʼ ὀπωρινῷ. Ignis ex Diomedis galea erumpens, ejusque humeros allambens, stellae autumnali comparatur Il. E. 5.
Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, ʼΑστέρʼ ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον. — VILL.
6 ʼΆσκοπος. *Il.* A. 157. 186. &c.
7 ʼΆνσχεο. *Il.* Ψ. 587. VILL.
8 ʼΑσπουδεί. *Il.* Θ. 512. O. 476.
9 ʼΑσταχύεσσιν. *Il.* B. 148.
10 ʼΆσβεστος. *Il.* A. 599.
11 ʼΑσπιστάων. *Il.* Δ. 201. &c.

Οὐκ ἀρετᾷ [1] κακὰ ἔργα. —

ὅταν δὲ λέγῃ·

— Ἀρετῶσι [2] δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ,

ἐν ἀρετῇ ἐστιν [3], βούλεται δηλοῦν.

ἌΡΑ. ἀντὶ τοῦ δὴ παρ' Ὁμήρῳ διὰ παντός, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ βίῳ, συλλογιστικὸς σύνδεσμος.

ἈΡΗΜΕΝΟΣ. βεβλαμμένος·

Ὕπνῳ [4] καὶ καμάτῳ ἀρημένος. —

ἉΡΜΑΤΡΟΧΙΗ. ἡ ἀπὸ τοῦ τροῦ [5] ἔντμησις, καὶ χάραξις τοῦ ἐδάφους·

— Οὐδέ τι [6] πολλὴ

Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιή. —

ἈΡΝΕΥΤΗΡΙ. κυβιστῆρι. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῶν ἀρνίων. [7] οὗτοι γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν τρέχουσιν·

— Ὁ δ' ἀρνευτῆρι [8] ἐοικώς.

ἌΡΑΒΟΣ. [9] ὁ διὰ τῶν ὀδόντων ψόφος ποιός.

ἈΡΙ-

1 Οὐκ ἀρετᾷ. Od. Θ. 329. Vill.

2 Ἀρετῶσι. Od. Τ. 114. Vill.

3 Ἐστιν. Lege ὦσιν. conf. *Schol.* ad *Od. l. l.*

4 Ὕπνῳ Od. Ζ. 2. Vill.

5 Τροῦ. Lege τροχοῦ. Vide *Etymol. M.* Vill.

6 Οὐδέ τι. Il. Ψ. 505. Vill. Edi vulgo solet οὐδέτι &c. Sed nostri lectionem confirmant *Codd. Mss.* & praetulerant *Barnes.* atque *Ernest.*

7 Ἀρνίων. Lege ἀρνειῶν ob sequens οὗτοι. Vill. ἀρνῶν habet *Etymol.* p. 147. v. 52.

8 Ὁ δ' ἀρνευτῆρι. *Il.* Μ. 385 ubi legitur Ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι &c.

9 Ἄραβος. V. *Il.* Κ. 375. ibique *Schol.*

ἈΡΙΔΙ'ΚΕΤΟΣ. [1] ὁ ἄγαν ἀπαστός· παρὰ τὸ δικάνασθαι, [2] ὅ ἐστιν δεξιοῦσθαι.

ἈΡΝΥ'ΜΕΝΟΣ. ἀντικαταλλασσόμενος· [3] ὅθεν καὶ μισθαρνεῖν, τὸ τὴν ὥραν μισθοῦ ἀντικαταλλάττεσθαι.

ἈΡΗΤΟ'Ν. εὐκτὸν, ἢ βλαβερὸν, ἢ πολυχρόνιον, ὡς Ἀπίων. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι τοῖς [4] δι' ὑπερβολὴν φιλοστοργίας γονεῦσιν ἀπολέλασι [5] τοὺς γεννηθέντας ἡδὺ καὶ αἱρετὸν κλαίειν καὶ πενθεῖν·

Ἀρητὸν [6] δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεν.

ἌΡΟΥΡΑ [7]. ἡ γῆ, ἀπὸ τοῦ ἀροῦσθαι.

ἍΡΠΥΙΑΙ. ὁ Ἡλιόδωρος ἐν τῇ [8] Σ Ὀδυσσείας·

Τόφρα καὶ τὰς κούρας Ἅρπυιαι. —

ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν. ἐμφαίνει δὲ Ὅμηρος ἱππομόρφους αὐτάς. ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι, ἐπὶ τοῦ·

Τοὺς

1 Ἀριδίκετος. Lege ἀριδείκετος. VILL. Conf. *Il.* Λ. 248. *Etymol. p.* 142.

2 Δικάνασθαι. Lege δεικανάασθαι. VILL.

3 Ἀντικαταλλασσόμενος. Semper in hoc Mſ. per unam *lambda* ſcribitur τὸ ἀλάττω. VILL.

4 Δι' ὑπερβολὴν φιλοστοργ. Vix ſuo loco haec verba poſita eſſe crediderim, poſtponenda forte participio, quod mox ſequitur, γεννηθέντας.

5 Ἀπολέλασι. Lego ἀπολώλασι. VILL. malim ἀπωλωκόσι.

6 Ἀρητόν. Il. Ρ. 37. unde pro ἔθηκεν lege ἔθηκας. Praeterea in quibuſdam *Homeri* editionibus, legitur ἄρρητον. *Heſ.* tamen, ἀρητόν. βλαβερόν. πολυχρόνιον. VILL.

7 Ἄρουρα. Vid. *Il.* Β. 548. Δ. 274.

8 Ἐν τῇ Σ. Falſa citatio; nam extat Od. Υ. 77. unde pro Τόφρα καὶ. lege τόφρα δέ. VILL.

Τὺς ἔτεκε [1] Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη.

ὁ μὲν Τιμοσθένης ἐν τῇ παραφράσεσιν ἔδειξεν, ὅτι κύριον ὄνομα, Ἅρπυια. τὸ δὲ ποδάργη, ἐπίθετον· πλανηθεὶς, τ'ἐναντίον γὰρ φαίνεται. ἐν γὰρ ἄλλοις τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον προσαγορεύων ὁ Ἀχιλλεύς φησι·

Ξάνθε [2] τε καὶ σὺ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης.

ὥστε τὴν ἅρπυιαν ἐπιθετικῶς εἰρῆσθαι, οἷον τὴν ἁρπακτικὴν τοῦ δρόμου διὰ τάχους.

Ἀριζήλη. [3] οἷον διάζηλος, μεγάλως ἔκδηλος.

Ἀρηρομένη. [4] ἠροτριαμένη.

Ἄρεκτον. [5] ἀπρακτον.

Ἀρεσάσθω. [6] εὐαρεστούντα καταστησάτω.

Ἀριφραδέα. [7] μεγάλως φανερά.

Ἀρι-

1 Τὺς ἔτεκε. Il. Π. 150. Vill.

2 Ξάνθε. Il. Τ. 400. unde tolle τὸ, quod metro officit. Vill.

3 Ἀρίζηλη. V. *Il.* Σ. 219. 221. ibique *Schol.* & *Barnes.*

4 Ἀρηρομένη. Ita pro ἀρηρυμένη. ex *Eustath.* & *Schol.* legendum censuit *Barnes. Il.* Σ. 548. cujus criticam, praeter *Apollonium* & *Hesychium*, confirmant etiam *Suid.* & *Phavor*; Horum etiam & *Scholiastae* exemplo pro ἠροτριαμένη restituendum est ἠροτριασμένη.

5 Ἄρεκτον. *Il.* Τ. 150.

6 Ἀρεσάσθω. Similiter apud. *Hes.* εὐάρεστον καταστησάτω. Extat ἀρεσάσθω Il. Τ. 179.

Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω.

Et Od. Θ. 396.

Εὐρύαλος δέ ἑαυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι.

Vill.

7 Ἀριφραδέα. *Il.* Ψ. 240.

'ΑΡΙΣΤΟΝ. [1] τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, οἷον τὸ ἀκράτισμα.

'ΑΡΗΪΑ. [2] πολεμιστήρια.

"ΑΡΑΞΕ. [3] συνέτριψε, κατέβαλεν.

'ΑΡΑΡΙΣΚΕΝ. [4] ἥρμοζεν.

"ΑΓΜΑΤΑ. [5] ἀπαρχάς.

'ΑΡΕΤΗΝ. τὴν κατὰ πόλεμον ἀνδρείαν. ὅτε δὲ ψιλῶς. χωρὶς τῆς ἀνανδρίας.... [6]

'ΑΡΕΤΗΝ. [7] τὴν κατὰ πόλεμον ἀνδρείαν.

'ΑΡΙΠΡΕΠΕΣ. [8] μεγάλως διαπρέπων. [9]

'ΑΡΗΡΕΝ. ἥρμοσεν.

Γόμφοισι [10] δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.

'ΑΡΑ-

1 "Αριστον. *Il.* Ω. 124. *Od.* Π. 2.

2 'Αρήϊα. *Il.* Ζ. 340.

3 "Αραξε. Saepe hanc formam habet *Homerus*, sed per tmesin semper fere abscissam a praepositione sua ἀπὸ vel συν. Conf. *Il.* Ν. 577. Π. 324 Μ. 384. *Od* Τ. 498. &c.

4 'Αράρισκεν. *Od.* Ξ 23.

5 "Αγματα. Lege. ἄργματα. *Od.* Ξ. 446.

"Ηρχε καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰεὶ γενέτῃσι.

Ubi *Schol.* ἄργματα, τὰς ἀπαρχάς.

6 'Ανανδρίας. Lege ex *Etymologo* ἀνδρίας pro ἀνανδρίας, & adde:

'Αλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν —

Qui versus depromptus est ex Od. Θ. 237. Vill..

7 'Αρετήν. Haec repetitio ex supina oscitantis librarii negligentia profluxit. Vill.

8 'Αριπρεπές. *Od.* Θ. 176.

9 Διαπρέπων. Lege διαπρέπον. Vill.

10 Γόμφοισι. *Od.* Ε. 248. Vill. ubi quae observata est lectionis varietas, partim confirmatur ab Apollonio, partim refutatur.

ΑΡΑΡΩ'Ν·

Ἴκρια [1] δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι,

ἀντὶ τοῦ ἁρμόσας. παραπλήσιον δὲ τὸ ῥῆμα·

Ὡς δ' ὅτε τοῖχον [2] ἀνὴρ ἀράρῃ. —

ΑΡΓΕΙ'Η. Πελοποννησία·

Ἀργείη [3] δ' Ἑλένη. —

ὅτε δὲ διὰ τῆς πόλεως·

Ἥρη τ' Ἀργείη. [4] —

φησὶ γάρ·

Ἦτοι [5] ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,

Ἄργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

ΑΡΕΘΟΥ'ΣΗ. [6] κρήνης ὄνομα ἐν Ἰθάκῃ.

ΑΡΤΑΚΙ'Η. [7] κρήνη ἐν τῇ Λεστρυγονίᾳ.

ΑΡΑΙΘΥΡΕ'Η. [8] πόλις Μυκηνῶν·

— Ἀραιθυρέην [9] ἐρατεινήν.

ΑΡΙ'ΣΒΗ. [10] πόλις Τρωάδος.

ΑΡΙ

1 Ἴκρια. Od. E. 252. VILL.

2 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον. Il. Π. 212. VILL.

3 Ἀργείη. Il. Z. 323. VILL.

4 Ἥρη τ' Ἀργείη. Il. Δ. 8. VILL.

5 Ἦτοι. Il. Δ. 51. unde pro τρεῖς lege τρεῖς. VILL.

6 Ἀρεθούσῃ. Od. N. 408.

7 Ἀρτακίη. Od. K. 109.

8 Ἀραιθυρέη. Vitiose in Manuscripto legebatur ἀραιθυραίη. VILL.

9 Ἀραιθυρέην. Il. B. 571. VILL.

10 Ἀρίσβη. Ex multis locis, quibus haec urbs memoratur, vid. Il. B. 836. 838. &c.

Ἅρμα. πόλις Βοιωτίας·

Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' [1] ἐνέμοντο. —

Ἄσε. ἔστι μὲν τοῦ ἔβλαψεν·

Ἆσέ [2] με δαίμονος αἶσα κακή. —

ἔστι δὲ τοῦ πληρῶσαι·

Αἵματος [3] ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

ὁ δὲ Ἀπίων ἀμφότερα ἐτυμολογῶν [4], ἀπὸ τῆς ἄτης, οἷον ἀτῆσαι. πληρωτικὰ γὰρ τὰ κακά.

Ἀστράγαλος. [5] ἔστι μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν τιθεμένου·

Νέαιον [6] ἀστράγαλον. —

ἔστι δὲ τοῦ σφονδύλου· [7]

— Ἐκ [8] δέ μοι αὐχὴν
Ἀστραγάλων ἐάγη.

ἔστι δὲ τῆς παιδίας· [9]

— Ἀμφ' ἀστραγάλοισι [10] χολωθείς.

Ἀσ-

1 Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ'. Il. Β. 499. Vill.

2 Ἆσέ με. Od. Λ. 61. Vill.

3 Αἵματος. Il. Ε. 289. Vill.

4 Ἐτυμολογῶν. An ἐτυμολογεῖ?

5 Ἀστράγαλος. Vitiose in Manuscripto legebatur ἀστάγαλος. Vill.

6 Νέαιον. Il. Ξ. 466. Vill.

7 Σφονδύλου. Schol. habet ἀστράγαλον, νῦν τὸν σπόνδυλον. Vill.

8 Ἐκ δέ. Od. Κ. 560. unde pro μοι lege οἱ. Vill.

9 Παιδίας. Lege παιδιᾶς ex *Etymol p.* 55. *v.* 47.

10 Ἀμφ' ἀστραγάλοισι. *Il.* Ψ. 88. ubi veteres quidam Grammatici legere maluerunt ἀστραγάλῃσι.

'ΑΣΚΗΘΗ'Σ. [1] ὑγιὴς, ἀσινής.

'ΑΣΥ'ΦΗΛΟΣ. [2] ἀμαθής. ὀυδενίς. [3] ἀδόκιμος.

"ΑΣΠΕΤΑ. [4] ἀπεριχολύθητα. καταςρέφει δὲ εἰς τὸ πολλά.

'ΑΣΑ'ΜΙΝΘΟΣ. [5] πύελος. ἀπὸ τοῦ τὴν ἄσιν μινύθειν, ὅ ἐςιν ἐλαττοῦν.

'ΑΣΤΕΜΦΕ'Σ. [6] ἀσφαλὲς, ἀμετακίνητον· ὅθεν καὶ τοὺς ἱερογνώμονας [7] ἀςεμφεῖς λέγομεν, οἷον ἀςρεμβεῖς, τοῦτ' ἔςιν, ἀςρεφεῖς.

"ΑΣΤΥ. [8] πόλις. ὁ δὲ 'Απίων ἐτυμολογεῖ, ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνεςάλθαι.

"ΑΣΣΑ. τινὰ, ποταπά·

Εἰπέ μοι [9] ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕςο.

"ΑΣΙΝ. τὴν ἰλὺν·

—— Τόσσην [10] οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

"ΑΣΣΟΝ. [11] ἐγγύς.

'ΑΣΗ-

1 'Ασκηθής. Saepe usurpatur Homero. Vid. *Il.* Κ. 212. Π. 247. &c.

2 'Ασύφηλος. *Il.* Ι. 643. Ω. 767.

3 Οὐδενός. Post οὐδενὸς aliquid deest. Supple ἄξιος, id est, *nullius pretii.* VILL. Conf. *Hesych. h. v.*

4 "Ασπετα. Ex multis exemplis vid. *Il.* Α. 245. *Od.* Ι. 162 557. &c.

5 'Ασάμινθος. Vid. praeter alia loca, *Od.* Δ. 48. 128. &c.

6 "Αςεμφες. *Il.* Γ. 219.

7 'Ιερογνώμονας Mihi legendum videtur ἰσχυρογνώμονας. VILL.

8 "Αςυ. Sexcenties dixit Poëta. V. *Il.* Β. 801. Γ. 116. &c.

9 Εἰπέ μοι. Od. Τ. 218. VILL.

10 Τόσσην. Il. Φ. 321. VILL.

11 "Ασσον. Frequentissime & vario usu adhibuit Poëta.

'ΑΣΗΜΑ'ΝΤΟΙΣΙΝ. [1] ἀφυλάκτοις, ἀπὸ τῶν σφραγίδων, ἃ σήμαντρα λέγονται. σημάντορα [2] δὲ λέγει, τὸν ποιμένα.

'ΑΣΚΕΛΕ'ΩΣ. [3] σκληρῶς, δυσμεταστρέπτως.

'ΑΣΠΕΡΧΕ'Σ. [4] συνεχὲς, δαψιλὲς, ἀδιάλειπτον.

'ΑΣΤΕΡ' 'ΟΠΩΡΙΝΩΙ. [5] τῷ κυνὶ λέγει, τῷ κατὰ τὴν ὀπώραν φαινομένῳ.

"ΑΣΚΟΠΟΣ. [6] ἀνόητος, τὸ δέον μὴ νοῶν, σκοπῶν.

"ΑΝΣΧΕΟ. [7] ἀνάσχου.

'ΑΣΠΟΥΔΕΙ'. [8] χωρὶς πάσης σπουδῆς, ἄνευ κακοπαθείας.

'ΑΣΤΑΧΥ'ΕΣΣΙΝ. [9] στάχυσιν.

"ΑΣΒΕΣΤΟΣ. [10] μεταφορικῶς, ἀκατάπαυστος, ἀκατάληκτος.

'ΑΣΠΙΣΤΑ'ΩΝ. [11] μαχητῶν, ἀπὸ ἐνὸς μέρους.

'ΑΣΦΑ'ΡΑΓΟΝ. φάρυγγα.

— 'Απ'

1 Ἀσημάντοισιν. *Il.* Κ. 485.
2 Σημάντορα. *Il.* Ο. 325.
3 Ἀσκελέως. *Il.* Τ. 68.
4 Ἀσπερχές. *Il.* Δ. 32. Π. 61, &c.
5 Ἀστέρ' ὀπωρινῷ. Ignis ex Diomedis galea erumpens, ejusque humeros allambens, stellae autumnali comparatur Il. Ε 5.

Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον. — Vill.

6 Ἄσκοπος. *Il.* Λ. 157. 186. &c.
7 Ἄνσχεο. *Il.* Ψ. 587. Vill.
8 Ἀσπουδεί. *Il.* Θ. 512. Ο. 476.
9 Ἀσταχύεσσιν. *Il.* Β. 148.
10 Ἄσβεστος. *Il.* Α. 599.
11 Ἀσπιστάων. *Il.* Δ. 90. 201. &c.

— Ἀπ' ἀσφάραγον [1] μελίη τάμεν. —

ἈΣΠΑΣΤΟ'Ν. [2] ἀγαπητόν· καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀγαπητῶς.

ἈΣΤΕΡΙ'Σ. νήσου ὄνομα περὶ τῆς Ἰθάκης·

Ἀστερὶς [3] οὐ μεγάλη. —

ἈΣΦΟ'ΔΕΛΟΝ. [4] ἀσφοδελώδη. ἐστὶν δὲ φυτόν.

ἈΣΒΕ'ΣΤΗ. [5] δυσκατάσβεστος.

ἈΣΤΕΡΟΠΗΤΗ'Σ. [6] ἐπίθετον μόνου Διὸς ἐπὶ τῆς ἀστραπῆς. αὕτη γὰρ ἀναστρέφειν ποιεῖ τοὺς ὦπας.

ἈΣΤΥΒΟΩ'ΤΗΝ. [7] ἐπιθέτως, τὸν κήρυκα. ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ἈΣΙ'ΝΗ. πόλις ἐν Ἄργει·

Ἑρμιόνην [8] Ἀσίνην τε. —

ἈΣΚΑΝΙ'Η. [9] πόλις Φρυγίας.

ἈΣΩΠΟ'Σ. [10] ποταμὸς Βοιωτίας.

ἌΤΟΣ.

1 Ἀπ' ἀσφάραγον. Il. X. 328. Unde pro τάμεν lege τάμε.

2 Ἄσπαστον. *Od.* E. 398. H. 343.

3 Ἀστερίς. *Od.* Δ. 846. VILL.

4 Ἀσφόδελον Extat Od. Λ. 538. 572. & Ω. 13. VILL.

5 Ἀσβέστη Confirmat haec *Apollonii* glossa, receptam vulgo lectionem *Il.* Π. 123. ubi legerunt olim nonnulli αἶψα κατασβέστη, quidam etiam ediderunt αἶψ' ἀκατάσβεστη. Conf. *Schol.* & *Eustath. p.* 1096. *v.* 4.

6 Ἀστεροπητής. *Il.* A. 580. 609. &c.

7 Ἀστυβοώτην. *Il.* Ω. 701. ibique *Schol.* & *Barnes.*

8 Ἑρμιόνην. *Il.* B. 560. VILL.

9 Ἀσκανίη. *Il.* B. 863. N. 793.

10 Ἀσωπός. *Il.* Δ. 383. K. 287.

'ΑΤΕΜΒΟ'ΜΕΝΟΣ. [1] στερισκόμενος.

'ΑΤΡΥΤΩ'ΝΗ. [2] ἀκοπίατος, μὴ τρυομένη· παρθένος γὰρ ἡ θεός.

'ΑΤΡΕΚΕ'ΩΣ. [3] ἀληθῶς, κατὰ στέρησιν τοῦ τρέχειν.

'ΑΤΑ'Ρ. δή· [illegible] ρ [4] τὸν δεξιὸν ἵππον

Κένσαι ὁμοκλή[illegible]

'ΑΤΛΗΤΟΝ. [5] [illegible].

'ΑΤΑ'ΡΒΗΤΟΣ [illegible]

'ΑΤΡΕ'ΜΑΣ. [7] [illegible] κατ' ἀπόφασιν τοῦ τρέμειν.

'ΑΤΤΑ. [8] πρ[illegible] ἴρου πρὸς πρεσβύτερον, ἢ τροφέα.

'ΑΤΑΛΑ'ΦΡΟΝΑ. [9] ἁπαλόφρονα.

"ΑΤΑΛΛΕ. [10] ὁ μὲν 'Απολλόδωρος, ἔσαινε καὶ ἐσκίρτα. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς, παίζειν· οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀταλοῦ ἀτάλλειν. ἄταλον δὲ, τὸ ἁπαλὸν καὶ νήπιον λέγεται οὐκ ἀπιθάνως. ὁ δὲ Κ[illegible]μανός φησι· ἀτάλλειν κυρίως ἐστὶν τὸ ἐκ νηπίου τρέφειν. [11] νῦν δ' ἐν ἴσῳ, τὸ

1 'Ατεμβόμενος. Il. Α. 704. &c.
2 'Ατρυτώνη. Il. Β. 157. &c.
3 'Ατρεκέως. Il. Β. 10. &c.
4 'Ατάρ. Il. Ψ. 336 Vill.
5 "Ατλητον. Il. Τ. 367.
6 'Ατάρβητος. Il. Γ. 63.
7 'Ατρέμας Il. Β. 200.
8 'Ατ]α. Il. Ι. 603. &c.
9 'Αταλάφρονα. Il. Ζ. 400. *Hesychii* auctoritate edidit *Barnes.* tanquam magis ἀναλόγως formatum, ἁπαλόφρονα; sed usum tamen alterius formae, quam habet *Apollonius*, confirmant satis *Etymol.* p. 161. v. 50. *Eustath.* p. 650. v. 25. p. 1162. v. 60. & *Schol. ad l. l.*

10 "Αταλλε. Il. Ν. 2[illegible]
11 Τρέφειν. Cod. M[illegible] re τρεφέφειν.

'ΑΤΑΡΤΗΡΟΙ'Σ. [1] βλαβεροῖς.

'ΑΤΙΤΑ'ΛΛΕΙ. [2] ἀγαπᾷ, ἐπιμελείας ἀξιοῖ.

'ΑΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ. [3] ἰσόζυγον, οἷον ἰσόσταθμον. τάλαντα γὰρ, τὰ στάθμια.

'ΑΤΕΙΡΗ'Σ. [4] ὁ στερεὸς, καὶ ἄτρωτος, καὶ ἀνένδοτος, καὶ ἀκαταπόνητος.

'ΑΤΡΥΓΕ'ΤΟΙΟ. [5] ἐπιθετικῶς, τῆς θαλάσσης. οἱ μὲν, ἀτρυγέτου, [6] ἀκαταπονήτου ὑπ' ἀνέμου καὶ τῶν ἄλλων, [7] καθ' παρέμπτωσιν τοῦ Γ. οἱ δὲ, τῆς βαθείας, ὡς [8] τρυγᾷ μὴ ἔχειν, μεταφορικῶς. ἐπειδὴ τέλος τοῦ οἴνου, τρύξ. οἱ δὲ, ὑπόστασιν μὴ ἐχούσης, ἐπεὶ πάντα ἐκβράζεται· καὶ ἤτοι μεταφορικῶς ἀπὸ τρυγός. οἱ δὲ, τρύγην μὴ ἐχούσης, τὸν καρπὸν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς γῆς.

'ΑΤΥΖΟ'ΜΕΝΟΙ. [9] ταρασσόμενοι, καὶ δυϊκῶς·

— Ἵππω [10] γὰρ οἱ ἀτυζόμενοι. —

'ΑΤΑ'ΣΘΑΛΟΣ. [11] ἁμαρτωλὸς, παρὰ τὴν ἄτην καὶ ἀτασθαλίῃσι, [12] ταῖς ἁμαρτίαις.

'ΑΤΕΜ-

1 'Ατασρτηροῖς. *Il.* A. 223.

2 'Ατιτάλλει. Haec quidem nusquam in *Homero* occurrit forma; sed ἀτιτάλλειν legitur *Il.* Π. 191. *Od.* Σ. 322. Τ. 354.

3 'Ατάλαντον. *Il.* B. 169. 407. &c.

4 'Ατειρής. *Il.* Γ. 60. E. 292. &c.

5 'Ατρυγέτοιο. *Il.* A. 316. &c.

6 'Ατρυγέτου. Forte ἀτρύτου vel ἀτρυύτου. Vid. *Etymol.*

7 Ἄλλων. Praeteriit forte εἰλῶν.

8 Ὡς. Legere mallem ὅτι. VILL.

9 'Ατυζόμενοι. *Il.* Z. 41. &c.

10 Ἵππω. Il. Z. 31. Unde lege ἀτυζομένω. VILL.

11 'Ατάσθαλος. Primo casu in *Homero* frustra quaeras.

12 'Ατασθαλίῃσι. *Il.* Δ. 409. &c.

ΑΥΛΟ'Σ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἰχθύος ἐξακοντισμοῦ τοῦ αἵματος·

— Αὐτίκα [1] δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
Αἵματος ἀνδρομέοιο. —

ἐπὶ δὲ τῶν περόνων·

Αὐλοῖσι [2] διδύμοισιν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ κοινῶς νομιζομένου μουσικοῦ ὀργάνου·

Αὐλῶν [3] συρίγγων τ' ἐνοπήν. [4] —

'ΑΥΤΜΗ'. [5] πνοή.

'ΑΥΤΗ'. ἐπὶ μὲν τῆς φωνῆς·

— Ἀϋτὴ [6] δ' οὐρανὸν ἵκανεν.

ἐπὶ δὲ τῆς μάχης·

Ῥεῖα [7] δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ.

'ΑΥΓΑ'ΖΟΜΑΙ. [8] ὁρῶ.

'ΑΥΙ'ΑΧΟΙ. [9] μετὰ μεγάλης ἰαχῆς.

'ΑΥ-

Nostro cum Editionibus, in verbo φωνῖν, pro quo *Ernestus* ex *Eustathio* restituendum esse censuit φωνί, quod exhibent etiam *Etymol. p.* 172. *v.* 37. & *Hesychius. v.* Αὐτως.

1 Αὐτίκα. Od. X. 18. VILL.

2 Αὐλοῖσι. Editur αὐλοῖσιν. Od. T. 227. VILL.

3 Αὐλῶν. Il. K. 13. VILL.

4 'Ενοπήν. Apud *Aristotelem*, qui hunc versum laudat in *Poet.* c. 25. legitur: αὐλῶν συρίγγων θ' ὅμαδον, pro ἐνοπήν. VILL.

5 'Αϋτμή. *Il.* I. 605. &c.

6 'Αϋτὴ δ'. Il. B. 153. Unde pro ἵκανεν lege ἵκανε. VILL.

7 'Ρεῖα δέ. Il. A. 801. VILL.

8 Αὐγάζομαι. *Il.* Ψ 458.

9 Αὐίαχοι. *Il.* N. 41. ubi minus bene in quibusdam Editionibus ἀνίαχοι.

ʼΑΥΛΩ͂ΠΙΣ. εἶδος περικεφαλαίας τὸν ἀπ' αὐτῆς λόφον ἀναπεπταμένον ἔχουσα· [1]

Αὐλῶπις [2] τρυφάλεια. ——

ʼΑΥΟΝ. [3] ξηρόν.

ʼΑΥΤΟΚΑΣΙΓΝΗΤΟΝ. [4] οἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἀδελφοί. λέγονται καὶ οἱ ἐκ μητρὸς μόνης, ὡς οἱ Διόσκουροι·

Κάστορά [5] θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.

ʼΑΥΤΑ͂ ΚΕΛΕΥΘΑ. [6] τὴν αὐτὴν ὁδόν.

ʼΑΥΤΑΓΡΕΤΑ. [7] αὐτόληπτα.

ʼΑΫΣΤΑΛΕΟΣ. [8] αὐχμηρός.

ʼΑΥΕ. [9] ἐφώνει.

ʼΑΥΤΟΔΙΟΝ. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ. αὐτόδιον. [10]

ʼΑΥΛΗ͂Σ. [11] τῆς κατ' ἀγροὺς ἐπαύλεως.

ʼΑΥ-

1 Ἔχουσα. Orationis constructio εἰς τὸ νοούμενον: alioquin enim scribi debuerat ἔχον.

2 Αὐλῶπις. Il. N. 530. & Π. 795. VILL.

3 Αὖον. Il. M. 160. &c.

4 Αὐτοκασίγνητον. Et subjecta interpretatio & laudatus mox Homeri locus legendum esse suadent αὐτοκασιγνήτω.

5 Κάστορα. Il. Γ. 237. VILL.

6 Αὐτὰ κέλευθα. Il. M. 225. VILL.

7 Αὐτάγρετα. Od. Π. 148.

8 Ἀϋσταλέος. Od. T. 327.

9 Αὖε. Il. Λ. 461. &c.

10 Αὐτόδιον. Totus versus, cujus hic solum indicatur initium, sic legitur Od. Θ. 449.

Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν.

VILL.

11 Αὐλῆς. Il. E. 138. &c.

ΑΥΛΗΣ ΕΝ ΧΟΡΤΩι. [1] ἐν τῷ περιωρισμένῳ τόπῳ τῆς αὐλῆς. καὶ γὰρ τὰ ὅμοια [2] εἰώθασι λέγειν σύγχορτα. ὡς Εὐριπίδης· [3]

Σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς Ἐλευθέραις.

ΑΥΤΟΧΟΏ[illegible] χώνευτον, ἢ καὶ ὡς [5] κεχωνευμένον.

ΑΥΛΙΖΟΜ[illegible]ς κοίτην αὐλιζομένων. [7]

ΑΥΕ'ΡΥΣΑ[illegible]τω εἵλκυσαν.

ΑΥΤΗ'ΜΑΡ[illegible] ἡμέρᾳ.

ΑΥΤΟΝΥΧΙ'. [illegible]

ΑΥΤΟ'ΕΤΕ[illegible]

Αὐτόετες [11] [illegible] —

ΑΥ-

1 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Il. Λ. 773. Vill.

2 Ὅμοια. Nullo fenfu. Optime *Alberti*, qui haec laudat, ὅμορα restituit; quemadmodum habet *Hes.* καὶ γὰρ τὰ ὅμορα σύγχορτα λέγουσι. Vill.

3 Εὐριπίδης. Extat in Euripidis Andromachâ, versu 17:

Φθίας δὲ τῆσδε, καὶ πόλεως Φαρσαλίας
Σύγχορτα ναίω πεδία. —

Ubi *Schol.* τὰ ὅμορα· ἐν χόρτοις διέγραφον τὰς πόλεις οἱ ἄρχοντες. Vill.

4 Αὐτοχόωνον. *Il.* Ψ. 826.

5 Ἢ καὶ ὡς. Malim ὡς εἰκῆ *Schol. ad l. l.* ἐκ χεομένης ὕλης εἰκῆ κεχωνευμένον.

6 Αὐλιζομενάων. *Od.* Μ. 265. Ξ. 412.

7 Αὐλιζομένων. Praestiterit forte ἐλαυνομένων. vid. *Hesych. h. v.* ibique Cl. *Alberti.*

8 Αὐέρυσαν. Editur divisis ubique vocibus αὖ ἔρυσαν. *Il.* Α. 459. Β. 422. &c.

9 Αὐτῆμαρ. *Il.* Α. 81. &c.

10 Αὐτονυχί. In *Hom.* Il. Θ. 197. legitur αὐτονυχεί, sicque in *Etymologo Magno.* At in *Suida*, & in *Lexico Manuscripto* Bibliothecae Coislinianae, quod consului, αὐτονυχί. Vill. Vid. *Schol.* & *Interpp.* ad *l. l.*

11 Αὐτόετες. C[illegible] Vill.

ἈΙΑΙΗΕΣΣΑ. ὁ Ἀπίων ὀνομαςὶ [1] καὶ ἔνδοξ@, οἷον αὐδωμένη· ἐπὶ Κίρκης καὶ Καλυψῆς. τινὲς δὲ αὐδηέσσας αὐτὰς λέγουσιν, ὅτι εἰς ὁμιλίας αὐτὰς [2] ἦλθον ἀνθρώπῳ τῷ Ὀδυσσεῖ.

ἈΙΑΙΣ. [3] πόλις Βοιωτίας.

ἈΦΑΤΡΟΤΑΤΟΣ. [4] ἀσθενέςατ@, ἀπὸ τοῦ παύρου, καὶ τοῦ Α, ὅπερ ἐπὶ τοῦ πολλοῦ ἐςιν. καὶ οἷον ὀλίγως [5] κατὰ δύναμιν, οὐκ ἀπιθάνως.

ἌΦΑΡ. ταχέως. καὶ ἀφάρτεροι [6], ταχεῖς·

—— Ἄφαρ [7] δέ σε. Παλλὰς Ἀθήνη.

ἐπὶ δὲ τοῦ προχείρου καὶ παρὰ αὐτίκα [8] χρῆμα·

—— Ἄφαρ δέ τε χεῖρες [9] ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.

ἐπὶ δὲ τοῦ αἰφνιδίου·

Ὡς

1 Ὀνομαςί. Lege ὀνομαςή. VILL.

2 Αὐτάς. Lege αὐταί. Sed rectius deleretur, ut ex Mſ. apparet. VILL. An ſcripſit forte *Apollonius* εἰς ὁμιλίαν αὐδῆς ἦλθον? ut & formae hujus etymologiam indicaverit, & idem fere docere voluerit, quod *Etymol.* p. 169. v. 10. cum interpretatur ὁμοιόφθογγον, & *Schol. ad Od.* κ. 136. εἰς διάλεξιν καὶ προσαγόρευσιν ἀνθρώποις ἐρχομένη De orthographia autem hujus formae diſputavit *Clarcke ad Od.* ε. 334. & κ. 136.

3 Αἰλίς. *Il.* β. 303. &c.

4 Ἀφαυρότατ@. *Il.* ο. 11. &c.

5 Ὀλίγως. Lege ὀλίγ@. VILL.

6 Ἀφάρτεροι. *Il.* ψ. 311. ex quo corrigendus *Heſych.* v. Ἀφιρτέρους, πολὺ φερτέρους, ταχυτέρους.

7 Ἄφαρ. Il. χ. 270. VILL.

8 Τοῦ παρὰ αὔτικα χρῆμα. In *Manuſcripto* αὐτίκα ita punctis ſuperioribus & inferioribus notatur, ut deletum appareat, & innuatur legendum παραχρῆμα. VILL.

9 Ἄφαρ δέ τε χεῖρες. Il. ν. 814. VILL.

Ὡς δ' ἄφαρ [1] ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.

ἐπὶ δὲ τοῦ ῥαδίως·

— Ἄφαρ [2] δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν

Διός. —

καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα·

— Ἄφαρ [3] δέ τι φέρτεροι.

ἈΦΡΑΔΈΩΣ. [4] ἀνεπιστημόνως, ἀπείρως.

ἈΦΥ'ΣΣΩΝ. [5] ἀπαντλῶν. [6]

ἈΦΡΟΔΙ'ΤΗΣ. ἐπὶ μὲν τῆς θεοῦ.

— Ἐϋστεφάνου [7] τ' Ἀφροδίτης.

ἐπὶ δὲ τῆς πρὸς ἄνδρας συνουσίας.

— Καὶ ἐκλελάθοιντ' [8] Ἀφροδίτης.

Τὴν

1 Ὡς δ' ἄφαρ. In *Homero* Il. κ. 537. pro ὡς merito legitur ὦδ'. VILL. Editionum lectionem confirmat etiam *Etymol.*, qui eadem fere quae *Apollonius*, tradidit, *p.* 175. *v.* 12.

2 Ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος. In *Homero* Od. θ. 270.

— Ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν.

Ἥλιος, —

non vero Διός, ut habet codex Mf. VILL.

3 Ἄφαρ δέ τι φέρτεροι. Non sic legitur in hodierno *Hom.* sed pro ἄφαρ, est ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι. Il. κ. 557. Od. ι. 276. π. 89. & demum χ. 289. ubi alii volunt φέρτατοι. VILL.

4 Ἀφραδέως. *Il.* γ. 436. &c.

5 Ἀφύσσων. *Il.* α. 598.

6 Ἀπαντλῶν. In *Manuscripto* vitiose ἀπλαντλῶν. VILL.

7 Ἐϋστεφάνου. Od. θ. 267. VILL.

8 Καὶ ἐκλελάθοιντ'. Od. χ. 444. VILL. *Apollonii* etiam auctoritate confutatur conjectura *H. Stephani* μίσγοιντ' ὅτε λάθρῃ.

Τὴν ἄρ ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρῃ.

'ΑΦΑΝΔΑ΄ΝΕΙ. [1] ἀπαρέσκει.

"ΑΦΕΝΟΣ. πλοῦτος, [2] ἤτοι ἀφ' ἑνὸς [3] ἑκάστου ἐνιαυτοῦ περιγινόμενος. ἔνος γὰρ, ὁ ἐνιαυτός. ἢ ἄπενος τις ὤν, ὁ κεχωρισμένος πενίας· ἀπὸ τούτου καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος.

'ΑΦΥΣΓΕΤΟ΄Σ. συρφετός. τάχα δ' ἀφυγετὸς, ἄγαν φευκτός· [4] τὸ γὰρ Α ἀντὶ τοῦ ἄγαν ἔχει· τὸ δὲ λοιπὸν παράγωγον παρὰ τὸ φεύγειν. τὸ γὰρ ἄγαν ἐκφεῦγον [5] ὑπ' ἀνέμων ἐκβάλλεσθαι ἂν ῥηθείη·

— Πολλὸν [6] δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει.

'ΑΦ-

1 'Αφανδάνει. *Od.* Π. 387.
2 "Αφενος. Il. Α. 171.

'Ενθάδ' ἄτιμος ἐὼν, ἄφενος
καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.

Ubi Schol. "Αφενος. πλοῦτον· κυρίως δὲ ἄφενος λέγεται, ἡ ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσία. πλοῦτος δὲ, ὁ ἀπὸ πολλῶν. VILL.

3 'Αφ' ἑνός. Ita edendum censui. Cod. Mſ. habet ἄφενος.

4 Legere malim φευκτικός, cujus opinionis rationem sequenti obſervatione exponam.

5 'Εκφεῦγον. Pro ἐκφεῦγον, *fugiens*, lego ἔκφευκτον, *fugiendum*; quemadmodum ſupra interpretatus eſt, ἄγαν φευκτὸς, *valde fugiendum*. VILL. *Homer. Il.* Λ. 492.

'Ως δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι
Χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ.
Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
'Εσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει. —

Interpretum accuratiſſimus *Euſtathius p.* 857. *v.* 63. Πεῦκαι μὲν γὰρ, inquit, φορτίου δίκην ἐπ' αὐτοῦ ὀχοῦνται, ἀφυσγετὸς δὲ, οὐχ' οὕτω φέρεται, ἀλλὰ δι' ὅλου αὐτοῦ ἀναμὶξ ἥκων, ῥιπτεῖται εἰς θάλασσαν. — Eandem forte rationem ſecutus *Apollonius* & hoc loco ἐκφεῦγον ſcribere debuit & ſupra ἀφυγετὸς, ἄγαν φευκτικός. Leviorem enim materiem & maxime quaſi fugacem eſſe ἀφυσγετὸν, quae recte a Poëta non φέρεσθαι dicatur, uti quercus & larices; ſed ἐκβάλλεσθαι.

6 Πολλὸν δέ. Il. Λ. 495. VILL.

ἈΦΛΟΙΣΜΟ´Σ. ψόφος·

Ἀφλοισμὸς [1] δὲ περὶ στόμα γίνετ᾽ ὀδόντων. —

εἴρηται δὲ κατὰ μίμησιν ψόφου.

ἈΦΗ´ΜΕΝΟΣ. [2] ἀπωτέρω καὶ πόῤῥω καθεζόμενος.

ἈΦΛΑ-

1 Ἀφλοισμός. Sic legitur Il. o. 607. VILL.

> Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε, &c.

Hectoris pugnam cientis imaginem ita informavit Poëta l. l.

> Μαίνετο δ᾽, ὡς ὅτ᾽ Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
> Οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης
> Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε
> Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ᾽ ὀφρύσιν. &c.

Interpretum pars multo maxima Ἀφλοισμὸν interpretatur, ἀφρὸν ἢ ἀφρισμόν. Sed vero fuerunt [illegible] qui *Furiosis* tantum vel *ipsis* adeo *feris spumam* in ore tribuendam esse censerent: in magnifica certe illa *Achillis* cum leone comparatione *Il.* υ. 166. seqq. Leo . . . . Πρῶτον μὲν ἀτίζων

> Ἔρχεται, ἀλλ᾽ ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν
> Δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χανών, περί τ᾽ ἀφρὸς ὀδόντας
> Γίγνεται

Sed nulla Achilli in ore spuma. Sensit difficultatem *Eustath.* & in commentariis ad l. prior. p. 1013. v. 10. tollere conatus est. Ἰστέον δὲ ὅτι διὰ τοῦ ἀφλοισμοῦ, καὶ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν βλοσυρᾶς λαμπηδόνος ἔοικεν ὁ ποιητὴς ἐθέλειν καὶ συὶ τὸν Ἕκτορα εἰκάζειν . . . . ἄλλως δέ γε εἰπεῖν, μαινομένῳ οἰκεῖον καὶ ὁ ἀφλοισμὸς, καὶ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμπεσθαι. Eadem autem haec difficultas movisse alios videtur, ut ἀφλοισμὸν non *Spumam* interpretarentur, sed *Strepitum* & *Stridorem* dentium, cum praesertim φλοῖσβον ejusdem fere generis nomen aquae & mari tribui scirent, a quibus facilis est ad alia translatio. *Schol.* λαμβάνεται δὲ καὶ πεποιημένως ἐπὶ ἰδιώματος ὕδατος ἤχου. *Etymol.* p. 177. v. 52. Ἀφλοισμὸς . . . . ἐστὶ . . ψόφος ποιὸς, ἢ ἀφρός . . . Itaque in posterioribus illis fuisse etiam censendus est *Apollonius*, cum interpretatur ψόφος, & commendandae explicationis sine caussa addit, εἴρηται δὲ κατὰ μίμησιν ψόφου ὀδόντων . . . Ita enim videtur postrema illa forma loco suo esse restituenda, unde temere in superiorem versum migraverat. Conf. infra V. Βαμβαίνων, & *Il.* κ. 375.

2 Ἀφήμενος. *Il.* o. 106. ubi eadem notavit *Schol.*

Ἄφλαστον. τὸ ἀκροςόλιον. κέκληται δὲ κατ' ἀντίφρασιν ὥσπερ τὸ ἀσθενέςατον, οἷον εὔθλαςον.[1]

Ἄφαλος.[2] περικεφαλαία μὴ ἔχουσα φάλους· τοὺς δὲ φάλους,[3] οἱ μὲν ἀσπιδίσκια, οἱ δ' ἀςερίσκια, καλοῦν.

Ἄφθιτον.[4] ἄφθαρτον.

Ἀφόωντα.[5] ψηλαφῶντα.

Ἀφωπλίζοντο.[6] ἀφῃροῦντο.

Ἄφρεον.[7] ἤφριζον.

1 Εὔθλαςον. Fortasse ἄθλαςον, quod esset glossa τοῦ ἄφλαςον. In eodem *Lexico Ms.* quod consului, habetur: Ἄφλαςα. τὰ ἀκροςόλια, Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Δίδυμος, τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέως ἐπικεκαμμένον. In *Polluce*: τὰ δὲ ἄκρα τῆς πρύμνης ἄφλαςα καλεῖται. Sic habet *Schol. Apollonii Rhodii Argon.* I. 1089.

— Ἷζε δ' ὕπερθε
Νηὸς ἀφλάςοιο μετήορος ἀΐξασα.

Ἀφλάςοιο. Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσιν ἀποδίδωκεν ἄφλαςον τὸ ἀκροςόλιον. οὐκ εὖ, ἐπειδὴ τὸ ἀκροςόλιον ἐςὶ τοῦ ςόλου. ςόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πτόχης καὶ διῆκον ἄχρι τῆς πρώρας ξύλον, πτύχη δὲ λέγεται, ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. ἔςιν οὖν ἀκροςόλιον τὸ ἄφλαςον κατὰ τὴν πρώραν. ἀλλ' ὁ ποιητὴς αὐτὸ παραδίδωσιν ἐπὶ τῆς πρύμνης, λέγων·

Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὔτι μεθίει,
Ἄφλαςον μετὰ χερσὶν ἔχων. —

καὶ εἴρηται ἄφλαςον κατὰ συγγένειαν τοῦ Φ πρὸς τὸ Θ, ἄθλαςον κατὰ ἀντίφρασιν. ἐπεὶ εὔθλαςόν ἐςιν· ἔςιν οὖν ἄφλαςον, σανίδιον κατὰ τὴν πρύμναν. VILL.

2 Ἄφαλος. κυνέην ἄφαλον dixit Poëta *Il.* Κ. 258.

3 Φάλους. In *Lex Ms. Sangermanensi*: φάλον, τὸ μετωπίδιον. φάλος· βῶλος ἢ λόφος, ἢ ἡ ὑπερέχουσα πέτρα ἐν θαλάσσῃ VILL.

4 Ἄφθιτον. *Il.* Β. 46. &c.

5 Ἀφόωντα. L. Ἀφόωντα. V. *Il.* Ζ. 322. ibique *Schol.*

6 Ἀφωπλίζοντο. Il. Ψ. 26. Sic in *Hes.* ἀφοπλίζεσθαι. ἀφαιρεῖσθαι. At *Schol.* melius, ἀφωπλίζοντο. ἀφῃροῦντο τὰ ὅπλα. Ut in *Lexico Manuscripto Sangermanensi*: ἀπετίθεντο τὰ ὅπλα. VILL.

7 Ἄφρεον. *Il.* Λ. 282.

'ΑΦΡΑΔΕ'ΕΣ. [1] ἀδιανόητοι.

'ΑΦΗ'ΤΟΡΟΣ. 'Απόλλων⊕ ἐπίθετον. καὶ ἔςιν οἷον ὁμοφορήτε, ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντ⊕, καὶ διακρίνοντ⊕ [2] τὸν πλέσιον καὶ τὸν πένητα· ἢ τοξότε, ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως. οἱ δὲ Γλωσσογράφοι ἀφητόρας [3] ἔδοξαν λέγεσθαι τὴν ςροφέα τῆς θύρας.

'ΑΧΛΥ'Σ. [4] ἡ τ ὀφθαλμῶν σκότωσις.

'ΑΧΡΕΙ͂ΟΝ [5] Ι'ΔΩ'Ν. ἀγεννὲς, [6] εἰς ἐδεμίαν χρείαν ἐμβλέψας, ἢ σκυθρωπάσας, καὶ οἷον διαςρέψας τὴν ὄψιν. καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης·

'Αχρεῖον [7] δ' ἐγέλασεν. [8] —

ὡς ἐδεμίαν ἀξίαν, ἐξ ἐ τὴν ἀπὸ γνώμης γελῶσαν.

[9] 'ΑΧΑΙΙ'ΔΑ ΓΑΙ͂ΑΝ. [9] τὴν Πελοπόννησον.

'ΑΧΑ'ΡΙΣΤΑ. ἀχαρίςως·

Ξεῖν',

1 'Αφραδέες. Od. Λ. 475. VILL.

2 Διακρίνοντ⊕. Lege, ὁ διακρίνοντ⊕. Cum enim similiter omnibus & indiscriminatim oracula canat, non discernit divitem a paupere, non est προσωπολήπτης, ut loquuntur Scriptores sacri. In eodem articulo, ὁμοφορήτε est vocabulum corruptum. Legendum ὁμοφήτορ⊕, cum *Pseudodidymo* & *Etymologo Magno.* VILL.

3 'Αφητόρας. Mallem ἀφήτορα. VILL.

4 'Αχλύς. *Il.* Ε. 696. &c.

5 'Αχρεῖον ἰδών. Il. Β. 92. VILL.

6 'Αγεννές Vitiose in Manuscripto ἀγεννές.. Unum *gamma* sustuli. VILL.

7 'Αχρεῖον δ'. Od. Σ. 162. VILL.

8 'Εγέλασεν. In Homero ἐγέλασσε ob metrum. Vide *Etymol.* ἀχρεῖον. VILL.

9 'Αχαιΐδα γαῖαν. *Il.* Η. 124. &c.

Ξεῖν', ἐπεὶ [1] οὐκ ἀχάριςα παρ' ἡμῖν [2] ταῦτ' ἀγορεύεις.

Ἄχθος. [3] βάρος. ἔχθρα.

Ἄχος. [4] λύπη ἀφωνίαν ἔχουσα.

Ἄχρις. ἕως. καί·

— Ὀςέον [5] ἄχρις ἄραξεν.

Ἀχυρμιαί [6] οἱ τόποι εἰς οὓς τὰ ἄχυρα βάλλεται λικμώμενα.

Ἀχερωΐς. [7] δένδρου τι γένος·

— Καὶ ἐθρίγκωσεν [8] ἀχέρδῳ.

Ἀχέρων. [9] ποταμὸς ἐν Ἅιδου μεμυθευμένος.

Ἄχνας. [10] τὰ ἄχυρα. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐπιπολάζον [11] τῇ θαλάσσῃ, ἄχνη.

Ἀχρημοσύνη. πενία.

— Ἀχρη-

1 Ξεῖν', ἐπεί. Od. Θ. 236. Vill.

2 Παρ' ἡμῖν. In vulgatis Editionibus μετ' ἡμῖν. Leve discrimen. Vill.

3 Ἄχθος Il. Γ. 247. &c.

4 Ἄχος. Il. Α. 188. &c.

5 Ὀςέον. Il. Π. 324. Vill.

6 Ἀχυρμιαί. Il. Ε. 502.

7 Ἀχερωΐς. Hic negligentia lapsus Librarius duo ita confundit & permiscet ut omnis omnino sensus turbetur. Sic scribendum est cum *Hes.*, a quo aliquot verba mutuabor, ut hiatum expleam. Ἀχερωΐς. δένδρου γένος ἀκάρπου, λεύκη. *id est*, Ἀχερωΐς, species arboris sterilis, populus. Deinde ad lineam:

Ἄχερδος. Ἄκανθα ποιά·

— Καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, *id est*, Ἄχερδος. Quaedam spina:

— *Et cinxit spina.* Vill.

8 Καὶ ἐθρίγκωσεν. Od. Ξ. 10. Vill.

9 Ἀχέρων. Ἀχέροντα dixit Poeta *Od.* Κ. 513.

10 Ἄχνας. pro paleis usurpavit *Homerus Il.* Ε. 499, 501.

— Ἀχρημοσύνη [1] γὰρ ἀνώγει.

ἈΧΘΟΜΕΝΟΥΣ. [2] βαρυνομένους.

ἈΧΑΡΙΣΤΕΡΟΝ. [3] ἀχαριστότερον, ὁ δὲ Ἀπίων, λυπηρότερον.

ἈΧΑΙΟΙ. [4] πάντες οἱ ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντες.

ἌΨ. [5] πάλιν, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὀπίσω.

ἌΨΟΡΟΝ. [6] παλινόρμητον εἰς τοὐπίσω.

ἈΨΑΣΘΗΝ. [7] ἐπελάβοντο.

ἈΨΟΡΡΟΟΥ. ἀνάπαλιν ῥέοντος·

— Ἀψορρόου [8] Ὠκεανοῖο.

ἈΨΙΣΙ ΛΙΝΟΥ. [9] ἅμμασιν, ἀπὸ τῆς συναφῆς.

ἈΨΕ-

501. ἄχνην vero pro eo, quod ἐπιπολάζει τῇ θαλάσσῃ Il. Δ. 426. ubi vid. *Schol.* Coi*s*. *Il.* o. 626. &c.

1 Ἀχρημοσύνη. Od. P. 502. VILL.

2 Ἀχθομένους. Vix alio pertinere poteſt gloſſa, quam ad *Od.* I. 225. ubi nunc editur Τυρῶν αἰνυμένους; quod quamvis genuinum cenſere videatur *Euſtath.* *p.* 533. extr. *p.* 1213. *v.* 44. & *p.* 1626. *v.* 39., poſtremo tamen loco nonnullos legiſſe monet, ἀχθομένους, in quibus fuit etiam *Apollonius*.

3 Ἀχαρίστερον. Od. Υ. 392. VILL.

4 Ἀχαιοί. *Heſ.* habet: κυρίως Ἀχαιοί, οἱ κατοικοῦντες μέρος τι τῆς Πελοποννήσου, τὴν καλουμένην Ἀχαΐαν Nuſquam apud *Homerum* reperitur commune nomen Ἑλλήνων pro tota Graecia ſumptum. Graecorum quam Hellenum antiquius eſſe nomen docet his verbis *Ariſtot.* μετεωρολογ. L. I. c. 14. καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοί, νῦν δὲ, Ἕλληνες. VILL.

5 Ἄψ. Sexcenties in *Homero* recurrit.

6 Ἄψορον. Lege ἄψορρον. VILL. Conf. *Il.* Δ. 152. &c.

7 Ἀψάσθην. Il. K. 377. VILL.

8 Ἀψορρόου. Il. Σ. 399. VILL.

9 Ἄψισι λίνου. Il. E. 487. VILL.

ἈΨΕΣΘΑΙ. [1] ἀφθήσεσθαι. Ἐν τῇ Ι τῆς Ὀδυσσείας·

Ἄψασθαι [2] χλωρός. —

ἌΩΡΟΙ. [3] τῶν μὲν ἅπαξ εἰρημένων, ὠμοί· ἐπεὶ λέγομεν ἀώρους καρποὺς τοὺς πεπείρους, ἀμὸν δὲ, τὸν ἄγριον. τινὲς δὲ, ἄωροι ἀφύλακτοι, οὓς οὐκ ἔστι φυλάξασθαι.

ἌΩΡΤΟ. παρήρτητο.

Ἦ οἱ πὰρ [4] ξίφος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο. [5]

ἈΩ΄ΤΟΥ ΘΕΣΠΕΣΙ΄ΟΙΟ. [6] ἐρίου οἰὸς ἀώτου, οἷον ἄνθος [7] προβάτου.

1 Ἄψεσθαι. Sic in *Hes.* qui eadem verba laudat: Ἄψεσθαι. ἀναφθήσεσθαι. At est in *Hom.* ἄψασθαι, ut habet *Phavorinus*: Ἄψασθαι. ἀναφθήσασθαι. Sed notandum est cum *Kustero* ἄψασθαι id per se solum significare non posse, sed cum verbo μέλλειν conjunctum: quod apud *Homerum* praecedit. Sic enim se habet versus:

Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
Ἄψασθαι χλωρός περ ἐών. — Vill.

2 Ἄψασθαι χλωρός. Od. I. 379. Vill.

3 Ἄωροι. Loquitur de Scyllae pedibus Od. M. 89.

Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

In *Lexico Manuscripto Sangermanensi* legitur, ἄωροι, ἀπρεπεῖς, ἀχρεῖς; quem sensum omnibus aliis anteponerem. Vill.

4 Ἦ οἱ πὰρ Il. Γ. 272. ex quo loco restituas ξίφος. Vill.

5 Ἄωρτο. Editiones quidem vulgo occupavit, quod & Cl. *Villois.* observaverat, ἄορτο, sed formam ab *Apollonio* positam unice commendat & *Codicum* & *Grammaticorum* veterum consensus. V. *Barn.* & *Clarcke* ad *l. l.*

6 Ἀώτου θεσπεσίοιο. Od. I, 434. Vill.

7 Οἷον ἄνθος. Quid sibi vult illa vox in nominativo post dativum? Aliquid certe omissum. Post ἐρίου οἰὸς ἀώτῳ, lege, ἄωτον γὰρ οἷον ἄνθος προβάτου; *id est:* lanae ovis flore: ἄωτον enim est velut flos pecudis. Vill. Duae glossae coaluerunt in unam. Legendum vi-

ΑΩΤΕΙ͂ΤΑΙ[1] ἤτοι ἀπανθίζεσθαι τὸν ὕπνον. ἄωτον γὰρ, πᾶν τὸ ἄνθος. ἢ παρὰ τὸ ἰᾶσαι,[2] ὅ ἐστι κοιμίσαι[3]. καὶ ἀωτεῖς[4], κοιμᾷ. καί.

Μηκέτι νῦν[5] εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον.

videtur. Ἄωτυ θεοπεσίοιο. ἐρίου. quo locus explicetur a cl. *Villoiſ.* laudatus, ubi etiam *Schol.* Ἄωτυ, inquit, τοῦ ἄνθους, λέγει δὲ τοῦ ἐρίου. Quod autem comparandi vel explicandi cauſſa additur οἷος ἀώτῳ &c. alios ſpectat *Homeri* verſus, *Il.* Ν. 599. 717. *Od.* Α. 443. ad quorum poſteriorem *Schol.* οἷος γὰρ ἀώτῳ, προβάτου ἄνθει, ὅ ἐστιν ἐρίῳ. In eandem igitur ſententiam ſcripſiſſe crediderim *Apollonium*: Οἰὸς ἀώτῳ, οἷον ἄνθει προβάτου.

1 Ἀωτεῖται. Vitioſe in *Manuſcripto* ἀωθεῖται per Θ. Mallem ἀωτεῖτε ut Od. Κ. 548. & mox ἀπανθίζεσθε, aut in Indicativo cum *Heſ.* ἀπανθίζεται τὸν ὕπνον. VILL.

2 Ἐᾶσαι. Mallem ἆσαι, quod melius conveniret cum ἀωτεῖται; ut pote quod ab *alpha* incipiat. Legitur tamen apud *Heſ.* ἰᾶσαι, κοιμηθῆναι. Et ἴασαν, ηὐλίσθησαν; cum ex eodem *Heſ.* αὐλίζεται ſignificet, κοιμᾶται, κοιτάζεται. VILL.

3 Κοιμίσαι. Eſt proprie *ſopire* Ergo mallem κοιμηθῆναι, *id eſt*, ſopiri, dormire. VILL.

4 Ἀωτεῖς. Il Κ. 159. VILL.

5 Μηκέτι νῦν. Od. Κ. 548. VILL.

B.

ΒΑ'ΛΛΕΝ. [1] ἔβαλλεν.

ΒΑ'ΖΕΙΝ. [2] λέγειν.

ΒΑΜΒΑΙ'ΝΩΝ. διὰ τρόμον [3] οὐκ ἠρεμοῦσαν τὴν βάσιν ποιούμενος. ὁ δὲ Ἀπίων, βῆμα πρὸ [4] βῆμα βαίνων καὶ πορευόμενος· ἀπὸ [5] τοῦ γινομένου ψόφου περὶ τὸ στόμα. τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων.

ΒΑ'ΡΔΙΣΤΑΙ. [6] βραδύτατοι.

ΒΑ'ΣΚΕ. πορεύου. [7]

ΒΑ-

1 Βάλλεν. *Il.* Σ. 474. &c.

2 Βάζειν. *Il.* Ξ. 92. &c.

3 Διὰ τρόμον. Male *Montfaucon* edidit διὰ τρόμου. In *Manuscripto* habetur διάτρομον. Sed cum haec vox in nullis ocurrat Lexicis & post se postulet τὸ καὶ, sequente alio adjectivo; eaque conjunctio absit: malui legere διὰ τρόμον, *id est*, ob timorem. Vill.

4 Βῆμα πρὸ. Legendum πρὸς, ut optime quidem, contra tamen fidem Mf., edidit *Montfauconius*; aut βῆμα πρὸ βήματος. Βαμβαίνων extat Il. K. 375. ubi legitur:

— Ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε

Βαμβαίνων· ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων. Vill.

5 Ἀπὸ τοῦ γιν. ψόφου. Pertinent haec ad aliam omnino interpretationem; συγκρούειν, vel ἠχεῖν τοὺς ὀδόντας, quam probabile est ex *Apollonio* excidisse. *Eustath.* p. 812. v. 42. τὸ δὲ βαμβαίνειν, inquit, ἐστι συγκρούειν τοὺς ὀδόντας, ἀπὸ τοῦ κατὰ στόμα ψόφου &c. *Etymol.* autem p. 187. v. 27. Βαμβαίνειν inter alia interpretatur, ὑπὸ τρόμου ἠχεῖν τοὺς ὀδόντας.

6 Βάρδισται & βραδύτατοι. L. Βάρδιστοι. βραδύτατοι. Conf. *Il.* Ψ. 310. & 530.

7 Πορεύου. Male apud *Montfaucon.* πορεύον: fortasse operarum vitio. Vill. Conf. *Il.* B. 8. &c.

ΒΑΘΥΠΕ'ΠΛΩΝ. [1] ὁ Ἀπίων, καλῶν· τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθυζώνων, καὶ βαθυκόλπων. φαίνεται γὰρ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιθέτων, ἅμα μὲν τὰ μεγέθη [2] τῶν σωμάτων, ἅμα δὲ τὸ σεμνὸν τῆς περιστολῆς. φαίνονται γὰρ μέχρι τῶν σφυρῶν καλυπτόμεναι, ὅθεν καὶ ἑλκεσίπεπλοι λέγονται καὶ βαθύζωνοι.

ΒΑ'ΛΑΝΟΝ. [3] τὸν τῆς δρυὸς καρπόν.

ΒΑΘΥΜΑ'ΛΛΩΝ. [4] βαθεῖς μαλλοὺς ἐχόντων.

ΒΕΒΑ'ΜΕΝ. βεβηκέναι·

— Ἀμφ' [5] αὐτῷ βεβάμεν. —

ΒΕΒΡΟΤΩΜΕ'ΝΑ. [6] ἡμαγμωμένα. βρότος γὰρ, ὁ φόνος.

ΒΕ'ΛΕΜΝΑ. [7] βέλη.

ΒΕΒΑΚΤΑΙ. [8] εἴρηται.

ΒΕ-

1 Βαθυπέπλων. Formam in *Homeri* libris, quos quidem habemus reliquos, non reperiundam, olim tamen alicubi in Poëta lectam esse, ubi nunc forte a librariis substitutum habemus βαθυζώνων vel βαθυκόλπων, non ex *Apollonio* tantum suspicari licet, sed etiam ex *Etymol.* *p.* 185. *v* 41. Βαθυκόλπων, πέπλος τὸ ἱμάτιον καλεῖται, ubi caput glossae excidisse videtur, βαθυπέπλων.

2 Μεγέθη. Sic in *Sangermanensi Lexico Manuscripto:* Βαθυπέπλων· μεγάλων ἐκ τοῦ ὀγκολπώματος. VILL.

3 Βάλανον. *Od.* Ν. 409. &c.

4 Βαθυμάλλων. Pindaro haec forma & aliis usitata est, non item *Homero*, nisi quis forte sedem huic nomini quaerere velit. *Od.* Ι. 425.

Ἄρσενες ὄϊες ἦσαν ἐϋτρεφέες, δασύμαλλοι.

5 Ἀμφ'. Il. Ρ. 359. & 510. Contra fidem vero *Manuscripti* & *Homeri*, ac usum linguae edidit *Montfaucon* ἀμφ' αὐτοῦ, pro ἀμφ' αὐτῷ. VILL.

6 Βεβροτωμένα. *Od.* Λ. 41.

7 Βέλεμνα. Ad marginem *Manuscripti Codicis* legitur recentiori manu additum: Βέβαιον. Ἀσφαλές, ἰσχυρόν. VILL. Βέλεμνα dixit Poëta *Il.* Ο. 484. Βέβαιον non est *Homericum.*

8 Βέβακται. *Od.* Θ. 408.

ΒΕΒΡΙ'ΘΑΣΙ. βεβαρημένας [1] εἰσίν.

ΒΕ'ΡΕΘΡΟΝ. Ἀπίων, ὁ πηλώδης τόπος· ἀπὸ τοῦ εἰνεὶ βέρεθρον [2] εἶναι, καὶ βάθος ποιεῖν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ποδὸς, ἢ τὴν γῆν θραύειν. λέγεται δὲ βέρεθρον, καὶ τὸ βάθος.

ΒΕ'ΝΘΕΑ. [3] βάθη.

ΒΕ'ΛΟΣ. πᾶν τὸ βαλλόμενον, κἂν λίθος εἴη·

> Ὡς καὶ νῦν [4] πόντοιο δὲ βάλων βέλος, ἤγαγε νῆα.

ΒΕΒΟΛΗΜΕ'ΝΟΣ. [5] ὥσπερ ἐκ βολῆς τὴν ψυχὴν βεβλημένος.

ΒΕΒΛΗ'ΑΤΟ. βεβλημένοι εἰσίν·

— χθα-

1 Βεβαρημέναι. Obſervavit etiam *Alberti* male ex *Apollonii Lexico Manuſcripto* in *Bibl. Coiſl.* a *Montfauconio* editum eſſe, βεβαρημένοι pro βεβαρημέναι. Nam reſpicicit Od. ο. 333. & refertur haec vox ad τραπέζας:

> — Εὔξεστοι δὲ τράπεζαι
> Σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν.

Quod explicat quoque *Heſ.* per βεβαρημέναι εἰσίν. οἱ δὲ, πεπληρωμέναι. VILL.

2 Βέραθρον. Lege βάραθρον. Ut habet *Heſ.* Βέρεθρον. βάθος. βάραθρον. Il. Θ. 14 βάθιστον βέρεθρον. & Od. Μ. 49. δεινοῖο βερέθρου. Invenitur apud *Heſ.* & βέτιθρον, pro quo & βέθρον habent *Crates* & *Euphorion* in *Etymologo Magno.* Legitur in eodem *Lexicographo:* Δέρεθρον. λίμνη ἀποχώρησιν ἔχουσα. & Ζέρεθρα. βάραθρα, κοῖλοι τόποι. Conſulendi *Harpocratio*, & ὁ πάνυ Clar. *Ruhnkenius ad Timaeum*, ac *Oudendorp. ad Thomam M.* & doctiſſimae praeſtantisſimi *Valckenaer. animadverſ. ad Ammon. p.* 43. VILL.

3 Βένθεα. *Od.* Α. 53.

4 Ὡς καὶ νῦν. Od. Ι. 495. Corruptus verſus ſic ex *Homero* reſtituendus:

> Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα. VILL.

5 Βεβολημένος. *Il.* Ι. 9. &c.

— Χθαμαλαὶ [1] βεβλημένα εὐναί.

ΒΕΒΡΥΚΩ'Σ. [2] τῶν ὀνοματοπεποιημένων.

ΒΕΒΩ͂ΣΑ. [3] περιβεβηκυῖα.

ΒΗ͂. [4] ἐπορεύθη.

ΒΗΛΟ'Σ. [5] ὁ τῆς θύρας βαθμός·

— Ἀπὸ βηλοῦ [6] θεσπεσίοιο.

ΒΗΤΑ'ΡΜΟΝΕΣ. [7] ὀρχησταὶ, ἀπὸ τοῦ βαίνειν ἡρμοσμένως.

ΒΗ͂ΣΣΑΙ. οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ἱρῶν. [8]

ΒΙΟ'Σ. [9] τόξον.

ΒΗ͂ΣΣΑ. [10] ὄνομα πόλεως τῆς Λοκρίδος.

ΒΙΟ'ΣΣΑΟ. [11] βιώσαι ἐποίησας.

ΒΙΟ'...

1 Χθαμαλαί. Od. Λ. 193. unde pro βεβλημένα lege βεβλήαται. VILL.

2 Βεβρυκώς. Lege βεβρυχώς. Omissa glossa ex *Schol.* restituenda. Βρυχόμενος, στόμενος, συντρίβων τοὺς ὀδόντας. Extat haec vox Il. Ν. 397. & Π. 486. VILL.

3 Βεβῶσα. Od. Υ. 14. VILL.

4 Βῆ. *Il.* Α. 34. &c.

5 Βηλός. Supra hanc glossam, haec ad eam pertinentia & recenti manu addita in *Mſ.* leguntur: σαθμὸς, φλιὰ, βατὴρ, ἢ [illegible] βάσιμος τόπος, τὸ πρόθυρον. Et quidem sic *Etymologus Magnus* habet: βηλός.... οἱ δὲ, κατὰ Δρύοπας, τὴν Ὄλυμπον. ἄμεινον δὲ τὸν βατῆρα λέγειν. κοινῶς δὲ σημαίνει ὁ βηλὸς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ὃν καλοῦσι φλιάν. VILL.

6 Ἀπὸ βηλοῦ. Il. Α. 591. VILL.

7 Βητάρμονες. Od. Θ. 250. VILL.

8 Ὀρῶν. *Hesychius* habet, ὀρέων. VILL. Βήσσας sexcenties dixit Poëta.

9 Βιός. *Il.* Α. 49. &c.

10 Βῆσσα. *Il.* Β. 532.

11 Βιώσαο. Glossam ab *Hesychio* quoque notatam, recte cum altera ejusdem Lexicographi, eaque corrupta, Ἐβίωσας, pro Ἐβιώσαο, comparavit, Cl. *Villoiſ.* atque ad antiquam διπλογραφίαν retulit Od.

ΒΙΟΏΝΤΑΙ. [1] ἐνεργητικῷ τύπῳ ἀκολούθως ἐσχηματισμένον τῷ σημαινομένῳ διὰ τοῦ ὑφ' ἡμῶν λεγομένου βιάζεσθαι.

ΒΊΟΤΟΣ. [2] ἡ ζωὴ, καὶ τὰ πρὸς τὴν ζωήν.

ΒΙΟΤΡΟΠΙΊΑΣ. [3] τοῦ βίου τροπάς.

ΒΛΗΎΤΡΟΙΣΙ. τοῖς κατὰ τὰς συναρμογὰς γόμφοις. ὁ δὲ Ἀπίων· [4]

Κολλητὸν [5] βλήτροισι, δύω καὶ εἰκοσίπηχυ.

ΒΛΟΣΣΤΡΗΪΣΙ. [6] καταπληκτικοῖς. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἡ βλοσυρῶπις. [7]

ΒΛΆΒΕΤΑΙ. βλάπτεται·

— Βλάβεται [8] δέ τε γοῦνατ' ἰόντι.

ΒΛΩΎΣ-

Od. Θ. 468. ubi pro eo, quod nunc edi solet σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο, ab aliis olim lectum esse videtur σὺ γάρ με βιόσαο.

1 Βιόωνται. Od. Λ. 502. VILL.

2 Βίοτος. *Il.* Ε. 544. &c.

3 Βιοτροπίας. Nusquam, aut fallor, haec vox hodie in *Homero* occurrit. VILL.

4 Ὁ δὲ Ἀπίων. Hujus opinio hic desideratur ab autore promissa, sed ab exscriptore praetermissa. An ἐπιούροις, ut habet *Schol.* aut συμβάλμασι, seu potius συμβλήμασι, cum *Suida* legendum est? *Hes.* interpretatur ἁμάξης τροχοὺς, σφηνὰς, ἐμβλήματα. Aut γόμφους καὶ συμβόλας ἀξόνων, secundum alios. *Etymologus Magnus:* Βλήτροισι . . . σημαίνει δὲ τοὺς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφους, τοὺς πιούρους. Nullo sensu πιούρους. Lege ἐπιούρους, quod, teste *Apollonio*, est ξύλινος ἧλος, & ὁ ἐπιφυλάσσων καὶ συνέχων τὰ συναρμοζόμενα ξύλα. VILL.

5 Κολλητόν. Il. Ο. 678. VILL.

6 Βλοσστυρῆσι. Lege βλοσυρῆσι. Ex Il. Ο. 608. VILL.

7 Βλοσυρῶπις. *Il* Λ. 36.

8 Βλάβεται δέ. Il. Τ. 166. Hic male in Ms. βλάπτεται. VILL.

ΒΛΩΣΚΕΙ. [1] μολίσκειν. πορεύεσθαι.

ΒΛΕΜΕΑΙΝΩΝ. [2] ἐπαιρωννύμενος. καὶ βλέννας μὲν ἔνιοι καλοῦσιν χυμούς τινας· ἀβλεννεῖς δὲ, ἀχύμους.

ΒΛΩΘΡΗΝ. μολοθρὴν, [3] τὴν εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν θορύζουσαν, οἷον πηδῶσαν.

ΒΛΩΜΟΣ. ψωμὸς οὕτως. [4]

ΒΟΩΝ. τὴν μὲν μετοχήν·

Αὐτὰρ [5] ὁ μακρὰ βοῶν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ζώου·

— Βοῶν [6] αὐλιζομενάων.

ἐπὶ δὲ τῶν ἀσπίδων·

— Βοῶν τ' [7] εὐποιητάων.

καί·

— Βόας [8] αὔας.

ΒΟΥ-

1 Βλώσκει. Lege βλώσκειν, ob infinitivos sequentes. VILL. Pertinet Glossa ad *Od.* Φ 239. 358. θύραζε προβλώσκειν. Conf. & *Od.* Π. 466. Τ. 25.

2 Βλεμεαίνων. *Il.* Θ. 337. &c.

3 Μολοθρὴν. Aliquid hic omissum. Lege μολοθρὴν, τὴν μεγάλην, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν. Ut habet *Schol.* in Od. Ω. 233.

Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην κατὰ δάκρυον εἶβε

τὴν μεγάλην ἀπὸ τοῦ ἄνω μολίσκειν. &c. Pro θορύζουσαν autem mallem θορῦσαν. *Hes.* habet, ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα. VILL.

4 Οὕτως. Post οὕτως, adde λέγεται, vel λεγόμενος. VILL. Glossa autem non *Homerum*, sed *Hesiodum* proxime spectat *Oper. & Dier.* 442.

Ἄρτον δειπνήσας, τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον.

Conf. *Eustath.* p 1635. v. 26., &, qui ipsum hunc habent versiculum, *Etymol.* p. 201. v. 17. & *Suid* in v.

5 Αὐτάρ. Il. Β. 224. VILL.

6 Βοῶν Od. Μ. 265. VILL.

7 Βοῶν τ'. Il. Π. 636. VILL.

8 Βόας. Il. Μ. 137. VILL.

ΒΟΥΑΥΤΟ'Σ. ἡ δειλινὴ, ἡ ὀψία· [1] ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων.

ΒΟΥΤΟΙ͂ΣΙ. βοσκήμασιν·

— Οἱ τ' ἀρδμὸς [2] ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν.

ΒΟΥΘΟΥ'ΕΣΚΕ. [3] ἐσκιρτᾶτο.

ΒΟΥΠΛΗ͂ΓΙ. [4] πελέκει. Οἱ δὲ, τῇ μάστιγι.

ΒΟΩ͂ΠΙΣ. μεγαλόφθαλμος· ἢ μεγάλως [5] ἐφορῶσα, ἐπεὶ καὶ τὸν Δία εὐρύοπα λέγει.

ΒΟΥΓΑΊΕ. δὶς κέχρηται τῇ λέξει ὁ Ποιητής· ἐν Ἰλιάδι, [6] ἅπαξ ἐπ' Αἴαντος, ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ, [7] ἐπὶ τοῦ Ἴρου. βουγάϊον δὲ λέγουσι τὸν ἐργάτην βοῦν· ἀπὸ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, βουγαῖον. ὡς οὖν βοώδη

1 Δειλινὴ, ἡ ὀψία. Non bene dicitur absolute δειλινή. Legerem ergo ἡ δείλη, ἡ ὀψία. Vel potius cum *Suida*, ἡ δειλινὴ ὀψία. Immo & habet *Hes.* ἡ δείλη ὀψία. ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. Vide *Pierson. ad Moer.* v. δείλης &c. ut & *Timaeum*, *Pollucem*, lib. 1, 68. *Schol.* ac *Thomam M.* qui habent pariter δείλης ὀψίας; & ad eos Clar. *Ruhnken.* & *Oudendorp.* atque *Etymol.* qui scripsit, Βουλυτόν. ἡ δειλινὴ ὀψία. VILL. Βουλυτόν dixit *Poëta Il.* Π. 779. Od. Ι. 58.

2 Οἱ τ' ἀρδμός. Il. Σ. 521. VILL.

3 Βουθύσκε. Non extat haec vox in *Homero*, nec unquam fuit; reperitur in *Pluto Aristophanis* versu 820. βουθυτεῖ. Sed credo hic solam superesse glossam, omissum vero verbum explicatum; quod puto fuisse, βοῦν ἱέρευσεν, Il. Η. 314. pro quo legit *Hes.* una voce, βουϊέρευσεν. βοῦν ἔθυσεν. VILL. Rarior mihi & insolentior forma videtur Βουθύσκε, quam ut a Grammatico, glossae interpretandae caussa, profecta videatur.

4 Βουπλῆγι. Il. Ζ. 135. VILL.

5 Μεγάλως. Egregius sane sensus qui optime Deorum reginae conveniat. Nam apud *Hom.* βοῶπις est Junonis epithetum. VILL.

6 Il. Ν. 824. VILL.

7 Od. Σ. 78. VILL.

δὴ καὶ ἀναίσθητον ὀνειδίζεσθαι τὸν Αἴαντα μὲν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, τὸν δ' Ἶρον ὑφ' ἑνὸς τῶν μνηστήρων. βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι τὸν ἐφ' ἑαυτὸν [1] μεγάλως γαυριῶντα. τὸ μὲν γὰρ βοῦ, ἤτοι [2] ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ὡς ἐπὶ τοῦ βούπαιδος, καὶ βουσύκου. [3]

ΒΟΟ'Σ ΚΕΡΑΣ. [4] ἤτοι περικείμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας ὑπὸ [5] τὸ ἄγκιστρον, ἵνα μὴ ἀποτρώγῃ [6] ὁ ἰχθύς. ἔνιοι δὲ, τὴν τρίχα, κέρας. [7]

ΒΟΗΘΟΟ'Ν. [8] ἐν μάχῃ θοόν· ἀγαθὸν βοηθεῖν.

ΒΟΗ'Ν. τὴν μάχην·

— Βοὴν [9] ἀγαθὸς Μενέλαος.

ΒΟ-

1 Ἑαυτόν. Lege ἑαυτῷ, ut habet *Schol.* VILL.

2 Ἤτοι. Legere forte praestiterit κεῖται.

3 Βουσύκου. Apud *Hes.* βούσυκα. τὰ μεγάλα σῦκα. VILL.

4 Βοὸς κέρας. Il. Ω. 81. VILL.

5 Ὑπό. In *Hes.* κατὰ legitur. VILL. Conf. etiam *Etymol.* p. 505. vs. 16.

6 Ἀποτρώγῃ. Post hanc vocem adde cum *Schol.* τὴν ὁρμιάν. VILL.

7 Τρίχα, κέρας. Revera apud *Hes.* τρίχα, κέρας. *Plutarch.* de *Solert. Animal.* post *Aristotelem* contendit, κέρας significare cornu quod hamo praefigebatur. Et *Anna Daceria* inde quoque factum opinatur, ut κέρας vocaverint pilum bovinum; quod post cornu deinde adhibitus fuerit pilus. VILL.

8 Βοηθόον. Il. Ρ. 481. extat βοηθόον ἅρμα. Quod recte *Schol.* interpretatur, ἐν πολέμῳ ταχύ; ut *Hes.* dixit κατὰ τὴν μάχην ταχύν. βοὴ enim est μάχη. In Iliade quoque Ν. 477. invenitur βοῇ θοόν: sed variare in utroque loco lectionem monet *Barnesius*; & alios, divisim, βοῇ θοόν, alios unâ voce βοηθόον sequi. Haeret in incerto Clarissimus *Alberti.* Sed in *Pindari Nemeorum* 7', *Antistroph.* Β. unâ voce, idque sine ullâ controversiâ legitur, βοαθόων pro βοηθόων. Τιμὰ δὲ γίνεται, inquit, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον τεθνακότων βοαθόων, *id est, strenuorum bellatorum*; ut Il. Ρ. 571, & Ο. 585. θοὸς πολεμιστής. VILL.

9 Βοήν. Il. Β. 408. VILL.

ΒΟ'ΣΙΣ. βρῶσις·

— Βόσιν [1] ἰχθύσιν. —

ΒΟ'ΜΒΗΣΕ. ποιῶς ἐψόφησεν.

Βόμβησεν [2] δὲ λίθος. —

ΒΟΤΡΥΔΟ'Ν. [3] ἑτέρα τῆ ἑτέρας ἐχομένη· ὡς οἱ βότρυς τὰς ῥάγας ἔχουσι.

ΒΟ'ΑΣ ΑΥ'ΑΣ. [4] τὰς ἀσπίδας λέγει τροπικῶς· ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος.

ΒΟΑ'ΓΡΙΑ. [5] αἱ ἀσπίδες. ὁ δὲ Ἀπίων· τὰ ἐκ βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆς μάχης [6] τὰ λάφυρα.

ΒΟΥΛΕΎΣΑΝΤΕΣ. [7] βουλευσάμενοι. βουλὴν συνθέντες.

ΒΟΥΛΗΦΟ'ΡΟΙ. ποτὲ μὲν βασιλεῖς·

Οὐ

1 Βόσιν. Il. Τ. 268. Vill.

2 Βόμβησεν. Od. Θ. 190. Vill.

3 Βοτρυδόν. Lege βοτρυδόν. Il. Β. 89. de apibus:

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται. —

quod de iisdem apibus sic expressit *Virgil. Georg.* IV. 558:

— *Lentis uvam demittere ramis.* Vill.

4 Βόας αὔας. Il. Μ. 137. Vill.

5 Βοάγρια. Il. Μ. 22. Vill.

6 Τῆς μάχης. Si sic interpungas, ut est in *Codice Manuscripto*, τὰ ἐκ τῆς βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆς μάχης τὰ λάφυρα, sensus erit: *quae ex praelio capta sunt; id est, belli spolia.* Sed malo legere: τὰ ἐκ τῆς βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι τῆς μάχης, τὰ λάφυρα. scilicet, quae capta sunt ex βοῆς, *id est*, pugnâ; spolia. Ut habet *Schol.* Il. Μ. 22. τὰ τῆς μαχῶν ἀγρεύματα. Vill.

7 Βουλεύσαντες. *Alberti*, qui haec verba laudat, legit βουλεύσαντες, quod recte quidem in βουλεύσαντες mutat; sed est in Manuscripto βουλεύσαντες. Extat haec vox Il. Α 531. δυϊκῶς, ut addit *Hes.* Vill.

Οὐ χρὴ.[1] παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

ποτὲ δὲ ἐπιθετικῶς· αἱ ἐκκλησίαι[2] ἐν αἷς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται.

ΒΡΟΤΟ΄Σ.[3] ἄνθρωπος ὑποκοριστικῶς τῷ βρότῳ, τουτέστιν τῷ φόνῳ.

ΒΡΟΤΟ΄ΕΝΤΑ.[4] πεφονευμένα.

ΒΡΙ΄ΘΟΝ.[5] ἐπλήθυον.

ΒΡΙΘΥ΄.[6] βαρύ, ἀπὸ τούτου καί·

Καρπῷ[7] βεβριθυῖα νοτίῃσί τε μαρμαίρουσιν.

ΒΡΟΤΟΛΟΙΓΟ΄Σ.[8] ὁ Ἄρης, ὁ διὰ τοῦ φονεύειν τὸν ὄλεθρον ἐπιφέρων· βρότος γὰρ, ὁ φόνος, ἢ ὁ τοὺς βροτοὺς ὀλοθρεύων.

ΒΡΙ΄ΖΟΝΤΑ.[9] νυστάζοντα.

ΒΡΑ΄ΣΣΩΝ.[10] οἱ μὲν, ἐλάσσων· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ, ἄτακτος καὶ μὴ σταθερός.

ΒΡΙΗ΄ΠΥΟΣ.[11] μεγαλόφωνος.

ΒΡΥ΄ΕΙ.

1 Οὐ χρή. Il. Β. 24. VILL.

2 Αἱ ἐκκλησίαι. Od. Ι. 112. Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες. Ubi Schol., βουληφόροι. εἰς ἃς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται. Eundem versum corruperunt librarii in Etymol. Magn., qui ab Apollonio mutuatus est, quae docet p. 280. v. 43.

3 Βροτός. Il. Β. 248. &c.

4 Βροτόεντα. Il. Ζ. 480. &c.

5 Βρῖθον. Od. Ι. 219.

6 Βριθύ. Il. Ε. 746.

7 Καρπῷ. Il. Θ. 307. VILL.

8 Βροτολοιγός. Il. Ε. 518. &c.

9 Βρίζοντα. Il. Δ. 223. VILL.

10 Βράσσων. Lege βράσσων, ut habetur Il. Κ. 226. ob ἐλάσσων sequens Nec extat βράσσων in Homero: at est apud Hes. pro βραδύτερον, ἀσθενέστερον. VILL.

11 Βριήπυος. Il. Ν. 521. Epithetum Martis apud Homerum. Addit Hesychius μέγας. δεινός. VILL.

ΒΡΥΕΙ. [1] βρύειν τὰς καρπὰς ποιεῖν τὰς νέωςὶ ἀναφυομένας.

ΒΡΕΧΜΟΝ. τὸ βρέχμα· [2]

— Ἐπὶ βρεχμόν [3] τε καὶ ὤμυς.

ΒΡΙΣΑΝΤΕΣ. [4] βαρύνοντες.

ΒΡΑΧΕ. [5] ἰδίωμα φωνῆς.

ΒΥΚΤΑΩΝ. [6] φυσητῶν.

ΒΥΣΣΟΔΟΜΕΥΟΝ. [7] ἐκ βυθῦ τῆς διανοίας κρυπτῶς συνετίθεσαν· βυσσοδομεύειν δὲ λέγεσι κτ᾽ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, καὶ συντίθεται ἐπιβελὴν, [8] ἤ καθ᾽ ὃ ἄν τις ἐν βυθῷ τῆς θαλάσσης οἰκοδομήσειέν τι, τυτέστι κρυπτῶς συντιθέμενον καὶ ἐ φανερῶς.

ΒΥΣ-

1 Βρύει. Il. P. 56. De plantâ:
— Καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ.
ubi fusius *Hes.* βρύει, πηγάζει, πληθεῖ, ἀνθεῖ, αὔξησιν, αὔξεται. Vill. Pro ποιεῖν an legendum est ποιεῖ, scil. ὁ ποιητής.

2 Βρέχμα. Habet *Hes.* βρέγμα. τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, & βρεχμὸν, τὸ κρανίον. Idem quoque affert in βρεγμὸν, quod aeque dicitur ac τὸ βρεχμόν. Itaque legitur in quodam Lexico *Manuscripto Sangermanensi*: Βρέγμα καὶ βρεγμόν. τὸ ὑπὲρ μετώπιον μέρος. Vide *Polluc.* 2. 39. Vill.

3 Ἐπὶ βρεχμόν. Il. E. 586. Vill.

4 Βρίσαντες. Infra legitur recentiori manu additum: βρίθοντες. βρύουσαι ἄνω πληθύνουσαι. (Lego ἀναπληθύνουσαι) ἀναφύουσαι. Respicit *Il.* Σ. 561.
Ἐν δ᾽ ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν.
Vill. Βρίσαντες autem legitur *Il.* P. 233.

5 Βράχε. *Il.* M. 396. &c.

6 Βυκτάων. Od. K. 20. *Etymologus Magnus*: ἠχητικός, ὁ μεγάλως ἠχῶν. Ὅμηρος, βυκτάων ἀνέμων. καὶ Λυκόφρων·
Βύκτας ἐν ἀσκῷ σύγκατακλείσας βοός.
Vill.

7 Βυσσοδόμευον. Od. Δ. 676. Vill.

8 Ἐπιβελήν. In *Manuscripto* legitur separatim ἐπὶ βελὴν, quemadmodum & edidit *Alberti*; sed mutandum est in ἐπιβελὴν unâ voce. Pro συντίθεται mallem συντίθεσθαι. Vill.

ΒΥΣΣΟΣ. [1] βυθός.

ΒΩΜΟΥΣ. ποτὲ μὲν συνήθως ἡμῖν.

> Τὴν μὲν ἔπειτ' [2] ἐπὶ βωμὸν [3] ἄγων. —

ποτὲ δὲ τὰς βάσεις, οἷον κρηπῖδας πλατείας, ἢ βασμούς· [4]

> Ἅρματα δ' [5] ἀμβωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσας.

ΒΩΤΟΡΑΣ. νομεῖς·

> — Βώτορας [6] ἄνδρας.

ΒΩΣΤΡΕΙΝ. [7] φωνεῖν, ἐπικαλεῖσθαι. [8]

ΒΩΝ. τὴν ἀσπίδα·

Οἶδ

1 Βυσσός. Conf. *Il.* Ω. 80.

2 Τὴν μὲν ἔπειτ'. Il. A. 440. VILL.

3 Βωμόν. In Manuſcripto legitur ἐπὶ βωμῷ. VILL.

4 Βασμούς. Proprie *gradus.* Haud ſcio an non βασιμοὺς, *firma*, *ſtabilia*, melius legeretur. VILL.

5 Ἅρματα δ'. Il. Θ. 441. VILL. *Chryſippus* quidem hoc ipſo *Homeri* loco ἀμβώμοισι legebat una voce: *Ariſtarchus* vero diviſim, ἀμ' βωμοῖσι, teſte *Etymol.* p. 81. v. 15. Itaque, cum & circumflexum accentum habeat *Apollonius*, & *Ariſtarchum* ut plurimum ſectetur, diviſis ipſum vocibus ſcripſiſſe ſuſpicor ἀμ' βωμοῖσι, quod & probaſſe videtur *Euſtath.* p. 722. v. 31. Deinde vero, quod cum omnibus libris & Grammaticis hic habet *Apollon.* πετάσας, metri cauſſa refinxit *Barneſ.* in πετάσσας.

6 Βώτορας. Il. M. 302. VILL.

7 Βωστρεῖν. Proprie eſt vox Dorica. Nam ſic *Theocritus* Εἰδ. Ε. verſu 64:

> Αἲ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες.

VILL.

8 Ἐπικαλεῖσθαι. Hoc ſenſu legitur Od. M. 124. VILL.

οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, ¹ οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν.

ΒΩΤΙΑΝΕΙΡΗ. ² ἄνδρας βοσκούσῃ, τρεφούσῃ.

1 οἶδ' ἐπὶ δεξιά. Il. Η. 238. Finis versus in Mſ. deeſt. Vill. Egregiè autem vulgatum οἶδ', ... οἶδ' confirmat *Apollon.*, pro quo *Euſtath. p.* 678. *v.* 51. *Mſſ. Codd. Barneſ.* & *Cod. Vratisl*, habent οἶδ'; multo, uti *Clarkius* & *Erneſtus* recte pronunçiarunt, languidius.

2 Βωτιανείρη. Sic in *Manuſçripto*, non vero βωτιανείρῃ, quemadmodum credidit *Alberti*. Sed legendum eſt βωτιανείρῃ. Vill. Conf. *Il*, Α. 155.

Γ.

ΓΑΥΛΟΙ´. [1] τὰ ποιμενικὰ ἀγγεῖα τοῦ γάλακτος.

ΓΑ´ΝΥΤΑΙ. [2] χαίρει.

ΓΑΙ´ΩΝ. [3] γαυριῶν.

ΓΑΜΕ´ΣΣΕΤΑΙ. [4] εἰς γάμον ἄξει.

ΓΑ´ΛΩΣ. ἀνδρὸς ἀδελφή·

Εἰδομένη [5] γαλόῳ. —

ΓΑ´ΡΓΑΡΟΝ. τόπον [6] τῆς Ἴδης.

ΓΑΙΗΪ´ΟΝ. γῆς υἱόν·

— Τιτυὸν [7] γαιήϊον υἱόν.

ΓΑΜΦΗΛΗ͂ΣΙ. ταῖς σιαγόσι, εἰονεὶ καμφῆλαι, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ σχῆμα ἐπικάμφαι. [8]

ΓΑΙΗ´-

1 Γαυλοί. *Od.* I. 223.

2 Γάνυται. In *Manuscripto* legitur γένυται. Sed reperitur apud *Hes.* γανύσεται & γάνυται per unum *nu*; quemadmodum & in *Homero* Il. N. 493. & Υ. 405. sic enim metri ratio exigit. VILL.

3 Γαίων. *Il.* A. 405. &c.

4 Γαμέσσεται. In *Hes.* legitur γαμέσεται. VILL. Pertinet glossa ad *Il.* I. 394. ubi in nonnullis fuit codicibus, quod secutus videtur *Hesych.*, γαμέσσεται.

5 Εἰδομένη. Il. Γ. 122. VILL.

6 Τόπον. Sic in *Manuscripto*. Male edidit *Montfaucon.* τόπος. VILL. Conf. *Il.* Θ. 48. Ξ. 292.

7 Τιτυόν. *Od.* H. 324. VILL.

8 Ἐπικάμφαι. Vocabulum corruptum: lege cum *Alberti* ἐπικάμψαι, vel potius ἐπι-

ΓΑΙΗ'ΟΧΟΣ. ὁ τὴν γῆν συνέχων, ἢ ὑπὸ τῆς γῆς ἐχόμενος.[1]

ΓΕ'ΓΩΝΕ.[2] ἐφώνει. ἐνίοτε δὲ τάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ δυναμένου μέχρι πολλοῦ ἐξακούεσθαι·

— Τόσσον[3] γὰρ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.

ΓΕΦΥ'ΡΩΣΕ.[4] διαβατὸν ἐποίησε.

ΓΕΝΕΗ'. σημαίνει πολλά. ἐπὶ μὲν γὰρ παντὸς γένους τῶν ἀνθρώπων·

Ὡς ἀνδρῶν[5] γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει.

ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας ἀφ' ἧς δύναταί τις γεννᾷν·

Τῷ δ' ἤδη[6] δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων.

ἐπὶ

ἐπικεκάμφθαι: & καμφῆλαι pone in dativo. Vide *Polluc.* 2. 93. *Schol.* habet κεκάμφθαι, in Il. N. 200. VILL.

1 Ὀχούμενος. Melius in *Hes.* συνεχόμενος. Γαιήοχος est Neptuni epithetum. Il. N. 43. &c. VILL. Immo vero *Hesychio* pro συνεχόμενος restituendum est ἐχόμενος, & *Apollonio* ἐπὶ pro ὑπό. Vid. *Ruhnken.* V. Cl. *Auctar. Emend.* ad *Hesych. p.* 790.

2 Γέγωνε. Vide *Moerin* in γεγωνεῖν, ibidemque *Clar. Piersonium.* VILL.

3 Τόσσον γάρ. Il. M. 337. Versus apud *Hom.* sic legitur:

— Ἀλλ' ὥπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.

VILL. Τόσσον γάρ, quod vix crediderim ab *Apollonio* additum esse versui *Homerico*, leviter emendatum aptissime in ipsa ponetur interpretatione, ἐνίοτε δὲ τάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ... δυναμένου μέχρι πολλοῦ ἐξακούεσθαι, τοιοῦτον γάρ, Ἔην &c.

4 Γεφύρωσε. Il. O. 357. VILL.

5 Ὡς ἀνδρῶν Il Z. 149. VILL.

6 Τῷ δ' ἤδη. Il. A. 250. VILL. Num credidit igitur *Apollonius*, in ipso adolescentiae flore fuisse Nestorem, cui bis tantummodo ea effluxerit aetas, *ex qua gignere possint homines?* Enimvero non ex nostris moribus haec aestimanda, sed explicanda sunt ex veterum placitis, in quibus *Heraclitus* triginta annis fieri censebat, ut γεννῶντα παρέχῃ τὸν ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένον ὁ γεννήσας: teste *Plutarcho de Oracul. defectu. p.* 415. E. Eandem

rü-

ἐπὶ δὲ τῆς εὐγενείας.

> Ἀμφότερον, [1] γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
> Κέκλημαι. —

ἐπὶ δὲ τῆς ἀπὸ προγόνων εἰς τινα ἄνδρα καταγωγῆς·

> Ταύτης [2] τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

ἐπὶ δὲ τῆς γενέσεως·

> Ὁπλότερος [3] γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.

ΓΕΡΩΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐντίμου.

> Πρῶτον [4] ἔπειτα γέροντα καταπτίμενος [5] ἐπέεσσιν.

καί·

> Κίκλησκεν [6] δὲ γέροντας. —

γέρας γὰρ, ἡ τιμή. ἐπὶ τοῦ καθ' ἡλικίαν·

> Ὦ γέρον, [7] ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι. —

ΓΕΝ-

rationem secutus *Plato de Republ. Lib.* V. *p.* 460. G. Ἆρ' οὖν σοι ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἀκμῆς, τὰ εἴκοσιν ἔτη γυναικὶ, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα. Conf. *Albert.* ad *Hesych. p.* 814.

1 Ἀμφότερον. Il. Δ. 60. VILL.

2 Ταύτης τοι γενεῆς. Il. Ζ. 211. VILL.

3 Ὁπλότερος. Il. Β. 707. VILL.

4 Πρῶτον. Od. Β. 39. VILL.

5 Καταπτίμενος. Lege καθαπτόμενος. In versu pro ἐπέεσσι merito legitur apud *Homer.* προσέειπε. Confundit *Apollonius* cum Od. Κ. 70. ubi extat μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν. At Od. Ω. 392. in eodem versu sic constructa occurrunt duo vocabula:

> Μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν.

VILL.

6 Κίκλησκεν. Il. Β. 404. VILL.

7 Ὦ γέρον. Il. Θ. 102. VILL.

ΓΕΝΝΑΙ͂ΟΝ. συγγενικόν·

Οὐ γάρ [1] μοι γεννάικον ἀλυσκάζοντι. ——

ΓΕΡΗ'ΝΙΟΣ. [2] ὁ ἔντιμος.

ΓΕΡΟ'ΥΣΙΟΝ. [3] τὸν τοῖς ἐντίμοις κατὰ τιμὴν διδόμενον οἶνον. ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ·

Οὐδ' οὕτω [4] γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.

ΓΕΙ'ΝΕΑΙ. [5] γεννήσεις.

ΓΕΡΑΙΑ'Σ. τὰς γέροντι [6] ἐχούσας γυναῖκας. οἱ μὲν, τὰς ἱερείας [7] περιπολούσας. [8]

ΓΕ'Ν-

1 Οὐ γάρ μοι. Il. E. 253. VILL. Confutari etiam *Apollonii* auctoritate poterit varietas lectionis a *Barnes.* & *Clarkio* in hoc ipso versu notata.

2 Γερήνιος. Addit *Hes.* γέρων. *Schol.* habet ἔντιμος· παρὰ τὸ γέρας. ἢ ὁ ἐν Γερήνῃ κώμῃ τραφείς. *Lexicon Manuscriptum* a me consultum habet, ut *Hes.* ἔντιμος, γέρων. VILL. Conf. *Il.* B 336. &c.

3 Γερούσιον. Extat locus Il. Δ. 259:

—— Ὅ τε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται.

Consentiunt *Hes.* & *Schol.* ita ut non vetus, aut senibus destinatum vinum, sed honorabile, honoratis propinatum significet. In *Lexico Ms.* Γερούσιον, ἔντιμον. VILL.

4 Οὐδ' οὕτω. Il. Γ. 170. VILL.

5 Γείνεαι. Lege γίνεαι. VILL. Immo vero spectat glossa Od. Υ. 202.

Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.
Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός.

Ubi *Schol.*, uti *Apollon.*, Γείνεαι, γεννήσεις. pro quo lege apud utrumque γεννήσῃς, quod ex *Eustathio Scholiastae* restituit *Barnes.* Vidit glossae hujus sedem & indicavit *Alb.* ad *Hesych.* v. Γεινεῖ.

6 Γέροντι. Sic in Manuscripto. Lege γέρας τι cum *Alberti*, qui haec verba laudat. Vide *Hesychium* & *Harpocrationem*. VILL.

7 Ἱερείας. In *Ms.* ἱερείας. VILL.

8 Περιπολούσας. Sic in *Manuscripto.* Male legit alienis ocu-

ΓΕ´ΝΤΟ. ἔλαβεν·

— Γέντο δ' [1] ἱμάσθλην.

τίθεται δὲ ἡ λέξις κατὰ συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

ΓΕ´ΝΥΣ. τὰ γένεια·

— Πυκάσαι [2] τε γένυν εὐανθεῖ λάχνῃ.

ΓΗΘΟΣΥ´ΝΗ. γεγηθυῖα·

Γηθοσύνη [3] δὲ θάλασσα διΐστατο. —

καὶ τὸ ἀρσενικόν·

Γηθόσυνος [4] δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία. —

ΓΗ-

oculis *Alberti* ἀστυπαλύσας. Conjicit scriptum fuisse, ἀστυπάλαι οὔσας. Ego mallem ἀστυπολευούσας, vel ἀστυπόλους οὔσας, quae vox extat apud *Aristophanem* & *Athenaeum*, seu ἀστυπόλους, quod saepe apud *Euripidem* occurrit. Extat γεραιὰς Il. Z. 87. ubi Hector monere jubetur matrem suam, ut congreget γεραιὰς Minervae vota facturas. Vill.

1 Γέντο δ'. Il. Θ. 43. Vill.

2 Πυκάσαι. Od Λ. 319. Vill. Cold. nonnulli l. l. habent γένυς, contractum ex γένυας, quod ipsum suspicor fere dedisse, *Apollonium*. Juvat certe hanc suspicionem, quod interpretatur per pluralis numeri formam τὰ γένεια.

3 Γηθοσύνη. Il. N. 29. Nota diligenter variantem Lectionem. Alii enim substantive legunt γηθοσύνῃ, in dativo; Hic vero adjectivum facit. Idem dubium oritur Od. Λ. 539. ubi loquitur *Hom.* de animâ Achillis magnifice incedente per herbosum pratum: Γηθοσύνη (seu γηθοσύνῃ) ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι. At Il. Φ. 390. sic loquitur de Jovis corde, cum quo nomen foemininum adjectivum convenire non potest:

— Ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ,
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο Θεοὺς &c.

Hesychius non facit mentionem τοῦ γηθοσύνη nisi substantivi: Γηθοσύνη. χαρὰ, τέρψις. ἡδονή. Et sic habet *Lexicon Manuscriptum* quod consului. *Etymol.* γηθοσύνη explicat per χαρά Vill.

4 Γηθόσυνος. Od. Ε. 269. Vill.

ΓΗ'ΡΥΣ. [1] φωνή.

ΓΛΥΦΙ'ΔΑΣ. τὰς χιλὰς [2] τῆς ἀκίδος αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν. εἴρηται δὲ γεγλύφαι, [3] ὅ ἐστι κεκοιλάνθαι. καὶ τὸ γλύφειν ἀπ' αὐτοῦ.

ΓΛΗ'ΝΕΑ. κοροκόσμια· [4]

— Ὅς γλήνεα [5] πολλὰ κεχάνδει.

ΓΛΑ'ΓΟΣ. [6] γάλα. ἀπὸ τούτου, καὶ τὰ ἀπὸ [7] τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα·

— Πολυγλαγέας [8] κατὰ πέλλας.

ΓΛΑ-

1 Γῆρυς. *Il.* Δ. 437.

2 Χιλάς. Lege χηλάς. VILL.

3 Γεγλύφαι. Lege παρὰ τὸ γεγλύφθαι. Sic enim habet aliud *Lex. Mſ.* τὰς χιλὰς (lege χηλὰς) τῆς ἀκίδος αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν· παρὰ τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὅ ἐστι κεκοιλάνθαι. VILL. Conf. *Il.* Δ. 122. ibique *Schol.*

4 Κοροκόσμια. *Schol.* Il. Ω. 192 ποικίλας θέας ἄξια, κόσμια, (credo ſcriptum fuiſſe κορο-κόσμια, ut apud *Apoll.*) ἢ χρήματα κατὰ Ἠλείους. Οἱ δὲ, ἀξιοθέατα *Etymol* habet quoque κόσμια pro κοροκόσμια. VILL. Et apud *Schol.* & apud *Etymol.* recte reſtitues κορο-κόσμια, quod *Heſych* & *Suid.* interpretantur τὰ τῶν παρθένων χρυσώματα.

5 Ὅς γλήνεα. Il. Ω. 192. VILL.

6 Γλάγος. *Il.* B. 471. Π. 643.

7 Ἀπὸ. Turbat orationem praepoſitio. Rectius omittet cum *Schol.* ad *Il.* Π. 642. Πέλλας. τὰ ἀγγεῖα τοῦ γάλακτος.

8 Πολυγλαγέας· Il. Π. 642. Lege πολυγλαγέας, pro quo hodie in *Hom.* extat περιγλαγέας. In *Heſ.* invenitur ſimplex Γλαγέας. γεγαλακτωμένας. VILL. Fuerunt ſcilicet, qui l. l. diviſis formis legerent περὶ γλαγέας, quorum rationes etiam ſecutus eſt *Etymol. p* 659. *v.* 41. Ἰλιάδος Π γλαγέας κατὰ πέλλας. — Saepe autem apud Poëtam praepoſitio περὶ praeſtantiam indicat in compoſitis aut abundantiam, uti in περικαλλὴς, περιμήκης, περιμήκετος, περίκηλος &c. Ejusdem fere, atque adeo antiquae notae verbum περιγλαγέας, haud ſcio an praeferri debeat, facilioribus quidem formis, ſed quae multo certe

ΓΛΑΦΥΡΑΙ΄. [1] κοῖλαι.

ΓΛΥΚΥ΄ΘΥΜΟΣ. [2] ἤπιος.

ΓΛΩΧΙ͂ΝΑ. [3] τὴν γωνίαν. καὶ τριγλώχινας [4] οἰστοὺς, τοὺς τριγώνους τὸ σχῆμα.

ΓΛΑΥΚΩ΄ΠΙΣ. ἀπὸ τοῦ τῆς ὄψεως [5] τὴν θεὸν ὀρί-ζονται. καὶ γὰρ ὁ λέων·

Γλαυκιόων [6] δ' ἰθὺς φέρεται. —

οἷον πυρῶδες βλέπων. διὰ δὲ τῆς ὄψεως καὶ τὸ τῆς διανοίας πυρῶδες ὁρᾶται τοῦ θεοῦ. ὥσπερ δὲ Ζεὺς εἴρηται παρὰ τὸ ζῆν· [7] οὕτως καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τοῦ αἴθην [8] ἐκ τοῦ ὄψεως.

ΓΝΩΤΟ΄Ν. [9] ἀδελφόν. καὶ πληθυντικῶς·

Γνω-

certe magis, quam difficilior nostra, a Glossatoris interpretatione profectae videantur, πολυγλαγίας *Apollonii*, & alteri, quae *Toupio* V. Cl. probatur *Emend. in Suid. T.* III. *p.* 75., εὐγλαγίας *Athenaei L.* XI. *p.* 495.

1 Γλαφυραί. *Il.* Β. 516. &c.

2 Γλυκύθυμος. *Il.* Υ. 467.

3 Γλωχῖνα. *Il.* Ω. 274.

4 Τριγλώχινας οἰστούς. Pluralem formam nescio ubi adhibuerit Poëta: τριγλώχινι οἰστῷ dixit *Il.* Ε. 393. & ἰῷ τριγλώχινι *Il.* Λ. 507.

5 Τοῦ τῆς ὄψεως. Hic puto deesse πυρός. Vill. Eodem jure addere possis καὶ ἐκπληκτικοῦ, δεινοῦ, vel πυρώδους. Conf. *Etymol. p.* 233. *v.* 31. *p.* 547. *v.* 7. & *Eustath. p.* 86. *v.* 35. seqq.

6 Γλαυκιόων. Il. Υ. 172. Vill.

7 Ζῆν. *Vivere.* Forsan legendum ζεῖν *fervere.* Melius enim responderet τῷ αἴθην sequenti. *Etymologus* habet: Ζεὺς, παρὰ τὸ ζέειν καὶ αἴτιος εἶναι τοῖς ζῶσι τοῦ ζῆν ... ἢ παρὰ τὴν ζέσιν· θερμότατος γὰρ ὁ ἀήρ. Ubi vides eum utramque etymologiam τοῦ ζῆν & τοῦ ζεῖν conjunxisse. Vill.

8 Αἴθην. Mallem αἴθειν. Hoc mendum ex affinitate pronunciationis ortum est. Vill.

9 Γνωτόν. *Il.* Η. 401. &c.

Γνωτοί [1] τε γνωταί τε. —

ΓΝΑΜΠΤΗῙΣΙ [2] κεκαμμέναις.

ΓΝΑΜΠΤΑ`Σ ἝΛΙΚΑΣ. [3] τὰς δρακοντώδης [4] ἢ δακτύλους.

ΓΝΥ'Ξ. [5] ἐπὶ γόνυ.

ΓΟ'ΝΟΣ. ποτὲ μὲν ἀπόγονος·

Ὄφρα ἴδῃς [6] οἷος Ζηνὸς γόνος. —

ὁτὲ δὲ ἐπιγονή·

Πεντήκοντα [7] δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν.

ἔστι δὲ ὅτε·

Οὐκ ἔτ' ἀπολήξει [8] τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα.

οὕτως εἴρηται ἀπὸ τούτου, ἐμὸν γένος.

ΓΟΥΝΩῙ. γονοὺς [9] καλοῦσι τοὺς γονίμους τόπους.

ΓΡΑΠΤΥ͂Σ. τὰς ἀμύξεις καὶ καταξύσεις·

Κνη-

1 Γνωτοί τε. Il. Ο. 350. VILL.

2 Γναμπτῇσι. Vix alio spectare potest glossa, quam ad *Il.* Λ. 416. Conf. *v.* Ἀργέδοντος *p.* 161.

3 Γναμπτὰς ἕλικας. Il. Σ. 401. VILL.

4 Δρακοντώδης. Lege δρακοντώδεις, ut *Alberti* edidit. VILL.

5 Γνύξ. *Il.* Ε. 68. &c.

6 Ὄφρα ἴδῃς. Il. Ν. 449. VILL.

7 Πεντήκοντα. Il. Μ. 130. Sic versus in *Manuscripto* corrupte legebatur:

Πεντήκοντα δ' ἕκαστῃ, γόνος δ' οὐ γίνετ' αὐτῶν.

VILL.

8 Οὐκ ἔτ' ἀπολήξει. Od. Τ. 166. Lege ἀπολλήξεις. VILL. In consonantibus non geminandis ubique fere convenit *Apollonio* cum *Cod. Vratislav.* Mox autem pro ἀπὸ τούτου, haud scio an legendum sit ἀντὶ τοῦ.

9 Γονούς. Lege γουνούς. VILL. Γουνῷ habet Poëta. *Il.* Ι. 530.

Κνημῖδας γραπ]ὰς [1] δέδετο, γραπ]ῦς ἀλεείνων·

τοιῦτο καὶ τό·

— Ἐπέγραψε [2] χρόα φωτός.

καί·

Νῦν δέ μ' [3] ἐπιγράψας ταρσῶ. —

καί·

Γράψας [4] ἐν πίνακι πυκ]ῷ θυμοφθόρα πολλά·

οἷον ἐγχαράξας σημεῖα πολλά.

ΓΟΡΓΩ'. γοργότης· [5]

Τῇ [6] δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο.

ΓΥΩ'ΣΩ. [7] χωλώσω.

ΓΥ'Λ.

1 Κνημῖδας γραπ]άς. Od. Ω. 228. Lege ῥαπ]άς. VILL.

2 Ἐπέγραψε. Il. Δ. 139. VILL.

3 Νῦν δέ μ'. *Il.* Λ. 388. ubi legitur ταρσὸν ποδός. VILL.

4 Γράψας. Il. Z. 169. Unde pro πυκ]ῷ lege π]υκ]ῷ. VILL. Ex *eodem* loco derivata etiam *Suidae* glossa est π]υκ]ῷ. — *Apollonii* tamen πυκ]ῷ equidem loco movere non ausim: Eandem enim formam nonnulli exhibent *Homeri Codd.*, atque inde notaverat olim auctor glossae, quam servavit *Phavorinus*, πυκτὸς πίναξ παρ' Ὁμήρῳ.

5 Γοργότης. Notandum sane *Apollon.* per Γοργὼ non intelligere Gorgonis nomen, sed aliquid visu terribile. Consonat *Hes.* qui in voce γοργὼ contendit fabulas de Perseo & Gorgonibus *Homero* non cognitas, sed postea ab *Hesiodo* aliisque Poëtis inventas fuisse; in Γοργείην κεφαλὴν ita habet: ὐ τὴν Γοργόνα ἐκληπ]έον, ἀλλὰ γοργότητά τινα καὶ φοβητρον. Ἡσίοδος δὲ πλανηθεὶς, ἀνέπλασεν ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν Γοργόνος. *Theogon.* versu 280. VILL.

6 Τῇ δ' ἐπί. Il. Λ. 36. VILL.

7 Γυώσω. Lege γυιώσω, ut Il. Θ. 402. VILL.

ΓΥΑ. [1] κυρίως, πόδες καὶ χεῖρες.

ΓΥΑΛΟΝ. τὸ κύτος τοῦ θώρακος·

Ῥῆξε δὲ [2] θώρηκος γύαλον. —

Τιθέασι δέ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν κοιλωμάτων, ὡς Ἡσίοδος·

— Γυάλοις [3] ὑπὸ Παρνησοῖο.

ΓΥΝΑΙΩΝ ΕΙΝΕΚΑ ΔΩΡΩΝ. διὰ δωροδοκίαν. [4] συνεμάχησε γὰρ Εὐρύπυλος Πριάμῳ, λαβούσης ἄμπελον χρυσῆν τῆς γυναικός. [5] οὐ λέγει δὲ Ὅμηρος. καὶ Ἐριφύλη δ' Ἀμφιάραον ἔπεισεν ὅρμον χρυσοῦν λαβοῦσα·

Ἡ

1 Γυα. Lege γυῖα, ut Il. Γ. 34. & alibi passim. Vill.

2 Ῥῆξε δὲ. Il. N. 507. Vill.

3 Γυάλοις. *Hesiod. Theogon.* 499. Vill.

4 Δωροδοκίαν. Hic omissum puto vocabulum, & legendum cum *Hes.* διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν. Vill. Emendationem dissuadet canon Cl. *Ernesti* III.

5 Γυναικός. Respicit *Apollonius Od.* Λ. 520. ubi de Eurypylo:

— Πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Κήτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων.

Sed qualia ista fuerint dona, & quis cui dederit, nusquam refert Poëta: unde *Apollon.* οὐ λέγει δὲ Ὅμηρος. — Itaque varias Grammatici huc contulerunt narrationes, quarum unam posuit *Apollonius*, & reliquas recenset *Eustath. p.* 1697. *v.* 26. seqq. — ubi tantam habet diversarum interpretationum copiam, ut merito pronunciasse de hoc loco intelligatur *Strabo* L. XIII. p. 616. Αἴνιγμά τι τιθεὶς ἡμῖν μᾶλλον, ἢ λέγων τι σαφές. Οὔτε γὰρ τοὺς Κητείους ἴσμεν οὕς τινας δέξασθαι δεῖ, οὔτε τὸ γυναίων εἵνεκα δώρων. ἀλλὰ καὶ οἱ γραμματικοὶ μυθάρια παραβάλλοντες, εὑρεσιλογοῦσι μᾶλλον ἢ λύουσι τὰ ζητούμενα. — Conf. *Dict. Cretens. IV.* 14.

Ἣ [1] χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.

ΓΩΡΥΤΟΣ. [2] ἡ τοξοθήκη, οἱονεὶ χωρυτός· παρὰ τὸ τόξον χωρεῖν. συγγενὲς γὰρ τὸ Γ τῷ Χ. οἷον χώρημα τοῦ τόξου. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

1 Ἣ χρυσόν. Od. Λ. 326. VILL. Itaque de Amphiarao etiam idem iſtud, γυναίων εἵνεκα δώρων, habet Poëta Od. Ο. 247. Ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι, γυναίων εἵνεκα δώρων.

2 Γωρυτός. Hinc Latinum *Corytus*. Occurrit Od. Φ. 54. Vide *Polluc.* X. 142. VILL.

Δ.

Δ.

ΔΑ'ΨΑΙ. ἐπὶ τ̃ θηρίων. ὅμοιον τὸ δαρδάπτειν, ὅ ἐστιν καταφαγεῖν μετ̃ ἁρπαγμȣ̃·

Δάψῃ. [1] —

ὅταν δὲ λέγῃ·

Χρήματα [2] δαρδάπτȣσι, —

μεταφορικῶς, ἀντὶ τ̃ κατεσθίȣσι.

ΔΑΙΔΑΛΟ'ΕΝ. [3] τῇ κατασκευῇ ποικίλον.

ΔΑΙ'ΕΝ. [4] ἔκαιεν. σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ ἐμερίζειν. ἀφ' ȣ̃ καὶ δαιτρὸς [5] ὁ μάγειρος, καὶ δαὶς ἡ εὐωχία· [6] ἐπεὶ μεριστὰ ἦν τὸ παλαιὸν τὰ βρώματα. καὶ δασμὸς [7], ὁ διαμερισμός.

ΔΑΦΟΙΝΟ'Σ. [8] ὁ μεγάλως φοινὸς, ἐρυθρός. ἔνιοι δὲ, δαφοινὸν, τὸν μεγάλως φόνιον.

ΔΑ'ΜΑΡ. ἀνδρὸς γυνή· ἀπὸ τ̃ δεδαμᾶσθαι [9] τῷ ἀνδρί.

1 Δάψῃ. Il. N. 831. VILL.

2 Χρήματα. Od. Ξ. 92. VILL.

3 Δαιδαλόεν. Lege δαιδάλεον. Il. Θ. 195. VILL. *Suidas* etiam formam servavit a Lexicographis non notatam Δαιδαλόεις.

4 Δαῖεν. *Il.* E. 7. &c.

5 Δαιτρὸς. *Od.* A. 141. &c.

6 Δαὶς. *Od.* A. 225.

7 Δασμὸς. *Il.* A. 166.

8 Δαφοινός. *Il.* B. 308. ubi vid. *Schol.*

9 Δεδαμᾶσθαι. *Schol.* (ad Il. Γ. 122.) ἀντὶ τȣ̃ τὸ δεδμῆσθαι, καὶ ὑποτετάχθαι τῷ ἀνδρί.

ΔΑΙ'ΜΟΝΕΣ. οἱ Θεοὶ, οἱονεὶ δαήμονες ὄντες, οἱ γὰρ Θεοὶ πάντες [1] ἴσασιν. ἢ ὅτι πάντα μερίζουσι, ἀπὸ τοῦ δάσασθαι.

ΔΑ'ΣΚΙΟΝ. [2] μεγάλως συσκιάζουσαν· διὰ τὸ δάσος.

ΔΑΗ'Ρ. [3] ἀνδρὸς ἀδελφός.

ΔΑΙ'ΦΡΩΝ. πολεμικός· ἀπὸ τοῦ δαΐζειν. ἀφ' οὗ καὶ δαῒς, ἡ μάχη·

—— Ἐν δαῒ λυγρῇ. [4]

ΔΑΣΠΛΗ'ΤΙΣ. [5] δυσπροσπέλαστος, δυσχερὴς τοῖς προσπελάζουσι.

ΔΑΩ'ΜΕΝ. [6] μάθωμεν.

ΔΑ'ΣΟΝΤΑΙ. [7] φάγονται.

ΔΑ'ΜΝΑ. [8] ἐδάμαζεν.

ΔΑ'ΣΟΝΤΑΙ. [9] μερίζουσιν.

ΔΑΡ-

At vero δεδμῆσθαι apud *Hes.* significat ὑποτετάχθαι. Hinc Athenis maritus dicebatur κύριος. Contra ἀδμὴς apud *Hes.* ex Od. Z. 109. est ἀδάμαστος παρθένος. VILL.

1 Πάντες. Lege πάντα, quod sensus postulat, & melius respondet sequenti πάντα μερίζουσιν. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* A. 222.

2 Δάσκιον. *Od.* E. 470.

3 Δαέρ. *Il.* Γ. 180.

4 Ἐν δαῒ λυγρῇ. Il. N. 286. VILL.

5 Δασπλῆτις. *Od.* O. 234.

6 Δαῶμεν. *Il.* B. 299.

7 Δάσονται. Od. P. 80. VILL.

8 Δάμνα. *Il.* Π. 103. &c.

9 Δάσονται. Vel temere haec a glossa ante hanc penultima divulsit Librarius, vel duas ejusdem formae interpretationes posuit *Apollon.*, vel alterutram denique adlevit interpolator.

ΔΑΡΔΑ'ΠΤΟΥΣΙ. κατεσθίουσι. καὶ φαίνεται τὸ μετὰ διασπαραγμοῦ[1] ἐσθίειν. τῶν ὀνοματοπεποιημένων ἡ λέξις.

ΔΑΙ'. σύνδεσμος ἴσος τῷ δέ[2]·

Τίς δαῖς, τίς δαὶ[3] ὅμιλος; —

καί·

Πῶς

1 Διασπασμοῦ. Vide *Apollonium* ipsum in δάψαι, quod desiuit μετὰ σπαραγμοῦ, ut hic μετὰ διασπασμοῦ, καταφαγεῖν, pro quo male editum a Clar. *Montfaucon*. ταραγμοῦ. Quod etiam observatum est ab *Alberti*. Vill.

2 Δαῖς. Nullo sensu. Lege δέ. Et sic habet *Hes*. Δαί. σύνδεσμος ἴσος ΔΕ' συμπλεκτικῷ, παρὰ τῷ Ποιητῇ. Et sic corrigendus in altero loco idem *Hes*. Pro Δαί. Δαί τί δέ, lego: Δαί. δέ. Τίς δαί, τίς δέ. Alludit *Hes*. ad eumdem *Odysseae* versum Α. 225. quod a nemine observatum est. Vill. In Append. monet Vir Cl. occupatam suam emendationem esse a praestantissimo *Toupio in corrigendis ad Theocrit.* qui in *Hesychio* restituendum censuerit, Δαί, δέ. Τί δαί; τί δέ. sibi autem ne nunc quidem displicere τίς δαί, τίς δέ, propterea quod ad *Homeri l. l.* respexisse putet *Hesych.* — Facilior certe est Cl. *Toupii* medicina. Caeterum pro τὸ δαῖς, quod habet *Cod.*, res ipsa edere jussit τῷ δέ.

3 Τίς δαῖς, τίς δαί. Od. Α. 225. Hodie in versu non δαί, sed δὲ legitur. Τίς ΔΕ' ὅμιλος, pro τίς ΔΑΙ'. Antiquam ex *Apoll.* restitue lectionem cujus locum invasit glossa. Vill. Et in hoc loco & *Il.* Κ. 408. *Aristarchi* doctrinam sequitur *Apollonius*. Vid. *Barnes.* ad *Od.* Α. 225. cujus adnotatio & *Hesychii* corruptela diligentiam non fugerunt Cl. *Valckenaerii* ad *Ammon.* p. 39. *Phavorinus* observationem annotavit, nescio unde ductam, Δαί. σύνδεσμος παραπληρωματικὸς τῶν πνευστικῶν μορίων. Voluit forte πευστικῶν. *Apollon. Syntax.* L. I. c. 12. συνάπτει δὲ (Ὅμηρος) μετὰ τὸ πύσματα τὸν Δαὶ σύνδεσμον. *Ammon. l. l.* Δαί. σύνδεσμος ἐρωτηματικός.

Πῶς δαὶ[1] τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί;

ΔΑΪΖΩΝ.[2] διαιρῶν, διακόπτων.

ΔΕΙΛΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ δειλαίου·

Ὦ μοι[3] ἐγὼ δειλός. —

ἐπὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς νοουμένου·

Ἔνθ' ὅ, τε[4] δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη.

ΔΕΙΡΗ.[5] ὁ τράχηλος. κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν τετραπόδων· διὰ τὸ ἀπὸ τούτων τῶν μερῶν ἄρχεσθαι δείρεσθαι.

ΔΕΔΜΗΑΤΟ.[6] δεδμημένοι ἦσαν, ἀντὶ τοῦ ὑποτεταγμένοι. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεσκεύαστο.[7]

ΔΕ-

1 Πῶς δαί. Il. Κ. 408. Hic quoque pro δαὶ non intellecto, minus bene hodie legitur πῶς δ' αἱ. VILL. Conf. Observ. pr[o]xime praeced.

2 Δαΐζων. Il. Η. 247. &c.

3 Ὦ μοι. Od. Ε. 299 VILL.

4 Ἔνθ' ὅ, τε. Il. Ν. 278. Male l[egi]tur in Manuscripto ἔνθ' ὅγε. [...] ὅ, τε; & ὅστε, pr[o] ὅς τ'. VILL.

5 Δειρή. Saepissime in casibus obliquis recurrit apud Poëtam.

6 Δεδμήατο. Il. Γ. 183. — Recte autem & hoc loco, & ubi paulo post eandem repetit glossam, interpretatur Apollonius δεδμημένοι, δεδαμασμένοι ἦσαν. Contra miretur forte aliquis Hesychium interpretari ὑποτεταγμένοι εἰσί. sed pravam ille cum Scholiaste secutus videtur lectionem, δεδμήαται, cui, praeter Apollonium, & metrum refragatur & Etymol. p. 193. v. 47. & p. 252. v. 53. — Nisi forte in Schol. & Hesych. temere scriptum esse censeas δεδμήαται pro δέδμηνται, quod ex Eustathio protulit Clarkius.

7 Ἔστι δὲ καὶ &c. Pertinet haec observatio ad aliam formam Homericam δέδμητο. Od. Δ. 426. &c.

ΔΕΔΕ'ΞΟΜΑΙ. [1] ἐνεδρεύσω.

ΔΕ'ΠΑΣ. [2] ποτήριον.

ΔΕΡΚΟΜΕ'ΝΟΙΟ. [3] ὁρῶντος, ἀτενίζοντος.

ΔΕΙΔΗ'ΜΟΝΕΣ. [4] εὐλαβεῖς· παρὰ τὸ δέος.

ΔΕΙ'ΔΕΚΤΟ. ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ποτήρια τῇ δεξιᾷ ἐκτείνειν·

— Δείδεκτο δέπας [5] Ἀχιλλεύς.

οἷον τῇ δεξιᾷ προέπιεν. ὅτ' ἂν δὲ διὰ λόγων δεξιῶνται·

Δειδέχαται [6] μύθοισιν. —

ὅθεν καὶ ἀγμδίκετος, [7] οἷον ἀσπαστός.

ΔΕΙΕΛΕΙ'ΗΣΑΣ. [8] τῆς δείλης ἐμβρωματισθείς.

ΔΕ-

1 Δεδέξομαι. Extat Il. E. 238:

Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί.

ubi *Schol.* habet, ὑποδέξομαι. ἐπιτηρήσω. VILL.

2 Δέπας. sexcenties dixit *Homerus*.

3 Δερκομένοιο. Extat Il. A. 88.

Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

ubi habet *Schol.* ὁρῶντος, ἢ ἐρρωμένου. Sed potius explicarem ὁρῶντος. Nam *videre* apud Poëtas Graecos est *vivere*; ut βλέπειν apud *Sophoclem*, quod hoc sensu saepissime usurpatur. Itaque quoddam *Lexicon Manuscriptum* habet δερκομένων, βλεπόντων. Quin & δερκομένου, Il Ξ. 141. accipitur pro *aspicientis*, & δερκομένῳ, Il. Ψ. 815. pro *intuenti*. Nunquam vero passive sumitur. VILL.

4 Δειδήμονες. *Il*. Γ. 56.

5 Δείδεκτο δέπας. Hic memoria lapsus est *Apollonius*. Legitur in *Hom*. Il. I. 224.

Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα.

VILL.

6 Δειδέχαται. Od. H. 72. VILL.

7 Ἀγμδίκετος. Lege ἀειδίκετος. VILL. Conf. *Il*. A. 248.

8 Δειελιήσας. Lege δειελιήσας. Extat Od. P. 599. VILL.

ΔΕΔΕΓΜΕΝΑ. [1] προσδεχόμενα.

ΔΕΡΤΡΟΝ. οἱ μὲν, [2] τὸν ἐπίπλουν. οἱ δὲ, τὸ δέρμα· παρὰ τὸν δορὰν. ἄλλοι δὲ, τὸ στόμα τοῦ γυπός·

Δέρτρον [3] ἔσω δύνοντες. —

ΔΕΝΔΙΛΛΩΝ. [4] περιβλεπόμενος.

ΔΕΚΤΗ. [5] ἐπαίτῃ· παρὰ τὸ δέχεσθαι.

ΔΕΔΟΚΗΜΕΝΟΣ. [6] ἐκδεχόμενος, ἐπιτηρῶν.

ΔΕΔΜΗΑΤΟ. [7] δεδαμασμένοι ἦσαν, ἢ κατεσκευασμένοι.

ΔΕΔΗΕΙ. [8] ἔφαινεν, ἐκαίετο.

ΔΕΙΚΝΥΜΕΝΟΣ. [9] δεξιούμενος.

ΔΕΙΚΝΑΑΣΘΑΙ. [10] διαλέγου ἀξιοῦσθαι.

ΔΕΙ-

1 Δεδεγμένα. Il. Ψ. 273. VILL.

2 Οἱ μέν. In *Lex. Manuscripto*, quod consului, legitur: Δέρτρον. ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, τὸ δέρμα καὶ πάντα τὸν χρῶτα τὸν ἀπὸ τοῦ ἥπατος. ἄμεινον δὲ τὸ ῥάμφος. δέρτρον ἀπὸ τοῦ δέρειν, ὅπερ ἐστὶ κρούειν. τούτῳ γὰρ διαρρήσσουσιν, ἃ ἂν ἐσθίωσιν οἱ γύπες τῇ κρούσει τοῦ ῥάμφους. καὶ ἔστι τὸ ὄνομα ῥηματικὸν, ὥσπερ παρὰ τὸ πλήσσω, πλῆκτρον· οὕτως καὶ παρὰ τὸ δέρω, δέρτρον Vide *Etym.* ubi pro ἔσω δύνοντα, in versu allato legendum est δύνοντες. VILL.

3 Δέρτρον. Od. Λ. 578. VILL.

4 Δενδίλλων. Il. Ι. 180. *Hes.* & *Schol.* interpretantur: τοῖς ὀφθαλμοῖς διανεύων. VILL.

5 Δέκτῃ. Od Δ. 248. VILL. Itaque in ipsa glossa scribe Δέκτῃ.

6 Δεδοκημένος. *Il.* Ο. 730.

7 Δεδμήατο. Idem fere quod supra. VILL.

8 Δεδήει. Il. Β. 93. VILL.

9 Δεικνύμενος. Il. Ι. 196. VILL.

10 Δεικανάασθαι. &c. *Il.* Ο. 85.

— Οἱ δὲ ἰδόντες
Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.

Uno

ΔΕΙΝΟ΄Σ. ἀξιωματικὸς, ἐντροπηματικός·

Αἰδοῖος [1] δέ μοι ἐσσὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.

ΔΕΙΔΗ΄ΜΟΝΕΣ. [2] ἐλεήμονες, δειλοί.

ΔΕΔΑΙ΄ΓΜΕ΄ΝΟΙ. [3] τεθνηκότες ἐν πολέμῳ.

ΔΕ΄ΜΑΣ ΠΥΡΟ΄Σ ΑΙΘΟΜΕ΄ΝΟΙΟ [4] ἐλέλειπτο ὡς τρόπος [5] πυρὸς καιομένου, διὰ τὴν ἀγωνίαν.

ΔΕ΄ΜΝΙΑ. [6] τὰ στρώματα· ἀπὸ τοῦ δέμειν ἐν αὐτοῖς μένειν.

ΔΕΞΙΑ΄·

Sed pertinet glossa ad Od. Σ. 110.

— Τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
Ἡδὺ γελώοντες, καὶ ΔΕΙΚΑΝΟ΄ΩΝΤ' Ἐπέεσσιν. Ubi *Schol.* Δεικανόωντ' Ἐπέεσσιν. ἔγων ἐδεξιοῦντο &c. vel ad Od. Ω 409.

Ὣς δ' αὔτως παῖδες Δολίου
κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
ΔεικανόΩΝΤ' Ἐπέεσσι, καὶ
ἐν χείρεσσι φύοντο.

Prioris loci διττογραφία servata videtur in duabus *Hesychii* Glossis, ἰδεικανόωντο, & Ἐδεικανόωντο. —

1 Αἰδοῖος. Il. Γ. 172. ubi in *Homero* Αἰδοῖος τε. VILL.

2 Δειδήμονες. Vide supra p. 217.

3 Δεδαϊγμένοι. *Il.* Τ. 203. &c.

4 Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Il. Α. 595. & Ν. 673. VILL. Adde *Il.* Σ. 1.

5 Τρόπος. Quidam legerunt τρόπον, ut habet *Hesychius*. Τρόπον enim in accusativo interdum sumitur pro δίκην, *instar*; sed nihil muto. Apud *Suidam* legitur, Δέμας. τρόπος. Et hic est nominativus τοῦ ἐλέλειπτο. VILL. Omnino legendum est, Ἐλέλειπτο ὡς, τρόπον πυρὸς &c. — *Schol.* ad *Il.* Ρ. 366., ubi nomen δέμας Poëta eodem usu posuit, Δέμας πυρός. τρόπον καιομένου πυρός. Excerpta *Schol. Mst.* apud *Barnes.* ad *Il.* Σ. 1. Λείπεται δὲ τὸ ὡσεί. *Eustath. p.* 864. *v.* 43. Ἐλλιπῶς δὲ πέφρασται. — ἀντὶ τοῦ ὥσπερ ἂν πῦρ μάχοιτο. Conf. *Hesych.* *v.* Δέμας & *Phavor. p.* 466. *v.* 24.

6 Δέμνια. *Od.* Δ. 301. &c.

ΔΕΞΙΑΔΗΝ. [1] δεξιὸν ὄντα, ἢ Δεξιοῦ υἱόν.

ΔΕΟΙΜΙ. [2] δεσμεύοιμι.

ΔΕΣΜΟΙ. οὕτως λέγονται καὶ οἱ ἧλοι·

— Κόπτε [3] δὲ δεσμοὺς

ΔΕΥΤΕ. [4] ἄγετε δή.

ΔΕΥΡΟ. [5] εἰς τοῦτον τὸν τόπον.

ΔΕΥΕΣΘΑΙ. [6] βόσκεσθαι. καὶ τὸ ἐπιδέεσθαί τινος·

Θυμοῦ [7] δευομένους —

καὶ τὸ λείπεσθαι, καὶ τὸ ἐλαττοῦσθαι·

— Ἐπεὶ οὔποθι [8] ἔλπομαι οὕτως

Δεύε-

1 Δεξιάδην. *Schol.* Δεξιοῦ υἱόν· ἢ ἐκ δεξιῶν Et sic *Hes.* quoque habet. VILL. Conf. *Il.* Ν. 15.

2 Δέοιμι *Od.* Θ. 552.

3 Κόπτε δέ. Od. Θ. 274. VILL.

4 Δεῦτε. *Il* Ν. 481. &c.

5 Δεῦρο. *Il.* Α. 153 &c.

6 Δεύεσθαι. βόσκεσθαι. Nullo certe sensu. Lege βρέχεσθαι, *irrigari*. Δεύω. Il Β. 471. & Π. 643. significat *irrigare*; & δεύεται. Od. Ε. 53, & Ζ. 44. *irrigari*. Meam emendationem sic confirmat *Etymologus Magnus*: δεύω. Σημαίνει δύο τὸ ΒΡΕΧΩ ὡς τὸ·

— Δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι.

(Il. Ι. 566.) Ἡσίοδος (Op. & D. 544.)

Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ.

Vide apud eum reliqua, quae mire mecum facientia, cum *Apollonio* conveniunt. *Schol.* Il. Ι. 566 explicat δεύοντο per ἐβρέχοντο. VILL. *Hesych.* glossam annotavit, nescio unde ductam, Δεύασθαι. γεύσασθαι.

7 Θυμοῦ Il. Γ. 294. VILL.

8 Ἐπεὶ οὔποθι Il. Ν. 310. VILL. *Idomeneum* ad pugnam his verbis inflammat *Meriones*:

Δευκαλίδη. πῆ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον;
Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,

Ἢ

Δεύεσθαι πολέμοιο. —

ΔΕΨΗ͂ΣΑΙ. μαλάξαι. [1]

ΔΗΕΙΣ. [2] εὑρήσεις.

ΔΗΙ͂ΟΙ. [3] οἱ πολέμιοι.

ΔΗΙΟΤΗΤΟΣ. [4] τῆς πολεμικῆς διαθέσεως.

ΔΗ-

"Η ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὔ-
ποθι ἔλπομαι οὕτω
Δευέσθαι πολέμοιο καρηκο-
μόωντας Ἀχαιούς.

Δευέσθαι πολέμοιο, *Schol.* accepit pro προσδεῖσθαι: & omnem illam ultimam sententiam ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι &c. retulerunt interpretes ad proxime praecedens ἀριστερόφιν. „ *Qua parte pugnam ciebis* „ *Idomeneu? A dextra exer-* „ *citus, in medio, an vero* „ *a sinistra? A sinistra certe* „ *maxime indigent certami-* „ *ne.*" Atqui bella haec Heroibus dubitatio, inquit *Popius*, si incerti sint eone auxiliatum eant, ubi *maxime*, an eo, ubi *nihil* se opus esse videant. — Itaque ultima illa ἐπεὶ οὔποθι &c. generatim de omni pugna, in hanc fere accipit sententiam, „ *Grae-* „ *ci certe ab omni parte ae-* „ *qualiter pressi, & redacti* „ *in angustias, aequaliter* „ *etiam nostro indigent auxi-* „ *lio.*" Quam interpretationem, etiamsi liberius a verbis Poëtae recedat, a mente tamen ipsius & linguae ratione, non ausim, cum *Clarkio*, alienam dicere. — „ *In quam* „ *partem tendes auxiliatum* „ *Idomeneu? Nam nusquam* „ *ita laborasse credo Argi-* „ *vos*" uti hic *scilicet*, *ubi in ancipiti undique periculo*, *nescias fere cui parti primum sit succurrendum.* — Δευέσθαι πολέμοιο reddidi *laborasse*, *inferiores fuisse proelio*: in quo *Apollonii* secutus sum interpretationem, a nemine quidem commentatorum tentatam, sed usui tamen *Homerico* maxime convenientem, ἐλαττοῦσθαι. — Eadem virtute & constructione cum simplex recurrit δεύεσθαι *Il.* P. 142. tum vero frequentissimum est compositum ἐπιδεύεσθαι. Vid. *Il.* E. 666. *Il.* Ψ. 670. & *Il.* Ω. 385.

1 Δεψῆσαι. δεψήσας. extat Od. M. 48. VILL.

2 Δήεις. *Il.* N. 260. ubi vid. *Schol.*

3 Δήιοι. *Il.* I. 76. &c.

4 Δηϊότητος. *Il.* E. 348. &c.

ΔΗΛΗΣΑΣΘΑΙ. [1] διαφθεῖραι. διακόψαι.

ΔΗΜΟΣ. ἐπίπλους ἱερέυς. [2]

ΔΗΜΟΝ. τὸν δημοτικὸν ἄνδρα·

Δῆμον [3] ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν. —

καὶ τὸ σύς [illegible].

Δήμῳ [4] ἐνι [illegible]ν. —

ΔΗΜΟΒΟΡΟ[illegible] ὁ [illegible] δήμου κοινὰ καλεσθίων.

ΔΗΝΕΑ. [6] β[illegible]

ΔΗΣΑΝΤΩΝ [illegible]αν·

Δησάντων [7] [illegible]σσῇ. —

ΔΗΛΗΜΟΝΕ[illegible] [8] β[illegible]πτικοί.

ΔΙΑΓΝΑΨΑΣ. [9] διακοιλάνας.

ΔΙΑΚΕΡΣΑΙ. [10] διακόψαι.

ΔΙΑΚ-

1 Δηλήσασθαι. Il. Δ. 63 & 72. Il. Γ. 107, & Δ. 236. Od. Χ. 368. Vill.

2 Ἱερέυς. Lege ἱερῆυς. Vill. Conf. *Il.* Υ. 166. &c.

3 Δῆμον. Il. Μ. 213. Vill.

4 Δήμῳ. Od. Ν. 266. Vill.

5 Δημοβόρος. Il. Α. 23. Vill.

6 Δήνεα. *Il.* Δ. 361. &c.

7 Δησάντων. Od. Μ. 50. ubi hodie Δησάντων σ' ἐν. Vill.

8 Δηλήμονες. *Il.* Ω. 33. *Od.* Σ. 118. In utroque loco nonnulli Codd. exhibent ζηλήμονες.

9 Διαγνάψας. fortaffe διαγνάψαι, fic enim in *Hom.* Od. Δ. 438.

Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγνάψασ' ἀλίῃσιν.

& fic habet *Scholiastes.* At *Hef.* & *Etymologus* legunt διαγλάψασ' Vill. Quemadmodum in ipso *Homero* διαγνάψασ' operarum errori merito tribuere videtur *Ernest.*, ita hic librariorum lubentius adscripserim oscitantiae.

10 Διακέρσαι. Il. [illegible] Vill.

ΔΙΑ'ΚΤΟΡΕ. [1] διάγων τὰς ἀγγελίας. λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν.

ΔΙΑΠΛΗ'ΣΣΟΝΤΕΣ. διασχίζοντες. ἐὰν δὲ σὺν τῷ Ι γράφεται, [2] ἔσαι διαβαίνοντες.

ΔΙΑΙ'ΝΕΙΝ. [3] βρέχειν.

ΔΙΑΤΡΥ'ΓΙΟΣ. [4] ἔγκαρπ☉· διὰ τὸ τρύγειν [5] ἔχειν. τρύγη δὲ, ὁ πύριν☉ καρπός.

ΔΙΑΠΡΥ'ΣΙΟΝ. [6] διάτονον.

ΔΙ' ἈΚΡΙΑΣ. κατὰ τὰς ἀκρωρίας· [7]

— Δι' [8] ἄκριας ἠνεμοέσσας.

ΔΙΑΚΡΙΔΟ'Ν. ἐξ ἐπικρίσεως διακεκριμένον. [9]

1 Διάκτορι. Lege διάκτορ☉. Vill. Pertinet glossa ad *Od.* Θ. 335.

Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἐάων.

2 Σὺν τῷ Ι γράφεται. Lapsum puto Librarium, & pro *jota* scribendum esse *rho.* Sic pro διαπλήσσοντες, Il. Ψ. 120. ubi & alii legunt διαῤῥήσσοντες, erit διαπρήσσοντες. Quod quidem verbum apud *Homerum* perpetuo pro *transire* usurpatur. Vill. Confirmat Cl. *Villoisoni* emendationem *Schol.* apud *Barnes. ad l. l.* Διαπλήσσοντες, διασχίζοντες. Καὶ τὸ διαπρήσσοντες, τοῖς περὶ διαβάντες. Conf. *Ernest. ad eund. l.*

3 Διαίνειν. Δίαινε dixit Poëta *Il.* Φ. 202. Διαίνετο *Il.* Ν. 30.

4 Διατρύγι☉. Od. Ω. 341. Vill.

5 Τρύγειν. Lege τρύγην. Vill.

6 Διαπρύσι☉. Διαπρύσιον est *Il.* Θ. 227. &c.

7 Ἀκρωρίας. Lege ἀκρωρείας. Vill.

8 Δι' ἄκριας. Od. Ι. 400. Vill.

9 Διακεκριμένον. Sic in *Hes.* ὁ διακρίνει ἄριστον. Male uterque in accusativo posuit, observante etiam *Kustero.* Nam si referatur ad locum *Homeri* Il. Μ. 103. διακριδὸν εἶναι ἄριστοι, in *Hes.* legendum ἄριστοι,

ΔΙΔΥΜΑΌΝΕ. [1] δίδυμοι ἀδελφοὶ, οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασιν. οἱ δὲ συμφυεῖς, Δίδυμοι λέγονται.

ΔΙΕ'ΠΟΥΣΙ. [2] διαπονοῦσιν, ἐνεργοῦσιν.

ΔΙΕ'-

ποι, & in *Apoll.* διακικεῤῥόοι; sin ad Il. o. 108. διακερδὲν εἶναι ἄερτο, legendum in *Hes.* ἄερτο, & in *Apoll* διακικεῤῥό. Sed optime omnium *Lex. Manuscriptum* a me consultum habet, διακερδέν. διακικεῤῥύας. VILL. *Suid.* etiam & *Etymol. p.* 267. *v.* 33. habent διακικεῤῥύας.

1 Διδυμάονε. Filios gemellos hoc nomine dixit Poëta, Dioclis quidem *Il.* Ε. 548, Bucolionis vero *Il.* Ζ. 26, *Somnum* denique & *Mortem* *Il.* Π. 672. & 682. — Actoris tamen filios, Cteatum & Eurytum, appellavit διδύμους, *Il.* Ψ. 641. In hac nominis differentia *Aristarchus*, nescio an subtilius quam verius, διδύμους appellatos esse censuit Actoridas, quod non gemelli tantum essent, verum etiam συμφυεῖς, usus quoque ad eam rem auctoritate *Hesiodi*. *Eustath.* ad *Il.* Ψ. 641. *p.* 1321. *vs.* 20. Ὅμηρος μὲν διδύμους ἱστορεῖ ἁπλῶς. Οἱ δὲ κατ' Ἀρίσταρχον, οὐχ οὕτως, οἷον κατὰ τοὺς Διοσκόρους, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον, καὶ διφυεῖς, δύο μὲν ἔχοντας σώματα, συμπεφυκότας δέ γε ἀλλήλοις. — Ex quibus cum intelligitur, cur Cteatum & Eurytum *Apollodor.* etiam dixerit συμφυεῖς L. II. c. 7. §. 2. tum *Aristarchi* illa subtilitas, quam secutus hic est *Apollonius*, ad Rhetorica quoque Lexica permanaverit. *Eustath.* certe ad *Il.* Ζ. 26. *p.* 622. *vs.* 6. Περὶ δὲ τοῦ διδυμάονες κεῖται ἐν Ῥητορικῷ Λεξικῷ, ὅτι διδυμάονες μὲν οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασι, δίδυμοι δὲ οἱ συμφυεῖς, ὁποίους ὁ μῦθος πλάττει τοὺς Ἀκτορίωνας. *Ovidius* tamen simpliciter vertit, *Metam.* VIII. 308 *Actoridaeque pares.* i. e. δίδυμοι Neque usu *Homerico* quidquam hae differre videntur formae cognatae; nisi quod, Διδυμάονες perpetuo sint *Gemelli*, Δίδυμοι accipiantur etiam ἐπὶ ἁπλῶς δυάδος; uti *Il.* Τ. 227. Conf. *Eustath. p.* 581. *v.* 16. seq. ex quo apud *Schol.* ad *Il.* Ε. *vs.* 548. pro οἱ δὲ διδυμάονες οὐκ ἐξ ἀνάγκης legendum est οἱ δὲ δίδυμοι κ. τ. λ. — Add. *Etymol. p.* 169. *v. ult.* *p.* 272. *v.* 31. & *Alb.* ad *Hesych. v.* Δίδυμοι.

2 Διέπουσι. *Il.* Α. 166.

ΔΙΈΣΧΕ.[1] διῆλθε.

ΔΙΈΧΕΙΑΝ.[2] διεμέρισαν.

ΔΙΕΡΩΐ[3] διύγρῳ.

ΔΙΈΝΤΑΙ.[4] διώκουσι.

ΔΙΙΠΕΤΈΟΣ. ἀπὸ Διὸς πεπληρωμένου.[5]

ΔΙΕΠΈΦΡΑΔΕΝ.[6] ἐνετείλατο.

ΔΙΈΤΑΙ. διώξῃ.[7]

ΔΙΊΦΥΣΕΝ.[8] ἐξήντλησεν, διέκοψεν.

ΔΙΚΛΕΐΔΕΣ.[9] δίθυροι.

ΔΙΝΕῖΝ.[10] συςρέφειν.

1 Διέσχε. Il. Ε. 100. & Υ. 416. VILL.

2 Διέχευαν. Il. Η. 316. &c.

3 Διερῷ. Od. Ι. 43.

4 Δίενται. Il. Ψ. 475.

5 Πεπληρωμένου. Adeundus *Etymol. Magnus* in διιπετέος. VILL. Il. Ρ. 263. &c Dictionem Homericam Διϊπετέος ποτάμοιο *Schol.* etiam inter alia interpretatur, τοῦ ὑπὸ Διὸς πληρουμένου, οἷον, χειμάῤῥου. & *Hesych.* Διϊπετέος. ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ποταμῶν, ἀπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένων, χειμάῤῥων. ἐπὶ δὲ &c.

6 Διεπέφραδεν. Il. Υ. 340.

7 Διώξῃ. Lege διώκῃ. VILL. Δίεται in *Homero* frustra quaesiveris: Scripsisse videtur *Apollon* Δίηται, quod cum alibi habet Poëta, tum vero Il. Η. 197., ubi per futuri temporis formam, uti *Apollon*, ita etiam *Schol.* explicat, ἐκφοβήσῃ, διώξῃ. Hinc & *Suid.* forte emendandus & *Hesych.* v. Δίεται. itemque *Etymol.* p. 273. v. 13.

8 Διίφυσεν. Lege διήφυσεν. Extat Od. Τ. 450. VILL.

9 Δικλεῖδες. Lege δικλίδες. VILL. Od. Β. 345. &c.

10 Δινεῖν. Δίνεον est Od. Ι. 384. Δινέομεν. *ibid.* vs. 388.

ΔΕΙΝΩΤΗ´Ν. [1] στρογγύλην.

ΔΕΙΝΩΤΟ´ΙΣΙ [2] ΛΕΧΕ´ΕΣΣΙ. στρογγύλοις· ἀπὸ τῆς τῶν κλινοπόδων περιφερείας.

ΔΙ´ΟΝ. ἐδιώχθην·

Τρὶς περὶ [3] ... Πριάμοιο δίον. —

ΔΙ`ΟΣ. [4] ἀπὸ ... ἔχων, ἢ ἀγαθὸς, ἢ γενναῖος· α... ὑπεροχῆς.

ΔΙΟΤΡΕΦΕ... [5] τῶν ἐκ Διὸς τεθραμμένων.

ΔΙΠΛΗ`Ν Ἐ... [6] διπλῆν καὶ μεγάλην.

ΔΙ´ΠΤΥΧΑ Π...ΑΝΤΕΣ. [7] δύο περιβολὰς ἔχοντες.

ΔΙΣ-

1 Δεινωτήν. Lege δινωτήν. Extat Od. T. 56. VILL. Δεινωτὴν habent etiam *Hesych.* & *Phavor.* Conf. mox *v.* Δεινωτοῖσι.

2 Δεινωτοῖσι λεχέεσσι. Lege δινωτοῖσι λέχεσσι. Il. Γ. 391. VILL. Hic etiam diphthongum cum *Apollon.* exhibent *Hesych.* & *Phavor.*

3 Τρὶς περί. Il. X. 251. ubi Πριάμου το Πριάμοιο. VILL.

4 Δῖος. Sexcenties dixit Poëta.

5 Διοτρεφέων. *Il.* A. 176. &c

6 Διπλῆν ἐκτάδίην. *Etymologus Magnus*: τὴν μεγάλην, ὥστε καὶ διπλῆ αὐτῇ χρώμενον ἔχειν. Il. K. 134. VILL.

7 Δίπτυχα ποιήσαντες. *Il.* A. 461. In ipsa autem interpretatione pro ἔχοντες rectius legeris ἔχοντα. — Δίπτυχα, quae potissimum hic explicare voluit Glossator, iisdem verbis reddiderunt *Hesych.* & *Schol.* - Quod si omnem, quam posuit, dictionem interpretatione complecti voluisset *Apollonius*, exponere debuisset, uti *Etymol.* p. 270. v. 3. ... πλώσαντες τὴν

ΔΙ'ΣΚΟΥΡΑ. [1] δίσκε ἔρμα, [2] ὅσον ἄν τις βάλλοι δίσκον. [3]

ΔΙΦΑ'Ν. [4] ψηλαφᾶν.

ΔΙ'ΦΡΟΝ. ὁμοίως ἡμῖν λέγει ὁ Ποιητής. τὸν δὲ θρόνον [5] ὀυδέποτε εἶπε δίφρον, λέγει δὲ καὶ τὸν ἁρματικὸν δίφρον.

ΔΙ'ΧΑ. [6] διχῶς, εἰς δύο.

ΔΙ'ΨΙΟΝ. βλαβερόν. [7]

1 Δίσκουρα. Il. Ψ. 523. Vill. Suum etiam pondus habebit *Apollonii* auctoritas in varietate lectionis l. l. dijudicanda, ubi vid. *Barnes.* & *Ernest.*

2 Ὅρμα. Potest tolerari, si sumatur pro ultimo illo termino, quem attingit disci jactus. Sed pro ὅρμα, mallem οὖρα; ut δίσκουρα sit δίσκου οὖρα, quemadmodum & ipse *Hom.* dixit Il. Ψ. 431:

> Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται.

Vill.

3 Δίσκον. Mallem δίσκῳ. Vill. Conf. *Hesych.* v. Δίσκουρα.

4 Διφᾶν. *Il.* Π. 747. Conf. *Alb.* ad *Hesych.* *h. v.*

5 Θρόνον. Contra *Etymol.* σημαίνει τὸν θρόνον, ὡς τό. (Il. Γ. 424.)

> Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.

Vill. *Apollonius* scilicet θρόνον dixit *solium regium*, quod nunquam appellatur δίφρος; *Etymologus* autem, *sellam*, *sedile quodcunque*; quod saepius apud Poëtam eo nomine venire solet. *Il.* Ζ. 252. Δ. 717. Ξ. 80. 602. &c. in quibus omnibus locis verissima est *Eustath.* observatio. p. 115. vs. 547. Δίφρος δὲ οὐ μόνον ὁ τοῦ ἅρματος, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ θρόνου κατ' οἶκον εἶδος, ἐοικὸς ἴσως τῷ τοῦ ἅρματος δίφρῳ, ἔχει δέ ποτε καὶ εὐτέλειαν ὁ τοιοῦτος. &c. Vid. idem *Eustath* *p.* 647. *v.* 5. & *p.* 1482. *v.* 6.

6 Δίχα. Saepissime usurpatur Poëtae.

7 Δίψιον. βλαβερόν. Haec vox nusquam in *Hom.* reperitur; sed compositum πολυδίψιον Ἄργος extat Il. Δ. 171. ubi mallem intelligere cum *Scholiaste Aeschyl.* in *Choëph.* δίψιον Ἄργος, τὸ ποτὲ ἄνυδρον. Vill.

He-

ΔΜΩΕΣ. [1] δοῦλοι· ἀπὸ τοῦ δεδμῆσθαι καὶ ὑποτετάχθαι.

ΔΝΟΦΕΡΟΝ. μέλαν, ἐξ οὗ σημαίνει τὸ πολύ· [2]

— Δνοφερὸν [3] χέει ὕδωρ.

ΔΝΟΠΑΛΙΞΕΙΣ. ἐκλινάζεις·

— Τὰ σὰ ῥάκεα [4] δνοπαλίξεις.

δὶς δὲ τῇ λέξει κέχρηται. ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ, καὶ ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι·

— Ἀνὴρ [5] δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιξεν.

ΔΥΑΙ [6] ΓΑΡ ΤΕ ΠΥΛΑΙ ἈΜΕΝΗΝΩΝ ΕΙΣΙΝ ὈΝΕΙΡΩΝ.

ἔξοδον [7] ἐκ μεταφορᾶς. σημαίνει δὲ ἐλεφαντίνην [8] μὲν, τὴν ἡμέραν· κερατίνην δὲ, τὴν νύκτα. διὰ τοῦτο [9] δὲ ποιοῦνται τὴν πορείαν οἱ Ὄνειροι. τινὲς δὲ ἐπὶ

Hesych. etiam habet Δίψιον Ἄργος: Omninoque probabile est divisis formis nonnullos legisse interpretes πολὺ δίψιον, uti quosdam praetulisse constat πολὺ δ' ἴψιον. quo pertinet interpretatio *Apollonii*, quam in aliis multis habet quoque *Schol.* ad l. l. ἢ βλαβερὸν, ἀπὸ τοῦ Ἴψιον. Conf. *Barnes.* ad *l. l. Etymol. p.* 681. v. 4.

1 Δμῶες. *Od.* Δ. 644. &c.

2 Τὸ πολύ. Lege τό. VILL. Erit forte, cui restituendum videatur σημαίνει vel σημαίνονται.

3 Δνοφερόν. Il. Ι. 15. VILL.

4 Τὰ σὰ ῥάκεα. Od. Ξ. 512. VILL.

5 Ἀνὴρ δ'. Il. Δ. 472. qui locus sic quoque legitur in *Hes.* at hodie extat ἐδνοπάλιζεν. VILL.

6 Δυαί. Lege δοιαί. Extat hic versus Od. Τ. 562. VILL.

7 Ἔξοδον. Lege ἔξοδοι; aut adde εἶπε, ut *Hes.* habet: τὴν ἔκβασιν τῶν ὀνείρων εἶπε. VILL.

8 Ἐλεφαντίνην. Pro ἐλεφαντίνην & κερατίνην, lege ἐλεφαντίνη, & κερατίνη; ut edidit *Alberti*, qui haec verba laudat. VILL.

9 Τοῦτο. Mallem τούτων. VILL.

ἐπὶ τ̃ ὀδόντων κ̀ τ̃ ὀφθαλμῶν ἤκουσαν. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

ΔΟΝΑΚΑΣ.[1] καλάμους.

ΔΟΥΡΙΚΤΗΤΗΝ.[2] τὴν τῷ δόρατι κεκτημένην.

ΔΟΡΟΙΣΙ. θυλάκοις·

— Ἄλφιτα[3] χεῦον ἐϋρραφέεσσι δοροῖσι.

ΔΟΛΙΧΗΡΕΤΜΟΙ.[4] μακρόκωποι.

ΔΟΛΙΧΑΥΛΟΥΣ.[5] μακρὸν τὸν αὐλὸν ἐχούσας.

ΔΟΥΡΙΝΕΚΕΣ.[6] ὅσον δόρυ διατεῖναι.

ΔΟΥΡΙΚΛΥΤΟΣ.[7] ἀπὸ μέρους, κατὰ τὰς μάχας κλυτός.

ΔΟΛΙΧΟΝ.[8] μακρόν.

ΔΟΛΙΧΟΣΚΙΟΝ.[9] ἤτοι μακρὰν σκιὰν ἔχον, ἐξ οὗ τὸ μέγα δηλοῦται.

ΔΟ-

1 Δόνακας. *Il.* K. 467.

2 Δουρικτητήν. *Il.* I. 343.

3 Ἄλφιτα. Od. B. 354. VILL. Editur vulgo χεῦσαν: quaedam tamen *Editt.* habent χεῦον; quod ne cum *Cren.* ad *Canin. Hellen. p.* 270. folis deberi cenfeas codicibus recentioribus, *Apollonii* vetat auctoritas & *Scholiaftae ad l. l.*

4 Δολιχήρετμοι. *Od.* Θ. 191. &c.

5 Δολιχαύλους. *Od.* I. 156.

6 Δουρηνεκές. Il. K 357. Lege δουρηνεκές. Ubi *Hef.* habet ὅσον δόρυ ἐκτείνεται, ἢ ἐφ' ὅσον ἂν ἐνεχθείη, διηνεκῶς. Et *Etymol.* δόρατος βολήν, δόρατος μῆκος, διάστημα, quae verba fortaffe ex *Apollonio* exciderant ante ὅσον δόρυ διατεῖναι, quod habet quoque *Etymol.* poft διάστημα. VILL. In multis Gloffis brevior eft *Apollonius*, quam aut *Hefychius*, aut *Etymologus*. Conf. *Schol. ad l. l.*

7 Δουρικλυτός. *Il.* B. 645. &c.

8 Δολιχόν. *Il.* K. 52. &c.

9 Δολιχόσκιον. *Il.* Γ. 346. &c.

ΔΟ´ΧΜΙΑ. πλάγια·

> Πολλὰ δ' ἄναντα,[1] κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.

ΔΟ´ΡΠΟΝ. τὸν[2] καθ' ἡμᾶς δεῖπνον. καὶ ἔστιν δαύορπον, μεθ' ὃ ἐπὶ τὸ δαύειν ἐρπόμεθα, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι.

ΔΟ´ΡΥ. τὸ μὲν σύνηθες·

> Πῆλ' αὔτως[3] ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ ξύλου·

> Ἀμφ'[4] ἑνὶ δούρατι βαῖνε. ——

ἀφ' οὗ καὶ δούρειος ἵππος[5], ὁ ξύλινος. καὶ ἔτι δορύξεστιν[6] λέγομεν ἐν τῷ βίῳ, τὸ πᾶν ξύλον κατεργαζόμενον.

ΔΟΥΠΗ͂ΣΑΙ. ψοφῆσαι. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος,

1 Πολλὰ δ' ἄναντα. Il. Ψ. 116. VILL.

2 Τόν. Fortaſſe τὸ, quamquam & dicatur ὁ δεῖπνος. Nam apud *Heſ.* legitur: Δόρπος. βορὰ, δεῖπνος, quod male in δεῖπνον mutabat *Kuſterus*, obſtante hâc *Apollonii* authoritate; ſed δεῖπνος merito retinuit *Alberti*. *Etymol.* habet quoque ὁ δεῖπνος. VILL. Δόρπον ſexcenties in *Homero* recurrit.

3 Πῆλ' αὔτως. Il. Π. 117. VILL.

4 Ἀμφ' ἑνί. Od. Ε. 371. VILL.

5 Δούριος ἵππος. Δούριον ἵππον & δούρειον dixerunt alii, *Homerus* δουράτεον vocavit *Od.* Θ. 493. 512. Conf. *Alb.* ad *Heſych.* v. Δούρειος ἵππος.

6 Δορύξεστιν. Vox in familiari uſu poſita, ἐν τῷ βίῳ, & vulgari ſermone trita, quae abeſt ab omnibus Lexicis; *Heſ.* δορύξοον. ὅπου τὰ δόρατα ξύεται. VILL. In *Heſychio* legere forte praeſtiterit Δορύξοος. Conf. *Etymol. h. v.* *Apollonius* vero haud ſcio an ſcripſerit δορύξεστον.

τ@, ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τὸ · [1]

— Δεδουπότ@ [2] Οἰδιπόδαο,

ἀντὶ τὸ Ἀρίσταρχ@, ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένου.

ΔΟΚΕΥΕΙ. [3] ἐπὶ τῇ χειρεῖ.

ΔΟΞΗΣ. δοκήσεως·

Οὐδ' ἐγὼ [4] οὐχ ἅλι@ σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.

ΔΡΑΙΝΕΙΣ. [5] ἰσχύεις. καί·

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων. [6] —

ἀντὶ τὸ ὀλίγον ἰσχύων.

ΔΡΥΜΑ. [7] οἱ δρυμώδεις τόποι.

ΔΡΗΣΤΗΡΕΣ. [8] οἱ ὑπουργοῦντες καὶ διακονοῦντες θεράποντες· ἀπὸ τὸ δρᾶν.

ΔΡΗΣΤΟΣΥΝΗΝ. [9] διακονίαν.

ΔΡΥ-

1 Τὸ. Lege τό. VILL. Convenit illud τὸ cum Genitivis, qui mox subjiciuntur omnibus, atque adeo suum tueri potest locum.

2 Δεδουπότ@. Il. Ψ. 679. VILL.

3 Glossam hanc interserit *Apographum Montfauconii*, quae diligentiam effugit Cl. *Villoisoni*. Vere autem pro ἐπὶ τῇ χειρεῖ, restituit ἐπιτηρεῖ Cl. *Alb.* ad *Hesych.* v. Δοκεύειν.

4 Οὐδ' ἐγώ. Il. Κ. 324. Lege σοὶ δ' ἐγώ. VILL.

5 Δραίνεις. Il. Κ. 96. VILL.

6 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων. Il. Ο. 246. VILL.

7 Δρυμά. *Il.* Λ. 118.

8 Δρηστῆρες. *Od.* Π. 248. &c.

9 Δρηστοσύνην. In *Manuscripto* δρηστοσύνην. VILL. In Glossae sede editur Δρηστοσύνῃ *Od.* Θ. 320. Unde restituendum *Apollonio* videtur Δρηστοσύνῃ, διακονίᾳ.

ΔΡΥΟ'ΧΟΥΣ. [1] τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαὶ, εἰς ἃς τὰ ξύλα ἐνιᾶσι· παρὰ τὸ τὰ ξύλα δρῦς λεγόμενα [2] συνέχειν.

ΔΥΣΠΕΜΦΕΛΟΣ. ὁ δυσάριστος. [3]

ΔΥΣΩΡΗ'ΣΩΣΙ. [4] ... κακῆσωσι καὶ κακὴν νύκτα διάγωσι [5].

ΔΥΣΑΡΙΣΤΟΤΟ'ΚΕΙΑ. [6] ἡ ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα. οἱ δὲ μεταφράζουσι, δύστηνος ἄριστον τεκοῦσα.

ΔΥΩΔΕΚΑ'ΒΟΙΟΝ. [7] δυώδεκα βοῶν ἄξιον.

ΔΥΣΑΕ'ΟΣ. δυσπνόου.

ΔΥ-

1 Δρυόχους. Od. Τ. 574. Vill.

2 Λεγόμενα. In Mſ. λεγομένας. Vill.

3 Δυσάριστος. Intelligit de urinatore qui *multos oſtreis ſatiaret*, *etiam ſi δυσπέμφελος εἴη*. Il. Π. 748. Alii vero de mari intelligunt, *etiam ſi tempeſtatibus jactatum eſſet*. Δυσάρμαχον habet *Lex. Mſ. Sangermanenſe*. Utrumque ſenſum ſic conjungit *Heſ.* ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης, ἡ δυσχείμερος, καὶ τραχεῖα, καὶ ταραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ, δυσάρεστος. *Heſiodus Oper.* 720. pro *gravi* uſurpavit & *moleſto*:

Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι.

Sup... dixerat verſu 616.

Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ.

Vide *Etymol.* Vill. Conf. *Schol.* ad *Hom. l. l.*

4 Δυσωρήσωσι. *Heſ.* & hodiernae *Hom.* editiones habent δυσωρήσονται. Il. Κ. 183. Vill.

5 Διάγωσι. Lege διάγουσι, cum *Schol.* qui eadem habet; & adde cum *Heſ.* ad clariorem ſenſum, φυλάσσοντες. Vill. *Schol.* & *Heſych.* habent διαγάγωσι, unde pro δυσωρήσονται lectum olim in *Homero* fuiſſe conjecit *Barneſ.* δυσωρήσωνται: ſed pertinent illae interpretandi formae, uti & *Heſychii* δυσφυλακτήσωσι, ad antiquam, quam *Apollonius* ſervavit, lectionem, δυσωρήσωσι; διάγωσι autem in *Apollonio* jam ... ad *Heſych. h.* ...

6 Δυσαρ...

7 Δυώδε...

— Βορέαο [5] δυσαίῳ. —

ΔΥΣΠΑΡΙ. [6] δυσώνυμε, κακῶς παρωνομασμένε.

ΔΥΗ. κακοπάθεια·

— Ἦ γάρ [7] με δύη ἔχει πολλή.

ὁ δὲ Ἀπίων, κάκωσις· ἀπὸ τοῦ εἰσδύνειν τὰ κακά.

ΔΥΣΗΛΕΓΕΌΣ. ἐν τῇ Χ τῆς Ὀδυσσείας. [1] ὁ Ἀρίσταρχος, ὅταν μὲν λέγῃ τὸν θάνατον, τοιοῦτον σημαίνει μακροκοίμητον· ὅταν δὲ ἄλλως καταστρέφῃ εἰς ταυτὸν [2], τὸ κακοκοίμητον. ἢ δυσαλγέος, κακὰ ἄλγη ἐπιφέροντος.

ΔΥΣ-

5 Βορέαο δυσαίῳ. Nusquam extat in nostro *Hom.* hoc epithetum *Boreae* accommodatum. Sed Il. Ψ. 200. & Od. Μ. 289. legitur Ζεφύροιο δυσαέος. Verum ex *Apoll.* apparet Veteres his in locis pro Ζεφύροιο, multo melius & convenientius legisse Βορέαο. Vide *Strunzium* in *Glossarium Oppianicum*, quod primus edidit *Rutgersius*. Vill. Nihil habet *Strunz.* quod ad *Zephyrum* spectet aut *Boream*; *Multo autem melius & convenientius legisse veteres* Βορέαο δυσαέος, quam Ζεφύροιο, vix mihi Cl. *Villoif.* videtur pronunciaturus fuisse, si vel in memoriam rediisset *Il.* I. 4. *seq.*, vel legere adeo potuisset, quae postea, de ventorum Homericorum ratione, acute disputavit Cl. *Wood on the Origin. Gen. of Homer. p.* 18. *seqq.* & *p.* 62. *seqq.*

6 Δύσπαρι. Il. Γ. 39. Vill.

7 Ἦ γάρ με δύη ἔχει. Od. Ξ. 215. Post ἔχει, ex *Homero* adde ἤλιθα. Vill.

1 Legitur θάνατον δυσηλεγέα Od. Χ. 325. Vill.

2 Ὅταν δὲ ἄλλως καταστρέφῃ εἰς τ' αὐτόν. Vertit Cl. *Villoif.* *Quum vero aliis rebus applicat hoc Epithetum.* Quae, uti sententiam habent satis commodam, ita parum respondent verbis Graecis, quorum sentio equidem corruptelam, nec video tamen quomodo recte curetur, nisi forte pro ταυτὸν, τὸ, restituere

 liceat

ΔΥΣΜΕΝΕΏΝ. [1] τῶν ἐχθρῶν.

ΔΥΣΗΧΕΌΣ. ἤτοι τὸ κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος θανάτου, [2] διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς δυσθρήνους· ἢ τὸ δυσαχέος, [3] κακὰ ἄχη πεποιηκότος.

ΔΥΣΘΑΛΠΕ[illegible] [illegible]λακῶ[illegible] [illegible]ὸ θάλπειν·

Ἦ καὶ χειμ[illegible] [4] δυσθαλπέος. —

ΔΩ͂ΡΟΝ. ὁ παλ[illegible] [5]

Τοῦ κέρα [illegible] [illegible]κκαιδεκάδωρα πεφύκει.

ΔΩΔΩΝΑΙΈ. [illegible] [illegible]ικ[illegible] ὁ Ζεύς· ἀπὸ Δωδώνης τῆς ἐν Θαλασσίᾳ [7], ἐν ᾗ ἱερὸν αὐτοῦ.

ΔΩ͂. [8] κατὰ συγκοπὴν, δῶμα.

ΔΩ͂-

liceat τὸν πόλεμον, τόν. Respexit certe *Apollon. Il.* Υ. 154.

Ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο.

ubi interpretatur etiam *Schol.* κακοηχημένου &c.

1 Δυσμενέων. *Il.* Κ. 221. &c.

2 Ἐπιφέροντος. In *Mſ.* cum bis legeretur ἐπιφέροντος, monente *Villoiſ.*, alterum expunximus, utpote superabundans. Respicit *Apollonius* Il. Π. 442. Σ. 464. & Χ. 180. ubi legitur θανάτοιο δυσηχέος. *Heſ* habet κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς καὶ θρήνους.

3 Δυσαχέο. Lege δυσαχέος. Vill.

4 Ἢ καὶ χειμῶνος. Il. Ρ. 549. Vill.

5 Ὁ παλαιστής. Sic *Heſ.* quoque scripsit. At *Suidas* & *Euſtath.* habent παλαιστὴ, *id eſt*, tertia pars spithamae. Teste tamen *Polluce*, II. 175. dicitur & ὁ παλαιστὴς, ἀρσενικῶς. Vill.

6 Τοῦ κέρα. Il. Δ. 109. Vill.

7 Θαλασσίᾳ. Lege mecum Θεσσαλίᾳ. Enim vero haec urbs jacebat in regione Molossorum, Thess[illegible] Epirum. Vill. [illegible] bet *Homerus Il.* [illegible]

8 Δῶ. *Il.* Η. 3[illegible]

ΔΩ͂ΣΙ. ὅτ' ἂν ἐν κοινῇ, [1] ἀντὶ τοῦ δῷ·

— Αἴκέ [2] ποθι Ζεὺς

Δῷσι. —

ΔΩ͂ΜΑΤΑ. [3] αἱ οἰκίαι· ἀπὸ τοῦ δεδομῆσθαι.

1 Ὅτ' ἂν ἐν κοινῇ, Rectius forte scripseris Ὅτ' ἂν ἐνικῶς. Conf. *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

2 Αἴκε. Il. Α. 129. Vill.

3 Δώματα. *Il.* Α. 222. &c.

Ε.

Ε, ἐγκλινόμενον μὲν, αὐτὸν, ἢ αὐτὴν, ἢ αὐτὸ σημαίνει,

Οἵ ἑ μέγαν [1] περ ἐόντα. —

καὶ,

— Περὶ γάρ [2] ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν.

ὀρθοτονούμενον δὲ, δηλοῖ ἑαυτὸν, ἢ ἑαυτὴν, οἷον·

— Κάλεσεν [3] τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος.

Ἐ Α΄. ἀγαθά·

— Δωτῆρες [4] ἑάων.

σημαίνει δὲ καὶ τὰ αὐτοῦ·

Υἱάσι [5] καὶ γαμβροῖσιν ἑὰ πρὸς δώματα καλά.

πεπλεόνακε δὲ τὸ Α διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ ἑῶν· ὥσπερ κυανέων, κυανῶν. [6]

ἙΑ

1 Οἵ ἑ μέγαν. Il. Δ. 534 Vill.

2 Περὶ γάρ. Il. Α. 236. Vill.

3 Κάλεσεν. Il. Ψ. 203. Vill. Pro ἑ, quod dederat Cl. *Vill.*, edendum curavi ἓ, quod ipsa flagitat *Apollonii* doctrina, & *Apographum* mihi exhibuit Cl. *Montfauconii.*

4 Δωτῆρες. Od. Θ. 325. Vill.

5 Υἱάσι. Od. Γ. 387. Vill.

6 Κυανῶν. Lege κυανεάων. Vill. ex Hesiod. *Sc. Herc.* v. 7.

ἙΑ᾿ΔΩ΄ΜΑΤΑ. [1] ἀρέσκοντα.

ἙΑ΄ΛΗ. [2] συνεστράφη.

ἙΑΝΟ΄Σ. ἔνδυμα γυναικεῖον· [3] παρὰ τὸ ἔννυσθαι. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸν εὐδιάχυτον, ὅτ' ἂν λέγῃ.

— Ἑανῦ [4] κασσιτέροιο.

ὑπὸ γὰρ κατὰ τὴν χωνείαν ἀνίεσθαι. ὅτ' ἂν δὲ λέγει. [5]

— Ἑανῷ λιτὶ [6] κάλυψεν,

ἐπιβολαίῳ λιτῷ σημαίνει· ποτὲ [7] τῷ λεπτῷ ὑφάσματι.

ἙΑ΄ΦΘΗ. [8] ἐπηκολούθησεν. ἔνιοι δὲ, κατηνέχθη.

ἘΒΕΒΡΥ΄ΧΕΙ. [9] ἐπήχει.

ἘΒΙΟ΄ΣΣΑΟ. [10] τὸ ζῆν πεποίησας.

ἘΒ-

1 Ἑὰ δώματα. ἀρέσκοντα. Interpretatio non huic convenit glossae, sed pertinet ad Ἑαδότα ex *Il.* Π. 173. & *Od.* Σ. 421. quod utrobique reddit *Schol.* ἀρέσκοντα. Unde manavit ad *Hesych.* *Suid.* & *Etymol.* — Ἑὰ δώματα exponi debuerant ἴδια. Vid. *Schol.* ad *Od.* Σ. 427.

2 Ἑάλη. *Il.* Ν. 408. &c.

3 Ἔνδυμα γυναικ. *Il.* Ε. 734.

4 Ἑανῦ. Il Σ. 612. Vill.

5 Λέγει. Recte correxerat manu sua Cl. *Alb.* λέγῃ. Conf. etiam *Suid.*, & eodem refer *Hesychii* glossam: Ἑανῷ, εὐώδει, ἢ λεπτῷ ἱματίῳ.

6 Ἑανῷ λιτί. Il. Τ. 352. Male edidit *Montfauconius* λιτῷ, quum legatur λιτὶ per compendium in *Manuscripto*; Pro κάλυψεν lege etiam κάλυψαν. *Etymol.* addit: ἀντὶ τοῦ ἐπιβολαίῳ καὶ λεπτῷ ὑφάσματι. Vill.

7 Ποτέ. Post ποτὲ addendum est δέ. Vill.

8 Ἑάφθη. *Il.* Ν. 543. Ξ. 419. Utrobique spiritum lenem praeferunt Interpp. ἐάφθη, refragantibus quidem *Eustath.* *p.* 945. *v.* 36. & *Suid.* *h. v.*, sed juvantibus tamen *Hesych.* & *Etymol.*

9 Ἐβεβρύχει. Male descripsit *Montfauconius* ἐβεβρέχει. Extat Od Μ 242 Vill.

10 Ἐβιώσαο. Sic legebant olim veteres Critici in versu Odyss.

ἝΒΛΥΞ.[1] τῶν πεποιημένων ἡ λέξις.

ἝΒΡΙΣΑΝ.[2] ἐβάρυναν, παντὶ τῷ βάρει ἐφώρμησαν.

ἘΓΓΕΙΝΩΝΤΑΙ. ἐγγεννήσωσιν·

Εὐλὰς[3] ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι[4] δὲ νεκρόν.

ἘΓΚΟΣΜΕΙΤΕ.[5] ἐν τάξει θέτε.

ἘΓΧΕΣΙΜΩΡΟΙ.[6] οἱ περὶ τὰ ἔγχη μεμορημένοι, ὅπερ ἐστὶ πεπονημένοι. ἔνιοι δὲ, περὶ τὰ ἔγχη τὸν μόρον ἔχοντες, ἢ ἐπιφέροντες τὸν μόρον.

ἜΓΧΟΣ.[7] δόρυ· ἀπὸ τοῦ ἐν χειρὶ εἶναι. λέγει δὲ καὶ θηλυκῶς, ἐγχείη.[8]

ἘΓΧΡΙ-

Odyſ. Θ. 468. ubi hodie habetur ἐβιώσαο. Pariter *Schol.* hanc vocem explicat per τὸ ζῆν περιεποίησας, ἔσωσας. Vide p. 192. in Βιώσαο. VILL.

1 Ἔβλυε. Omiſſa hic gloſſa ex *Heſ.* reſtituenda eſt: ἀνέφυσε, ἀνέζει μετὰ ποιοῦ ψόφου. VILL. Formam, ab *Heſychio* etiam & *Phavorino* adnotatam, fruſtra in *Homero* quaeſiveris. *Il.* Φ. 361.

Φῆ πυρὶ καιόμενος, ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.

An hic forte lectum a quibusdam eſt ἔβλυε? Verum conſtanter alteram lectionem & *Codd.* exhibent & *Editt.*; Confirmat etiam *Etymol. p.* 200. *v.* 50. atque ipſe adeo *Apollon. v.* Ἀνέφλυε *p.* 135. in quo veterum conſenſu, librariorum errori potius, quam certo varie legentium judicio, illud ἀνέβλυε tribuere praeſtiterit.

2 Ἔβρισαν. *Il.* Μ. 346. &c.

3 Εὐλάς. Il. Τ. 26. VILL.

4 Ἀεικίσσωσι. Male *Montfauconius* edidit αἰκίσωσι. VILL.

5 Ἐγκοσμεῖτε. *Od.* Ο. 218.

6 Ἐγχεσίμωροι. Vide *Etymol.* in ὑλακόμωροι, qui docet τὸ μόρον apud Cyprios ſignificare ὀξύ. VILL. Conf. *Il.* Η. 134. &c.

7 Ἔγχος. *Il.* Γ. 360. &c.

8 Ἐγχείη. *Il.* Β. 530. &c.

'ΕΓΧΡΙΜΦΘΗ'ΤΩ. ἐμπελαθήτω·

— Ἵππ@ [1] ἀρισερὸς ἐγχριμφθήτω.

'ΕΓΚΕ'ΚΛΗΤΑΙ. [2] ἐνήρεται. [3] ἔγκειται.

Ἕ'ΔΡΑΘΕΝ. [4] ὕπνωσεν.

'ΕΔΕΥ'ΗΣΕΝ. [5] ἐνδεὴς ἐγένετο.

'ΕΔΗΛΗ'ΣΑΝΤΟ. ἐκακοπάθησαν, [6] ἔβλαψαν.

'ΕΔΗΤΥ'ΟΣ. [7] βρώσεως.

Ἕ'ΔΗΣΕΝ. ἐνδεὴς ἐγένετο·

— 'Εμεῖο δ' ἔδησεν [8] ἀρῆς. —

'ΕΔΙ'ΝΕΥΟΝ. περιεδίνουν καὶ περιωρχοῦντο·

— 'Εδίνευον κατὰ μέσους. [9]

Ἕ'ΔΝΑ. [10] τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων τῶν μεμνηστευμένων διδόμενα δῶρα.

Ἕ'ΔΟΣ. ἕδρα·

— Θεῶν

1 Ἵππ@. Il. Ψ. 338. VILL.

2 'Εγκέκληται. Lege ἐγκέκλιται. Il. Z. 78. VILL.

3 'Ενήρεται. Lege ἐνήρεισται. VILL.

4 Ἔδραθεν. Od. Υ. 143.

5 'Εδεύησεν. Od. Ι. 483. VILL.

6 'Εκακοπάθησαν. Mallem 'Εκακοποίησαν. Nunquam enim passive, sed semper active sumitur τὸ ἐδηλήσαντο. Vide Il. Α. 156. Od. Κ. 459. Λ. 400. 407. & Ω. 111. VILL. Conf. *Hesych.* V. 'Εδηλήσω. ἐκακοποίησας. adde *Alb.* ad v. 'Εδηλήσατο.

7 'Εδητύ@. *Il.* Α. 469. &c.

8 'Εμεῖο δ' ἔδησεν. Il. Ξ. 100. In *Homero* hodie legitur δὲ δῆσεν pro δ' ἔδησεν. VILL.

9 'Εδίνευον κατὰ μέσους. Od. Δ. 19. Pro μέσους, in vulgatis *Hom.* Editionibus legitur μέσσον. VILL. Pro περιωρχοῦντο, quod Cl. *Villoisono* Codex exhibuit *Mſ.*, edendum omnino videbatur, περιωρχοῦντο.

10 Ἕδνα. Vide *Polluc.* III. 36. VILL. Conf. *Od.* Α. 116. &c.

— Θεῶν [1] ἕδ☉· ἀσφαλές. —

ποτὲ δὲ ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τȢ̃ ἐδραςεῖον·

Οὐχ ἕδ☉ [2] εἶμι γὰρ αὖθις ἐφ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα.

ἜΔΥΝΟΝ. [3] ἔδυσαν.

ἘΔΩΔΗ'. [4] βρῶσις.

ἙΔΑΝΩ͂Ι. ἡδεῖ·

Ἀμβροσίῳ, [5] ἑδανῷ, τό ῥά οἱ θυόμ͂ον ἦεν.

ἙΕ'. καὶ ἐπέκτασιν τȢ̃ Ε, ἀντὶ τȢ̃ αὐτὸν·

— Ἑὲ [6] δ' ἔξοχα πάντων

Ἀθανάτων κεχολῶσθαι. —

καὶ ἀντὶ τȢ̃ αὐτὸν·

Καί ἑ κακὴ [7] βȢ́βρωςις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.

ἘΕΙ'ΣΑΤΟ. ὡμοιώθη. [8] τȢ̃το ἐπὶ τȢ̃ ὡμοιώθη·

Εἴσατο [9] δὲ φθογγὴν υἱέϊ Πριάμοιο Πολίτῃ.

ἐπὶ δὲ τοῦ φανῆναι·

Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσατο [10] γελοίϊον Ἀργείοισιν

Ἔμμεναι. —

ἐπὶ

1 Θεῶν. Od. Ζ. 42. VILL.

2 Οὐχ ἕδ☉. Il. Ψ. 205. VILL.

3 Ἔδυνον. *Il.* Ψ. 131.

4 Ἐδωδή Od. Ε. 193. &c.

5 Ἀμβροσίῳ Il. Ξ. 172. unde. pro θυόμ͂ον lege τεθυωμένον. VILL.

6 Ἑὲ δ'. Il. Ω. 134. VILL.

7 Καί ἑ κακὴ. Il. Ω. 532. VILL.

8 Ὡμοιώθη. Hanc tuto deleveris interpretationem, mox recurrentem.

9 Εἴσατο. Il. Β. 791. VILL. Pro *υἱέϊ* ex l. l. lege *υἷι*.

10 Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσατο. Il. Β. 215. Pro εἴσατο lege εἴσαιτο. VILL.

ἐπὶ δὲ τȣ̃ διελθεῖν·

Εἴσατο [1] γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά. —

ἐπὶ δὲ μέλλοντος, ἀντὶ τȣ̃ γνώσομαι·

Εἴσομαι [2] αἴκε μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.

'ΕΕ'ΛΔΩΡ. [3] ἐπιθύμημα.

'ΕΕΛΜΕ'ΝΟΙ. συγκεκλεισμένοι·

— 'Εελμένοι [4] ἰσχανόωντο.

'ΕΕ'ΡΓΩΝ. [5] ἀφορίζων, καὶ χωρίζων.

'ΕΕ'ΡΣΑΣ. [6] δρόσους.

'ΕΕΡΣΗΕΙΣ. δροσώδης καὶ ἁπαλός·

Οἷον ἑερσήεις [7] κεῖται. —

καί·

Λωτὸν θ' ἑερσήεντα, ἠδὲ [8] κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον.

'ΕΗ'ΟΣ. ἀγαθȣ̃, προσηνȣ̃ς. ἐπὶ μὲν τȣ̃ ἀγαθȣ̃, ἐπεὶ παρὰ τὰ ἐά, τὰ ἀγαθά. τὸ δὲ [9] προσηνȣ̃ς·

— Εἰ

1 Εἴσατο γὰρ νηῶν. Il. M. 118. Vill.

2 Εἴσομαι. Il. Θ. 532. Vill.

3 'Εέλδωρ. Il. A. 41. &c.

4 'Εελμένοι. Il. M. 38. Vill. Confirmat *Apollon.* lectionem vulgatam: *Barnes.* enim ex *Codd.* quibusdam protulit ἰεργμένοι.

5 'Εέργων. *Il.* M. 201. 219.

6 'Εέρσας. *Il.* A. 53. ubi vid. *Schol.*

7 Οἷον ἑερσήεις. Il. Ω. 419. Vill. Primus ita edidit *Barnes.* Ante ipsum vulgari solebat ἑερσήεις.

8 Λωτόν θ' ἑερσήεντα, ἠδέ. Il. Ξ. 348. Pro ἠδὲ, lege ἰδὲ, ob metrum. Vill. Nisi forte scriptum fuerit: Λωτόν θ' ἑρσήεντ' ἠδὲ κρόκον &c. p. 300.

9 Τὸ δέ. Lege τȣ̃ δέ. Vill. Modo meminit Poëta παιδὸς ἐῆος. *Il.* A. 393, forte & Σ 71.

— Εἰ δύνασαί ¹ γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος.

Ἐθάμισεν. ἐπύκναζεν·

— Ἐπεὶ ² ἔτι καχιζόμενος ἐθάμιζε.

Ἔθεεν. ³ ἔτρεχεν.

Ἐθελοντῆρα ⁴ ... ίως.

Ἔθειραι. ⁵ ... τιμελείας ἀξιούμεναι τρίχες. καὶ τὸ ... ιθυς κοσμεῖ ⁶ καὶ θεραπεύῃ·

— Χαίρῃ ⁷ ... , ἐθείρῃ.

Ἔθεν·

Οὐς

71., modo οἶος ἴξος *Il.* Ζ. 9. (in *Edd.* certe.) Ο. 138. Ω. 422. 550., modo ἀνδρὸς ἴξος *Il.* Τ. 342. *Od.* Ο. 499., modo denique φωτὸς ἴξος *Od.* Ξ. 505. Unam autem hanc & difficiliorem formam diversis quatuor interpretationibus tentarunt Grammatici, σοῦ, ἀγαθοῦ, πρoσηνοῦς, ἰδίου. Vide *Schol.* ad *Il.* Α. 393. & *Etymol. p.* 318. *v.* 1. coll. *Eustath. p.* 121. *v.* 15. *p.* 1131. *v.* 44. & *p.* 1770. *v.* 54. — Itaque pro τὸ δὲ προσηνοῦς, equidem in *Apollonio* legere malim οἱ δὲ προσηνοῦς. Quando vero in loco *Homerico* lenem spiritum praefert *Apollonius*, decretum sequitur Grammaticorum veterum, quod altero, quem indicavi, loco servavit *Eustath.*, neglectum fere in editionibus; ἴξος aspero spiritu legendum esse, si accipias pro σοῦ vel ἰδίου, leni autem, si positum censeas pro ἀγαθοῦ. Conf. *Barnes.* ad *Il.* Τ. 342. *Interp.* ad *Hesych. h. v.*

1 Εἰ δύνασαί γε. Il. Α. 393. VILL.

2 Ἐπεὶ ἔτι. Od. Θ. 451. ubi vulgata lectio praestat

— Ἐπεὶ ἔτι κοιμιζόμενός γ' ἐθάμιζεν.

VILL.

3 Ἔθεεν. *Il.* Α. 483. &c.

4 Ἐθελοντῆρας. *Od.* Β. 292.

5 Ἔθειραι. *Il.* Π. 795. &c.

6 Κοσμεῖ. Lege κοσμῇ, ob ἐθείρῃ praecedens, & τὸ θεραπεύῃ sequens. VILL.

7 Χαίρῃ. Il. Φ. 347. ubi pro ἐθείρῃ, quod reperitur etiam apud *Hes.* & a veteribus Critic... hodie occu...

Οὓς ἔθεν [1] εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.

ἀντὶ τοῦ ὡς αὐτῆς. καὶ·

Θύνοντ' [2] ἀμπεδίον, περὶ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας.

ἀντὶ τοῦ, τὰς περὶ αὐτοῦ κλονέοντα τάξεις.

ἜΘΗΚΕΝ. προκατέθηκεν, ἤτοι ἐποίησεν·

— Ἣ μυρί' [3] Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

ἀφ' οὗ καὶ θετοὶ υἱοὶ, οὓς τις ἐποιήσατο. [4]

ἜΘΟΝΤΕΣ. εἰθισμένως ἐπιφοιτῶντες. τὸ αὐτὸ καὶ·

— Ἔθων [5] Οἰνῆος ἀλωήν.

ἐξ ἔθους παραγινόμενος, καί.

— Οὓς παῖδες [6] ἐρεθμαίνωσιν ἔθοντες.

ΕἸΑΜΕΝΗ'. [7] ὁ τοῦ ποταμοῦ ἀποβαινόμενος ἀποφύεται. ἢ ἕλος παραποτάμιον ἄνυδρον. αἱ ποταμῶν ἀναβολαὶ φυτὰ ἔχουσαι. [8]

ΕἼΒΕΙ. καταρρεῖ· [9]

— Θα-

1 Οὓς ἔθεν. Il. Γ. 128. VILL.
2 Θύνοντ'. Il. Ε. 96. VILL.
3 Ἣ μυρί'. *Il.* Α. 2. VILL.
4 Ἐποιήσατο. Legere forte praeſtiterit εἰςεποιήσατο. Conf. *Etymol. p.* 448. *v.* 21. *ſeq.*
5 Ἔθων. *Il.* Ι. 536. VILL.
6 Οὓς παῖδες. *Il.* Π. 260. VILL.
7 Εἰαμενή. *Il.* Δ. 483. &c.
8 Αἱ ποταμῶν ἀναβολαὶ φυτὰ ἔχουσαι Apud *Heſ.* ἡ ἀναβολὴ ποταμοῦ, φυτὰ ἔχουσα. Editum primo fuerat φύγα. Alii φύλλα, alii φύκος, alii ὄρυγα praeferebant: ſed legendum eſſe φυτὰ evincit *Apollonius.* VILL.
9 Καταρρεῖ. Εἴβει non ſignificat καταρρεῖ, defluit; ſed defluere facit, στάζει, ut habet *Heſ.* VILL. An ſcripſit forte *Apollonius*, quod inter alias interpretationes habet *Heſych.*, δακρύει. ?

— Θαλερὸν [1] κ) δάκρυον εἶϐε.
— Εἰδαλίμας, [2] ἅς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι,

ἐν Ω Ὀδυσσείας.

ΕΙ'ΔΑΤΑ. [3] βρώματα.

ΕΙ'ΔΕΤΑΙ. [4] φαίνεται.

ΕΙ'ΔΗΤΕ. [5] ἀντὶ τȣ, εἴδητε·

Ὄφρα καὶ ὕμμ' εἴδετε, καὶ εἴδωμεν. [6]

ΕΙ'ΚΟΣΙΝΗ'ΡΙΤ' [7] ἌΠΟΙΝΑ·

Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις [8] τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα.

'Ε

1 Θαλερόν. Extat Il. Τ. 323. τέρεν, non vero θαλερὸν, κ) δάκρυον εἶϐε. At Il. Ω. 9. θαλερὸν κ) δάκρυον εἶϐεν, pro εἶϐε. Vill.

2 Εἰδαλίμας. Solus extat versiculus. Omissum est caput articuli, quod sic construe: Εἰδαλίμας. καλὰς, εὐόψεις. *Od.* Ω. 278. εἰδαλίμας, ἅς &c. *Schol.* εἰδαλίμας explicat εὐεργεῖς, ἢ ἐπισήμονας. Vill. Conf. *Hesych. h. v.*

3 Εἴδατα. *Od.* Λ. 140. &c.

4 Εἴδεται. *Il.* Λ. 228. *Schol.* Εἴδεται, φαίνεται, δοκεῖ. Unde sua mutuatus est *Hesych. h. v.*

5 Εἴδητε. Lege εἴδετε. Extat Il. Θ. 18.

— Ἵνα εἴδετε πάντες.

Vill. Pertinet Glossa ad *Od.* Ι. 16., unde restituendum est,

— Ὄφρα καὶ ὑμεῖς

Εἴδετ'.

6 Εἴδωμεν. Legendum εἰδόμεν, quod saepe ponit pro εἴδωμεν. Il. Ν. 327. Ὄφρα τάχιστα εἴδομεν. Il. Λ. 363. & Π. 19. Ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Vill. Postquam scilicet εἴδετε pro εἴδητε loco, quem modo indicavi, *Homerico* probaverat *Apollon.* alterum addidisse videtur, proxime conjunctum, κ) εἴδομεν, ἀντὶ τȣ εἴδωμεν. — Unde *Hesychio* veram restitues Glossam: Εἴδομεν. μάθωμεν, θεασώμεθα. Conf. *Schol.* ad *Il.* Λ. 363.

7 Εἰκοσινήριτ' ἄποινα. Omissa glossa ex *Hes.* restituenda est: Εἰκοσαπλᾶ. τοὺς εἴκοσι ἐξισούμενα. ἐρίζειν γὰρ, τὸ ἐξισῶσθαι. Vide *Schol.* Vill. Et hic & aliis hujusmodi locis usus dominatur Glossatorum, quem explicuit Cl. *Ernest.* Canone Octavo.

8 Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις. Il. Χ. 349. Vill.

ΕἼΚΤΗΝ. ὡμοιῶντο, ὁμοίως·

— Πυρὶ [1] λαμπετόωντι ἐΐκτην.

Ἔ'ΙΚΤΟ. [2] ὡμοιοῦτο.

ΕἸΚΥΐΑ. ἐοικυῖα·

— Εἰκυῖα [3] θεῇσι.

ἘΙΛΑΠΙ'ΝΗ. [4] εὐωχία.

ΕἾΛΑΡ. [5] ἔρκος καὶ φυλακή· ἀπὸ τοῦ εἰλεῖ. [6]

ΕἼΛΕΙ. συνήλαυνεν·

— Ἐπεὶ κακὸν, [7] ἢ ὅτε Κύκλωψ
Εἴλει ἐνὶ σπῆι γλαφυρῷ. —

ΕἸΛΙ'ΠΟΔΑΣ. [8] διὰ τὸ ἑλιγμὸν ἀποτελεῖν ἐν τῇ πορείᾳ τοὺς πόδας.

ΕἸ-

1 Πυρί. Il. Α. 104. VILL.
2 Ἐΐκτην. Il. Ψ. 107. VILL.
3 Εἰκυῖα. Od. Θ. 305. VILL.
4 Εἰλαπίνη. Casus obliquos habet Poëta Il. Κ. 217. Ψ 201. &c.
5 Εἶλαρ. *Il.* Η. 338. &c.
6 Ἀπὸ τοῦ εἰλεῖ. Legendum videtur, α. τ. εἰλεῖν. Conf. *Eustath. p.* 684. *v.* 22. *p.* 966. *v.* 53. *Etymol. p.* 298. *v.* 4.
7 Ἐπεὶ κακόν. Od. Μ. 209. In vulgatis *Hom.* Editionibus legitur ἔπι, pro ἔπεστι. VILL. In antiqua scilicet hujus loci διττογραφία, quam ex *Schol.* & *Eustath.* notarunt *Barnes.* atque *Ernestus*, eandem lectionem optavit *Apollonius*, quam, laudatus a *Clarckio*, *Cicero* ad *Attic.* VII. 6.

Οὐμὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπει κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
Εἴλει ἐνὶ σπῆι γλαφυρῷ
&c.

8 Εἰλίποδας. Fortasse omissum οὕτως λέγει τὰς βοῦς, &c. aut aliquid simile. VILL. Conf. *Il.* Ι. 462. &c. &, quo minus Clar. *Villoisoni* admittatur

ΕἸΛΕΥ͂ΝΤΑ. συγκλείοντα·

Θῆρας ἐμοῦ εἰλεῦντα. —

ΕἽΛΥΜΑ. ἐνείλυμα. [2]

ΕἸΛΥΦΟΏΝ. [3] συνειλῶν. τὸ πῦρ μετὰ συστροφῆς ἀποφέρεσθαι ποιῶν.

ΕἾΜΙ. [4] πορεύομαι.

ΕἸΝΆΝΥΧΕΣ. [5] ἐπ' ἐννέα νύκτας.

ΕἸΝΟΣΊΦΥΛΛΟΝ. κινησίφυλλον. κατ' ἐπέκτασιν δὲ εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ἐνοσίφυλλον. ἔνωσις [6] γὰρ, ἡ κίνησις· καὶ ἐνοσίχθων, ὁ κινητὴς τῆς γῆς. ὄρος δὲ εἰνοσίφυλλον, τὸ σύνδενδρον θέλει σημαίνειν.

ΕἼΟΜΕΝ. [7] πορευθῶμεν.

ΕἼΡΕΡΟΝ. δουλείαν·

Εἴρερον [8] εἰσανάγουσιν. —

tur emendatio, Glossatorum perpetuus cogitetur usus, qui semper fere ad certum aliquem respiciunt scriptoris locum, vel dicendi formam, ab erudito lectore cogitando supplendam.

1 Θῆρας. Od. A. 572. VILL.

2 Ἔ-είλυμα. Fortasse ἐνείλημα. VILL. Ita habet Schol. ad glossae sedem Od. Z. 179. ex emendatione Barnes. conf. Interpr. ad Hesychii glossam corruptam Εἴλημα.

3 Εἰλυφόων. Il. A. 156. Vide Clar. Rubnken. ad Timaeum, voce εἰλυφόωσα. VILL.

4 Εἶμι. Il. A. 169. &c.

5 Εἰνάνυχες. Il. I. 466.

6 Ἔνωσις. Lege ἔνοσις. VILL. Conf. Il. B. 632. ibique Schol. &c.

7 Εἴομεν. Antiquam glossae sedem indicavit Etymol. p. 449. v. 41. Μὴ εἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι. — Nunc edi constanter solet, Μὴ ἴομεν. Il. M. 216.

8 Εἴρερον. Od. Θ. 529. VILL.

τ͂ δ᾽ ἅπαξ εἰρημένων λέξεων.

ΕΙΡΕΤΟ. ἐπηρώτα·

Εἴρετο [1] δ᾽ αὐτίκ᾽ ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ λέγειν·

— Εἴρετο [2] δεύτερον αὖτις.

καί·

— Εἴροντο [3] δὲ κήδε᾽ ἑκάστη.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον·

Εἴρομαι [4] παῖδας. —

ΕΙΡΥΑΤΑΙ. φυλάσσουσι·

Πρὸς [5] Διὸς εἰρύαται. —

ΕΙΡΥΣΘΑΙ. νῦν ἰδίως τὸ εἰρυσθαι ἐπὶ τοῦ εἰδέναι παρείληπται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ φυλάσσειν καὶ σώζειν·

Μαῖα φίλη, [6] χαλεπόν τε θεῶν αἰειγενετάων
Δήνεα εἴρυσθαι, μάλα περ πολυΐδριν ἐοῦσαν.

ΕΙ-

1 Εἴρετο. Od. P. 120. VILL.

2 Εἴρετο δεύτερον. Hodie ἤρετο. Il. A. 513. VILL. Codd. etiam plures l. l. habent εἴρετο.

3 Εἴροντο. Od. Λ. 541. VILL.

4 Εἴρομαι παῖδας. Initium versûs corruptissimum. Peius Etymologus, qui cum Apollonio ad verbum fere consentiens, haec habet in εἴρετο: Σημαίνει ... καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον· εἴρομαι παῖδας τοῦ κασίν. Quae postrema verba qui inemendata interpretari conabitur, is erit mihi magnus Apollo. Legendum est in utroque, ut ipse Etymologus supra in vocem εἴρω attulit, ex Il. Z. 239.

Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε. —

VILL.

5 Πρὸς Διός. Il. A. 239. VILL.

6 Μαῖα φίλη. Od. Ψ. 81. VILL. Codd. quidam in Hom. l. l. habent εἰρύσθαι, vel εἴρυσθαι.

ΕΙ'ΡΩ. λέγω·

— Νημερτέα [1] εἴρω.

ΕΙ'Σ. ἀντὶ μὲν τῆς προθέσεως· [2]

Εἰς Ἀγαμ[illegible] [3] [illegible] ἄγον. —

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπὶ [illegible]

Εἰς ἐλάτ[illegible] [illegible]μήκετον. —

συνήθως δὲ ἡμῖν [illegible]

Εἰς εὐνὴν [5] [illegible] φίλως λήθοντε τοκῆας,

'ΕΙ'ΣΑΣ. τὰς νῆ[illegible] ἑκατέρου μέρους ἴσως πλεύσας, ὅτ' ἂν δε[illegible]

— Φρένας [6] ἔνδον εἴσας,

εὐκράτους, ἀγαθάς.

ΕΙ̃ΣΕΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἵδρυσεν·

Εἶσεν δ' ἐς Σχερίην [7] ἑκὰς ἄλλων [8] ἀλφιστάων. [9]

ἐπὶ

1 Νημερτέα. Od. Α. 136. VILL.

2 Προθέσεως. Post hanc vocem omissum puto πρὸς, quae est propositio pro qua εἰς sumitur in exemplo subsequenti. VILL.

3 Εἰς Ἀγαμέμνονα. Il. Η. 312. VILL.

4 Εἰς ἐλάτην. Il. Ε. 287. VILL.

5 Εἰς εὐνήν. Il. Ξ. 296. VILL.

6 Φρένας. Od. Σ. 248. VILL.

Quod autem modo dixit τὰς νῆας τὰς &c. pertinet ad *Il.* Α. 306. &c.

7 Εἶσεν δ' ἐς Σχερίην. Od. Ζ. 8. In vulgatis *Hom.* Editionibus legitur ἐν Σχερίῃ. VILL.

8 Ἄλλων. *Homerus* ἀνδρῶν. VILL. Eandem varietatem notarunt etiam *Barnes.* & *Ern.*

9 Ἀλφιστά[illegible] στάων. VILL.

ἐπὶ δὲ ϗ ἐκάθισεν·

Εἶσεν ἀναστήσας [1] ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

ΕΙ'ΣΗΣ. [2] πρὸς ἴσον ἑκάστῳ διδομένης.

ΕΙ'ΣΘΑ. πορεύσῃ·

Εἶτε [3] καὶ ὕστερον εἶσθα θοάς. —

ΕΙ'ΝΑΙ. ὁ Ἡσίοδος, ἀντὶ ϗ ἰέναι·

— Καὶ τῷ προσιόντι [4] προσεῖναι.

ΕΙ'ΣΙ'ΘΜΗ. εἴσοδος·

Λεπτὴ [5] δ' εἰσίθμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι.

ΕΙ'ΣΚΟΝΤΕΣ. ὁμοιοῦντες. καί·

Ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ. [6] —

ΕΙ'-

1 Εἶσεν ἀναστήσας. Od. Η. 170. sic versus legitur apud *Homerum*:
— Ἐπὶ θρόνου εἷσε φαεινοῦ
Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.
VILL.

2 Ἐίσης, Sic in *Hesychio* ἰσομοίρου, *aequaliter distributae*. Alludit ad hanc vocem in *Hom.* tam frequentem, δαιτὸς ἐΐσης. VILL.

3 Εἶτε. In *Homero* ἦτε. Il. Κ. 450.
Ἤτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
VILL.

4 Καὶ τῷ προσιόντι. *Hesiod.* O. & D. 351. VILL.

5 Λεπτή. Od. Ζ. 264. VILL.

6 Ἀνήρ. Post hanc vocem omissa est glossa, scilicet ὁμοίως, quam restituit ex *Etymologo Magno*, qui de hac voce adeundus est. Legitur hic versus Od. Χ. 31. VILL. Interpretatio, quam *Apollonio* restituendam esse censet *Villois.*, ex ipsa intelligi potest ipsius doctrina & cogitando suppleri Verbum autem ἴσκειν cum saepius in *Homeri* editionibus recurrat, nonnullis quidem locis universi acceperunt interpretes pro ὁμοιοῦν, uti ἴσκοντες & ἴσκουσα *Il.* Λ. 798. Π. 41. *Od.* Δ. 279. in reliquis vero partim quidem red-

di-

ΕΙ'ΣΟΙΧΝΕΥ'ΣΙΝ· [1]

Οὐδέ μιν [2] εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλην.

ΕΙ'ΣΩ. ἔσω. τοπικῶς μὲν καὶ ἡμῖν συνήθως·

Εἴσω [3] δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ.

ἀντὶ δὲ τοῦ εἰς προθέσεως·

— Καὶ δ' αὐτὸν [4] ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.

'ΕΚΑ'ΕΡ-

diderunt etiam ἱμεῖν, partim vero, λέγειν. uti Ἴσκεν *Od.* T. 203. X. 31. *Dicendi* quoque potestate, *Homerum* imitati, hoc verbum usurparunt Recentiores, e. c. *Theocrit.* XXII. 167. *Apollon. Rh.* I. 834. ibique *Schol.* II. 1200. III. 396. ubi v. *Schol.* 439. &c. *Aristarchus* tamen non accepisse tantum ubique videtur pro ἱμεῖν, sed etiam per diphthongum scripsisse εἴσκοντες, εἴσκοντα, εἶσκεν. In omnibus enim locis, fecerit oportet, quod de uno notavit, neglectus fere ab interpretibus, *Etymol.* p. 272. v. 13. Ἐπίσημον Ἀρίσταρχος τὸ, Αἴσκοντε τῷ εἴσκοντες, ὡς τῆς ει διφθόγγου γράφων. — Ex *Aristarcho* igitur ... derivandae sunt, quae in hoc verbo notantur lectionis varietates, *Il.* Λ. 798. εἴσκοντες & *Od.* Δ. 279. εἴσκουσα atque inde, cum caput hujus glossae fluxisse censendum est, εἴσκοντες, tum vero in altero etiam loco scripsisse videtur *Apollonius*, Εἶσκεν ἴκαρος &c. Quamvis ab antiquissimis scriptoribus τὸ Ἴσκεν probatum esse sciam *Od.* T. 203. ubi v. *Clarckium*, & ipse praeterea *Apollonius* discessionem postea ab *Aristarcho* facere videatur, v. Ἴσκεν, sive sui ille oblitus, sive interpolando corruptus.

1 Εἰσοιχνεῦσιν. Omissa glossa ex *Hes.* explenda est: εἰσπορεύονται, καὶ εἰσοδεύουσιν. VILL. Conf. Canon Cl. *Ern.* Octavus.

2 Οὐδέ μιν. Od. I. 120. VILL.

3 Εἴσω. Il. H. 270. VILL.

4 Καὶ δ' αὐτόν. Occurrit Il. P. 163. Sic legitur Ἴλιον εἴσω Il. A. 71. P. 159. Σ. 58. & 439. Ω. 245. Od. T. 182. & 193. VILL. In *Hom. Il.* P. 163. editur καὶ κ' αὐτὸν &c.

ἙΚΆΕΡΓΟΣ. [1] ὁ μακρόθεν εἴργων τοῖς βέλεσιν.

ΕἼΣΩΠΟΙ. εἴσω τῆς ἐπιφανείας·

Εἰσωποὶ [2] δ' ἐγένοντο νεῶν. —

ἘΚΑΊΝΥΤΟ. ἐνίκα·

Οἷος [3] δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ.

ἜΚΑΜΟΝ. προέκαμον. [4]

ἘΚΆΜΟΝΤΟ. κατειργάσαντο·

— Καὶ νῆσον ἐϋκλημένην [5] ἐκάμοντο.

ἙΚΆΤΕΡΘΕΝ. [6] ἑκατέρωθεν.

ἙΚΑΤΗΒΌΛΟΥ. [7] ἕκαθεν προϊεμένου καὶ βάλλοντος.

ἙΚΑΤΌΓΧΕΙΡΟΝ. [8] ὁ Ἀρίσταρχος κατὰ τὸ μυθικὸν, ἑκατὸν χεῖρας ἔχοντα, οὐ διὰ τὸ πλῆθος τῶν χειρῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μέγεθος· οἷον ἑκατόμπηχυν. χεῖρες γὰρ καὶ οἱ πῆχυς [9] συνωνύμως λέγεται. ἐπὶ δὲ τοῦ·

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ [10] φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.

ἐν

1 Ἑκάεργος. Frequentissimum apud Poëtam *Apollinis Epithetum*.

2 Εἰσωποί. Il. O. 653. VILL.

3 Οἷος. Od. Θ. 219 VILL.

4 Ἔκαμον. Il. Δ. 244. & Od. M. 232. est in tertia persona plurali; at Od. Φ 426. est in prima singulari. VILL.

5 Καὶ νῆσον ἐϋκλημένην. Od. I. 130. Lege ἐϋκτιμένην. VILL.

6 Ἑκάτερθεν. *Il.* Γ. 304. &c.

7 Ἑκατηβόλω. *Il.* A. 370. &c.

8 Ἑκατόγχειρον. Legitur ἑκατόγχειρον Il. A. 402. VILL.

9 Οἱ πῆχυς. Lego οἱ πήχεις, vel ὁ πῆχυς VILL. Praestat omnino, quod in suo etiam *Apographo* emendavit Clar. *Montfaucon*. οἱ πήχεις.

10 Ἀμφὶ δὲ παιδί. Od. P. 38. VILL. *Montfauconii* quidem *Apographum* habet φίλω, quod quomodo defendi possit explicat *Eustath*. p. 1811. v. 29.

ἐν ἴσῳ τῷ τὰς χεῖρας περιέβαλεν.

ἘΚΕΚΑΣΤΟ. ἐκεκόσμητο. [1]

ἘΚΕΧΑΝΔΕΙ. [2] ἐκεχώρει.

Ἔ́ΚΛΕΟ. [3] κλέος εἶχες.

Ἔ́ΚΜΟΛΕΝ. [4] ἐξέδραμεν, ἐξεπήδησεν.

ἘΚΟΛΩΑ. [5] ἐθορύβει· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κολοιῶν.

Ἔ́ΚΠΑΓΛΟΝ. [6] θαυμάσιον καὶ ἔξοχον.

ἘΚΠΕΠΑΤΑΓΜΕΝΟΣ. [7] ἐκπεπληγμένος.

ἘΚΤΑΔΙΗΝ. ἐκτεταμένην, μεγάλην·

Διπλῆν, [8] ἐκταδίην. —

ἙΚΥΡΟΣ. [9] ἀνδρὸς πατήρ· καὶ ἑκυρὰ, ἡ μήτηρ τοῦ ἀνδρός.

Ἔ́ΚΤΡ-

1 Ἐκεκόσμητο. Apud *Hes.* ἐοίκα. ἐδοξάζετο, ἐκεκόσμητο. VILL. Ἐκέκαστο pro ἐκεκόσμητο dixit Poëta *Il.* Ε. 54. Ω. 535. pro ἐοίκα. *Il.* Ν. 431. Π. 808. *Od.* Β. 158. Τ. 395. Dubia denique significatione posuit *Il.* Ψ. 289. & *Od.* Ι. 509. — Neque enim laudare hic versum lubet, Criticis quibusdam suspectum, *Il.* Β. 530., ubi *Schol.* duplicem habet interpretationem, ἐκεκόσμητο, ἐοίκει.

2 Ἐκεχάνδει. Il. Ω. 192. Ubi pro γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, *Apollon.* legebat πόλλ' ἐκεχάνδει. VILL. Ex eadem lectionis varietate *Hesychii* fluxit Glossa Ἐκεχάνδει.

3 Ἔκλεο. Il. Ω. 202. ubi alii *Codd.* habent ἔκλεο, alii ἔκλευ, *Wratisl.* denique ἔκλυ.

4 Ἔκμολεν. *Il* Α. 603.

5 Ἐκολώα. Il. Β. 212. VILL.

6 Ἔκπαγλον. *Il.* Ν. 413. &c.

7 Ἐκπεπαταγμένος. *Od.* Σ. 326.

8 Διπλῆν. Il. Κ. 134. VILL.

9 Ἑκυρός. *Il.* Ω. 770. &c. — Ἑκυρή, *ibid.*

ΕΚΥΡΣΕΝ. [1] ἐπέτυχεν.

ἜΚΥΣΕΝ. [2] κατεφίλησεν τῷ στόματι· ἀφ' ᾧ καὶ ἡμεῖς τὸ προσκυνῆσαι λέγομεν.

ἘΛΑΤΗΙΣΙΝ. [3] ἐλατίναις κώπαις. λέγεται δὲ ἐλάτη, καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον.

ἘΛΑΥΝΩΣΙ. θερίζωσι. [4] ἡ γὰρ ἐκ χειρὸς τύψις, ἔλασις μεταφορικῶς. ἐλάσαι γὰρ, τὸ ἐκ χειρὸς τύψαι.

ἘΛΑΦΗΒΟΛΟΣ. [5] κυνηγός.

ἘΛΕΑΙΡΕΙ. [6] ἐλεεῖ.

1 Ἔκυρσεν. Obliteratae in *Homero* Glossae vix aliam rectius sedem assignaveris, quam *Il.* Ψ. 821.

Τυδείδης ———
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.

ubi *Schol.* Κῦρε. ἤγγιζεν. ἐπετύγχανεν. — Servarunt etiam in glossis antiquis Κῦρε *Hesych.* & *Etymol.* hunc ipsum laudans locum *p.* 548. *v.* 37. — *Apollonium* tamen legisse crediderim:

Αἰὲν ἐπ' αὐχέν' ἔκυρσε φαεινοῦ.

ita *Il.* Γ. 23.

Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.

quo loco idem usus est *Etymol.* *p.* 548. *v.* 15. & uti etiam debuerant *Interpp.* *Hesychii* v Κύρσας.

2 Ἔκυσεν. Ἔκυσ' pro ἔκυσε habet Poëta *Od.* Ψ. 208. Ἔκυσε *Il.* Θ. 371. *Od.* Φ. 225.

3 Ἐλάτῃσιν. *Il.* Ε. 560.

4 Θερίζωσι. Non per se solum ἐλαύνειν significat metere; sed cum ὄγμον post se habet; ut Il. Λ. 68:

Οἱ δ', ὥς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν,
Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

Vill.

5 Ἐλαφηβόλος. Male legendum censebat *Is. Vossius* ad *Hesych.* ἐλαφοβόλος. Non animadverterat hanc vocem in *Hes.* ut hic in *Apollonio*, desumptam esse ex Il. Σ. 319:

— Ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ.

in *Sophocl. Trachin.* hoc epithetum Dianae attribuitur. Vill.

6 Ἐλεαίρει. *Il.* Β. 27. &c.

Ἐλέγξεις. [1] ἐλέγχῃ περιβάλῃς, ὀνείδη περιβάλῃς.

Ἐλεγχείη. [2] ἡ αἰσχύνη καὶ ὄνειδος.

Ἑλέλιξε. [4] συνέστρεψεν. συνέσεισεν.

Ἐλελιχθέντες. [5] συστραφέντες, μεταβαλλόμενοι.

Ἔλεξα. ἐκοίμισα·

Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα [6] Διὸς νόον αἰγιόχοιο.

Ἐλεοῖς. τοῖς μαγειρικοῖς τραπεζίοις·

Αὐτὰρ ἐπεί [7] ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευεν.

Ἑλέτην. [8] εἷλον, ἔλαβον, δυϊκῶς.

Ἐλεφέρονται. [9] βλάπτουσι καὶ ἐξαπατῶσι καὶ ἐλεφηράμενος [10], ἀντὶ τοῦ βλάψας.

Ἐλε-

1 Ἐλέγξεις. Idem in *Hesf.* lege ἐλέγξῃς, ob sequens περιβάλῃς. Respicit Il. I. 518:

— Τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς.

VILL.

2 Ὀνείδη. Lege ὄνειδος. VILL.

3 Ἐλεγχείη. *Il.* Ψ 342. &c.

4 Ἐλέλιξε. *Il.* Θ. 199. &c.

5 Ἐλελιχθέντες. *Il.* Α. 587.

6 Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα. Il. Ξ. 252. Pro ἔλεξα, hodie legitur ἔθελξα. VILL. *Eustath.*, *Codd.* & *Edd.* pleraeque ita confirmant *Apollonii* illud ἔλεξα, ut praeferendum fere alteri lectioni videatur, ἔθελξα. Vid. *Interpp. ad l. l.*

7 Αὐτὰρ ἐπεί. Il. Ι. 215. VILL. *Apollonii* etiam valebit auctoritas ad aestimandam lectionis varietatem, quam attulerunt ad l. l. *Interpp.* Ipsum nomen ἐλεὸς erudite illustrat *T. H. ad Lucian. T.* 1. *p.* 371.

8 Ἑλέτην. Il. Ε. 576. VILL.

9 Ἐλεφέρονται. Lege ἐλεφαίρονται. VILL. ex *Od.* Τ. 565.

10 Ἐλεφηράμενος. *Il.* Ψ. 388.

Ἐλέφαντα. τὸ ἐλεφάντινον. [1]

Ἔλεψεν. [2] ἐλέπιστεν. περιεῖλεν.

Ἐλιάσθη. [3] ἐκλίθη. καὶ τὸ [4] ἐλιάζετο, ἐξέκλινεν. καὶ τὸ λιασθεὶς, [5] ἐκκλίνας.

Ἕλικας. οὐκ ἐπὶ τοῦ, ἕλικας βοῦς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου·

Πόρπας [6] τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους.

κόσμου τι γένος. οἱ μὲν, δακτυλίους ποιοὺς, οὓς δρακοντώδεις καλοῦσιν. οἱ δὲ, ἐνώτια [7], ἃ καλοῦσιν ἑλικτῆρα. οἱ δὲ, τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλια. [8] ἐπὶ δὲ τὰς [9] ἕλικας βοῦς, ἤτοι τὰ κέρατα ἑλικοειδῆ ἐχούσας· ἢ, ὡς ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ κατὰ τοὺς πόδας ἑλιγμοῦ.

Ἑλι-

1 Ἐλεφάντινον. Post ἐλεφάντινον, in *Hes.* & *Schol.* legitur ἱερῶν. Et hoc ex *Apollon.* exciderat. Vill. Ἐλέφαντα dixit Poëta *Il.* Δ. 141. ubi fuerunt, qui mallent ἐλεφαντὰ pro ἐλεφάντινα. Conf. *Barn.*

2 Ἔλεψεν. *Il.* Α. 236.

3 Ἐλιάσθη. *Il.* Ο 543.

4 Ἐλιάζετο. Editur *Il.* Ω. 96.

— Ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶ λιάζετο κῦμα θαλάσσης

ubi legit forte *Apollon.* Ἀμφὶ δ' ἄρα σφ' ἐλιάζετο &c.

5 Λιασθείς. *Il.* Α. 349. &c.

6 Πόρπας. Il. Σ. 401. Vill. V. *Barn.* ad l. l.

7 Ἐνώτια. In *Harpocratione*: ἑλικτῆρες, ἐνωτίων εἶδος. Λυσίας. Vill.

8 Ψέλια. *Schol.* habet ψέλλια. Vill. Emendatior est *Apollonii* Scriptura. Vid. Cl. *Valck* ad *Ammon.* p. 147.

9 Ἐπὶ δὲ τάς. Lege ut supra ἐπὶ δὲ τοῦ; Ipsam autem, quam *Apollon.* interpretatur, Glossam, ἕλικας βοῦς, habet Poëta *Il.* Ι. 462. &c.

ἙΛΙΚΩ΄ΝΙΟΣ. [1] τὸν Ποσειδῶνα· ἀπὸ Ἑλικῶνος τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, [2] ἱερὸν τοῦ θεοῦ. οἱ δέ φασι, ἀπὸ Ἑλίκης, περὶ ἧς φησι·

Οἱ δέ τοι [3] εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν.

ἙΛΙ΄ΚΩΠΕΣ. [4] οἱ ἑλικοὶ κατὰ τὴν πρόσοψιν.

ἙΛΙΣΣΕΤΟ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐλιτάνιζεν καὶ παρεκάλει.

— Ἐλίσσετο [5] πάντας Ἀχαιούς.

ἐπὶ δὲ τοῦ μετεβάλλετο·

Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα [6] καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, μερμηρίζων.

ἙΛΚΥΣΤΑ΄ΖΩΝ. [7] ἕλκων. σπαράσσων.

ἙΛΛΕΔΑΝΟΙ΄. οἱ δεσμοὶ, εἰς [8] συνείλημμα δέονται τὰ δράγματα·

Ἀλ-

1 Ἑλικώνιος. Scripsisse videtur Glossographus Ἑλικώνιον.

2 Βοιωτίᾳ. Post Βοιωτίᾳ omissum. ἔνθα ὅθι. Il. Υ. [illegible]: — Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα. Vill.

3 Οἱ δέ τοι. Il. Θ. 203. Vill.

4 ἑλίκωπες. Apud Hesychium exponitur, μελανόφθαλμοι, ἢ ἑλικοὶ κατὰ πρόσοψιν, ἀνακεκλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα, ἢ [illegible] τὰ [illegible]. Et ἑλικοβλέφαρος, καλλιβλέφαρος. [illegible] vox extat apud Pindarum Pyth. IV. 305. Habet Hesiod. Theog. 307. ἑλικώπιδι κούρῃ. Vill. Ἑλίκωπις habet Homer. Il. Α. 389. &c.

5 Ἐλίσσετο. Il. Α. 15. Vill.

6 Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα. Od. Υ. 28. Vill. Atque haec quidem forma ab ἑλίσσομαι ducitur, altera autem a λίσσομαι. Spiritus varietatem negligendo, verba Apollon. confudit diversissima.

7 Ἑλκυστάζων. Il. Ψ. 187. &c.

8 Οἷς. Cod. Ms. habet οἷς: Emendabat Cl. Vill. ἐν οἷς; edendum censui εἰς συνειλ. alterum Σ de duobus temere omiserat Librarius.

Ἄλλα δ᾽ ἀμαλλοδετῆρες [1] ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.

ἘΛΛΟ΄Ν. τὸν ἔγγονον τῦ ἐλάφυ·

—— Κύων ἔχον [2] ποικίλον ἐλλόν.

ἝΛΠΕΤΑΙ. [3] ἐλπιδοποιεῖ.

ἘΛΠΩΡΗ΄. [4] ἐλπίς.

ἝΛΣΑΙ. [5] συγκαταχλεῖσαι· ἢ ἀντὶ τῦ συστρέψας [6] καὶ ἐνειλήσας.

ἘΛΥ΄ΣΘΗ. [7] παρεχύθη καὶ ἔπεσεν.

ἙΛΟΙ΄ΜΗΝ. [8] ἐλυτρώθην.

ἭΛΟΝ. [9] ἤλαυνον.

1 Ἄλλα δ᾽ ἀμαλλοδετῆρες. Il. Σ. 554. Vitiose in *Manuscripto* ἀμαλλοδοτῆρες, pro ἀμαλλοδετῆρες. VILL.

2 Κύων ἔχον. Od. Τ. 228. unde pro ἔχον, lege ἔχε. VILL. Ἑλλὸν habent fere Editiones ipseque *Eustath.* *p.* 1863. *v.* 39. sed leni spiritu ἐλλὸν commendare videtur *Apollonii*, *Hesych.* & *Etymologi* (*p.* 331. *v.* 53. & *p.* 592. *v.* 6.) auctoritas, itemque Dianae epitheton ἐλλοφόνος.

3 Ἔλπεται. est ἐλπίζεται *Il.* Ι. 371. Ω. 491. Scripsit *Apollon.* ut *Hesych.*, Ἐλπεῖ. ἐλπιδοποιεῖ. ex *Od.* Β. 91. Ν. 388. ubi conf. *Schol.* & *Eustath.* *p.* 1436. *v.* 36. in primis vero Cl. *Jens.* atque *T. Hemsterh.* ὁ πάνυ, ad *Lucian.* Tom. I. p. 344.

4 Ἐλπωρή. *Od.* Β. 280. &c.

5 Ἕλσαι. *Il.* Α. 409. &c.

6 Ἀντὶ τῦ συστρέψας. Pro συστρέψας & ἐνειλήσας, lege συστρέψαι καὶ ἐνειλῆσαι. VILL. Immo vero pertinent hae participiorum formae ad *Od.* Ε. 132. Η. 250. ubi recte editum legimus ἔλσας.

7 Ἐλύσθη. *Il.* Ψ. 393.

8 Ἑλοίμην. Legendum censeo Ἑλύμην, quod pro Λύμην a *Barnes.* restitutum, servarunt deinde Editiones, *Il.* Φ. 80. Conf. *Alb.* ad *Hesych.* v. Ἑλύμην.

9 Ἧλον. Legendum omnino Ἧλων. ἤλαυνον. uti habet *Schol.* ad *Il.* Ω. 696. Conf. *Alb.* ad *Hesych.* v. Ἧλων.

Ἑλώρια. [1] ἑλκύσματα.

Ἐμπλάζεται. [2] ἐπιστροφὴν ποιεῖται καὶ σέβεται.

Ἐμάτησεν. [3] ἐματαιοποίησεν.

Ἐμβαδόν. [4] ἐμβάντες πεζῇ.

Ἐμβήη. ἐμβῇ·

Ἐμβήη· [5] μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων.

Ἐμεῦ, ἐμέο, ἐμεῖο. σύναρθροι· [6] ἀντωνυμίαι, ἰσοδυναμοῦσαι ἀλλήλαις.

Ἐμελ-

1 Ἑλώρια *Il.* Α. 4.

2 Ἐμπλάζεται Lege ἐμπάζεται. VILL. Quamquam ipſum illud *Apollonii* & *Heſychii* Ἐμπάζεται haud ſcio equidem, ubi dixiſſe poſſit *Homerus*, ſaepiſſime tamen aliis uſus eſt hujus verbi formis, ἐμπάζεαι, ἐμπάζεο, ἐμπάζετο &c.

3 Ἐμάτησεν. *Il.* Π. 474. ubi vid *Schol.*

4 Ἐμβαδόν *Il.* Ο. 505. *Schol.* πεζῇ βαίνοντες; ἄνευ νεῶν. Unde recte medicinam *Heſychio* fecerunt *Interpp.*

5 Ἐμβήη. Il Π. 94. VILL.

6 Σύναρθροι. Pronomina, ſive ἀντωνυμίαι, hoc nomine dicuntur, quae poni ſolent μετ᾽ ἄρθρου. τῆς πεπτωκυίας τῶν ὀνομάτων, teſte *Heſych.* v Σύναρθρος. Unde pronomen Ἧι, σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου dixit *Etymol.* *p.* 416. *v* 4. uti *Apollonius* Ἧι, Ἥν & Ἧς. pro ἰδίᾳ, ἰδίαν, ἰδίας. Univerſis ſcilicet illis praeponi Articulus poteſt; τῇ ᾗ, τὴν ἥν &c., quemadmodum adjectivo ἄλλος modo praeponi poſſe tanquam συνάρθρῳ, modo non poſſe, tanquam ἀσυνάρθρῳ, idem diſputat *Etymol.* *p.* 67. *v.* 17. & *p.* 68. *v.* 52. -- Itaque cum articulum certe non recipiat pronomen demonſtrativum ἐγὼ, formae quoque *Apollonio* notatae ἐμεῦ, ἐμέο, ἐμεῖο non ἀντωνυμίαι erunt σύναρθροι, ſed ἀσύναρθροι. Idque ipſum Gloſſographo reſtituere licebit auctoritate etiam *Etymolog.* *p* 314. *v.* 52. Ἔγωγε. ἀσύναρθρος ἀντωνυμία, διότι τὰ ἄρθρα ἀναφο-

'ΕΜΕ'ΛΛΕΤΕ. ἐοίκατε·[1]

Ὣς ἄρ'[2] ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης;

'ΕΜΙ'ΣΤΥΛΛΕΝ.[3] εἰς ὀλίγα διῄρει, οἷον εἰς μικρά.

'ΕΜΜΑΠΕ'ΩΣ.[4] ἐσπουδακότως.

Ἔ ΜΜΟΡΕ.[5] ἔμοιρε. κατὰ μοῖραν εἴληφεν.

'ΕΜΝΗ'ΜΥΚΕ. συνθέτως λέγεται μετὰ τῆς ὑπό·

Πάντα δ'[6] ὑπεμνήμυκεν. ——

μεταφράζεται δὲ εἰς τὸ κατανένυκται.

Ἔ ΜΠΕΟΣ.[7] ἔμπειρος·

—— Κακῶν[8] ἔμπειος ἀλήτης.

Ἔ ΜΦΟΡΑ...

φορὰν δηλοῦσιν. — ἐναντία δὲ ἡ λέξις τῇ ἀναφορᾷ. Nec fatis fanus est *Hesych.* 'Εμεῖο, ἐμοῦ, ἔστι δὲ σύναρθρον. ubi vel 'Εμοῖο legendum erit, ab ἐμός; quod articulum recipit; vel corrigendum erit ἀσύναρθρον. Conf. *Ammon. p.* 49. & Cl. *Valck.* ad *Anonym. de Soloec. p.* 261. Caeterum ἐμεῖο & ἐμοῦ frequenter dixit. Poëta: 'ἐμεῖο uno, quantum sciam, loco, *Il.* Κ. 124.

1 'Εοίκατε. Sic in *Hesychio*: ἐώκατε, ἐφαίνεσθε. οὐδαμοῦ γὰρ ἐπὶ χρόνου κέχρηται τῇ λέξει. *Homerum* hic respicit, nec nominat. Vill. Ex *Hesychio* reddendum *Apollonio* ἐώκατε.

2 Ὣς ἄρ. Il. Α. 816. Vill.

3 'Εμίστυλλεν. Unus in *Homero* locus est, cui haec convenire possit Glossa, Od. Ξ. 75.

Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.

Legisse videtur *Apollonius*: Ἐμίστυλλ. &c.

4 'Εμμαπέως. *Il.* Ε. 836. &c.

5 Ἔμμορε. *Il.* Α. 278. &c. Interpretamentum autem ἔμοιρε, vel potius ἔμορε, ut intelligatur quale sit, conf. *Etymol. p.* 335. *v.* 22.

6 Πάντα δ'. Il. Ξ. 491. Vill. Loco difficillimo & interpretationi, quam ab *Aristarcho* mutuatus est *Apollonius*, singularem destinamus Excursum.

7 Ἔμπεος. Lege ἔμπαιος, ut & in versu sequenti. Vill.

8 Κακῶν. Od. Φ. 400. Vill.

ἜΜΠΕΔΟΝ. ποτὲ μὲν τὸ ἰσχυρόν·

> Ἔμπεδον[1] αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. —

ποτὲ δὲ ἐν τῷ πέδῳ, οἷον τῷ ἐδάφει·

> Τόφρα[2] δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.

ἜΜΠΗΣ.[3] ποτὲ μὲν ὅμως·

> — σὺ δὲ χαῖρε[4] καὶ ἔμπης.

ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, ἢ ἐπίσης·

> Τοῦ καὶ κινυμένοιο[5] Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
> Ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.

καί·

> Ἔμπης[6] μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι.

ἘΜΠΛΗΓΔΗΝ. ἐμπληκτικῶς,[7] οὐ μετὰ κρίσεως. ἐν δὲ τῷ Υ τῆς Ὀδυσσείας ὑπομνήματι, ὁ Ἀρίσταρχος εὐμεταβόλως.[8]

ἘΜ-

1 Ἔμπεδον. Il. Π. 107. VILL.

2 Τόφρα δέ. Il. M. 12. VILL.

3 Ἔμπης. Vide *Strunzium in Glossarium Oppianicum Rutgersii*. VILL. Eadem fere *Apollonio* docent *Schol.* ad *Od.* E. 305. & *Etymol. p.* 335. *v.* 29. *seqq.*

4 Σὺ δὲ χαῖρε. Od. E. 205. VILL.

5 Τοῦ καὶ κινυμένοιο. Il. Ξ. 173. VILL. Pro ποτὶ in plerisque Editionibus ferri solet περὶ. Observarunt lectionis varietatem *Interpp.*

6 Ἔμπης μοι. Od. T. 37. VILL.

7 Ἐμπληκτικῶς. *Schol.* habet ἐκπληκτικῶς. VILL.

8 Εὐμεταβόλως. Extat ἐμπλήγδην, Od. Υ. 132. ubi haec explicatio convenit. Telemachus de matre profitetur:

> Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
> Χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείω' ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει.

VILL.

ἜΜΠΛΗΝ. ἐμπελάδην, σύνεγγυς· ἢ ὡς ἔνιοχω [1], καὶ Ἀρχίλοχος, ἐστὶ τοῦ χωρὶς·

Ἔμπλην ἐμοί [2] τε καὶ φίλου. —

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ἜΜΠΟΡΟΣ. ὁ μὴ ἰδίας νεὼς πλέον, [3] ἀλλὰ μισθοῦ·

Ἔμπορος· [4] οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων.

Vill. Uno tantum loco hac forma usus est *Homerus*. Itaque scribendum οὐ μετὰ κρίσεως, ἐν τῷ Υ. τ. Ο. ὐ. ὁ. δὲ Ἀρίσταρχος &c. Particulam enim δὲ nisi ita transposueris, de pluribus locis cogitasse videbitur Glossographus, quorum alio quidem accipiatur pro οὐ μετὰ κρίσεως, alio vero εὐμεταβόλως.

1 Ἔνιοχω. An ἐνιαχοῦ, seu ἔνιοι, χωρὶς? Vill. Praestat omnino ἔνιοι, χωρίς.

2 Ἔμπλην ἐμοί τε. In hoc Iambi vestigio, pro ἐμοὶ legendum ἐμοῦ, ob φίλου sequens. *Hes.* habet χωρὶς, ἐγγὺς, πλησίον. Extat Il. Β 526:

> Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

In *Herculis* Scuto, *v.* 372:

> Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους.

Vill. *Archilochi* fragmentum, quod a *Villois.* recte est emendatum, eo etiam valere debet, ut Homericarum formarum studiosum inprimis fuisse intelligamus Jambici carminis Auctorem. (Conf. *Athen. VII.* 13. *p.* 299. *a.*) Utique ex *Aristarchi* praesertim commentariis hanc *Apollonii* observationem ductam esse censeamus; Ἀρχιλοχεῖα certe *Aristarchi* ὑπομνήματα laudat *Clem. Alexandr. Strom. L.* 1. *p.* 326. *d.*

3 Πλέον. Lege πλέων. Vill. Non corrigendum tantummodo est πλέων, quod monuit etiam *Alb.* ad *Hesych. h. v.*, sed restituendum praeterea ἐπὶ, ὁ μὴ ἐπ' ἰδίας νεὼς πλέων. Conf. *Hesych. Suid. Etymol. p.* 336. 21. &, qui his pracivit omnibus, *Porph. Q. H. c.* 1. Praepositionem denique ἕνεκα a *Grammatico* equidem vix crediderim hic suppressam esse. Scribendum videtur, uti in *Suida*, μισθοῦ ἕνεκα. De re ipsa conf. *Schol. Aristoph. Plut. v.* 1156.

4 Ἔμπορος. Od. Β. 319. Pro ἐπήβολος autem vitiose in *Manuscripto* ἐπίβολος. Hic *Schol.* habet: ἔμπορον, ὁ Ποιη-

Ἔμφυλον. [1] ἐμφύλιον, οἷον ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς.

Ἔναξε. [2] ἔσαξε καὶ συνεπλήρωσε.

Ἔναρα. [3] σκῦλα.

Ἐναρίζει. [4] κυρίως μὲν σκυλεύει. ἔναρα γὰρ, τὰ σκῦλα·

Οὐδέ μιν ἐξενάριξεν. [5] —

καταχρηστικῶς δὲ, ἀνεῖλεν·

Τὸν δ' ἐπεὶ [6] ἐξενάριξεν. —

Ἐντεσιεργούς. [7] νῦν λέγει ἔντεσιν ἐργαζομένους, καὶ μὴ ψιλῶς νωτοφόρους· ἐπεὶ οἱ τὴν ἅμαξαν ἕλκοντες ἡμίονοι ἔχουσι πείρινθον ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ἐν ᾧ φέρουσί τινα.

Ἐννέωροι. [8] ἐννεαετεῖς. ἔστ' ἂν δὲ λέγει ἐν τῷ Δ τῆς Ὀδυσσείας·

Ἐν-

τὴς τῆς ἀλλοτρίας ἐπιβαίνοντα λέγει, τὸ πρὸς τοῖς ὕστερον ἐπιβάτην. ὡς ἐμπόρου παρ' αὐτοῖς λεγομένου τοῦ μεταβόλου, καὶ πραγματευτοῦ. Vill.

1 Ἔμφυλον. *Od* Ο. 273.

2 Ἔναξε Od. Φ. 122. Vill.

3 Ἔναρα *Il.* Ζ. 380 &c.

4 Ἐναρίζει . . . . . . σκυλεύει. Praestiterit forte, quem habet *Hesych.*, infinitivus, Ἐναρίζειν. . . . . σκυλεύειν.

5 Οὐδέ μιν ἐξενάριξεν. Il. Ζ. 417.

6 Τὸν δ' ἐπεὶ. Il. Χ. 376. Vill. Hunc locum reddere oportet *Hesychio*, qui pro secundae significationis exemplo, locum habet ab ipsa glossa alienum.

7 Ἐντεσιεργούς. Alii legunt ἐντεσιεργούς. Utrumque habet *Hes.* τοὺς μὴ ψιλῶς νωτοφόρους, ἀλλ' ἅμαξαν ἕλκοντας. Et *Schol.* τοὺς ὑποζυγίους, μὴ ψιλῶς νωτοφόρους. ἀλλὰ τήν τε ἅμαξαν καὶ τὴν πείρινθον ἕλκοντας· ἅπερ καὶ ἔντεα φησι. Il. Ω. 277.

Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς.

Vill.

8 Ἐννέωροι. *Od.* Δ. 310.

— Ἔνθά τε Μίνως [1]

Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής.

δι' ἐννέα ἐτῶν λέγων τῷ Διῒ προσομιλεῖν, ἢ ἐννέα ἔτι [2] βασιλεύων. λέγεται γὰρ ὁ Μίνως δι' ἐννέα ἐτῶν συμμίσγειν [3] τῷ Διῒ καὶ ὀαρίζειν, ὅ ἐστι προσομιλεῖν· εἴτε μυθικῶς τοῦ, [4] οὐδὲ διδομένου, εἴτε καὶ τῷ ὄντι. καθὼς τινες παραδεδώκασι τὸν Μίνωα προσποιούμενον πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ὅτι παρὰ τοῦ Διὸς φέρει τὰ

1 Ἔνθά τε Μίνως. Od. Τ. 178. VILL.

2 Ἔτι. Lege ἔτη. VILL. Ex eorum doctrina posterior haec fluxit interpretatio, qui non ad ὀαριστὴς referunt adjectivum ἐννέωρος, sed ad verbum βασίλευε. Conf. *Schol.* ad *l. l.*

3 Συμμίσγειν. Minus bene in *Manuscripto* legebatur συμμίσγων. VILL.

4 Τοῦ. Lege τούτου, *sive hoc fabulosum sit*, οὔτε δὲ διδομένου, *neque concessum.* Fortasse legendum est: τούτου οὕτως διδομένου, seu παραδιδομένου, *id est*, sive hoc fabulose sic divulgatum & traditum fuerit. VILL. Cl. *Villoisonum* secutus locum equidem ita constituendum esse existimo: εἴτε μυθικῶς τούτου παραδιδομένου, εἴτε καὶ τῷ ὄντι, καθὼς τινες παραδεδώκασι, τὸν Μίνωα προσποιούμενον πρὸς &c. *Genitivum*, qui dicitur, *absolutum* cum *Accusativo* jungi ejusdem generis, nihil habet, quod alienum sit ab usu scriptorum Graecorum: V. *Xenoph. Mem.* l. 6. 5. II. 2. 13. ibique *Ern.*: *Plato* autem (in *Minoë p.* 46. ed. *Fic.*) ita de hoc *Homeri* loco disputat, ut soli fere ipsius Poëtae ingenio omnem hanc tribuat Minois laudem, qua Jovis fuisse dicitur ὀαριστής; Contra *Diodor. Sic. L.* V. *c.* 78. & *Strabo L.* X. *p.* 731. *b.* & *L.* XVI. *p.* 1105. *c.* revera Minoëm tradunt legum suarum auctorem finxisse Jovem; quos secutus *Lactantius* I. 22. Numam Pompilium dicit, *astutiam Minois voluisse imitari; qui se in antrum Jovis recondebat, & ibi diu moratus, leges tanquam sibi a Jove traditas afferebat, ut homines ad parendum, non modo imperio, sed etiam religione constringeret.* Conf. *Davis.* ad *Cic. Tusc. Disp.* II. 13. *Clark. ad Hom.* & *Wessel. ad Diod. ll. ll.*, quos insignia duo fugisse videntur, *Platonem*

τὰ προστάγματα καὶ τοὺς λόγους αὐτοῖς, ὡς μᾶλλον πείθονται. [1] Οαριστὴς δὲ, ὁμιλητής.

Ἐ Ν Ο Π Η'. [2] φωνή.

Ἔ Ν Ο Σ Ι Σ. [3] σεισμὸς, κίνησις.

Ἐ Ν Δ Ι Ε' Σ Α Ν [4] Τ Α Χ Ε' Α Σ Κ Υ' Ν Α Σ Ὀ Τ Ρ Υ' Ν Α Ν Τ Ε Σ.

δύναται εἶναι κυρίως τὸ δίεσαν, ἀνῆκαν τῶν κρατήρων τοὺς δὲ [5] κύνας πρὸς τὸν διωγμόν.

Ἔ Ν Α Υ Λ Ο Ι. οἱ ἀπὸ τῶν χειμάρων [6] ποταμοὶ καταράσσοντες, ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς αὐλῶσι γίνεσθαι τὰς καταφο-

nem exprimentis *Plutarchi* loca, *Thes. Op. T.* I. *p.* 7. *a.* & ubi demonstrat, *maxime cum principibus viris Philosopho esse disputandum*, *Op. T.* II. *p.* 776. *e.* Utramque igitur & *Platonis* & reliquorum opinionem, nihil ipse definiens, proposuit *Apollonius*.

1 Πείθονται. Lege πείθωνται, ob ὡς quod subjunctivum post se postulat. VILL.

2 Ἐνοπή. *Il.* M. 35. &c.

3 Ἔνοσις. Nomen *Homero* nusquam usurpatum.

4 Ἐνδίεσαν. Omissum est caput articuli ex *Hes.* repetendum: Ἐνδίεσαν, ἐπεδίωξαν, ἐπώτρυναν. Versus sequens legitur Il. Σ. 584. ubi ὀτρύνοντες pro ὀτρύναντες. VILL. Ipsa *Homeri* verba, uti alias, ita hic glossae constituunt caput: Conf. e. c. *p.* 228. Δυοῖ γὰρ &c. De multis autem verbi difficilioris interpretationibus, eam secutus est *Apollonius*, qua ex ἐν, διὰ & ἵημι compositum esse censetur; (V. *Sylb.* ad *Clenard. p.* 460.) Hinc Δίεσαν reddit ἀνῆκαν. Quod additur, ἀνῆκαν τῶν κρατήρων τοὺς κύνας, id vero non intelligo, quo jure reddiderit Cl. *Villois.*, ex *repagulis emiserunt canes*, nisi recentioris notae & fere barbarum nomen, κρότων, substituendum forte censuerit alienae ab hoc loco formae, κρατήρων.

5 Δέ. Tolle δὲ quod officit. VILL.

6 Χειμάρων. Lege χειμάῤῥων. VILL. Ἔναυλοι leguntur *Carm.* XIII. 5. Casus obliquos variis locis habet Poëta,

φορᾶς. αὐλῶνες δὲ, οἱ ἐπιμήκεις καὶ κοῖλοι τόποι, τοῦτ' ἔστι, οἱ εἰς μακρὸν καὶ στενὸν διήκοντες ποταμοί.

ἘΝΔΕΙΟΣ, [1] μεσημβρινός.

ἘΝΔΕΙ'ΝΩΝ. [2] τῶν ἐντοσθειδίων, [3] οἷον τοῦ ἐντὸς χρωτός. τῶν ἅπαξ λεγομένων.

ἘΝΕΙ'ΚΑΙ. κατὰ μὲν τὸ προσφερόμενον, [4] καί τις θεὶς, ἴσον τὸ ἐνέγκαι. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

— Καί τις θεὸς αὐτὸν ἀνεῖκαι, [5]

τοι-

1 Ἔνδειος. Lege ἔνδιος. Od. Δ. 450:

Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός.

Vill.

2 Ἐνδείνων. Lege ἐνδίνων. Il. Ψ. 806:

Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

Vill.

3 Ἐντοσθειδίων. Lege ἐντοσθιδίων. *Hesychius* interpretatur: τῶν μελῶν, ἀπὸ τοῦ ἐνδύεσθαι τῷ θώρακι καὶ τοῖς ἄλλοις ὅπλοις. *Schol.* τῶν ἐντὸς ὅπλων μελῶν· ἀπὸ τοῦ ἐντείνεσθαι θώρακι καὶ τοῖς λοιποῖς ὅπλοις. Vill. *Scholiasten* expressit *Etymol.* p. 339. v. 15. Utrobique pro ἐντείνεσθαι rectius forte legeris ἐντύνεσθαι. Ne autem ἔνδινα loco *Homeri* laudato cum *Apollonio* accipienda esse censeas ἀντὶ τῶν ἐντοσθιδίων, οἷον τοῦ (ita legendum videtur) ἐντὸς χρωτὸς; conferri meretur *Eustathii* disputatio, p. 1331. v. 7. & brevis adnotatio *Schol.* οἱ δὲ ἀποδιδόντες ἐντέρων, ἀγνοοῦσιν. οὐ γὰρ μέχρι θανάτου μονομαχοῦσιν. Quae candem passa sunt corruptelam, & apud *Etymol.* l. l. οὐ γὰρ μέχρι θανάτου μόνον ἔχουσιν & in *Schol. MSS. Bibl. Reg.* οὐ γὰρ μέχρι τρώσεως μόνον ἔχουσιν.

4 Καί τις θεός. Ex hoc loco dele haec verba καί τις θεὸς, quae mox sequentur, & hic alieno loco posita sunt. Legitur ἐνεῖκαι Il. Σ. 334. & Od. Σ. 285. Vill. Mox etiam pro ἴσον τὸ lege ἴσον τῷ, ac fontem simul observa, unde hauserunt eandem hanc glossam Ἐνεῖκαι, *Hesych.*, *Suid.* & *Etymol.*

5 Καί τις θεὸς αὐτὸς ἀνεῖκαι. Od Φ. 196. Lege ἐνείκῃ cum *Homero*. Vill. Haud scio an

 prae-

τοιοῦτόν τι λέγει· ἄρας ἐκ τόπου ἐνταῦθα θείη.

ἘΝΕΡΟΙ. [1] νεκροί.

ἘΝΙΣΚΙΜΦΘΗ. [2] ἐνεπέλασεν κατέπαγη τὸ δόρυ.

ἘΝΕΣΤΑΚΤΑΙ ἔνεστι κατά τι μέρος·

—— Τοῦ σοῦ [3] πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ.

ἘΝΕΤΗΣΙ. πέρπαις, ἀπὸ τοῦ ἐνεῖναι·

Χρυσείης [4] δ' ἐνετῆσι. ——

ἘΝΕΥΝΑΙΟΝ. [5] ἐγκοίτιον. καὶ ἐνευναίων, [6] τῶν ἐγκοιμησομένων.

ἘΝΗ-

praetulerit *Apollonius*, quod in lectionis varietate posuerunt Interpretes, ἐνεῖκαι.

1 Ἔνεροι. Casus obliquos habet Poëta *Il.* Ο. 188. Υ. 61.

2 Ἐνισκίμφθη. Legitur Il. Π. 612. & Ρ. 528:

— Τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη. —

VILL. Notanda *Il. Il* lectionis varietas; ἐνισκίμφθη, ἐνὶ σκίμφθη : ἐνὶ σκήφθη : in qua *Apollonio* quidem convenit cum Editionibus; primam vero ex lectionibus reliquis secuti sunt *Hesych.* & *Suid.* v. Ἐνισκίμφθη & quartam praeterea servasse idem videtur *Suid.* Ἐνισκίφθη. κατεπήχθη, quod tentari a Cl. *Kustero* non debuerat. — *Hesychii* vero Glossam Ἐνισκηφθῇ & σκιμφθῇ ad *Homeri* loca referre modorum vetat ratio.

3 Τοῦ σοῦ πατρός. Od. Β. 271. Sic legitur integer versus :

Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ.

ubi vides melius legi τοι σοῦ quam τοῦ σοῦ πατρός. VILL.

4 Χρυσείης. Il. Ξ. 180 VILL.

5 Ἐνεύναιον. Extat Od. Ξ. 51 :

Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός,
Αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. —

VILL.

6 Ἐνευναίων. Loquitur de Ulyssis thalamo Od. Π. 35.

Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχοντα.

VILL.

'ΕΝΗΕ'ΟΣ. [1] προσηνοῦς, προσφιλοῦς.

"ΕΝΘΑ. ἐπὶ μὲν τοῦ τότε χρονικῶς·

"Ενθ' αὖ [2] Τυδείδη, —

καί·

"Ενθ' [3] ἄλλοι μὲν πάντες. —

ἐπὶ δὲ τοῦ τοπικοῦ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον·

"Ενθα καταπλέομεν, [4] καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν τούτῳ ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ·

"Ενθα μὲν Αἴας [5] κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
"Ενθα δὲ Πάτροκλος. —

'ΕΝΙ'ΗΣΙ. [6] ἐπιπέμπει. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ ἐνήομεν, [7] ἀντὶ τοῦ καθελκύσομεν.

'ΕΝΙΚΛΑΝ. [8] ἐγκόπτειν καὶ ἐμποδίζειν.

"ΕΝΙΣΠΕΝ. [9] εἶπεν.

'ΕΝ-

1 'Ενηέος. Il. Ψ. 252. VILL.

2 "Ενθ' αὖ Τυδείδη Il. Ε. 1. Hinc emenda *Etymol.* qui hic cum *Apollon.* in caeteris consentiens habet, ἔνθ' αὖ Τυδείδης, pro Τυδείδη.

3 "Ενθ' ἄλλοι. Il. Α. 22. VILL.

4 "Ενθα καταπλέομεν. Od. Ι. 142. VILL. Eodem loco in eadem re utitur *Ammon.* p. 52. ubi & mox sequentes laudat versus "Ενθα μὲν Αἴας &c.

5 "Ενθα μὲν Αἴας. Od. Γ. 109. VILL.

6 'Ενίησι. *Od.* Μ. 65.

7 'Ενήομεν. Lege ἐνήσομεν. Od. Β. 295. de nave dicitur:

'Ωκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.

VILL.

8 'Ενικλᾷν. *Il.* Θ. 408. 422.

9 "Ενισπεν. *Il.* Β. 80. &c.

'ΕΝΝΕΣΙ'ΗιΣΙ. [1] ἐννοίῃσι, βουλήσεσιν.

"ΕΝΤΕΑ. τὰ ὅπλα. κυρίως, τὰ ἐντὸς περιέχοντα τὸν ἄνδρα· οἷον ἀσπὶς καὶ θώραξ, καὶ κνημῖδες. λέγεται δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὰ ἀγγεῖα, ἔντεα· ἀπὸ τοῦ ἐντὸς αὐτῶν τινα περιέχειν, οἷον·

— Ἀμφίπολοι [2] δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.

'ΕΝΤΡΕ'ΠΕΤΑΙ. [3] ἐπιστροφὴν ποιεῖται, ὅ ἐστι μεταστροπὴν λαμβάνει.

'ΕΝΤΡΟΠΑΛΙΖΟΜΕ'ΝΗ. [4] ἐπιστρεφομένη.

'ΕΝΤΥ'ΝΕΑΙ. [5] παρασκευάζῃ.

'ΕΝΤΥΠΑ'Σ Ε'Ν ΧΛΑΙ'ΝΗι. [6] τὸ ἅπαξ εἰρημένον ἐν τῇ Ω τῆς Ἰλιάδος. οὐχ ἁπλῶς, [7] οὐδὲ περικεκαλυμμένως, ἀλλ' ὡς τετυπῶσθαι τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ὅλον σῶμα.

'ΕΝΩ'ΜΑ. [8] διέφερεν· καὶ νωμῆσαι, [9] διενέγκαι. νώμησαν [10] δὲ, ἀντὶ τοῦ διένειμαν.

'ΕΝ-

1 Ἐννεσίῃσι. *Il.* Ε. 894. Conf *Interpp. ad Callim. H. in Dian. v.* 108.

2 Ἀμφίπολοι. Od. Η 232. VILL. Conf. *d'Arnaud Animadv. Crit. c.* 15. *p.* 90.

3 Ἐντρέπεται. Vid. *Il.* Ο. 554. *Od.* Α. 60.

4 Ἐντροπαλιζομένη. *Il.* Ζ. 496.

5 Ἐντύνεαι. *Od.* Ζ. 33.

6 Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. Il. Ω. 163. VILL.

7 Οὐχ ἁπλῶς. Schol. οὕτως φησὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλανίδι, ἐντετυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τὸ τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι. VILL. In *Apollonio* non video quid delere vetet particulam οὐδὲ.

8 Ἐνῶμα. Lege ἐνώμα. quod cum aliis locis occurrit, tum *Il.* Ε. 594. ubi *Schol.* interpretatur διέφερεν, ἐκίνει, μετέφερε.

9 Νωμῆσαι. *Il.* Η. 238.

10 Νώμησαν. Sumitur pro diviserunt Il. Ι. 176:

Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι.

VILL.

'ΕΝΩΠΗι̃. προσόψει·[1]

— Ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν[2] ἐνωπῆ.

'ΕΞ. κυρίως ἡ πρόθεσις·

Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο[3] βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

ἀντὶ τῆς ἀπό·

— Ἐξ ἵππων[4] ἆλτο χαμᾶζε.

ἀντὶ δὲ τ̃ ὑπέρ·

Ἥρη,[5] τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν

Ἐξ ἄλλων. —

ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.

'ΕΞΕ'ΤΟΥΣ.[6] ἐξαιρέτους.

'ΕΞΑΛΟ'Σ.[7] ἐκ τ̃ ἁλός.

'ΕΞΑΝ-

1 Προσόψει. Mallem ἐν ὄψει. VILL. *Schol.* certe reddit ἐν ὄψει, φανερῶς. quem expresserunt *Hesych. h. v.* & *Etymol. p.* 344. *v.* 54. *seqq.*

2 Ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν. Il. Ε. 374. Vitiose in *Manuscripto* legitur ῥέζουσα. VILL.

3 Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο. Il. Η. 422. VILL.

4 Ἐξ ἵππων. Il. Ω. 469. VILL.

5 Ἥρη. Il. Φ. 369. VILL.

6 Ἐξέτους. Lege ἐξαίτους. Od. Β. 307: Νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας. VILL.

7 Ἐξαλός. Duplicis lectionis meminerunt *Eustath.*, *parvus Schol.* & *Etymologus.* Quidam enim una voce exarant ἔξαλος, quae vox non semel apud *Oppianum* occurrit. In *Hes.* legitur separatim; sed mihi *Hes.* & *Apollonius* conjunctim scripsisse videntur ἔξαλος, eamque vocem ut raram explicasse. Cur enim subjecissent statim ἐκ τῆς ἁλός, quod idem est ac ἐξ ἁλός, iisdemque

'ΕΞΑΝΥ'Ω. [1] ἐξανύσω.

'ΕΞΕ'ΜΕΝ. ἄξειν.

— Μὴδ' ἐξέμεν [2] 'Αχαιοὺς.

'ΕΞΑΠΑ'ΦΟΙΤΟ. ἐξαπατήσει. [3]

'ΕΞΕ'ΦΘΙΤΟ. [4] κυρίως ἐξέφθαρτο· μεταφορικῶς δὲ, κατεδεδαπάνητο.

'ΕΞΕΡΕΕΊΝΩΝ. ἐξερευνῶν, διερχόμενος·

— Πέρας [5] ἁλὸς ἐξερεείνων.

'ΕΞΕΣΙ'ΗΝ. καταπρεσβείαν. [6] παρὰ τὸ ἵημι, ἥσω, ἔσια καὶ ἐξεσία.

'ΕΞΕΡΕΕ'ΙΝΩΝ. [7] ἐξερευνῶν, διερχόμενος.

'ΕΞΕΡΙ'ΠΗι. ἐκπέσῃ ἐκ τῆς ἕδρας.

— 'Εξ-

que concipitur verbis? Legitur Od. Α. 133:

— Θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
'Αβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται. —

VILL.

1 'Εξανύω. Il. Α. 365. VILL.

2 Μὴδ' ἐξέμεν. Haec verba, unde aliquid excidit, desumpta sunt ex Il. Α. 141. ubi habetur:

— Μὴδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς 'Αχαιοὺς
— *Neque dimittere rursus ad Argivos.*

VILL.

3 'Εξαπατήσει. Lege ἐξαπατήσοι. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* Ι. 376. & Ξ. 160. *Etymol. h. v.*

4 'Εξέφθιτο. V. *Od.* Ι. 163. Μ. 329. Eandem Glossam servavit *Hesych.*; ubi hoc *Apollonii* loco usus est Cl. *Alb.*

5 Πέρας. Od. Μ. 259. VILL. Ipsa *Scholiastae* verba habet *Apollon.*

6 Καταπρεσβείαν. Haud scio an quisquam Graecorum dixerit. Ex *Schol.* ad *Il.* Ω. 235. emendandum videtur κατὰ πρεσβείας ἔξοδον Conf. *Hesych.* ejusque *Interpp.*

7 'Εξερεείνων. Oscitans Librarius bis idem repetit. VILL.

— Ἐξερίπη [1] δρῦς πρέῤῥιζ☉. —

ἘΞΕΣΣΥΤΟ. [2] ἐξώρμησεν.

ἘΞΗΛΑΤΟΣ. [3] ἐξ ἐλασμάτων συγκειμένη, ἐξ πτύχας ἔχυσα.

ἘΞΗΡΩΗΣΑΝ. [4] ἐξώρμησαν.

ἘΞΟΝΟΜΑΚΛΗΔΗΝ. [5] ἐπ' ὀνόματ☉.

ἜΞΥΣ' ἈΣΚΗΣΑΣΑ. [6] λεπτῶς καθειργάσατο.

ἘΞΩΦΕΛΛΕΝ. [7] ἐπὶ πολὺ ηὔξησεν.

ἜΟΙ. ἀντὶ ἦ εἴη·

Πῶς κ' ἔοι [8] ἐπις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων;

ἜΟΡΓΕΝ. [9] εἴργασαι.

1 Ἐξερίπη. Il. Ξ. 414. VILL.

2 Ἐξέσυτο. Il. H. 1. &c. Schol. ἐξώρμησε.

3 Ἐξήλατος. Ita pro ἐξήλατο, quod Cod. exhibet MS., legendum, glossamque adeo referendam esse ad Il. M. 295., recte judicavit Cl. Villois. Schol. Ἐξήλατον, ἐξ (Lege ἐξ) ἐλασμάτων καταχεκινηθεῖσαν, ἐξάπτυχον. Hesychium autem conferendo & Eustath. p. 905. v. 60., diversa Apollonii & Scholiastae interpretatio ad diversam lectionem, prior quidem ad ἐξήλατον, posterior vero ad ἐξήλατον, pertinere intelligitur.

4 Ἐξηρώησαν. Conf. Il. Ψ. 468. Glossam Hesychio recte restituerunt Interpretes pro ἐξήρησαν.

5 Ἐξονομακλήδην. Il. X. 415. Quod autem habet Cod. Apollonii, ἐπ' ὀνόματ☉, Scholiastae, Hesychii, & Eustathii exemplo rectius forte scripseris ἐξ ὀνόματ☉.

6 Ἔξυσ' ἀσκήσασα. Il. Ξ. 179. VILL. Conf. Interp. ad Hesych. h. v.

7 Ἐξώφελλεν. Od. O. 18. ubi vid. Schol.

8 Πῶς κ' ἔοι. Il. Ξ. 333. Versus corrupte in Manuscripto legebatur. VILL.

9 Ἔοργεν. Il. B. 272. &c.

ἙΟΙ͂Ο. τοῦ ἑαυτοῦ·

Πατρὸς [1] ἑοῖο φίλοιο. —

ἙΟΙ͂. αὐτῷ·

Ὡς ἴδε λαὸν [2] ἔθνος ἐσπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.

ἙΟΙ͂Σ. [3] τοῖς ἑαυτοῦ, ἢ τοῖς αὐτοῦ·

ἘΠΑΙΓΊΖΟΝΤΑ. [4] Ἀρίσταρχος, τὸν σφοδρότερον πνέοντα ἄνεμον. Διὰ τούτου φανερὸν, ὅτι καὶ Ὅμηρος οὕτως οἶδεν αἰγίδα λεγομένην τὴν τοιαύτην πνοὴν, ἣν ἡμεῖς καταιγίδα.

ἘΠΑΚΤΗ͂ΡΕΣ. [5] θηρευταὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες ταῖς τῶν θηρίων κοίταις.

ἘΠΑΛΑΣΤΗ'ΣΑΣΑ. [6] ἐπιχαλεπήνασα, ἐπιδεινοπαθήσασα.

ἘΠΑΛ-

1 Πατρὸς. Od. Ξ. 177. VILL.

2 Ὡς ἴδε λαὸν. Il. N. 495. VILL.

3 Ἑοῖς. Occurrit in priori ſenſu Od. Ξ. 23:

Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα.

& in poſteriori Od. Λ. 218:

Ἀνέος, ὃν κλεάτισσιν ἑοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμε.

VILL.

4 Ἐπαιγίζοντα. Sedes gloſſae eſt *Od.* O. 293. Comparandus autem cum *Apollon.*, *Heſ.*, & *Etymol. h. v.* maxime eſt *Euſtath. p.* 193. *v.* 37. Scripſiſſe gloſſatorem crediderim διὰ τούτου φανερὸν, ὅτι καὶ Ὁμήρῳ &c. Ideo *Ariſtarchus* ἄνεμον ἐπαιγίζοντα interpretatur τὸν σφοδρότερον πνέοντα, quod *Homero* αἰγίδα dici ſciret, quam poſtea dixerunt καταιγίδα. Conf. *Euſtath. p.* 86. *v.* 19. & 1119. *v.* 34.

5 Ἐπακτῆρες. *Il.* P. 135. &c.

6 Ἐπαλαστήσασα. Sedes gloſſae *Od.* A. 252. ubi vid. *Schol.* & Cl. *Alb.* ad *Heſych.* h. v.

'ΕΠΑΛΛΑ'ΞΑΝΤΕΣ. ἐπιπλέξαντες, [1] ἐξαμματίσαντες. [2]

'ΕΠΙΑ'ΛΜΕΝΟΣ. [3] ἐφαλλέμενος.

'ΕΠΑ'ΛΥΝΕΝ. ἐλεύκανεν, ἀνέδυσεν, ἐπέβρεξεν. ἢ ἀπὸ τῆς πάλης, ὡς εἴρηται, λέγει τὸ ἐλεύκανε. ἐπεπάσθη τῆς ἀρούραις [4] ἡ χιὼν, τῇ γῇ.

'ΕΠΑ'ΡΟΥΡΟΣ. [5] ἐπίγειος.

'ΕΠΑΡΤΕ'ΑΣ. [6] ἀπηρτισμένους. ἑτοίμους.

'ΕΠΑΣΣΕΝ. ἐνεποίκιλλεν. σημαίνει καὶ τό· [7]

Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. [8] —

'ΕΠΑΣ-

1 Ἐπιπλέξαντες. Il. N. 359: Πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν. Vill.

2 Ἐξαμματίσαντες. *Hes.* habet ἐφαμματίσαντες, ἐπιπλέξαντες. συναλλάξαντες, ἐξ ἀντιμέσου λῦς ἐπικτείναντες. Vill.

3 Ἐπιάλμενος. *Od.* Ω. 319.

4 Ἀρούραις. Legitur Il. K 7: — Χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. ad hunc verſum reſpexit Lexicographus. Vill. In mutilo veteris commentatoris fragmento, ἢ ἀπὸ &c., quod ſimpliciori Gloſſae a manu male ſedula adjectum eſſe videtur. Pro ἐλεύκανε legas, ſi tanti eſt, ἐλεύκανεν. Παλύνειν autem vulgo a Grammaticis modo a πάλη *farina*, modo aliunde ſolet derivari. Conſ. *Heſych.* v. Ἐπάλυνεν, ibique *interpp.*

5 Ἐπάρουρος Extat Od. Λ. 488. ubi habet duos ſenſus. Loquitur Achilles mortuus, vitamque deſiderans dicit:

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ.

Alii intelligunt, ut *Apollonius*, in terrâ exiſtens, *id eſt*, vivus: alii mercede conductum & olitori ſervientem interpretantur. Duas explicationes ſic complectitur *Heſ.* ἐπίγειος, ἢ κηπουρὸς ἐπιμίσθιος. Vill. Conf. *T. II. ad Lucian.*, *T.* 1. *p.* 399.

6 Ἐπαρτέας. *Od.* Ξ. 332. &c.

7 Καὶ τό. Hic omiſſam puto gloſſam promiſſam his verbis, σημαίνει καὶ τό. Credo addendam eſſe ſignificationem, ſcilicet κατέχευε, ſeu κατέπασσε, aut aliquid ſimile. Vill.

8 Πάσσε. Il. I. 214. Sic *Theocrit. Pharmac.* 18 & 21. Prior ſignificatio ab *Apoll.* allata Cypriorum

S pro-

ἘΠΑΣΣΥΤΕΡΟΙ. ἄλλοι ἐπ᾽ ἄλλοις·

Θνῆσκον [1] ἐπασσύτεροι. —

ἘΠΑΥΛΟΥΣ. [2] τὰς ἐπαύλεις καὶ μάνδρας.

ἘΠΑΥΡΕΙΝ. [3] ἀπόνασθαι, ἀπολαύειν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν·

— Λίθου [4] δ᾽ ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν.

ἘΠΕΙΓΕΤΟΝ. [5] δυϊκῶς, ἐπείγουσι καὶ κατασπουδάζουσι, διώκουσιν.

ἘΠΕΛΩΒΕΥΟΝ. ἐπελώβων. διέπαιζον·

Οἱ δ᾽ ἐπελώβευον [6] καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσι.

κερτόμεον [7] δὲ, ἠρέθιζον εἰρωνευόμενοι.

ἘΠΕ-

propria erat, teste *Eustathio*. Occurrit Il. X. 441:

— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ᾽ ἔπασσε.

VILL.

1 Θνῆσκον. Il. A. 383. VILL.

2 Ἐπαύλους. *Od.* Ψ. 358.

3 Ἐπαυρ. Ἐπαυρεῖν, *percipere*, fruendi quidem notione usurpatur *Il.* Σ. 302. & aliis multis locis: in malam vero partem, cum alibi saepe accipiendum est, tum in luculento, quod mox subjicitur, exemplo. Quemadmodum enim τὸ ἀπολαύειν, ita & τὸ ἐπαυρεῖν plane est ἀδιάφορον, in quo, ex re ipsa & mente scriptoris, modo ἀγαθὸν supplendum est, modo κακόν. Conf. *Graev. Lect. Hesiod.* ad O. & D. *p.* 240. *Jens. Lect. Lucian. p.* 24.

4 Λίθου. Il. Ψ. 340. VILL.

5 Ἐπείγετον. *Il.* K. 361.

6 Οἱ δ᾽ ἐπελώβευον. Od. B. 323. VILL.

7 Κερτόμεον. Restituendum censerem, quod modo praecessit ἐκερτόμεον; nisi in ipso loco *Homerico* ab Interpretibus notatam esse scirem lectionis varietatem .... ἐπελ. καὶ κερτόμεον ἐπ.; in qua, quid hic secutus sit *Apollon.*, equidem definire non ausim.

'ΕΠΕΜΑΙ'ΕΤΟ. ἐφήπ]ετο [1] καὶ ἐπεθύμει.

'ΕΠΕ'ΜΥΞΑΝ. ἐπεμύχθησαν. [2] οἷον ἀγανακ]οῦντες καὶ μὴ δυνάμενοι, ἢ ποιῆσαι, ἢ εἰπεῖν [3] ἃν πάσχουσιν.

'ΕΠΕΝΗ'ΝΕΟΝ. ἐπεσώρευον·

— Νεκροὺς δ' [4] ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ.

'ΕΠΕΝΗ'ΝΟΘΕΝ. [5] ἐπῆν, ἐπέκειτο.

'ΕΠΕΠΩΛΕΙ'ΤΟ. [6] ἐπεπορεύετο.

'ΕΠΕ'ΡΑΣΑΣ. ἀπέδου· [7]

Καί μ' ἐπέρασας [8] ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε.

'ΕΠΕΡ'-

1 'Εφήπ]ετο. Vid. *Schol.* in Od. I. 441. VILL. Adde secundae significationis exemplum *Il.* K. 401. &c.

2 'Επεμύχθησαν. Sic in *Hes.* ubi *Kusterus* legendum censet ἐπεμύχθισαν, per *jota*, ex ἐπιμυχθίζω. Il. Δ. 20: (& Θ. 457.)

— Αἱ δ' ἐπέμυξαν 'Αθηναίη τε καὶ Ἥρη.

VILL.

3 'Ων πάσχουσι. Lege τι ὧν πάσχουσι. VILL. Vix commodam ex hac emendatione sententiam habebis „ *neque facere neque dicere quidquam eorum possunt*; *quae patiuntur.* Integrum Glossatoris locum nescio quomodo acceperit, qui sine ulla animadversione edidit, Cl. *Alb.* ad *Hesych.* *ad. h. v.* *Schol. ad Il.* Δ. 20. 'Επέμυξαν μεμυκότι τοῖς χείλεσιν ἐπεστέναξαν, ὃ πάσχουσιν οἱ ὀργιζόμενοι, καὶ μηδὲν ποιεῖν δυνάμενοι. — Ad eandem rationem corrigenda & supplenda nobis videtur *Apollonii* observatio: μηδὲν δυνάμενοι, ἢ π., ἢ εἰπ., ὃ πάσχουσιν οἱ ὀργιζόμενοι. Conf. *T. H. ad Lucian.* *p.* 353.

4 Νεκρούς. Il. H. 428. VILL. Editur, Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον α. π.

5 'Επενήνοθεν. *Od.* Θ. 365. ubi iisdem verbis reddit *Schol.*

6 'Επεπωλεῖτο. Il. Δ. 231. VILL.

7 'Απέδου. Lege ἀπέδως. VILL.

8 Καί μ' ἐπέρασας. Il. Φ. 78. In *Homero* legitur ἐπέρασσας

ἘΠΕΡΡΏΟΝΤΟ. [1] ἵετ' ἄν τις τῇ ῥώμῃ ἐμπίπτῃ καὶ ἀλκῇ. ἐν τῇ Υ τῆς Ὀδυσσείας.

ἘΠΕΡΡΏΣΑΝΤΟ. [2] ἐσείσθησαν.

ἘΠΕΣΒΌΛΟΣ. [3] τοῖς ἔπεσι βάλλων, λοίδορος.

ἘΠΕΛΗΚΕΟΝ. ἐπεκρότουν·

—— Κοῦροι [4] δ' ἐπελήκεον ἄλλοι.

ἘΠΕΣΣΕΥΟΝΤΟ. ἐφώρμουν·

Νῆας [5] ἐπεσσεύοντο. ——

ἘΠΕΣΤΕΨΑΝΤΟ. οἷον ἐπλήρωσαν. [6]

ἘΠΕΤΡΆΠΕΤΟ. ἐπεστράφη·

Σοὶ

σας per duplex *sigma*. VILL. Ἐπίρασας habet quoque *Cod. Harl.*

1 Ἐπεῤῥώοντο. Od. Υ. 107:

Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤ-
ῥώοντο γυναῖκες,
Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.

VILL.

2 Ἐπεῤῥώσαντο. *Il.* Α. 529.

3 Ἐπεσβόλος. ἐπεσβόλον λωβητῆρα dixit Poëta *Il.* Β. 275. ubi V. *Schol.*

4 Κοῦροι. Od. Θ. 379. VILL.

5 Νῆας. Il. Β. 150. VILL.

6 Ἐπλήρωσαν. Optime *impleverunt*. Non vero, ut quidam inepte vertunt, *floribus coronant*. Et idem dicendum de hoc *Virgiliano: vina coronant*. Sic optime *Hes.* πλήρεις ἐποίησαν, ἐπλήρωσαν. Et *Schol.* ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν, ὅ ἐστι, μέχρι τέλους. Apud *Hes* habetur quoque Ἐπιστέφει. κεραννύει. Et Ἐπιστεφέες. πλῆρες κεχαρμένον. Unde dicitur Il. Θ. 232:

Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο.

Bibentes crateras plenos vino. Ut. Il. Α. 470. (& Il. Ι. 175. Od. Γ. 339. Φ 272.)

— Κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.

&, ut ait *Aristoteles* in *Symposio* apud *Athenaeum* XV. (C. 5 *p.* 674.) τὸ στέφειν πλήρωσίν τινα σημαίνει. VILL. Pervulgata sunt, quae de laudatis *Homeri* ac *Virgilii* locis scripserunt Eruditi. In ipso *Apollonio* parum abest, quin pro οἷον ἐπλήρωσαν, legendum esse censeam, οἴνῳ ἐπλήρωσαν.

Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα [1] θυμὸς ἐπετράπετο. —

'ΕΠΕ'ΧΡΑΟΝ. [2]

'ΕΠΗΕΤΑΝΟ'Σ. παρατεταμένη, [3] συνεχής·

— Ἐπεὶ ἐ κομιδὴ [4] κτ̃ νῆα

Ἦεν ἐπηεταvός. —

'ΕΠΗΓΚΕΝΙ'ΔΕΣΣΙ. [5] τῆς σχεδίας τὰ διηνεκῆ ξύλα. [6]

'ΕΠΗΜΟΙΒΟΙ'. [7] ἕτερον ἑτέρῳ ἐναλλάσσων.

'ΕΠΙ' Τ' Η'ΜΥ'ΕΙ. [8] ἐπικαταχλίνει. τὸ γὰρ ἑξῆς, ἐπιμύειτε. [9]

'ΕΠΗ'-

1 Σοὶ δ' ἐμά. Od. I. 12. VILL.

2 Ἐπέχραον. Solum restat articuli caput; omissa est glossa in *Hes.* quaerenda: ἐπῆλθο, ὥρμησαν, ἀθρόοι ἐπέστησαν. Extat haec vox Il. Π. 352. ubi *Schol.* explicat μετὰ βίας ἐπῆλθον, ἐφώρμησαν. VILL. Utrum *Hesychii*, aut *Scholiastae*, an aliis verbis formam hanc reddiderit *Apollonius*, nemo facile definiverit.

3 Παρατεταμένη. Post παρατεταμένη, mihi addendum videtur, ut est in *Hes.* διὰ παντὸς τῦ χρόνυ. VILL. Damnare non ausim simplex παρατεταμένη: Quod si tamen aliquid addendum esse videatur; nihilo certius διὰ παντὸς τῦ χρόνυ supplebis ex *Hesych.*, quam δι' ὅλυ ἔτυς ex *Eustath. p.* 1552. *v.* 63. Cogitetur etiam Canon Cl. *Ernesti* octavus.

4 Ἐπεὶ ἐ κομιδή. Od. Θ. 232. Κομιδή, quod aberat ex *Manuscripto*, restitui. VILL.

5 Ἐπηγκενίδεσσι. *Od.* Ε. 253.

6 Supple ὅτως λέγει, ὅτως λέγεται, εἶπε, aut similem formam. Conf. V αἴθρον. *p.* 53. αἴθρῳ *p.* 64. ἀνδραχθέος. *p.* 128. γυῖα. *p.* 209. Δυαὶ τὸ &c. *p.* 228. δρυόχους. *p.* 232. &c.

7 Ἐπημοιβοί. *Il.* Μ. 456. &c.

8 Ἐπί τ' ἠμύει. Hinc ἐπημύει habet *Hesychius*. Il. Β. 148. de *Zephyro* ait:

— ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι.

quod *Hes.* explicat ἐπικαταχλίνει, *id est*, inclinat spicas. *Schol.* vero habet ἐπικαταχλίνει τὰς ἀστάχυας τοῖς στάχυσιν. *Hes.* (praeterea) interpretatur ἐμπίπτει, *id est*, quasi incumbit in aristas. VILL. V. *Alb.* ad *Hes.* v. Ἐπημύει. & *v.* ἠμύει. Καταημύω dixit *Apoll. Rhod.* II. 865. ubi v. *Schol.*

9 Ἐπιμύειτε. Lege ἐπημύειτε.

ἘΠΗΡΑΤΟΣ. [1] ἐπέραστος, ἢ ἔρωτα ἔχων.

ἘΠΗΡΕΦΕΣ. [2] ἐπεστεγασμένον. καὶ ἐπηρεφεῖς. [3]

ἘΠΗ'

τι. Docet in constructione & analysi Grammatica, una voce legendum esse conjunctim, ἐπημύει τι, id est, & inclinat, quod Poëta, per figuram usitatam, separaverat in ἐπί τ' ἠμύει. Occurrit simplex apud Hes. Ἠμύει. κλίνει, πίπτει. VILL.

1 Ἐπήρατος. Pertinet Glossa ad Od. Δ. 606. ubi, quemadmodum & aliis locis, ἐπήρατος Schol. interpretatur ἐπέραστος. Conf. Alb. ad Hesych. V. Ἐπηράτῳ & Ἐπήρατον. — Eadem vero forma ἐπέραστος, equidem ignoro, ubi in Poëta reddi possit, ἔρωτα ἔχων.

2 Ἐπηρεφές. Nusquam habent hanc formam, Homeri, quibus utimur, Editiones, sed exhibuisse debent ex antiquioribus nonnullae Od. Ν. 349., ubi nunc vulgatum est τοῦτο δέ τοι σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς &c. Eustath. certe ad h. l. p. 1743. v. 52. Ἐπηρεφὲς δὲ, inquit, κοινότερον μὲν, τὸ αὐτόροφον, οἱ δὲ παλαιοὶ γράφουσι καὶ τὸ χθαμαλόν. — Non animadvertit lectionis varietatem, vel typothetarum forte errori tribuendam censuit, H. Stephan., qui haec ipsa Eustathii verba ad explicandam formam contulit vulgo edi solitam, κατηρεφὲς: Thes. p. 1252. Η. — Ab ipso tamen Eustathio lectum & explicatum fuisse σπέος — ἐπηρεφὲς, cum Apollonii glossa nobis persuadet, tum aperta imitatio Apollonii Rhodii Arg. II. 738.

— Ἔνα τε σπέος ἐστ' ἀΐδαο
Ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές

3 Ἐπηρεφεῖς. Non reperitur apud Hom. ἐπηρεφεῖς contractum, sed Od. Κ 131. πέτρας ἐπηρεφέας. Hujusce posterioris vocabuli glossa omissa est apud Apoll., sed reperitur in Hes., qui habet, ἐπεστεγασμένας. VILL. Ἐπηρεφέες, κρημνοὶ, & πέτραι ἐπηρεφέες occurrunt Il. Μ. 54. Od. Μ. 59. Od. Κ. 131. Duobus locis prioribus restituendum censebat Barnes. ἐπιῤῥεφέες vel ἐπιῤῥεπέες; Tertium, nescio quomodo, non tentavit, uti nec tentare debuerat alteros: In omnibus enim formae illae, ἐπηρεφέες, ἐπηρεφέας, & Scholiorum, & Eustathii, & Glossographorum denique veterum consensu, satis confirmantur. Suidam etiam huc retulerim: Ἐπηρεφέες. ἐπηρεφεῖς, ἐπὶ τὰ κάτω ἐστραμμένοι, κατωφερεῖς; quibus explicari videntur κρημνοὶ ἐπηρεφέες ex Il. Μ. 54. — Recte autem ad Od. Κ. p. 31., pertinere ab Alb., Ernest. & Villois., censetur Hesychii ἐπη-

ρε-

ἘΠΗΡΚΕΣΕΝ. [1] ἐβοήθησεν.

ἘΠΗΣΚΗΤΑΙ. [2] ἐπικεκαλλώπισται.

ἘΠΗΡΣΕΝ. [3] ἐφήρμοσεν.

ἘΠΗΤΗΣ. λογίῳ, παρὰ [4] τὰ ἔπη.

— Ἐπητῇ [5] δ' ἀνδρὶ ἔοικας.

ἐν δὲ τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας·

— Οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντεβόλησεν. [6]

Ἀρίσταρχος δὲ, ἐπητέως διὰ δὲ [7] τοῦ Ε, καὶ λόγος

ριφέας; ἐπιτετυγασμένας. Itaque *Apollonium* etiam vel ex *Hesychio* supplendum esse censuerim, vel ex modo memorata *Suidae* observatione. Ἐπηριφέις Ἐπηριφεῖς, &c.

1 Ἐπήρκεσεν. *Od.* Ρ. 568. Atque huc unice spectat similis plane *Hesychii* glossa; quam qui retulerunt ad *Il.* Β. 873., non meminerant poni illic ἐπήρκεσε, pro ἀπεῖρξεν, ἀπήλασε.

2 Ἐπήσκηται *Od.* Ρ. 266, ubi V. *Schol.* — Glossam Homericam non omisit *Hesych.*, ubi miror *Apollonium* non memorasse Cl. *Alb.*

3 Ἐπῆρσεν. V. *Il.* Ζ. 167. & *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

4 Παρά. Sic quoque legitur apud *Hes.*, ubi frustra περὶ volebat *Kusterus*. Nam, ut egregie observat *Alberti*, sic indicatur etymon vocis, & huic lectioni favent *Schol. Phavorinus*, & *Etymologus*. VILL.

5 Ἐπητῇ. Od. Σ. 127. VILL.

6 Οὐ γάρ τευ. Od. Φ. 306. unde pro ἀντεβόλησεν, lege ἀντιβολήσεις. VILL.

7 Διὰ δέ. Insigni hic locus mihi laborare videtur verborum confusione; quae optime forsan corrigetur, si & alteram copulam deleveris, δὲ, & ἐπητέως, interpungendae orationis notam ante ἐπητίος; nisi conjectura praeterea placeat viri docti, alterum illud δὲ & mutantis in δὴ, & trajicientis post copulam καὶ, καὶ δὴ λόγος ὑπόκειται &c Quod vero, in extrema est glossa, καὶ οὐκ ἐπητύος, haud scio, utrum rectius emendaveris καὶ οὐκ ἐπητὺς, an vero, revocatum in glossam mediam, subjeceris verbis διὰ τοῦ Ε. — Ἀρίσταρχος δὲ, ἐπητίος διὰ τοῦ Ε, καὶ οὐκ ἐπητύος. καὶ λόγος &c.

γος ὑπόκειται τοιοῦτος· ἐπητέως, [1] οἷον εὐγνώμονος· τίθησι δὲ καὶ τὴν λέξιν, ἐπίπαν, ἐπὶ τοῦ συνετοῦ·

Οὕνεκ' [2] ἐπητής τ' ἐστὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων,

καὶ σὺ ἐπητύος. [3]

ἘπΗΤΡΙΜΑ. ἄλλ' ἐπ' ἀλλήλοις·

— Ἐπήτριμα [4] πίπτον ἔραζε.

ἘπΙ, κυρίως μὲν·

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς [5] λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη,

ἀντὶ

1 Ἐπητέως. Pro ἐπητέως, legerem ἐπητίος. Vill. Non hic tantum loci, sed versu etiam proxime superiori, legendum est ἐπητίος. Alteram enim formam recipere non potest versus ex *Od.* Φ modo propositus, ex quo *Aristarchea* haec lectio, a nemine, quantum sciam, interpretum observata, manavit etiam ad alios Glossographos, & nominatim ad *Hesych.* Ἐπητίος, εὐλογιστοῦ, εὐγνώμονος, συνετοῦ, πρᾴου. Ulyssi scilicet, roganti ut arcum sibi inter procos tendere liceat, haec minatur inter alia Antinous:

— Σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἴκε τὸ τόξον
Ἐντανύσῃς· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
Ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ. ἄφαρ δέ σε νηῒ μελαίνῃ
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων
Πέμψομεν. —

Ubi sive pro *favore* acceperis nomen ἐπητύος, sive pro *laude*, & animo minisque vix respondebit *Antinoi*, & parum oppositum erit sequentibus, ἄφαρ δέ σε &c. — Utroque nomine praeferendum videtur *Aristarchi* illud οὐ γάρ τευ ἐπητέος ἀντιβολήσεις &c. „ Neque enim res tibi erit, „ cum facili quodam atque „ indulgente ex populo no- „ stro; sed mittemus te ad „ Echetum, mortalium per- „ niciem omnium.". — Cf. *Od.* Σ. 84.

2 Οὕνεκ'. Od. Ν. 332. Vill.

3 Ἐπητύος. Forte legendum ἐπητύς. Conf. *p.* 279. *obs.* 7.

4 Ἐπήτριμα. Il. Σ. 552. Vill.

5 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατός. Od. Ν.

ἀντὶ δὲ τῆς περί·

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ [1] ἧστο. —

ἀντὶ δὲ τῆς πρός·

Τὴν μὲν ἔπειτ' [2] ἐπὶ βωμὸν ἄγων. —

ἀντὶ δὲ τῆς ἐν·

Οὐκ ἂν ἔγωγε [3] θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.

ἘΠΙ'. κατὰ ἀναστροφήν. κυρίως μέν.

Ὦ ἔπι πόλλ' [4] ἐμόγησα. —

ἀντὶ δὲ τοῦ ἔπεστιν·

— Ἐπεὶ οὔ τοι [5] ἔπι δέος. —

— Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ [6]
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.

ἘΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ. [7] ἐπιβολήν, καταπρόθεσιν [8] ἔχων.

ἘΠΙ-

546. pro αὐτὰρ in *Hom.* legitur ἤδη δ'. Vill.

1 Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ. Od. Z. 52. Vill.

2 Τὴν μὲν ἔπειτ'. Il. A. 440. Vill.

3 Οὐκ ἂν ἔγωγε. Il. Z. 129. Vill. Qui ἐπὶ hic loci ἐν interpretatur, divisis vocibus legisse fere videatur *Apollonius*, θεοῖσιν ἐπ' οὐρανίοισι. Sed vim potius praepositionis ab ipso spectatam esse in compositione, ex simillima colligitur *Eustath.* observatione *p.* 1575. *v.* 46. *seqq.* Ἡ ἐπὶ πρόθεσις, ἀντὶ τῆς ἐν, ὡς ἐν τῷ ἐπουράνιος, ὁ ἐν οὐρανῷ.

4 Ὦ ἔπι πόλλ'. Il. A. 162. Vill.

5 Ἐπεὶ οὔ τοι. Il. A. 515. Vill.

6 Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ. Od. P. 537. Vill.

7 Ἐπιβαλλόμενος. Extat Il. Z. 68:

Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε.

Vill.

8 Καταπρόθεσιν Hinc corrigendus *Hes.*, ubi legitur ἐπιπ-

'ΕΠΙ'ΒΑΘΡΟΝ. [1] μισθὸν τῆς ἐπιβάσεως τῆς εἰς τὴν ναῦν, ἤγουν τὸ ναῦλον.

'ΕΠΙΒΛΗ'Σ. μοχλὸς ἐπιβεβλημένος·

— θύρην [2] δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοὶ,
Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον. —

'ΕΠΙΒΩ'ΤΟΡΙ ΜΗ'ΛΩΝ. ἤτοι βοσκήτορι, οἷον [3] ἐφιπ-

πολιν καὶ ποιμὴν ἔχων. Lege cum nostro, ἐπιβολὴν καὶ ...σθεσιν: vel potius divisim in utroque, καὶ ποίθεσιν. Nam, ut ait *Eustathius*, τὸ ἐπιβάλλειν πρόθεσίν τινα δηλοῖ. Vide ejus *Commentarios* in primum *Odysseae* librum. (*p.* 625. *v.* 25.) Male in *Hes.* καὶ πρόθεσιν emendabat *Salmasius* ad *Simplic.* Miror doctissimum *Alberti* hic auctoritate *Apoll.* usum non fuisse, ut locum *Hes.* depravatum restitueret. 'Επιβολὴ autem est proprie ἔννοια καὶ ἐπιχείρησις, ut explicat *Sangermanense* Lex. *Manuscriptum*. VILL. *Phavorinus* etiam legit καὶ πρόθεσιν; Utra autem optetur lectio, equidem, quae *Apollonio* sententia sederit, non ausim definire: An forte ἐπιβαλλόμενος ἱμερῶν ita accepit, ut, de praeda, oneris quidquam sibi imponere vererentur Graeci. — 'Επιβάλλεσθαι φόρτον ἐπ' ὤμοις dixit Poëta *Od.* Θ. 61. & 'Επιβάλλεσθαι ἱμερῶν, ex eodem genere ellipsis foret, atque *Aeliani* haec, *V. H. XI.* 5. 'Επέβαλον τῶν ἱερῶν χρημάτων. Conf. *T. H.* ad *Aristoph. Plut. p.* 289. *Koen.* ad *Corinth. p.* 50.

1 'Επίβαθρον. *Od.* ο. 448.

2 Θύρην. Il. Ω. 453. ubi & hic, & in sequenti versu, pro τρεῖς μὲν, τρεῖς δὲ, melius apud *Hom.* legitur, τρεῖς μὲν, τρεῖς δέ. In ἐπιβλὴς vide *Polluc.* I. 77. VILL.

3 Οἷον. Omissa certe particula disjunctiva ἢ. Ut habet *Hes.* βοσκήτορι τῷ ποιμένι, ἐπιστάτῃ· ἢ ἐφιπποστάτῃ. qui deinde eamdem, ac *Apollonius*, adfert rationem. Optime a *Relando* & *Josepho Scaligero* animadversum est, interpretationem τοῦ ἐφιπποστάτορος pertinere ad ἐπιβήτορι, quomodo nonnulli in *Homero* legebant. Infra pro 'Ηρόδοτος, legerem 'Ηρόδωρος. VILL. Commode forsan οἷον mutaveris in ἤτοι.

ἐφιςπαςῆρα. οἱ τ̃ βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ κριῶν εἰώθασιν ἐπιβαίνειν, ὡς καὶ Ἡρόδοτός φησι·

— Ἐπιβώτορα [1] μήλων
Πανταπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν.

Ἐπιγνάμψασα, [2] ἐπικατακλάσασα, συμπιέσασα.

Ἐπιγουνίδα, τὸ σεσαρκωμένον [3] μέρος τοῦ μηροῦ πρὸ τοῦ γόνατος· ἀπὸ τοῦ ἐπιγεγονέναι ἐκ τ̃ ὤμων σάρκωσιν.

Ἐπιγράμβην. [4] ὅσον ἐπικαταξῦσαι·
— Πῆχυν [5] ἐπιγράβδην βάλε χειρός.

Ἐ

1 Ἐπιβώτορα. Od. Ν. 222. Vill. Ex MSto ediderat Cl. *Villoif.* ἐπιβότωρα, quod, ipſo jubente, in textu cenſuimus emendandum.

2 Ἐπιγνάμψασα. *Il.* Δ. 569.

3 Σεσαρκωμένον, *Lexicon Manuſcriptum* habet: τὸ περὶ τὸ γόνατος ἄνω σαρκῶδες τ̃ μηροῦ. ἔνιοι δὲ, τὴν ἐπωμίδα. Extat Od Σ. 73:

Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

ubi *Heſ.* λέγει δὲ τὸν μηρὸν, ἀφ' ἧς ἀναδιδρομένης τὴν τ̃ σώματος ῥώμην. Vill. Miſere corrupto loco haud ſcio an manum abſtinere praeſtet, quam medicinam incertam facere. Manum certe abſtinuit, qui corruptelam debuit ſentire, Cl. *Alb. ad Heſych.* V. Ἐπιγουνίδα. Suſpicari tamen liceat memoraſſe etiam Apollonium *Cratetis* interpretationem, cui ἐπιγουνὶς accepta eſt pro ἐπωμίδι, & referendam eo eſſe ultimam in hac Gloſſa obſervationem, ἀπὸ τ̃ &c.; Ἐπιγουνίδα, τὸ σεσαρκωμένον μέρος τοῦ μηροῦ περὶ τῷ γόνατος. ἢ ἀπὸ ἐπιγεγονέναι, τὴν ἐπὶ τ̃ ὤμων σάρκωσιν. Cf. *Etymol. p.* 358, v. 25. Sententiam vero *Homericam*, a multis poſtea ſcriptoribus varie uſurpatam, *Ariſtarchum*, *Cratetem*, & *Charetem*, diverſa ſingulos ratione interpretatos eſſe, docet *Caſaub.* ad *Strabon. L. I. p.* 27. (*Ed. Alm.*)

4 Ἐπιγράμβην. Lége ἐπιγράβδην. *Schol.* ὥχει τ̃ ἐπιξῦσαι μόνον τὸ δέρμα. Vill.

5 Πῆχυν. Il. Φ. 166. Vill.

6 Ἐπί-

καὶ τὸ ἐπέγραψεν, [1] ἐπεκατέξυσεν.

ἘΠΙΔΗΜΕΥ'ΕΙΣ. [2] ἐν τῷ δήμῳ ἀνεςράφης.

ἘΠΙΔΙΦΡΙΑ. [3] ἐπὶ τῷ ἅρματι.

ἘΠΙΔΡΑΜΕΤΗΝ. [4] ἐπεδίωκεν φεύγοντα.

ἘΠΙΔΩΜΕΘΑ. ἐπιδῶμεν. [5]

ἘΠΙΔΩΣΟΜΕΘΑ. [6] ἐπιδέσθαι τιμήσωμεν.

ἘΠΙΒΩΣΟΜΕΘΑ. ἀντὶ τοῦ ἐπιβησόμεθα. [7]

ἘΠΙ-

1 Ἐπέγραψεν. Od. χ. 280. Vill.

2 Ἐπιδημεύεις. Invenitur Od. π. 28. ubi alii legunt ἐπιδημεύῃς. *Hes.* habet Ἐπιδημεύῃ. ἐν τῷ δήμῳ ἀναςρέφῃ. Sed certissime respexit ad hunc *Hom.* locum, quod animadversum non fuit; & legendum, Ἐπιδημεύεις. ἐν τῷ δήμῳ ἀνεςράφης. Vill.

3 Ἐπιδίφρια. Od. ο. 51:

— Δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ.

quod *Hes.* interpretatur: τὰ ἐπὶ τῷ ἁρματείῳ δίφρῳ. Vill. Ex *Hesychio* articulus τὰ huc forte advocandus, τὰ ἐπὶ &c.

4 Ἐπιδραμέτην. *Il.* ψ. 418. &c.

5 Ἐπιδῶμεν. Legitur Il. χ. 254:

Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. —

ubi scite *Hes.* habet, saltem quemadmodum a *Sopingio* emendatus fuit: ἐπιδῶμεν θεοὺς μάρτυρας, ἢ δῶμεν. Incertum enim ex utro verbo derivetur haec vox. Vill. *Heinsio* debetur, quam probat *Villois.*, *Hesychii* emendatio. Conf. *Schol.* & vulgaris & *Leidensis* ad *Hom.* *l. l.*

6 Ἐπιδωσόμεθα. τιμήσωμεν, lege τιμήσομεν. Conf. *Villois.* ad *Gloss.* *seq.*

7 Ἐπιβησόμεθα. Lege ἐπιβωσόμεθα *Schol.* & *Etymologus* (*p.* 357. *v.* 52.) habent: ἐπιβωσόμεθα, εἰς βοήθειαν ἐπικαλεσόμεθα. γράφεται καὶ ἐπιδωσόμεθα· ἵν' ἢ δώροις τιμήσομεν. Respiciunt Il. κ. 463:

— Σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ

Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθα,

aut ἐπιδωσόμεθα. *Apollonius* ante ἐπιβωσόμεθα, habebat ἐπιδωσόμεθα, ἐπιδέσθαι τιμήσομεν. Ubi vides eum utramque hujusce versus variantem Lectionem conjungere voluisse. Vill.

ἘΠΙΕΙΚΕ'Α. [1] ἐγχωροῦντα, πρέποντα.

ἘΠΙΕΙΚΕ'Σ. [2] ἐπεοικὸς, προσῆκον, ἐγχωροῦν.

ἘΠΙΕΙΜΕ'ΝΕ. [3] ἐπημφιεσμένε. ἐπὶ δὲ τῆς Ι Ὀδυσσείας·

— Μεγάλην ἐπιειμένος [4] ἀλκὴν,

Ἡλιόδωρος ἀποδίδωσι, πεποιημένον.

ἘΠΙΕΙ'ΣΟΜΑΙ. [5] ἐπελεύσομαι.

ἘΠΙΖΑ'ΦΕΛΟΣ. ὁ λίαν ηὐξημένος. ἔγκειται γὰρ τὸ ὀφέλλειν·

— Ὅτε κέν [6] τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἥκοι.

ἘΠΙ'ΗΛΕΝ. [7]

— Αὐτὸς γὰρ ἐπίηλεν. —

Ἀρίσταρχος, ἐπεισέπεμψεν.

ἘΠΙ'ΗΡΑ. τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν·

Μη-

1 Ἐπιεικέα. *Il.* Ψ. 246.

2 Ἐπιεικές. Conf. *Il.* Α. 547. Θ. 431. & multis locis *Eustath.*, maxime *p.* 148. *v.* 2. & *p.* 1602. *v.* 53.

3 Ἐπιειμένε. *Il.* Α. 149. ubi V. *Schol.*

4 Μεγάλην ἐπιειμένος. Od. Ι. 214. Lege ἐπιειμένον. VILL. Quae *Heliodoro* tribuitur interpretatio, πεποιημένον, neque intelligo satis quid sibi velit, nec video quomodo commode corrigatur, nisi forte restituendum sit, περιπεποιημένον.

5 Ἐπιείσομαι. *Il.* Α. 367. Υ. 454. Vid. utrobique *Schol.*

6 Ὅτε κέν τιν'. Il. Ι. 521. Pro ἥκοι, in nostris *Hom.* Editionibus, legitur ἵκοι. VILL.

7 Ἐπίηλεν. Omissa prior glossa quae hoc vocabulum immediate sequi debuerat. In *Hes.* cernere est: ἐπιξέτεινεν. ἔπεμψεν. ἐπήγαγεν. ἐπηύξησεν. Pro αὐτὸς in versu *Homerico* legitur ὗτος Od. Χ 49. VILL. Ex usu Glossographorum abesse ab hoc loco possunt, quae addenda censebat Cl. *Villois.* Conf. supra *p.* 250. *v.* Εἰσοιχνεῦσιν.

1. Με-

Μητρὶ φίλῃ [1] ἐπίηρα φέρων. —

ἐν δὲ τῷ·

Οὐδέ τι μοι [2] ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ.

τὰ ἐπικεχαρισμένα τῆς ψυχῆς. οὕτως Ἀρίσταρχος.

ἘΠΙΘΗΣΟΜΕΝ. ἐπιβαλοῦμεν. [3]

ἘΠΙΘΡΕΞΑΝΤΟΣ. [4] ἐπιδραμόντος. εἴληπται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθρεξεν, τοῦτ' ἔστιν παρεληλυθότος χρόνου τοῦ τρέχει ἐνεστῶτος· ὡς ἔθρεψεν, τρέφει.

ἘΠΙΘΥΟΥΣΙΝ. [5] ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι.

ἘΠΙΚΑΡΑ. [6] ἐπὶ κεφαλήν. διὰ τοῦτο σημαίνει τὸ καταφερὲς τοῦ ῥεύματος, ὥστε δοκεῖν ἐπὶ κεφαλὴν φέρεσθαι·

Ἐξ ὀρέων [7] ἐπὶ κάρ. μινύθει δέ τοι ἔργ' ἀνθρώπων.

ἘΠΙ-

1 Μητρὶ φίλῃ. Il. Α. 572. Lege φίλῃ. VILL.

2 Οὐδέ τι μοι. Od. Τ. 343. ubi alii, pro ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ, legunt unâ voce, ἐπιήρανα. Longe aliter *Apollonius*. At in *Hes.*: Ἐπιήρανα. ἐπικεχαρισμένα τῆς ψυχῆς. *Etymologus* etiam in versu *Homeri* legit conjunctim, unâ voce, ἐπιήρανα. Videsis eum in ἦρανος & in ἐπίηρος. Hanc lectionem alteri sic praefert *Eustathius*: τὰ ἐπιήρανα θυμῷ, κρεῖττον οὕτω γράφεσθαι, ἤπερ ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ. ἡ γὰρ ἀνὰ πρόθεσις οὐκ εἴωθεν ἁπλῶς ἐπὶ τοιούτων σημαινομένων συντάσσεσθαι. VILL.

3 Ἐπιβαλοῦμεν. Loquitur de poenâ impositâ Od. Β. 192:

Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν. ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ
Τίνων ἀσχάλλῃς. —

VILL.

4 Ἐπιθρέξαντος. Il. Ν. 409:

Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν
Ἔγχεος. —

VILL.

5 Ἐπιθύουσιν. *Il.* Σ. 175.

6 Ἐπικάρα. Apud *Hes.* ut in *Hom.* ἐπὶ κάρ. Alii scribendum censent unâ voce, ἐπίκαρ, εἰς τὸ κάτω μέρος; cui opponitur in *Galeni Glossario*: Ἀνάκαρ. εἰς τὸ ἄνω. Vide *Etymologum Magnum*. VILL.

7 Ἐξ ὀρέων. Il. Π. 392. unde

Ἐπικάρσια.[1] πλάγια. οὐ κατ' εὐθύ.

Ἐπικέλσαντας.[2] ἐπὶ ξηρὸν ἀγαγόντας, ὁρμήσαντας.

Ἐπικεύσω.[3] ἐπικρύψω καὶ ὑποστελοῦμαι.

Ἐπίκλοπος. ἐπιθυμητής·[4] ἢ κλέπτων καὶ ἐξαπατῶν τοῖς λόγοις.

Ἐπιλίγδην. ὅσον ἐπιψαῦσαι·

Ἄκρον ἐπιλίγδην.[5] —

Ἐπιλλίζουσι. ἐπιλλίζειν ἐστὶν τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικαταβάλλειν·

Οὐχ

de in *Apollon.* pro αἰθρῶν lege αἰθρίων. Vill. Pro μινύθει δέ τοι, edi etiam in *Homero* solet, μινύθει δέ τε.

1 Ἐπικάρσια. — Ἐπικαρσίας νῆες sunt apud *Homerum* *Od.* ι. 70. sed *Apollonii* hanc & corruptam *Hesychii* glossam ἐπικάρσια, haud scio, quorsum referam.

2 Ἐπικέλσαντας. *Od.* ι. 138.

3 Ἐπικεύσω. *Il.* ε. 816.&c.

4 Ἐπιθυμητής. Apud *Hes.* ἐπιθυμῶν τοῦ κλέπτειν. Legitur Il. κ. 281:

Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο μύθων.

Et Od. φ. 397:

Ἠ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

Ad quod alludit illud *Apollonii* ἐπιθυμητὴς, post quod omissum puto, aut τοῦ κλέπτειν quod optime habet *Hes.* aut τῶν ἀλλοτρίων, quod legitur in *Lexico Manuscripto* ab *Alberto* laudato. *Etymologus Magnus*: Ἐπίκλοπος. αἰνόνετος καὶ παραλογιστικὸς, ἢ ἀπατεὼν, οἷον· θηητὴρ ἐπίκλοπος. Haec ultima verba corrupta sunt ex illo versu, quem supra laudavimus:

Ἠ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

Vill. Κλέπτειν accipitur pro ἐπιθυμεῖν, atque inde ἐπίκλοπος est ἐπιθυμητής. Ut adeo vix opus sit Clar. *Villoisoni* emendatione. V. *Schol.* ad *Od.* φ. 397.

5 Ἄκρον ἐπιλίγδην. *Homer.* Il. ρ. 599:

Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσσω τετραμμένος αἰεὶ,
Ἄκρον ἐπιλίγδην. —

Vill.

5. Οὐχ

Οὐχ ὁρᾷς [1] ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες;

ἘΠΙΜΑΣΣΑΜΕΝΟΣ. [2] ἐφαψάμενος.

ἘΠΙΜΑΣΤΟΝ. τὸν ἐπιζητοῦντα καὶ ἐπιμαστεύοντα τροφήν. [3] σημαίνει καὶ τὸν ἐπιπληκτον. [4]

ἘΠΙΜΙΞ. ἐπιμεμιγμένω. [5]

ἘΠΙΝΥΣΣΕΝ. [6] ἐσωφρόνησεν.

ἘΠΙΟΥΡΟΣ. [7] εἰ μὲν ἡ πρώτη ὀξυτονοῖτο, δύο μέρη λόγου εἰσίν· ἔπεστι οὖρος, ὅ ἐστι φύλαξ. ὡς μεταφορικῶς ὁ ξύλινος ἐπίουρος. [8]

ἘΠΙΡ-

1 Οὐχ ὁρᾷς. Od. Σ. 11. Lege ἀΐεις, ut hodie habetur; aut sequendo lectionem *Apoll.*, ad metrum tamen accommodatam, scribe ὁρόας; quod praeterea alibi legitur, & hic multo praestat. VILL. Sensit difficultatem lectionis vulgatae ἀΐεις, nec sustulit tamen, *Barnes. ad l. l.* Singularem huic versui destinamus Excursum.

2 Ἐπιμασσάμενος. *Od.* Ι. 302. &c.

3 Τροφήν Legitur Od. Υ. 377, ubi *Schol* simpliciter habet ἐπιμαστεύοντα καὶ ἐπιζητοῦντα. Ex *Apollonio* repone τροφὴν quod in *Schol.* exciderat. VILL. Dudum restituit hanc formam *Scholiastae Barnes.* ex *Etymol. h. v.* conf. & *Hesych*

4 Ἐπίπληκτον. Legere malim, quod *Hesych.* & *Phavorin.* habent, ἐπίληπτον.

5 Ἐπιμεμιγμένω. Lege ἐπιμεμιγμένας. Extat Il. Λ. 525. VILL.

6 Ἐσωφρόνησεν. Mallem ἐσωφρόνισεν. VILL. Confirmat emendationem *Schol.* ad Glossae sedem, *Il.* Σ 249. & *Hesych.*

7 Ἐπίουρος. Extat Od. Ν. 405. & Ο 39:

Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. —

Si accentu acuto notetur prima syllaba, ἔπι est pro ἔπεστι, adest custos. VILL.

8 Ξύλινος ἐπίουρος. Hic ἐπίουρος, custos dicitur metaphorice, ἀπὸ τοῦ ξυλίνου ἐπιούρου, ἤγουν ἥλου, sic dicti, quod conjuncta revinciat & firma custodia contineat. Post ξύλινος

omis-

ἘΠΙῤῬΉΣΕΣΚΟΝ. [1] ἐπισσεῦντο, ἐπέβαλλον.

ἘΠΙΣΚΊΝΙΟΝ. τὸ ὑπὲρ [2] τὰς ὀφρῦς μέρος.

ἘΠΙΣΜΥΓΕΡΩ͂Σ. ἐπιπόνως.

— Ἐπισμυγερῶς [3] ναυτίλλεται. —

ἘΠΙΣΠΑΣΤΟΝ. αὐθαίρετον.

Ἦ τάχα Ἶρος ἄειρος [4] ἐπίσπαστον κακὸν ἄξει.

ἘΠΙ-

omissum puto ἧλος & sensus erit: *ut metaphorice ligneus clavus dicitur ἐπίουρος*. Vill. Alia equidem opus esse censuerim emendatione: ἐπίουρος enim, quamvis figurate, usu tamen communi & pervulgato, Graecis usurpari solet pro *clavo*; V. *Schol.* ad *Il.* o. 678., & *Meurs. Gloss. G. b. v.* qui locus fugisse videtur *Gesner.* ad *Pallad. Nov.* VII. 14. *Hesych.* Ἐπίουρος — ὁ φύλαξ, λέγ ξυλίνῳ ἐπιούρῳ. — Ex eodem autem *Hesychio* vix dubito, quin sententia supplendus sit *Apollonius*, cu verba ultima recte respondeant. Quod enim, si scripseris Ἐπὶ οὖρος, ἔπι pro ἔπεστι, & οὖρον pro *custode* poni dicit, nihil ista pertinent ad formam alteram, ἐπίουρος. — Itaque post nomen φύλαξ inserendum videtur, ὡς δὲ προπαροξυτόνως ἐπίουρος, ἐπάλη ὁ φύλαξ, ὡς καὶ μεταφ &c.

1 Ἐπιῤῥέεσκον. Il. Ω. 454. Vill.

2 Τὸ ὑπέρ. *Hes.* habet τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν ὀφρύδιον. *Lexic.* vero *Manuscript.* a me consultum: τὸ ἐπικείμενον ταῖς ὀφρύσι δέρμα. Vill. Formam ab *Henr. Stephano* omissam, illustrant satis cum ipsius *Homeri* usus *Il.* P. 136. ejusque *Interpretes*; tum *Etymol. M.*, & quae a viris doctis congesta sunt ad *Hesych.*

3 Ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται. Od. Δ. 672. Lege ναυτίλλεται. Vill.

4 Ἦ τάχα Ἶρος ἄειρος. Od. Σ. 72. ubi ἄϊρος pro ἄειρος. & pro Ἄξει, legitur ἕξει. Sed ἄξει melius convenit cum ἐπίσπαστον. Metaphora ducta ut ait *Schol.* λέγ τῶν ἑρίων τῶν ἀναλαζομένων καὶ ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὸ ὄλεθρον. Consonat *Eustathius.* Vill. Vulgatum, ἕξει, equidem loco moverë non ausim. — Ἄγειν κακὰ in *Homero* legere non memini. ἔχειν ἄλγεα dixit *Il.* E. 895. Od. A. 34, 54. — ἔχεα *Il.* Γ. 412. —

T Ἐν-

'ΕΠΙΣΠΕ'ΣΘΑΙ. [1] ἐπακολουθῆσαι, ἐπιδιῶξαι.

'ΕΠΙΣΕΥ'ΑΣ. [2] ἐφορμήσας.

'ΕΠΙΣΣΩ'ΤΡΩΝ. τὴν [3] τοῦ ἅρματος τροχῶν κύκλων σιδηρῶν, οἷον, τῶν ἐπὶ τὴν γῆν στουμένων.

'ΕΠΙΣΤΑΔΟ'Ν. [4] ἐφεστῶτες.

'ΕΠΙΣΤΑ'ΜΕΝΟΣ. [5] ἐπὶ στίχου ἐν τῇ Ξ τῆς 'Οδυσσείας. 'Αρίσταρχος, τοῦ ἐπιστήμονος.

'ΕΠΙ'-

ἕλκεα. *Il.* Τ. 49 & 52. &, ne dubites, ipsum illud ἔχειν κακὰ *Od.* Λ. 481.

1 'Επισπέσθαι. Il. Ξ. 521.

2 'Επισεύας. Legitur *Od.* Ξ. 399. Δμῶας ἐπισσεύσας, non vero ἐπισεύσας; at alii volunt, ἐπισσεύας. VILL.

3 Τήν. Lege τῶν; aut forsan omissum est vocabulum, scilicet κανθὸν, & legendum: τὸν τοῦ ἅρματος.... κανθόν. Sed prius mallem. VILL. Conf. *Il.* Λ 537. &c.

4 'Επισταδόν. Respicit ad Od. Π. 453:

— Οἱ δ᾽ ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο,

ubi alii legunt, ἐπὶ σταθμόν. VILL. Vix potest haec glossa referri ad *l. l.*, ubi, qui legunt ἐπισταδὸν, interpretantur, uti *Od.* Ν. 54. & Σ. 424., ἐπισταμένως; sed pertinet ad certam lectionem *Od.* Μ. 392.

Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλος ἐπισταδόν.

Schol. ἐφεστῶτες.

5 'Επιστάμενος. Lege ἐπισταμένου, ut occurrit Od Ξ. 359:

'Ανδρὸς ἐπισταμένου. —

VILL. Quod vero ἐπὶ στίχου ἐν τῇ. Ξ, &c. reddidit Cl. *Villois.* in *versu decimi quarti Odysseae libri*; in eo fefellisse virum eruditum videtur anceps nominis στίχος significatio; quod hic certe de *ordine* accipiendum videtur. Et *Montfauc.* quidem in margine sui Apographi, duas glossas ex una faciendo, emendandum esse monuit: 'Επιστάμενος: ἐπὶ στίχου 'Επισταμένου ἐν τῇ ξ &c. quod secutus est Cl. *Alb.* ad *Hesych.* Ut ἐπιστάμενος significet, τὸν ἐπὶ στίχου στάμενον; quemadmodum ἐπιστάτην, dicere solent *Tactici*, τὸν τοῦ λοχαγοῦ ὄπισθεν τεταγμένον. uti interpretatur *Suid.* p. 830. Est enim στίχος vel στοῖχος ἡ κατὰ βάθος τάξις. Vid. *Eustath.* p. 1308. v. 17. — Verum enimvero 'Επιστάμενος, isto sensu haud scio an unquam

Ἐπίστηται. δύναται.[1]

Ἐπιστάτῃ.[2] τῶν ἅπαξ εἰρημένων λέγει δὲ τῷ ἐφεσταμένῳ καὶ ἐπαιτοῦντι.

Ἐπιστεφέας, πλήρεις·

— Κρητῆρας[3] ἐπιστεφέας οἴνοιο.

Ἐπιστροφάδην.[4] μετ' ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος.

Ἐπίστροφος. ἐπιστρεπτικός,[5] οἷον ἐπιμελής.[6] ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

Ἐπι-

quam dixerit *Homerus*. Ἐπιστάδον. *Od.* Μ. 392. a quibusdam acceptum esse in eam sententiam ex *Scholiaste* patet interpretatione, ἐφεστῶτες. atque ex *Hesych.* Ἐπιστάδον. ... κατὰ τάξιν ἑστῶτες. Itaque verba equidem ἐπὶ στίχω, temere in hanc glossam ex superiore traducta, crediderim, sedi suae ita forte restituenda: Ἐπιστάδον, ἐφεστῶτες. ἐπὶ στίχω. quam si admiseris transpositionem, facillime reliquae medeberis corruptelae, pro ἐπιστάμενος, in capite glossae alterius legendo, ἐπιστάμενοι.

1 Ἐπίστηται. Il. Π. 243:

— Ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν.

VILL.

2 Ἐπιστάτῃ. Od. Ρ. 455. VILL.

3 Κρητῆρας. Il. Θ. 232. VILL.

4 Ἐπιστροφάδην. *Il.* Κ. 483.

5 Ἐπιστρεπτικός, ut fusius explicat *Hes.* εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων τοὺς ἀνθρώπους. Alludit ad Od. Α. 177:

— Ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ

Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.

quod vertunt: *Nam & is in se convertebat studia hominum, eosque ad se alliciebat.* VILL.

6 Ἐπιμελής. Sumitur pro inspectore curam gerente, Od. Θ. 163:

Φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπίστροφος ἧσιν ὁδαίων.

Hic tamen alii legunt, ἐπίσκοπος, quod glossam fuisse puto. Sumitur pro nomine proprio, Il. Β. 517 & 856. VILL. Pertinacius equidem contendere non ausim *Apollonii* verba, οἷον ἐπιμελής, ad laudatum a Cl. *Villois.* locum esse

ἘΠΙΣΦΥΡΙ'ΟΙΣ. τὰ ἐπιλιθέμενα κατὰ τὰς κνημῖδας τοῖς σφυροῖς ἐπισφύρια καλεῖται·

— Ἐπισφυρίοις [1] ἀραρυίας.

ἘΠΙΣΧΕΡΩ'. [2] ἐφεξῆς.

ἘΠΙΣΧΕΣΙ'ΗΝ. πρόφασιν·

— Οὐδέ τιν' ἄλλην [3]

Μύθε ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε.

ἘΠΙΤΑ'ΡΡΟΘΟΙ. οἱ τοῖς κυσὶν ἐπιθορρῦντες. [4] τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικέρων.

ἘΠΙΤΕΙ'ΛΑΙ. [5] ἐπιτάξαι, ἐντείλασθαι.

ἘΠΙΤΕΙΛΑΜΕ'ΝΩι. [6] ἐπιτάξαντι.

ἘΠΙ-

referenda: Contra unice ad illustrandam notionem ejusdem loci, quem indicavit superiore observatione *Villois.*, comparata esse videntur. ἐπιστρεπτικῶς οἷον ἐπιμελής. Quod si enim de alia significatione, locoque alio cogitasset, non οἷον, sed ex solenni Grammaticorum usu, dixisset καὶ ἐπιμελής. Conjungit etiam haec *Schol.* ad *Od.* Α. 177. Ἐπίστροφος &c. ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο τῶν ἀνθρώπων &c. Conf. *Eustath.* p. 1408. v. 18.

1 Ἐπισφυρίοις. Il. Σ. 459. Vill.

2 Ἐπισχερώ. Il. Α 667. ubi *Schol.* Ἐπισχερώ ἐφεξῆς.

3 Οὐδέ τιν' ἄλλην. Od. Φ. 71. Vill.

4 Ἐπιθορρῦντες. Lege transpositis litteris ἐπιῤῥοθοῦντες, ut habetur in *Etymologo Magno*, p. 365. Videsis eumdem voce ἐπίῤῥοθος, p. 363. ex quo apparet ἐπιῤῥοθεῖν proprium esse veterum in venatione. Formula τῶν ἐπιῤῥοθούντων est apud Xenoph. *de venatione*, p. 575. *Ed. Steph.* 1581. Ἐμβοάτω δὲ αὐτῷ διωκομένῳ, ἰὼ κύνες, ἰὼ καλὰς, σοφῶς γε ὦ κύνες, καλῶς γε ὦ κύνες. *Clar. Alberti* ad *Hesychium* perperam edidit ἐπιθαῤῥοῦντες. Il. Μ. 180.

Πάντες ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν.

Vill.

5 Ἐπιτεῖλαι. *Il.* Δ. 64. &c.

6 Ἐπιτειλαμένῳ. *Od.* Ρ. 21.

'ΕΠΙΤΕΤΡΑ'ΦΑΤΕ. [1] ἐπιτετραμμένοι εἰσίν [2] ἴακχον δὲ τὸ σχῆμα.

'ΕΠΙΤΗΔΕ'Σ. [3] ἐπιτηδεῖς, ἐπιτηδείως.

'ΕΠΙ'ΤΟΝΟΣ. [4] ὁ ἱμὰς ὁ δεσμεύων τὸ πρὸς τὸ ἱςίον κέρας, οἷον ἡ κεραία, ἥτις δεσμεύεται περὶ τὸ ἱςόν.

'ΕΠΙΤΡΕ'ΨΑΙ. [5] ἐπιτροπὴν δοῦναι.

'ΕΠΙ'ΦΡΟΝΑ. [6] φρόνιμον.

'ΕΠΙΨΑΥ'ΣΗι. [7] ἐπιθιγγάνῃ.

1 'Επιτετράφαλε. Lege ἐπιτετράφαται Il. Β. 25:

> 'Ωι λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε.

VILL.

2 'Ιακχον. Lege 'Ιαχόν. VILL.

3 'Επιτηδές. Legitur Il, Α. 142:

> 'Ες δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. —

quod vertitur, *remiges idoneos*. Optime post *Eustathium* annotaverunt *L. Bos* & *Kusterus* τὸ ἐπιτηδὲς non esse adverbium, aut neutrum singulare pro adverbio positum; sed accusativum pluralem Poeticum & Ionicum pro ἐπιτηδεῖς, per elisionem τοῦ Ι, quae littera in diphthongo ΕΙ Ionice & Dorice omitti solet; ut in ἀπόδεξις pro ἀπόδειξις, ποεῖν pro ποιεῖν, χέρας pro χεῖρας. VILL. Conf. Interpp. *Hesych.* *h.* *v.*

4 'Επίτονος. Sic corrige *Hes.* locum ἐπίτονος interpretantis, quem miror nunquam antea emendatum fuisse: δέρμα (lege δέσμα) ᾧ καταστρέφεται τὸ ἱςὸν τῆς νεώς: lege τὸ ἱςίον, vel πρὸς τὸ ἱςὸν τῆς νεὼς τὸ κέρας; ut & habet *Suidas*. VILL. Placet omnino prior emendatio a Cl. *Alberto* jam proposita. In *Apollonio* autem, qui pro οἷον, legere malit, ὅ ἐςι, non multum me habebit adversantem.

5 'Επιτρέψαι. *Od.* Χ. 289. ubi v. *Schol.*

6 'Επίφρονα. *Od.* Π. 242. &c.

7 'Επιψαύσῃ. Nunc quidem nusquam in *Homero* legitur haec forma: sed antiqua forte latet διπλογραφία. *Od.* Θ. 548:

> 'Αντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
> 'Ανέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσι.

Vix dubito, quin in antiquis qui-

ἘΠΙΩΓΑΊ. οἱ ἀλίμενοι [1] τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες καὶ σκέπην ὑπὸ ἀνέμων.

ἜΠΛΕΤΟ. [2] ἐγένετο.

ἘΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ. [3] ἐπιβολὴν, καταπρόθεσιν ἔχων.

ἘΠΛΙΣΣΟΝΤΟ. διέβαινον, ἀπὸ τοῦ πλιάδος. [4]

— Εὖ δ' ἐπλίσσοντο [5] πόδεσσι,

τοῦ δ' ἅπαξ εἰρημένου.

ἘΠΟΡΕΞΑΜΕΝΟΣ. [6] ἐφορμήσας, ἐπεκτείνας.

ἜΠΟΡΟΝ. [7] ἔδωκαν.

ἜΠΩΥΣΑΝ, ἀπὸ τοῦ ἕπειν, ὅ ἐστι παραγίνεσθαι·

— Μετὰ

quibusdam editionibus scriptum fuerit ἐπεψαύσῃ. Unde & *Apollonii*, & similis *Hesychii* glossa manaverit.

1 Ἀλίμενοι. In *Hes.* ἀνείμενοι. *Od.* Ε. 404:

Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί

VILL. Emendandus ex *Apollonio* videtur *Hesychius*.

2 Ἔπλετο. Sexcenties recurrit apud Poëtam.

3 Ἐπιβαλλόμενος. Vide supra, p. 282., ubi idem iisdem occurrit verbis. VILL.

4 Πλιάδος. Haec vox non est Graeca. Legendum πλιχάδος, quae est pars corporis inter inguina & femur, quae scilicet incedendo veluti divaricetur. Vid. *Poll.* II. 173. *Eustath.* p. 1564. v. 43. *Schol.* *Aristophan.* *Acharn.* 217. *Ruf.* *Ephes.* *Etymolog.* *Magn.* & *Pseudodydimus* in *Homeri* l. l. Notandum autem hic est *Apollonium*, *Pollucem*, *Etymologum* & *Scholiast.* *Aristoph.* legisse εὖ δ' ἐπλίσσοντο pro εὖ δὲ πλίσσοντο quod hodie habetur, & *Eustathio* ac *Pseudodydimo* placuit. VILL. Ad eandem ὀρθογραφίαν referendus est *Hesych.* Πλίσσοντο, διέβαινον.

5 Εὖ δ' ἐπλίσσοντο. Od. Ζ. 318. VILL.

6 Ἐπορεξάμενος. Il. Ε. 335. VILL.

7 Ἔπορον. Il. P. 196. [illegible]

— Μετὰ Τυδέος [1] υἱὸν ἔπυσαν,

οἷον πονουμένω.

'ΕΠΤΑΒΟ'ΕΙΟΝ. [2] ἑπτάβυρσον.

'ΕΠΤΑΠΟ'ΔΗΝ. [3] τηλικαύτῳ τῷ μεγέθει, οἷον ἑπτὰ ποδῶν βάραθρον. [4]

"ΕΠΤΑΧΑ. [5] εἰς ἑπτὰ μέρη.

'ΕΠΤΥ'ΣΣΟΝΤΟ. ἐκραδαίνοντο·

"Εγχεα [6] δ' ἐπτύσσοντο. —

'ΕΠΩ'ΧΑΤΟ. τοῖς ὀχεῦσι λεγομένοις, ἅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπεὶ κεκλιμένοι [7] ἦσαν, ἐπωχλισμέναι, ὅ ἐστι ἠσφαλισμέναι πᾶσαι. τὸ γὰρ πᾶσαι, ἀντὶ τοῦ ὅλαι·

— [8] Πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. —

'ΕΠΑΛ-

1 Μετὰ Τυδέος. Il. K. 516. VILL.

2 'Επτάβοειον. Il. H. 220. &c.

3 'Επταπόδην. Il. O. 729:
'Αλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀϊόμενος θανέεσθαι,
Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. — Vide *Etymol.* in Θρῆνυς. VILL.

4 Βάραθρον. Mallem ἀναβάθρον; ut Θρῆνυν explicat *Schol.* ἀναβάθραν ἀπὸ νηὸς ἐπὶ γῆν. Et *Apollon.* ἡ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διάβασις. VILL.

5 "Επταχα. Od. Ξ. 434.

6 "Εγχεα. Il. N. 134. VILL.

7 'Επεὶ κεκλιμένοι ἦσαν, ἐπωχλισμέναι. Fortasse legendum, μοχλοῖς ἐπικεκλιμένοις ἦσαν ἐπωχλισμέναι. VILL. Juvat conjecturam *Schol. Lips.* apud *Ernest.* ἐπὶ πάσας γὰρ ὀχεὺς ἐκκλινόμενος ἦν. — Verum varietas etiam latet lectionis in ipso Poëta. *Il.* M. *vs.* 340. quae, quamvis ex *Etymologo* etiam notata sit a *Villois.* infra ad V. Πᾶσαι, fugit tamen Editores & interpretes *Homeri.* — Nos hunc locum tractabimus excursu singulari.

8 Πᾶσαι. Il. M. 340. Ubi alii legunt, πάσας. VILL.

'ΕΠΑΛΛΑ'ΞΑΝΤΕΣ. ἅμμα [1] ποιήσαντες καὶ ἀντεπιβάλλοντες·

Πεῖραρ [2] ἐπαλλάξαντες. —

"ΕΡΑΖΕ. [3] χαμαὶ, εἰς τὴν γῆν.

'ΕΡΑΝΝΗ'Σ. [4] ἐπεράστου, καλῆς.

'ΕΡΑΤΙ'ΖΩΝ. [5] ἐπιθυμῶν.

"ΕΡΓΟΝ. ὅτ' ἂν ψιλῶς "Ομηρος ἔργον λέγῃ, μηδενὸς ἑτέρου συμφραζομένου, μηδ' ἐκ τῶν παρακειμένων δηλουμένων [6], τὴν γεωργίαν δηλοῖ.

"ΕΡΔΕΙΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ θύειν·

"Ερδον τ' Ἀπόλλωνι. —

ἐπὶ δὲ τοῦ πράσσειν·

"Ερδ', ἀτὰρ [8] οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

'ΕΡΕ'ΘΟΝΤΕΣ. [9] ἐρεθίζοντες.

'ΕΡΕΜΝΗ'. [10] σκοτεινὴ, οἷον ἐρεβεννή· παρὰ τὸ ἔρεβος, ὅ ἐστι σκότος.

'ΕΡΕ-

1 Ἅμμα. Vide eandem glossam, alia interpretatione illustratam, supra p. 273.

2 Πεῖραρ. Il. N. 359. VILL.

3 Ἔραζε. Il. M. 156. &c.

4 Ἐραννῆς. Il. I. 527. 573.

5 Ἐρατίζων. Il. Λ. 550. P. 660.

6 Δηλουμένων. Recte δηλουμένου emendat *Alb.* ad *Hesych.* v. ἔργον.

7 Ἔρδον. Il. A. 315. VILL.

8 Ἔρδ', ἀτάρ. Il. Δ. 29. VILL.

9 Ἐρέθοντες. Hanc formam nescio ubi in *Homero* legerit *Apollonius*. *Il.* N. 109. dixit ἐρίσαντες, quod potuit cum altero illo permutari.

10 Ἐρεμνή. Ἐρεμνῇ legitur apud Poëtam, *Il.* M. 375. &c. Ἐρεμνήν. *Il.* Δ. 176. &c.

'ΕΡΕΠΤΟ'ΜΕΝΟΙ. [1] ἀπὸ τῆ ἔρας ἐσθίοντες, ὅ ἐςι κυρίως· [2]

Λωτὸν [3] ἐρεπτόμενοι. —

'ΕΡΕΤΜΟ'Ν. [4] κώπην.

"ΕΡΕΣΣΟΝ. [5] ἐκωπηλάτει· ἀντὶ τῆ ἤλαυνον.

'ΕΡΕΥ͂ΣΑΙ. [6] ἐρυθρὰν ποιῆσαι.

"ΕΡΕΨΑ. ἐςέγασα· ἀφ' ὖ καὶ ἐροφὴ, ἡ σέγη. κακῶς δ' ἀπέδωκαν τινὲς, τὸ ἐςεφάνωσα. [7]

'ΕΡΕ'ΩΝ. σημαίνων·

— φέως [8] ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,

σημαίνει δέ ποτε, τὸ ἐρευνήσων, [9] ζητήσων.

'ΕΡΗ-

1 'Ερεπτόμενοι. Manifesto errore habebat Codex MStus 'Ερεπτόμενον.

2 Κυρίως. Post hoc verbum, κυρίως, aliquid manifeste deest. Supple: ὅ ἐςι κυρίως ἐπὶ τῶν νεμομένων τετραπόδων, ut habet *Hesychius*: ἐπὶ τῶν νεμομένων τετραπόδων τάσσεται ἡ λέξις. Vel scribe κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων cum *Schol. Pindari*, qui in *Pyth.* (IV. 427.) verba, σεφάνοισί τε ποίας ἔρεπτον, sic habet & interpretatur: κυρίως δὲ τὸ ἐρέπτειν, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάσσεται, ὅτι ἐπὶ τῇ ἔρᾳ, τουτέστι τῇ γῇ, ἐσθίουσιν. VILL. Proprietatem verbi migravit ipse *Homerus Il.* Φ. 204. ubi & pisces dicuntur Δημὸν ἐρεπτόμενοι. Conf. *Eustath.* p. 1231. v. 37.

3 Λωτόν. Od. I. 97. VILL.

4 'Ερετμόν. Od. Λ. 77. &c.

5 "Ερεσσον. Od. I. 490. ubi vid. *Schol.* &c.

6 'Ερεῦσαι. *Il.* Σ. 329.

7 'Εςεφάνωσα. Alludit ad versum *Iliadis* Α. 39:

Σμινθεῦ, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα;

quod quidam explicabant *coronavi*, ut *Hes.* qui habet: 'Εςεφάνωσα, "Εςεψα. VILL.

8 Φόως. Il. Ψ. 226. VILL.

9 'Ερευνήσων. Hoc sensu legitur, Il. Η. 128:

Πάντων 'Αργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.

& Od. Φ. 31:

'Ηνω-

ἘΡΗΡΕΔΑΤΑΙ.[1] ἐρηρεισμένοι εἰσίν. Ἰακὸν δὲ τὸ σχῆμα τοῦ ῥήματος.

ἘΡΗΤΥΕΙΝ.[2] κωλύειν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ, ἐρητύσασκε.[3]

ἘΡΗΤΥΘΕΝ.[4] διακατέχον.

ἘΡΧΘΕΝΤΑ.[5] ἐν ὕδατι πνιγέντα.

ἘΡΙΑΥΧΕΝΑΣ.[6] μεγαλαύχενας. ἐπίθετον δέ ἐστι τοῦ ἵππου.

ἘΡΙΓΔΟΥΠΟΥ. μεγαλοδούπου. καταστρέφει δὲ εἰς ἴσον τῷ ἠχηέσσης καὶ αἰθούσης ἔρδος.[7]

ἜΡΙΖΕΝ.[8] ἐξισοῦτο.

ἘΡΙΘΗΛΕΑΣ.[9] μεγάλως θάλλοντας.

ἘΡΙ-

Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆι συνήντετο. —

VILL. *Schol.* ad Il. Η. 128. rectius interpretatur ἐρευνῶν, ζητῶν.

1 Ἐρηρέδαται. Pertinet interpretatio ad *Il.* Ψ. 329. conf. *Alb.* ad *Hesych.* *h.* *v.*

2 Ἐρητύειν. Il. Β. 75.

3 Ἐρητύσασκε. Il. Β. 189. & Λ. 566. VILL.

4 Ἐρήτυθεν. Il. Β. 99. & 211. — Ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας. VILL.

5 Ἐρχθέντα Il. Φ. 282: Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ. —

6 Ἐριαύχενας. Il. Κ. 305. &c.

7 Ἔρδος. Lege ἐριδούπου, quod occurrit Od. Γ. 493.
Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Ἔρδος in *Apollon.* absurde ponitur. Αἰθούσης ἐριδούπου legitur quoque Il. Ω. 323. VILL. Ἐρίγδουπος multis locis ab *Homero* frequentatur. — Ἐριδούπου autem *Apollonio* recte redditum est a Cl. *Villois*, conf. *Eustath.* p. 1347. v. 54.

8 Ἔριζεν, ἐξ: — Il. Β. 555.
Τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνήρ·
Νέστωρ οἶος ἔριζεν.
Schol. Ἔριζεν ἐφιλονείκει. ἐξισοῦτο. *Od.* Θ. 371.
— ἐπεὶ σφίσιν οὔτις ἔριζεν.
ubi *Schol.* ἐξισοῦτο.

9 Ἐριθηλέας. Il. Κ. 467. ubi v. *Schol.*

'ΕΡΙΚΟ'ΜΕΝΟΣ. [1] διαῤῥηγνύμενος, διαχιζόμενος, ἀφ' ἧ καὶ ἐριγμὸς, ὁ παραγεγραμμένος ὑπὸ τῆς συνηθείας ἐρειγμὸς, [2] ὁ λεγόμενος διεχισμένος κύαμος.

'ΕΡΙΚΙΔΕ'Α, [3] μεγαλόδοξα.

'ΕΡΙΟΥ'ΝΙΟΣ. [4] ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ. ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τοῦτ' ἔστι, ὠφελῶν. οἱ δὲ νεώτεροι, τοῦ χθονίου· [5] παρὰ τὴν ἔραν.

'ΕΡΙΣ. ἐπὶ μὲν τῆς φιλονεικίας·

> Λῆγ' ἔριδος κρατερῆς [6] —

ἐπὶ δὲ τῆς θεοῦ·

> Ζεὺς δ' Ἔριδα [7] προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

'ΕΡΙΣΘΕΝΕ'ΟΣ. [8] μεγαλοσθενοῦς.

'ΕΡΙ-

1 'Ερικόμενος. Lege ἐρεικόμενος. Il. N. 441:

> Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί.

VILL. *Hesych.* etiam habet Ἐρεικόμενος. σχιζόμενος. & utrumque verbum Graecis usurpatum esse docuit *H. Stephan* in *Ind.* conf. *Pierson.* ad *Moer. Att. p.* 158. & 194.

2 Ἐρειγμός. Apud *Hes.* dicitur ἐρεγμὸς, ὁ κύαμος ὁ διακεκομμένος. VILL. Conf. *Steph.* & *Piers. ll. ll.*

3 Ἐρικύδεα. Saepissime haec forma in *Homero* recurrit.

4 Ἐριούνιος. *Il.* Υ. 72. &c.

5 Χθονίου. Τὸν χθόνιον legendum esse optime monuit *Alberti.* Apud *AEschyl. Choeph.* vs. 1., Ἑρμῆ χθόνιε. VILL. In Genitivo τοῦ χθονίου suppleri ex praecedentibus potest ἐπίθετον λέγουσι.

6 Λῆγ' ἔριδος κρατερῆς. Il. Α. 319. λῆγ' ἔριδος; non vero additur κρατερῆς quod solummodo cum ἔριδος conjunctum reperitur in hoc versu, Il. N 358:

> Τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.

Sed hoc leve est μνήμης σφάλμα. VILL.

7 Ζεὺς δ' Ἔριδα. Il. Λ. 3. VILL.

8 Ἐρισθενέος. Il. N. 54. &c.

'ΕΡΙΤΙΜΟΙΟ. μεγαλοτίμου·

— 'Ερετίμοιο [1] χρυσοῖο.

'ΕΡΚΙΟΥ. ὁ κατὰ τὴν οἰκίαν ἐντὸς ὄντος ἕρκους. Διὸς δ' ἐστὶν ἐπίθετον·

'Ερκείου [2] περὶ βωμὸν ἐρεσθενέως Κρονίωνος.

'ΕΡΚΟΣ. ἐπὶ μὲν τῆς ἀσφαλείας·

Ἕρκος ἔμεν [4] πολέμοιο. —

ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ τείχους·

Αἱμασιὰς λέξαντες [5] ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

ὅτε δ' ἐπὶ λίνου· [6]

Ἕρκει ἐνιπλήξωσιν, [7] ὃ θ' ἑστήκει ἐνὶ θάμνῳ.

ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ φθέγματος τῶν ὀδόντων·

'Ατρεΐ-

1 'Ερετίμοιο. Il. I. 126. VILL.

2 'Ερκίου. Sic quoque habet Etymologus per simplex *iota*. Sed lege ἑρκείου. VILL. In ipso etiam versu *Homerico*, cum Cod. MStus haberet 'Ερκκείου, monente Cl. *Villoif.* edi curavimus 'Ερκείου.

3 Περὶ. Lege πρὸς, & ἐρεσθενέος, loco τοῦ ἐρεσθενέως. Sic tamen hic versus legitur apud *Hom.* Od. X. 335:

— Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν
'Ερκείου.

Memoriter citavit *Apollon.* & lapsus est. VILL.

4 Ἕρκος ἔμεν. Il. Δ. 299. VILL.

5 Αἱμασιὰς λέξαντες. Od. Ω. 223. In *Homero* legitur λέξοντες. VILL.

6 Λείνου. Lege λίνου. Sic in *Pindari Nem. Od.* Γ. 3. ἀντιτεῖν. ἰθάμβειν 'Αρτάμιδ τε καὶ θρασεῖ' 'Αθάνα, κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίων θ' ἑρκέων. At *Nemeor*. X. sumitur pro thecis: 'Εν ἀγγέων ἕρκεσιν παμποικίλοις. VILL.

7 Ἕρκει ἐνιπλήξωσιν. Od. X. 469. In *Homero* pro ἐνιπλήξωσιν ὅθ' [illegible] VILL.

Ἀτρείδης, [1] ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;

ΕΡΜΑΤΑ. τὰ ἐρείσματα·

Ἰψοῦ [2] ἐπὶ ψαμάθοις· ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσεν.

ἐπὶ δὲ τῶν ἐνωτίων·

Ἐν δ' ἄρα [3] ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἕρματα [4] δ' Ἐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν.

ἐπὶ δὲ τοῦ·

— Μελαινάων [5] ἕρμ' ὀδυνάων,

ὁ μὲν Ἀρίσταρχος [6] ἀθετεῖ τὸν στίχον λέγων· οἷον γὰρ

1 Ἀτρείδη. Il. Α. 350. Vill.

2 Ἰψοῦ. Il. Α. 486. Vill. Itaque, quod l. l. edi solet, ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, *Apollonii* etiam auctoritate tueri se poterit; cum in libris quibusdam legitur ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθῳ.

3 Ἐν δ' ἄρα. Il. Ξ. 182. Vill.

4 Ἕρματα δ' Ἐρυδάμαντι. Ex Od. Σ. 296. lege Εὐρυδάμαντι. Vill.

5 Μελαινάων. Il. Δ. 117. Vill.

6 Ἀρίσταρχος. Quod Aristarcho *Apollon.*, generatim τοῖς παλαιοῖς tribuit *Eustath. p.* 451. *v.* 27. *seqq.* Caussas vero, cur versum illi improbaverint, recenset duas, alteram, quod offenderentur nomine ἕρμα, alteram quod parum haec concoquerent ἕρμ' ὀδυνάων, λέγοντες, ὅτι οὐχ ὁ θέλει, ὁ ποιητὴς λέγει, ἕρμα γὰρ Ὁμηρικῶς, τὸ ἔρυμα καὶ κώλυμα. Corruptus misere & perturbatus *Apollonii* locus, apertius olim eandem explicare debuit Aristarcheae censurae caussam, ἰὸν, sive sagittam, dici non potuisse ἕρμ' ὀδυνάων, quia neque fulcrum neque impedimentum dolorum, sed contra eorundem caussa sit. Itaque sin minus his verbis, scripsit certe in hanc sententiam, ἐπὶ δὲ τοῦ ἰοῦ Μελαινάων &c. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὸν στίχον. Πῶς γὰρ ὁ ἰὸς, φησι, ἔρεισμα τῶν ὀδυνῶν λέγεται; Ἐναντίον γὰρ οὐκ ἴσχει ἡ δυνάμενος ὀδυνῆσαι. &c.

γάρ φησι ἔρεισμα τῶν ὀδυνῶν λέγεσθαι, ἔπαινον γὰρ οὐκ ἔχει τοῦ δυναμένου ὀδυνῆσαι· ὁ δὲ Σιδώνιος βοηθῶν τῷ λεγομένῳ, ἀκούει τὸ ἐρεῖδον [1] πρὸς τὰς ὀδύνας.

ἙΡΜΙΝ. ἀπὸ τοῦ ἐρείδεσθαι·

Ἑρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνε [2] δὲ πάντα τερέτρῳ·

σημαίνει δὲ καὶ πόδα κλίνης. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι· ἑρμῖνας ἐκάλουν τοὺς πόδας τῶν κλινῶν. οὗτοι δὲ ἦσαν σφηνοειδεῖς τῇ κατασκευῇ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ἘΡΝΕΙ. δένδρῳ θάλλοντι·

— Ὁ δ' ἀνέδραμεν [3] ἔρνεϊ ἶσος.

ἜΡΕΞΕΝ. ψιλῶς τὸ ἔρξαν. [4]

ἙΡΠΥΖΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἕρπων, πορευόμενος. [5] κατ' ἐπέκτασιν δὲ λέγεται καὶ ἑρπυστάζων.

ἜΡ-

1 Ἐρεῖδον. *Schol.* interpretatur ἔρεισμα, τὸ ἀνερεῖδον τὰς ὀδύνας, *alte infigens dolores*, quod mallem quam ἐρεῖδον πρὸς τὰς ὀδύνας. VILL. *Eustath. l. l. v.* 31. Ἔστι δὲ λύοντα τὰ τοιαῦτα, εἰπεῖν — ἔρμα — ὀδυνάων, ἐν ᾧ αἱ ὀδύναι οἷον ἐνοικοῦσι καὶ ἐνερείδονται, ὥστε ὅπου αὐτὸ εἰσέλθῃ, ἐκεῖ καὶ θανασίμους ὀδύνας συναπέρχεσθαι. Multum diverſa eſt haec λύσις a rationibus *Scholiaſtae*: Diverſam etiam ab utroque adferre potuit *Sidonius*.

2 Ἑρμῖν' ἀσκήσας τέτρηνε. Od. Ψ. 198. Lege τέτρηνα. Pro ἑρμῖνα alii ſcribunt ἕρμινα. *Heſychius* habet: Ἑρμίς. τόρνος, ποὺς κλίνης. VILL.

3 Ὁ δ' ἀνέδραμεν. Il. Σ. 437.

4 Ἔρξαν. Lege ἔρξεν, quod extat Od. Ψ. 312:

Ἠδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, —

idem quod ἔρεξε Il. E. 375. Fortaſſe invertendus eſt ordo, & legendum, ut ſeries Alphabeti ſuadet: Ἔρξεν. ψιλῶς τὸ ἔρεξεν. VILL. Placet omnino iſta verborum transpoſitio: Ἔρξεν ad διττογραφίαν pertinet Od. Ψ. 312., ubi pro vulgato in Editionibus ἔρξε, *Barneſius* in *Codd.* legi etiam notavit ἔρεξε.

5 Πορευόμενος. Simpliciter vadens. Il. Ψ. 225. de Achille

Ἑρ-

ἝΡΡΕ. [1] φθείρου.

ἘΡΡΊΓΗΣΙ. πεφρίκῃ, φρίξῃ, φοβεῖται. [2]

ἘΡΡΏΝ. μετὰ φθορᾶς πορευόμενος.

— Τὰ κάλλιστον [3] ἐνθάδε ἔῤῥων.

ἝΡΣΑ. [4] δρόσος. λέγεται δὲ ἕρσα καὶ τὰ ἁπλὰ [5] τῶν προβάτων.

ἘΡΥΜΝΗΝ. [6] ὑψηλήν.

ἘΡΥΟΥΣΙ. ἀντὶ τοῦ ἐρύσωσιν. σημαίνει δὲ τὸ ἕλκωσι, [7] δι' οὗ δηλοῦται τὸ κατέδοντα. τοιοῦτοι γάρ εἰ γύ-

Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν. — & Od. N. 220:

Ἑρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Vill.

1 Ἔῤῥε. Il. Θ. 164. &c.

2 Φοβεῖται. Lege φοβῆται. Vill. φοβηθῇ habet *Schol.* ad glossae sedem Il. Γ. 353. & *Etymol. p.* 377. *v.* 28., qui cum formae hujus rationem explicat, comparari omnino debet cum *Schol.* ined. Bibl. R. Ἐῤῥίγησι: ἀπὸ τοῦ ῥιγῶ, ῥιγεῖς οὗ ὁ παρακειμενος ἔῤῥιγα, (L. ἔῤῥιγεν) ὁ μέσος παρακείμενος ἔῤῥιγα, ὃς μεταπλάττεται εἰς τὸν ἐνεστῶτα, τὸν ἐῤῥίγω. ὡς δέδοικα, δεδοίκω.

3 Τὰ κάλλιστον. Il. I. 364. Vill.

4 Ἕρσα. Forma haec pro *rore*, poëtae est frequentissima.

5 Ἁπλά. Nullo sensu. Lege ἁπαλά. Locus est *Hom.* Od. I. 221:

— Χωρὶς μὲν πρόγονοι,
χωρὶς δὲ μέτασσαι,
Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. —

Vill. Contulit, quae huc spectant, Clar. *Alberti* diligentia ad *Hesych.* v. Ἕρσαι.

6 Ἐρυμνήν. Vide praestantissimum *Rubnken.* ad *Timaeum*, voce ἐρυμνά. Vill. Quod tamen Cl. *Rubnkenio* accidit, ut formam a Lexicographo notatam in *Platone* suo frustra quaereret, idem & mihi usu venit, qui ab *Apollonio* positam, in *Homero* nusquam reperi. — Habet tamen uterque scriptor, ubi hoc nomen loco suo movisse videantur librarii, qua de re exponemus excursu singulari.

7 Ἕλκωσι. Mallem ἑλκύσωσι, ut habet *Schol.* Vill. Tria

γόητες [1] ἀντιβαίνοντες τοῖς ποσὶ, τοῖς στόμασι ἐξ ἀΐκσι.

Ἐρυσομεν [2] ἑλκύσομεν.

Ἐρωδιός. [3] εἶδ@ ὀρνέκ. τ ἅπαξ εἰρημένων.

Ἐσσεμάσσατο. οἷον καθήψατο [4] τῆς ψυχῆς.

Ἐξη-

Tria sunt in *Homero* loca, ad quae glossa videri possit pertinere. Il. Α. 454:

— — ἀλλ' οἰωνοὶ
Ὠμησαί σ' ἐρύσυσι, περὶ πτ...ς πυκνὰ βαλόντες.

ubi ἐρύωσι alii habent, & scripti libri & editi. V. *Barnes.* & *Clarke*, a quibus neglectum esse miror *Etymol.* M. p. 822. vs. 11. qui itidem legit, οἰωνοὶ Ὠμησαὶ ἐρύωσι. — Il. Ο. 351.

Ἀλλὰ κύνες ἐρύυσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

ubi *Codd.* etiam nonnulli habent Ἐρύσυσι. — Denique *Il.* Χ. 66.

Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ὠμησαὶ ἐρύυσι.

ubi *Schol.* Ed. Ἐρύυσι, ἑλκύσυσι, & addit etiam *Ined. Reg* ἐνεργὰς ἀντὶ τ μέλλοντ@. Ad primum locum proxime spectare Glossam, probat satis quod sequitur, τοιῦτοι γὰρ οἱ γόητες &c. Itaque male huc a *Villois.* advocatur *Schol ad Il.* O. v. l Rectius suam confirmasset emendationem auctoritate *Hesych.*, v. Ἐρύυσι, ex quo parum abêst, quin pro ἐρύσυσι, legendum etiam esse censeam ἐρύυσιν.

1 Γόητες. Sic in *Hes.* At in omnibus versibus ubi reperitur ἐρύυσιν, semper conjungitur cum κύνες. Sed fortasse *Hes.* & *Apoll.* legebant γύπες pro κύνες. Vill. Non observabatur *Villois.*, uti neque *Kustero* vel *Alberto* ad *Hesych.*, sedes glossae Il. Α. 454. ubi οἰωνοὶ ἐρύυσι. — οἰωνὺς autem frequentissime grammatici interpretantur γύπας. Conf. e. c. *Schol.* ad *Il.* Α. 5.

2 Ἐρύσομεν. Il. Ρ. 713. Od. Θ. 34.

3 Ἐρωδιός. Il. Κ. 274. Vill.

4 Καθήψατο. Explicat *Schol.* καθῆψε καὶ ἐλύπησε τὴν ψυχήν. Sic illud apud *Euripidem* adeo frequens Θίγες φρενῶν. Il. Ρ. 564:

— Μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.

Vill. Add. *Il* Υ. 425. utroque loco edidit *Barnes.* ἐξεμάσσατο, sed formam ab *Apollonio* positam, ἐσεμάσσατο, merito tuentur *Clark.* & *Ernest.*

ἘΣΗ'ΚΑΣΘΕΝ. κατὰ σηκὰς ἠλάσθησαν. ἐπὶ [1] τῶν προβάτων.

Ἔσθος. [2] ἔσθημα. ἱμάτιον.

Ἔσκε. [3] ἦν.

Ἕσπερος. ὅτε μὲν ὁ αὐτὸς ἀςὴρ, ὁ Ἕσπερος·

— Ὃς κάλλιςος [4] ἐν ὀρανῷ ἵςαται ἀςήρ.

ὅτε δὲ ἡ ἑσπέρα, ἀρσενικῶς·

— Μέλας [5] ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε.

Ἔσσο. γίνε·

Ἄλκιμος ἔσσο. [6] —

Ἐστέ. [7] γίνεσθε·

Ἀνέρες [8] ἐςὲ φίλοι. —

Ἐστο-

1 Ἐπί. Omiſſum eſt κυβίως. Nam proprie quidem de pecudibus dicitur; ſed Trojanis attribuitur, ut in illo verſu, quem reſpexit:

Καί νύ κε σήκασθεν.

pro quo legiſſe videtur Il. Θ. 131.

Καί νύ κ' ἐσήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες.

Vill. Κυβίως addit etiam *Heſych.* ubi vid. Cl. *Alberti.* Σήκασθεν habent & *Cod.* & *Schol. Reg.*, nihil hic a vulgato diverſus.

2 Ἔσθος. Il. Ω. 94.

3 Ἔσκε. Plurimis locis dixit Poëta.

4 Ὃς κάλλιςος. Il. Χ. 318. Vill.

5 Μέλας. Od. Α. 423. Vill.

6 Ἄλκιμος ἔσσο. Od. Α. 302. Vill.

7 Ἐςὲ. & hic loci, & in verſu Homeri proxime ſubjecto, ſcribe ἔςε, quae forma eſt Imperativi, a qua mox diſtinguitur ἐςὲ, quod eſt indicativi. Docuit hanc differentiam *Apollon. L. III. c.* 27. & vix monendum videretur de re tam levi, niſi paſſim graviſſimi etiam Interpretes ad illam offendiſſent. Homeri certe Editores l. l. univerſi dederunt ἐςὲ. Neque mentem vel *Apollonii* vel *Heſychii*, ſatis aſſecutus videtur Cl. *Alb.* ad. *Heſych.* Ἐςὲ ὑμεῖς. ὑπάρχετε. ὀξυτόνως. βαρυτόνως δὲ, γίνεσθε. Conf. *Etymol. p.* 381. extr. & 382. *v.* 1. ſeqq.

8 Ἀνέρες. Il. Ρ. 185. Vill. Legit in *Homero Apollon.* ἔςε. Conf. *Obſ. praeced. Etymol. l. l.*

V

ἐὰν δὲ ἐστὶ ὁριστικῶς, ὑπάρχετε·

— Ἐστὲ δὲ πάντες [1]

Μάρτυροι. —

ἜΣΤΟΡΙ. [2] τὸν περὶ τοῦ κρίκου τοῦ ῥυμοῦ τόπον.

ἘΣΤΟΡΕΣΕΝ. [3] ἔστρωσεν.

ἘΣΤΥΦΕΛΙΞΕΝ. [4] ἐκίνησεν, ἔσεισεν, ἐδίνησεν, ἐστρίμβησεν.

ἘΣΧΑΡΑ. βωμὸς ἰσόπεδος, [5] οὐδ' ἐκ λίθων ὑψωμένος, ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

Τὴν μὲν ἔπειτ' [6] ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ, —

τὴν ἑστίαν λέγει, οὐ τὸν οἶκον ὅλον.

ἘΣΦΗΚΟΝΤΟ. [7] ἐδέδοντο. [8]

ἜΣΧΕΝ. [9] ἐπέσχε· σημαίνει δέ ποτε καὶ ἔσχισε, [10] ἀντὶ τοῦ προσέσχεν.

ἜΣΧΟΝ-

1 Ἐστὲ δὲ πάντες. Il. Β. 301 Vill.

2 Ἕστορι. Invenitur Il. Ω. 272:
— Ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον.
Videsis Hes. & Schol. Pro ἕστορι mallem ἕστορα, aut in glossâ τῷ ... τόπῳ. Vill.

3 Ἐστόρεσεν. Od. Γ. 158. Ξ. 50.

4 Ἐστυφέλιξεν. Il. Ε. 437. &c. Pro ἐστρίμβησεν legendumne est ἐστρόβησεν, an vero ἐστρόμβωσεν?

5 Ἰσόπεδος. Photius in Lexico Manuscripto ab Alberti laudato definit ἐσχάραν, ἡ περὶ γῆς ἑστία στρογγυλοειδής. ὁ δὲ βωμὸς, τὸ ἐν ὕψει ἐστὶ πρὸς θυσίαν οἰκοδόμημα. Ergo βωμὸς erat aliquid altius & sublimius. ... Hinc docet Eustath. proprie dici βωμοὺς θεῶν, ἐσχάρας δ' ἡρώων. ... Vide Harpocr. voc. Ἐσχάρα, & Etymolog. Vill.

6 Τὴν μὲν ἔπειτ. Od. Ξ. 420. Unde lege Τὸν μὲν &c. Vill.

7 Ἐσφήκοντο. Sic & apud Hes. Lege cum Homero Il. Ρ. 52. ἐσφήκωντο. Vill.

8 Ἐδέδοντο. Lege ἐδέδεντο. Vill. Conf. Alb. ad Hes. & qui, in dubia lectione constituenda, neglectus fere est ab Interpretibus, Etymol. p. 385. v 5.

9 Ἔσχεν. Glossam retulit ad Il. Φ. 303. Alb. ad Hesych. Conf. inter alia loca Il. Β. 275.
Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
ubi Schol. Ἔσχεν, ἐπέσχεν, ἐκώλυσεν.

10 Ἔσχισε. Nullo sensu. Fortasse

ἝΣΧΟΝΤΟ. [1] κατεσχέθησαν.

ἜΤΑΙ. [2] πολῖται, ἑταῖροι, συνήθεις.

ἙΤΑῖΡΟΙ. [3] φίλοι.

ἘΤΑ´ΛΑΣΣΕΝ. [4] ἐτόλμησεν, ὑπέμεινεν.

ἙΤΑΙΡΙ´ΣΣΑΙ. ἑταίρῳ γενέσθαι καὶ συνεργῷ·

[5] Ἀνδρὶ [5] ἑταιρίσσαι. —

ἘΤΕΚΜΗ´ΡΑΝΤΟ. [6] ἐπὶ τέκμαρ ἤγαγον, ὅ ἐστι ἐπὶ πέρας.

ἘΤΕΟΚΡΗ͂ΤΕΣ. [7] οἱ αὐτόχθονες καὶ γνησιώτατοι Κρῆτες.

ἙΤΕΡΑΛΚΕ´Α. τὴν τοῖς ἑτέροις τ' ἀνθισαμένων ἀλκὴν παρέχουσαν. [8]

ἘΤΕ-

tasse legendum ἤγγισι. Facilis mutatio ob affinitatem pronuntiationis; & sic conveniret cum αὐτίκα. Vill. Offendebat etiam haec interpretatio *Alb.* ad *Hesych.*, sed pertinet ad *Il.* N. 520. & Ξ. 452.

Δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος Ἔσχεν.

Priorem locum explicans *Eustath.* p. 944. v. 57. ἔσχεν ἀντὶ τοῦ διέσχισεν.

1 Ἔσχοντο. *Il.* Γ. 84. &c.

2 Ἔται. *Il.* Ι. 460. &c.

3 Ἑταῖροι. saepissime usurpatum est Poëtae.

4 Ἐτάλασσεν. Eandem glossam habet *Hesych.* *Homerus* tamen dixit quidem ταλάσσης *Il.* Ν. 829. ταλάσσῃ *Il.* Ο. 166. & ἐτάλασσας. *Il.* Ρ. 166., quae omnia idem notavit *Hesych.* — ἐτάλασσεν vero haud scio ubi scripserit Poëta.

5 Ἀνδρί. Il. Ω. 335. Vill.

6 Ἐτεκμήραντο. Respexit ad versum Ζ. 349.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε Θεοὶ κακὰ τεκμήραντο.

pro quo legebat *Apoll.* κακ' ἐτεκμήραντο. Vill.

7 Ἐτεοκρῆτες. *Od.* Τ. 176. ibique *Schol.*

8 Παρέχουσαν. Optime ex *Hes.* corrigit *Alberti* ἀπεκτονοῦσαν. Occurrit Il. Η. 26:

— Μάχης ἑτεραλκέα νίκην.

Vill.

ἙΤΕΡΗΜΕΡΟΙ. παρ' ἡμέραν·

"Αλλοτε [1] μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν. —

ἘΤΕΤΑΛΤΟ. ἐπετέλλετο, ἐπετέτακτο·

Τῷ δ' [2] ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο. —

ἜΤΕΤΜΕΝ. κατέλαβεν.

— Χαλεπὸν [3] δ' ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν.

ἘΤΥΓΧΑΝΕΝ. [4] ἐπετύγχανεν.

ἘΥ. σημαίνει τὸ ἑαυτὸ, [5] ἑαυτοῦ, ἢ αὐτῆς·

Εἴ πως εὖ πεφείδοιτο. [6] —

καί·

— Εὖ κρατος [7] ἐστὶ μέγιστον

ση-

1 Ἄλλοτε. Od. Λ. 302. VILL.

2 Τῷ δ' ἐπί. Il. Β. 643. VILL.

3 Χαλεπόν. Sic versus legitur in *Homero* Od. Λ. 218.

— Οἱ κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε.

Saepe memoriter laudabant veteres Critici, nec semper ita accurate; ut & ipsi Longino accidit. VILL.

4 Ἐτύγχανεν. In nostris quidem *Homeri* editionibus non legitur, sed legebatur forte in nonnullis antiquioribus. Od. Ξ. 231.

— Καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλά

ubi nunc edi solet μάλα τύγχανε. Eodem referenda videtur eadem *Hesychii* Glossa.

5 Ἑαυτό. Lege ἑαυτόν. VILL.

Atqui εὖ, contractum ex ἕο, nunquam ponitur, neque poni adeo potest pro ἑαυτόν. Sed modo usurpatur pro αὐτοῦ, modo pro ἑαυτοῦ. Utramque notionem probant priora duo, quae subjiciuntur, *Homeri* loca, priorem *Il.* Ω. 293. ubi alii legebant οἱ, posteriorem *Il.* Υ. 464. Itaque scripsisse etiam videtur *Apollon.* τὸ αὐτοῦ, ἑαυτοῦ &c. Quod denique initio Glossae, & in priore loco Homerico, in Cod. MSto, & in Editione male legebatur εὖ, utrobique mutavi in εὗ.

6 Εἴ πως εὖ πεφείδοιτο. Il. Υ. 464. Pro πεφείδοιτο, lege πεφίδοιτο. VILL.

7 Εὖ κράτος. Il. Ω. 293. VILL.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ καλῶς·

Ἦ εὖ, ἠὲ [1] κακῶς. —

ΕΤΟΡΕ. [2] διέτρωσεν.

ΕΥ̓ΑΔΕΝ. [3] ἤρεσεν.

ΕΥ̓ΔΙΈΛΟΝ. [4] ἤτοι εὖ πρὸς τὴν δείλην κεκλιμένην τὴν Ἰθάκην· ἐπιφέρει γὰρ πρὸς δύσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ εὐδείελον εὔδηλον, εὐπεριόριστον. νῆσος γάρ ἐστιν.

ΕΥ̓ΗΓΕΝΕΏΝ. [5] κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ Η.

ΕΥ̓ΗΓΕΣΙΗΣ. εὐαρχίας, [6] ἀπὸ τοῦ ἡγεῖσθαι.

ΕΥΗ-

1 Ἦ εὖ, ἠὲ κακῶς. Il. Β. 253. Vill.

2 Ἔτορε. Il. Λ. 236.

3 Εὔαδεν. Il. Ξ. 340. &c.

4 Εὐδίελον. Lege εὐδείελον. Vill. Multis Odysseae locis εὐδείελος dicitur Ithaca: Od. Β. 167. &c. Conf. Interpp. ad Hesych. h. v.

5 Εὐηγενέων. Omissa est glossa, scilicet εὐηγενῶν. Il. Ψ. 81. Τρώων εὐηγενέων. Theocritus εἰδ. ΚΖ, 42:

> Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

Vill.

6 Εὐαρχίας. Alii, teste Hes. & Etym., εὐδαιμονίας intelligunt. Vill. Conf. Homeri Od. Τ. 114. ubi ita forma haec, εὐηγεσίη, displicuit Toupio, V. Cl., ut Codicum, Editionum, Eustathii atque Interpretum omnium auctoritate, dimoveri non potuerit ab eleganti conjectura,

> — Θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς
> Ἐξ εὐαγρεσίης, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.

V. Toup. Emend. in Suid. v. II. p. 12. — Ipsos profecto Criticos veteres sensisse loci difficultatem, cum diversa probat interpretatio, εὐαρχία & εὐδαιμονία, tum lectionis varietas, quam notarunt Eustath. & Schol., εὐεργεσίης: Sed eaedem, quae Apollonio, & lectio & interpretatio, non tantum antiquioribus illis, verum ipsi etiam Toupio, unice forsan placuissent, si animadvertissent, oratione aliter distinguenda, referri debere haec verba ad sequentem ci-

'ΕΦΕ'ΠΟΝΤΕΣ. [1] ἐπερχόμενοι.

'ΕΦΕΤΜΗ'. [2] ἐντολή.

'ΕΦΕΨΙΟ'ΩΝΤΑΙ. [3] ἐμπαίζουσιν.

'ΕΦΗΜΟΣΥ'ΝΗΣ. [4] ἐντολῆς.

'ΕΦΗ'ΣΩ. [5] ἐπισκέψω, ἐντελοῦμαι.

'ΕΦΙΕ'ΜΕΝΟΣ. [6] ἐντελλόμενος.

"ΕΦΛΥΕ. [7] τῶν πεποιημένων ἡ λέξις·

— Ἀνὰ δ' ἔφλυε [8] καλὰ ῥέεθρα.

'ΕΦΟΛ-

1 'Εφέποντες. *Od.* I. 121.

2 'Εφετμή. *Il.* Ε. 249. Φ. 299.

3 'Εφεψιόωνται. *Od.* Τ. 331. 370.

4 'Εφημοσύνης. *Il.* Ρ. 697. *Od.* Μ. 226.

5 'Εφήσω. Usitatius est in hoc sensu ἐφήσομαι, quod *Hes.* interpretatur ἐντελοῦμαι, ἐπισκήψω. Nusquam vero in hac significatione usurpatur τὸ ἐφήσω, quod hic in ἐφήσομαι mutandum censeo. Il. Ψ. 82. ἐφήσομαι explicatur ἐπισκέψομαι, ἐντελοῦμαι. VILL. Atqui Penelope tamen *Od.* Τ. 576. Νῦν δὲ, inquit,

Νῦν δὲ μνηστήρεσσιν ἄεθλον
τοῦτον ἐφήσω.

ubi, nihil impedit, quominus accipi potuerit pro ἐντελοῦμαι, cum paulo ante, ad vs. 550.

Ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα
πότμον ἐφήσω,

ipse observaverit *Eustath.* *p.* 1876. *vs.* 63. τὸ δὲ πότμον ἐφήσω, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω — ἢ ἀσαφέστερον, ἀντὶ τοῦ ἐντελοῦμαι, ἀπὸ τοῦ ἐφίημι — ἵνα λέγῃ, ὅτι ὄλεθρον ἐντελοῦμαι αὐτοῖς, ὁποῖον ἐπετείλατό τισι Παλλὰς Ἀθήνη ἐν τοῖς πρὸ τούτων. Caeterum ἐπισκέψω, mutandum est in ἐπισκήψω, vel ἐπιτρέψω, & similis fere menda *Scholiastae* eximi potest, ad *Il.* Ψ. 82. 'Εφήσομαι, ἐπισκέψομαι, ἐντελοῦμαι, itemque *Hesychio.* 'Εφήσομαι — ἐντελοῦμαι, ἐπισκήψω, ἐπισκέψομαι, &c. Lege utrobique ἐπιτρέψω; ut idem mox *Hesych.* 'Εφίημι — ἐπιτρέπω. & *Suid.* 'Εφιᾶσι — ἐπιτρέπουσιν.

6 'Εφιέμενος. *Od.* Ν. 7.

7 "Εφλυε. Omissa est glossa. Apud *Hes.* ἀνέβλυζεν, ἀνέζη, ἀνέβαλλε. VILL. Saepe interpretationem & *Apollonius* & alii omiserunt Glossographi.

8 Ἀνὰ δ' ἔφλυε. Il. Φ. 361. VILL.

λέγει δὲ καὶ κατ' ἔπεκτασιν ἀγκύρας, εὐναίας.[1] εἴρηνται δ' εὐναὶ αἱ ἄγκυραι κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν κοιτῶν. τὸ γὰρ σκάφος ἑστὸς καὶ ἠρεμοῦν ὥσπερ ἐπευνάζεται ταῖς ἀγκύραις.

ΕΥ'ΝΗ'ΣΑΙΜΙ. κοιμήσαιμι·

Οὐδὲ κατευνήσαιμ',[2] ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων.

ΕΥ'ΝΙΣ. ἐπιδεὴς, ἐστερημένος·

Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς[3] τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω.

σημαίνει καὶ τὴν γαμετὴν γυναῖκα[4], παρὰ τὴν εὐνήν.

ΕΥΠΗΓΕΈΣ.[5] εὖ τεθραμμένοι.

ΕΥ-

Prope inter se, cubilia fulbus. Ergo legendum est εὐνὰς συνῖν. *Pollux*, c. 5. 66. habet εὐναὶ λεγῶν. VILL.

1 Λέγει — ἀγκύρας, εὐναίας. Atqui nusquam habet istam formam, qui nunc nobis legitur *Homerus*. *Etymol.* p. 393. v. 49. exemplum verbi profert, sine auctore, Εὐναίας τ' ἔβαλοντο. Itaque suspicari forte liceat *Il.* A. 436. vel *Od.* ο. 497., ubi nunc editur Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, lectum olim fuisse, Εὐναίας δ' ἔβαλον. unde facilius etiam memoria falli potuerit *Apollon.*, cum modo scribebat, Εὐνὰς δ' ἔβαλον. *Eustath.* tamen non videtur istas εὐναίας in *Homero* reperisse, qui Tragicam formam esse docet p. 474. v. penult.

2 Οὐδὲ κατευνήσαιμ'. Il. Ξ. 248. unde pro Κρονίων lego κελεύοι. VILL.

3 Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς. Od. Ι. 523. VILL.

4 Σημαίνει καὶ — γυναῖκα. Non quidem apud *Homerum*, sed apud alios scriptores Graecos.

5 Εὐπηγέες &c. Lege, ut Glossa in Lexico *Homerico* sedem habere possit, Εὐπηγής, εὐτεθραμμένος. ex *Od.* Φ. 334. Cf. *Hesych.*

Z.

ΖΑΗ'Σ. μεγαλόπνυς[1]

'Ως δ' ἄνεμ☉· ζαὴς νέφεα σκιόεντα. —

ΖΑ'ΚΟΤΟΣ. [2] μεγαλόκοτ☉, μεγάλως ἐγκοτητικός.

ΖΑΤΡΕΦΕ'ΩΝ. [3] μεγάλως τεθραμμένων.

ΖΑΦΛΕΓΕ'ΕΣ. [4] μεγάλως φλέγοντες.

ΖΑΦΕΛΩ͂Σ. ὁ μὲν Ἀπίων, μεγαλοκότως. ἐπιφέρει δὲ, τὸ μενεαίνειν[5] δι' ὃ σημαίνει τὸ ἐγκοτεῖν. ὅθεν κρεῖττον νοεῖν ἐκ τοῦ ΖΑ· καὶ τὸ ἐφίλλειν[6] ἐπὶ τοῦ αὔξειν τίθεται. μεγάλως ἂν καὶ ηὐξημένως μαίνεται καὶ χολοῦται.

ΖΑΙ-

1 Ὡς δ' ἄνεμ☉· ζαής. Il. M. 157. Sic versus integer legitur in *Homero*:

Ἀς τ' ἄνεμ☉· ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσῃ.

VILL.

2 Ζάκοτ☉. Ζάκοτον habet *Homerus Il.* Γ. 220. Vid. *Alb.* ad *Hesych.* v. Ζάκοτον.

3 Ζατρεφέων. Vid., praeter alia loca, *Il.* H. 223. ibique *Schol.*

4 Ζαφλεγέες. Il. Φ. 465. De hominibus loquitur:

Ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες.

VILL.

5 Ἐπιφέρει δὲ τὸ μενεαίνειν. Il. I. 512.

— Αἶψ' ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνει.

Vel potius respexit Od. Z. 330.

— Ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν.

VILL. Ex posteriore etiam loco, *Apollonio* pro μενεαίνειν, restituendum fere putaverim, μενέαινεν.

6 Τὸ ἐφίλλειν. Forte legendum τὸ ἐφίλλειν, ὅπερ. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* I. 512. & *Alb.* ad *Hesych.* h. v.

— Πολυσκάρθμοιο [1] Μυῤῥίνης,

τ̃ πολὺ σκαίροντος, [2] ἢ πολυκινήτου. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολεμικῆς.

ΕΥ΄ΣΚΟΠΟΝ. [3] ἐπίθετον Ἑρμοῦ. τὸν εὖ πάντα σκοπούμενον.

ΕΥ΄ΣΤΑΘΕ΄ΟΣ. [4] εὖ καὶ καλῶς βεβηκότος.

ΕΥ΄ΤΕ. [5] ἡνίκα.

ΕΥ΄ΦΡΩΝ. [6] εὖ τὰς φρένας διακείμενος ἐν χαρᾷ.

ΕΥΧΩΛΗ΄Ν. ἐπὶ μὲν τ̃ καθ' ἡμᾶς εὐχῆς:

Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς. [7] —

ἐπὶ δὲ τ̃ καυχήσεως:

Ἔνθα δ' ἅμ' [8] οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ἘΦΕ΄ΠΕΣΚΟΝ. [9] ἐπεπορεύοντο.

ἘΦΕ-

1 Πολυσκάρθμοιο Μυῤῥίνης. Il. B. 814. Lege Μυρίνης, seu Μυρίνης. VILL.

2 Ἐκαείρου. Lege εὐσκαρίρου. Habet enim *Etymologus*; Εὔσκαρθμοι. εὐσκάριστοι. Et *Hes.* εὔσκαιροι, pro quo legendum εὔσκαιροι, ταχεῖς. VILL. Confirmat emendationem *Schol.* ad *Il.* N. 31.

3 Εὐσκοπον. Hic significat cautum; unde in *Theocriti Idyllio* 25, 143. de tauro dicitur in Herculem attente inspicientem irruente:

Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν εὔσκοπος Ἡρακλῆι.

VILL. Ipsam formam de Mercurio habet *Homer. Il.* Ω. 24. &c.

4 Εὐσταθέος. *Il.* Σ. 374. &c.

5 Εὖτε. Saepissime dixit Poëta.

6 Εὔφρων. *Il.* O. 99. &c.

7 Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς. Il. A. 65. VILL.

8 Ἔνθα δ' ἅμ'. Il. Θ. 64. VILL.

9 Ἐφέπεσκον. Od M 330:

Καὶ δ' ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ.

VILL.

ΖΩΓΡΕΙ. [1] ζῶντα λάμβανε. καὶ πληθυντικῶς·

Ζωγρεῖτε. [2] —

καὶ ὁριστικῶς·

Ζώγρει [3] ἐπιπνεύσασα —

ΖΩΗ. ἡ τὸ [4] πρὸς τὸ ζῆν χορηγία.

ΖΩΝΗ. [5] ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ὃν εἰσί τε ζώννυσθαι. λέγεται δὲ ζώνη καὶ ἣ ζωννύμεθα·

Ζώσατο [6] δὲ ζώνην. —

καί·

— Ζώνην, [7] θώρηκος ἔνερθε.

ΖΩΝΝΥΣΘΑΙ. [8] ἀπὸ μέρους καθοπλίζεσθαι.

ΖΩΡΟΤΕΡΟΝ. ἀκρατότερον. [9]

ΖΩΣ-

1 Ζώγρει. ζῶντα λάμβανε. *Il.* Ζ. 46. Conf. Λ. 131.

2 Ζωγρεῖτε. Il. Κ. 378. VILL.

3 Ζώγρει. Il. Ε. 698. VILL.

4 Τό. Lege τὴ vel ἡ. *Sangermanense Lexicon Manuscriptum* explicat τὴν κτῆσιν, τὴν οὐσίαν. VILL. *Homer. Od.* Ξ. 96.

Ἡ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος.

Schol. Ζωὴ, ἡ πρὸς τὴν ζωὴν περιουσία.

5 Ζώνη. Pro loco circa ventrem dixit Poëta *Il.* Β. 479.

Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ,

Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

quo loco, ad eandem notionem confirmandam, utitur, qui cum *Apollonio* inprimis est comparandus, *Etymol.* p. 414. *vs.* 4. *seqq.*

6 Ζώσατο. Il. Ξ. 181. VILL.

7 Ζώνην. Il. Λ. 234. VILL.

8 Ζώννυσθαι. Cf. *Il.* Λ. 15. & *Hesych.* ibique *Alb.*

9 Ἀκρατότερον. Alii, teste *Hesychio*, explicant τάχιον. Sic *Aristot.* de *Poëtic.* c. 25. Nam cum Ulysses & Phoenix ab Agamemnone ad Achillem legati mitterentur, is Patroclo imperans ut convivium curaret, insuper addit Il. Ι. 203.

Σω-

'ΕΦΟΛΚΕΟΝ, ¹ ἐφόλκεον, ἀπὸ τοῦ διὰ τοῦ ἐφέλκεσθαι τὴν ναῦν. σημαίνει δὲ καράβια ² μικρά. οἱ δὲ, τὸ πηδάλιον, καὶ μᾶλλον τοῦτ' ἂν εἴη. οὐ γὰρ ἐφολκίῳ ἐχρῶντο τότε.

'ΕΦΡΑΣΘΗΝ. ³ ἐνόησας.

"ΕΦΥΔΡΟΣ. ⁴ ὕδωρ ἐπάγων.

'ΕΦΥΡΟΥΣ·

Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης ⁵ Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον.

"Εφυ-

1 Ἐφόλκεον. Sic quoque in *Hes.* Lege ἐφόλκαιον, ut habetur Od. Ξ. 350.

κεῖνον ἐφόλκαιον καταβὰς ἐπέλασσα θαλάσσῃ.

At secundum *Hes.* ἐφόλκιον διὰ τοῦ ι, τὸ πηδάλιον. In *Lex. Manuscripto* a me consulto legitur: Ἐφόλκια. καράβια μικρὰ, διὰ τὸ ἕλκεσθαι ἐπὶ τῶν καπηλάτων, ἢ τῶν μεγάλων πλοίων. Melius *Hes.* ὑπὸ τῶν καπηλάτων, &c. Deinde addit, quod notatu dignissimum, nusquam in *Hesychio* comparet: καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι. VILL. Eandem observationem habet *Suidas*, testimonio etiam Scriptoris antiqui confirmatam. Caeterum neglexisse fere videntur Eruditi uberrimam de hac forma disputationem *Eustathii p.* 1761 *v.* 10. *seqq.* unde, uti & ex *Suid.* ac *Polluce*, facile est ad intelligendum, ἐφόλκαιον esse πηδάλιον, ἐφόλκιον vero καράβιον sive εἶδος πλοίου. Quae aut confuderint oportet *Hesych.* atque *Etymol.*, aut nos, suis singula locis, restituamus; quemadmodum apud *Eustath. p.* 1533. *v.* 45. Τὸ δὲ πηδάλιον ὅτι καὶ ἐφόλκιον λέγεται. legendum omnino est, ἐφόλκαιον.

2 Καράβια. Haec vox Latina quoque est; & sic habent *Isidori* glossae ab *Alberti* laudatae: *Carabus. parva scapha ex vimine & corio.* Pro ἀπὸ τοῦ διὰ τοῦ ἐφέλκεσθαι ναῦν, mallem ἀπὸ τοῦ διὰ τούτου ἐφέλκεσθαι ναῦν. VILL.

3 Ἐφράσθην. Lege ἐφράσθης, ut melius respondeat sequenti glossae, ἐνόησας. Extat Od. Τ. 485. & Ψ. 260. VILL.

4 Ἔφυδρος. Od. Ξ. 458:

— Αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος.

VILL.

5 Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης. Il. Ν. 301. VILL.

Ἔφυροι δὲ, Φλεγύαι, [1] βάρβαρα ἔθνη. οἱ δὲ Ἐφύρους εἶναι τοὺς νῦν Ἀκαρνάνας λεγομένους· Φλεγύας δὲ, τοὺς πάλαι Γυρτώνην [2] οἰκοῦντας.

ἘΧΑΝΔΑΝΕΝ. [3] ἐχώρει.

ἘΧΕΑΙ. [4] συνέχει.

ἘΧΕΠΕΥΚΕΣ. ἔχον πικρίαν. πευκεδανὸν [5] γὰρ, τὸ ἔχον πικρίαν· ἀπὸ τῆς πεύκης.

ἘΧΗι. [6] κατέχει.

1 Φλεγῦαι. Lego καὶ Φλέγυαι. Omissum fuerat τὸ καί. Infra pro Ἀκαρνάνας, lege Ἀχαρνάνας. Vill. Imo vero lege, quod habet *Schol.*, Κραννωνίους. Κράννων, Thessaliae urbs, centum stadiis distabat a *Gyrtone*. Confirmat emendationem *Stephan. Byzant.* v. Κράννων. Ὅμηρος, inquit, Ὁμηρός φησιν Ἐφύρους τοὺς Κραννωνίους, Φλέγυας δὲ τοὺς Γυρτωνίους. Cf. *Eustath. p.* 933. *vs.* 23. &, cujus auctoritate nititur uterque, *Strab. L. VII. p.* 330. & *L. IX. p.* 442.

2 Γυρτώνην. Male edidit Γοςτύνην *Alberti*, qui haec verba laudat. Legendum est Γυρτώνην, ut habet *Apollonius*. Nam Phlegyae incolebant urbem Gyrtonen ad Olympi pedem & Penei ostium positam, & perpetuo cum vicinis suis Ephyraeis bello collidebantur; Gortyne autem erat urbs Cretae. Unde *Ovidius* dixit:

Nec Gortyniaca calamus levis exit ab arcu,

Quod Cretes arcu praestarent. Vill. Vid. *Interpp.* ad *Stephan. Byz.* v. Γόςτυν & Γύςτων.

3 Ἐχάνδανεν. Χάνδανε dixit Poëta *Il.* Ψ. 742. Ἐχάνδανε *Od.* Ρ. 344.

4 Ἔχεαι. *Od.* Σ. 122. ubi *Schol.* Ἔχεαι· ἔχῃ, κατέχῃ. Conf. *Od.* Υ. 200.

5 Πευκεδανόν. Lege πευκέδανον. Est πευκέδανον herba quaedam, nomen sortita ab amaritudine, de qua vide *Theoph. Hist. Plant.* l. 9 c. 15. & *Diosc.* l. 3. c. 92. Vill. Ἐχεπευκὲς dixit *Homer. Il.* Α. 51. & Δ. 129. Verissima autem *Villoisoni* emendatio confirmatur auctoritate *Eustath. p.* 42. *vs.* 30. *seqq.* unde intelligitur etiam πευκεδανὸν hic loci, non substantivi adeo, sed adjectivi vices sustinere.

6 Ἔχῃ. Lege ἔχει, ut respondeat τῷ κατέχει; quemadmodum & habet *Hes.* Vill. Forte pro κατέχει legi debet

Ἔχματα. κωλύματα, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν·

Χερσὶ [1] μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

Ἐχόμην. ἐξειχόμην, κατεῖχον·

Τῷ πεσσφὺς [2] ἐχόμην. —

Ἐχώμεθα. [3] ἀπεχώμεθα. —

Ἔψεαι. [4] ἀκολουθήσεις.

Ἐψιαάσθων. [5] παιζέτωσαν.

Ἔω. ὦ [6], ὑπάρχω.

Ἐῶμεν. κορεσθῶμεν.

— Ἐπεί [7] κ' ἐῶμεν πολέμοιο.

κατέχη. *Homerus* enim variis etiam locis habet ἔχη *Il.* Α. 269. &c.

1 Χερσί. Il. Φ. 259. Vill.

2 Τῷ πεσσφύς. Od. Μ. 433. Vill.

3 Ἐχώμεθα, ἀπεχ. Pertinet Glossa ad *Il.* Ξ 128. *seqq.*

— Αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος.
Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται.

Schol., uti *Apollon.*, ἐχώμεθα interpretatur ἀπεχώμεθα. *Abstineamus a pugna.* *Eustath.* vero, quem sequitur *Barnes.*, ἐπεχώμεθα *capessamus pugnam.* Utramque interpretatione conjunxit *Hesych.* Ἐχώμεθα. ἀπεχώμεθα. ἀντεχώμεθα. ἀντιλαμβανώμεθα. Veriorem autem esse, quae *Apollonio* placuit, recte pronunciavit *Ernest.* Conf. *Apoll. Rh.* I. 328. 334.

4 Ἔψεαι. *Il.* Ω. 733. ubi, notante quidem *Sebero*, alii legunt ἕψεαι.

5 Ἐψιαάσθων. *Od.* Ρ. 530.

6 Ἔω. *Il.* Α. 119. &c.

7 Ἐπεί κ' ἐῶμεν. Il. Τ. 402. Alii legunt cum spiritu aspero:

— Ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο.

seu etiam ἵωμεν. Vill. χ' ἕωμεν, uti passim Editiones, ita habet etiam *Etymol.* p. 16. v. 43. p. 403. v. 3. Conf. *Interpp.* ad *l. l.*

καί·

Ἠ ἔπι [1] πόλλ' ἔπαθον Δαναοί. —

καὶ ἀντωνυμίαν δὲ σύναρθρον ἐπὶ τρίτου προσώπου·

Ἠ πως [2] ἱμείρετο [3] παρδεδραθέειν φιλότητι.

ἩΒΗΣ. σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἀκμῆς. [4] σημαίνει καὶ τὴν θεάν·

— Πότνια Ἥβη. [5]

ἩΓΑΘΕΟΝ. ἄγαν θεῖον·

Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον. [6] —

ἩΓΗΛΑΖΕΙ. ἄγει·

— Πάγχυ [7] κακὸς κακὸν ἡγηλάζει.

ἩΓΙΝΕΟΝ. ἦγον·

Ἠγί-

quae erat praemium: & tunc esset varians Lectio. Vill. Memoranda hic Scholia sunt Biblioth. Sangerm. ad Il. Α. vs. 2., ἄρθρον ὑποτακτικὸν πτώσεως δοτικῆς Ἡ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα. Quem eundem versiculum, nusquam obvium in Homero, cum repetit etiam ad vs. 30., pro Ἡ ἐπὶ legit iterum Ὦ ἐπί. Ut confudisse adeo videatur Il. Α. 162. Il. Ι 488. Il Ζ. 67. &c. – Ὦ ἐπὶ scribit Corinth. v. 210.

1 Ἠ ἔπι πόλλ' ἔπαθον. Il. Ζ. 67. Vill.

2 Ἠ πως. Extat hic versus Il. Ξ. 163. Ubi pro ἤ πως legitur εἴ πως. Sed potius hic respexit Apollon. versum sequentem, ubi habetur ἧ χροιῇ. Vill. εἴπως, & ἱμείρεο in hoc versu exhibet Schol. MSt. Bibl. Sang. ad Il. Α. 2.

3 Ἱμείρετο. Pro ἱμείρετο, lege cum Homero ἱμείραιτο ob metrum. Vill.

4 Ἀκμῆς. Conf. Etymol. 417. 36. & Hesych. h v.

5 Πότνια Ἥβη. Il. Δ. 2. Vill.

6 Σεῦε . . . Νυσήϊον. Il. Ζ. 133. Lege Νυσσήϊον. Vill.

7 Πάγχυ. Od. Ρ. 217. Vill.

ΖΑΧΡΕΙΩΝ. τ̃ μεγάλως ἐπιζαρέντων,[1] οἷον ἐμπνεόντων ἀθρόως.

ΖΕΙ'ΔΩΡΟΣ. ἡ τὸ ζῆν δωρεμθήη γῆ. ταύτης γὰρ ἐπίθετον.

— Κύσε[2] δὲ ζείδωρον ἄρεραν.

ΖΟΦΕΡΗ'[3] σκοτεινή.

ΖΟ'ΦΟΝ 'ΗΕΡΟ'ΕΝΤΑ. τὸν ἐν ''Αδε τόπον[4], οἷον ὁμιχλώδη. λέγε[5] δὲ ζόφον, καὶ τὴν δύσιν·

εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ[6] τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

ΖΥΓΟ'ΔΕΣΜΟΝ.[7] ὁ ἱμὰς τ̃ ζυγε̃.

ΖΩΑ'ΓΡΙΑ.[8] τὰ τ̃ ζωῆς ἀγρεύματα.

ΖΩ'-

1 'Επιζαρέντων. Defendi posse ex dialecto pro ἐπιβαρέντων, videbatur Cl. *Villoiſ.* (Conf. *Valcken.* ad *Euripid. Phoen.* 45.) Sed huic loco rectius restitues ἐπιβαρέντων. *Euſtath. p.* 684. *vſ.* 36. Ζαχρηής, ἄγαν βαρής. & *Schol. Apoll. R.* I. 1159. Ζαχρήεντες ἀῆται. μεγάλως ἐπιβαρέσαις, ἢ πνεέσαις. Κυρίως δὲ ζαχρεὶς τὸ βιαίως ταῖς χερσὶ πρατλόμενον &c. Quae eadem, ſed corrupta, leguntur apud *Phavor. b. v.* cf. & *Etymol. M.* Forma autem ipſa apud *Homer. Il.* E. 525.

2 Κύσε. Od. E. 463. VILL.

3 Ζοφερή. Nusquam in *Homero* legere memini. Ἀνοφερή, conſtanter Codd. & Edd. exhibent *Od.* N. 269. ubi haud ſcio an ſedes olim fuerit gloſſae noſtrae, quae inde ab *Heſych.* etiam & *Suid.* ſit notata.

4 Τὸν ἐν ''Αδε τόπον. V. *Il.* O. 191. &c.

5 Λέγε. Male edidit *Montfauc.* λέγεται, ſequente accuſativo. VILL.

6 Εἴτ' ἐπ' ἀριστερά. Il. M. 240. VILL.

7 Ζυγόδεσμον. Apud *Homerum* reperitur Il. Ω. 270. Dicitur quoque ὁ ζυγόδεσμος. Ideo in verſu *Homeri* alii legunt ἐννεάπηχυν; alii ἐννεάπηχυ. VILL.

8 Ζωάγρια. *Il.* Σ. 407. ubi vid. *Schol.*

ἩΔΟΣ. [1] ὠφέλημα·

— Οὐδέ τι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος. —

ἨΕ΄. βαρυτονουμένης τῆς προτέρας, σύνδεσμος διαζευκτικὸς γίνεται·

Ἠὲ διατμῆξαι [2] κοῖλον δόρυ νηλέϊ χαλκῷ,
Ἠὲ κατὰ πετράων βαλέειν. —

περισπωμένης δὲ τῆς προτέρας, ἀπορρηματικὸς [3] σύνδεσμος γίνεται, οἷον·

Ἠὲ περὶ [4] πτόλιος μαχεόμενοι; —

ἨΕ-

1 Ἧδος. Alii ſcribunt cum ſpiritu tenui ἦδος, in verſu l. Il. Α. 576. VILL. Quae de hac forma ad l. l. ex *Schol. Amſtel.* & *Reg.* notavit Cl. *Waſſenberg*, multis locis corrupta, comparari poſſunt cum uberiore annotatione *Schol.* MSti Biblioth. *S. Germ.*, Ἧδος: ἐστιν ὄνομα οὐδέτερον καὶ δασύνεται, εἰ καὶ ταῦτα ψιλοῦται, τῷ κανόνι τῷ λέγοντι, τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, εἰ ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἄρχοιντο, ψιλοῦται, οἷον αἶσχος, εὖχος, εὖρος, ἦθος. καὶ ὁ Τρύφων, ὁ γραμματικὸς, συναινεῖ τοῖς δασύνουσι τὴν λέξιν ταύτην, δι᾽ ὡς (f. διό) ἀπὸ τοῦ ἥδεσθαι, ὁ σημαίνει τέρπεσθαι, ἐγένετο. Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἕλκεσθαι γέγονε ἕλκος, καὶ ἐφυλάχθη τὸ αὐτὸ πνεῦμα, οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ ἥδεσθαι (add. ἦδος) φυλάσσει τὸ αὐτὸ πνεῦμα. γέγονε δὲ ἡ λέξις ἐντεῦθεν ἄδος, καὶ σημαίνει τὸν κόρον, καὶ τὴν πλησμονὴν, οἷον· Ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. καὶ ἐπεκτείνει τὸ α εἰς η ἦδος.

2 Ἠὲ διατμῆξαι. Od. Θ. 507. VILL. in vſ. altero reſtitue ex Editis Ἠ κατὰ &c.

3 Ἀπορρηματικός. Sic in *Heſ.*, ubi recte emendat *Kuſterus* ἀπορηματικὸς, *dubitativa*, ab ἀπορεῖν *dubitare*. Sic ſupra, ubi dixit η cum ſpiritu tenui & accentu circumflexo eſſe conjunctionem ἀπορρηματικὸν, legendum eſt ἀπορηματικόν; ut habet *Etymologus* qui τὸ ἦ vocat ἀπορηματικὸν σύνδεσμον. VILL.

4 Ἠὲ περί. Od. Ω. 113. Forſan legendum ἦε, ut ſibi conſtent *Heſ.* & *Apoll.* qui unâ voce affirmant τὸ ἠὲ, primâ gravi notatâ, eſſe conjun-

ctio-

ΖΩΣΤΗΡ. [1] ὁ ἐπάνω τοῦ θώρακος ᾧ χρῶνται·

Λῦσε [2] δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε
Ζῶμά τε καὶ μίτρην. —

ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ, κατὰ Ἀρίσταρχον. ἀντιγράφων [3] γοῦν φησί·

Διὰ μὲν ἄρ [4] ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου. —

λέγεται δὲ ζῶμα, καὶ τὸ περίζωμα·

Ζῶμα [5] δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν. —

ΖΩΣΤΡΑ. [6] Ἀπίων, τὰ ἐνδύματα [7] τῶν ἀνδρῶν·

Ζωστρά [7] τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

ὁ δὲ Ζηνόδωρος βέλτιον τὰ ζώματα, τὰς ζώνας.

Ζωρότερον δὲ κέραιρε. — quod non meracius significat: absurdum enim videtur viris gravibus de rebus maximis acturis, eo tempore vinum obtrudi, quo eos maxime sobrios & sui compotes esse oporteret; sic illis turpissimum ebriositatis exprobraretur vitium. Sed ζωρότερον notat velocius, seu festinantius; quo quidem promptissimum in amicos Achillis studium aperte demonstratur. Videsis *Etym.* & *Plutarchi Sympos. Quaest. l.* 5. *c.* 4. Vill. Conf. Scriptores laudati ab *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

1 Ζωστήρ. Vide *Thomam Magistrum* ad ζῶμα. Vill. In *Apollonio* autem & *Etymologo*. legas oportet ᾧ ἐπάνω τοῦ θώρακος χρῶνται. Conf. *Hesych. h. v.*

2 Λῦσε δέ. Il. Δ. 215. Vill.

3 Ἀντιγράφων. Male *Etymologus Magnus*, qui cum *Apollonio* hic ad verbum fere consentit, habet ἀντίγραφον pro ἀντιγράφων. Vill.

4 Διὰ μὲν ἄρ. Il. Δ. 135. Vill.

5 Ζῶμα δέ. Il. Ψ. 683. Vill.

6 Ἐνδύματα. Lexicon Manuscriptum Sangermanense habet: ἐνδύματά τινα ἀνδρῶν, χιτῶνας βαθεῖς, οἷς ζώννυνται. Vill.

7 Ζωστρά τε. Od. Ζ. 38. Vill.

ἨΘΕΙ͂Ε. [1] προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφόν.

ἨΙ͂Α. ὅτε μὲν τὰ τῶν ἀλόγων ζώων καθ' ὁδὸν βρώματα.

Θώων, [2] παρδαλίων τε, λύκων τ' ἤια πέλονται.

ὅτε δὲ τὰ ἄχυρα·

Ὡς δ' ἄνεμος [3] ζαὴς ἠίων θημῶνα τινάξει.

ὅτε δὲ τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφόδια·

— Ἐν δὲ καὶ [4] ἤια

Κωρύκῳ. —

καί·

Δεῦτε φίλοι, [5] ἤια φερώμεθα. —

ἯΚΑ. πρᾳέως. ἡσύχως·

Ἧκα [6] πρὸς ἀλλήλους. —

ἮΚΑΧΕΝ. [7] ἐλύπησεν.

ἭΚΙΣΤΟΣ. ἐλάσσων·

Ἥκιστος [8] δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν. —

ἨΛΑΚΑΤΗ. ὁ μὲν Ποιητὴς ἀπὸ τοῦ τῶν γυναικείου ἔργου νοου-

1 Ἠθεῖε. Hoc vocabulum in hoc sensu usurpatum fuisse docet *Lexicon Photii Manuscriptum* ab *Alberti* laudatum. Vill. Vide *Il.* Ζ. 518. &c. *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

2 Θώων. Il. Ν. 103. Vill.

3 Ὡς δ' ἄνεμος. Od. Ε. 368. ubi legitur τινάξῃ pro τινάξει. Vill.

4 Ἐν δὲ καὶ ἤια. Od. Ι. 212. Vill.

5 Δεῦτε φίλοι. Od. Β. 410. Vill.

6 Ἧκα. Il. Γ. 155. Vill.

7 Ἤκαχεν. *Il.* Π. 822. ubi vide *Schol.* & *Alb.* ad *Hesych.*

8 Ἥκιστος. Il. Ψ. 531. Vill.

Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, [1] εἰ καὶ γῆρᾳ ὕστερος ἦεν.

ποτὲ δὲ παρέλκει·

Ἀλλὰ τίη με [2] ταῦτα διεξερέεσθαι [3] ἕκαστα;

δασυνόμενον δὲ καὶ ὀξυτονούμενον ἄρθρον προτακτικὸν δηλοῖ·

Ἡ δ' ἑτέρη [4] θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ.

δηλοῖ δὲ καὶ ἄρθρον ὑποτακτικόν·

— Ἡ μυρί' Ἀχαιοῖς. [5] —

δασυνόμενον καὶ περισπώμενον ἄρθρον ὑποτακτικὸν δηλοῖ·

Ἧι ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. [6] —

καὶ

Ε, quod est in MSto, — Eandem emendationem in margine libri sui scripserat *Montfauc.*

1 Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής. Il. Γ. 215. Vill. Ubi, quod monuit jam Cl. *Villoison.*, non ἢ edi solet, quod exhibere debuit *Apolion.*, sed εἰ. Convenit tamen *Apollonio* cum *Etymol. p.* 415. *v.* 17. & 37. itemque *Schol. MSto* B. *Sang.* ad *Il.* Α. 2. ἢ ἐστιν ἀχαίως (f. ἀρχαίως) καὶ συνταπτικὸν ἀντὶ εἰ. Οὐδ' ἀφαμ. ἢ καὶ γ. ὁ ἤ.

2 Ἀλλὰ τίη με. Il. Κ. 432. Lege ἐμέ. Mihi vero hic τὸ Η superabundare non videtur; sed ex eo hunc quasi colorem trahit oratio: *sed cur tandem, quare ergo, cur nam igitur?* Nullam prorsus in tota Lingua Graeca particulam superabundantem & omnino sensui inutilem esse censendum. Vill.

3 Διεξερέεσθαι. In *Hom.* διεξερέεσθε. Vill. Παρεξερέεσθαι. *Etymol. p.* 415. *v.* 18.

4 Ἡ δ' ἑτέρη. Il. Χ. 151. ubi προρέει, pro προρρέει. Vill.

5 Ἡ μυρί' Ἀχαιοῖς. Il. Α. 2. Vill.

6 Ἧι ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. Hic memoria lapsus est *Apollonius.* Nusquam in *Hom.* legitur,

Ἧι ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. —

Sed Il. Α. 162.

Ὧι ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. —

Nisi forte hic ᾗ non referatur ad γέρας, sed ad concubinam, quae

ἀπὸ τούτου καὶ τὸ ἠλασκάζει. [1]

ἨΛΑ'ΣΤΕΟΝ. ὠργίζοντο·

— Ἠλάστεον [2] δὲ θεοί. —

ἨΛΕΕ'. μάταιε·

Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. [3] —

ἨΛΕ'ΚΤΩΡ. ἐπιθετικῶς ὁ ἥλιος, ἤτοι ὁ λαμπρός· παρὰ τὴν τοῦ ἠλέκτρου οὐσίαν, περὶ οὗ φησιν·

Ἠλέκτωρ [4] ὑπολάμπεθ' —

ἢ οἷον ἀλέκτορος, ὁ λέκτρων ἀμέτοχος· ἢ ὅτι ἡμᾶς ἐκ τῶν λέκτρων ἀνίστησι.

ἨΛΕ'ΥΜΕΝΟΣ. [5] περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἐκκλίνων.

ἨΛΙ'-

Αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη.

Vill. Malim εἰλύμεναι. Conf. *Hesych.* V. Ἠλάσκουσι, quae ipsa forma habetur *Il.* Β. 470., explicata etiam ab *Etymol.* *p.* 424. *v.* 54. & a *Schol. Apoll. R.* I. 272.

1 Ἠλασκάζει. Habent etiam *Hesych.*, *Etymol.*, *Schol. Apoll.* *ll. ll.* & locum posteriores duo addunt *Homericum* ex *Od.* I. 457.

2 Ἠλάστεον. Il. Ο. 21. Vill.

3 Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. Il. Ο. 128. In *Homero* legitur & legendum est ob metrum, ἠλέ. Vill. Ἠλεὲ tamen cum alii habent Codd. & Edd. a *Clark.* & *Ern.* notatae, tum *Ammon. de Diff. Verb. p.* 42.

4 Ἠλέκτωρ. Haec nusquam in *Homero.* Fortasse corrupta sunt ex illo versu, qui legitur Il. Ζ. 513. & ab *Etymol.* in ἠλέκτωρ affertur:

Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει.

Vill. Unice conferri meretur *Alb.* ad *Hesych. h. v.* Unde pertinere Observatio intelligitur ad *Il.* Τ. 398.

— βῆ Ἀχιλλεὺς
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων.

Conf. & *Suid.* V. Ἠλέκτωρ.

5 Ἠλεύμενος. Hoc nusquam in *Homero.* At ἀλευάμενος Il. Ε. 444. Ο. 223. ac Υ. 281. & passim ἠλεύατο. Vill. Suspectus etiam erat locus *Albert.* ad *Hesych. h. v.*

Ἡγίνεον [1] κατ' ἄστυ. —

ἨΓΝΟΊΗΣΕΝ. [2] ἠπείθησεν.

ἨΔΕ'. σύνδεσμος [3] τῷ καί·

Ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ. —

ἬΔΗ. τοῦτο ἀόριστον καὶ χρονικὸν [4] δηλοῖ. ἐπὶ μὲν γὰρ παρῳχημένου·

Ἤδη γάρ [5] ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν.

ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος·

Ἤδη γὰρ νῦν [6] μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν.

ἐπὶ δὲ μέλλοντος·

Ἤδη λοίγια [7] ἔργα. —

ἭΔΟΣ.

1 Ἡγίνεον. Il. Σ 493. ubi legitur ἀνὰ pro κατ'. VILL.

2 Ἠγνοίησεν Respexit versum Iliadis B. 807:

— Ἕκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν.

VILL.

3 Σύνδεσμος. Male edidit *Montfauconius*, σύνδησον. Deceptus fuit compendio litterarum, saepius tamen in hoc Codice occurrente, & ab ipso multis in locis observato. Post σύνδεσμος omissum fuit ἴσος quod sic restitue: σύνδεσμος, ἴσος τῷ καί. Sic se habent versus *Homerici*, Il. Δ. 258, quorum initium tantum indicat *Apollonius*:

Ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,

Ἠδ' ἐν δαιτ'. —

VILL.

4 Ἀόριστον καὶ χρονικὸν δηλοῖ. Forte scripsit *Apollon*. τοῦτο ἀόριστον τὸν χρόνον δηλοῖ. Vel alia certe, quacunque ratione, in hanc sententiam erit emendandus

5 Ἤδη γάρ. Il. A. 260. VILL.

6 Ἤδη γὰρ νῦν. Od T. 222. Sic lege versum cum *Homero*:

— Ἤδη γάρ οἱ ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν.

VILL. Ἤδη γάρ μοι praeter *Apoll.* cum alii scripserunt, tum *Etymol. p.* 419. *v.* 7.

7 Ἤδη λοίγια ἔργα. Il. A. 573. ubi vulgo ἦ δὴ pro ἤδη. VILL. Ἦ δὴ ipse habet *Apoll.* *v.* Ἦ.

ἩΜΑ'ΤΙΑΙ.[1] δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

ἩΜΕΡΙ'Σ. ἄμπελος·

Ἡμερὶς ἡβώωσα.[2] —

ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν ἡμᾶς.

ἩΜΙΠΕ'ΛΕΚΚΑ. τὰ μὴ ἀμφίστομα. πελέκεις[3] γὰρ ἐκεῖνοι λέγονται οἱ ἀμφίστομοι·

Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.

ἩΜΙΤΕΛΗ'Σ. ἤτοι καθ' ὃν δόμον οὐδέπω πάντα τὰ νομιζόμενα καὶ συγκυροῦντα τῷ γάμῳ συνετελέσθη, ἢ καθ' ὃν οὐκ ἔφθη πατὴρ κληθῆναι. τέλειος[4] γὰρ

1 Ἡμάτιαι. Haec forma nescio, ubi apud *Homerum* eam vim habeat, quam tribuit *Apollonius*. *Il.* I. 72., Agamemnoni

Πλεῖαι ... οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
Ἠμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι.

Sed recte *Schol.* reddidit Καθημεριναὶ, αἱ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐρχόμεναι. — Itaque *Apollonio* restituendum videtur, quod habet *Hesych.*, Ἠματίη, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας: ut tribus conveniat *Homeri* locis. *Od.* Β. 104. Τ. 149. Ω. 158.

Ἔνθα κεν ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστόν.

2 Ἡμερὶς ἡβώωσα. Od. Ε. 69. VILL.

3 Πελέκεις. In *Homero* haec oppositio reperitur: Il. Ψ. 883.

Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
Τεῦκρος δ', &c.

Hes. explicat ἡμιπέλεκκα, τὰ μὴ ἑκατέρωθεν ἰσομερῆ; ut *Sangermanense Lexicon Ms.* αἱ μονόστομοι ἀξῖναι. VILL.

4 Τέλειος. Quum de domo diisque τελείοις Cl. *Villois.* consulere jubet *Ruhnken.* V. Cl. ad *Tim.* V. ἀτέλεια, *AEschylo* ipse veram reddit sententiam, *Agamemn.* 976. *seq.* ubi orationem rectius, quam fieri in Editionibus solet, ita interpungendam censet:

— Σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν,
Θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολόν,
Ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς τ' ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς

ἨΕΡΕΘΟΝΤΑΙ. [1] διασείονται.

ἨΕΡΙΉ. [2] ὀρθρία, πρωϊνή. ἠέριαι· πρωιναὶ, ὀρθριναί.

ἨΕΡΟΕΙΔΈΑ [3] μέλανα, ἠεροειδῆ.

ἨΕΡΟΦΟΙ͂ΤΙΣ ἘΡΙΝΝΥ͂Σ. [4]

ἨΕΡΟΦΏΝΩΝ. [5] τὸν ἀέρα πληρούντων φωνῆς.

ἬΘΕΑ. [6] τοὺς συνήθεις τόπους.

ἩΘΕΙ͂Ε.

ctionem disjunctivam; at τὸ ἦε, prima circumflexa, esse conjunctionem dubitativam: & tamen sive ipsi, seu potius ipsorum Librarii, ἠὲ scribunt conjunctionem illam dubitativam, quam ἦε scribendam esse contendunt. VILL.

1 Ἠερέθονται. Il. Γ. 108:
Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

Quod *Hes.* explicat: μετέωροι εἰσὶν, εἰς ἀέρα αἴρονται. *Etymologus Magnus*: αἰωροῦνται, ἀθροίζονται, πλανῶνται, διασείονται, οἷον ἐπτοημέναι, κοῦφοι καὶ ἀστήρικτοι εἰσίν. VILL.

2 Ἠερίη Il. Α. 497:
Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε.

Et Il Γ. 7. de gruibus:
Ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται.

Quod vulgo vertitur, *aeriae*. VILL.

3 Ἠεροειδέα. *Il.* Ψ. 744. &c.

4 Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. Omissa est glossa. *Hes.* habet: Ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα, ἢ ἀέρα ἠμφιεσμένη, ἢ ἀοράτως φοιτῶσα, ἢ ἀεροπλάνος. οἱ δὲ, ὅτι ἐν Ἅιδου, ἐν σκοτίᾳ. In Sangermanensi *Lexico Manuscripto* legitur: ἡ ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὸν ἀέρα. VILL. Extat autem glossa *Il.* Ι. 567. Τ. 87. V. ad utrumque loc. *Schol.*

5 Ἠεροφώνων *Il.* Σ. 505. Ubi memorabilis omnino *Scholiastae* adnotatio, ex ipsis ducta esse videtur *Apollonii* commentariis: Ἠεροφώνων. μεγαλοφώνων, ἢ τῶν τὸν ἀέρα πληττόντων τῇ φωνῇ. φωνὴ γάρ ἐστιν, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν, ἀὴρ πεπληγμένος. Itaque ab ipso *Apollonio* proficisci haec glossa non potuit; sed ex alterius forte Grammatici commentariis, uti recte in commune *Hesychii* Lexicon, ita, male sedula diligentia, in singulare *Apollonii* Glossarium, est admissa.

6 Ἤθεα. *Il.* Ζ. 511. ubi vide *Schol.* & Cl. *Alb.* ad *Hesych.*

ἨΘΕΙ'Ε. [1] προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφόν.

Ἤ Ι'Α. ὅτι μὲν τὰ τῶν ἀλόγων ζώων καθ' ἰδὸν βρώματα.

Θώων, [2] πορδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται.

ὅτι δὲ τὰ ἄχυρα·

Ὡς δ' ἄνεμος [3] ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ.

ὅτι δὲ τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφόδια·

— Ἐν δὲ καὶ [4] ἤϊα

Κωρύκῳ. —

καί·

Δεῦτε φίλοι, [5] ἤϊα φερώμεθα. —

Ἧ Κ Α. πρᾳέως. ἡσύχως·

Ἧκα [6] πρὸς ἀλλήλους. —

Ἤ Κ Α Χ Ε Ν. [7] ἐλύπησεν.

Ἥ Κ Ι Σ Τ Ο Σ. ἐλάσσων·

Ἥκιστος [8] δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν. —

Ἠ Λ Α Κ Α' Τ Η. ὁ μὲν Ποιητὴς ἀπὸ τοῦ γυναικείου ἔργου νοεῖ.

1 Ἠθεῖε. Hoc vocabulum in hoc sensu usurpatum fuisse docet *Lexicon Photii Manuscriptum* ab *Alberti* laudatum. VILL. Vide *Il.* Z. 518. &c. *Alb.* ad *Hesych.* *h. v.*

2 Θώων. Il. N. 103. VILL.

3 Ὡς δ' ἄνεμος. Od. E. 368. ubi legitur τινάξῃ pro τινάξει. VILL.

4 Ἐν δὲ καὶ ἤϊα. Od. I. 212. VILL.

5 Δεῦτε φίλοι. Od. B. 410. VILL.

6 Ἧκα. Il. Γ. 155. VILL.

7 Ἤκαχεν. *Il.* Π. 822. ubi vide *Schol.* & *Alb.* ad *Hesych.*

8 Ἥκιστος. Il. Ψ. 531. VILL.

νουμβύου τίθησι τὴν εἰλακάτην. [1] ἐργαλεῖον γάρ τι ἐστὶν τῶν ἐριέργων γυναικῶν·

Ἠλακάτη [2] τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα.

καὶ οὐδετέρως·

Ἠλάκατα [3] στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα. —

καί·

Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στρωφαλίζεται. [4] —

Ἤλασαν. ἔσκαψαν. ἐπὶ δὲ τοῦ·

— Τάφρον [5]

Ἤλασαν, —

ἀντὶ τοῦ ὤρυξαν. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐλάσαι, ὅ ἐστι ἐκ χειρὸς πατάξαι· καὶ ὁ σκάπτων δὲ ἐκ χειρὸς παιαι. [6]

ἨΛΑΣΚΟΥΣΑΙ. περὶ τὸν αὐτὸν ἡγούμενοι [7] τόπον. ἀπὸ

1 Εἰλακάτην. Lege ἠλακάτην. & post ἀπὸ τῶν γυναικείων ἔργων νουμβύου, deficit nomen substantivum foemininum, quod puto esse συνηθείας. VILL. Corruptus locus, non video, quomodo sit curandus.

2 Ἠλακάτη. Od. Δ. 135. VILL.

3 Ἠλάκατα. Od. Z. 53. VILL.

4 Τῇ δὲ .... στροφαλίζεται. Od. Σ. 314. Lege στροφαλίζοντι. Notavit quoque *Hes.* hanc vocem ἐν συνθέτῳ, *id est*, compositam, notare telum. Unde Ἄρτεμις dicitur Il. Y. 70. χρυσηλάκατος κελαδεινή, *id est*, ἡ τὸ χρυσοῦν βέλος ἔχουσα. VILL. Conf. & *Schol.* ad *Il.* Z. 491. & *Il.* Π. 183.

5 Τάφρον. Il. M. 6. VILL.

6 Παιαι. Certe vocabulum corruptum. Legendum putem παίει. Habet *Hes.* Ἐλάσαι τὸ ἐκ χειρὸς πλῆξαι. In *Apoll.* pro ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐλάσαι, mallem ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐλάσαι. VILL. Conjicias forte, si tanti est, ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐλάσαι &c.

7 Ἡγούμενοι Saltem ἡγούμεναι legendum est, cum sit foemineum, τὸ ἠλάσκουσαι. Sed mallem ἀγόμεναι, quod sensui melius respondet. Extat enim Il. N. 104. de cervis fugitivis:

ἀπὸ τούτου καὶ τὸ ἠλασκάζει.[1]

ἨΛΑ'ΣΤΕΟΝ. ὠργίζοντο·

— Ἠλάστεον[2] δὲ θεοί. —

ἨΛΕΕ'. μάταιε·

Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ.[3] —

ἨΛΕ'ΚΤΩΡ. ἐπιθετικῶς ὁ ἥλιος, ἤτοι ὁ λαμπρός· παρὰ τὴν τοῦ ἠλέκτρου οὐσίαν, περὶ οὗ φησιν·

Ἠλέκτωρ[4] ὑπολάμπετ' —

ἢ οἷον ἀλέκτορος, ὁ λέκτρων ἀμέτοχος· ἢ ὅτι ἡμᾶς ἐκ τῶν λέκτρων ἀνίστησι.

ἨΛΕ'ΥΜΕΝΟΣ.[5] περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἐκκλίνων.

ἨΑΙ'-

Αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη.

VILL. Malim εἰλύμεναι. Conf. *Hesych.* V. Ἠλάσκουσι, quae ipsa forma habetur *Il.* Β. 470., explicata etiam ab *Etymol. p.* 424. *v.* 54. & a *Schol. Apoll. R.* I. 272.

1 Ἠλασκάζει. Habent etiam *Hesych.*, *Etymol.*, *Schol. Apoll. ll. ll.* & locum posteriores duo addunt *Homericum* ex *Od.* I. 457.

2 Ἠλάστεον. Il. Ο. 21. VILL.

3 Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. Il. Ο. 128. In *Homero* legitur & legendum est ob metrum, ἠλέ. VILL. Ἠλεὲ tamen cum alii habent Codd. & Edd. a *Clark.* & *Ern.* notatae, tum *Ammon. de Diff. Verb. p.* 42.

4 Ἠλέκτωρ. Haec nusquam in *Homero*. Fortasse corrupta sunt ex illo versu, qui legitur Il. Ζ. 513. & ab *Etymol.* in ἠλέκτωρ affertur:

Τεύχεσι παμφαίνων, ὥς τ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει.

VILL. Unice conferri meretur *Alb.* ad *Hesych. h. v.* Unde pertinere Observatio intelligitur ad *Il.* Τ. 398.

— Βῆ δ' Ἀχιλλεὺς
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων.

Conf. & *Suid.* V. Ἠλέκτωρ.

5 Ἠλευόμενος. Hoc nusquam in *Homero*. At ἀλευάμενος Il. Ε. 444. Ο. 223. ac Υ. 281. & passim ἠλεύατο. VILL. Suspectus etiam erat locus *Albert.* ad *Hesych. h. v.*

Ἠλίβατος. ὑψηλή. ἐφ᾽ ἣ ὁ Ἥλιος πρῶτον βάλλει [1].

Ἤλιθα. ἀθρόως καὶ χύδην·

— Ἤλιθα [2] πολλή.

Ἠλιτόμηνον. οἱ τὸν [3] ἀλιτόντα τ ἠθῶν ἐν τῇ κυήσει μηνῶν, ὅ ἐστιν ἐνημαρτηκότα.

Ἤλυξεν. [4] ἐξέκλινεν, ἐξέφυγεν.

Ἠμαθόεντος. ἤτοι τὸ ἄμαθον πολλὴν ἔχοντος, ἐξ οὗ ὁ πεδινὸς δηλοῦται τόπος. ἢ παρ᾽ ὃν ῥεῖ ὁ μαθόεις [5] ποταμός.

Ἦμαρ. [6] ἡμέρα.

Ἠμα-

1 Βάλλει. *Hesychius* habet: ἣν ἥλιος πρῶτον βάλλει. *Alberti* mavult legere, ἐφ᾽ ἣν ἥλιος πρῶτον βαίνει, seu βάλλει. In *Etymologo*: ὅπου πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει. *Lexicon Manuscript. Sangerm.* explicat: ὑψηλή· ὑφ᾽ ἣν πρῶτον ὁ ἥλιος διὰ τὸ ὕψος βαίνει. Aliquando & profundum significat; ut & *Stesichorus*, teste *Hes.* & *Etymol.* τάρταρον ἠλίβατον vocant; & *Euripides* in *Hippolyto* dixit, ἠλιβάτοις κευθμῶσιν. Vill. Saepius autem hac forma usus est *Homerus*.

2 Ἤλιθα πολλή. Od. Ε. 483. Vill.

3 Οἱ τόν. Legerem οἷον. In reliquis autem pro Ἠθῶν, mallem ἠθάδων & pro Ἐνημαρτηκότα. ἐξημαρτηκότα. Vill. Praeter *Alb.* ad *Hesych.*, vid. praesertim *Schol.* ad glossae sedem *Il.* Τ. 118.

4 Ἤλυξεν. Il. Λ 476.

5 Μαθόεις. Lege Ἄμαθος, ut habet *Hes.* Vide *Etymol.* & *Strabon. l.* 8. *p.* 344. Est epithetum urbis Pyli. Od. Α. 93.: Πύλον ἠμαθόεντα. Alii quoque teste *Hes.* derivant ἀπὸ Ἠμάθου ἥρωος. Posset quoque simpliciter legi pro μαθόεις, ἠμαθόεις; ita ut generaliter intelligatur de quâlibet urbe, praeter quam fluit fluvius secum arenas convolvens Vill. Postremam illam Cl. *Viloisonii* rationem satis confutat *Strabo l. l.*

6 Ἦμαρ. Sexcenties in Poëta recurrit.

ἨΧΑΥΣΕΣ. [1] ἐσκότισεν.

ἩΨΑΤΟ. πολλάκις Ὅμηρος χρῆται τῷ ἅψασθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιλάβεσθαι·

Εἱανοῦ ἀπτομθύνω [2] ——

καί·

Ἅψατο [3] δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ. ——

καὶ δυικῶς, ἁψάσθην. [4]

ἨΩ'Σ. ἐπὶ μὲν τοῦ Θεοῦ·

Ἠὼς [5] δ' ἐκ λεχέων. ——

ἐπὶ δὲ τῆς ὅλης ἡμέρας·

—— Ἥδε δέ μοι [6] νῦν

Ἠὼς ἐνδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.

ἐπὶ δὲ τῆς πρωίας ἕως ὥρας ἕκτης·

Ἔσσεται, [7] ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ.

καί·

Ἦμος [8] δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς.

καί·

Ἠῶθεν [9] δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.

1 Ἤχλυσες. Lege ἤχλυσεν, ut est in *Hesychio* & *Homero* Od Μ. 406:

—Ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.

2 Εἱανοῦ ἀπτομθύνω. Il. Η. 9. ἀπτομθύν. VILL.

3 Ἅψατο. Il. Ψ. 666. VILL.

4 Ἁψάσθην Il. Κ. 377. VILL.

5 Ἠὼς δ', Od. Ε. 1. VILL.

6 Ἥδε δέ μοι νῦν. Il. Φ. 156. VILL.

7 Ἔσσεται. Il. Φ 111. VILL.

8 Ἦμος. Il. Α. 477. VILL.

9 Ἠῶθεν. Il. Η. 381. VILL.

Θε

γὰρ οἶκος, ὁ ζεύεσιν τέκνων ὑποδεξάμενος·

Καὶ δόμος [1] ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ.

περὶ τοῦ Πρωτεσιλάου λέγει, δόμος ἡμιτελής.

ἭΜΟΝΕΣ. [2] ἀκοντισταὶ. καὶ ἥματα, τὰ ἀκοντίσματα·

Ἠδ' ὅσον [3] δυνάμει τε καὶ ἥμασι ἔπλευ ἄριστος.

ἭΜΥΣΕ. ἐκλίθη· ἐξ οὗ τὸ πεσεῖν δηλοῖ. ἐπὶ δὲ μόνου τοῦ κλιθῆναι·

— Ἐπί τ' ἠμύει [4] ἀσταχύεσσιν.

Ἤν. ἐὰν δασέως καὶ ὀξέως, ἤτοι ἄρθρον ὑποτακτικὸν, ἢ σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου·

Γνῷ [5] δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτην. —

ψιλούμενον δὲ καὶ περισπώμενον, τὸ ὑπῆρχεν δηλοῖ.

ἭΝΟΠΑ. τὸν δυσαντοφθάλμητον [6] διὰ λαμπρότητα, οἷον ἄνοπα. ὡς τὸν χαλκὸν ἤνοπα λέγειν εἴωθεν.

ἬΠΕΙ-

Οἴμοι, τότ' ἤδη ψυχὸς ἐν δόμοις πέλει,
Ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου,
Ζεῦ, Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει.

1 Καὶ δόμος. *Il.* Β. 701. Vill.

2 Ἥμονες. V. Il. Ψ. 886. ibique *Schol.*

3 Ἠδ' ὅσον. Il Ψ 891. Lege ὅσσον, ob metrum. Vill.

4 Ἐπί τ' ἠμύει. Il. Β. 148. Vill. Altera illa *cadendi* notione ponitur *Il.* Β. 373. Δ. 290.

5 Γνῷ δὲ Il. Π. 274. Vill.

6 Δυσαντοφθάλμητον. *Cod. Mstus* una litera neglecta exhibet δύσαντο. θάλμητον. Veram lectionem edi curavimus, restitutam dudum ab *Alb.* ad *Hesych.* V. Ἤνοπα. Caeterum Ἤνοπι χαλκῷ dixit Poëta Il. Π. 408. Σ. 349. &c.

ΘΑΛΕΙΉ. [1] εὐθηνία. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τ καρπῶν.

ΘΑΛΟΣ. [2] πᾶν τὸ χλωρὸν·

Σηκοφόρον τ' ἔμβρυα, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι.

ΘΑΛΠΩΡΗ. χαρά. ὁ δὲ Ἀπίων, ἡδονή. ἐπὶ δὲ τ χαρᾶς, ὑγιᾶς. ἡ γὰρ διάχυσις τ ψυχῆς ἀφωμοίωται τοῖς θαλπομένοις. κ ὥσπερ τὸ ἰαίνεσθαί [3] ἐστι διαχεῖσθαι καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ κτ' ψυχὴν δὲ χαίρειν καὶ διαμάχεσθαι [4] λέγουσι· δι' ὧν φησί·

— Ἰδοῦσά γε θυμὸν ἰάνθη. [5]

ΘΑΛΥΣΙΑ. ἡ ἀπὸ τ τ καρπῶν συγκομιδῆς θυσία καὶ ἀπαρχὴ τ καρπίμων·

— Ὃ οἱ ὅτι θαλύσια [6] γουνῷ ἀλωῆς
Γὰρ Οἰνεὺς ἔρεξεν. —

ΘΑ'Ν-

1 Θαλείη. Lege θαλίη. Il. I. 143:

Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ.

Quem versum laudat *Pollux* III. 20. VILL.

2 Θάλος. Lege θαλλός. Vide Doctissimum *Ruhnken.* ad *Tim.* voce θαλλὸς, & *Polluc.* I. 127. 244. & mox pro Σηκοφόρον, lege Σηκοκόρον ex. Od. P. 224. VILL.

3 Ἰαίνεσθαι. In Manuscripto & hic loci, & paullo post, legitur Ἰένεσθαι, sed edendum censuimus, quod certo restituit *Monfauc.* Ἰαίνεσθαι. Pertinet ad Il. Z. l. A. 167. ad quae loca vid. *Schol.*

4 Διαμάχεσθαι. Nullo sensu διαμάχεσθαι; lege mecum διαχεῖσθαι. VILL.

5 Ἰδοῦσά γε θυμὸν ἰάνθη. Lege cum *Homero* Od. Ψ. 47:

— Ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.

pro ἰάνθη. Post haec verba in *Apollonio* deesse credo ultimum comparationis membrum, quod sic restituo: οὕτως κ θάλπεσθαί ἐστι θερμαίνεσθαι, κ τὸ θερμαίνεσθαι κτ' τὴν ψυχὴν κ χαίρειν, θάλπεσθαι λέγεται. VILL. Nisi forte lenior placeat medicina, qua supra pro κ ὥσπερ, legas ὥσπερ καί.

6 Ὃ οἱ ὅτι θαλύσια. Il. I. 530. Unde lege γουνῷ ἀλωῆς Οἰ-

ἩΡΙΚΕ. [1] διεσχίσθη, διεῤῥάγη.

ἨΡΙΟΝ. τάφος·

Φάσσοντο [2] Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον. —

ἩΡΩΩΝ. [3] πάντες οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἥρωες ἐκαλοῦντο.

ἩΡΩΗΣΑΝ. ἀνεχώρησαν·

— Αἱ δ' ἠρώησαν [4] ὀπίσσω.

ἩΡΤΥΝΕΤΟ. [5] κατηρτύνετο, ἡτοιμάζετο.

ἫΣ. τοῦτο ἄρθρον ὑποτακτικὸν σύναρθρον ἀντωνυμίαν. [6] τὸ μὲν οὖν ἄρθρον·

Ἧς τε πλείστην [7] μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν.

τὴν

1 Ἤρικε. Vide *Il.* P. 295. Ibique *Schol.*

2 Φάσσοντο. Il. Ψ. 126. Lege φράσσατο. VILL.

3 Ἡρώων. *Il.* A. 4., in operis argumento ponit Poëta, quod ira *Achillis*.

Πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων.

quos cum plerique interpretarentur Semideos, fuerunt tamen, quibus videretur, ὅτι τάχα καὶ ἅπαντας τοὺς Ἀχαιοὺς συμμάχων, ἐπαίνῳ νόμῳ Ἥρωας λέγει, ἀποσεμνύνων τοὺς θανόντας ἐν τῇ μάχῃ &c., teste *Eustath.* p. 18. vs. 11. *seqq*, vel quibus ampliores etiam probarentur rationes ab *Apollonio* & *Hesychio* notatae, Ἡρώων. πάντων τῶν κατ' ἐκεῖνον χρόνον ἀνδρῶν; sive Graeci forent sive Trojani, dum modo pro patria fortiter pugnantes cecidissent. — Qua observatione juvatur maxime, qui de *Heroibus*, post *Spanbemium*, plenissime disputavit, *Jo. Math. Gesner.* Vir Cl. *Opusc. Minor. T. II. p.* 205. *seqq.*

4 Αἱ δ' ἠρώησαν. Il. Ψ. 433. VILL.

5 Ἡρτύνετο. Il. B. 55. & K. 302:

— Πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν.
VILL.

6 Ἀντωνυμίαν. Omissum est verbum δηλοῖ. VILL.

7 Ἧς τε πλείστην. Il. T. 222. VILL.

Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων [1] ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε,

ἀντὶ τοῦ θεώμενος. τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θαυμάζειν, θεεῖσθαι. [2] καὶ θεητὶς, ὁ θαυμαστίς.

ΘΕΕΙΌΥ. τοῦ κεραυνίου πυρὸς λέγει· θεοῦ δὲ τούτου, ὥστε κατὰ παρεκδοχὴν εἰρῆσθαι·

Ἐν δὲ θεείου [3] πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.

περιτυπανιστέον δὲ, ὑπὸ τοῦ πυρός.

ΘΕΕΙΏΣΩ. [4] καθάρω·

— Οἶσε [5] δέ μοι πῦρ

Ὄφρα θεειώσω μέγαρον. —

ΘΕΙΑΟΠΕΔΟΝ. ὁ τόπος ἐφ' οὗ ξηραίνεται ἡ σταφυλὴ καὶ οἱ καρποί. [6]

ΘΕΙ̃ΝΑ. [7] τὸν αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ θείνεσθαι [8] τοῖς κύμα-

1 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων. Il. N. 11. VILL.

2 Θεῖσθαι Lege Θηεῖσθαι, uti mox Θηητὸς, pro Θειητὸς, & comparetur, qui *Apollonii* glossam suam fecit, *Hesych.* V. Θαυμαζόντες.

3 Ἐν δὲ θεείου. Ita edidi ex Od. M. 417. cum in *MSto* legeretur θεῖου. VILL.

4 Θεειώσω Hinc emenda *Hesychiana* θειάζω & θειῶσαι, quae per καθάρω explicantur. Nam certe *Hes.* ad hunc *Homeri* locum alludit, quod a nemine animadversum est. VILL.

5 Οἶσε. Od. X. 482. VILL.

6 Καρποί. *Etym.* addit: τὸ μέντοι τῆς συκῆς ψύξιν τραπεζίον ἐκάλουν. VILL. Conf. *Od.* H. 123. Verbo tetigit hanc formam Cl. *Koen.* ad *Corinth.* p. 214

7 Θεῖνα. Sic scribendum; ut in *Hes.* pro θῖνες, θινῶν, legendum censet *Isaac. Vossius*, θεῖνες, θεινῶν, quemadmodum in hoc necessario postulat series litterarum. VILL. Immo vero in *Apollonio* certe legendum esse Θῖνα, omnis mox clamat Grammatici disputatio, a θεῖσθαι duci θῖνα non ῥεῖνα.

8 Θείνεσθαι. *Hes.* habet θίνεσθαι.

ΗΥ´ΚΟΜΟΣ. εὔκομος. [1] ἀπὸ δὲ ἑνὸς μέρους, τὸ ὅλον.

ΗΥ´Σ. [2] καλοκἀγαθός. ἐσχημάτισαι ἀπὸ τοῦ εὖς.

ΗΥ´ΤΕ. ὡς·

Ἠΰτε [3] πῦρ ἀΐδηλον. ——

ἭΦΑΙΣΤΟΣ. οἱονεὶ ἄφαιστος ὤν, κατὰ στέρησιν τῆς ἀφῆς. σημαίνει δὲ τὸν Θεόν· ἔστι δὲ τὸ πυρός·

Σπλάγχνα [4] δ' ἄρ' ἐμπείραντες, ὑπείρεχον ἡφαίστοιο.

ὁ δὲ τρόπος, μετωνυμία.

ἬΦΥΣΕ. [5] διέκοψε.

ἨΧΗ´. [6] θηλυκῶς, ὁ ἦχος.

Ἦχι. [7] ὅπου.

ἘΧ-

multo & certa adeo est, Toupii emendatio *Cur. Nov. in Suid. p.* 11.

Ἦτοι στρατιώτης ἢ μένων ἴσῃ κακός.

1 Ἠΰκομος. Post εὔκομος credo reponendum quod excidit vocabulum, scilicet, καλή. Suadent enim sequentia: ἀπὸ δὲ ἑνὸς μέρους τὸ ὅλον, ubi subauditur λέγει, seu νοεῖται. VILL. Frequens est in *Apollonio* interpretationis illa omissio. Ἠΰκομος autem saepissime apud Poëtam recurrit. Vid. *Il.* A. 36. &c.

2 Ἠΰς. V. *Il.* B. 653. &c.

3 Ἠΰτε. Il. B. 455. VILL.

4 Σπλάγχνα. Il. B. 426. VILL.

5 Ἤφυσε. Il. N. 508:

— Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσ' —

quod *Hes.* interpretatur: διέτεμεν, ἀπήντλησεν, διέκοψεν, ἐπίεν, ἐξεφύσησεν. VILL.

6 Ἠχή. Moeris: Ἠχή, Ἀττικῶς· ἦχος, Ἑλληνικῶς. Ubi vide doctissimum *Pierson.* & *Thom. Magist.* VILL. Quae vero forma *Atticis* postea fuit propria, Ἠχή, una illa perpetuo usus est *Homerus.*

7 Ἦχι. ὅπου. V. *Il.* A. 607. Γ. 336. & *Alb.* ad *Hes. h. v.*

ΗΧΛΥΣΕΣ.[1] ἐφχέτισεν.

Ἤ Ψ Α Τ Ο. πολλάκις Ὅμηρ☉· χρῆται τῷ ἅψαϑαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιλαϐέσϑαι·

Εἰανοῦ ἀπτεμθύλω[2] ——

καί·

Ἅψατο[3] δ' ἡμιόνυ ταλαιργῦ. ——

καὶ δυϊκῶς, ἀψάσϑην.[4]

ἨΩ´Σ. ἐπὶ μδρ̀ τοῦ Θεοῦ·

Ἠῶς[5] δ' ἐκ λεχέων. ——

ἐπὶ δὲ τῆς ὅλης ἡμέρας·

—— Ἤδε δέ μοι[6] νῦν

Ἠὼς ἐνδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλυϑα.

ἐπὶ δὲ τῆς πρωΐας ἕως ὥρας ἕκτης·

Ἔσσεται,[7] ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ.

καί·

Ἦμ☉·[8] δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλ☉· ἠώς·

καί·

Ἠῶϑεν[9] δ' Ἰδαῖ☉· ἔϐη κοίλας ἐπὶ νῆας.

1 Ἤχλυσεις. Lege ἤχλυσεν, ut est in *Hesychio* & *Homero* Od. Μ. 406:

—Ἤχλυσε δὲ πόντ☉· ὑπ' αὐτῆς.

Vill.

2 Εἰανοῦ ἀπτεμθύλω. Il. Η. 9. Lege ἀπτολέμθυ. Vill.

3 Ἅψατο. Il. Ψ. 666. Vill.

4 Ἀψάσϑην Il. Κ. 377. Vill.

5 Ἠὼς δ', Od. Β. 1. Vill.

6 Ἤδε δέ μοι νῦν. Il. Φ. 156. Vill.

7 Ἔσσεται. Il. Φ. 111. Vill.

8 Ἦμ☉·. Il. Α. 477. Vill.

9 Ἠῶϑεν. Il. Η. 381. Vill.

Θ.

ΘΑ'ΑΣΣΕΝ. ἐκάθεντο. [1]

ΘΑΙΡΟ'Σ. [2] ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεύς.

ΘΑΛΑ'ΜΗ. κατάδυσις·

Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος [3] θαλάμης ἐξελκομένοιο. [4]

ΘΑΛΑΜΗΠΟ'ΛΟΣ. [5] ἡ περὶ τὸν θάλαμον πολουμένη, ἤτοι ἀναστρεφομένη.

ΘΑΛΕΡΟ'Ν. [6] θάλλον, οἷον ἀκμάζον, καὶ οἱ ἀκμάζοντες νεανίαι, θαλεροί.

ΘΑΛΕ'ΩΝ. τῶν περὶ θάλλειν [7] ἐπιτηδείων.

ΘΑ-

1 Ἐκάθεντο. Lege ἐκαθίζετο. Extat Il. ι. 194:

— Λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν.

Vill. Cl. *Alberti* in Msto correxerat Ἐκάθητο. *Hesych.* Θαάσσῃ. κάθηται.

2 Θαιρός Il. μ. 459. Vill.

3 Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος. Od. ε. 432. Male in Manuscripto. πολύποδος. Vill.

4 Ἐξελκομένοιο. Male itidem in MSto legebatur ἐξελκόμενος.

5 Θαλαμηπόλος. Od. η. 8. &c.

6 Θαλερόν, θαλεροί. Frequentissimum hujus adjectivi usum habet Poëta.

7 Θαλίων. Τῶν περὶ θάλλειν. Il. χ. 504. de puero Astyanacte:

Εὕδῃ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.

Alii explicant: *Ludicris postquam animum oblectasset. Schol.* πάντων τῶν περὶ τὸ θάλλειν Adde ex *Apollon.* ἐπιτηδείων. Vill. Conf. & *Hesych. h. v.*

ΘΑΛΕΙ'ΗΙ. [1] εὐθηνία. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῶν καρπῶν.

ΘΑ'ΛΟΣ. [2] πᾶν τὸ χλωρὸν·

Σηκοφόρον τ' ἔμμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι.

ΘΑΛΠΩΡΗ. χαρά. ὁ δὲ Ἀπίων, ἡδονή. ἐπὶ δὲ τῆς χαρᾶς, ὑγιοῦς. ἡ γὰρ διάχυσις τῆς ψυχῆς ἀφωμοίωται τοῖς θαλπομένοις. καὶ ὥσπερ τὸ ἰαίνεσθαί [3] ἐστι διαχεῖσθαι καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ κατὰ ψυχὴν δὲ χαίρειν καὶ διαμάχεσθαι [4] λέγουσι· δι' ὧν φησί·

— Ἰδοῦσά γε θυμὸν ἰάνθη. [5]

ΘΑΛΥ'ΣΙΑ. ἡ ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν συγκομιδῆς θυσία καὶ ἀπαρχὴ τῶν καρπίμων·

— Ὅ οἱ ὄτι θαλύσια [6] γουνῷ ἀλωῆς
Γὰρ Οἰνεὺς ἔρεξεν. —

ΘΑ'Λ-

1 Θαλείῃ. Lege θαλίῃ. Il. I. 143:

Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ.

Quem versum laudat *Pollux* III. 20. VILL.

2 Θάλος. Lege θαλλός. Vide Doctissimum *Rubnken.* ad *Tim.* voce θαλλὸς, & *Polluc.* I. 127. 244. & mox pro Σηκοφόρον, lege Σηκοκόρον ex. Od. P. 224. VILL.

3 Ἰαίνεσθαι. In Manuscripto & hic loci, & paullo post, legitur Ἰίνεσθαι, sed edendum censuimus, quod certo restituit *Monfauc.*, Ἰαίνεσθαι. Pertinet autem glossa ad Il. Z. 412. K. 223. & Od. Λ. 167. ad quae loca vid. *Schol.*

4 Διαμάχεσθαι. Nullo sensu διαμάχεσθαι; lege mecum διαχεῖσθαι. VILL.

5 Ἰδοῦσά γε θυμὸν ἰάνθη. Lege cum *Homero* Od. Ψ. 47:

— Ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.

pro ἰάνθη. Post haec verba in *Apollonio* deesse credo ultimum comparationis membrum, quod sic restituo: οὕτως καὶ θάλπεσθαί ἐστι θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ θερμαίνεσθαι κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ χαίρειν, θάλπεσθαι λέγεται. VILL. Nisi forte lenior placeat medicina, qua supra pro καὶ ὥσπερ, legas ὥσπερ καί.

6 Ὅ οἱ ὄτι θαλύσια. Il. I. 530. Unde lege γουνῷ ἀλωῆς

Οἱ-

ΘΑ'ΜΝΟΙ. οἱ ὑλώδεις τόποι·

— Οἱ δέ τε θάμνοι [1]
Περρίζοι πίπ]ουσι. —

ΘΑΜΕ'ΕΣ, [2] πυκνοί, καὶ θηλυκῶς θαμειαὶ, [3] πυκναί. καὶ ἐπιῤῥηματικῶς τὸ θαμὰ, ἀντὶ τοῦ ταχέως· [4]

— Θάμ' ἐβάδιζε, [5] —

καὶ τό·

— Πάρος [6] γε μὲν οὔτι θαμίζεις.

πυκνῶς παραγίνῃ. καὶ τὸ θαμνὸν [7], πυκνόν.

ΘΑΥΜΑΝΕ'ΟΝΤΕΣ. [8]

Ἐθαύμαζεν [9] πυρὰ πολλά. —

καί·

Καὶ

Οἰνὺς ῥίζ'. Male edidit *Montfauconius*, suppressis aliquot verbis, γῦνῶ ἀλωῆς ἔριξαν. VILL.

1 Οἱ δέ τε θάμνοι. Il. Λ. 156. VILL.

2 Θαμέες. *Il.* Κ. 264. &c.

3 Θαμειαί. *Il.* Α. 52. &c.

4 Ταχέως. Mallem πυκνῶς, VILL.

5 Θάμ' ἐβάδιζε non invenitur in *Homero*; sed Il. Π. 207:

— Φάμ' ἐβάζετε, —

quod in *Apollon.* legendum puto. Moeris: Θαμὰ, Ἀττικῶς· πυκνῶς, Ἑλληνικῶς. Vide *Thom. Magistr.* VILL.

6 Πάρος γε. Il. Σ. 3 6. VILL.

7 Θαμνόν. Non habet hanc formam *Homerus* pro πυκνά. Θαμινὸν isto usu frequentarunt recentiores.

8 Θαυμανέοντες. Omissa est glossa. Restitue ex *Hesychio*: θεώμενοι, ὀψόμενοι. VILL. Ex *Od.* Θ. 108. ponitur iterum glossa sine interpretatione; & cum participium, Θαυμανέοντες, l. l. non *admirandi* adeo, sed *spectandi* notionem habeat, comparationis ergo exempla adnotantur cognati verbi Θαυμάζειν, quod eadem significatione adhibuerit *Homerus*, dum *admirandi* vim tribuerit verbo θηεῖσθαι.

9 Ἐθαύμαζεν. Lege θαύμαζεν. Legitur hic versus Il. Κ. 12. VILL.

Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων [1] ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε,

ἀντὶ τοῦ θεώμενος. τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θαυμάζειν, θεεῖσθαι. [2] καὶ θειητὸς, ὁ θαυμαστός.

ΘΕΕΙΟΥ. τοῦ κεραυνίου πυρὸς λέγει· θεοῦ δὲ τοῦτο, ὥστε κατὰ παρεκδοχὴν εἰρῆσθαι·

Ἐν δὲ θεείου [3] πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι,

περισυπακουστέον δὲ, ὑπὸ τοῦ πυρός.

ΘΕΕΙΩΣΩ. [4] καθάρω·

— Οἶσε [5] δέ μοι πῦρ

Ὄφρα θεειώσω μέγαρον. —

ΘΕΙΛΟΠΕΔΟΝ. ὁ τόπος ἐφ' οὗ ξηραίνεται ἡ σταφυλὴ καὶ οἱ καρποί. [6]

ΘΕΙ͂ΝΑ. [7] τὸν αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ θένεσθαι [8] τοῖς κύμα-

1 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων. Il. N. 11. VILL.

2 Θειεῖσθαι. Lege Θηεῖσθαι, uti mox Θηητὸς, pro θειητὸς, & comparetur, qui *Apollonii* glossam suam fecit, *Hesych.* V. Θαυμαινέοντες.

3 Ἐν δὲ θεείου. Ita edidi ex Od. M. 417. cum in *MSto* legeretur θείου. VILL.

4 Θειώσω Hinc emenda *Hesychiana* θειάσω & θειῶται, quae per καθάρω explicantur. Nam certe *Hes.* ad hunc *Homeri* locum alludit, quod a nemine animadversum est. VILL.

5 Οἶσε. Od. X. 482. VILL.

6 Καρποί. *Etym.* addit: τοὺς μέντοι τῶν συκῶν ψύξιν τραγείαν ἐκάλουν. VILL. Conf Od. H, 123. Verbo tetigit hanc formam Cl. *Koen.* ad *Corinth.* *p.* 214

7 Θεῖνα. Sic scribendum; ut in *Hes.* pro θῖνες, θινῶν, legendum censet *Isaac. Vossius*, θεῖνες, θεινῶν, quemadmodum in hoc necessario postulat series litterarum. VILL. Immo vero in *Apollonio* certe legendum esse Θῖνα, omnis mox clamat Grammatici disputatio, a ῥεῖσθαι duci ῥῖνα non ῥεῖνα.

8 Θένεσθαι. *Hes.* habet θείνεσθαι.

ματιν, ὅ ἐςι τύπ]εσθαι. κατὰ δὴ τῦτον τὸν λόγον γράφοι τις ἂν καὶ τὴν ῥῖνα διὰ τῦ Ε καὶ Ι. εἴρεται γὰρ ἀπὸ τῦ δι' αὐτῆς ῥεῖν τὴν φυσικὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν ὑγρῶν ἐπίῤῥυσιν. ἀλλ' [1] ὀ γράφεται τῷ ὀνοματικῷ εἶναι. τὸ δέ·

— Πολὺς [2] δ' ἀμφ' ὀςεόφιν θῖς κεῖτο
'Ανδρῶν. —

ση-

νῆσθαι. Conjunge duo & lege θείνεσθαι quae vera eſt lectio; Et ſic habet *Schol.* Il. A. 34. VILL

1 Ἀλλ' οὐ γράφεσθαι τῷ ὀνοματικῷ εἶναι. Locus perdiſſicilis. Mihi ſcribendum videtur: ἀλλ' οὐ γράφεται ἐπὶ τούτου ὀνόματ@ τὸ ει. Vel potius: ἀλλ' οὐ πάντως γραφὴ τοῦ ῥήματ@ ἐπὶ τῶν ῥηματικῶν ὀνομάτων φυλάτ]εσθαι. Qui eſt ipſemet *Apollonii* noſtri ſenſus, etſi non eadem ſint verba, quae parum moror. Mihi in hâc certiſſimâ conjecturâ facem praetulit *Etymol.*, qui haec habet in πέδιλα: Πέδιλα. τὰ ὑποδήματα· παρὰ τὸ πεδιλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσίν· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ εἱλεῖσθαι. Deinde addit haec notatu digniſſima, explicans cur non πείδιλα, ſed πέδιλα, ut hîc ῥῖνα, non ῥεῖνα, ſcribatur: οὐ πάντως δὲ τὰ ῥηματικὰ ὀνόματα φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματ@, ὥσπερ εἴρω ἶρ@, καὶ νείφω νιφάς. Idem in ῥὶν ſic habet: ὤφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι· ἀλλὰ γὰρ τοῦ ῥέω γίνεται. ἐκ γὰρ τῆς ῥινὸς ῥέουσι καὶ κατέρχονται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς. ἀλλ' ἡ παράδοσις διὰ τοῦ Ι, ὡς δικατάληκτον VILL. Eandem rationem ſequendo, mutilatam eſſe gloſſam crediderim, in qua olim, ante verba κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον, &c., repudiata fuerit eorum opinio, qui a θείνεσθαι, θεῖνα non θῖνα ducendum eſſe cenſerent. Itaquē in hunc fere modum, ſupplenda mihi videtur Grammatici obſervatio: Θῖνα· τὸν αἰγιαλόν; ΟΥ' ΘΕΙ΄ΝΑ. ἀπὸ τοῦ θείνεσθαι τ. κυμ., ὅ. ἐ. τύπτεσθαι; κατὰ δὴ &c. Quae autem, in extrema gloſſa, nemo facile explicuerit, ἀλλ' οὐ γράφεται τῷ ὀνοματικῷ εἶναι, haud ſcio an veriſſime ſcripſeris, ἀλλ' οὐ γράφεσθαι τὸ ὄνομα, ὡς τὸ ῥῆμα.

2 Πολὺς δ'. Od. M 45. Sic lege verſum cum *Homero*:

— Πολὺς δ' ἀμφ' ὀςεόφιν θὶς
'Ανδρῶν πυθομένων. —

VILL.

σημαίνῃ τὴν σορὸν [1] τῶν ὀςέων.

ΘΕ´ΛΓΕΙΝ. [2] ὁ μὲν Ἀπίων, ἀνιᾶν, ἀμαυρῦν. οὐκ ἔοικε δὲ τῦτο ἡ λέξις ὑπογράφειν, ἀλλὰ γενικῶς τὸ μεταβολήν τινα ψυχῆς ποιεῖσθαι. καὶ ἔςιν τὸ ἔτυμον τῦ θέλγειν, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν.

ΘΕ´ΛΕΙΝ. τὸ δύνασθαι·

Οὐδ᾽ ἔθελε [3] περέειν, —

ἀντὶ τῦ οὐκ ἐδύνατο.

ΘΕ´ΜΙΣ. ἐπὶ μὲν τῦ σωματοειδῦς·

Ζεὺς [4] δὲ Θέμιςα κέλευσε θεὺς ἀγορήνδε καλέσαι.

ἐπὶ δὲ τῦ ἁρμόζοντος καὶ καθήκοντος·

Ἡ θέμις [5] ἐςὶν ἄναξ, ἀγορῇ. —

ἐπὶ δὲ τῶν νόμων·

— Λιπαρὰς [6] τελέυσι θέμιςας.

ΘΕΟ-

1 Σορόν. Pro τὴν σορὸν, *tumulum*, lege τὸν σωρὸν *acervum*. VILL.

2 Θέλγειν. Occurrit Il. M. 255:

— Ἀχαιῶν
Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε.

Et O. 594:

— Θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο —

Quin θέλγει Il. Ω. 343. Od. E. 47. & Ω. 3. dicitur de *Virga Mercurii*:

— Τῇ τ᾽ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.

At θέλγε Od. Ξ 387. Σ. 281. & θέλγει Od. A. 57. & Π. 195 sumuntur pro *decipere*, mellitis verbis *demulcere*. VILL.

3 Οὐδ᾽ ἔθελε. Il. Φ. 366. Sic etiam Il. I. 353:

Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ.

ubi ἐθέλεσκε apud *Schol.* explicatur οὐκ ἠδύνατο. VILL.

4 Ζεὺς δὲ, Il. Y. 4. VILL.

5 Ἡ θέμις. Il. I. 33. VILL.

6 Λιπαρὰς. Il. I. 156. VILL.

ΘΕΟΠΡΟΊΙΙΟΝ ΜΑΝΤΕΥΜΑ. [1] τὸ ἐκ θεῦ προλεγόμϑμον.

ΘΕΟΥΔΗ'Σ. θεοαδὴς, [2] θεοῖς ἀρεσκόμϑμ@.

ΘΕΟ'ΦΙΝ. τὸ χῆμα τῆ αὐτῆς λέξεως δηλοῖ, ποτὲ μϑμ γϑμικὴ, [3] ποτὲ δὲ δοτικὴ, [4] ὡς ἐπὶ ξ·

— Θεόφιν [5] μήςωρ ἀτάλαντ@,

θέλ[6] γὰρ τοῖς θεοῖς ἴσ@. ϗ ἐπὶ ξ·

Ἕκτωρ ἶφι [7] βίηφι πιθήσας,

εἰσιν, τῇ ἑαυτῦ βίᾳ πεισθεὶς. ὅτε δέ φησι·

— Τιτυσκόμϑμ@ [8] κεφαλῆφιν,

γϑμικὴ. θέλ γὰρ εἰπεῖν, καταςοχαζόμϑμ@ [9] τῆ κεφαλῆς. ϗ ὅτ' ἂν λέγῃ·

λα-

1 Θεοπρόπιον μάντευμα· τὸ ἐκ &c. Quod in ipsa Glossa ponitur nomen μάντευμα; ponendum potius est in interpretatione, Θεοπρόπιον. μάντευμα, τὸ ἐκ &c. *Schol.* ad *Il.* Α. 85. Θεοπρόπιον· τὸ ἐκ θεῶν μάντευμα. &c.

2 Θεοαδής. Contrarium affirmat *Etymol.* his verbis: Θευδὴς, ὁ θεοσεβής. οὐκ ἔστιν (ὥς τινες φασὶ) θεοαδής. Caetera videsis apud eum. VILL. Conf., praeter *Hesych.*, *Schol.* ad *Od.* Ζ. 121.

3 Γενικὴ. Lege γϑμικήν. VILL.

4 Δοτικὴ. Lege δοτικήν. VILL.

5 Θεόφιν. Il. Η. 366. VILL.

6 Θέλ. Post θέλ, explere Cl. *Villois.* jubebat δηλοῖν, seu σημαίνειν, sed ex usu Graecorum frequenti, verbum hujusmodi potuit reticeri.

7 Ἶφι lege ἦφι ex ipso *Homero Il.* Χ. 107.

Ἕκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.

Eandem formam recte restituerunt interpretes *Od.* Φ. 315.

— Χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας

8 Τιτυσκόμϑμ@. Il. Λ. 350. VILL.

9 Καταςοχαζόμϑμ@. Quidam volunt τὸ κεφαλῆφιν non a τιτυσκόμϑμ@ regi, sed ab ἀφάμαρτε; ita ut sit sensus: *non aber-*

Δακρυόφιν [1] πίμπλαντο, —

ἀντὶ τοῦ δακρύων.

Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν, [2]

ἀντὶ τοῦ πασσάλου. πάλιν δὲ δοτική, ἡνίκα φησί·

Πρὸς κοτυληδονόφιν, [3] —

ἀντὶ τοῦ, πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. καί τινες σημαίνει [4] τὰς ἐπούσας κοιλότητας τοῖς πολύποσι.

ΘΕΡΑ'ΠΟΝΤΕΣ. οὐχ οἱ δοῦλοι· ἀλλὰ πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας οὕτως καλεῖ, καὶ τὸν ἐν τῇ δευτέρα τάξει φίλον, ὡς Πάτροκλος [5] Ἀχιλλέος.

ΘΕ'ΡΕΣΘΑΙ. [6] θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ θερέω, [7] θερμαίνω. ἀφ' οὗ καὶ θέρος [8], καθ' ὃ θερμαινόμεθα, καὶ τό·

Θερ-

aberravit a capite; non vero, *in caput collimans*. Nam sic habetur:

Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν.

Vill. Immo & cum βάλεν conjunxit *Eustath*. *p*. 849 *v*. 2.

1 Δακρυόφιν. Od. κ. 248. Vill.

2 Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν Od. θ. 105. Vill.

3 Πρὸς κοτυληδονόφιν. Od. ε. 433. Vill.

4 Σημαίνει. Lege σημαίνεσθαι θέλουσι. Vill. Conf. omnino *T. H.* ad *Lucian*. *Dial*. *Mar*. *p*. 299.

5 Πάτροκλος. Mallem Πάτροκλον Ἀχιλλέος θεράποντα. Paulo largius *Etym*. οὐχ ὥσπερ οἱ νεώτεροι, δούλους, ἀλλὰ πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας, ὡς Il. τ. 78:

— Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος.

Caetera cum *Apollon*. ad verbum consentiunt. Vill. Quod *Apollonio* reddendum censet Cl. *Villois*. θεράποντα, ex frequenti Grammaticorum βραχυλογίᾳ facile supplebit lector. — Achillis autem θεράπων audit Patroclus *Il*. π. 165. & 244.

6 Θέρεσθαι. Od. τ. 64.

Νήησαν ξύλα πολλά, φόως ἔμεν, ἠδὲ θέρεσθαι.

Vid *Schol*. ad h. l. & *Hesych*.

7 Θερέω. Od. ρ. 23. Vill.

8 Θέρος. Od. λ. 191.

Θερσόμενος, [1] ἀλλὴν δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψεν,

ἀντὶ τοῦ θερμανθησόμενος.

ΘΕ'ΣΘΑΙ. [2] ἐν τῇ Ν ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας· καὶ γὰρ ὁ θησαυρὸς, θεσμὸς [3] λέγεται. καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει·

Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν.

ΘΕ'ΣΠΙΝ. θεῖον·

— Θέσπιν [4] ἀοιδήν. —

ΘΕΣ-

1 Θερσόμενος. Od. Τ. 507. Vill.

2 Θέσθαι. Omissa est glossa ex *Hes.* restituenda: ὑποθέσθαι. θησαυρίζεσθαι. Versus *Hom.* reperitur Od. Ν. 207:

Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ Καλλείψω,

Vill.

3 Θεσμὸς. θεσμόν. *MStus Cod* exhibet θυμὸς, θυμόν; pro quibus cum ipsa disputationis ratio restituere jubet θεσμὸς, θεσμόν, tum vero certo confirmavit hanc suam emendationem Cl. *Villoif.*, auctoritate *Etymol. M.* v. Θέσθαι; Τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων Θεσμὸν καλεῖ. Versum *Villoif.* initio cen ebat mutilum; haud facile equidem integer an truncatus, aut quomodo denique constituendus sit, definiverim; Tam varia sunt in hoc genere metra. Fine deficere credas versum, si fragmentum comparaveris, quod ex *Athenaeo*, L. IX. p. 430, profert *Pauw.* ordine 72um.

Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε καὶ τρεῖς ἀναχείσθω.

Quocum simile convenit metrum, secus quam ordinaverat *Barnes.* p. 220., constitutum a *Brunck.* V. Cl. *p.* 63.

Κερόεσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. —

Contra vero in versus minores dividendum statuas fragmentum, comparando alterum apud *Barnes.* 81., coll. *Brunck. p.* 64.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων Στεφανίσκους θέμενοι, τῶν Θάλειαν ἑορτὴν Ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

In Fragmento denique *Callimachi* difficillimo, CV., quod occurrit nomen τιθμοῦ, quamvis suspectum *Bentlejo*, *Anacreontis* etiam auctoritate poterit confirmari.

4 Θέσπιν. Od. Ρ. 385. Vill.

ΘΕΣΠΕ'ΣΙΟΝ. [1] ὁ μὲν Ἀπίων, ὡς συνθέτου τῆς λέξεως οὔσης ἀποδίδωσι θεσπέσιον, τὸ ἐκ θεοῦ ἑπόμενον, ἢ ἐκ θεοῦ λεγόμενον. δύναται δὲ καὶ παραγώγως θεῖον εἶναι.

ΘΕΣΙΠΙΔΑΕ'Σ. [2] θείως δαιόμενον, ὅπερ ἐστὶ καιόμενον.

ΘΕ'ΣΦΑΤΟΝ. [3] θεόφατα, ἐκ μαντείας λεγόμενα.

ΘΕΥ'ΣΕΣΘΑΙ. δραμεῖσθαι·

— Περὶ τρίποδος [4] γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι. —

ΘΗΕΙ'ΤΟ. [5] ἐθαύμασεν.

ΘΗΛΥΤΕΡΑ'ΩΝ. τὸ μὲν σχῆμα συγκριτικὸν [6], ὅτε φησί·

1 Θεσπέσιον. Frequentissime in *Homero* recurrit.

2 Θεσπιδαής. *Il.* Μ. 177. Conf. *Hesych.*

3 Θέσφατον. Lege θέσφατα. VILL. *Od.* Λ. 296 &c.

4 Περὶ τρίποδος. Il. Λ. 700. VILL.

5 Θηεῖτο. *Od.* Ε. 75. &c.

6 Συγκριτικόν. Fortasse legendum, οὐ συγκριτικόν; sed nihil muto. Vide *Etymol.* VILL. Quando *Homerus Il.* Θ. 520. *Od.* Λ. 385. *Od.* Ψ. 166. &c. Γυναῖκας dicit θηλυτέρας, plerique Interpretum veterum comparative acceperunt, ut bestiis foeminis mulier esse intelligatur θηλυτέρα, quam interpretationem habet *Schol.* ad *Il.* Λ. 520., &, qui ipsius utitur verbis *Etymol. p.* 450 *v.* 51. *seq.* Coll. *Hesych. h. v.* & *Eustath. p.* 727. *v.* 28. & *p.* 1599. *v.* 22. Alteram hic comparandi viam tentat *Apollon.*, qua viris ipsis θηλυτέρα dicatur mulier; ἢ πρὸς τοὺς ἄνδρας τῆς συγκρίσεως οὔσης, κατὰ τὸ συγκριτικόν: Sed fuerunt etiam inter antiquos, qui θηλυτέρας, simpliciter acciperent pro θηλείας, & missa omni illa comparandi subtilitate, interpretarentur *almas.* Ex hujusmodi interpretum commentariis ductum est, quod habet *Suid.* Θηλυτεράων, τῶν θειλειῶν. (coll. *Etymol. p.* 451. *v.* 4. & *Eustath. l. l.*) neque dubium mihi est, quin eodem

φησί· γυναικῶν θηλυτεράων, ἀντὶ τῶ εὐτρόφων. ἢ πρὸς τὰς ἄνδρας τῆς συγκρίσεως ἔσης, κατὰ τὸ συγκριτικόν.

ΘΗΜΩ͂Ν. [1] τὸν σωρὸν τῶν ἀχύρων.

ΘΗ͂Ν. πῶς·

Ὣς θην [2] καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος. —

ΘΗ΄Ρ. [3] κατ' ἐξοχὴν ὁ λέων· ἀπὸ τῶ θεῶς ὁρμᾷν, ὡς Ἀπίων.

ΘΗ΄ΣΑΤΟ. [4] ἐθήλασεν.

ΘΗ͂ΤΕΣ. [5] οἱ δουλεύοντες ὅτως λέγονται.

ΘΟΗ͂ΣΙ. [6] ταχείαις. καὶ τὸ θόωσα, ἀντὶ τῶ, ὤξυνα τὸν μοχλὸν μεταληπτικῶς· [7]

— Ἐγὼ δ' ἐθόωσα [8] παραστὰς
Ἄκρον —

τὸ

---

eodem pertineat prior *Apollonii* obſervatio, recte a Cl. *Villoiſ.* emendata. Τὸ μὲν σχῆμα ὁ συγκριτικὸν — εὐτρόφων.

1 Θημῶν. Lege θημῶνα, ut reſpondeat τῷ σωρὸν ſequenti; & εἶναι θημῶνα occurrit Od. Ε. 368. Vill.

2 Ὣς θην Il. Ρ. 29. Vill.

3 Θήρ. Conf. *Schol.* ad *Il.* Ψ. 499. ad *Il.* Κ. 184. & *Alb.* ad *Heſych.* V. Θήρ.

4 Θήσατο. Υ. *Il.* Ω. 58.

5 Θῆτες. Optime explicat *Lex. Mſ. Sangerman.*: Θητεία. δουλεία. θῆτες γὰρ, οἱ πένητες, οἱ ἐπὶ συντάξεσί τισι καὶ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες. Aliudque pariter *Manuſcriptum:* Θῆτες. οἱ τροφῆς ἕνεκα δουλεύοντες. Vill. Θῆτες occurrunt apud Poëtam *Od.* Δ. 644.

6 Θοῇσι. Sexcenties recurrit.

7 Μεταληπτικῶς. *Schol.* ἀπώξυνα· ἐκ τῶ συνωνύμου τὸ ὁμώνυμον. ὁ τρόπος, μετάληψις. Vill.

8 Ἐγὼ δ' ἐθόωσα. Od. Ι. 327. Vill. Qui in Gloſſa poſuit θόωσα in ipſo certe verſu legit etiam: — Ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς. Vulgatam lectionem habet etiam *Etymol. p.* 450. *v.* 16.

τὸ δὲ νυκτὶ θοῇ [1], ἀντὶ τοῦ, ταχεία. ἡ μὲν γὰρ ἡμέρα πολύμοχθος οὖσα, διὰ τὰ ἔργα μακρὰ φαίνεται. ἡ δὲ νὺξ, διὰ τὴν ἀνάπαυσιν, ταχεῖα.

ΘΟΥΡΙΔΟΣ ἈΛΚΗ͂Σ. [2] τῆς πηδητικῆς· παρὰ τὸ θορεῖν, ὅ ἐστι πηδᾷν.

ΘΡΕ´ΞΑΙ. [3] δραμεῖν.

ΘΡΑΣΥΜΕ´ΜΝΟΝΑ. θρασὺν κατὰ τὸ μένος·

—— Θρασυμέμνονα, [4] θυμολέοντα.

ἢ, τὸν περὶ τῶν θείων ἔργων μεμνημένον. [5]

ΘΡΕ´ΨΑΣ. [6] πήξας. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σύνηθες.

ΘΡΗ͂ΝΥΣ. ὑποπόδιον· ἀπὸ τοῦ ἀφάλλεσθαι ἐπ' αὐτοῦ. λέγεται καὶ ἡ μέση τῆς νεὼς καθέδρα, [7] ἡ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διάβασις·

Θρῆνυν ὑφ' [8] ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης.

ΘΡΙΓ-

v. 16. ſed pro *Apollonio* facit *Dionyſ. Halicarn.* apud *Clarck.* ad *Homer. l. l.*

1 Νυκτὶ θοῇ *Il.* Μ. 463.

-- Ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια.

& *Il.* Ξ. 261.

Ἄζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.

Vide ad utrumque loc. *Schol.* itemque ad *Il.* Κ. 394. *Heſych.* v. Θοὴ, & Cl. *Alb* ad eundem v. Θοὴν, & v. Θοῇσι.

2 Θούριδος ἀλκῆς *Il.* Δ. 234 &c.

3 Θρέξαι. Θρέξασκον dixit Poëta *Il.* Σ. 599. 602.

4 Θρασυμέμνονα. Il. Ε. 639. Vill. Add. *Od.* Λ. 266.

5 Ἢ τὸν περὶ θει. ἐργ. μεμνημ. Haec non perſpicio equidem quomodo pertinere poſſint ad gloſſam propoſitam: niſi quis pro θείων, legendum forte cenſeat θρασέων.

6 Θρέψας Od. Ι. 246.

Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος.

Vill.

7 Καθέδρα, ἡ &c. Legendum videtur καθέδρα, καὶ ἡ &c. diverſa enim eſt a praecedente, quae mox ſubjicitur explicatio. Conf. *Schol.* ad *Il.* Ο. 729.

8 Θρῆνυν. Il. Ο. 729. Ubi ἐφ' pro ὑφ' legitur. Vill. Ὑφ' le-

ΘΡΙΓΚΟΣ. [1] ἡ στεφάνη καὶ περιχαράκωμα.

ΘΡΟΝΑ. ἄνθη·

— Ἐν δὲ θρόνα ποίκιλλεν. [2]

ΘΡΥΛΙΧΘΗ. [3] ὁ μὲν Ἀπίων, συνεθραύσθη·

Θρυλίχθη δὲ [4] πρόσωπον. —

ἔνιοι δὲ, παρεσύρθη. τινὲς δὲ, ἐδρύφθη.

ΘΡΩΣΜΟΣ. βουνοειδὴς τόπος, ἀφ᾽ οὗ ἀποβαίνοντα θορεῖν. [5]

ΘΥΕ-

legit etiam *Etymol. p.* 454. *v. ult.* Sed ἐφ' exhibet *Hesych.* v. Ἐφ' ἐπιπαιδίῳ & v. Θρῆνυν. Idem v. Θρῆνος, paulo melius quam *Apollonii* Codex, scribit, omisso articulo, ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον.

1 Θριγκός. Conf. *Od.* Η. 87. *Od.* Ρ. 267. Conf. *Alb.* ad *Hesych.*

2 Ἐν δὲ θρόνα ποίκιλλεν. Sic lege versum cum *Homero* Il. Χ. 441.

— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.

Vill.

3 Θρυλίχθη. Et hic & mox in versu *Homerico* lege θρυλλίχθη. Vill.

4 Θρυλίχθη δὲ πρόσωπον. Il. Ψ. 396. Pro πρόσωπον, hodie legitur μέτωπον Vill.

5 Θορεῖν. Post θορεῖν, adde ἐστὶ quod omissum est. Et *Suidas* explicat illud θορεῖν, per διάρασθαι; ita ut sit pro θωρεῖν· quemadmodum pro θορεῖν legunt *Portus* & *Kusterus.* Sic *Homeri Schol.* ab *Alberti* laudatus, Il. Λ. 56., interpretatur Θρωσμῷ, τόπῳ ὑψηλῷ ἐν τῷ πεδίῳ, ἀφ' οὗ ἦν καθορᾶν. At Il. Υ. 3. explicat: ὑψηλῷ τόπῳ, ὅθεν ἐστὶ καταθορεῖν καὶ πηδῆσαι. Et in *Lex. Manuscr Sangerm.* legitur: βουνοειδὴς τόπος ἀφ' οὗ ἐπὶ (lege ἐστὶ, nisi sit pro ἔπεστι) καταβαίνοντα θωρεῖν, ὅ ἐστι θεᾶσθαι. *Etym.* σημαίνει τὸν ὑψηλὸν τόπον, ὅθεν ἔστι θωρεῖν καὶ πηδᾶν ... ἀπὸ τοῦ θόρω θορίζω, θορισμός. Unde videtur scripsisse θορεῖν, pro eo quod hodie legitur θωρεῖν. Vill. Immo vero cum Grammatici nonnulli formam hanc duxerunt a verbo θωρεῖν, θεάσασθαι, tum alii contra derivarunt a θορεῖν, πηδῆσαι. Ad priorem sententiam pertinet *Schol.* ad *Il.* Υ. 3. cum editus & a Cl. *Villoif.* laudatus, tum *Msius Bibl. Reg.* Ἐκ τοῦ θωρεῖν (l. θορεῖν) ὅ ἐστι πηδᾶν, εἴρηται θρωσμός. Contra *Schol.* ad *Il.* Λ. 56. & *Lexic.*

ΘΥΕ'ΕΣΣΙ. [1] θυσίαις.

ΘΥ'ΕΛΛΑΙ. [2] αἱ καταιγίδες· ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ τὸ συνειλῆσιν τῆς γνωμώμης πνοῆς, ὅπερ ἐστι ἐρμητικῶς ἔχειν.

ΘΥΕ'ΩΝ. [3] θυσιῶν.

ΘΥΜΑΡΕ'Α. [4] θυμάρεστον. καὶ θυμῆρες, [5] τὸ ἀρέσκον τῇ ψυχῇ.

ΘΥΜΗΓΕΡΕ'ΩΝ. [6] ἀνακτώμενος τὴν ψυχήν.

ΘΥΜΟΒΟ'ΡΟΙ. [7] τῆς τὴν ψυχὴν διεσθιούσης μεταφορικῶς ἐρίδος.

ΘΥΜΟΡΑΙΣΤΗ'Σ. διαφθαρτικὸς τῆς ψυχῆς. ῥαῖσαι γὰρ, τὸ διαφθεῖραι. [8]

ΘΥΟΣΚΟ'ΟΣ. [9] εἶδος μάντεως· ὁ διὰ τῶν θυμάτων ἢ

Lexic. Mſt. Sangerm. ſequuntur rationem poſteriorem. Utramque vero doctrinam propoſuerunt *Suid* & *Etymol.*

1 Θυέεσσι. Heſ. explicat quoque θυμιάμασι. VILL. Θυέεσσι Il. I. 495. &c.

2 Θύελλαι. Frequentiſſime recurrit haec forma in *Homero.*

3 Θυέων. Od. O. 261. Atque hinc confirmatur *Jenſii* atque *Alberti* conjectura, apud *Heſych.* pro θυσιῶν legentium Θυέων.

4 Θυμάρεα. Il. I. 336. &c.

5 Θυμῆρες Od. K. 362.

6 Θυμηγερέων. Od. H. 283.

7 Θυμοβόροι. Lege θυμοβόροιο ἔριδος, quemadmodum occurrit apud *Hom.* Il. H. 301. aut θυμοβόρου Il. H. 210. Cum enim ſic elingatur τὸ υ; uno fulcro detracto temporis injuria, aut minus bene perſpecto, ſupereſt *iota*, & ſic θυμοβόροι pro θυμοβόρου legitur. VILL.

8 Διαφθεῖραι. Hoc ſenſu habetur τὸ ῥαῖσαι Od. N. 151. VILL. Θυμοραϊστής. occurrit Il N. 544. Ω. 221. *Od.* X. 318, 321.

9 Θυοσκόος. Θυοσκόοι, inquit *Salmaſius*, vulgo ſunt *Aruſpices*. Hinc enim dictos fuiſſe Thuſcos ſcribit *Feſtus*; a ſacrificandi ſtudio, ex Graeco θυοσκόοι. Sic enim legendum

ἢ θυμιαμάτων κοῶν, [1] ὅ ἐςι συνιεὶς τὰ μέλλοντα.

ΘΥΡΗΘΕ΄Α. [2] ἔξω ἡμῖν·

— Θυρηθία [3] ἀμφὶς ἐκείνων.

ἐν τῇ Ξ τῆς Ὀδυσσείας.

ΘΥΡΕΟ΄Ν. [4] οὕτως λέγει τὸν τοῦ Κύκλωπος λίθον τὸν ἐπικείμενον τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἄντρου.

ΘΥ΄ΣΑΝΟΙ. [5] κροσσοί.

ΘΥ΄ΣΘΛΑ. [6] τοὺς θύρσους, ἢ κλάδους, οὓς αἱ Βάκχαι κρατοῦσι. ἔνιοι δὲ, τὰ ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκφερόμενα· οἱ δὲ, τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου.

ΘΥΩ΄-

dum pro θυοσκόοι, apud eundem *Festum*. VILL. Memorantur hoc genus Aruspices Il. Ω. 221. Od. χ. 318. 321. In ipsa autem Glossa, quamquam nihil certo mutare jubeam, tamen concinnius legeretur, ὁ διὰ τῶν θυέων ἢ θυμιαμ. κόων &c Cf. *Eustath*. *p*. 1346. *v*. 39.

1 Κοῶν. Dicitur Ionice pro νοῶν VILL. Conf. *Eustath*. *p*. 1905. *v*. 23. & *Etymol*. V. Θυόσκοος.

2 Θυρηθέα. Pro Θυρηθέα. Ἔξω ἡμῖν, lege Θυρηθία. (Vel potius θύρηθ' ἴα divisim.) Ἔξω ἡμῖν *Hes*. legit θύρηθεν. Alii cum *Barnesio* & *Berglero*, θύρηφ' ἴα. VILL.

3 Θυρηθία ἀμφίς. Od. Ξ. 352. VILL. Etiam hic ex *Apollonii* mente lege, divisis vocibus, θύρηθ' ἴα.

4 Θυρεόν. *Phrynichus* in *Eclog*. *Dict*. *Attic*. Θυρεὸν, τοῦ Ὅμηρος ἐπὶ λίθου τίθησιν ἀντὶ θύρας τὴν χρείαν παρέχοντος· οἱ δὲ πολλοὶ ἀντὶ τ ἀσπίδος τιθέασιν, οὐδενὸς τ δοκίμων κ ἀρχαίων χρησαμένου. χρὴ ἂν ἀσπίδα λέγειν. VILL. *Homero* in Cyclopis historia usurpatur haec forma *Od* ι. 240. &c. Conf. *Interp*. ad *Thom*. *Mag*. *h*. *v*. maxime Cl. *Alb*. *Obs*. *Philolog*. *p*. 374.

5 Θύσανοι. *Il*. Β 448. &c.

6 Θύσθλα. Il. Ζ. 134. de Bacchi nutricibus:

— Αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν. —

VILL. Conf. *Alb*. ad *Hesych*. *h*. *v*.

ΘΥΩΔΕΑ. [1] εὐώδη· ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων πεποίηται. καί·

—— Βωμός [2] τε θυήεις,

ὁ τεθυμιαμένος.

ΘΩΕΣ. [3] ζῶον ἄγριον.

ΘΩΗΝ. [4] ζημίαν. ὅθεν καὶ ἀθῷος, ὁ ἀζήμιος.

ΘΩΚΟΣ. καθέδρα καὶ συνέδριον· διὰ τὸ οἱονεὶ θέσκον εἶναι. [5] συνέχει γὰρ ἡμᾶς ἐκ τοῦ θεῖον· [6]

Οἱ δὲ θεοὶ [7] θῶκονδε καθίζανον. ——

ΘΩΡΗΚΟΣ ΓΥΑΛΟΝ. καθόλου γύαλα παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὀνομάζεται τὰ κοιλώματα καὶ τὰ ὀγκώδη τῶν τόπων·

Ῥῆξαι [8] δὲ θώρηκος γύαλον. ——

ὡς ἂν τις εἴποι· ῥῆξε δὲ τοῦ θώρακος τὸ κύτος. ἀπὸ τοῦ

1 Θυώδεα. V. *Od.* Ε. 264. &c.

2 Βωμός τε. Il. Θ. 48. VILL.

3 Θῶες. *Sangerm. Lex. Manuscr.* explicat: Θηρία ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γεννώμενα. VILL. Conf. Il. Λ. 474. &c.

4 Θωήν. *Il.* Ν. 669. &c.

5 Διὰ τὸ οἱονεὶ θέσκον εἶναι. Fortasse scribendum θέοχον, quod compositum erit ex θεῖν *currere*, & ἔχειν *tenere*. Solent autem Grammatici, maxime *Etymologus*, in notationibus verborum tradendis ejusmodi voces confingere. Sed video *Etym.* in θῶ sic habere: Θῶ. Τὸ ἱδρυῶ, ἐξ οὗ καὶ θῶκος, ὁ θρόνος. Unde existimo nihil mutandum esse; & θέσκον significare τὸ ἵδρυμα, seu ἵδρασμα. ex θῶ, *id est*, ἱδρυῶ. VILL. Immo vero recte emendari θέοχον, probat fere, quae mox subjicitur, notationis ratio, & *Etymologi* locus, quem proxima observatione laudabit *Villois*.

6 Θεῖον. Nullo sensu. Lege θεῖν, ut habet *Etym.* *p.* 460. *v.* 12. *seq.* Θῶκος, ἡ ὃ θεῖν ἡμᾶς ἐπίχουσα καθέδρα. VILL.

7 Οἱ δὲ θεοί. Od. Ε. 3. VILL.

8 Ῥῆξαι. Il. Ρ. 314. Lege ῥῆξε. VILL.

τοῦ [1] καὶ Ὅμηρος τὰ εἰς τὴν χεῖρα τιθέμενα ἐγγυαλίξαι [2] λέγει.

ΘΩΡΗ͂ΞΑΙ. [3] ἀφ' ἑνὸς μέρους τοῦ σώματος, καὶ θοπλίζεσθαι.

1 Ἀπὸ τοῦ. Malim ἀφ' οὗ. vel ἀπὸ τούτου.

2 Ἐγγυαλίξαι. *Il.* Α. 353. &c.

3 Θωρῆξαι. Il. Β. 11:
Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Sed fortaſſe ſcribendum θωρήσσεσθαι, ut apud *Heſ.* legitur; ob ſequens καθοπλίζεσθαι, quod magis armari quam armare ſignificat. Vel ſi retineas θωρῆξαι, legendum cum *Schol.* in Il. Β. 11. καθοπλίσαι, pro καθοπλίζεσθαι. VILL.

I.

Ἴα. μία·

Ἐν δὲ ἴα ψυχή [1] ——

κατὰ γενικήν·

Τῆς μὲν [2] ἰῆς στιχὸς ἦρχε. ——

δοτικήν·

Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ [3] ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός.

αἰτιατικήν· [4]

Τὴν μὲν ἴαν [5] Νύμφῃσι. ——

ἸΑΙ´ΝΕΤΟ. διεχεῖτο·

Αἶψα [6] δ' ἰαίνετο κηρός. ——

καὶ ἰάνθη [7], ἴσον τὸ ἐχάρη. τάχα δὲ καὶ τὰ ἄνθη, ἴα· ἐπεὶ καὶ τὴν ψυχὴν ἰαίνει καὶ διαχεῖ τέρποντα τὴν ὄψιν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐθερμαίνετο·

— Ὑπὸ

1 Ἐν δὲ ἴα ψυχή. Il. Φ. 569. VILL.

2 Τῆς μὲν ἰῆς. Il. Π. 173. VILL.

3 Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ. Il. I. 319. VILL.

4 Αἰτιατικήν. Male edidit *Montfauconius* αἰτιᾶται. VILL. Levem emendationem in Codice ſuo adſcripſerat etiam Cl. *Alb.*

5 Τὴν μὲν ἴαν. Od. Ξ. 435. VILL.

6 Αἶψα. Od. M. 175. VILL.

7 Ἰάνθη. *Il.* O. 103. &c. Conf. ſupra V. Θαλπωρή. p. 340.

— Ὑπὸ τρίποδι [1] μεγάλῳ· ἰαίνετο δ' ὕδωρ.

ἸΑΥ'ΩΝ. [2] κοιμώμενος.

ἸΑ'ΨΗ. [3] διαφθείρῃ. καὶ προΐαψε, [4] προδιέφθειρε· ἐξ οὗ τὴν μετ' ὀδύνης ἀπώλειαν σημαίνει καὶ ἐμφαίνει.

Ἰ'ΑΛΛΟΝ. [5] ἐξέτεινον.

ἸΑ'ΟΝΕΣ. οἱ Ἀθηναῖοι·

— Καὶ Ἰάονες [6] ἑλκεχίτωνες.

ἸΔΕ', σύνδεσμος ἴσος τῷ καί·

— Ἰδὲ [7] κλέος ἐσθλόν. —

Ἴ'ΔΙΟΝ. ἵδρωσεν· [8]

Ἴδιον [9] ὡς ἐνόησα, δεδάκρυντο δέ μοι ὄσσε.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων παρ' Ὁμήρῳ. ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ Κωμῳδίᾳ, πλειστάκις τὸ ἰδιόν [10] ἐστιν εὑρεῖν ἐπὶ τὸ ἱδροῦν.

ἸΔ-

1 Ὑπὸ τρίποδι. Od. κ 359. VILL.

2 Ἰαύων Il. Σ. 259.

3 Ἰάψῃ. Pertinet ad *Od*. β. 376. ubi nunc edi solet:

Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ.

Sed *Apollonius* legit Ἰάψῃ. V. infra v. Ὡς.

4 Προΐαψε. Il. Α. 3. VILL.

5 Ἴαλλον. Il. Ι. 91:

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

VILL.

6 Καὶ Ἰάονες. Il. Ν. 685. VILL.

7 Ἰδέ. Il. Ε. 3. VILL.

8 Ἴδρωσεν. Lege ἴδρωσα. Male edidit Montfauconius ἱδρώς. Ut male etiam, observante *Alberti*, posuit παρ' Ὁμήρου pro Ὁμήρῳ; & ἱδροῦσθαι pro ἱδροῦν. Vide *Etymol.* in Ἴδος. VILL.

9 Ἴδιον. Od. Υ. 204. ubi pro Δεδάκρυντο, legitur δεδάκρυνται. VILL.

10 Ἴδιον. Lege ἰδίειν, quod *Hes.* similiter explicat per ἱδροῦν. Pro ἐπὶ τὸ ἱδροῦν, lege ἐπὶ τοῦ ἱδροῦν. *Timaeus*: Ἰδίειν. Ἱδροῦν. Ubi vide Eruditiss. *Ruhnken.* VILL.

δα ἱππότην λέγουσι. ἱππότα Φοῖνιξ, [1] ὅτι φυγὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος πρὸς Πηλέα ἦλθε. ὁ δὲ Ὅμηρος οὐκ ἔοικεν ἐπὶ τούτου τάσσειν. ἔστι οὖν ὁ ἱππότης, ἱππικὸς κατὰ πόλεμον, ὡς Νέστωρ καὶ Οἰνεύς.

ἹΠΠΗΛΑ'ΤΑ. ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, [2] τῆς ἱππηλάτης, οἷον ἵππους ἐλαύνων.

ἹΠΠΙΟΧΑ'ΡΜΗΝ. ἤτοι χαίροντα ἵπποις, ἢ ἐφ' ἵππων μαχόμενον. [3]

ἹΠΠΟΔΑ'ΣΕΙΑ. [4] ἵππιον λόφον ἔχουσα.

'ΙΠ-

1 Ἱππότα Φοῖνιξ. Nusquam in *Hom.* de Phoenice; sed ἱππηλάτα Il. I. 432. Π 196. T. 311. At ἱππότα de Nestore passim dicitur, & de *Oeneo* Il. Ζ. 417. De *Phoenice* vide Il. I. 447. usque ad 476. VILL. Ἱππότα Νέστωρ, φυγάδα interpretati sunt nonnulli Grammatici *Il.* Β. 336. Sed *Apollonius*, vel *Apollonii* potius interpolator de tertio aliquo, praeter Nestorem & Oeneum, cogitasse videtur, qui & ἱππότα dicatur ab *Homero* & fuerit vere φυγάς. Memoria tantum hominem fefellit, & *Phoenicem* suggessit, loco *Phylei*, qui re vera confugit *Dulichium* *Il.* Β. 628.

> Φυλείδης, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἱππότα Φυλεύς,
> Ὅς ποτε Δουλίχιον δ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς.

Ad quem locum *Eustath.* *p.* 305. *v.* 5. διὸ καὶ ἱππότης νῦν εἰρῆσθαι δοκεῖ καὶ αὐτὸς, ἀντὶ τοῦ φυγάς.

2 Ὀρθῆς. Errat *Apoll.*, qui sic passim vocativos pro nominativis poni falso arbitratur. Hi enim sunt *Macedonum* nominativi, qui cum *sigma* tollerent ex nominibus in ΗΣ desinentibus, Η quoque in Α Dorice permutabant. VILL. Conf. supra *p.* 78. *Alb.* ad *Hesych.* v. Ἱππότα.

3 Μαχόμενον. Χάρμην γὰρ, τὴν μάχην φασὶν, apposite addit *Etymol. Magnus.* VILL. Usus est hac forma *Homer.* *Il.* Ω. 257. *Od.* Α. 257.

4 Ἱπποδάσεια. Infra haec alterâ recentiori manu addita leguntur:

> Τῷ λογισμῷ. Τῷ ἀριθμῷ.
> Εὐαγγελίας. Καλῆς ἀγγελίας.
> Ὀμφακίας. Ἀδεψήτους (sic), ὅ ἐστι μικρούς.
> Ἄντλος. Σημαίνει τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ.

VILL. Ἱπποδάσεια *Il.* Γ. 295. &c.

Ἱερὸν ἰχθύν. [1] ἤτοι τὸν μέγαν, ἢ τὸν ἄνετον, καὶ διαφέροντα τῶν ἄλλων.

Ἰέν. ἐὰν μὲν δασέως ἀναγνῶμεν, ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἀκουόμεθα, [3] ἀντὶ τοῦ ἵεσαν οἱ ποταμοί, τῆς ἵεις μετοχῆς. [4] ψιλῶς ἰέν, [5] ἑνικῶς.

Ἴηος. [6] ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ τῆς τοξείας. ἔνιοι δὲ, ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως·

— Ἴηε

1 Ἱερὸν ἰχθύν. Il. Π. 407.
— Ὡς ὅτε τις φὼς
Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν.
V. *Schol.* & *Interp.* ad *Hesych. h. v.*

2 Ἐπὶ τὸν ποταμόν. Lege ἐπὶ τῶν ποταμῶν. Alludit ad versum *Homeri* Il. Μ. 31.
— Ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
Καρρόον, ᾗπερ πρόσθεν ἵεν καλλίρροον ὕδωρ.
Vill.

3 Ἀκουόμεθα. Ineptum est. *Apographum Montfauc.* exhibet ἀκουόμεθα. L. ἀκουόμεθα.

4 Τῆς ἵεις μετοχῆς Forte legendum ἀπὸ τῆς Ἰ. μετ. Respicitur scilicet ad decretum veterum Grammaticorum, ὅτι ἐκ τῆς γενικῆς μετοχῆς ... ἀποκοπῇ τοῦ τέλους γίνεται τρίτον πληθυντικὸν παρῳχημένου χρόνου μετὰ αὐξήσεως ... τύπτοντος, ἔτυπτον ... φὺς, φύντος, ἔφυν. V. *Eustath.* p. 465. v. 14. & p. 1913. v. 17.

5 Ψιλῶς ἰέν. Vide exempla supra indicata in ἰέ. Vill. Immo vero utriusque formae explicatio ad unum pertinet *Homeri* locum laudatum, *Il.* Μ. 32. de quo ita *Eustath.* p. 891. v. 11. Τὸ ἵεν, ἢ ψιλοῦται, κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο ὕδωρ, ἐκ τοῦ ἴεν, οὗ καὶ μετοχὴ τὸ ἰών: ἢ δασυνόμενον ἀντὶ τοῦ ἔπεμπον οἱ ποταμοὶ νοεῖται, γίνεται δ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱεὶς, ἱέντος, ἀποβολῇ τῆς τος &c. Conf. *Etymol.* p. 467. v. 21. *seq.*

6 Ἴηος. Lege ἰήϊος; aut potius ἤϊος, nisi obstaret series litterarum. Vill. Quod si legeris ἰήϊος, quamvis conveniat interpretatio & *Hesych.*, tamen & Glossa aliena irrepsisse debebit in Lexicon *Homericum*, & nihil quidquam faciet ad exemplum subjectum. Itaque restituendum omnino est ἴηε, & cogitandus imperitus compilator, qui male scriptam formam alieno posuerit loco. Ipsa certe explicatio nihil differt a communi Grammaticorum de no-

— Ἴηε [1] Φοῖβε. —

ἼΘΜΑΤΑ. [2] βήματα.

ἸΘΥ'Ν. τῆς διανοίας τὴν ὁρμὴν, τουτέστι, τὴν διάθεσιν·

— Σύ τ' ἐγώ [3] τε γυναικῶν γνώομεν ἰθύν.

θέλει γὰρ εἰπεῖν τὴν διάθεσιν.

ἸΘΙ'ΝΤΑΤΑ. [4] ὀρθώτατα.

ἸΘΥΠΤΙ'ΩΝΑ. [5] τὴν εἰς εὐθὺ πετομένην·

Δεύτερος [6] αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα.

Ἶ́ΘΑΡ. εὐθέως. τινὲς δὲ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφουσιν·

— Εἶθαρ [7] δὲ προσηύδα.

ἸΘΥ'Σ ΝΗΩ'Ν. ἐπ' εὐθεῖαν, ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς·

Ἦ ῥ' ἰθὺς [8] νηῶν κονίην φέρεν. —

τὸ

nomine ἤιος, doctrina, quam tradit *Etymol.* p 469. v. 80. Τὸ δὲ ἤιε Φοῖβε (*Il.* O. 365. Y. 152.) — Ἀρίσταρχος δασύνει. ἐπεὶ παρὰ τὸ ἵημι ἐγένετο. ἀπὸ γὰρ τῆς ἕσεως τῶν βελῶν ἐκλήθη ἤιος. Οἱ δὲ ψιλοῦσιν ἀπὸ τῆς ἰάσεως. Conf. *Schol.* ad *Il.* *Il.* *Eustath.* 1020. v. 16.

1 Ἴηε Φοῖβε. Lege ut Il. O. 365, & Y. 152. ἤιε. VILL.

2 Ἰθμαὶ. *Il.* E. 778. ibique *Schol.*

3 Σύ τ' ἐγώ τ' Od. Π. 304. VILL.

4 Ἰθυντάτα. *Il.* Σ. 508. Ὀρθώτατα recte in suo *Codice* emendarat Cl. *Alberti*, Ὀρθότατα.

5 Ἰθυπτίωνα. Ἰθυκτίωνα legendum censet apud *Eustath.* *Aristarchus*. VILL.

6 Δεύτερος. Il. Φ. 169. VILL.

7 Εἶθαρ. Il. M. 353. VILL. Ad varietatem lectionis, quam unus adhuc nobis indicavit *Apollon.*, ἶθαρ, referetur etiam *Hesychii* Glossa. Ἶθαρ, εὐθέως, ταχέως.

8 Ἦ ῥ' ἰθύς. Il. M. 254. VILL.

τὰ δὲ ἐνόματα διὰ τῦ Ι γράφεται, ἤτε Ἴρις, καὶ ὁ Ἶρος.

Οὕνεκ' [1] ἀπαγγέλλεσκε κιὼν ὅτε πϰ τις ἀνώγοι.

ἸΡΕΣΣΙΝ [2] ἘΟΙΚΌΤΕΣ. ϰ τῷ χρώματι, ἀλλὰ τῷ σχήματι. οἱ γὰρ ὄφεις ἐφ' ὧν τέτακται, ἑλοι συνεστραμμένοι πλὴν τ̃ τραχήλων. ἴριδας δὲ εἶπε, τὰς ἐν τῷ ϰρανῷ φαινομένας ζωνοειδεῖς. [3]

ἾΣ. [4] ἰσχύς.

ΙΣΑΣΙ. [5] γινώσκϰσι.

ἸΣΘΜΙΟΣ. [6] κόσμος περιτραχήλιος. τ̃ ἅπαξ εἰρημένων.

ΙΣΚΕΝ. [7] εἴκαζεν, ὡμοίϰ.

1 Οὕνεκ'. Od. Σ. 7. VILL.

2 Ἴρεσσι. Sic quoque in *Hesychio* habetur: at nunc legitur ἴρεσσιν. VILL. Vid. *Il.* Λ. 27. & conf. *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

3 Ζωνοειδεῖς. Male legit *Alberti* l. l. ζωνοδεῖς. In Mſ. Codice habetur, quemadmodum legendum cenſet, ζωνοειδεῖς, *id eſt*, ἴριδας, ut merito repetit *Schol.* VILL. *Alberti* ſcilicet legere Codicem non poterat, niſi deſcriptum a *Montfaucono*, qui dedit ipſi ζωνοδεῖς.

4 Ἶς. *Il.* Λ 667. &c.

5 Ἴσασι. *Il.* Υ. 214. &c.

6 Ἴσθμιον. Od. Σ. 299. VILL.

7 Ἴσκεν. Occurrit Od. Τ. 203:

Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα

Ubi *Euſtathius* docet, τὸ ἴσκε a *Lexicographis* explicari ἔλεγεν; ſed ab accuratioribus Criticis ſumi pro ἤισκεν, *id eſt*, εἴκαζεν ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν. Sic *Heſ.* explicat, εἴκαζε, ὡμοίϰ; & *Schol* habet: τινὲς βϰλονται τὸ ἔλεγε σημαίνειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἤισκε, τὸ εἴκαζεν, ὡμοίϰ. Et idem ſignificat ac in *Heſiodi Operibus* τὸ ἔισκεν, verſu 62:

— Ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐίσκειν.

Docet *Apollon. Rhodii Schol.* 1. 834. in hoc quidem, quem explicat loco, ἴσκεν ſumi pro *dicebat*; at apud *Hom.* ſignificare, *comparabat*; *aſſimulabat*. VILL. *Od.* Χ. 31. Ἴσκεν

'ΙΛΑΣΣΙ. [1] ταῖς ἐξ ἱμάντων στρεπτοῖς. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν εἵλησιν τῶν σχοινίων, ἢ ἱμάντων.

'ΙΛΥ'ΣΩ. [2] ἰλύϊ περικαλύψω.

'ΙΜΑ'ΣΘΛΗΝ. [3] μάστιγα· ἀπὸ τοῦ ἱμάσσειν, ὅ ἐστι μάστιγι τύπτειν.

'ΙΜΑ'Σ. ἐστὶ μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν νοουμένου·

— Οἱ δέ τ' ἔνερθεν [4] ὑποσσείουσιν ἱμᾶσιν.

ἐπὶ δὲ τοῦ κανόνος τοῦ συνέχοντος τὴν θύραν·

'Ες θάλαμον [5] δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῗδος ἱμάντα.

ἐπὶ-

1 'Ιλάσσι. Scribe 'Ιλλάσι. Vill. Adscripserat etiam Cl. *Albertus* „ 'Ιλλάσι *Il.* Ν. „ 572."

2 'Ιλύσω. Nunc quidem edi solet *Il.* Φ. 319.

— Τὰ τεύχεα καλὰ . . .
μαλὰ νείοθι λίμνης
Κείσετ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· κὰδ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν.

Verum *Apollon.* legit 'Ιλύσω: quae varietas notata etiam est in excerptis *Schol. Mstorum* apud *Barnes.* & in *Schol. Msto Biblioth. Reg. Eustathius*, haud scio utrum *Apollonii* hoc, an vero aliud respexerit *Lexicon Homericum*, quum scripsit, *p.* 1238. *v.* 4. Περὶ δὲ τοῦ Εἰλύσω. ἰστέον ὅτι ἐν λεξικῷ παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον ἐκτεθειμένῳ, φέρεται αὐτὸ ἐν τῷ Ι στοιχείῳ, 'Ιλύσω τὸ περικαλύψω ἰλύϊ &c. Eodem pertinet *Hesychii* Glossa 'Ιλύσω. & *Aristarchum* quidem praetulisse hanc formam, efficias fere ex *Scholiis* laudatis. 'Αρίσταρχος δέ φησι . . . εἶναι . . . τὸν νῦν τοιοῦτον, πολλῇ ἰλύϊ οὐκ ὀλίγον πλῆθος τῶν ποταμίων λίθων, ἐπιστορεύσας χύσω. Ambae tamen formae, quamvis accurate distinguant Grammatici, parum forte differunt. Ejusdem enim stirpis propagines, Ἴλω, Ἴλλω, 'Ιλύω, 'Ιλέω, Εἰλέω. *nihil inter se discrepant, si primam significandi radicem spectes, quae sita est in volvendo.* Vid. *T. H.* & *Rubnken.* ad *Tim. p.* 52. *Valck.* ad *Theocr. Adoniaz. p.* 247.

3 'Ιμάσθλην. *Il.* Θ 43. &c.

4 Οἱ δέ τ' ἔνερθεν. *Od.* Ι. 385. Unde pro ἱμᾶσιν. lege ἱμάντι. Vill.

5 'Ες θάλαμον. Od. Α. 802. Vill.

'ΙΣΤΟΔΟ'ΚΗ. [1] τὸ διὰ μέσης τῆς νεὼς φράγμα, εἰς ὃ κατακλινόμενος τίθεται ὁ ἱςός.

'ΙΣΧΑΝΑ'ΑΣΘΑΙ. [2] ἀπέχεσθαι.

'ΙΣΧΑΝΟ'ΩΝΤΟ. [3] κατείχοντο. ἐκωλύοντο.

"ΙΣΑΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπορεύοντο·

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν [4] σιγῇ. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγίνωσκον·

'Αλλὰ Θέτις τε [5] καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἵ μ' ἐσάωσαν.

ΙΤΥΣ. ἡ ἐσχάτη περιφέρεια τῆς ἀσπίδος. καὶ ἡ τοῦ τροχοῦ ἁψίς. ἔςι δὲ καὶ παντὸς τοῦ περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. ὅτ' ἂν οὖν λέγῃ·

— 'Οφρ'

&c. Conf. *Valck. Animadv.* ad *Ammon.* II. 8. *p.* 114.

1 'Ιστοδόκη. Vide *Polluc.* in ἱστοδόκη I, 93. VILL. Add. *Il.* A. 434. ibique *Schol.*

2 'Ισχανάασθαι. In *Homero* non legitur ἰσχανάασθαι; sed ἰσχανάασθω. Il. E. 234:

— Μηδέ τις ἄλλην
Λαῶν ἐτρυνέτω πολέμου ἰσχανάασθω.

id est, remaneat, a bello abstineat. VILL.

3 'Ισχανόωντο. Il M. 38.

4 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν. Il. Γ. 8. VILL.

5 'Αλλὰ Θέτις Il. Σ. 405. Ubi hodie legitur ἴσαν, quod *Schol.* explicat παρεγένοντο. Sed *Apollon.* ἴσαν, *noverant*, legisse videtur; quam quidem Lectionis varietatem se primum observavisse merito gloriatur *Clarissimus Alberti*, & favere praecedentia observat:

— Οὐδέ τις ἄλλος
"Ηδειν, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

VILL. Eadem *cognoscendi* significatio cernitur *Od.* Δ. 772. Unde Cl. *Albertus*, ad *Hesych. h. v.*, errorem recte minuit *L. Bos*, Viri Cl., ἴσαν ab *Homero* poni *tantum*, pro ἐπορεύθησαν, quem tamen, nescio quomodo, in *Suida* explicando, secutus est accuratae doctrinae Criticus, *Toupius*, *Emendat* in *Suid. t.* II *p* 40. „ Hoc sensu apud *Homerum* „ gaudet vox ista, & *prae-* „ *terea nullo.* " — Una tan-

ἸΟΔΝΕΦΕΈΣ. [1] ἤτοι μέλαν, ἢ ἄνθει ὅμοιον.

ἸΟΕΙΔΕΌΣ. [2] μέλανος.

ἸΟΊ. τὰ βέλη, ἀπὸ τοῦ ἰέναι. [3]

ἸΌΕΝΤΑ. [4] σίδηρον, τὸν εἰς ἰῶν χρείαν, ὅ ἐστι τῶν βελῶν.

ἸΌΜΩΡΟΙ. [5] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, οἱ τοὺς ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες. καὶ τὸ ὑλακόμωροι [6] παραπλησίως, καὶ τὸ ἐγχεσίμωροι. [7] βέλτιον δὲ ἀκούειν, οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένοι, καὶ οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν πεπονημένοι, καὶ

1 Ἰοδνεφές. Od. Δ. 135. &c. Conf. *Hesych.*

2 Ἰοειδέος. *Od.* Ε. 56. Eandem Glossam iterum habet *Hesych.* ubi conf. *Alb.* ad v. Ἰοειδέι.

3 Ἰέναι. *Hesychius* addit: ἢ ἀπὸ τοῦ, ἰοῦ. ἐχρίοντο γὰρ φαρμάκῳ τινὶ αἱ ἀκίδες αὐτῶν. VILL. Conf. *Il.* Λ. 387. &c. *Etymol. p.* 472. *v.* 49.

4 Ἰόεντα. Il. Ψ. 850.

Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον.

VILL. Quod si vera est viri praestantissimi, *Ant. Askew*, quae mox a *Villois.* subjicietur, observatio, priorem perpetuo longam esse in Ἰὸς *sagitta*, brevem in Ἴον *viola*, Ἰόεντα etiam σίδηρον, non ἀπὸ τῶν ἰῶν, dictum censeamus oportet, sed, uti habet *Schol.* ad *l. l.*, simpliciter interpretemur, μέλανα.

5 Ἰόμωροι. Ingeniosissime & acutissime *Antonius Askew*, laudatus in editione *Hesychiana Alberti*, haec habet: „ἰόμωροι non" inquit „, ut „ vulgo putatur, ab ἰὸς, sagitta, sed ab ἴον, viola. „ Ἰὸς enim *sagitta* syllabam „ primam habet longam; ἴον „ vero *viola* semper correptam: quod liquido cuivis „ patebit, qui loca omnia, „ in quibus haec vox occurrit, contulerit. Debet ergo in illo *Homeri* reddi, „ fato violae destinati, *id est*, brevis aevi; sensu plano & perspicuo, atque integerrimo." VILL.

6 Ὑλακόμωροι. *Od.* Ξ. 29. Π. 4.

7 Ἐγχεσίμωροι. *Il.* Π. 134. &c. Vid. supra *p.* 238. & maxime, de omni hac compositorum classe, *Eustath. p.* 998. *v.* 42. *seq.*

ἸΦΘΙ'ΜΗ. ἀγαθή.[1] ἔστιν δὲ καὶ ὄνομα κύριον Ἰφθίμη, ἡ τῆς Πηνελόπης ἀδελφή·

Ἰφθίμη[2] κούρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο.

ἀναγνωστέον οὖν οὕτως·

Οὕνεκά μ'[3] αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ[4] τανυπέπλῳ
Θυγατέρ'.

εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς·

— Ἰφθίμη τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων.

ἼΨΑΙ.[5] φθεῖραι. τὸ αὐτὸ, ἰάψαι.

ΙΩΓΗ'. ὁ αἰγιαλὸς καὶ ἡ ὑποκάτω γῆ. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ὑποσκέπη.[6]

ἸΩΗ'

1 Ἰφθίμη ἀγαθή. *Il.* E. 415. Conf. *Hesych.*

2 Ἰφθίμη κούρη. *Od.* Δ. 797.

3 Οὕνεκά μ'. Od. O. 362. VILL.

4 Κτημένῃ. Lege Κτιμένῃ. Vides illum punctum majus ponere post θυγατέρα, & tum ab initio legere, Ἰφθίμη, in nominativo; ut proprium nomen Ἰφθίμη sit, non appellativum. Contra sic se habet vulgata Lectio:

Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα
Κτιμένῃ τανυπέπλῳ
Θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων

VILL. Quae sit ista lectionis varietas, quam proponit Grammaticus, *Od.* O. 362, non possum equidem extricare. De usu adjectivi vario V. *Etymol.* *p.* 480. *v.* 41.

5 Ἴψαι ἴψαι est Il. A. 454. Π. 237. ἴψεται. Il. B. 193.

6 Ὑποσκέπη. Sic una voce legitur in Codice Mss. ὑποσκέπη, quod vocabulum ab omnibus quidem *Lexicis* exulat, sed ideo non rejiciendum esset; cum id multis aliis accidat. Sed vide an non melius scriberetur, ut & edidit *Alberti*, ὑπὸ σκέπῃ. Tunc enim alluderet ad hunc *Homeri versum*, ab *Hes.* laudatum, Od. Ε. 533:

Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὗδον
Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

Hic vides τὸ ὑπὸ σκέπῃ esse glossam τοῦ ὑπὸ ἰωγῇ. VILL.

δα ἱππότην λέγουσι. ἱππότα Φοῖνιξ, [1] ὅτι φυγὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος πρὸς Πηλέα ἦλθε. ὁ δὲ Ὅμηρος οὐκ ἔοικεν ἐπὶ τούτου τάσσειν. ἔστι οὖν ὁ ἱππότης, ἱππικὸς κατὰ πόλεμον, ὡς Νέστωρ καὶ Οἰνεύς.

ἹΠΠΗΛΑ΄ΤΑ. ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, [2] τῆς ἱππηλάτης, οἷον ἵππους ἐλαύνων.

ἹΠΠΙΟΧΑ΄ΡΜΗΝ. ἤτοι χαίροντα ἵπποις, ἢ ἐφ' ἵππων μαχόμενον. [3]

ἹΠΠΟΔΑ΄ΣΕΙΑ. [4] ἵππιον λόφον ἔχουσα.

Ἱπ-

1 Ἱππότα Φοῖνιξ. Nusquam in *Hom.* de Phoenice; sed ἱππηλάτα Il. Ι. 432. Π 196. Τ. 311. At ἱππότα de Nestore passim dicitur, & de *Oeneo* Il. Ζ. 417. De *Phoenice* vide Il. Ι. 447. usque ad 476. Vill. Ἱππότα Νέστωρ, φυγάδα interpretati sunt nonnulli Grammatici *Il.* Β. 336. Sed *Apollonius*, vel *Apollonii* potius interpolator de tertio aliquo, praeter Nestorem & Oeneum, cogitasse videtur, qui & ἱππότα dicatur ab *Homero* & fuerit vere φυγάς. Memoria tantum hominem fefellit, & *Phoenicem* suggessit, loco *Phylei*, qui re vera confugit *Dulichium* *Il.* Β. 628.

Φυλείδης, ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς,
Ὅς ποτε Δουλίχιον δ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς.

Ad quem locum *Eustath.* *p.* 305. v. 5. διὸ καὶ ἱππότης νῦν εἰρῆσθαι δοκεῖ καὶ αὐτὸς, ἀντὶ τοῦ φυγάς.

2 Ὀρθῆς. Errat *Apoll.*, qui sic passim vocativos pro nominativis poni falso arbitratur. Hi enim sunt *Macedonum* nominativi, qui cum *sigma* tollerent ex nominibus in ΗΣ desinentibus, Η quoque in Α Dorice permutabant. Vill. Conf. supra *p.* 78. *Alb.* ad *Hesych.* v. Ἱππότα.

3 Μαχόμενον. Χάρμην γὰρ, τὴν μάχην φασὶν, apposite addit *Etymol. Magnus.* Vill. Usus est hac forma *Homer.* *Il.* Ω. 257. *Od.* Α. 257.

4 Ἱπποδάσεια. Infra haec altera recentiori manu addita leguntur:

Τῷ λογισμῷ. Τῷ ἀριθμῷ.
Εὐαγγελίας. Καλῆς ἀγγελίας.
Ὀμφακίας. Ἀδεψήτους (sic), ὅ ἐστι μικρούς.
Ἄγλος. Σημαίνει τὸ ἐν τῷ αἰγλίῳ ὕδωρ.

Vill. Ἱπποδάσεια *Il.* Γ. 369. &c.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ

ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

TOMUS SECUNDUS.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ

ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ,

Κ.

ΚΑΓΧΑΛΟΏΣΑ. [1] χαίρουσα· διὰ τὸ ἐν χαλάσματι εἶναι τὴν ψυχὴν, τοῦτ᾽ ἔστιν, ἐν ἀνέσει.

ΚΑΔΔΕΘΟΡΕ. κατέθορεν δὲ, ὅπερ ἴσον ἐστὶν τὸ [2] κατεπήδησεν.

ΚΑΔΔΡΑΘΕΤΗΝ. καταδραθέτην, ἐκαθέσθισαν. [3] οἱ δὲ Ἀττικοὶ, καταδαρθεῖν ἐπὶ τοῦ κοιμᾶσθαι.

ΚΑΈΙ-

1 Καγχαλόωσα. *Od.* Ψ. 159.

2 Τὸ. Mallem τῷ. Occurrit Il. Δ 79. ubi legitur: Κὰδδ᾽ ἔθορ᾽ ἐς μέσσον. — Ad marginem *Mſ. Codicis* legitur: Καθέρμισον, Κατάταξον, κατοίκισον, κατάπαυσον. VILL.

3 Ἐκαθέσθισαν. Lege ἐκαθέσθη-

ΚΑ'ΕΙΡΑ. Καρική.

Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα. [1] —

ΚΑΙ'ΝΥΣΘΑΙ. νικᾷν· [2]

Οἷος [3] δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ.

ΚΑΙΡΟΣΕ'ΩΝ. εὖ κεκερωμένων. [4] κέρατα [5] γὰρ ἔτι καὶ νῦν λέγεται τὰ διαχωρητικὰ τῶν στημόνων πλέγματα.

ΚΑΙ

ἐθηται. Vide Od. o. 493. Vill. Praeterquam quod pro καὶ δ', δραθέτην, lectionem confirmat *Apollonius*, inde a *Barnesii* editione recte nunc receptam, καὶ ἐδραθέτην, interpretationem etiam habet, a nemine, quantum novi, Grammaticorum notatam, ἐκαθέσθηται, quae, cum ab ipsa loci sententia non abhorret, tum vero eo forte est antiquior, quo minus vel scriptoris vel Lexicographi cujusquam auctoritate potest confirmari. Quod autem in ultima Glossa addit *Apollonius* οἱ δὲ Ἀττικοὶ &c., ita est accipiendum, ut tamen Ionicus scriptor *Hippocrates* eadem usus sit forma. v. *Alb.* ad *Hesych.* v. καταδαρθεῖν.

1 Μηονὶς, ἠέ. Il. Δ. 142. Vill. Eodem hoc loco usus est *Thom. Magist. p.* 494. ubi versum turbat nomen γυνή.

2 Νικᾷν. Sic *Hesiod. Scut. Herc v.* 4.

Ἢ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων.

Vill.

3 Οἷος δή με. Od. Θ. 219. Vill.

4 Κεκερωμένων. Mallem, ut habetur apud *Hes.* & *Schol.* κεκαιρωμένων. Vill.

5 Κέρατα. Hic quoque mallem καιρώματα. Od. Η. 107:

Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.

Vill. Pro κέρατα haud scio an rectius legeretur καῖροι. *Hesych.* v. Καιροσέων . . . καῖροι δὲ τὸ μίτον φασίν. *Eustath. p.* 1571. *v.* 56 καῖρος δέ φασι, καὶ καίρωμα τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχεῖσθαι. ἐξ οὗ καὶ καιρωστρίδες, ἢ καιρωτίδες γυναῖκες παρὰ Καλλιμάχῳ ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι. οὐ δὴ Καλλιμάχου καὶ τὸ, ὑδάτινον καίρωμα ὑφάντεστιν ὁμοῖον. Eadem fere docet *Etymol. p.* 498. *v.* 7. non uno ille vitio inquinatus, pro καῖρος enim καίρως, et pro καιρωστρίδας vel καιρωτίδας temere editur καιρωτίδας. [Conf. Cl. *Valck.* in *Var. Lect.* ad *Il.* x. *p.* 62.] et in fragmento denique *Callimacheo* omittitur nomen καίρωμα. v. *Bentl.* ad *Callim. Fragm.* CCXCV.

ΚΑῚ ἌΛΛΟ. [1] καὶ ἄλλοτε.

ΚΑΚΌΣ. δειλός·

> Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ [2] τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ.

καί·

> — Κακὸς δ' ἐς [3] μέσον ἔλασσεν.

ΚΑΚΚΕΊΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ καταχαῦσαι· [4]

> Ἀλλά μοι κακκεῖαι [5] σὺν τεύχεσιν. —

σημαίνει καὶ τὸ κατακοιμηθῆναι.

CCXCV. Caeterum pro καιροσίων quod editiones occupavit, in laudato *Homeri* loco, lectum etiam ab antiquis fuisse καιροσσέων &c. Glossae probant *Hesychii* et *Etymol.* p. 499. *vs.* 43. Conf. *Ernest. ad. l. l.*

1 Καὶ ἄλλο. Lege καὶ ἄλλως, ut apud *Homer.* Il. I. 695. & *Hes.*, qui interpretatur, καὶ ἄνευ τούτων. VILL. Imo vero pertinet Glossa ad *Il.* Ξ. 249.

> Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή.

Schol. Ἢ κατ' ἄλλο .... ἢ ἄλλοτε. *Eustath.* p. 983. v. 17. οἱ ἀκριβέστεροι ἐπίῤῥημα νοοῦσι, τὸ ἄλλο, ἐξ ἀποκοπῆς Αἰολικῆς τοῦ ἄλλοτε. Itaque in ἀκριβεστέροις illis fuit *Apollonius.*

2 Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ. Il. N. 479. VILL.

3 Κακὸς δ' ἐς. Il. Δ. 299. Male legit *Montfauconius* κακὸς ἐμέσσεν: & pejus corrigit, ἐκ μέσσου. VILL.

4 Καταχαῦσαι. Male *Montfauconius* edidit καταχαῦσθαι. VILL.

5 Ἀλλά μοι κακκεῖαι. Lege με; & pro κακκεῖαι, quod in *Hes.* quoque reperitur, hodie legere est κακκῆαι. Od. Λ. 74. Saepe apud *Hom.* reperitur κακκείοντες, *id est*, *cubaturi.* Merito elegantissimus *Pierson. ad Moerin Atticist.*, voce ἀπαλλαξείοντες, eos non audiendos censet, qui verbum κακκείειν ad classem verborum desiderativorum in ειω referre volunt. VILL. Eadem varietate, qua κακκῆαι & κακκεῖαι, scribitur etiam κήαντο & κείαντο *Il.* I. 88. κηάμενοι & κειάμενοι. *Il.* I. 234. κηάμενος & κειάμενος. *Od.* Ψ. 51. κήαντες & κείαντες *Od.* I. 231. κατακηέμεν & κατακειέμεν. *Il.* H. 408. &c. Quae varietatum observatio, cum sedes prodit Glossarum *Hesychii* κειάμενοι, κείαντες. &c. tum vero viam aperire videtur, qua

ΚΑΚ' ὈΣΣΟΜΕΝΟΣ.[1] κακῶς ὑποβλεψάμενος.

ΚΑΚΑ'. ἐπὶ τοῦ ὀνομαστικοῦ·

'Αιεί τοι[2] τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσί. —

ἀντὶ δὲ τοῦ κακοῦ·[3]

— Οὐδέν σε[4] ῥέζω κακόν. —

ΚΑΛΑ'. ἐπὶ μὲν τοῦ καλῶς·

Τηλέμαχ', οὐ μὲν[5] καλὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησαι.

ὀνοματικὸν δέ·

Τεύχεα[6] καλὰ φέρουσα. —

ΚΑΛΛΙ'ΣΦΥΡΟΣ.[7] ἀπὸ ἑνὸς μέρους τὴν ὅλην καλὴν βούλεται δηλοῦν.

ΚΑ-

qua ipſam Homeri manum indagemus, ubicunque, in ſimilibus formis, locum diphthongi litera occupavit *Homero* recentior, H.

1 Κάκ' ὀσσόμενος. Alii una voce cum *Hesych.* legunt κακοσσόμενος. Occurrit Il. Α. 105. Quidam, cum *Porphyrio* & *Anonymo Schol. Graeco*, ab Alberti laudato, interpretantur: ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενοι τῇ θείᾳ φωνῇ, λοιδορῶν. Agamemnon enim iratus Chalcanta ſic alloquitur verſu ſequenti:

Μάντι κακῶν, οὐ πώποτ' ἐμοὶ τὸ κρήγυον εἶπας.

quod ſatis conveniret. VILL. Conf. Cl. *Valck. diſſert. de Schol in Homer. p.* 108. &, qui ex *Porphyr.* Q H. C. XVII. profecit, *Schol. Ven. ad l. l.*

2 'Αιεί τοι Il. Α. 107. VILL.

3 Κακοῦ Lege κακῶς. Prius enim nomen eſſe ſtatuit, poſterius vero vice adverbii poni; ut in καλὰ, primum quidem habet: ἐπὶ μὲν τοῦ καλῶς; deinde vero, ὀνομαστικὸν δέ. VILL.

4 Οὐδέν σε. Il. Ω. 370. VILL.

5 Τηλέμαχ', οὐ μέν. Od. Ο. 10. Pro οὐ μὲν hodie legitur in verſu, οὐκ ἔτι, & δὴν pro τῆλ', VILL. *Apollonii* lectionem τῆλ' Codicum atque interpretum auctoritate, merito praetulit Cl. *Erneſt.*

6 Τεύχεα. Il. Σ. 137. VILL.

7 Καλλίσφυρος. Od. Ε. 333.

1. Κα

ΚΑΛΑΥ'ΡΟΠΑ. [1] ξύλον, ὅπερ οἱ βουκόλοι ἔχουσιν.

ΚΑ'ΛΥΚΑΣ. κόσμου γένος·

— Κάλυκάς [2] τε καὶ ὅρμους.

ΚΑ'ΛΛΕΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ μύρου τῆς Ἀφροδίτης.

Κάλλει μὲν [3] οἱ πρῶτα πρόσωπά τε [4] καλὰ κάθηρεν.

ἐπι δὲ τοῦ παρ' ἡμῖν κάλλους·

Κάλλει καὶ [5] χάρισι σίλβων. —

ΚΑΛΗ'ΤΟΡΑ. ἐπιθετικῶς. [6] κήρυκος τοῦ Ἰδαίου ἀπὸ τοῦ καλεῖν πεμπομένου.

ΚΑΜΜΟΝΙ'ΗΝ. τὴν ἐκ καταμονῆς δίκην. [7] δὶς δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

ΚΑ-

1 Καλαύροπα. *Il.* Ψ. 845.

2 Κάλυκάς τε. Il. Σ. 401. VILL.

3 Κάλλεϊ μέν. Od. Σ. 191. VILL.

4 Τε. Pro τε in *Manuscripto* habetur τά. VILL.

5 Κάλλεϊ καί Od. Z. 237. ubi χάρισι pro χάριτι. VILL.

6 Ἐπιθετικῶς. Lege ἐπίθετον κήρυκος, vel ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα, & sequentia in accusativo vel denique ἐπιθετικὸν, scilicet ὄνομα: & deinde, ἐπὶ τὸ καλεῖν πεμπομένου, pro ἀπὸ τοῦ καλεῖν πεμπομένου. Conf. Il. Ω. 577. VILL.

7 Δίκην. Lege νίκην. Il. X. 257:

— Αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, —

ait Hector Achilli. Et Il. Ψ. 661. Achilles praemia proponens duobus viris, sic loquitur:

— Ὧι δέ κ' Ἀπόλλων
Δώῃ καμμονίην. —

Hes. interpretatur: τὴν ἐκ κατὰ μόνας μάχης νίκην; ubi alii cum *Eustathio*, favente *Apollonio* & *Schol.*, legunt, τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην, vel κατὰ μόνας μάχην, vel unica dictione καταμόνας. Et sic quidem derivaretur ex κατὰ & μόνος *solus*. Sed aliam rationem affert *Plutarchus* in libello *de audiendis Poëtis*: ἐκεῖνο μὲν γὰρ φιλολόγον καὶ οὐκ ἀηδὲς, ὅτι καμμονίην νίκην Αἰολεῖς, τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας καλοῦσι. Sic καμμονίην pro

ἸΩΗ΄. ὑπὸ [1] μὲν τῆς φωνῆς καὶ βοῆς·

— Τὸν δ' αἶψα [2] περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή.

ὑπὸ δὲ τῆς πνοῆς·

— Ὑπὸ Ζεφύροιο [3] ἰωῆς.

ἸΩΚΗ΄. [4] ἡ δίωξις, ἀπὸ τῆς εὐθείας, τῆς ἰῶξ.

ἸΩ΄Ν. πορευόμενος, ἢ συντελικῶς, ἐλθών. ἐπεὶ πᾶσα μετοχὴ ὀξύτονος εἰς ΩΝ λήγουσα, ἐστιν συντελική·

Ἀλλ' [5] ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

ἸΩ΄Ι. ἐνί· [6]

Οἱ μὲν πάντες [7] ἰῷ κίον ἤματι κείνῳ.

1 Ὑπό. Pro ὑπὸ, mallem ἐπὶ. VILL. Mox etiam pro ὑπὸ δὲ τῆς πνοῆς legere praestiterit ἐπὶ δὲ τῆς πνοῆς.

2 Τὸν δ' αἶψα. Il. Κ. 139. VILL.

3 Ὑπὸ Ζεφύροιο. Il. Δ. 276. VILL.

4 Ἰωκή Non potest descendere ἰωκὴ, ex nominativo ἰὼξ, cum sit ipse nominativus. Scribe ergo ἰῶκα, ut legitur Il. Α. 600:

Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν.

VILL. Ἰωκὴ tamen est etiam apud *Homer. Il.* Ε. 740. *Schol.* interpretatur ἡ δίωξις. Utramque formam confudit Grammaticus. Nisi post ἡ δίωξις exciderit forte, alterius Glossae caput, Ἰῶκα, ἀπὸ τῆς &c.

5 Ἀλλ' ὅτε δή. Od. Γ. 286. VILL.

6 Ἐνί. Male in *Cod. Ms.* ἔνιοι, pro ἐνὶ οἱ, ut separatim edidimus. VILL.

7 Οἱ μὲν πάντες .... κείνῳ. Il. Ζ. 422. Tolle κείνῳ, & substitue Ἄϊδος εἴσω. VILL. Vulgatam lectionem οἱ μὲν &c., *Apollonii* etiam auctoritas tuetur ab innovatione *Barnesiana*, Τοί μιν.

K.

ΚΑΡΧΑΡΟ'ΔΟΝΤΕΣ. [1] τραχυόδοντες.

ΚΑ'ΡΤΟΣ. [2] κράτος καὶ ἰσχύς.

ΚΑΡΤΕΡΟ'Σ. [3] ἰσχυρός.

ΚΑ'ΡΨΩ. ξηραινῶ.

Κάρψω μὲν [4] χρόα καλὸν. —

ΚΑΡΧΑΛΕ'ΟΙ [5] κατάξηροι·

Δίψῃ [6] καρχαλέοι. —

ΚΑ'ΡΗ. [7] Ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ κάρα λέγουσιν, τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ Α, τοῦτο Ἰακῶς Ὅμηρος κάρη λέγει. ἰδιάζον δέ ἐστιν τὸ κάρα. μόνον γὰρ οὐδέτερον εἰς τὸ Α ἐκτεταμένον λέγει, καὶ τὴν γενικὴν ἔχει μόνον τὴν αὐτὴν τῇ εὐθείᾳ τοῦ κάρα, τὴν δὲ δοτικὴν ὁμόφωνον τῷ κάρα, τῇ γραφῇ διαφέρουσαν τῆς τοῦ Ι προθέσεως. [8] καὶ πληθυντικῶς τὰ κάρα, ὅπερ Ὅμηρος διὰ τοῦ Ν λέγων δῆλον ἡμῖν ποιεῖ·

— Νε-

1 Καρχαρόδοντες. Il. N. 198: — Κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων VILL. Scripsit forte *Apollon.* Καρχαρόδοντε, ex *Il.* K. 360. Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνες Ubi *Schol.* ἐπικαμπεῖς ὀδόντας ἔχοντες ἢ τραχεῖς.

2 Κάρτος. Saepissime apud Poëtam recurrit.

3 Καρτερός. Saepe *Homero* frequentatum.

4 Κάρψω μὲν. Od N. 398. Male in MS κάρψομαι. VILL.

5 Καρχαλέοι. Alii in versu *Hom.* legunt καρφαλέοι. *Hesychius* habet καρχαλέοι, & *Apoll. Rhod.* III, 1057. καρχαλέοι κύνες. Pro quo, observante *Alberti*, *Etymologus Magnus*, καρχαρέοι κύνες Et *Lex. Manuscriptum Sangermanense*: Καρφαλέον. ξηρὸν καὶ καρχαλέον, κατάξηρον. ubi vides utraque conjungi. VILL.

6 Δίψῃ. Il Φ. 541. VILL. V. *Ern. ad l. l.*

7 Κάρη. Frequentissimum *Homero*

8 Τῆς τοῦ Ι προθέσεως Lege διὰ τῆς τοῦ Ι προσθέσεως, scilicet, per additionem τοῦ *jota* subscripti. Sic *Euripid. in Medea* v.

ὁ γὰρ Ἱκετάων ἀδελφὸς Πριάμου. πάντως οὖν ὁ Μελάνιππος ἀνεψιὸς Ἕκτορος· καὶ ὅμως ἐν τοῖς λεγομένοις κασιγνήτοις ἠρίθμηται.

ΚΑΣΤΟΡΝΥ͂ΣΑ. [1] κατὰ συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ καταστορνῦσα.

ΚΆΣΧΕΘΕ. [2] κατέχε· συγκοπὴ, ἀπὸ τοῦ κατέχεν. [3]

ΚΑΤΕΎΣΤΥΓΕ. [4] κατεσύγησε, κατεσύγνασεν.

ΚΑΤΑΚΛΩ͂ΘΕΣ. [5] αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν.

ΚΑΤΑΒΡΟΊΞΕΙΣ. [6] πεποίηται ἡ λέξις. θέλει δὲ εἰπεῖν, καταπίοι·

Ὅς τὸ καταβρόξειεν [7] ἐπήν. —

ΚΑΤΑΝΕΤΑΙ. [8] καταναύεται, καταναλοῦται.

ΚΑΤΑΠΕΎΨΗ. [9] ἐν ἑαυτῷ παρακατάσχῃ. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐν ἡμῖν καταπεσσομένων σιτίων. ὃν

1 Καστορνῦσα. Od. Ρ. 32. VILL.

2 Κάσχεθε. Il. Λ. 701. VILL.

3 Κατέχεν. Lege κατέχεθε.

4 Κατέστυγε. Il. Ρ. 694. VILL.

5 Κατακλῶθες Pertinet Glossa ad receptam prudenter lectionem. *Od.* Η. 197:

> Πείσεται, ἅσσα οἱ αἶσα, κατακλῶθές τε βαρεῖαι
> Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ.

ubi temere scripserunt alii: αἶσα κατακλῶθησι βαρεῖα.

6 Καταβρόξεις. Lege καταβρόξειεν. VILL. Conf. *Alb.* ad *Hesych.* v. Καταβρώξει.

7 Ὅς τὸ καταβρόξειεν. Sic totus legitur versus Od. Δ. 222.

> Ὅς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη. VILL.

8 Κατάνεται. De Ulyssis bonis Od. Β. 58:

> — τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται.

VILL.

9 Καταπέψῃ. Il. Α. 81:

> Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ.

VILL.

ΚΑ΄ΕΙΡΑ. Καρική.

Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα. [1] —

ΚΑΙ΄ΝΥΣΘΑΙ. νικᾷν· [2]

Οἷος [3] δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ.

ΚΑΙΡΟΣΕ΄ΩΝ. εὖ κεκερωμένων. [4] κέρατα [5] γὰρ ἔτι καὶ νῦν λέγεται τὰ διαχωρητικὰ τῶν στημόνων πλέγματα.

ΚΑΙ`

θηται. Vide Od. ο. 493. Vill. Praeterquam quod pro καὶ δραθέτην, lectionem confirmat *Apollonius*, inde a *Barnesii* editione recte nunc receptam, καὶ δραθέτην, interpretationem etiam habet, a nemine, quantum novi, Grammaticorum notatam, ἐκαθέσθησαν, quae, cum ab ipsa loci sententia non abhorret, tum vero eo forte est antiquior, quo minus vel scriptoris vel Lexicographi cujusquam auctoritate potest confirmari. Quod autem in ultima Glossa addit *Apollonius* οἱ δὲ Ἀττικοὶ &c., ita est accipiendum, ut tamen Ionicus scriptor *Hippocrates* eadem usus sit forma. v. *Alb.* ad *Hesych.* v. καταδαρθεῖν.

1 Μηονὶς, ἠέ. Il. Δ. 142. Vill. Eodem hoc loco usus est *Thom. Magist. p.* 494. ubi versum turbat nomen γυνή.

2 Νικᾷν. Sic *Hesiod. Scut. Herc* v. 4.

Ἢ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων.

Vill.

3 Οἷος δή με. Od. Θ. 219. Vill.

4 Κεκερωμένων. Mallem, ut habetur apud *Hes.* & *Schol.* κεκαιρωμένων. Vill.

5 Κέρατα. Hic quoque mallem καιρώματα. Od. Η. 107:

Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.

Vill. Pro κέρατα haud scio an rectius legeretur καῖροι. *Hesych.* v. Καιροσέων . . . καῖρον δὲ τὸν μίτον φασίν. *Eustath. p.* 1571. v. 56 καῖρος δέ φασι, καὶ καίρωμα τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχεῖσθαι. ἐξ οὗ καὶ καιρωστρίδες, ἢ καιρωσίδες γυναῖκες παρὰ Καλλιμάχῳ ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι. οὗ δὴ Καλλιμάχου καὶ τὸ, ὑδάτινον καίρωμα ὑμένεσσιν ὅμοιον. Eadem fere docet *Etymol. p.* 498. v. 7. non uno ille vitio inquinatus, pro καῖρος enim καίρως, et pro καιρωστρίδας vel καιρωσίδας temere editur καιρωτίδας. [Conf. Cl. *Valck.* in *Var. Lect.* ad *Il.* x. *p.* 62.] et in fragmento denique *Callimacheo* omittitur nomen καίρωμα. v. *Bentl.* ad *Callim. Fragm.* CCXCV.

ΚΑΤΗΡΕΦΕ'ΑΣ. [1] καταςέγυς.

ΚΑΤΗΦΕΙ'Η. [2] αἰσχύνη κ̀ συννότης κ̀ ὄνειδος. κ̀ ἔςι κτ̀ τὸ ἔτυμον, κατωπιη, ἀντὶ τ̃ κάτω τὰς ὦπας ἔχειν, τὺς ἐπί τισιν αἰσχρεῖς κατηφεῖς γινομένυς.

ΚΑΤΑ'ΙΤΥΞ. εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ τῦ κάτω τετύχθαι, [3] κ̀ μὴ ἔχειν λόφον. φησὶ γάρ·

Ταυρείην, [4] ἄφαλόν τε κ̀ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ

Κέκληται· ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.

ΚΑΤΩΜΑΔΟ'Ν. [5] κατὰ τ̃ ὤμων.

ΚΑΤΗΦΟ'ΝΕΣ. [6] κατηφείας ἄξια πράττοντες, παρὰ τὸ φῶ, ὃ σημαίνει φάω.

ΚΑΤΑ' Δ' ΟΥ'Ν [7] Ε'ΤΕΡΟ'Ν ΓΕ ΠΕ'ΔΗΣΕΝ. ὅλον, εἰ κ̀ μὴ πολλὺς, ἕνα γε ἔβλαψεν. περὶ γὰρ τ̃ Ἄτης ὁ λόγος.

ΚΑΤΑΖΗ'ΝΑΣΚΕ. [8] κατεξήραινεν.

Κα·

1 Κατηρεφέας. Il. Σ 589: Σταθμύς τε, κλισίας τε κατηρεφέας.— Vill.

2 Κατηφείη. *Plutarchus in libello de vitioso pudore*: (*p.* 528. E.) ὡς γδ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιῦσαν, ὕτω τὴν αἰχυντηλίαν μέχρι τ̃ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκυσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν. Vill. Glossae sedes est *Il.* Π. 498. *p.* 556.

3 Ἀπὸ τ̃ κάτω τετύχθαι. Etym. παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι. Vide apud eum reliqua. Vill.

4 Ταυρείην. Il. Κ. 258. Vill.

5 Κατωμαδὸν. *Il.* Θ. 352. Ψ. 300. quo eadem referenda est *Hesychii* glossa.

6 Κατηφόνες. *Il.* Ω. 253. ubi vid. *Schol.* et quos laudant *Interpretes ad Hesych. h. v.*

7 Κατὰ δ' ὖν. Il. Τ. 94. Vill.

8 Καταζήνασκε. *Od.* Λ. 586.

ΚΑ'Κ' 'ΟΣΣΟ'ΜΕΝΟΣ. [1] κακῶς ὑποβλεψάμενος.

ΚΑΚΑ'. ἐπὶ τοῦ ὀνοματικοῦ·

'Αιεί τοι [2] τὰ κάκ' ἐςὶ φίλα φρεσί. —

ἀντὶ δὲ τοῦ κακοῦ· [3]

— 'Ουδέν σε [4] ῥέζω κακόν. —

ΚΑΛΑ'. ἐπὶ μὲν τοῦ καλῶς·

Τηλέμαχ', οὐ μὲν [5] καλὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησαι.

ὀνοματικὸν δέ·

Τεύχεα [6] καλὰ φέρουσα. —

ΚΑΛΑΙ'ΣΦΥΡΟΣ. [7] ἀπὸ ἑνὸς μέρους τὴν ὅλην καλὴν βούλεται δηλοῦν.

ΚΑ-

qua ipsam Homeri manum indagemus, ubicunque, in similibus formis, locum diphthongi litera occupavit *Homero* recentior, H

1 Κάκ' ὀσσόμενος. Alii una voce cum *Hesych.* legunt κακοσσόμενος. Occurrit Il. Α. 105. Quidam, cum *Porphyrio* & *Anonymo Schol. Graeco*, ab Aloysio laudato, interpretantur: ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενον τῇ θείᾳ φωνῇ, λοιδορῶν Agamemnon enim iratus Chalcanta sic alloquitur versu sequenti:

Μάντι κακῶν, οὐ πώποτ' ἐμοὶ τὸ κρήγυον εἶπας.

quod satis conveniret. Vill. Conf. Cl. *Valck. dissert. de Schol in Homer. p.* 108. &, qui ex *Popbyr.* Q H. C. XVII. profecit, *Schol. Ven. ad l. l.*

2 'Αιεί τοι Il. Α. 107. Vill.

3 Κακοῦ Lege κακῶς. Prius enim nomen esse statuit, posterius vero vice adverbii poni; ut in καλὰ, primum quidem habet: ἐπὶ μὲν τοῦ καλῶς; deinde vero, ὀνοματικὸν δέ. Vill.

4 Οὐδέν σε. Il. Ω. 370. Vill.

5 Τηλέμαχ', οὐ μέν. Od. ο. 10. Pro οὐ μὲν hodie legitur in versu, οὐκ ἔτι, & δὴν pro τῆλ', Vill. *Apollonii* lectionem τῆλ' Codicum atque interpretum auctoritate, merito praetulit Cl. *Ernest.*

6 Τεύχεα. Il. Σ. 137. Vill.

7 Καλλίσφυρος. Od. Ε. 333.

I. Κα

ΚΑΤΑΕΙ'ΝΥΟΝ. κατεκάλυπτον·

Θριξὶ δὲ [1] πάντα νέκυν καταείνυον. —

ΚΑΤΕΜΗ'ΣΑΤΟ. [2] κατηντλήσατο.

ΚΑΤ' ἉΜΑΞΙΤΟ'Ν. [3] κατὰ τὴν ἡμαξευμένην ὁδόν.

ΚΑΥΣΤΕΙΡΗ͂Σ. [4] θερμῆς καὶ πυρώδους μάχης.

ΚΑΥΛΟ'Σ. [5] τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος.

ΚΑΤΑ'ΣΤΗΣΟΝ. ἐπὶ τοῦ·

Νῆα [6] κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσης,

ἀντὶ τοῦ στῆσον.

ΚΑΡΟ'Σ ΑΙ'ΣΗι. καρὸς [7] μοῖρα, οἷον θανάτου μοῖρα.

ΚΑΤΑ' ΣΤΕΦΑ'ΝΗΣ. ὁ μὲν Ποιητὴς καὶ εἶδος περικεφαλαίας στεφάνην λέγει·

Αὐ-

1 Θριξὶ δέ. Il. Ψ. 135. VILL.

2 Κατεμήσατο. Pertinet glossa ad *Il.* Ω 164. seqq.

Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
Τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι.

ubi *Codd.* quidam et *Schol.*, aeque ac *Apollon.*, formam habent, quae a καταμάω, ex κατὰ et ἀμάω composito verbo, duci non potuit, κατεμήσατο. sed unice verum est, quod in editiones vulgo receptum, *Hesychii* etiam auctoritate confirmatur, καταμήσατο.

3 Κατ' ἁμαξιτόν. *Il.* X. 146.

4 Καυστειρῆς. *Il.* Δ. 342. M. 316.

5 Καυλός Obliquos casus habet Poëta *Il.* N. 162. Π. 115. P. 607. v. *Alb.* ad *Hesych.* *h.* *v.*

6 Νῆα κατάστησον. Od. M. 185. VILL.

7 Καρός. In glossa pro καρὸς legendum putem κηρός. Il. I. 378:

Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.

Conf. Cl. *Ruhnkenius*, *in sua ad secundum Hesychii volumen praefatione*; (Coll. *Valck.* *dissert. de Schol. Leid.* p. 97.) Observetur autem in voce καρὸς, pro

ΚΑΛΑ´ΜΗΝ. ἐπὶ τῆς Ξ ῥαψῳδίας τῆς Ὀδυσσείας·

'Αλλ' [1] ἔμπης καλάμην γέ σ' οἴομαι εἰσορόωντα

Γινώσκειν. —

ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι· μεταφορικῶς τὴν καλάμην εἴρηκεν. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀμητοῦ, τὸ πλῆθος ἰδόντα τῆς καλάμης καὶ τὴν εὐθηνίαν ἐστὶν ἐπιγνῶναι, ὁποῖος καὶ οἷος ἦν ὁ καρπός. καὶ νῦν οὕτως [2] λέγει· ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ λεῖψαν [3] σε ὁρῶντα τοῦ σώματος οἴομαι ἐπιγινώσκειν οἷος ἥμην [4] ἀκμάζων ἐγὼ καὶ σθενῶν.

ΚΑΜΜΙΝΟΙ´ΗΙ. [5] καμινευτρίαν·

Γρηῒ καμμινοῖ ἶσος.

ἐπιφέρει δὲ εἶναί τινες κεκμηκυῖα τὰς ἶνας.

ΚΑ´ΜΜΟΡΕ. [6] κακόμορε.

ΚΑ´ΠΕΤΟΣ. [7] τάφρος. καὶ ἔστιν ἴσον σκάπετος, παρὰ τὸ ἐσκάφθαι.

ΚΑ´ΡΚΑΙΡΕ. ἰδίωμα ἤχου·

— Κάρκαιρε [8] δὲ γαῖα. —

ΚΑΡ-

pro καλαμένειν dicunt Lacones, teste *Hesychio*. VILL. Convenit *Apollonio* cum *Plutarcho*. Conf. *Eustath*. *p*. 1268. *v*. 45. & praesertim *p*. 1322. *v*. 26.

1 Ἀλλ' ἔμπης. Od. Ξ. 214. VILL.

2 Οὕτος. Fortasse οὕτως. VILL.

3 Λεῖψαν. Lege λείψανον. VILL.

4 Ἤμην. Ita ex Apographo *Montfauconi* edendum curavi, pro ἡμεῖν.

5 Καμμινοίῃ. Locus valde corruptus, quem sic restituto: Καμινοῖ. καμινευτρίᾳ Od Σ. 27.

Γρηῒ καμινοῖ ἶσος· —

ἐπιφέρουσι δὲ εἶναί τινες κεκμηκυῖαν, τὰς ἶνας ἀποβεβληκυῖαν. Ut habet *Hes*. κεκμηκυῖα, τὰς ἶνας ἀποβεβληκυῖα. VILL.

6 Κάμμορε. *Od*. Ε. 160. &c.

7 Κάπετος. Obliquos hujus nominis casus habet Poëta, *Il*. Ο. 356 Ω. 797. &c.

8 Κάρκαιρε. Il. Υ. 157. VILL.

ΚΕΚΑΔΩ΄Ν. χωρήσας [1] καὶ στερήσας. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κεδάσαι καὶ κεδασθῆναι.

ΚΕΚΟΡΥΘΜΕ΄ΝΟΣ. καθωπλισμένος. [2] μέρος τοῦ παντὸς ὁπλισμοῦ τὸ κόρυθος.

ΚΕΚΡΙΜΕ΄ΝΟΝ. [3] διακεχωρισμένον.

ΚΕΛΣΑ΄ΣΗΙΣΙ. ὁρμηθείσαις·

Κελσάσησι [4] δὲ νηυσὶ καθείλκομεν ἱστία πάντα.

ΚΕΛΑΙΝΟ΄Ν. [5] μέλαν· τὸ γὰρ μὴ λεγόμενον πᾶν λευκὸν, μέλαν ἐνομίζετο. τὸ δὲ κελαινεφὲς [6], ἀπὸ μέρους ἴσον τούτου.

KE-

1 Χωρήσας. Lege χηρώσας, cum Schol. Il. Λ. 334:

Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.

VILL.

2 Καθωπλισμένος. Post καθωπλισμένος, adde ἀπὸ, quod erat omissum. VILL.

3 Κεκριμένον. Il. Ξ. 19:

Πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον.

VILL. Conf. Alb. ad Hesych. v. Κεκριμένη.

4 Κελσάσησι. Od. I. 149. VILL.

5 Κελαινόν. Pertinet glossa ad Il. I. 6.

— Κῦμα κελαινὸν

Κορθύεται —

Sed vero κύματα, celebri loco, quem admirati sunt Aristot. Rhet. III. 6. 2. & Demetr. Phaler. de Eloc. p. 64. & p. 81., dixit etiam Poëta φαληριόωντα. Il. N. 799:

Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,

Κυρτὰ, φαληριόωντα.

quae Schol. recte interpretatur, λευκανίζοντα, τοῦτ' ἔστι λευκαινόμενα ὑπὸ ἀφροῦ... Quaesiverunt igitur Grammatici, quomodo agitatus ventis fluctus, ab eodem Poëta, et κελαινὸς dici potuerit et φαληριῶν. Eustath. p. 732. v. 30. κῦμα δὲ κελαινὸν, ᾧ οὐ προσλογίζεται καὶ ἀφρὸς, ἐξ οὗ κῦμα φαληριῶν, ὃ ἐστι λευκόν. Apollonius autem „ Qui non totus albus dicitur „ fluctus (Il. N. 799, φαληριῶν, ex spuma albicans) „ censebatur tamen esse niger."

6 Κελαινεφὲς αἷμα pro nigro dixit Poëta Il. Δ. 140. &c.

1 Ke-

— Νεκύων [1] ἀμενηνὰ κάρηνα.

ἀπὸ ἑνικοῦ σχηματίζει τὸ [2] κάρηνον. καὶ μεταφορικῶς τὰ ἀκρώτατα τῶν ὀρῶν σημαίνει, τὴν γενικὴν οὕτως ἐκφέρων·

Βῆ δὲ κατ' [3] Οὐλύμποιο καρήνων. —

ΚΑΡΡΕΖΟΥΣΑ. καταψῶσα, κατὰ συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ καταρέζουσαν. [4] ἀφ' οὗ καὶ τὸ ῥῆμα, τὸ κατέρεξε. [5] τὴν μὲν γὰρ μετοχὴν οὕτως ἐκφέρει·

Τῶν τινα καῤῥέζουσα [6] Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων.

ΚΑΚΟΡΡΟΟΝ. [7] παραπλησία συγκοπὴ, ἀντὶ τοῦ καταῤῥόον.

ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΣ. ἀδελφός. λέγει δὲ κασιγνήτους ποτὲ τοὺς συγγενεῖς, ὥσπερ καὶ τοὺς ἀνεψιούς. φησὶ γάρ·

— Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε. [8]

v. 1371. τῶ -άρα μιάστορες. VILL. Conf. idem *Eurip. Phoeniss.* 1164. *Herc. Fur.* 910. &c.

1 Νεκύων. Od. Κ. 521. VILL.

2 Τῆς Lege τοῦ vel τό. VILL. Immo vero τὸ.

3 Βῆ δὲ κατ'. Il. 44 VILL.

4 Καταρέζουσαν. Lege καταρέζασα. VILL.

5 Κατέρεξε. Il. Λ. 361:

Χειρί τέ μιν κατέρεξεν. ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.

VILL.

6 Τῶν τινα καῤῥέζουσα. Il. Ε. 424. VILL.

7 Κακόῤῥοον. Lege καῤῥόον seu κὰρ ῥόον, ut apud *Hes.* & Il. Μ. 33:

Καῤῥόον. ᾗπερ πρόσθεν ἵει καλλίῤῥοον ὕδωρ.

VILL.

8 Ἕκτωρ δέ. Il. Ο. 545. *Homerus* addit, quod necessarium est ad sensum hujusce loci percipiendum:

— Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπεν,
Ἴφθιμον Μελάνιππον. —

VILL

Ἔνθα [1] δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃς κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,

ὁ συνετώτατος καὶ πανουργότατος.

ΚΕΡΑ'ΜΩι. [2] οὐχ, ὡς κατὰ Κυπρίους, τῷ δεσμωτηρίῳ. καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις·

Πολλῶν [3] δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.

ΚΕΡΑ'Ι'ΖΕ. διέφθειρε, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τοῖς κέρασι ζώων [4] ἀμυνομένων τοὺς ἐπιόντας·

Ἐν ποταμῷ. [5] ——

τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπορθουμένου, οἷον·

—— Θαλάμους [6] κεραϊζομένους. ——

ΚΕΡΤΟΜΙ'ΟΙΣ. παρὰ τοῖς λογιστικοῖς, [7] οἱονεὶ κερατομίοις, τοῖς τὴν ψυχὴν τέμνουσιν.

ΚΕ'Ρ'

---

1 Ἔνθα δὲ . . . ὃς. Il. Z. 153. Pro ὃς lege ὅ. VILL. In Homero edi solet, una voce, ἔνθαδε.

2 Κεράμῳ. Il. E. 387. Κεράμῳ apud alios Interpretes sumitur pro carcere:

Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.

& sic explicant *Theon Sophista* & *Eustathius*. Annotavit *Etymol. Magnus* κέραμον apud Cyprios, ut ἀνάκαιον apud Boeotios, sumi pro carcere. VILL. Veterum Grammaticorum loca, quibus hoc nomen explicatur, collegit *Alb.* ad *Hesych.*

3 Πολλῶν. Il. I. 465. Pro πολλῶν, hodie legitur πολλόν. VILL.

4 Τὴν ἀπὸ τοῖς κέρασι ζώων ἀμυν. &c ut Graecus sit Orationis habitus, legere praestiterit, ἀπὸ τῶν ζώων τοῖς κέρασι ἀμυν.

5 Ἐν ποταμῷ. Initium est versus *Homerici*, Il. B 861:

Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.

VILL.

6 Θαλάμους. Il. X. 63 VILL.

7 Παρὰ τοῖς λογιστικοῖς. Lege τοῖς παραλογιστικοῖς, ut *Hesychius* κερτόμια interpretatur παραλογισμοί. VILL. Occurrit Glossa *Il.* Δ. 6. &c.

ὃν γὰρ τρόπον ἐν ἡμῖν ταῦτα παρακατέχεται, οὕτως καὶ ὁ χόλος παρακαταχεθεὶς, κότος γίνεται.

ΚΑΤΕΙ'ΒΕΤΟ. διεφθείρετο. κυρίως δὲ, τὸ κατερρεῖτο. ἔστ' ἂν δὲ λέγῃ·

— Κατείβετο [1] δὲ γλυκὺς αἰὼν

Νόστον ὀδυρομένῳ, — —

κατ' ἶσον τὸ [2], ἐφθείρετο.

ΚΑΤΑ'. τὸ μὲν σύνηθες·

Ἀλλὰ κατὰ σταθμούς. [3] —

ἀντὶ δὲ τῆς ἐξ·

Εἰ δέ τις ἀθανάτων [4] γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας.

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

Χθιζὸς [5] ἔβη κατὰ δαῖτα. —

ἀντὶ δὲ τῆς εἰς·

Νύξε [6] δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην. —

ἀντὶ δὲ τῆς ἀπό·

Τὸν δὲ καταθνήσκων. [7] —

ΚΑ-

1 Κατείβετο. Od. Ε. 152. VILL.

2 Κατ' ἶσον τὸ. Malim κατ' ἶσον τῷ.

3 Ἀλλὰ κατὰ σταθμούς. Il. Ε. 140. VILL.

4 Εἰ δέ τις ἀθανάτων. Il. Ζ. 128. VILL.

5 Χθιζὸς .... κατὰ δαῖτα. Il. Α. 424. In vulgaris Hom. Editionibus legitur μετά. VILL.

6 Νύξε δέ μιν. Il. Α. 252. Male in Mſ. νὺξ pro νύξε. VILL.

7 Τὸν δὲ καταθνήσκων. Il. Χ. 355. VILL.

8. Κα-

ΚΑΤΗΡΕΦΕ'ΑΣ. [1] καταστέγυς.

ΚΑΤΗΦΕΙ'Η. [2] αἰσχύνη ϗ συγνότης ϗ ὄνειδος. ϗ ἐστι κατὰ τὸ ἔτυμον, κατωπιη, ἀντὶ τοῦ κάτω τὰς ὦπας ἔχειν, τὰς ἐπί τισιν αἰσχρεῖς κατηφεῖς γινομένας.

ΚΑΤΑ'ΙΤΥΞ. εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι, [3] ϗ μὴ ἔχειν λόφον. φησὶ γάρ·

Ταυρείην, [4] ἄφαλόν τε ϗ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ
Κέκληται· ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.

ΚΑΤΩΜΑΔΟ'Ν. [5] κατὰ τῶν ὤμων.

ΚΑΤΗΦΟ'ΝΕΣ. [6] κατηφείας ἄξια πράττοντες, παρὰ τὸ φῶ, ὃ παράγωγιν φάω.

ΚΑΤΑ' Δ' ΟΥ'Ν [7] Ε'ΤΕΡΟ'Ν ΓΕ ΠΕ'ΔΗΣΕΝ. ἴσον, εἰ ϗ μὴ πολλὰς, ἕνα γε ἔβλαψεν. περὶ γὰρ τῆς Ἄτης ὁ λόγος.

ΚΑΤΑΖΗ'ΝΑΣΚΕ. [8] κατεξήραινεν.

ΚΑ-

1 Κατηρεφέας. Il. Σ. 589: Σταθμούς τε, κλισίας τε κατηρεφέας. — VILL.

2 Κατηφείη. *Plutarchus in libello de vitioso pudore*: (*p.* 528. E.) ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν. VILL. Glossae sedes est *Il.* Π. 498. *p.* 556.

3 Ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι. Etym. παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι. Vide apud eum reliqua. VILL.

4 Ταυρείην. Il. Κ. 258. VILL.

5 Κατωμαδόν. *Il.* Θ. 352. Ψ. 500. quo eadem referenda est *Hesychii* glossa.

6 Κατηφόνες. *Il.* Ω. 253. ubi vid. *Schol.* et quos laudant *Interpretes ad Hesych. h. v.*

7 Κατὰ δ' οὖν. Il. Τ. 94. VILL.

8 Καταζήνασκε. *Od.* Λ. 586.

ΚΑΤΑ'ΝΤΙΣΤΗΝ. [1] καταντίον. [2].

ΚΑΤΑ'ΓΕΙ. [3] ἐπὶ τὸ ναύσταθμον ἀπάγει.

ΚΑΤΑΕ'ΙΜΕΝΟΝ. [4] περικείμενον καὶ περιχεόμενον· — Καταείμενον ὀξέϊ χαλκῷ.

ΚΑΤΑΘΥ'ΜΙΟΣ. καταψύχειν, [5] οἷον ἐνθύμιος.

ΚΑΤΑΚΑΙ'ΡΙΟΝ. [6] εἰς καίριον τόπον.

ΚΑΤΟ'ΙΣΕΤΑΙ. κατάξειν. [7]

ΚΑ-

1 Κατάντισην. Saltem lege, ut Od. Υ. 387. in quibusdam Editionibus habetur, κατάντησιν; quam veram puto *Apollonii* Lectionem. Alii quidem κατάντησιν; alii vero κατ' ἄντησιν cum *Hes.* legunt, qui tamen habet quoque καταντίσειν corrupte, pro κατάντησιν unâ voce; cum supra divisis vocabulis posuisset, κατ' ἄντησιν. VILL. Conf. & *Eustath.* *p.* 1896 *v.* 60.

2 Καταντίον. Mallem κατεναντίον. VILL.

3 Κατάγει. Mallem κατάγειν, ut habetur in *Hes.* & ex *Apollonio*, quamvis contra fidem Mſ. Codicis, affert *Alberti.* Nusquam enim in Homero κατάγει, sed Il. Ε. 26:

Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Idem occurrit Il. Φ. 32. VILL.

4 Καταείμενον. Non inveni in *Hom.* καταείμενον ὀξέϊ χαλκῷ. Sed fortasse ita legebant Veteres in aliquo ex iis locis, ubi occurrit, βεβολημένον. seu potius δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ. Similiter legitur Il. Γ. 57:

— Ἦ τέ κεν ἤδη
Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας.

VILL. Ὄρος καταειμένον ὕλῃ dixit Poeta *Od.* Ν. 351. Τ. 431.

5 Καταψύχειν. Lege κατὰ ψυχήν. Il. Κ. 383:

Θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.

VILL.

6 Κατακαίριον. Sic in *Hes.* conjunctim legitur. Respexerunt Il. Λ. 439:

Γνῶ δ' Ὀδυσεὺς ὅ οἱ οὔτι βέλος κατακαίριον ἦλθεν.

Nam καίριον, ut optime explicat Schol. ad Il. Θ. 84., est εὔκαιρον πρὸς θάνατον. VILL.

7 Κατάξειν Lege κατάξειν, ut apud *Hes.* Occurrit Il. Χ. 425:

Ὡς ἐμὲ, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω.

VILL.

1 Θερ-

ΚΑΤΑΕΙ'ΝΥΟΝ. κατεκάλυπτον·

Θρέξε δὲ [1] πάντα νέκυν καταείνυον. —

ΚΑΤΕΜΗ'ΣΑΤΟ. [2] κατηντλήσατο.

ΚΑΤ' 'ΑΜΑΞΙΤΟ'Ν. [3] κατὰ τὴν ἡμαξευμένην ὁδόν.

ΚΑΥΣΤΕΙΡΗ͂Σ. [4] θερμῆς καὶ πυρώδους μάχης.

ΚΑΥΛΟ'Σ. [5] τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος.

ΚΑΤΑ'ΣΤΗΣΟΝ. ἐπὶ τοῦ·

Νῆα [6] κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ἀπ' ἀκούσῃς,

ἀντὶ τοῦ στῆσον.

ΚΑΡΟ`Σ ΑΙ'ΣΗι. καρὸς [7] μοῖρα, οἷον θανάτου μοῖρα.

ΚΑΤΑ` ΣΤΕΦΑ'ΝΗΣ. ὁ μὲν Ποιητὴς καὶ εἶδος περικεφαλαίας στεφάνην λέγει·

Αὐ-

1 Θρέξε δέ. Il. Ψ. 135. VILL.

2 Κατεμήσατο. Pertinet glossa ad *Il.* Ω 164. seqq.

> Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
> Τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι.

ubi *Codd.* quidam et *Schol.*, aeque ac *Apollon.*, formam habent, quae a καταμάω, ex κατὰ et ἀμάω composito verbo, duci non potuit, κατεμήσατο. sed unice verum est, quod in editiones vulgo receptum, *Hecbii* etiam auctoritate confirmatur, καταμήσατο.

3 Κατ' ἀμαξιτόν. *Il.* Χ. 146.

4 Καυστειρῆς. *Il.* Δ. 342. Μ. 316.

5 Καυλός Obliquos casus habet Poëta *Il.* Ν. 162. Π. 115. Ρ. 607. v. *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

6 Νῆα κατάστησον. Od. Μ. 185. VILL.

7 Καρός. In glossa pro καρὸς legendum putem κηρός. Il. Ι. 378:

> Ἔχθρα δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.

Conf. Cl. *Ruhnkenius*, *in sua ad secundum Hesychii volumen praefatione*; (Coll. *Valck. dissert. de Schol. Leid.* p. 97.) Observetur autem in voce καρὸς, pro

Αὐχέν' [1] ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκȣ. —

καὶ·

— Οὐδὲ στεφάνη [2] δέρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια.

ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀπ' ἄκρȣ τȣ̃ ὄρȣς.

Ὅν τε κατὰ [3] στεφάνης ποταμός. —

λέγει δὲ στεφάνας τὰ τῶν οἰκίων ἄκρα. [4] ἔστι δὲ καὶ στεφάνη, κόσμος κεφαλῆς. [5]

ΚΕΑ'ΣΑΙ. σχίσαι·

— Διὰ δὲ ξύλα [6] κεάσαι.

σημαίνει καὶ τὸ καῦσαι. [7]

ΚΕΔΝΗ'. [8] σώφρων, φροντιστική.

ΚΕΙΜΗ'ΛΙΑ. [9] ἀπόθετα χρήματα.

ΚΕ-

pro κηρὸς dicta, *alpha* Doricum produci; eandemque oriri difficultatem, si Carem intelligas: nam *alpha* in Κᾶρες longum est, ut Il. Κ. 228:

Πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι.

Vill.

1 Αὐχέν'. Il. Η. 12. Vill.

2 Οὐδὲ στεφάνη. Il. Λ. 96. Vill.

3 Ὅν τε κατά. Il. Ν. 138. Vill.

4 Τὰ τῶν οἰκίων ἄκρα. Haud scio an nusquam ista notione στεφάνας dixerit *Homerus*.

5 Κόσμος κεφαλῆς. V. *Il.* Σ. 597.

6 Διὰ δὲ ξύλα. Lege ut apud *Homerum* Od. Ο. 321:

— Διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι.

Vill.

7 Καῦσαι. Sic in *Hesychio*, ubi male legendum κλάσαι censet *Trillerus*. Nam *Od.* Μ. 388:

Τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

κεάσαιμι a quibusdam explicatur *incendam*, quamvis per *findam* commode verti possit. Vill. Conf. *Alb. ad Hesych.* v. Κεάσαι.

8 Κεδνή. *Od.* Α. 335. &c.

9 Κειμήλια. *Il.* Α. 132. &c.

1 Στε-

ΚΕΚΑΔΩ΄Ν. *χωρήσας* [1] *καὶ στερήσας. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κεδάσαι καὶ κεδασθῆναι.*

ΚΕΚΟΡΥΘΜΕ΄ΝΟΣ. *καθωπλισμένος.* [2] *μέρους τοῦ παντὸς ὁπλισμοῦ τῆς κόρυθος.*

ΚΕΚΡΙΜΕ΄ΝΟΝ. [3] *διακεχωρισμένον.*

ΚΕΛΣΑ΄ΣΗΙΣΙ. *ὁρμηθείσαις·*

Κελσάσῃσι [4] *δὲ νηυσὶ καθείλκομεν ἱστία πάντα.*

ΚΕΛΑΙΝΟ΄Ν. [5] *μέλαν· τὸ γὰρ μὴ λεγόμενον πᾶν λευκὸν, μέλαν ἐνομίζετο. τὸ δὲ κελαινεφὲς* [6], *ἀντὶ τοῦ* [illegible] *γώγως ἴσον τούτου.*

ΚΕ-

1 Χωρήσας. Lege χωρίσας, cum *Schol.* Il. Λ. 334:

Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν,
κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.

VILL.

2 Καθωπλισμένος. Post καθωπλισμένος, adde ἀπὸ, quod erat omissum. VILL.

3 Κεκριμένον. Il. Ξ. 19:

Πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον.

VILL. Conf. *Alb. ad Hesych.* v. Κεκριμένη.

4 Κελσάσῃσι. Od. I. 149. VILL.

5 Κελαινόν. Pertinet glossa ad *Il.* I. 6.

— Κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται —

Sed vero κύματα, celebri loco, quem admirati sunt *Aristot. Rhet.* III. 6. 2. & *Demetr. Phaler. de Eloc. p.* 64. *& p.* 81., dixit etiam Poëta φαληριόωντα. *Il.* N. 799:

Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Κυρτὰ, φαληριόωντα.

quae *Schol.* recte interpretatur, λευκανίζοντα, τοῦτ' ἔστι λευκαινόμενα ὑπὸ ἀφροῦ... Quaesiverunt igitur Grammatici, quomodo agitatus ventis fluctus, ab eodem Poëta, et κελαινὸς dici potuerit et φαληριῶν. *Eustath. p.* 732. *v.* 30. κῦμα δὲ κελαινὸν, ᾧ οὐ προσλογίζεται καὶ ἄφρος, ἐξ οὗ κῦμα φαληριῶν, ὃ ἔστι λευκόν. *Apollonius* autem „ Qui non totus *albus* dicitur „ fluctus. (Il. N. 799, φαληριῶν, *ex spuma albicans*) „ censebatur tamen esse *niger.*"

6 Κελαινεφὲς αἷμα pro nigro dixit Poëta. *Il.* Δ. 140. &c.

 1 Κε-

ΚΕΛΑΡΥΖΕΙ [1] ἰδίωμα ψόφου.

ΚΕΛΑΔΙΝΗ. [2] ἐπίθετον Ἀρτέμιδος. σημαίνει δὲ τὸ [3] κυνηγόν. μετὰ γὰρ κελάδου, ὅπερ ἐστὶ κραυγῆς, κυνηγεῖ·

— Κελαδεινὴ [4]

Ἄρτεμις ἀγροτέρη. [5] —

ΚΕΜΑΣ. [6] τῶν ἅπαξ εἰρημένων. οἱ μὲν, ἐλάφου γένος· οἱ δὲ, δορκάδος.

ΚΕΝΤΡΗΝΕΚΕΑΣ. τοὺς διηνεκῶς κεντριζομένους. [7]

ΚΕΡΔΑΛΕΟΝ. πανοῦργον, περιποιοῦντα [8] καὶ ὠφέλειαν. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

Ἐν-

1 Κελαρύζει. Explicat *Hes.* ἠχεῖ, φωνεῖ, ἢ συνεχῶς ῥεῖ. Il. Φ. 261:

— Τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει.

Vill.

2 Κελαδινή. Lege κελαδεινή. Vill.

3 Τόν. Lege τήν. Vill.

4 Κελαδεινή. Il. Υ. 70. Vill

5 Ἀγροτέρη. Pro ἀγροτέρη, Il. Υ. 70. legitur ἰοχέαιρα; & Φ. 511. ἐϋστέφανος κελαδεινή. At ἀγροτέρη occurrit Il. Φ. 471:

— Πότνια θηρῶν

Ἄρτεμις ἀγροτέρη. —

Vill.

6 Κεμάς Il. Κ. 361:

Ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεί.

Hesychius interpretatur νεβρὸς ἐλάφου. Vill.

7 Κεντριζομένους. Merito *Hes.* addit: καὶ τοῖς κέντροις εἴκοντας καὶ πειθομένους. ut *Pindarus* dixit in *secundâ Pythiaca*, ἅρματα πεισιχάλινα; contra *Virgilius:*

— *Non audit currus habenas.*

Vill. Conf. *Il.* Ε. 752. Θ. 396.

8 Περιποιοῦντα. Post hoc vocabulum aliquid omissum puto, ob καὶ sequens. Lego περιποιοῦντα κέρδη καὶ ὠφέλειαν. Vill. Confirmat Conjecturam Cl. *Villoisoni Hesych.*, qui eandem habet interpretationem, ab *Apollonio* forte mutuatus, quemadmodum Scholiastae ad *Il.* Α. 149. sua debet *Etymol.* p. 595. v. 40.

I Ἐν-

Ἔνθα [1] δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃς κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,

ὁ συνετώτατος καὶ πανουργότατος.

ΚΕΡΑ'ΜΩι. [2] οὐχ, ὡς κατὰ Κυπρίους, τῷ δεσμωτηρίῳ. καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις·

Πολλῶν [3] δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.

ΚΕΡΑ'Ι'ΖΕ. διέφθειρε, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τοῖς κέρασι ζώων [4] ἀμυνομένων τοὺς ἐπιόντας·

Ἐν ποταμῷ. [5] ——

τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐκπορθουμένων, οἷον·

—— Θαλάμους [6] κεραϊζομένους. ——

ΚΕΡΤΟΜΙ'ΟΙΣ. παρὰ τοῖς λογιστικοῖς, [7] οἱονεὶ κερατομίοις, τοῖς τὴν ψυχὴν τέμνουσιν.

ΚΕ'Ρ'

1 Ἔνθα δὲ. . . ὃς. Il. Z. 153. Pro ὃς lege ὅ. Vill. In *Homero* edi solet, una voce, ἔνθαδε.

2 Κεράμῳ. Il. E. 387. Κεράμῳ apud alios Interpretes sumitur pro carcere:

Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.

& sic explicant *Theon Sophista* & *Eustathius*. Annotavit *Etymol. Magnus* κέραμον apud Cyprios, ut ἀνάκαιον apud Boeotios, sumi pro carcere. Vill. Veterum Grammaticorum loca, quibus hoc nomen explicatur, collegit *Alb.* ad *Hesych.*

3 Πολλῶν. Il. I. 465. Pro πολλῶν, hodie legitur πολλόν. Vill.

4 Τὴν ἀπὸ τοῖς κέρασι ζώων ἀμυν. &c ut Graecus sit Orationis habitus, legere praestiterit, ἀπὸ τῶν ζώων τοῖς κέρασι ἀμυν.

5 Ἐν ποταμῷ. Initium est versus *Homerici*, Il. B 861:

Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.

Vill.

6 Θαλάμους. Il. X. 63 Vill.

7 Παρὰ τοῖς λογιστικοῖς. Lege τοῖς παραλογιστικοῖς, ut *Hesychius* κερτόμια interpretatur παραλογισμοί. Vill. Occurrit Glossa *Il.* Δ, 6. &c.

1 Κέρ'

τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων.

ΚΙ'ΚΥΣ. [1] ἰσχύς· παρὰ τὴν κίνησιν.

ΚΙΝΥΡΗ'. οἰκτρά·

Πρωτοτόκος, [2] κινυρή. —

ΚΙ'ΡΚΟΣ. ἱέραξ·

Κίρκος, [3] Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος. —

ΚΙΣΣΥ'ΒΙΟΝ. ἐκ κισίνου [4] ξύλου ποτήριον.

ΚΙΧΕ'ΙΩ. [5] καταλάβω. καὶ κιχεὶς, [6] καταλαβών.

ΚΙ'ΧΛΑΙ. [7] τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστιν δὲ εἶδος ὀρνέου.

ΚΛΕ'ΨΑΙ. ἔστιν καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίως νοουμένου, [8] ἔστι καὶ ἐπὶ τοῦ παραλογίζεσθαι.

Κλέπτε [9] νόῳ· ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι. —

ΚΛΗ'ΡΟΥΣ. ἐπὶ μὲν τῶν βαλλομένων εἰς τὴν λοχήν. [10]

Κλή-

1 Κίκυς. *Od.* Λ 392.

2 Πρωτοτόκος, κινυρή Il. Ρ. 5. VILL.

3 Κίρκος. Od. ο. 525. VILL.

4 Κισίνου. Lege κισσίνου. *Theocrit. Eid. I.* 27.

Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέι καρῷ.

Et Od. ι. 346.

Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.

Nicander Colophonius tradit, referente *Heinsio* (ad *Hesych.*) in Jovis Didymaei sacris antiquos foliis κισσοῦ, *id est*, hederae libare consuevisse; unde vetusta, inquit, pocula dicuntur κισσύβια. VILL.

5 Κιχείω. *Il.* Α. 26. &c.

6 Κιχείς. *Il.* Π. 342.

7 Κίχλαι. Od. χ. 468. Docet *Athenaeus* l. 11. eas a Syracusanis dictas fuisse κιχῆλας. Vocantur quoque apud *Hes.* ἴχλαι & ἰχάλη. VILL.

8 Ἔστι. Hic fortasse tollendum τὸ ἔστι superfluum. VILL. κλέψαι autem pro *furari* dixit Poëta *Il.* Ω. 24. 71. *coll.* 109.

9 Κλέπτε νόῳ. Il. Α. 132. VILL.

10 Εἰς τὴν λοχήν. Fortasse εἰς τὸ

ΚΗ'ΔΕΑ. [1] ἀνιάματα, λῦπαι.

ΚΗ'ΔΕΤΟ. ἠνιᾶτο. [2] δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐφρόντιζεν. [3] καὶ κήδων, ἀντὶ τοῦ ἀνιῶν·

— Σέ τε κήδων [4] σά τε τέκνα.

καί·

Καλόν [5] τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κέ με κήδῃ.

ΚΗΔΕΙ'ΟΥΣ. [6] τοὺς πρὸς γάμους·

Κηδείους, οἱ πάντες [7] ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.

μή ποτ' οὖν κήδῃ, [8] τοὺς φροντίδος πολλῆς ἀξίους ἐμοί.

ΚΗ'ΔΕΟΣ. ὁ κηδεύσιμος καὶ ὑπὸ κηδεμονίαν πεπτωκώς· [9]

Κή-

1 Κήδεα. Sic in *Hesiodi Oper.* 49.

Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.

VILL. Sexcenties autem κήδεα frequentavit Poëta.

2 Κήδετο, ἠνιᾶτο. Pertinet ad *Od.* Ξ. 461.

3 Ἐφρόντιζεν. Spectat interpretatio ad *Il.* Α. 56. *Od.* Χ. 4. 146.

4 Σέ τε κήδων. Il. Ω. 542. Lege, ut apud *Homerum*.

— Σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.

Legitur hoc sensu in *Hesiodi Oper.* 362.

Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.

At Od. Γ. 223. sumitur pro *curam agere*:

Εἴ σ' οὕτως γ' ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ.

Et in *Pindari Nemeor.* Ανδρῶν δικαίων περικαδόμενοι. VILL.

5 Καλόν τοι. Il. Ι. 611. VILL.

6 Κηδείους. *Lex. MS. Sangermanense* habet οἰκείους, προσφιλεῖς. VILL.

7 Κηδείους, οἱ πάντες. Il. Τ. 294. VILL.

8 Κήδῃ Lege κηδείους. Ex κῆδος, *cura*, *Apollonio* derivatur. VILL.

9 Πεπτωκώς. Lege πεπτωκώς. VILL.

Κή-

Κήδεός [1] ἐςι νέκυς. —

ΚΗΛΗΘΜΩῙ. [2] τῇ τέρψει. καὶ κηλεῖν [3], τὸ τέρπειν.

ΚΗ'ΛΑ. ποτὲ μὲν τὰ ξύλινα βέλη·

— Τάχ' ἐπῴχετο [4] κῆλα Θεοῖο.

ἐπὶ δὲ τῦ Διός·

— Πιφαυσκόμενος [5] τὰ ἃ κῆλα.

οἱ μὲν, τὰ σημεῖα, τὰς βροντὰς καὶ τὰς ἀςραπάς. ὁ δὲ Ἀρίςαρχός φησι καὶ ταῦτα βέλη εἶναι ποιὰ τῦ Διός. λέγεται δ' ὕτως καὶ τὰ ξύλα· ὅθεν καὶ καλίπυς, καὶ κηλώνιον, ὁ ξύλινος ἀντλητήρ. [6]

ΚΗΛΕΙ'Ωι. [7] καυςικῷ. Τὸ αὐτὸ σημαίνει, καὶ χωρὶς τῦ Ι, κηλέῳ.

ΚΗ'Ξ. ὁ μὲν Ἀπίων φησὶν, ὁ λάρος· λέγεται δὲ κάηξ. [8] ἄδη-

1 Κήδεός ἐςι νέκυς. Il. Ψ. 160:

— Τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ' οἷσι μάλιςα
Κήδεός ἐςι νέκυς. —

VILL.

2 Κηληθμῷ. *Od.* Λ. 333. & *Od.* N. 3. vid. utrobique *Schol.*

3 Κηλεῖν. Verbo isto nusquam utitur Poëta.

4 Τάχ' ἐπῴχετο. Il. A. 383. In *Homeri* Editionibus, pro τάχ', minus bene legitur τὰ δ'. Annota variantem Lectionem VILL.

5 Πιφαυσκόμενος. Il M. 280. VILL.

6 Ἀντλητήρ. Ad marginem legitur: Κηλώνιον σημαίνει τὸ ξύλινον ἀντλητήριον. VILL. Conf. *Interpp.* ad *Hesych.* v. Καλοπὺς, & v. Κηλώνειον.

7 Κηλείῳ. Il. O. 744. At κηλέῳ, Il. Θ. 217. πυρὶ κηλέῳ. Et in *Hesiod. Theogon.* 865.

— Δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ. VILL.

8 Κάηξ. *Hesychius* habet καύηξ, ut & *Etymologus*, pro quo κάβηξ apud *Suidam*. At in alio *Hes.* loco: Καύαξ. λάρος. VILL.

ἄδηλον δὲ εἰ καὶ Ὅμηρος ταῦτα [1] σημαίνει. οἱ δὲ [2] γὰρ καὶ τὸν λάρον ἐν οἷς φησι·

— Λάρῳ [3] ὄρνιθι ἐοικώς.

μήποτ' οὖν ἄλλο τι θαλάσσιον ὄρνεον·

Ἄντλῳ [4] δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ.

ΚΗ῀Ρ. εἰ μὲν περισπασμένως, ἡ ψυχή, [5] κέαρ, κῆρ. εἰ δὲ ὀξυτόνως καὶ θηλυκῶς, ἡ θανατηφόρος Μοῖρα. [6]

ΚΉΡΥΚΕΣ. [7] οἱ ὑπηρετικὰς ἐπιτελοῦντες χρείας.

ΚΗΡΕΣΣΙΦΟΡΉΤΟΥΣ. [8] τοὺς ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἐνηνεγμένους.

ΚΗ-

1 Ταῦτα. Lege τὰ αὐτά. *Incertum est an* τὰ αὐτὰ ὄρνεα, *easdem aves* dixerit, Κηκὰ & Λάρον.

2 Οἱ δέ. Pro οἱ δὲ, lege conjunctim οἶδε; ut sit hic sensus: incertum an per κὴξ larum intelligat. Nam ejus proprium nomen λάρον cognoscit & alibi usurpat. Cur hic vocaret κὴξ, quod alio loco apud eum λάρος dicitur? Vill.

3 Λάρῳ. Od. ε. 51. Vill.

4 Ἄντλῳ δ'. Od. ο. 478. Vill.

5 Ψυχή. *Il.* Α. 44. &c.

6 Θανατηφόρος μοῖρα. *Il.* Α. 228.

7 Κήρυκες. *Hesychius* habet: οἱ ἄγγελοι, οἱ διάκονοι, & generaliter omnes ministri. Apposite ad rem *Schrevelius* laudat *Athenaeum*. l. x. (*p.* 425), qui coquos etiam κήρυκας dictos notat e Clidemo. Sic Od. η. 178. Alcinous imperat *praeconi*, ut vinum distribuat; κήρυκα hic potius significat ministrum. Od. θ. 399. κῆρυξ jubetur ut dona ferat; & 474. ut de tergo suis abscindat frustum: quae omnia famulorum sunt ministeria. Vill.

8 Κηρεσσιφορήτους. De hac voce omnino vide praestantissimum *Ruhnkenium in sua ad Clar. Valckenaerium Critica epistola*, ubi, qua est sagacitate vir κριτικώτατος, primus subodoratus est, etiam *post tot Aristarchi aliorumque obelos*, hic latere supposititium versum, qui quamvis quasi longi temporis praescriptione possessionem

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ οἴκῳ. ὁ μὲν Ἡλιόδωρος τὰς κύκλῳ καὶ ἔξω καταλύσεις εἴρηκεν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος [1], κυκλόθεν τοῦ οἴκου, οἷον ἐκ στιβάδων ᾠκοδομημένον, πρὸς οὓς καὶ οἱ θρόνοι ἔκειντο· ὥστε οὖν καὶ ἐπ' αὐτῷ καθιζομένους δειπνεῖν καὶ ἐγκοιμᾶσθαι. ὁ δὲ Ἀπίων φησὶν οὕτως· κλίσιον, ἡ βάσις ἐφ' ἧς κεῖται ὁ θρόνος·

— Περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη,

ὅ ἐστι, διὰ ὅλου τοῦ οἴκου.

ΚΛΟ'ΝΟΣ. [2] ἡ ταραχή· καὶ κλονέοντο, [3] ἀντι τοῦ ἐταράσσοντο.

ΚΛΥ'ΕΙΝ. [4] ἀκούειν, κυρίως. τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπῄσθοντο, ἐν τῇ Ζ τῆς Ὀδυσσείας·

— Μάλιστα δέ γ' ἔκλυον [5] αὐτοί.

καὶ

1 Ἀρίσταρχος. Dignus est, qui hic comparetur *Porphyrius* apud *Valcken.* l. l. Ἀρίσταρχος δὲ.... ὡς κύκλῳ τοῦ οἴκου στιβάδες ἦσαν ᾠκοδομημέναι, πρὸς ἃς οἱ θρόνοι ἔκειντο· ὥστε ἐπ' αὐτὰς καθιζομένους δειπνεῖν, ἐπὶ δὲ τῶν στιβάδων κοιμᾶσθαι, ἵνα μὴ ἄλλος οἶκος ᾖ τοῦ Λαέρτου. ἄλλο δὲ τὸ κλίσιον, ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Λαέρτου εἰρῆσθαι ἐν κύκλῳ οἰκοδομίαν τῶν στιβάδων, καὶ θέσιν τῶν θρόνων. Ubi, quando pro ᾠκοδομημέναι, & οἰκοδομίαν, *Cl. Valck.* scribendum esse censet ᾠκονομημέναι & οἰκονομίαν, non juvat viri praestantissimi conjecturam, quod habet *Apoll.* ᾠκοδομημένον.

2 Κλόνος. κλόνον dixit Poëta *Il.* Ε. 167. &c.

3 Κλονέοντο. *Il.* Ε. 8. ubi *Schol.* κλονέοντο διεταράσσοντο. conf. *v.* 93. *Il.* Ο. 448. &c.

4 Κλύειν. Frequentissime variis hujus verbi temporibus & modis usus est Poëta.

5 Μάλιστα δέ γ' ἔκλυον. Respicit locum *Od.* Ζ. 186. ubi loquitur de concordia in matrimonio.

— Οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

Quod alii intelligunt: *optime au-*

κῷ·

— Οἱ δὲ πληγῆς [1] ἀΐοντες,

ΚΛΥΤΟΠΩΛΟΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, ἵππους ἀγαθούς. [2] ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἐπὶ τοῦ·

— Ψυχὴν [3] δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ,

ἀκούει κλυτὴν ἐπιπόλησιν [4], διὰ τὸ τοὺς τελευτῶντας ἐξακούεσθαι, διά τε τοὺς θρήνους καὶ τὰς οἰμωγὰς τὰς ἐπ' αὐτούς.

ΚΛΙΤΥΣ. [5] ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ καταφερὲς [6] τῶν ὑδάτων. κρεῖσσον δὲ νοεῖν, τὰ ἀποκλείσματα [7] τῶν ἱερῶν.

ΚΛΟΤΟΠΕΥΕΙΝ, στρατεύεσθαι· [8]

— Οὐ

autem audiunt ipsi, id est, maxima fruuntur fama. *Apollonius* vero intelligit: *ad eos primus concordiae fructus redundat.* Vide *Schol.* Vill. Conf. *Hesych.* v. κλύειν.

1 οἱ δὲ πληγῆς. Il. Λ. 532. In *Hom.* τοὶ δέ. Vill.

2 Ἀγαθούς Adde ἔχοντι; cum *Etym.* & *Schol.* seu ἔχων; aut, ut habet *Hesychius*, ἱππεὺς ἀγαθός. Vide *Etymolog. Magn.* & *Schol.* in *Il.* Ε. 654. Vill.

3 Ψυχήν. Il. Ε. 654. Vill.

4 Ἐπιπόλησιν. Lege ἐπιπώλησιν. ut jubet linguae ratio, & scripsit *Schol. ad l. l.* itemque *Etym. p.* 521. *v.* 1.

5 Κλιτύς. Il. Π. 390;

Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι.

Etym. ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ καταφερὲς τῶν ὑδάτων. ἄμεινον δὲ τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων, παρὰ τὸ κεκλίσθαι. Vill. Quod vs. laudato *Barnes.* restituendum censuit κλειτῦς uti recte rejecit *Clarckius*, ita neque *Apioni Etymologus h. v.* neque *Herodiano* tribuit *Eustathius p.* 1066. *v.* 18. quorum tamen auctoritate, ad lucrandum Criticorum istorum consensum, abusus est *Barnes.*

6 Καταφερές. Lege κατωφερές

7 Ἀποκλείσματα. Melius ἀποκλίματα legitur apud *Hes.* & *Etym. Magn.* Vill. Adde *Eustath.* l. l.

8 Στρατεύεσθαι. Idem, quod mireris, in *Hes.* irrepsit mendum; ubi στρεύγεσθαι *Josephus* Sca-

— Οὐ γὰρ χρὴ [1] κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας.

ΚΛΩΜΑΤΟΈΣΣΑΝ. [2] ὁ μὲν Ἀπίων, τραχεῖαν καὶ ἐρυμνήν. [3]

ΚΝΗ͂ΣΤΙΣ. σκεῦος, ᾧ ἐπιξύουσι τὸν τυρόν·

Κνήστι χαλκείη, [4] ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν.

τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ [5] ἀντὶ τοῦ ἔκνα, ἐξέσεν. ἄκνηστις δέ ἐστι τὸ μέσον τοῦ νώτου, ἐφ' οὗ [6] ἐξικνεῖται τὰ ζῶα κνήσασθαι.

ΚΝΩ'ΣΣΕΙΝ. [7] καθεύδειν.

ΚΝΗ͂ΜΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμετέρου·

Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [8] ῥώοντο ἀραιαί.

ἐπὶ δὲ τῶν διερειδόντων τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ ξύλου [9], καθὸ φησι·

Χάλ-

Scaliger, at τραγῳδιοῦθαι *Henricus Stephanus* legendum censet. VILL. Conf. *Toup. Vir. Cl.* in *Suid. t.* III *p.* 161.

1 Οὐ γὰρ χρή. Il. Τ. 149. VILL.

2 Κλωματοέσσαν. Lege κλωματόεσσαν. Il. Β. 729:

Οἵ τ' ἔχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν.

VILL.

3 Ἐρυμνήν. Lege ὀρεινήν.

4 Κνήστι χαλκείη. Il. Λ. 639. Ex *Hom.* sic restitue inversum ordinem:

— Ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείη, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.

VILL.

5 Ἔστι δὲ ἀντί. Nulla opus est emendatione, quam dubitanter proponit Cl. *Villoif.*, καὶ pro ἀντί; neque enim de Etymologia agitur αὐτοῦ nominis, sed de interpretatione verbi κνῆ.

6 Ἐφ' οὗ. Legendum ἐφ' ᾧ. Vide supra in ἄκνηστις *p.* 73. VILL.

7 Κνώσσειν. καθεύδ. *Od.* Δ. 809.

— Πηνελόπεια Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι.

Schol. κνώσσουσα κοιμωμένη.

8 Ὑπὸ δὲ κνῆμαι. Il. Σ. 411. VILL.

9 Ξύλου. Lege ξύλα. *Hes.* Κνῆμαι τὰ διερείδοντα ξύλα τὰς χοι-

Χάλκεα, ὀκτάκνημα, [1] σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς.

ΚΝΗΜΟΥ͂Σ. [2] μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἡμετέρων μελῶν.

ΚΝΥΖΗΘΜΩ͂Ι. [3] ἰδίωμα ἤχου.

ΚΝΩ΄ΔΑΛΟΝ. ὁ Ἀπίων, θηρίον θαλάσσιον, ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ κινεῖσθαι· καταχρηστικῶς δὲ λέγουσι καὶ τὰ ἄλλα θηρία, κνώδαλα. ὁ μὲν Ὅμηρος [4], ἃ μὲν ποιεῖ θαλάσσια θηρία, οἱ Αἰολεῖς λέγουσι κνώδαλα. Ὅμηρος δὲ ἅπαξ [5] πᾶν θηρίον. ἔνιοι δὲ, θῆρας μὲν καὶ θηρία λέγοντες [6] λέοντας καὶ παρδάλεις καὶ λύκους, καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τούτοις· ἑρπετὰ δὲ πάλιν κοινῶς τὰ γένη τῶν ὄφεων· κνώδαλα δὲ, τὰ θαλάσσια κήτη, φαλλαίας [7] καὶ ὅσα τοιαῦτα. καθά-

χοινικίδα τοῦ τροχοῦ. *Etymol. p.* 522. v. 8. κυρίως δὲ κνήμη (L. κνῆμαι) λέγεται καὶ τὰ διαιροῦντα (an διερείδοντα?) ξύλα τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ.

1 Χάλκεα ὀκτάκνημα. Il. Ε. 723. VILL.

2 Κνημούς. Il. Β. 821:

Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα.

Et Il. Φ. 449:

Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.

Interpretatur. *Hes* δασεῖς, τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους VILL.

3 Κνυζηθμῷ. Od. Π. 163. de canibus:

Κνυζηθμῷ δ᾽ ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.

VILL.

4 Ὁ μὲν Ὅμηρος .... θηρίον. Parum concinna oratio, vix video, quomodo, aut in quam ſententiam, ſit conſtituenda.

5 Ἅπαξ. Scilicet *Od.* Ρ. 317. de cane Ulyſſis feras in deſerto perſequente:

Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βένθεσιν ὕλης
Κνώδαλον ὅ, ττι ἴδοιτο καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη.

VILL. Pro ὅττι ἴδοιτο rectius hic veterum criticorum nonnulli legendum cenſuerunt ὅττι δίοιτο. De varia autem nominis κνώδαλον poteſtate, quae diſputari poſſent, occupata ſunt tantum non omnia a *Kuſtero* ad *Suid.*, & ab *Interpp.* ad *Heſych. h v.*

6 Λέγοντες. Lege λέγουσι. VILL.

7 Φαλλαίας. Lege φαλαίνας. VILL.

θάπερ καὶ Ἀλκμὰν διαςέλλει λέγων ὅτως· „ Εὕ-
„ δουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάλαγγες [1], πρώ-
„ τον ἐςὶ [2] καὶ χαράδραι· φῦλά τε ἑρπετά θ' ὅσα
„ τρέφει μέλαινα γαῖα. θῆρες τ' ὀρεσκῶοι καὶ γέ-
„ νος μελισσῶν, καὶ κνώδαλα ἐν βένθεσι πορφυ-
„ ρῆς ἁλός. εὕδουσιν δ' οἰωνῶν φῦλα τανυπτερύγων.

ΚΝΙ'ΣΗΣ. [3] Σημαίνει Γ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ ἀπὸ τῶν θυσιῶν·

Κνίση [4] δ' οὐρανὸν ἷκεν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ λίπους·

— Κνίσης τε καὶ [5] αἵματος ἐμπλήσαντες.

ἐπὶ

1 Φάλαγγες. Lege φάραγγες. Vill.

2 Πρῶτον ἐςί. Nullo sensu. Lege πρώονές τε. Infra legitur φῦλά τε ἑρπετά θ' pro φῦλά τε ἑρπετῶν. Aureum sane fragmentum antiquissimi Poëtae, quod e fuga quasi retraxit noster *Apollonius*, vel eo solo nomine pretiosissimus. Similiter habet *Virgil. Aeneid.* IV. 522.

Nox erat, & placidum carpebant fessa soporem
Corpora per terras, silvaeque & saeva quierant
Aequora, cum medio volvuntur sidera lapsu:
Cum tacet omnis ager, pecudes, pictaeque volucres,
Quaeque lacus late liquidos, quaeque aspera dumis
Rura tenent, somno positae sub nocte silenti
Lenibant curas, & corda oblita laborum.

Vill. Conf. *Heyn.* Vir Cl. ad *Virg. l. l.*

3 Κνίσης. Alii legunt κνίσσης, ut *Suidas*. At *Hes.* & *Herodianus*, teste *Eustathio*, κνίσης praeferunt. Vill. Vid. *Interpp. ad Hesych.* Primam in κνίση & usu scriptorum & analogiae lege corripi docuit *Toup. Emendatt. in Suid. t.* II. *p.* 148. *Schol. ined. Bibl. Reg.* ad *Il.* Α. 317. τὸ δὲ κνίση (male in Msto κνίσσα) καὶ τὸ ι ἐξ τὸ α βραχὺ ἔχει ... τὸ μὲν ι ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ ιζω βραχὺ ἔχει τὸ ι, &c. ut adeo in Homero, qui perpetuo producit, ubique scribendum sit κνίσση.

4 Κνίση δ'. Il. Α. 317. Vill.

5 Κνίσης τε καὶ. Od. Σ. 45. Vill.

1 Κα-

ἐπὶ δὲ τῷ ἐπίπλῳ·

— Κατά τε κνίσῃ [1] ἐκάλυψαν.

ΚΟΙΤΟΣ. ὁ ὕπνος ὁ ἐν τῇ κοίτῃ·

Κοίτου τ' ἐμνήσαντο [2] — —

ΚΟΙΜΗΘΕΝΤΙ. [3] οὐ πάντως ὑπνώσαντι, ἀλλὰ κατακλιθέντι πρὸς τὸ ὑπνῶσαι.

ΚΟΛΩΟΣ. [4] θόρυβος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κολοιῶν. θορυβητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

ΚΟΛΩΝΟΣ. [5] πᾶν ἀνάστημα τῆς γῆς·

Ἔστι δέ τις πόλις [6] προπάροιθ' αἰπεῖα κολώνη.

ὁ δὲ Ἀπίων παρεὶς τὸ σημαινόμενον, προθεὶς δὲ τὸ Κολώνη, [7] πόλις Τρωϊκή.

ΚΟΛ-

1 Κατά τε κνίσῃ. Od. Γ. 457. VILL.

2 Κοίτου τ' ἐμνήσαντο. Od. Η. 138:

— Ὅτε μνησαίατο κοίτου.

VILL.

3 Κοιμηθέντι. Od. Υ. 4:

Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.

VILL.

4 Κολωός. Dicitur, teste *Hes.* κολῷον, κολῷον & κολωός. Il. Α. 575:

Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον —

5 Κολωνός. Caput glossae ut restituatur, vel propone κολώνη, vel substitue τῷ κολωνός.

6 Ἔστι δέ τις πόλις. Il. Β. 811. VILL. Editur vulgo πόλιος. lectiones varietatem notarunt *Barnes.* & *Clarkius.*

7 Κολώνη. Il Λ. 710:

Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη.

VILL. Apion scilicet, omisso appellativo, solum in Lexico suo posuerat nomen proprium Κολώνη. *Apionem* compilasse videtur *Hesych.* Κολώνη, αἱ πόλεις Τρωίας. quae parum abest quin ita emendanda esse censeam, Κολώνη, ἡ πόλις Τρωίας; quamvis plurimas ab antiquis *Colonas* commemorari sciam.

ΚΟΛΛΟΠΙ. τ ἅπαξ εἰρημένων.

— Περὶ κόλλοπι [1] χορδὴν

Ἄψας. —

λέγει δὲ [2], τῷ κολλάβῳ, ἀπὸ τ κόλλης. δερματίνοις γὰρ ἐχρῶντο τοῖς κολλάβοις.

ΚΟΛΠΟΝ ἈΝΙΕΜΕΝΗ. τὸ κτ τὸ στῆθος μέρος ἀνέλκυσα. [3]

ΚΟΜΙΕΙΝ. [4] ἐπιμελείας ἀξιῶν. ὅθεν ἱπποκόμος· καὶ τὸ ἐν νόσῳ τινὸς ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, νοσοκομεῖν λέγεται.

ΚΟΝΙΣ. ἡ πεδιὰς [5] λέγεται, καὶ ἡ ἐκ τέφρας σποδός. καὶ [6] τ μὲν προτέρε·

Οὐδ' εἴ μοι τόσα [7] δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.

τὸ

1 Περὶ κόλλοπι χορδήν. Od. Φ. 407. in *Homero* legitur:

Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδήν,

Ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός.

Vide *Polluc.* IV. 62. & *Etym. Mag.* VILL.

2 Λέγει δὲ, τῷ κολλάβῳ, ἀπὸ τ κόλλης.. Lege τῷ κόλλοπι, ὥσπερ τῷ κολλάβῳ, quae ultima verba exciderant. VILL. Quod restituendum censet Cl. *Villois.* τῷ κόλλοπι, ὥσπερ, ex praecedente *Homeri* versu, quivis lector facillime suppleat.

3 Ἀνέλκυσα. *Hes.* addit: ἵνα τ μαζὸν δείξῃ. Il. X. 80:

Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.

VILL.

4 Κομιεῖν. Lege κομεῖν ut reperitur Od. Ζ. 207. & Λ. 249. At *Hesiod.* in Operibus versu 602:

Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν.

VILL.

5 Πεδιάς. Mallem πεδιάσιμος, ut apud *Dioscor.* πεδιάσιμος σμύρνα. VILL.

6 Καὶ τ. Lege καὶ ἐπὶ τ. VILL. vel lege καὶ τὸ πρότερον, cui mox respondeat, τὸ δὲ ὕστερον. Conf. v. κόπρος.

7 Οὐδ' εἴ μοι τόσα. Il. I. 385. VILL.

1. Ἀμ

τὸ δ' ὕστερον·

Ἀμφοτέρῃσι [1] δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν.

οἱονεὶ κίνις, ἀπὸ τῆς κινήσεως. λέγει δὲ τὴν αὐτὴν κονίην·

— Ὑπὸ δὲ στέρνοισι [2] κονίη

Ἵστατ' ἀειρομένη. —

ὁ δὲ Ἀπίων μάχην εἶναι ἔφη.

ΚΟ'ΠΡΟΣ. ἡ τῶν κήπων, ὡς καὶ ἡμεῖς. λέγει δὲ οὕτως καὶ τὴν κόνιν. τὸ μὲν πρότερον·

— Τίμιον μέγα κοπρίσαντες. [3]

τὸ δὲ δεύτερον·

— Κυλινδόμενος [4] κατὰ κόπρον.

λέγει δὲ καὶ τὴν στάσιν τῶν βοῶν·

Μυκηθμῷ [5] δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε.

ΚΟΡΩ'ΝΗ. ἐπὶ μὲν τοῦ ζώου· [6]

Οἱ δὲ κορώνῃσιν [7] ἴκελοι. —

εἶναι

1 Ἀμφοτέρῃσι. Il. Σ. 23. VILL.

2 Ὑπὸ δὲ στέρνοισι. Il. Ψ. 365. VILL.

3 Τίμιον μέγα κοπρίσαντες. Od. Ρ. 299. Lege κοπρήσοντες, ut habet *Hom. Hes.* κοπρήσοντες posuit. VILL. Κοπρίσαντες habet etiam *Etymol.*, quod cum locum tueri omnino non possit, equidem voluisse illos crediderim, κοπρίσαντες.

4 Κυλινδόμενος. Il. Χ. 414. VILL.

5 Μυκηθμῷ. Il. Σ. 575. VILL

6 Ζώου. Hinc derivatur κορωνιάω in *Herculis Scuto* versu 289:

Αἰχμῆς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα.

VILL.

7 Οἱ δὲ κορώνῃσιν. Od. Μ. 418. VILL.

εἶναι δέ φησι ὁ Ἀπίων τ̀ αὐτὴν τῷ λάρῳ ϗ τῇ αἰθυίῃ. ἐπὶ δὲ τ̃ κρίκȣ [1] τ̃ς θύρας·

Ἀργύρεον [2] δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη.

ἐπὶ δὲ τ̃ τ̃ τόξȣ ἐκκοπῆς·

Πᾶν δ' εὖ λειήνας [3], χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.

ΚΟΡΩΝΙ'ΔΕΣ. αἱ καμπυλόπρυμνοι. [4] λέγει γὰρ ὅτως τὰς ναῦς. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὰς κορωνίδας, φησὶ καρανίδας, ἀπὸ τ̃ κάρα αὐταῖς ἐπικεῖσθαι, τȣτέ ἐςι τὸ τέλος. παρ' ὃ ϗ ἐν τοῖς βιϐλίοις ἐπὶ τέλȣς κορωνὶς γέγραπται.

ΚΟΡΥΘΑ'ΙΟΛΟΣ. [5] ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων. αἰόλλειν γὰρ, τὸ κινεῖν.

ΚΟΡΥ'ΝΗ. ἑτερόρροπον [6] ξύλον. ὁ δὲ Ἀπίων, κολλοϐόρȣ [7] τι γένος.

ΚΟ-

1 Κρίκȣ. Vide *Polluc.* VII. 107. X. 22. VILL.

2 Ἀργύρεον. Od. Η. 90. VILL.

3 Πᾶν δ' εὖ λειήνας. *Il.* Δ. 111. VILL.

4 Καμπυλόπρυμνοι. *Hes.* addit: ϗ οἱ ἐκ τῶν ἴων πεπλεγμένοι στέφανοι. κυρίως δὲ, τὰ βλαστήματα. Il. Β. 392:

Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν. —

Lex. *Manuscriptum Sangermanense* habet: Κορωνὶς, ἀκρώρεια, ἢ τὸ τελευταῖον τ̃ οἰκοδομῆς, ἐπίθεμα στεφάνȣ, τὸ κεφάλαιον. VILL.

5 Κορυθαίολος. Frequentissimum Poëtae.

6 Ἑτερέρροπον. *Schol.* habet ἑτερόρρεπες, ἐξ ἑνὸς μέρȣς ῥοπὴν ἔχον ϗ βάρος. VILL.

7 Κολλοϐόρȣ. *Hes.* habet κολόροϐον, ubi καλαύροπον legendum suspicantur *Sopingius* & *Heinsius*. Dicitur & καλάβροψ; & legitur καλάβροπα in *Apoll. Rhod. Arg.* IV. 974. ubi *Schol.* ex *Homero* citat *Il.* Ψ. 845:

— Καλαύροπα βȣκόλος ἀνήρ;

quamvis ibidem legatur καλαύροπα. VILL. Idem tamen *Apollonius* altera quoque forma,

Χάλκεα, ὀκτάκνημα, [1] σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς.

ΚΝΗΜΟΥ'Σ. [2] μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἡμετέρων μελῶν.

ΚΝΥΖΗΘΜΩ'Ι. [3] ἰδίωμα ἤχου.

ΚΝΩ'ΔΑΛΟΝ. ὁ Ἀπίων, θηρίον θαλάσσιον, ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ κινεῖσθαι· καταχρηστικῶς δὲ λέγουσι καὶ τὰ ἄλλα θηρία, κνώδαλα. ὁ μὲν Ὅμηρος [4], ἃ μὲν νοεῖ θαλάσσια θηρία, οἱ Αἰολεῖς λέγουσι κνώδαλα. Ὅμηρος δὲ ἅπαξ [5] πᾶν θηρίον. ἔνιοι δὲ, θῆρας μὲν καὶ θηρία λέγοντες [6] λέοντας καὶ παρδάλεις καὶ λύκους, καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τούτοις· ἑρπετὰ δὲ πάλιν κοινῶς τὰ γένη τῶν ὄφεων· κνώδαλα δὲ, τὰ θαλάσσια κήτη, φαλλαίας [7] καὶ ὅσα τοιαῦτα. καθά-

χοινικίδα τοῦ τροχοῦ. *Etymol.* p. 522. v. 8. κυρίως δὲ κνήμη (L. κνῆμαι) λέγεται καὶ τὰ διαιροῦντα (an διερείδοντα?) ξύλα τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ.

1 Χάλκεα ὀκτάκνημα. Il. E. 723. VILL.

2 Κνημούς. Il. B. 821:

> Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα.

Et Il. Φ. 449:

> Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.

Interpretatur. *Hes* δασεῖς, τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους VILL.

3 Κνυζηθμῷ. Od. Π. 163. de canibus:

> Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.

VILL.

4 Ὁ μὲν Ὅμηρος .... θηρίον. Parum concinna oratio, vix video, quomodo, aut in quam sententiam, sit constituenda.

5 Ἅπαξ. Scilicet *Od.* P. 317. de cane Ulyssis feras in deserto persequente:

> Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
> Κνώδαλον ὅ, ττι ἴδοιτο· καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη.

VILL. Pro ὅττι ἴδοιτο rectius hic veterum criticorum nonnulli legendum censuerunt ὅττι δίοιτο. De varia autem nominis κνώδαλον potestate, quae disputari possent, occupata sunt tantum non omnia a *Kustero* ad *Suid.*, & ab *Interpp.* ad *Hesych.* h v.

6 Λέγοντες. Lege λέγουσι. VILL.

7 Φαλλαίας. Lege φάλαινας. VILL.

ΚΟ'ΤΟΣ. [1] χόλος,

ΚΟΤΥ'ΛΗ. [2] πᾶν τὸ κοῖλον. ὁ δὲ Ἀπίων, τὸ κοῖλον τῆς χειρός,

ΚΟΥΡΙ'Ξ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ. σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόρης [3] λαβέσθαι. ἔνιοι δὲ, κουρικῶς, οἷον νεανικῶς,

ΚΟ͂ΥΡΟΣ. νεανίας, λέγεται δὲ καὶ ὁ νήπιος παῖς, ὅτ' ἂν λέγῃ·

Κούρων [4] παιζόντων, —

ΚΟΥ-

1 Κότος. κότον plurimis locis habet *Homerus*.

2 Κοτύλη. Il. Ε. 306. eam sic definit Homerus ipse:

Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθά τε μηρὸς
Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι.

Sed Il. Χ. 494. pro cyatho seu potius concavitate manus accipi potest:

Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε.

Quin & πύργον καὶ κοτύλην conjunguntur, ut Od. ο. 311. ac ρ. 12. Est & εἶδος μέτρου. VILL.

3 Κόρης. Lege κόρρης. Od, Χ, 188:

Τὸ δ' ἄρ ἐπαΐξαντ' ἑλέτην, ἔρυσάν τέ μιν εἴσω
Κουρίξ. —

In hanc vocem vide *Eustathium*, & emenda *Etymol.* qui sic habet: Κοῦριξ. Ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς· ὅθεν καὶ ἡ κουρὰ ἐν ὑπομνήματι τῆς Ὀδυσσείας. Ἀλέξης δὲ, κοῦριξ, τῶν τριχῶν, ἢ νεανίσκος, παρὰ τὸν κόρον. Lego; Κουρίξ. (sic pro κοῦριξ ex *Eustathio* merito reponit *Sylburg*) ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς. ὅθεν καὶ ἡ κουρά. (Hic figo punctum.) ἐν ὑπομνήματι τῆς Ὀδυσσείας Ἀλεξίων (sic optime emendat idem *Sylburg*. subnixus auctoritate *Eustathii* qui Alexionem laudaverat in κατενῶπα. Deinde reliqua sic proprio Marte restituo:) κουρὶξ, ἐκ τῶν τριχῶν ἢ νεανικῶς, παρὰ τὸν κόρον, seu κοῦρον, quod pro eo *Ionice* dicitur, VILL. Cf. *Alb* ad *Hes*. *b* υ,

4 Κούρων παιζόντων. Od. Ψ. 147. Hodie habetur:

Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.

Ubi mallem legere ἀνδρῶν, cum opponatur τῷ γυναικῶν. VILL. Vix profecto κούρων laudato lo-

co

ΚΟΥΡΗ͂ΤΕΣ. προπερισπωμένως μὲν, σημαίνει τοὺς τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντας·

Κουρῆτές [1] τ' ἐμάχοντο. —

προπαροξυνόμενον [2] δὲ, νεανίας·

— Ἅμα [3] δ' ἄλλοι ἔσαν κούρητες Ἀχαιῶν.

ΚΟ'ΣΜΟΣ. ἐπὶ τοῦ κυρίου καὶ συνήθους ἡμῖν·

Κόσμῳ. πεῖσμα [4] δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

ἐπὶ δὲ τοῦ διατάξαι·

Τοὺς δ' αὖτ' [5] ἐκόσμεον βασιλῆες οὐτάμενοί περ.

ΚΟΛΛΗΤΑ'Σ ΣΑΝΙ'ΔΑΣ. [6] τὰ θυρώματα.

ΚΟΤΥΛΗ'Ρ'Ρ'ΥΤΟΝ ΑἿΜΑ. [7] πολὺ, ὥστε κοτύλῃ [8] ἀρύσασθαι.

ΚΟ-

eo possit convenire. Itaque videndum an alii forte versui felicius possit restitui.

1 Κουρῆτές τ'. Il. I. 525. VILL.

2 Προπαροξυνόμενον. Hic lege προπαροξυνομένως, aut supra προπερισπώμενον pro προπερισπωμένως. VILL.

3 Ἅμα δ' ἄλλοι ἔσαν. Il. T. 248. In Homero legitur:

— Ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν.

VILL.

4 Κόσμῳ. Od. N. 77. VILL. Conf. supra κοσμῆσαι. Ad quem locum haec ipsa forte referenda est glossa.

5 Τοὺς δ' αὖτ'. Il. Ξ. 379. Lege:

Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ.

VILL.

6 Κολλητὰς σανίδας. Il. I. 579. VILL.

7 Κοτυλήρρυτον αἷμα. Il. Ψ. 34. VILL.

8 Κοτύλῃ. In *Codice* MS. κοτύλην:

Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔῤῥεεν αἷμα.

Ubi vides scribi τὸ κοτυλήρυτον per unum *rho*. Πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, inquit *Athenaeus*, κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον· ὅθεν καὶ κοτυλήρ-

ΚΟ'ΛΛΟΠΙ. τ ἅπαξ εἰρημένων·

— Περὶ κόλλοπι [1] χορδὴν

Ἅψας. —

λέγ δὲ [2], τῷ κολλάβῳ, ἀπὸ τ κόλλης. δερματίνοις γὰρ ἐχρῶντο τοῖς κολλάβοις.

ΚΟ'ΛΠΟΝ 'ΑΝΙΕΜΕ'ΝΗ. τὸ κτ̀ τὸ στῆθος μέρος ἀνέλκουσα. [3]

ΚΟΜΙΕΙ῀Ν. [4] ἐπιμελείας ἀξιοῦν. ὅθεν ἱπποκόμος· καὶ τὸ ἐν νόσῳ τινὸς ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, νοσοκομεῖν λέγεται.

ΚΟ'ΝΙΣ. ἡ πεδιὰς [5] λέγεται, καὶ ἡ ἐκ τέφρας σποδός. καὶ [6] τ μὲν προτέρου·

Οὐδ' εἴ μοι τόσα [7] δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.

τὸ

---

1 Περὶ κόλλοπι χορδήν. Od. Φ. 407. in *Homero* legitur:

Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν,

Ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός.

Vide *Polluc.* IV. 62. & *Etym. Mag.* VILL.

2 Λέγ δὲ, τῷ κολλάβῳ, ἀπὸ τ κόλλης. Lege τῷ κόλλοπι, ὥσπερ τῷ κολλάβῳ, quae ultima verba exciderant. VILL. Quod restituendum censet Cl. *Villois.* τῷ κόλλοπι, ὥσπερ, ex praecedente *Homeri* versu, quivis lector facillime suppleat.

3 Ἀνέλκουσα. *Hesf.* addit: ἵνα τ μαζὸν δείξῃ. Il. X. 80:

Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.

VILL.

4 Κομιεῖν. Lege κομεῖν ut reperitur Od. Z. 207. & Λ. 249. At *Hesiod.* in Operibus versu 602:

Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. — VILL.

5 Πεδιάς. Mallem πεδιάσιμος, ut apud *Dioscor.* πεδιάσιμος σμύρνα. VILL.

6 Καὶ τ. Lege καὶ ἐπὶ τ. VILL. vel lege καὶ τὸ πρότερον, cui mox respondeat, τὸ δὲ ὕστερον. Conf. v. κόπρος.

7 Οὐ δ' εἴ μοι τόσα. Il. I. 385. VILL.

I. 'Αμ-

ΚΡΑΝΑΗ΄. [1] τραχεῖα.

ΚΡΑΤΑΙΓΥ΄ΑΛΟΙ. ὁ Ἀρίσαρχος, θώρηκος γύαλον, οὐ τὸ κοίλωμα τοῦ θώρακος, ἀλλὰ τὸ ὅλον κύτος, περιφραστικῶς· ἀντὶ τοῦ, ὅλον τὸν θώρακα. ὅτ᾽ ἂν οὖν λέγῃ, κραταιγυάλους, τοὺς τὸ ὅλον κύτος ἰσχυροὺς [2] θέλει δηλοῦν.

ΚΡΕΙ͂ΟΝ. βασιλεῦ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ κρεοδόχον [3] ἀγγεῖον·

Αὐτὰρ ὅγε μέγα [4] κρεῖον κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ.

Αἴκε θεοί γ᾽ ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαι κρῆναί τε

Romana Editio & in *contextu* & in *Eustathii Commentariis* habet κρῆναι. *p.* 1527. *v.* 18. & *p.* 1528. *v. ult.* ubi κρῆναι, inquit *Eustath.*, κρῆναι .. ἤγουν κρᾶναι, καὶ τελειῶσαι τὸ νοηθέν. πολλοὶ γὰρ νοοῦσι μὲν, οὐ κραίνουσι δέ κρῆναι exhibuit Cl. *Ernesto Cod. Mstus*, „ *quae*, inquit, *vera lectio videtur* ... κρεῖον *est Od.* Υ. 115. „ *Schol.* interpretatur τελειῶσαι, quod non potest pertinere ad κρῖναι, & *Hesych.* denique, Κράναι, κρῆναι, τέλεσαι καὶ αἱ τῶν ὑδάτων, καὶ ἐπιτελέσαι. quorum postremum vix aliunde, quam ex hujus loci commentariis, derivatum esse crediderim.

1 Κραναή. Κραναῇ est Il. Γ. 445. & aliis locis alii casus obliqui.

2 Τοῖς τὸ ὅλον κύτος ἰσχυρούς. Lege τοὺς κατὰ τὸ ὅλον κύτος ἰσχυροὺς, vel τοὺς κατα τὸ, &c. ut habet *Hes.* γέρροι κατὰ κύτον, ubi lege κύτος. Il. Τ. 361:

Θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.

Vill. In ipso *Apollonio* pro τοῖς restituas oportet τούς. Fontem interpretationis laudat *Apollonius* doctrinam Aristarchi, qui in celebratissima *Homeri* dictione, θώρηκος γύαλον. (v. supra *p.* III *Alb. ad Hesych.* v. Γύαλον) τὸ γύαλον *pro toto* acceperit *thorace*. θώρηκος γύαλον, οὐ τὸ κοίλωμα τοῦ θώρακος (sic ἀκουέ,) ἀλλὰ τὸ ὅλον κύτος, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ &c

3 Κρεοδόχον. Lege κρεωδόχον. Conf. *Schol. ad Il.* Ι. 206. *Eustath. p.* 747. *v.* 15. *p.* 1899. *v.* 4. & *Etymol. p.* 536. *v. ult.*

4 Αὐτὰρ ὅγε μέγα κρεῖον. Il. Ι. 206. Lege inverso ordine; κρεῖον μέγα. At κρεῖον pro rege dicitur in vocativo Od. Ι. 2. & alibi passim. Vill.

εἶναι δέ φησιν ὁ Ἀπίων τὴν αὐτὴν τῷ λάρῳ καὶ τῇ αἰθυίᾳ. ἐπὶ δὲ τοῦ κρίκου [1] τῆς θύρας·

> Ἀργύρεον [2] δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη.

ἐπὶ δὲ τοῦ τόξου ἐκκοπῆς·

> Πᾶν δ' εὖ λειήνας [3], χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.

ΚΟΡΩΝΙ'ΔΕΣ. αἱ καμπυλόπρυμνοι. [4] λέγει γὰρ οὕτως τὰς ναῦς. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὰς κορωνίδας, φησὶ καρηνίδας, ἀπὸ τοῦ κάρα αὐταῖς ἐπικεῖσθαι, τουτέστι τὸ τέλος. παρ' ὃ καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις ἐπὶ τέλους κορωνὶς γέγραπται.

ΚΟΡΥΘΑ'ΙΟΛΟΣ. [5] ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων. αἰόλλειν γὰρ, τὸ κινεῖν.

ΚΟΡΥ'ΝΗ. ἑτερόρροπον [6] ξύλον. ὁ δὲ Ἀπίων, κολλοβόρου [7] τι γένος.

ΚΟ-

1 Κρίκου. Vide Pollux. VII. 107. X. 22. Vill.

2 Ἀργύρεον. Od. Η. 90. Vill.

3 Πᾶν δ' εὖ λειήνας. Il. Δ. 111. Vill.

4 Καμπυλόπρυμνοι. Hes. addit: καὶ οἱ ἐκ τῶν ἴων πεπλεγμένοι στέφανοι. κυρίως δὲ, τὰ βλαστήματα. Il. Β 392:

> Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν. —

Lex. Manuscriptum Sangermanense habet: Κορωνὶς, ἀκρώρεια, ἡ τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς, ἐπίθεμα στεφάνου, τὸ κεφάλαιον. Vill.

5 Κορυθαίολος. Frequentissimum Poëtae.

6 Ἑτερόρροπον. Schol. habet ἑτερόῤῥεπτες, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος. Vill.

7 Κολλοβόρου. Hes. habet κολόροβον, ubi καλαύροπον legendum suspicantur Sopingius & Heinsius. Dicitur & καλάβροψ; & legitur καλάβροπα in Apoll. Rhod. Arg. IV. 974. ubi Schol. ex Homero citat Il. Ψ. 845:

> — Καλαῦροπα βουκόλος ἀνήρ;

quamvis ibidem legatur καλαύροπα. Vill. Idem tamen Apollonius altera quoque forma,

τρόπον καὶ ὁ τεκτονικὸς [1] λέγεται δὲ ἐπίουρος, ὁ ἐπιφυλάσσων καὶ συνέχων τὰ συναρμοζόμενα ξύλα.

ΚΡΟΑΙ'ΝΩΝ. [2] ἔνιοι μὲν, ἐπιθυμῶν· οἱ δὲ, ὅτι ἐπικροτῶν τοῖς ποσίν.

ΚΡΟ'ΣΣΑΣ. ἔνιοι μὲν, τὰς κλίμακας· ἔνιοι δὲ, τὰς κεφαλίδας. [3] ἔνιοι δὲ, τῶν πύργων τὰς στεφάνας, ὃ καὶ μᾶλλον ἄν τις εἴποι. τινὲς δὲ, τὰς κεφαλίδας τοῦ τείχους, ἃς ἔνιοι προμαχόνας [4] λέγουσι. ἄλλοι δὲ, τὰ ἀποκρηπιδώματα· [5] καὶ γὰρ κροσ-

1 'Ο τεκτονικός. Hic omissum puto ξύλινος ἧλος, quemadmodum alibi definit. VILL. Locus nulla indigere videtur emendatione, nisi quod vel inducendam particulam δὲ, vel ita interpungendam orationem esse censeam: ὃν τρόπον καὶ ὁ τεκτονικός· Λέγεται δὲ &c. De τεκτονικῷ ἐπιούρῳ, sive ξυλίνῳ dictum supra, *p.* 288.

2 Κροαίνων. *Hes.* & *Sangermanense Lexicon Ms.* pariter habent: Κροαίνων. τοῖς ποσὶ κρούων, ἢ ἐπιθυμῶν. Il. Ζ. 507:

> Ὡς δ' ὅτε τίς στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
> Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων.

Mihi vero potius per *ferire* quam per *appetere* explicandum videtur. Nam in priori sensu sumitur apud *Anacreontem* 'Ωδ. 56:

> Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
> Λιγυρὸν μέλος κροαίνων
> Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω.

Ubi κροαίνειν est *plectro ferire*; quod *Pindarus* vocat *Nemeor.* V. φόρμιγγ' ἑπτάγλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων. VILL.

3 Κεφαλίδας. Addit *Hesych.* τῶν τειχῶν, quod deinde sequetur in *Apoll.* VILL.

4 Προμαχόνας. Lege προμαχῶνας, ut habet *Hes.* VILL.

5 Ἀποκρηπιδώματα. Mallem ὑποκρηπιδώματα, seu simplex κρηπιδώματα. Post hunc ultimum sensum, quem praefert caeteris, *Hesych.* addit illa verba, male hucusque intellecta, & pejus emendata: Ὃ καὶ βέλτιον. καὶ γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ κλίμακος ἐγίνωσκεν ὁ Ὅμηρος, καὶ οὐδέπω ἦν πολεμικὰ ὄργανα. Volunt ut interseratur οὐκ post κλίμακος: unde exurgit sensus quasi fidiculis contortus; cum fateri cogantur vocem κλίμακος ab *Homero* cognitam, immo in quatuor Odysseae locis ab eo adhibitam fuisse; scilicet legere est κλίμακα μακρὴν Od. Κ. 558. Λ. 63. & ὑψηλὴν Α. 330. ac Φ. 5. Ergo sic simpliciter locum *Hes.* ut se habet, explico: κρόσσαι sumen-

ΚΟ'ΤΟΣ. [1] χόλος.

ΚΟΤΥΛΗ. [2] πᾶν τὸ κοῖλον. ὁ δὲ Ἀπίων, τὸ κοῖλον τῆς χειρός.

ΚΟΥΡΙ'Ξ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ. σημαίνει δὲ τὸ τῆς κέρης [3] λαβέσθαι. ἔνιοι δὲ, κυρίως, ἤτοι νεανικῶς.

ΚΟ'ΥΡΟΣ. νεανίας. λέγεται δὲ καὶ ὁ νήπιος παῖς, ὅταν λέγῃ·

Κούρων [4] παιζόντων. —

ΚΟΥ-

1 Κότος. κότον plurimis locis habet Homerus.

2 Κοτύλη. Il. Ε. 306. eam sic definit Homerus ipse:

> Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθά τε μηρὸς
> Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι.

Sed Il. Χ. 494. pro cyatho seu potius concavitate manus accipi potest:

> Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε.

Quin & κύπελλον καὶ κοτύλην conjunguntur, ut Od. ο. 311. ac ρ. 12. Est & εἶδος μέτρου. VILL.

3 Κέρης. Lege κόρρης. Od, Χ. 188:

> Τὸν δ' αὖ ἐπαΐξαντ' ἐλέτην, ἔρυσάν τέ μιν εἴσω
> Κουρίξ. —

In hanc vocem vide Eustathium, & emenda Etymol. qui sic habet: Κῦριξ. Ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς· ὅθεν καὶ ἡ κουρὰ ἐν ὑπομνήματι Χ Ὀδυσσείας. Ἀλέξης δὲ, κῦριξ, τῶν τριχῶν, ὁ νεανίσκος. παρὰ τὸ κόρον. Lego; Κυρίξ. (sic pro κῦριξ ex Eustathio merito reponit Sylburg) ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς. ὅθεν καὶ ἡ κουρά. (Hic figo punctum.) ἐν ὑπομνήματι Χ Ὀδυσσείας Ἀλεξίων; sic optime emendat idem Sylburg. subnixus auctoritate Eustathii qui Alexionem laudaverat in κατευῶσιν. Deinde reliqua sic proprio Marte restituo:) κυρίξ, ἐκ τῶν τριχῶν ἢ νεανικῶς, παρὰ τὸ κόρον, seu κοῦρον, quod pro eo Ionice dicitur, VILL. Cf. Alb ad Hes. b υ,

4 Κύρων παιζόντων. Od. Ψ. 147. Hodie habetur:

> Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.

Ubi mallem legere ἀνδρῶν, cum opponatur τῶν γυναικῶν. VILL. Vix profecto κούρων laudato lo-

co

ΚΥΚΕΩ͂: κατὰ ἀποκοπὴν, κυκεῶνα. κυκεὼν δέ ἐστι, τὸ ἐξ οἴνου, καὶ μέλιτος, καὶ ἀλφίτου, καὶ ὕδατος[1] ἀναμεμιγμένον πόμα.

ΚΥ'ΜΒΑΧΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄκρου τῆς περικεφαλαίας·

> Κύμβαχον[2] ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν πτώματος·

> Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν[3] ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους.

ΚΥ'ΜΙΝΔΙΣ.[4] ὀρνέου γένος·

> Χαλκίδα[5] κικλήσκουσι Θεοὶ, ἄνδρες δὲ Κύμινδιν.

ΚΥΛΛΗ'ΝΙΟΣ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων[6] ἔστιν δὲ ἐπίθετον Ἑρμοῦ, ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας.

ΚΥ-

1 Ὕδατος. Addit *Schol.* καὶ τυροῦ, quod non erat omittendum. Od. κ. 290:

> Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτῳ.

Ad quod allusit certe *Hes.* cum dixit: Κυκειῶ. φαρμακία, ποτὸν δηλητήριον. Nam docet κυκειῶ idem esse quod κυκεῶ. Dicebatur quoque κύκα. Hoc κυκειῶ bibebatur; nam Od. κ. 316:

> Τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπαϊ ὄφρα πίοιμι·
> Ἐν δέ τι φάρμακον ἧκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
> Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε, καὶ ἔκπιον, &c.

Et Il. λ. 640:

> — Σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν
> Οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν
> Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε·
> Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὥπλισσε κυκειῶ.

Moeris Atticista: Κυκεῶ, Ἀττικῶς. κυκεῶνα, Ἑλληνικῶς. *Thomas M.* Κυκεῶ, Ἀττικοὶ. οὐ κυκεῶνα. Vide *Interpretes*. VILL.

2 Κύμβαχον. Il. ο. 536. VILL.

3 Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. Il. ε. 586. VILL.

4 Κύμινδις. Conjecit *Isaac. Vossius* κύμινδιν idem esse quod avem Indicam. Κύμας enim esse ὄρνιθας. VILL. Conf. *Plin. H. N.* X. 8. & quos ibi laudat *Harduin.*

5 Χαλκίδα. Il. ξ. 291. VILL.

6 Εἰρημένων. Od. ω. 1:

> Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο.

Occurrit praeterea in *Iliade* ο. 518. citante etiam *Strabone*

 l. 8.

ΚΟΤΥΛΗΔΟΝΟ'ΦΙΝ. [1] ταῖς κοτυληδόσι, αἵτινες εἰσὶ αἱ τῷ πολύποδι ἔπουσαι. [2]

ΚΡΑΤΕΥΤΑ'ΩΝ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ὁ Ἀρίσταρχος, τῶν βάσεων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται, ἀπὸ τοῦ διακρατεῖσθαι τοὺς ὀβελίσκους ἐπὶ τούτων κειμένους.

Πάσσε [3] δ' ἁλὸς θείοιο κρατευτάων.

ΚΡΑΤΑΙ'ΠΕΔΟΝ. [4] τὸ στερεὸν ἔδαφος ἢ λιθόστρωτον. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΚΡΑΤΥ'Σ. [5] κραταιός. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ.

ΚΡΑ'ΝΑΙ. [6] ἐπιτελέσαι, οἷον κάρα, κεφαλὴν, ἐπιθεῖναι.

ΚΡΑ-

λήρρυτον αἷμα, τὸ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆναι δυνάμενον. Vill. Conf. *Alb.* ad *Hesych.* *h. v.*

1 Κοτυληδονόφιν. Od Ε. 433:

Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λαίγγες ἔχονται.

Vill.

2 Ἔπουσαι. Post ἔπουσαι, omissa certe substantiva vox, κοιλότητες. In *Manuscripto* Codice legitur ἕπουσαι cum spiritu aspero, *sequentes*, *adhaerentes*. Vill. *Athenaeo* L. XI. *p.* 479. κοτυληδόνες πολυπόδων sunt αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις. Unde & τὸ ἕπουσαι hoc loco praeferendum esse intelligitur. Conf. *T. H.* *ad Lucian.* *t.* 1. *p.* 299.

3 Πάσσε δ' ἁλός. Il. Ι. 214. Vill.

4 Κραταίπεδον. Est epithetum, ut *Od* Ψ. 46:

— Οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες.

Vill.

5 Κρατὺς ... ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Indicavit Cl. *Alb.* ad *Hesych.* tanquam glossae sedem Il. Π. 181:

— Κρατὺς Ἀργειφόντης.

Verum latius patet *Apollonii* observatio: Uni scilicet Mercurio tribui docet hoc epithetum. conf. *Il.* Ω. 345. *Od.* Ε. 49. 148.

6 Κράναι. Legitur Il. Ι. 101. Κρῆναι, quod & *Apoll* scripsisse putaverim. Vill. Immo vero scripsit *Apollonius*, κρῆναι. quod olim lectum antiquis, *Od.* Ε. 17[illegible] nunc edi solet κρῆναι.

ΚΡΥΟΕΣΣΑ. [1] φρικτή· κρύος γὰρ, τὸ ῥῖγος.

ΚΡΙ. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, τὸ αὐτὸ τὴν κριθὴν [2] σημαίνει· εἰρῆσθαι δὲ οὐκ [3] ἀποκοπὴν, ὡς ἐνόμισαν, ἀλλὰ μετασχηματίσθαι τὸ θηλυκὸν εἰς οὐδέτερον τὸ κρί. ὁ δὲ Ἀπίων, γένος τι, οὐ πάντως κριθή.

ΚΤΕΡΕΑ. [4] ἐντάφια.

ΚΤΙΔΕΗ. τινὲς πλανηθέντες ἔδοξαν εἶναι ὡς ἴκτινος [5] δέρματος· ὁ δὲ Ποιητὴς διδάσκει ὅτι ἐστὶ κτιδέη. [6] κτὶς γάρ ἐστι τὸ ζῶον ὅμοιον γαλῇ μικρῷ, [7] μεγέθει διαφέρουσα τῆς γαλῆς. τὸ δὲ τούτου δέρμα εὔ-

---

1 Κρυόεσσα. Il. Ε. 740:

Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή.

Sic *Hesiodus* in *Theogonia* versu 657:

Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.

& 936:

Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ.

VILL.

2 Τὴν κριθήν. An legere forte praestiterit τῇ κριθῇ & σημαίνειν? Mox certe per infinitivos continuatur oratio; εἰρῆσθαι &c.

3 Οὐκ ἀποκοπήν. Mallem, οὐ κατ' ἀποκοπήν. VILL.

4 Κτέρεα. *Il*. Ω. 38. &c.

5 Ἴκτινος. Suidas habet: Κτιδέη. ἡ περικεφαλαία, ἐξ ἰκτίδος δέρματος. ἰκτὶς δὲ, ζῶον γαλῇ παραπλήσιον. Ubi recte monet *Kusterus* respici ad Hom. Il. Κ. 335:

Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, —

Et addit: *Ibi nonnulla exemplaria olim habuerunt:*

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκτιδέην. —

quod magis placet. Mustela enim apud Graecos non vocatur κτὶς, *sed* ἰκτίς: *unde &* ἰκτιδέη *dicendum videtur, non vero* κτιδέη. *Hesychius tamen* κτιδέη *etiam agnoscit*. At Clarissimo *Alberti* haec verba laudanti κτὶς per aphaeresin dictum videtur pro ἰκτίς; & apposite ad rem affert ex Il. Κ. 458:

Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο,

ubi ἰκτιδέην admitti nequit. In *Apollonio* nostro, pro ἴκτινος, lege ἴκτιδος. VILL.

6 Ὁ δὲ Ποιητὴς διδάσκει &c. Nempe Il. Κ. 458. Ubi nullus locus est formae alteri, Ἰκτιδέην. Conf. *Eustath*. p. 809.

7 Μικρῷ. Lege γαλῇ μικρᾷ, μεγέθει διαφέρουσα, &c. seu γαλῇ, μικρὸν aut μικρᾶς (adverbialiter) μεγέθει διαφέρουσα. Vide

ΚΡΙ'ΝΟΝΤΕΣ.[1] διαχωρίζοντες·

> Κρῖν' ἄνδρας [2] κατὰ φῦλα. —

ἀπὸ τούτου καὶ ὁ κριτὴς, ὁ τὰ πράγματα διαχωρίζων, ἀπὸ τῶν δικαίων τὰ ἄδικα.

ΚΡΗΔΕ'ΜΝΩι. τῷ τῆς κεφαλῆς ἐπιβολαίῳ.[3] ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

> Ὄφρα Τροίης [4] ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν,

μεταφορικῶς λέγει, οἷον τῶν τειχῶν τὰ ὑπάνω·[5] καταστρέφει δὲ εἰς αὐτὰ τὰ τείχη.

ΚΡΗ'ΤΗι 'ΕΠΙ'ΟΥΡΟΝ.[6] οἱ μὲν κατὰ ἀναστροφὴν ἀναγινώσκουσιν, καὶ περισπῶσι τὴν οὖρον, ἵν' ᾖ, ἐπὶ τῇ Κρήτῃ φύλακα· οἱ δὲ περισπὴν φασι εἶναι τὴν ἐπὶ, ὡς καί·

> — Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.[7]

ἡμεῖς δὲ, συνθέτως ἐπίουρος, οἷον ἐπιφύλαξ· ἐν τρό-

1 Κρίνοντες. Pertinet glossa ad Il. Β. 446. ubi v. *Schol.*

2 Κρῖν' ἄνδρας. Il. Β. 362. Vill.

3 Ἐπιβολαίῳ. Apposite addit *Hes.* ὅ ἐστι κεφαλόδεσμος, ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες. Vill. vid. *Il* Ξ. 184. Χ. 470:

4 Ὄφρα Τροίης. Il. Π. 100. Sic lege versum ut apud Homerum:

> Ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν.

Vill.

5 Ὑπάνω. Lege ἐπάνω Vill.

6 Κρήτῃ ἐπίουρον. Il. Ν. 450:

> Ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον.

Legitur & hoc epithetum apud *Theocr. Id.* VIII. v. 6.

> Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι.

Vill.

7 Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. Od. Γ. 422:

> — Ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.

Sic dicitur Od. Ν. 222:

> — Νέῳ ἐπιβώτορι μήλων.

Et ἐπιείκελον Il. Α. 265. ἐπιίστορα Od. Φ. 26. ἐπιμάρτυροι Od. Α. 273. ἐπιξύνῳ Il. Μ. 422. ubi pariter ἐπὶ superabundans, seu potius intensivum est. Vill.

ΚΥΚΕΩ͂: κατὰ ἀποκοπὴν, κυκεῶνα. κυκεὼν δέ ἐστι, τὸ ἐξ οἴνου, καὶ μέλιτος, καὶ ἀλφίτου, καὶ ὕδατος[1] ἀναμεμιγμένον πόμα.

ΚΥ'ΜΒΑΧΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄκρου τῆς περικεφαλαίας·

Κύμβαχον[2] ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν πτώματος·

Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν[3] ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους.

ΚΥ'ΜΙΝΔΙΣ.[4] ὀρνέου γένος·

Χαλκίδα[5] κικλήσκουσι Θεοὶ, ἄνδρες δὲ Κύμινδιν.

ΚΥΛΛΗ'ΝΙΟΣ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων[6] ἔστιν δὲ ἐπίθετον Ἑρμοῦ, ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας.

ΚΥ-

1 Ὕδατος. Addit *Schol.* καὶ τυροῦ, quod non erat omittendum. Od. κ. 290:

Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ.

Ad quod allusit certe *Hes.* cum dixit: Κυκεισῶ. φαρμακεία, ποτὸν δηλητήριον. Nam docet κυκειῶ idem esse quod κυκεῶ. Dicebatur quoque κύκα. Hoc κυκειῶ bibebatur; nam Od. κ. 316:

Τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπαϊ ὄφρα πίοιμι·
Ἐν δέ τι φάρμακον ἧκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε, καὶ ἔκπιον, &c.

Et Il. λ. 640:

— Σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα Θεῇσιν
Οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν
Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε·
Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὥπλισσε κυκειῶ.

Moeris Atticista: Κυκεῶ, Ἀττικῶς. κυκεῶνα, Ἑλληνικῶς. *Thomas M.* Κυκεῶ, Ἀττικοὶ, οὐ κυκεῶνα. Vide *Interpretes*. VILL.

2 Κύμβαχον. Il. ο. 536. VILL.

3 Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. Il. ε. 586. VILL.

4 Κύμινδις. Conjecit *Isaac. Vossius* κύμινδιν idem esse quod avem Indicam. Κύμας enim esse ὄρνιθας. VILL. Conf. *Plin. H. N.* X. 8. & quos ibi laudat *Harduin.*

5 Χαλκίδα. Il. ξ. 291. VILL.

6 Εἰρημένων. Od. ω. 1:

Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο.

Occurrit praeterea in *Iliade* ο. 518. citante etiam *Strabone* l. 8.

εὔθετόν φασιν εἶναι εἰς περικεφαλαίας.

ΚΤΙ´ΛΟΣ. ὁ ἡγούμενος τῆς ποίμνης κριός. καὶ ἔστι κατά τι ἔτυμον, ἄκτιλος,[1] ὁ ἐπαγόμενος τὰ λοιπὰ τῶν ἐπακολουθούντων προβάτων.

ΚΥ´ΔΩΝΕΣ.[2] ἔθνος Κρητικόν.

ΚΥ´ΔΕΙ ΓΑΙ´ΩΝ.[3] τῷ καθ' αὐτὸν ἀξιώματι γαυρῶν.

ΚΥΔΟΙΜΟ´Σ.[4] θόρυβος, τάραχος.

ΚΥ´ΚΛΑ.[5] τροχοί.

ΚΥ´ΔΗΝΕ.[6] κατὰ ψυχὴν ἐμετεώρισεν.

ΚΥΚΛΗ´ΣΟΜΕΝ.[7] ἐπ' ἁμάξων ἄξομεν.

ΚΥ-

de *Schol.* qui habet μεῖζον γαλῆς, καὶ δασύτερον, ἄλλως δὲ παραπλήσιον. VILL.

1 Ἄκτιλος. *Etymologus Magnus:* παρὰ τὸ ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω ῥηματικὸν ὄνομα, ἄκτιλος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Α, κτίλος. VILL.

2 Κύδωνες Od. Γ. 292:

— Τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσεν,
Ἧχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

3 Κυδιγαίων. Il. Α. 405. &c.

4 Κυδοιμός. Il. Σ. 535. In Achillis scuto:

Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ.

Quod *Hesiodus* ad verbum ferme expressit in *Herculis Scuto*, ubi melius pro ὁμίλεον posuit ἐθύνεον:

Ἐν δ' Ἔρις ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ. VILL.

5 Κύκλα. Il. Ε. 722. &c.

6 Κύδηνε. Il Ψ. 793:

Ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.

Sic *Hesiodus in Operibus*, 38:

— Μέγα κυδαίνοντες βασιλῆας Δωροφάγους. —

Unde & κυδιόω, in *Hercul. Scuto*, 27:

— Ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐῢς πάϊς Ἀλκαίοιο
Κυδιόων λαοῖσιν. —

VILL.

7 Κυκλήσομεν. Il. Η. 332:

— Κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι. —

Ubi Schol. ἐπ' ἁμάξων οἴσομεν. κύκλα γὰρ οἱ τροχοί. VILL.

1 Ὑδα-

αὐτὴ τοῖς κατὰ μέτωπον καὶ μικρὸν τῇ ὄψεσιν ἐπισκοτοῦσα. ἐν δὲ τῷ εἰπεῖν·

— Κυνέης [1] διὰ χαλκοπαρήου,

ἀπὸ μέρους, τὴν ὅλην χαλκῆν.

ΚΙ'ΠΕΛΛΟΝ. [2] ποτὲ μὲν ἀμφικύπελλον, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν περικεκυφωμένον ποτήριον.

ΚΥ'ΡΜΑ. ἔντευγμα, συγκύρημα, οἷον·

— Ἕλωρ [3] καὶ κύρμα γένωμαι.

ΚΥ'ΣΕ. [4] τῷ στόματι κατεφίλησε.

ΚΥΦΟ'Σ. ἐπίκυφος, [5] κεκυρτωμένος διὰ γῆρας.

ΚΥ'ΩΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ὑλακτικοῦ ζώου·

Ὡς δὲ κύων ἀμελῆσι [6] περὶ σκυλάκεσσιν. —

ἐπὶ δὲ τῶν ἀναιδῶν·

— Κύνας [7] κηρεσσιφορήτους.

ἐπὶ δὲ τῶν τορνευτῶν·

Χρύσειοι [8] δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἄστρου·

Ὄρ-

1 Κυνέης διά. Il. Μ. 183. VILL.

2 Κύπελλον Il. Λ. 596:
— Παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
Et verſu 584:
Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον.
VILL.

3 Ἕλωρ. Od. Ε. 473. VILL.

4 Κύσε. Il. Ζ. 474. &c.

5 Ἐπίκυφος. Od. Β. 16:
Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ᾔδη.
VILL.

6 Ὡς δὲ κύων ἀμελῆσι. Od. Υ. 14. Lege ἀμαλῆσι. VILL.

7 Κύνας. Il. Θ. 527. VILL.

8 Χρύσειοι. Od. Η. 91. Male in Mſ. χρύσεοι. VILL.

ΚΥΝΑ'ΜΥΙΑ. [1] ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα· καὶ κύνα ἀναιδῆ ἐξ αὐτοῦ. [2]

ΚΥ'ΝΤΕΡΟΝ. [3] κυνότερον, ἀναιδέστερον, ὁ δὲ Ἀπίων, ἀγριότερον.

ΚΥΝΟΡΑΙΣΤΕ'ΩΝ. ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας, κυνὸς [4] ὃς ἐκαλεῖτο Ἄργος. τοὺς δ' οἱ μὲν, τοὺς κρότωνας, ἀπὸ τοῦ τοὺς κύνας ῥαίειν, ὅ ἐστι φθείρειν, οἱ δὲ, τὰς λεγομένας κυνόμυας. [5] τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΚΥΝΕ'Η. κυρίως ἡ περικεφαλαία, ἡ ἐκ κυνείων δερμάτων· καταχρηστικῶς δὲ, ἡ ἐξ ἄλλων, ὅτ' ἂν οὖν λέγῃ·

Κρατὶ [6] δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, —.

ἰδίως μὲν κτιδέαν εἴρηκε· κυνέαν [7] δὲ, καταχρηστικώτερον. ὁ δὲ Ἀπίων, περικεφαλαίας γένος, ἐστι δὲ αὐτὴ

l. 8. sed non est Mercurii epithetum:

Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε.

Vill.

1 Κυνάμυια. Alii legunt κυνόμυια Il. Φ. 394:

Τίπτ' αὖ ὦ κυνόμυια θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις.

Utrumque κυνάμυια & κυνόμυια in *Hes*. legitur. Vill. Vid. *Alb*. ad *Hes*.

2 Ἐξ αὐτοῦ Deest alterum membrum Adde: καὶ μυῖαν θρασεῖαν συνάπτει; aut: παρὰ τὸ κύνα ἀναιδῆ ἐξ αὐτοῦ, καὶ μυῖαν θρασεῖαν Ut habet *Hes*. ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδὴς· ἡ δὲ μυῖα θρασεῖα. Vill.

3 Κύντερον. Il. Θ. 483. &c.

4 Κυνός. Adde περὶ ante κυνός Od. Ρ. 300.

Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων.

Vill. Caeterum pro ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας κυνὸς, legere malim, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως κυνός. Ulyssis enim canis erat *Argus* Od. Ρ. 300. & eodem modo infra habet *Apollon*. Μιλτοπάρῃοι. μιλτόπρωροι τοῦτο δὲ ἐπὶ μόνων τῶν Ὀδυσσέως νεῶν. Il. Β. 637.

5 Κυνόμυας. Lege κυνομυίας, quod, observante *Eustathio*, communius est quam κυναμυίας.

6 Κρατὶ δ'. Il. Κ. 335. Vill.

7 Κυνέαν. Mallem κυνέην. Vill.

Κωκυτοῦ [1] δ' ἤκουσεν, —

ἐπὶ δὲ τοῦ κατ' Ἀίδην ποταμοῦ·

Κωκυτός θ', ὃς [2] δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤ-ῥώξ.

ΚΩ'ΛΗΠΑ. [3] τῶν ἅπαξ εἰρημένων. λέγει δὲ τὴν ἰγνύην. [4]

ΚΩ͂ΜΑ. κώμημα, [5] ὕπνος.

ΚΩΡΥ'ΚΩι. [6] θυλάκῳ.

ΚΩΦΟ'Ν. ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ κοίματος. [7]

— Μέγα [8] κύματι κωφῷ,

μη-

1 Κωκυτοῦ δ'. Il. X. 447. VILL.

2 Κωκυτός θ', ὅς. Od. K. 514. VILL.

3 Κώληπα. Il. Ψ. 726:

Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.

Sangermanense Lex. Mſ. habet: Κώληπα. τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος. ἡ κόξα, ſcilicet *coxa*; nam voces Latinas Graecis intermiſcebant recentiores Lexicographi. VILL.

4 Ἰγνύην. Melius ἰγνύαν, ut habet *Schol.* VILL.

5 Κώμημα. Lege κοίμισμα, cum *Heſ.* vel potius κοίμημα, cum Schol. Od. Σ. 200

Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν. VILL.

6 Κωρύκῳ. Od. I. 213:

Τοῦ (*id eſt* vini) φέρον ἐμπλήσας κωρὺκον μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἤια Κωρύκῳ. —

Heſ. interpretatur, θυλάκιον. ἔστι δὲ δερμάτινον ἀγγεῖον, ὅμοιον ἀσκῷ. οἱ δὲ, πλοῖον. οἱ δὲ, λόγχην. ubi pro λόγχην, κόγχην merito legunt viri doctiſſimi. Vide *Pollucem* X, 172. VILL.

7 Κοίματος. Lege κύματος. VILL.

8. Μέγα. Sic lege verſum integrum, ut Il. Ξ. 16:

Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ.

Hoc murmur fractum ſic exprimit *Claudianus in Ruſin.* I, 70.

— *Ceu murmurat alti*
Impacata quies pelagi, quum flumine
(alii legunt *flamine*)
fracto

Du-

"Οντε κύν' Ὠρίων☉[1] ἐπίκλησιν καλέουσιν.

ἐπὶ δὲ τοῦ θαλασσίου·

Δελφῖνάς[2] τε κύνας τε, καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλησι
Κῆτ☉. ——

ΚΥ'ΠΡΙΣ.[3] ἐπίθετον Ἀφροδίτης· οὐ μόνον ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ τὸ κύειν παρέχειν, ὅ ἐστι ἐκ τῆς συνουσίας.

ΚΩ͂ΑΣ.[4] κώδιον·

Κώεσιν[5] μαλακοῖσιν. ——

ΚΩ'ΔΕΙΑΝ. ἰδίως, ἡ τῆς μήκων☉ κεφαλή. ἐντ' ἂν δὲ λέγῃ·

—— Ὁ δὲ[6] φῆ κώδειαν ἀνασχὼν,

παρέλειπεν τὸ ὡς,[7] ἵν' ᾖ, τὴν τοῦ ἀνθρώπου κεφαλὴν, ὡς τὴν τῆς μήκων☉ ἀνέσχεν. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΚΩΚΥΤΟ'Σ. ὁ θρῆν☉·

Κω-

1 "Οντε κύν' Ὠρίων☉. Il. Χ. 29. VILL.

2 Δελφῖνάς τε. Od. Μ. 96. VILL.

3 Κύπρις. Vid. *Hesiodi Theogoniā*, vs. 193. & 197. Il. Ε. 422:

Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα.

VILL.

4 Κῶας. Od. Π. 47. &c.

5 Κώεσιν. Od. Γ. 38. Lege κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν. VILL.

6 Ὁ δὲ φῆ. Il. Ξ. 499. VILL.

7 Τὸ ὡς. Melius *Pollux*: τὴν μέντοι κεφαλὴν οἱ Ποιηταὶ καὶ κώδειαν καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς οὖ μήκων☉ κεφαλῆς ὀνομάσαντες. *Schol.* ἐλλείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς κώδειαν ἀνατείνας. VILL.

I. Κω-

Λ.

ΛΑΒΡΕΤΈΤΑΙ.[1] ὁ μὲν Ἀπίων, προγλωσσεύεται·[2] ἔστι γὰρ κυρίως λάβρον, μέγα κατὰ τὴν βορράν· τὸ γὰρ ΛΑ μέγα δηλοῖ. μεταφορικῶς οὖν κεῖται ἐπὶ τοῦ μεγάλα βουλομένου διὰ τὸν λόγον[3] ἐμφαίνειν. πρὸ καιροῦ[4] πολυλογῆς[5] καὶ λάλος[6] γίνῃ, καὶ οἷον ἀθρόως λέγεις, ἀμέτρως, καὶ μεγαληγορεῖς.

ΛΑΘΕῖΝ. ἑκόντα παραπέμψασθαι. ὅθεν κἀκεῖνο οὕτως εἴρηται·

Ἤ λάθετ', [7] ἢ οὐκ ἐνόησεν. —

ἤτοι

1 Λαβρεύεται. Lege cum *Hesychio* λαβρεύεαι. Il. Ψ. 474:

Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι. —

Et 478:

Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, οὐδέ τί σε χρὴ
Λαβραγόρην ἔμεναι. —

VILL.

2 Προγλωσσεύεται. Lege προγλωσσεύῃ. VILL.

3 Διὰ τὸν λόγον. Mallem διὰ τοῦ λόγου. VILL.

4 Πρὸ καιροῦ. Fortasse παρὰ καίρους VILL.

5 Πολυλογῆς. Lege πολυλογεῖς. VILL.

6 Λάλος. Male *Montfauconius* edidit λόγος. VILL.

7 Ἤ λάθετ'. Il. I. 533. Agitur de Oeneo, qui aliis Diis, praeterquam Dianae, sacrificaverat:

— Ἄλλοι δὲ Θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας.
Οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο.
Ἤ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν —

Nota hanc significationem τοῦ λανθάνομαι. Sic in *Hesiodi Operibus*, vs. 262:

— Σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.

Vertendum est λάθεσθε per *scientes & ultro omittite*; non vero per *obliviscamini*, ut habet Latinus Interpres. VILL. *Schol.* ad *Hom.* *l. l.*

Ἤ

μηδέπω ἐκκαχλάζοντι κύματι, ἀρχομένῳ δὲ μεγεθοῦσθαι. λέγει δὲ καὶ κωφὸν βέλος ἀνδρός. [1]

Durat adbuc, saevitque tumor, dubiumque per aestum
* *Lassa recedentis fluitant vestigia venti.* VILL.

[1] Βέλος ἀνδρός. Respicit Il. Λ. 390:
Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
VILL.

Λ.

ΛΑΒΡΕΥΕΤΑΙ. [1] ὁ μὲν Ἀπίων, προγλωσσεύῃ·[2] ἔστι γὰρ κυρίως λάβρον, μέγα κατὰ τὴν βορὰν· τὸ γὰρ ΛΑ μέγα δηλοῖ. μεταφορικῶς οὖν κεῖται ἐπὶ τοῦ μεγάλα βουλομένου διὰ τὸν λόγον [3] ἐμφαίνειν. πρὸ καιροῦ [4] πολυλογῆς [5] καὶ λάλος [6] γίνῃ, καὶ οἷον ἀθρόως λέγεις, ἀμέτρως, καὶ μεγαληγορεῖς.

ΛΑΘΕΙΝ. ἑκόντα παραπέμψασθαι. ὅθεν κἀκεῖνο οὕτως εἴρηται·

Ἢ λάθετ', [7] ἢ οὐκ ἐνόησεν. —

ἤτοι

1 Λαβρεύεται. Lege cum *Hesychio* λαβρεύεαι. Il. Ψ. 474:

Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι. —

Et 478:

Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, οὐδέ τί σε χρὴ

Λαβραγόρην ἔμεναι. —

VILL.

2 Προγλωσσεύῃ. Lege προγλωσσεύῃ. VILL.

3 Διὰ τὸν λόγον. Mallem διὰ τοῦ λόγου. VILL.

4 Πρὸ καιροῦ. Fortasse παρακαίρως VILL.

5 Πολυλογῆς. Lege πολυλογεῖς. VILL.

6 Λάλος. Male *Montfauconius* edidit λόγος. VILL.

7 Ἢ λάθετ'. Il. I. 533. Agitur de Oeneo, qui aliis Diis, praeterquam Dianae, sacrificaverat:

— Ἄλλοι δὲ Θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας.

Οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο.

Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν —

Nota hanc significationem τοῦ λανθάνομαι. Sic in *Hesiodi Operibus*, vs. 262:

— Σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπιπάγχυ λάθεσθε.

Vertendum est λάθεσθε per *scientes & ultro omittite*; non vero per *obliviscamini*, ut habet Latinus Interpres. VILL. *Schol.* ad *Hom.* *l. l.*

Ἢ

ΛΑΟΣΣΟΌΟΣ. [1] ἡ τοὺς λαοὺς σοῦσα, ὅ ἐστι σεύουσα, καὶ ἐπὶ πόλεμον ὁρμῶσα. ὁ δὲ Ἀπίων, ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα.

ΛΑΡΌΝ. [2] προσηνὲς, ἡδύ. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἡδέως καὶ ἀπολαυστικῶς ἔχειν πρὸς πάντας.

ΛΆΡΝΑΞ. [3] κιβωτός.

ΛΑΥΚΑΝΊΗ. [4] ὁ λαιμὸς, ὁ φάρυγξ.

ΛΑΦΎΣΣΕΙ. [5] τῶν πεποιημένων ἡ λέξις, οἷον μετὰ σκυλμοῦ ἐσθίει.

ΛΑΧΑΊΝΕΙΝ. σκάπτειν·

> Ἤτοι ὁ μὲν [6] κατ' ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφελάχαινε.

ὅθεν καὶ λάχανον, τὸ ἐκ τοῦ περισκάπτεσθαι καὶ κουφίζεσθαι τὴν γῆν φυτευόμενον καὶ αὐξανόμενον. καὶ λάχεια [7] νῆσος, ἡ εὔσκαφος.

ΛΑΧ.

1 Λαοσσόος. Il. N. 128:
Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. —
In *Herculis Scuto*, vs. 37:
— Ἀμφιτρύων λαοσσόος ἀγλαὸς ἥρως.
VILL.

2 Λαρόν. Il. T. 316:
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας. VILL.

3 Λάρναξ. Casibus obliquis utitur Poëta Il. Σ. 413. Il. Ω. 795.

4 Λαυκανίη. Notanda inprimis Glossa, quod pro λαυκανίης multi Codd. exhibent λευκανίης Il. X. 325. & Ω. 642.

Unde & utramque formam habet *Hesych*.

5 Λαφύσσει. Il. Λ. 176. P. 64. Conf. *Schol*.

6 Ἤτοι ὁ μέν. Od. Ω. 241. VILL.

7 Λάχεια. Sic habent *Hes. Suidas* & *Etymologus Magnus*, ubi ἐλάχεια legendum censent viri docti. Respexerunt Lexicographi ad *Odysseam I*. 116. ubi legitur:
Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲξ λιμένος τετάνυσται
Ubi quidam sumpserunt λάχεια pro nomine proprio *Lacbea*, quod

ΛΑΧΜΩ͂Ι [1] ΣΤΕΙΝΟΜΕΝΟΣ. τῷ δασεῖ [τῶν μαλλῶν στενοχωρούμενος.

ΛΑ΄ΩΝ. [2] λέγεται ἐπὶ τῆς ἐντετορνευμένης πόρπης τοῦ Ὀδυσσέως: σημαίνει δὲ, τὸ βλέπων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀπολαυστικῶς ἔχων. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. [3]

ΛΑ΄ΨΟΝΤΕΣ. [4] τὸ ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ μίμημα τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν, τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ πίνειν.

ΛΑΘΙΚΗΔΕ΄Α. [5] λανθάνειν ποιοῦν τὰς ἀνίας· σημαίνει δὲ τὸν μαζόν.

ΛΕΛΙΗΜΕ΄ΝΟΙ. παρωρμημένοι [6] ἔμπυροι: ὅθεν καὶ αἷμα λιαρὸν, τὸ θερμόν.

ΛΕΥ-

quod minus probarem. *Etym.* Λάχνα νῆσος, ἀπὸ τοῦ σκάπτεσθαι, εἰς βάθος δύεσθαι. οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὴν ἐλάχειαν εἶναι, ὅ ἐστι σμικράν· ἀλλ' ἐκ τοῦ περιεχόμενον ἐλέγχοντας·

— Παρὸς λιμένος τετάνυσται.

πῶς γὰρ παρατέταται μικρὰ οὖσα; sed hic quoque legi potest; νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια. *Hesychius* explicat λάχεια per εὔσκαφος καὶ εὔγειος· παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὅ ἐστι σκάπτεσθαι πυκνῶς. Vide *Schol.* VILL.

1 Λαχμῷ. Od. I. 545.

2 Λάων. Od. T. 229. ubi describit Ulysses suam fibulam:

Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν
Ἀσπαίροντα λάων. —

Aristarchus interpretatur ἀπολαυστικῶς ἔχων, *id est*, ἐσθίων, ut addit *Hes.* Melius autem *Apollon.* interpretatur *videns*: nam ex λάω, *video*, formatur ἀλαὸς *caecus*, ut derivat *Crates apud Schol.* VILL. *Vid. Alb.* ad *Hesych.*

3 Τὸ πρῶτον. Sic in Manuscripto Codice. Lege τὸ πρότερον. VILL. Vix equidem in Grammatico hanc desideraverim accurationem.

4 Λάψοντες. Il. Π. 161:

Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ.

VILL. Alii critici l. l. legerunt, quod Codd. quidam & *Hesych.* habent, λάπτοντες, & duas itidem *Suidae* Glossas ex eodem hoc loco illustravit *Toup. in Suid. t. II. p.* 126.

5 Λαθικηδέα Il. X. 83:

— Εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον

VILL.

6 Παρωρμημένοι. Legendum πα-

ΛΕΥΓΑΛΕΏΣ. [1] ἐλεθρίως.

ΛΕΙΡΙΟΈΝΤΑ. [2] ἁπαλόν. λείριον γὰρ, τὸ ἄνθος, παρὰ τὴν λειότητα. [3] οἱ δὲ, τὴν προσηνῆ. Ἀπίων δὲ τ ἡδεῖαν. τὸ δὲ λῖρος, ὃ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ Ι. καὶ Καλλίμαχος·

> Λῖρος [4] ἐγώ. —

παρὰ τὸ λίαν. [5]

ΛΕΓΟΊΜΕΘΑ. διαλεγοίμεθα. [6] τὸ λέξητε ἐν μέσσησιν, [7] ἀντὶ τοῦ καταχοιμηθήσεσθε. καί·

> Λέξον [8] νῦν με τάχιστα, —

αντι τοῦ κοίμησόν με. καὶ τὸ·

Ἠῶ-

παρωρμημένοι, ἐνέρμοι, ut ex Schol. emendat *Alberti*. Αἷμα λιαρὸν dicitur Il. Λ. 477:

> Φεύγων ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ.

Et λελιημένοι Il. Μ. 106. Π. 552. ac λελιημένος Il. Δ. 465. & Ε. 690. VILL.

1 Λευγαλέως. Il. Ν. 723.

2 Λειριόεντα. Il. Ν. 830:

> Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ, τοι χρόα λειριόεντα
> Δάψει. —

Et λειριόεσσαν Il. Γ. 152:

> Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.

VILL.

3 Λειότητα. Addit *Hesychius*: διὰ τοῦτο διὰ τοῦ Ε καὶ Ι γεγραπτέον; ut distinguatur a λῖρος, *impudens*, quod per simplex *iota* scribitur. VILL.

4 Λῖρος ἐγώ. Totus Callimachi versus corrupte in *Hesychio* allatus, sic egregie in *Callimachi* fragmentis, laudante *Alberti*, restituitur a Clarissimo *Bentleio*:

> Λῖρος ἐγὼ, τί δέ σοι τὸν δ' ἐπέθηκα φόβον;

5 Παρὰ τὸ λίαν. Sic in *Hes.*, ubi verbum aliquod deesse animadversum est. Lege cum *Etymologo Magno*, παρὰ τὸ λίαν ὁρᾷν; & merito: οἱ γὰρ ἀναιδεῖς, λίαν ὁρῶσιν. VILL.

6 Διαλεγοίμεθα. Exemplum hujusce significationis attulit *Hes.* ex Il. Ν 276:

> Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα — VILL.

7 Λέξητε ἐν μέσσησιν. Locus corruptus. Lege ut Od. Δ. 413:

> Λέξεται ἐν μέσσοισι. —

VILL.

8 Λέξον νῦν. Il. Ω. 635. VILL.

1. Ἠῶ-

Ἠῶθεν δή τοι [1] λεύκ' ἐςία λέγωμϑμ.

ἀντὶ ᾧ συλλέξωμϑμ. τὸ δέ·

Αἱμασιάς τε λέγειν, [2] —

ἀντὶ ᾧ οἰκοδομῶν. [3] σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ εἰπεῖν.

ΛΕ'ΒΗΣ. ἐστὶ μὲν ὁ παρ' ἡμῖν λεγόμϑμος χερνίβος·

Χέρνιβα [4] δ' ἀμφίπολος. —

ἐστὶ δὲ ὁ λεκάνης·

— Γρηῦς [5] ᾗ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα.

ἐστὶ ᾗ ὁ ἡμῖν συνήθης·

Ὡς ᾗ λέβης [6] ἔνδον ζεῖ. —

ἐστὶ ᾗ τῶν ἀναθεματικῶν·

Αἴθωνας [7] ᾗ λέβητας ἐείκοσι. —

ΛΕΥ-

1 Ἠῶθεν δή τοι. Lege ut apud Hom. Od. Ω. 72:
Ἠῶθεν δή τοι λέγομϑμ λεύκ' ὀςέ' Ἀχιλλεῦ.
VILL.

2 Αἱμασιάς τε λέγειν. Lege, ut apud *Homerum*, λέγων pro λέγειν. Od. Σ. 358:
Αἱμασιάς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων.
VILL.

3 Οἰκοδομῶν. Ergo scribendum est supra λέγων, non vero λέγειν. VILL.

4 Χέρνιβα δ'. Od. Α. 136. Sic locus integer apud *Homerum* legitur:
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι. —
VILL.

5 Γρηῦς δέ. Od. Τ. 386.
VILL.

6 Ὡς δὲ λέβης. Il. Φ. 362:
Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμϑμος πυρὶ πολλῷ.
VILL.

7 Αἴθωνας δέ. Il. Ι. 123.
VILL.

ΛΕΥΚΑ´ΣΠΙΔΑ. [1] τῶν ἅπαξ εἰρημένων, κυρίως·

Δηΐφοβον [2] δ' ἐκάλει λευκάσπιδα. —

ΛΕΙ´ΒΕΙΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ ῥεῖν·

— Ὀδύρετο [3] δάκρυα λείβων.

ἐπὶ δὲ τοῦ σπένδειν·

Λεῖβε, νέοι δὲ παρ' αὐτῷ [4] ἔχον. —

ΛΕ´ΚΤΡΟΝ. [5] κοίτην.

ΛΕΧΕΠΟΙ´ΗΝ. εὐαξῆ [6] πόαν ἔχοντα, ὥστε λεάζεσθαι, [7] οἷον κλίνεσθαι.

ΛΕ´ΚΤΟΝ. [8] τόπος τῆς Ἴδης.

ΛΕΛΑΚΥΙ͂Α. φωνοῦσα. κατὰ μίμησιν τοῦ ἤχου πεποίηται ἡ λέξις. θέλει δ' εἰπεῖν λεληκυῖα, ὡς μεμακυῖαι, [9] ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖαι.

ΛΕ´-

1 Λευκάσπιδα. Omissa glossa ex *Hes.* restituenda, λευκῇ ἀσπίδι χρώμενον. VILL. Glossam saepe ita omitti a Lexicographis, *Ernestus* monuit *Canone VIII.*

2 Δηΐφοβον δ'. Il. Χ. 294. VILL.

3 Ὀδύρετο. Il. Σ. 32. *In Herculis Scuto*, vs. 390:

— Ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι
Λείβεται. —

VILL.

4 Λεῖβε, νέοι δὲ παρ' αὐτῷ ἔχον. Od. Γ. 460. Hodie legitur αὐτὸν in *Homero*. VILL.

5 Λέκτρον. Od. Θ. 292. &c.

6 Εὐαξῆ. Lege εὐαυξῆ. Occurrit Il. Β. 697. Πτελεὸν λεχεποίην. Et Δ. 383:

Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην.

VILL.

7 Λεάζεσθαι Lege λέξασθαι. VILL. Eandem Glossam, sed emendatam, habet *Hesych.*

8 Λέκτον. Il. Ξ. 284:

Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα μητέρα θηρῶν,
Λέκτον, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα. —

VILL.

9 Μεμακυῖαι. Il. Δ. 435:

Ἀζη-

ΛΕ΄ΛΕΓΕΣ. [1] ἔθνος βαρβαρικόν.

ΛΕ΄ΠΑΔΝΑ. [2] ἱμάντες στηθιαῖοι, πλατεῖς, οἱ περὶ τοὺς τραχήλους ἐπιτιθέμενοι, καὶ πρὸς τὸν ζυγὸν ἀναδεσμούμενοι, ἃ νῦν λέγεται λέπαμνα διὰ τοῦ Μ, καὶ παρ' ἄλλοις τῶν ποιητῶν.

ΛΕΥΡΩ͂Ι. πλατεῖ καὶ ὁμαλῷ·

— Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. [3]

ΛΕ΄ΣΧΙΝ. [4] ὁμιλίαν.

ΛΕΠΤΗ` [5] ΔΕ΄ ΤΕ ΜΗ˜ΤΙΣ. ἀσθενὴς ἡ βουλὴ καὶ ἡ ἐπίνοια, μεταφορικῶς.

ΛΗΙ΄-

'Αζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούσαται ὄπα ἀρνῶν.

Λελακυῖα autem occurrit Od. M. 85:

"Ενθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει δεινὸν λελακυῖα.

VILL.

1 Λέλεγες. Il. K. 429. coll. Il. Γ. 96. Il. Φ 86. Sunt scilicet Leleges Cariae populus, de quo multa passim habent *Geographi*.

2 Λέπαδνα. Il. E. 730:

Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐν δὲ λέπαδνα

Κάλ' ἔβαλε χρύσεια. —

Sangermanense Lex. Ms. explicat: οἱ μασχαλιστῆρες τῶν ἵππων. Vide *Pollucem* I, 147. VILL.

3 Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. Od. H. 123. VILL.

4 Λέσχιν. Lege λέσχην. Addit *Hes.* καὶ ἡ φλυαρία. καὶ ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις. Unde apud *Hom. Od.* Σ. 327:

Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν,

'Ηέ που ἐς λέσχην. —

Et *Hesiod.* in *Operibus*, vs. 491:

Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην.

ubi corrigebat *Canter.* Vir Cl. ἐπαλέα. Et 499.

"Ημενον ἐν λέσχῃ. —

Persequitur *Hes.* σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ δειπνιστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους. καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς τόπους, λέσχας καλοῦσιν. VILL.

5 Λεπτή. Il. K. 226. *Hes.* Λεπτὴ, ἀσθενὴς, ἰσχνὴ, λεπτή. VILL.

1 Λη[illegible]-

ΛΗΙ´ΔΑΣ. [1] τὰς ἀπὸ λείας εἰλημμένας καὶ αἰχμαλώτους.

ΛΗΙ´ΔΑ. τὴν λείαν, ἢ πραῖδα. [2]

ΛΗΙ´ΟΝ. τὸ σιτοφόρον χωρίον. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογεῖ [3] φησι· λεαίνει γὰρ τῇ τροφῇ. ἀγρεῦνται [4] γὰρ οἱ λιμώττοντες. βέλτιον δὲ διὰ τὴν ἐπιφαινομένην κατ' ἶσον [5] λειότητα τῶν σταχύων.

ΛΗΙΒΟΤΕΙ´ΡΗΣ. τῆς τὸ λήϊον, ὅ ἐστιν σιτοφόρον χωρίον σπεδινὸν νεμομένη. [6]

ΑΙ´Γ-

1 Ληΐδας. Lege ληϊάδας. Il. Υ. 193:

Ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας.

VILL.

2 Πραῖδα. An vocabulum Latinum *praeda?* Vereor ut ista profecta sint ab eruditâ *Apollonii* manu. Hoc potius intrusit nescio quis librarius, qui glossam ad marginem positam in ipsummet textum ingessit. At cum *Hesychio* legendum est ΜΕΡΙ´ΔΑ pro ΠΡΑΙ´ΔΑ. Plurimum accedit figura τοῦ Μ ad Π. Respexerunt *Hesf.* & *Apoll.* ad Il. Ι. 138. & 280:

— Ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.

Hic ληΐδα apprime per μερίδα explicatur. Sic Il. Σ. 327. & Od. Ε. 40. ληΐδος αἶσαν, *id est*, quod unicuique debetur ex parte suâ. *Sangermanense Lex. Ms.* habet: Ληΐσατο. ἱμείρατο. ἐλαφυραγώγησεν; attamen video *Etymol.* habere: Λεία ἡ λαφυραγωγία, ἡ πραῖδα. VILL. Nullus dubito, quin legendum sit in *Apollonio* τὴν πραῖδαν.

3 Ἐτυμολογεῖ. Lege ἐτυμολογῶν. VILL.

4 Ἀγρεῦνται. Hinc illud proverbium servatum in *Theocriti Idyllio* XV. vs. 148:

— Πεινᾶντί γε μηδὲ ποτ' ἔνθῃς.

VILL.

5 Κατ' ἶσον. Minus bene *Hes.* κατὰ καιρόν. VILL. Λήϊον non uno loco dixit Poëta.

6 Σπεδινὸν νεμομένη. Pro σπεδινὸν νεμομένη, credo scriptum fuisse νεμομένης πεδινὸν, & inverso ordine τὸ τοῦ νεμομένης sigma τῷ πεδινὸν praefixum remansisse. Od. Σ. 29:

— Συὸς ὡς ληϊβοτείρης.

Vel pro σπεδινὸν legendum est σπε-

ΑΙΓΔΗΝ. [1] ἴσον ἐπιψαῦσαι ἐκ τῆς ἐπιφανείας, καὶ οὐ κατὰ βάθους. [2]

ΑΙΚΡΙΦΗΣ. [3] ἐκ πλαγίων. καὶ λέχριον, τὸ πλάγιον. ὁ δὲ Ἀπίων, λοξῶς.

ΑΙΛΑΙΕΣΘΑΙ. [4] προθυμεῖσθαι.

ΑΙΜΝΗ. ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης·

— Βαθείῃ [5] δ' ἔμπεσε λίμνῃ.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ὠκεανοῦ·

— Λιπὼν [6] περικαλλέα λίμνην.

σημαίνει καὶ τὴν συνήθως ἡμῖν νοουμένην.

ΑΙΣ. λέων·

— Ὥστε [7] λῖς ἠΰγένειος.

καὶ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν·

— Ἐπί τε [8] λῖν ἤγαγε δαίμων.

ση-

προέρμιον. Habet Schol. τῆς καταπιεσθείσης τὸ λήιον, ὅ ἐστι τὸ σιτοφόρον χωρίον. Ἐὰν γὰρ εὑρεθῇ σῦς ἀλλότριον προέρμιον πεδίον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται. VILL.

1 Αἰγδην. Il. P. 599. &c.

2 Οὐ κατὰ βάθους. Malim οὐ κατὰ βάθος. quod habet, qui hic conferri meretur, *Schol.* ad Il. P. 599. add. Od. X. 278.

3 Αικειφής. Lege Αικειφίς. Od. T. 451: VILL. Λίχριον *Homeri* aetate recentior forma est.

4 Αιλαίεσθαι. Il. Π. 89.

5 Βαθείῃ δ' ἔμπεσε λίμνῃ. Od. Z. 116. Pro λίμνῃ, hodie legitur δίνῃ. Nota discrimen. In *Hesiodi Theog.* vs. 365:

> Τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι,
> Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
> Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι. — VILL.

6 Λιπών. Od. Γ. 1. VILL.

7 Ὥστε λῖς. Il. P. 109. VILL.

8 Ἐπί τε λῖν. Il. A. 480. VILL.

Ι ΠΩ

ΛΥ'ΜΑΤΑ. [1] ποτὲ μὲν, τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος· ποτὲ δὲ τὰ περικαθάρματα.

ΛΥΣΙΜΕΛΗ'Σ. ἐπιθετικῶς, ὁ Ὕπνος. [2]

ΛΥ'ΧΝΟΣ. [3] τοῦ ἅπαξ εἰρημένων·

Χρύσεον [4] λύχνον ἔχουσα. —

ΛΩ'ΠΗ. τὸ ἱμάτιον. θηλυκῶς δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ λῶπος· ὅθεν καὶ λωποδύτης, [5] ὁ κλέπτης λέγεται.

ΛΩΤΟ'Ν. [6] οὕτως λέγεται πᾶν ἄνθος, καὶ ὁ ἰδίως λεγόμενος, καὶ ὁ καρπὸς τῶν Λωτοφάγων.

ΑΩ-

1 Λύματα. Il. Α. 314:

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Et Il. Ξ. 171:

— Ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος

Λύματα πάντα κάθηρεν. —

VILL.

2 Ὕπνος. Addit explicationem *Hesychius*: ἤτοι ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύων, ἢ τὰς μελεδῶνας, τουτέστι τὰς μερίμνας. In *Theog.* vs. 911:

Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων

Λυσιμελής. —

VILL. Conf. Od. Υ. 57. Ψ. 343.

3 Λύχνος ἡ λαμπὰς, ἡ δαῒς παρ' Ὁμήρῳ, inquit *Hes.* Et *Schol.* in Od. Τ. 34. Λύχνον. τὴν δᾷδα κυρίως. τῷ δὲ παρ' ἡμῖν καλουμένῳ λύχνῳ τοὺς ἥρωας χρωμένους ὁ Ποιητὴς οὐκ εἰσάγει, καὶ οὔτε Ἡσίοδος μέμνηται. VILL.

4 Χρύσεον. Od. Τ. 34. VILL.

5 Λωποδύτης. Hos fures *balnearios* vocat *Catullus*, horumque meminit *Plautus* *Rud.* *act.* 2. Sunt proprie ἀποδύοντας ἐν λουτροῖς κλέπτοντες, ut ait *Hes.* Nam sic legendum pro ἀποδύοντες. Vide *Polluc.* VII. 42. VILL. Λώπην dixit Poëta *Od.* Ν. 224. ubi conf. *Schol.*

6 Λωτόν. Il. Β. 776. de equis:

Λωτὸν ἐρεπτόμενοι. —

Et Il. Ξ. 348. Terra sub Jove & Junone λωτὸν ἐρσήεντα producit. Sic Il. Φ. 371:

Καίετο δὴ λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον.

Ac Od. Δ. 603:

— Σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις

Εὐ-

ΛΩΤΕΥΝΤΑ. [1] ἔνιοι μὲν ἐν ἀνθ' ἑνὸς ἀπέδοσαν, ἀνθοῦντα. δεῖ δὲ νοεῖν ὡς ἐστι λωτέεντα, λωτὸν ἔχοντα· ὥσπερ ἔλεγον πυροῦντα, πυρὸν ἔχοντα.

ΛΩΦΗΣΕΙΕ. [2] παύσαιτο καὶ λήξειεν.

> Εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον.

At I. 97. sumitur pro fructu Lotophagorum:

> — Μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
> Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.

Explicat quoque *Hes.* τράγημά τι, καὶ αὐλὸς καὶ δένδρον. VILL.

1 Λωτεῦντα, Il. M. 283 VILL.

2 Λωφήσειε. Od. I. 460:

> Λωφήσειε κακῶν τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις.

Λωφῆσαι autem; teste *Hesychio*, proprie est, ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι. VILL.

M.

ΜΑ'. τοῦτο Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς [1] ἔχοντα τάξιν ζεύγνυσιν αὐτῷ τῆς συγκαταθέσεως ἐπιῤῥήματι, ὁπότε τις καταόμνυσιν, οἷον·

Ναὶ μὰ [2] τόδε σκῆπτρον. —

ποτὲ δὲ, τῷ οὔτῳ· [3] κοινὸν γάρ ἐστι καταομόσεως, ὅ ἐστι συγκαταθέσεως, καὶ ἀπομόσεως, [4] ὅ ἐστιν ἀποφάσεως, μόριον τὸ ΜΑ'. οἷον· ναὶ μὰ τὸ, οὐ μὰ τὲ.

ΜΑΙ'ΕΣΘΑΙ. [5] ζητεῖν.

ΜΑΙΜΟ'ΩΣΙΝ. [6] ἐνθουσιῶσιν.

ΜΑ-

1 Συλλαβῆς. Male *Montfauconius* edidit συλλαβήν. Pro ἔχοντα lege ἔχον. VILL. ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον habent etiam *Hesych.* & *Suid.*; quod verterunt *Portus* & *Villoiſ.*, „ *loco particulae expletivae*", „ *uti particulam expletivam.*"

2 Ναὶ μά. Il. A. 234. VILL.

3 Τῷ οὔτῳ. Pro τῷ οὔτῳ lege ſimpliciter τῷ οὐ, vel τῷ αὐτῷ τῆς ἀποφάσεως ἐπιῤῥήματι; ut alteri membro reſpondeat. Fortaſſe etiam pro οὔτῳ aliquis legeret οὔτοι. VILL. Il. A. 86.

Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα &c.

4 Ἀπομόσεως. Lege ἀπωμόσεως, ut ſupra καταωμόσεως. VILL.

5 Μαίεσθαι. Od. Ξ. 356.

6 Μαιμόωσιν. Lege μαιμώωσι. Il. N. 76.:

Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν.

Revera furore divino agebantur, quem afflaverat Neptunus. Et Il. O. 542:

Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα.

VILL.

1 Μαι-

ΜΑΚΩ'Ν. [1] ὁ μὲν Ἀπίων, βοήσας. ἔστιν δὲ ἰδίωμα βοῆς.

ΜΑ'ΚΕΛΛΑΝ. δίκελλαν, κακῶς. ἔστι γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον. [2]

ΜΑΚΕΔΝΗ͂Σ. [3] μηκεδανῆς, μακρᾶς.

ΜΑΡΓΑΙ'ΝΕΙΝ. [4] ἐνθουσιᾶν καὶ οἱονεὶ μαίνεσθαι.

ΜΑΡΜΑΡΥΓΑ'Σ. [5] τὰς συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις.

ΜΑ'ΣΤΑΞ. τὸ στόμα.

Μάστακ' [6] ἐπεί κε λάβῃσι. —

τὸ

1 Μακών. Il. π. 469. Od. κ. 163. &c. Conf. & *Hesych.* Quando autem *Apioni* hanc interpretationem tribuit *Apollonius*; alios reddidisse novimus, Μακών. εἰς μῆκος ἐκβοήσας. Conf. *Eustath. p.* 1071. *v.* 28. *p.* 1652. *v.* 62.

2 Σκαφεῖον. *Juvenalis* dixit *scaphium*. Il. Φ. 259:

Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλει.

Hesiodus in *Oper.* vs. 468:

Δμωὸς, ἔχων μακέλην. —

Vid. *Hom.* Il Φ 259. *Pollucem* I, 245. & X, 146. VILL.

3 Μακεδνῆς. Od. Η. 106.

4 Μαργαίνειν. Il. Ε. 882:

Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

VILL.

5 Μαρμαρυγάς. Od. Θ 265:

Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

VILL.

6 Μάστακ'. Il. I. 324. In exemplo allato non est *os*, sed *esca*. Crediderim ergo aliquid omissum; & revera apud *Hes.* μάσταξ duo significat: τὸ στόμα, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι. ἢ τὸ μάσημα. *Os* autem significat Od. Δ. 287. de Ulysse *os* Anticli comprimente:

— Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε.

Et Ψ. 76:

— Ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν, Οὐκ ἔα εἰπέμεναι. —

Aliquid deest post τὸ δὲ πλῆρες μάστακι. Vel fortasse legendum: τὸ δὲ πλῆρες μάστακα, ut significet in *Homero*, ubi μάστακ' per aphaeresin legitur, accusativum μάστακα esse intelligendum. *Eustath.* in *Odyss.* Δ. Μάσταξ δὲ, οὐ μόνον ἡ τροφὴ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα.... τινὲς δὲ, καὶ τὸ χεῖλος οὕτω φασίν. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ

σημαίνει καὶ τὴν λείαν πέτραν·

Πέτρη γὰρ λὶς ἐστι[1] περιξ.... —

ΛΙΣΤΡΟΙ͂ΣΙ.[2] ξυστῆρσι· καὶ λιστεύοντα, ἀντὶ τοῦ περιξύοντα.

ΛΙΤΙ͂.[3] λιτῷ περιβολαίῳ.

ΛΙ͂ΘΑΚΙ ΠΟΤῚ ΠΕΤΡΗι.[4] ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, τραχεία.

ΛΟΒΟΙ͂ΣΙ.[5] τοῖς ἄκροις τῶν ὠτίων.

ΛΟΙ͂ΣΘΟΣ. ἔσχατος·

Λοῖσθος[6] ἀνὴρ ὤριστος. —

ΛΟ-

1 Πέτρη γὰρ λὶς ἐστι περιξ.... Od. M. 79 Ultimam vocabuli partem non absolvit, περιξεστῇ εἰκυῖα In Herculis Scuto vs. 172:

Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς. —

VILL.

2 Λιστροῖς. Hes. explicat: ξυστῆρ. σκάφιον. πτύον σιδηροῦν. ὁμαλιστήριον. ἔνιοι, ἐδαφιστήριον. Legitur Od. X. 455:

Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξῦον. —

Et Od. Ω. 226;

Λιστρεύοντα φυτόν. —

Non vero λιστεύοντα, ut hic male scribitur. Vide Pollucem I, 245. X. 28. 129. VILL.

3 Λιτί. Il. Σ. 352. & Ψ. 254:

— Ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν.

Hoc velamine Patroclum mortuum texerunt. Ideoque interpretatur Hesychius, λευκῷ ὑφάσματι, περιβολαίῳ, καὶ ὑποστρώματι, ᾧ καὶ ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἐχρῶντο. VILL.

4 Λίθακι ποτὶ πέτρῃ. Od. E. 415. VILL. Conf. Hesych.

5 Λοβοῖσι. Il Ξ. 182.

6 Λοῖσθος. Il. Ψ. 536. Hujus superlativus legitur in Theog. vs 921:

Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

Quin & λοισθήιον dicitur Il. Ψ. 785:

Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήιον ἔκφερ' ἄεθλον

In Aeschyli Eumenid. vs. 737:

— Λοισθίαν κρίνω δίκην.

VILL.

I Κύ-

ΛΟ'ΦΟΣ. ἐστὶ μὲν τοῦ τραχήλου·

— Κνήμας [1] τε, ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.

ἐπὶ δὲ τῆς περικεφαλαίας·

Ἄκρον ὑπαὶ [2] λόφον αὐτόν. —

καὶ θηλυκῶς, λοφιὴν, [3] τὸν αὐχένα.

ΛΟΦΑ'ΔΙΑ. [4] κατὰ τοῦ αὐχένος.

ΛΟ'ΧΟΣ. [5] ἐνέδρα, ἀπὸ τοῦ λέχους. οἱ γὰρ ἐνεδρεύοντες καταχλίνουσιν ἑαυτούς.

ΛΟ'ΧΜΗ. σύμφοιτος [6] τόπος·

Ἔνθα δ' ἄρ' [7] ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς,

ΛΥΚΑ'ΒΑΣ. ὁ ἐνιαυτός· οἱονεὶ λυγάβας, ἀπὸ τοῦ λυγέως [8] βαίνειν, οἷον σκοτεινῶς καὶ λεληθῶς: [9]

ΛΥ'-

1 Κνήμας τε. Il. Κ. 573. VILL.

2 Ἄκρον ὑπαί. Il. Ν. 615. Pro ὑπαί, in *Codice Manuſ.* ὑπέρ. VILL.

3 Λοφιήν. Od. Τ. 446:

Φρίξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.

VILL.

4 Λοφάδια. Od. Κ. 169:

Βῆ δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν.

VILL. Diviſis formis nonnulli l. l. ſcripſiſſe videntur κατὰ λοφάδια. Conf. *Heſych. h. v.* Hos ſecutum Gloſſographum, dediſſe olim, voluiſſe certe crediderim: Λοφάδια, αὐχήν· κατὰ λοφάδια, κατὰ τοῦ αὐχένος.

5 Λόχος. Conf. *Il.* Α. 227. Θ. 522.

6 Σύμφοιτος. Lege σύμφυτος. VILL.

7 Ἔνθα δ' ἄρ'. Od. Τ. 439. VILL.

8 Λυγέως. Lege λυγαίως cum *Schol.*, qui habet: εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ λυγαίως βαίνειν, ὅ ἐστι σκοτεινῶς πορεύεσθαι. λεληθότως γὰρ ὁ χρόνος διέρχεται. VILL.

9 Λεληθῶς. Lege λεληθότως. Od. Ξ. 161:

Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.

VILL.

ΛΥ'ΜΑΤΑ. [1] ποτὲ μὲν, τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος· ποτὲ δὲ τὰ περικαθάρματα.

ΛΥΣΙΜΕΛΗ'Σ. ἐπιθετικῶς, ὁ Ὕπνος. [2]

ΛΥ'ΧΝΟΣ. [3] τοῦ ἅπαξ εἰρημένων·

Χρύσεον [4] λύχνον ἔχουσα. —

ΛΩ'ΠΗ. τὸ ἱμάτιον. θηλυκῶς δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ λῶπος· ὅθεν καὶ λωποδύτης, [5] ὁ κλέπτης λέγεται.

ΛΩΤΟ'Ν. [6] οὕτως λέγεται πᾶν ἄνθος, καὶ ὁ ἰδίως λεγόμενος, καὶ ὁ καρπὸς τῶν Λωτοφάγων.

ΛΩ-

1 Λύματα. Il. Α. 314:
Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.
Et Il. Ξ. 171:
— Ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
Λύματα πάντα κάθηρεν. —
VILL.

2 Ὕπνος. Addit explicationem *Hesychius*: ἤτοι ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύων, ἢ τὰς μελεδῶνας, τουτέστι τὰς μερίμνας. In *Theog.* vs. 911:
Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων
Λυσιμελής. —
VILL. Conf. Od. Υ. 57. Ψ. 343.

3 Λύχνος ἡ λαμπάς, ἡ δᾴς παρ' Ὁμήρῳ, inquit *Hes.* Et *Schol.* in Od. Τ. 34. λύχνον. τὴν δᾷδα κυρίως. τῷ δὲ παρ' ἡμῖν καλουμένῳ λύχνῳ τοὺς ἥρωας χρωμένους ὁ Ποιητὴς οὐκ εἰσάγει, καὶ οὔτε Ἡσίοδος μέμνηται. VILL.

4 Χρύσεον. Od. Τ. 34. VILL.

5 Λωποδύτης. Hos fures *balnearios* vocat *Catullus*, horumque meminit *Plautus* *Rud. act.* 2. Sunt proprie ἀποδύοντας ἐν λουτροῖς κλέπτοντες, ut ait *Hes.* Nam sic legendum pro ἀποδύοντες. Vide *Pollux.* VII. 42. VILL. Λώπην dixit Poëta *Od.* Ν. 224. ubi conf. *Schol.*

6 Λωτόν. Il. Β. 776. de equis:
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι. —
Et Il. Ξ. 348. Terra sub Jove & Junone λωτὸν ἑρσήεντα producit. Sic Il. Φ. 351:
Καίετο δὴ λωτός τε, ἰδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον.
Ac Od. Δ. 603:
— Σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις . . .

Εὐ-

ΛΩΤΕΥ͂ΝΤΑ. [1] ἔνιοι μὲν ἐν ἀνθ' ἑνὸς ἀπέδοσαν, ἀνθοῦντα. δεῖ δὲ νοεῖν ὡς ἐστι λωτέεντα, λωτὸν ἔχοντα· ὡσεὶ ἔλεγεν πυροῦντα, πυρὸν ἔχοντα.

ΛΩΦΗ´ΣΕΙΕ. [2] παύσαιτο καὶ λήξειεν.

Εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἀν δὲ κύπειρον.

At 1. 97. sumitur pro fructu Lotophagorum:

— Μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.

Explicat quoque *Hes.* τρώγημά τι, καὶ αὐλὸς καὶ δένδρον. VILL.

1 Λωτεῦντα, Il. M. 283 VILL.

2 Λωφήσειε. Od. I. 460:

Λωφήσειε κακῶν τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις.

Λωφῆσαι autem; teste *Hesychio*, proprie est, ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι. VILL.

M.

M.

ΜΑ'. τοῦτο Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς [1] ἔχοντα τάξιν ζεύγνυσιν αὐτῷ τῆς συγκαταθέσεως ἐπιῤῥήματι, ὁπότε τὶς καταόμνυσιν, οἷον·

Ναὶ μὰ [2] τόδε σκῆπτρον. —

ποτὲ δὲ, τῷ οὔτω· [3] κοινὸν γάρ ἐστι καταμόσεως, ὅ ἐστι συγκαταθέσεως, καὶ ἀπομόσεως, [4] ὅ ἐστιν ἀποφάσεως, μόριον τὸ ΜΑ'. οἷον· ναὶ μὰ τὸ, οὐ μὰ τό.

ΜΑΙΈΣΘΑΙ. [5] ζητεῖν.

ΜΑΙΜΟΏΣΙΝ. [6] ἐνθουσιῶσιν.

ΜΑ-

1 Συλλαβῆς. Male *Montfauconius* edidit συλλαβήν. Pro ἔχοντα lege ἔχον. VILL. ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον habent etiam *Hesych.* & *Suid.*; quod verterunt *Portus* & *Villois.*, „ *loco particulae expletivae*", „ *uti particulam expletivam.*"

2 Ναὶ μά. Il. Α. 234. VILL.

3 Τῷ οὔτω. Pro τῷ οὔτω lege simpliciter τῷ οὐ, vel τῷ αὐτῷ τῆς ἀποφάσεως ἐπιῤῥήματι; ut alteri membro respondeat. Fortasse etiam pro οὔτω aliquis legeret οὔτοι. VILL. Il. Α. 86.

Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα &c.

4 Ἀπομόσεως. Lege ἀπωμόσεως, ut supra καταμόσεως. VILL.

5 Μαίεσθαι. Od. Ξ. 356.

6 Μαιμόωσιν. Lege μαιμώωσι. Il. Ν. 76.:

Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν.

Revera furore divino agebantur, quem afflaverat Neptunus. Et Il. Ο. 542:

Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα.

VILL.

1 Μα-

ΜΑΚΩΝ. [1] ὁ μὲν Ἀπίων, βοήσας. ἔστιν δὲ ἰδίωμα βοῆς.

ΜΑΚΕΛΛΑΝ. δίκελλαν, κακῶς. ἔστι γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον. [2]

ΜΑΚΕΔΝΗΣ. [3] μηκεδανῆς, μακρᾶς.

ΜΑΡΓΑΙΝΕΙΝ. [4] ἐνθουσιᾶν καὶ οἱονεὶ μαίνεσθαι.

ΜΑΡΜΑΡΥΓΑΣ. [5] τὰς συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις.

ΜΑΣΤΑΞ. τὸ στόμα·

> Μάστακ' [6] ἐπεί κε λάβῃσι. —

τὸ

1 Μακών. Il. Π. 469. Od. Κ. 163. &c. Conf. & *Hesych.* Quando autem *Apioni* hanc interpretationem tribuit *Apollonius*; alios reddidisse novimus, Μακών. εἰς μῆκος ἐκταθείς. Conf. *Eustath.* p. 1071. v. 28. p. 1652. v. 62.

2 Σκαφεῖον. *Juvenalis* dixit *scaphium*. Il. Φ. 259:

> Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλει.

Hesiodus in *Oper.* vs. 468:

> Δμωὸς, ἔχων μακέλην. —

Vid. *Hom.* Il. Φ. 259. *Pollucem* I, 245. & X, 146. VILL.

3 Μακεδνῆς. Od. Η. 106.

4 Μαργαίνειν. Il. Ε. 882:

> Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι Θεοῖσι.

VILL.

5 Μαρμαρυγάς. Od. Θ 265:

> Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

VILL.

6 Μάστακ'. Il. Ι. 324. In exemplo allato non est *os*, sed *esca*. Crediderim ergo aliquid omissum; & revera apud *Hes.* μάσταξ duo significat: τὸ στόμα, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι. ἢ τὸ μάσημα. *Os* autem significat Od. Δ. 287. de Ulysse *os* Anticli comprimente:

> — Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε.

Et Ψ. 76:

> — Ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν,
> Οὐκ ἔα εἰπέμεναι. —

Aliquid deest post τὸ δὲ πλῆρες μάστακι. Vel fortasse legendum: τὸ δὲ πλῆρες μάστακα, ut significet in *Homero*, ubi μάστακ' per aphaeresin legitur, accusativum μάστακα esse intelligendum. *Eustath.* in *Odyss.* Δ. Μάσταξ δὲ, οὐ μόνον ἡ τροφὴ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα.... τινὲς δὲ, καὶ τὸ χεῖλος οὕτω φασίν. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ.

τὸ δὲ πλῆρες μάσακι . . . . .

ΜΑ'ΣΤΙΝ. [1] μάστιγα, Αἰολικῶς.

ΜΑ'ΣΣΑΣΘΑΙ. [2] ἐφάψασθαι. μασᾶσθαι καὶ τὸ κα-

λεξικῷ εὕρηνται καὶ μάστακες, αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κεῖσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ. ἐκεῖ δὲ εὑρίσκεται καὶ ὅτι μάσταξ αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες. πάππος δὲ, αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω. Sic *Etymol.* Βροῦκος, εἶδος ἀκρίδος. . . τὸ αὐτὸ δὲ καὶ μάσταξ καλεῖται, παρὰ τὸ μασᾶσθαι Νίκανδρος·

Μάστακι σιτοβόρῳ ἐναλίγκιος —

Κλείταρχος δέ φησιν ὅτι κατὰ Ἀμβρακιώτας μάσταξ καλεῖται ἡ ἀκρίς. VILL. Nihil in *Apollonio* mutandum videtur. Pertinet Glossa ad *Il.* ι. 324.

Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρησι,
Μάστακ', ἐπεί κε λάβησι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ.

Vulgo enim Interpretes μάστακα, quod ubi perpetuo pro *ore* posuit Poeta, hic loci reddiderunt μάσημα, τροφήν. quo sensu & recentiores scriptores usurparunt, e. c. *Theocr.* XIV. 39. Sed, alium interpretandi ducem secutus *Apollonius*, primum quidem, quod legitur in *Homeri* l. l., Μάστακ', non pro *accusativo* accepit, προφέρησι μάστακα: sed pro *dativo* προφέρησι μάστακι. Deinde vero, quod huic opinioni erat consentaneum, non *escam* intellexit, sed *os ipsum*. quo pullis adferret avis, si quae cepisset. Idem sensisse binis locis arguitur *Plutarchus*: *Quomodo quis suos in virtute par. sentire possit profectus.* Op. *T. II. p.* 805. Οὐδὲν ὁ τοιοῦτος σοφιστὴς διαφέρει τῆς Ὁμηρικῆς ὄρνιθος· ὅ, τι ἂν λάβοι τοῖς μαθηταῖς ὥσπερ ἀπτῆσι νεοττοῖς, διὰ τοῦ στόματος προσφέρων. Et de *Amore prolis* Op. T. II. p. 494. D. ἡ πρὸς τὰ ἔγγονα φιλοστοργία. . . ποιεῖ. . . φείδωλα τὰ γαστρίμαργα. Καὶ ὥσπερ ἡ Ὁμηρικὴ ὄρνις προσφέρουσα τοῖς νεοττοῖς

Μάστακ' ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δέ τε οἱ πέλει αὐτῇ.

τῷ γὰρ αὐτῆς τρέφει λιμῷ τὰ ἔγγονα, καὶ τὴν τροφὴν τῆς γαστρὸς ἁπτομένην ἀποκρατεῖ καὶ πιέζει τῷ στόματι, μὴ λάθῃ καταπιοῦσα. —

1 Μάστιν. Od. ο. 182.

2 Μάσσασθαι. In priore sensu legitur μάσσασθαι. Od. λ. 590:

Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι.

At in secundo *Athen.* libro μάσασθαι ἀμυγδάλας est *manducare.* Μᾶσαι autem explicat *Hes.* καθαρίσαι, & μάσσει, καθαρίζει. Unde dixit *Etymol.*

καθάραι σημαίνει. [1]

ΜΑ͂ΣΣΟΝ. τὸ πλεῖον, ἤτοι μεῖζον, οἷον μὴ ἆσσον, μὴ ἐγγὺς, ὃ οὐκ ἄν τις διὰ τὸ μέγεθος ἐγγὺς ἂν ἕλθῃ. [2]

ΜΑΤΙ'Η. ματαιότητι· [3]

Ἡμετέρῃ [4] ματίῃ. —

ΜΑΧΛΟΣΥ'ΝΗ. ἀκολασία, καταφέρεια. [5]

ΜΕ'-

tymol. *Magnus*, ἀπονίπτεσθαι καὶ μάσθαι τὸ πρόσωπον; at σμᾶσθαι usitatius esse recte docet Clar. *Alberti*. VILL.

1 Μασᾶσθαι καὶ τὸ καθάραι σημαίνει. Malim Μάσασθαι Od. Υ. 152:

— Σπογγοῖσι τραπέζας
Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας. —

ubi legerunt forte antiquiores, divisis formis, ἀμφὶ μάσασθε.

2 Ἔλθῃ. Male & nullo sensu apud *Montfauconium* legitur ἀνέλκῃ Od. Θ. 203:

Ἥσειν ἢ τοσοῦτον ὀΐομαι, ἢ ἔτι μᾶσσον.

VILL.

3 Ματαιότητι. Per ματαιότητι quibusdam non stultitiam notat, sed irriti laboris vanitatem; nam sic explicari potest versus *Homericus*:

Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς
Ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνετο πομπή.

Inutilem vocat *laborem*, cum spes in patriam redeundi non afflaret; quod unum tot defatigationibus petebant. At *Schol.* melius explicat, Ματαιότητι, φρενοβλαβείᾳ. VILL.

4 Ἡμετέρῃ. Od. Κ. 79 VILL.

5 Καταφέρεια. Post καταφέρεια, merito addit *Hes.* περὶ τὰ ἀφροδίσια; ut dixit *Athenaeus*: καταφερὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια. At μάχλος idem *Hes.* simpliciter explicat per καταφερής; ut de *Arcesilao* dixit *Laert.* Φιλομειράκιός τε ἦν καὶ καταφερής. Legitur Il. Ω. 30:

Τὴν δ' ᾔνησ' ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν

Ubi *Aristarchus* μαχλοσύνην rejiciens, contendebat esse vocabulum novum, tempore *Homeri* incognitum, & quo primus usus est *Hesiodus* in *Oper.*, vs. 584:

Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες.

quodque non de viris, sed tantummodo de mulieribus dici-

ΜΕ'ΓΑ. ἐστὶ μὲν τοῦ ὀνομαστικῶς· [1]

— Μέγα μὲν [2] κλέος. —

ἐστὶ δὲ τοῦ μεγάλως·

Ζεύς [3] με μέγα Κρονίδης. —

ΜΕΓΑΛΙ'ΖΟΜΑΙ. [4] μεγαλύνομαι, μεγαλαυχῶ.

ΜΕ'ΘΥ. [5] οἶνος.

ΜΕΘΥ'ΟΥΣΑΝ 'ΑΛΟΙΦΗ͂Ι [6] μεταφορικῶς, διάβροχον τῷ λείπει. [7]

ΜΕΘΗ'ΜΩΝ. [8] μεθετικὸς, ἀμελής.

ΜΕΙΛΙ'ΧΙΟΝ. [9] προσηνὲς, ἢ προσιωνῆ· εἴρηται δὲ ἡ λέξις κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τοῦ μέλιτος.

ΜΕΛΙΗΔΕ'ΟΣ. [10] μελιτώδους, προσηνοῦς.

ΜΕΙ'ΛΙΑ. μειλίχματα, [11] χαρίσματα, οἷς ἀπομειλίσσονται. λέγει δὲ οὕτως καὶ τὴν προῖκα:

— Ἐγὼ

dicitur. Ideoque legebat:

— Ἡ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε.

Vide *Polluc.* VI, 189. VILL. Conf. maxime *Eustath.* p. 1337. v. 33.

1 Ὀνομαστικῶς. Lege ὀνοματικοῦ. VILL.

2 Μέγα μὲν κλέος. Od. Β. 125. VILL.

3 Ζεύς με. Il. Β. 111. VILL.

4 Μεγαλίζομαι. V. Od. Ψ. 174

5 Μέθυ; multis locis dixit Poeta.

6 Μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Il. Ρ. 390. VILL.

7 Λείπει. Lege λίπει. VILL.

8 Μεθήμων. Habet *Homerus* cum aliis locis, tum Il. Β. 241. ubi v. *Schol.*

9 Μειλίχιον. Il. Κ. 288:

Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν.

Et in Theogonia, vers. 406:

Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεί. VILL.

10 Μελιηδέος. Il. Δ. 346. &c.

11 Μειλίχματα. Lege μειλίγματα. VILL.

I Ἐγὼ

— Ἐγὼ [1] δ' ἐπὶ μείλια δώσω.

τὸ γὰρ ἐπὶ, πρὸς τὸ δώσω. ἔνιοι δὲ, ἐπιμείλια, συνθήκας ἤκουσαν.

ΜΕΛΑΝΥΔΡΟΣ. [2] ἤτοι κυρίως, ἡ πολύϋδρος. χρὴ δὲ νοεῖν, τὴν κατὰ βάθος ἔχουσαν ὕδωρ, ἐπεὶ πᾶν τὸ κατὰ βάθος, μέλαν φαίνεται.

ΜΕΛΙΦΡΩΝ. [3] προσηνὴς, διὰ τὸ γλυκαίνειν τὰς φρένας.

ΜΕΛΟΝΤΩΝ. [4] μελέτωσαν, ἢ μελέτω.

ΜΕΛΠΗΘΡΑ. [5] τὰ σπαράγματα τῶν κυνῶν καὶ ἑλκύσματα· μολπὴ γὰρ, ἡ παιγνία. οἱ δὲ κύνες οἷον ἐμπαίζοντες ἐσθίουσιν.

ΜΕΛΛΕΤΕ. ἐοίκατε. καὶ καθόλου τὸ μέλλειν ἐπὶ τοῦ ἐοικέναι τὸν Ποιητὴν τιθέναι. [6]

ΜΕ-

[1] Ἐγὼ δ'. Il. I. 147. VILL. v. *Schol.* ad l. l., qui *Apollodorum* divisis formis scripsisse docet, ἔπι μείλια; *Aristarchum* vero conjunctis, ἐπιμείλια.

[2] Μελάνυδρος κρήνη, de fonte, qui limpidam, sed profundam, aquam habeat, dicitur *Homer.* Il. I. 14. Π. 3. 160. Φ. 257. Od. γ. 158. —

[3] Μελίφρων. Il. B. 34:

— εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.

In *Herculis Scuto*, versu 428:

— Μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα. VILL.

[4] Μελόντων Passim in *Homero*. Od. Ω 356:

— Φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Haec forma Attica est. Vide doctiss. *Pierson.* ad *Moer. Atticist.* voce ἀγόντων. VILL.

[5] Μέλπηθρα. Il. N. 233:

— Κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο.

Hes. explicat, σπαράγματα. παίγνια. ἑλκύσματα. VILL.

[6] Τιθέναι. Post τιθέναι credo deesse φαίνεται, aut aliquod verbum simile. VILL. Ex frequenti Grammaticorum usu supplendum, ἴσον vel σημειωτέον. Ipsam autem verbi vim pro ἐοικέναι, probat satis Il. B. 116. Il. A. 364. Od. A. 274. &, quae loca proxime spectat caput Glossae, Il. Γ. 125. Od. A. 94. Vid. *Scholl.* & *Eustath.* ad *ll. ll.*

1 Με-

ΜΕΛΑΘΡΟ'ΦΙΝ. [1] τῶν μελάθρων, οἷον τῶν δοκῶν.

ΜΕ'ΛΔΕΙΝ. [2] τήκειν·

Κνίσῃ μελδόμενος, [3] —

ὅ ἐστι τήκων.

ΜΕΛΙ'ΓΥΡΙΣ. [4] προσηνής, μελίφωνος ἐν τῷ λέγειν.

ΜΕΛΕΔΗ'ΜΑΤΑ. [5] μεριμνήματα· ἀπὸ τοῦ τὸν μεριμνῶντα οἷον τὰ μέλεα ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν.

ΜΕ'ΛΠΕΣΘΑΙ. ἤτοι παίζειν, ἢ ὑμνεῖν. καὶ ἡ μολπὴ ἑκάτερον σημαίνει. ἐπὶ μὲν τοῦ ὕμνου·

Οἱ δὲ πανημέριοι [6] μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο.

ἐπὶ δὲ τῆς παιδιᾶς·

— Ναυσικάα [7] λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.

ἀπὸ

1 Μελαθρόφιν. Sic habet quoque *Hes.* Alludunt ad versum Homeri Od. Θ. 279. ubi agitur de vinculis, quibus Vulcanus Martem & Venerem irretivit:

Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο.

In glossâ ante τῶν μελάθρων omissum est οἷον. VILL.

2 Μέλδειν. *Hes.* explicat: Μέλδων. τήκων, ἐπιθυμῶν, φθίνων, καὶ τὰ ὅμοια. *Schol.* ἀντὶ τοῦ, τὰ λίπη τήκων. παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, μέλδων. VILL.

3 Κνίσῃ μελδόμενος, Il. Φ. 363. VILL.

4 Μελίγυρις. Lege μελίγηρυς. Od. Μ. 187:

Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι.

VILL.

5 Μελεδήματα Il. Ψ. 62:

Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Dicitur & μελεδῶναι Od. Τ. 517:

Ὀξεῖαι μελεδῶναι —

Et μελεδῶνες in *Hesiodi* Oper. versu 66:

Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας. VILL.

6 Οἱ δὲ πανημέριοι. Il. Α. 472. VILL.

7 Ναυσικάα .... μολπῆς. Od. Ζ. 101.

Male

ἀπὸ ταύτης τ̃ ἐννοίας ϗ ὁ Ἕκτωρ·

Οἶδα [1] δ' ἐνὶ ϛαδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.

οἷον, τὴν ἐμπειρίαν τ̃ συϛάδίω μάχης περιπεποίημαι εὐχερῶς, ὡσπερεὶ [2] παιδιᾷ χρώμενος.

ΜΕΜΟΡΥΓΜΕΝΑ. [3] μεμορυχημένα, μεμολυσμένα·

— Μεμορυγμένα [4] καπνῷ.

ΜΕΝΟΕΙΚΕΑ. πρoσηνῆ ϗ ἀρέσκοντα τῷ μένει τῆς ψυχῆς. ϗ θηλυκῶς·

— Μενοεικέα [5] δαῖτα.

ΜΕΝΕΑΙΝΕΙΝ. ἐπὶ μὲν τȣ̃ χολȣ̃σθαι.

— Οὐδέ τί με χρὴ [6]

Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. —

ἐπὶ δὲ τȣ̃ πρoθυμεῖσθαι· [7]

— Με-

Male Interpretes Latini *cantum* posuerunt pro *ludum*. Sic *Hes*. Μολπή. ᾠδή. παιδεία. (Lego παιδιά.) Et Μέλπει. ᾄδει, παίζει. Ac Μέλπεται. τέρπεται. ᾄδει. VILL.

1 Οἶδα δ' ἐνί. Il. H. 240. VILL.

2 Ὡσπερεί. Lege ὡσπερεί. VILL.

3 Μεμορυγμένα. Dicitur μεμορυχμένα & μεμορυγμένα. Nam, ut ait *Eustathius*, διχῶς φέρεται. VILL.

4 Μεμορυγμένα κάπνῳ. Od. N. 435. VILL.

5 Μενοεικέα. Il. I. 90. VILL. Dixit Grammaticus ϗ θηλυκῶς; quia ipsa Glossa ad genus pertinet masculinum, ad τὸν πρoσηνῆ ϗ ἀρέσκοντα. quo genere aliis locis usus est *Homerus*. Conf. e. c. Il. Ψ. 29. &c.

6 Οὐδέ τί με. Il. T. 68. VILL.

7 Προθυμεῖσθαι. Hoc sensu ponitur in *Herculis Scuto*, vers. 361:

Ἀντίος ἔστη ἱμένος, μάχης ἄμοτον μενεαίνων. VILL.

— Μενέαινε [1] δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ λειποψυχεῖν·

Κτεινόμενος [2] μενέαινεν. —

ΜΕ'ΝΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ θυμοῦ·

— Μένεος δὲ [3] μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι

Πίμπλαντ'. —

ἐπὶ δὲ τῆς ἰσχύος· [4]

Δῶκε μένος [5] καὶ θάρσος. —

ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς· [6]

— Μένος [7] Ἄρηος, —

περιφραστικῶς, ὁ πόλεμος.

ΜΕΝΟΙΝΟ'Ω. [8] προθυμοῦμαι. τὸ δέ·

Ἔνθ'

1 Μενέαινε δὲ, Il. Φ. 543. VILL.

2 Κτεινόμενος. Il. Π. 491. VILL.

3 Μένεος δέ. Il. Α. 103. VILL.

4 Ἰσχύος· In *Hesiodi Oper.* vers. 412.

Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο.

Et pro ira, in *Herculis Scuto*, vers. 235:

— Μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας.

VILL.

5 Δῶκε μένος. Il. Ε. 2. VILL.

6 Ψυχῆς. Hic omissum puto exemplum hujusce significationis, quae passim occurrit; & deinde addendum καὶ, quod pertinet ad sequens diversae significationis exemplum. VILL.

7 Μένος Ἄρηος. Legitur Il. Σ. 264. & Od. Π. 269. VILL.

8 Μενοινόω. Vulgo legitur μενοινάω Il. Ν. 79. Quod vero mox subjicitur μενοινήσειε, nemo est, qui non ab μενοινάω vel μενοινέω ductum esse intelligat.

1 Ἔνθ'

Ἔνθ' εἴην [1] ἢ ἔνθα, μερμηρίσειέ τε πολλὰ,

ἀντὶ τοῦ μεριμνήσῃ.

ΜΕ'ΡΜΙΘΙ. σπάρτῳ.

Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ [2] κατέδη μέρμιθι φαεινῇ.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΕΡΜΗ'ΡΙΖΕ. ἀντὶ τοῦ ἐμερίμνα. ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τάδε καὶ τάδε διαμερίζεσθαι [3] τὴν ψυχὴν τοῦ μεριμνῶντος. ὅθεν καὶ μέρμηρας, [4] τὰς μερίμνας ἔνιοι δὲ τῶν νεωτέρων ποιητῶν εἶπον.

ΜΕ-

1 Ἔνθ' εἴην. Il. Ο. 83. Vill. Alii hoc loco εἴη, alii ἤει, praetulerunt. V. *Eustath.* p. 1007. v. 1.

2 Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ. Od. Κ. 23. Pro πρύμνῃ, in nostris Editionibus legitur γλαφυρῇ. Interpretatur *Hes.* σπάρτιον, λεπτὸν σχοινίον, ἢ ἀργυροῦν δεσμόν. In *Apoll.* pro πρύμνῃ *puppi*, quod ante se νηὸς postularet, legerem πρυμνῇ, *id est*, extremâ, ultimâ. Vill. Immo vero saepius haec in *Homero* occurrunt. νηὶ παρὰ πρύμνῃ. Il. Η. 383. Κ. 35, 570. &c. νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι Il. Μ. 403. Ν. 333. 762. &c. quae quomodo explicanda sint disputat *Eustath.* p. 787. v. 58. p. 966. v. 39.

3 Διαμερίζεσθαι. Sic ad verbum *Virgilius*:

Atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc:
In partesque rapit varias, perque omnia versat. Vill.

4 Μέρμηρας In *Hes.* Μερμῆραι. φροντίδες. βουλαί. μέριμναι. Non est tam recens vocabulum; nam extat in *Theog.* versu 55:

Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.

Quem quidem versum si respexit *Apollonius*, hinc quis colligere possit, ex ejus sententiâ, *Homero* posteriorem esse *Hesiodum*. Hinc in eadem *Theog.* formatur adjectivum nomen, vs. 603:

Ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν.

Videndus ὁ πάνυ *Ruhnkenius* ad *Timaeum*, voce μέρμερος. Vill. Μερμήριζε, quod est in capite Glossae, multis Poëtae locis reperitur.

ΜΕΡΟ΄ΠΩΝ. τῶν ἀνθρώπων τ̃ μεμερισμένην [1] τὴν ὄπα ἐχόντων, ἔναρθρον, παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα.

ΜΕ΄ΣΑΥΛΟΣ. [2] ἡ ἐπ' ἀγρῶν οἴκησις. κυρίως δὲ, ἡ μέση θύρα τ̃ αὐλῆς.

ΜΕΣΟ΄ΔΜΗ. [3] ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ ξύλον, τὸ ἀπὸ τ̃ τρόπεως τ̃ ἱςȣ̃, ᾧ δέδεται ὁ ἱςός. οἱονεὶ, ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεὼς δεδεμημένη.

ΜΕΣΟΠΑΛΕ΄Σ. [4] ὅ, τι ἐκ τȣ̃ μέσȣ πάλλεται, ὅ ἐςι κραδαίνεται.

ΜΕΤΑ` ἀντὶ τ̃ ἐν. [5]

Τὰν-

1 Μεμερισμένην. Intelligit articulate loquentes; alii interpretantur diversilingues. Vide *Etymologum*, qui sensum *Apollonii* paulo fusius dilucidat. VILL. Μερόπων ἀνθρώπων saepius occurrit in libris *Homericis*. Conf. e. c. Il. Α. 250. Γ. 402. &c.

2 Μέσαυλος. Lege μέσαυλον, ut habet *Hes.* qui explicat θυρωρὸν, καὶ ἡ τ̃ αὐλῆς θύρα. καὶ ἡ ἐν ἀγρῷ οἴκησις. Legitur Il. Ω. 29. ac Od. Κ. 435. & μεσαύλοιο Il. Λ. 547. Ρ. 112. & 657. VILL.

3 Μεσόδμη. Od. Τ. 37. significat ligna domorum:

> Ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι.

Quod interpretatur *Hes.* τὰ τ̃ δοκῶν διαςήματα. Apud Lacedaemonios quoque γυνὴ vocabatur μεσόδμη; idcirco, ut opinor, quod semper ἐν μέσῳ δόμῳ se contineret; unde illa Lacaena gloriabatur se optimam domûs custodem esse. In μεσόδμη vide *Polluc.* VII. 123. & *Schol. Od.* β. 424. VILL. Corrupta Glossa pertinet Od. Β. 424. & Ο. 289., ubi hi repetuntur versus, Ἱςὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες. *Schol.* atque *Eustath.* ad l. priorem interpretantur: Μεσόδμη, ἡ ὀπὴ, δι' ἧς ὁ ἱςὸς ἐνίησται &c. *Hesych.* autem ipsam *Apionis* explicationem, partim certe exhibet, minus a librariis corruptam. Μεσόδμη. ξύλον, τὸ ἀπὸ τῆς τρόπιος ἕως τ̃ ἱςȣ̃. Et in *Hesychio* & in *Apollonio* lege: ἀπὸ τῆς τρόπιος ἕως τ̃ ἱςȣ̃.

4 Μεσοπαλές. Lege μεσσοπαλές. Il. Φ. 172:

> Μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.

Quidam legunt μεσσοπαγές. Vide *Schol.* VILL. Conf. *Eustath. p.* 1229. v. 50.

5 Ἀντὶ τ̃ ἐν. Hinc emenda corruptissimum *Suidae* locum qui

Ταῦτα [1] δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσιαι. —

καί·

— Μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥρη. [2]

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

— Μετ' ἀμύμονας Αἰθίοπας. [3]

συνήθως δὲ ἡμῖν·

Τῶν ἄλλων Δαναῶν [4] μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

ἀντὶ τῆς ἐξ·

Ἡμῖν δ' αὖ [5] μετόπισθε νεὼς κυανοπρώροιο.

ἀντὶ δὲ τῆς ὑπό·

Χαῖται [6] δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.

ἀντὶ δὲ τῆς εἰς·

— Μετὰ ἔθνος [7] ἑταίρων.

Με-

qui sic habet: Μετά. Ὁ δὲ Ἀρχιβίου Ἀπολλώνιος πέντε δηλοῦν φησιν· αὐθάδε καὶ μετὰ πᾶσιν. Ubi *Kusterus*: *Haec verba delenda sunt, quoniam non solum nihil ad rem faciunt, sed etiam seriem orationis interrumpunt.* Tu meliora edoctus ab ipsomet fonte *Apollonio*, mecum lege: ἀντὶ τοῦ ἐν. Il. Ο. 96:

Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι. —

Primo omissum fuerat ἀντὶ τοῦ; & ex ἐν, quod est nomen praepositionis, & ταῦτα δὲ, quod est initium exempli *Homerici*, natum est αὐθάδε. Reliqua *Suidae* verba cum nostro *Apollonio* confer. Jam dudum haec restitueram, cum didici Clar. *Joannem Albertum* eamdem antea emendationem attulisse in *Miscellaneis Criticis ad Suidam*, subjectis *Glossario in Novum Testamentum*. VILL.

1 Ταῦτα δέ. Il. Ο. 96. VILL.

2 Μετὰ .... Ἥρη. Lege Ἥβη, ut habetur Il. Δ. 2. unde haec desumpta sunt. VILL.

3 Μετ' ἀμύμονας Αἰθίοπας. Il. Α. 423. Lege Αἰθιοπῆας. VILL.

4 Τῶν ἄλλων Δαναῶν. Il. Β. 674. VILL.

5 Ἡμῖν δ'. Od. Λ 6. VILL.

6 Χαῖται δ'. Il. Ψ. 367. VILL.

7 Μετὰ ἔθνος. Il. Η. 115. VILL.

ΜΕΤΑΔΗΜΙΟΝ. ἔνδημον. [1]

— Μή κακόν τι [2] μεταδήμιον εἴη.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ. [3] μέτοικος, φυγάς.

ΜΕΤΑΜΩΝΙΑ. [4] μάταια, ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων ἰέναι, οἷον ἀνεμοφέρητα· οὕτως Ἀπίων. οἱ δὲ, τὰ μεταμελείας ἄξια.

ΜΕΤΑΧΡΟΝΙΟΝ. [5] μετέωρον.

ΜΕΤΑΣΣΑΙ. αἱ μετὰ τοὺς πρεγόνους γινόμεναι μέται.

— Χωρὶς [6] μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. —

ΜΕ-

1 Ἔνδημον. Frequentius Medici hoc sensu dicunt ἐπιδήμιον. VILL.

2 Μή κακόν τι. Od. Ν. 46. Legendum μή τι κακόν. VILL.

3 Μετανάστης Il. Ι. 644:

— Ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.

Idem legitur Π. 59. Hes. explicat quoque μετάνασται per σύμμαχοι. VILL.

4 Μεταμώνια. Il. Δ 363:

— Τάδε πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Quod ad verbum expressit Theocritus εἰδ. ΚΒ. vs. 181:

Εἶπε' τάδ' οὐκ ἄρ' ἵμεναι θεὸς μεταμώνια θήσειν.

VILL. Utraque autem scriptura suos habet patronos, & μεταμώνια & μεταμώλια. Vid. Eustath. p. 483. v. 5 & 8. p. 1436. v. 59. & Interpr. ad Hesych. h. v.

5 Μεταχρόνιον. Haec vox in Homero non extat; at in Hesiodi Theogon. vs. 269:

— Μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.

— Alte enim volabant. Ubi quidam explicant, in coelum volabant: coelum enim etiam χρόνον dici annotat Schol. Alii volunt μεταχθόνιαι, id est, relicta terra. De hac voce videndus vir omni laude major, Clar. Ruhnkenius in Epistola Critica ad Clar. Ernestum, pag. 57. VILL. Μετέωρον habet Homer. Il. Θ. 26. Ψ. 369. Itaque vel aliena ab hoc Lexico Glossa est, vel transpositis vocibus legenda Μετέωρον, μεταχρόνιον. Etymol. p. 581. v. 41. Μετέωρος, ὁ κοῦφος, τὸ αὐτὸ δὲ δηλοῖ καὶ τὸ μεταχρόνιος.

6 Χωρὶς μέν. Od. Ι. 221. VILL.

ΜΕΤΕΤΡΟΠΑΛΙΖΕΟ. [1] μετεςρέφυ.

ΜΕΤΕΚΙΑΘΟΝ. [2] μετ' αὐτὰς ἦλθον.

ΜΕΤΑΣΠΟΜΕΝΟΣ. [3] ἐπακολυθήσας.

ΜΕΤΩΠΙΟΝ. τὸ μέσον [4] τ̃ ὀφρύων· ἀπὸ τῦ μεταξὺ τ̃ ὠπῶν εἶναι.

ΜΕΤΑΛΛΑ. [5] ἐπιζητεῖ· ἐπεὶ μετ̃ ζητήσεως αἱ ὕλαι εὑρίσκονται.

ΜΗΔΕΑ. βυλεύματα. σημαίνει δὲ καὶ τὰ αἰδεῖα·

Μήδεά τ' [6] ἐξερύσας. —

ΜΗΚΙΣΤΑ. μέγιςα. [7]

ΜΗ-

1 Μετετροπαλίζεο. V. Il. Γ. 190. ubi passim editur μεταιτροπαλίζεο.

2 Μετεκίαθον. *Hes.* μετήρχοντο, παρήρχοντο, μετῆλθον, ἐπεδίωξαν. VILL. Conf. Il. Λ. 52. &c.

3 Μεταστρόμενος. Il. Ν. 567:

Μηριόνης δ' ἀπιόντα μεταστρόμενος βάλε δυρί. VILL.

4 Τὸ μέσον. Hinc firmatur illius conjectura, qui in *Hes.* pro τὸ μέρος τῶν ὀφρύων, legebat τὸ μέσον. VILL. Μετώπιον est Il. Λ. 95. Π. 739.

5 Μετάλλα. Il. Α. 550. Od. Τ. 115. & 190. at μεταλλᾷ *perscrutatur* Od. Ζ. 128. & Ο. 23. VILL. Sunt autem in hac observatione αἱ ὕλαι, *metalla*; Μεταλλᾶν enim derivare solent Grammatici ἀπὸ τῶν μετάλλων. Cf. *Eust.* p. 148. v. 8. p. 1413. v. 55.

6 Μήδεά τ'. Od. Σ. 86. Pro μήδεα habet μέζεα *Hesiod.* in *Oper.*, vs. 510:

Θῆρες δὲ φρίσσυσ', ὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο.

tamen usurpat quoque μήδεα, in *Theog.* vs. 180:

— Φίλυ δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς

Ἐσσυμένως ἤμησε. —

At versu 398:

— Φίλυ διὰ μήδεα πατρὸς,

significat, *chari per consilia patris.* VILL. Μήδεα, βυλεύματα, frequentissimum *Homero.*

7 Μέγιςα. Addit. *Hes.* ὑπερμεγέθη, ἴσχυρά. Respiciunt scilicet Od. Ε. 299. & 465:

Ὤ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιςα γένηται.

Quod ad *Hes.* annotari debuisset. VILL.

ΜΕ'ΓΑ. ἐστὶ μὲν τὸ ὀνοματικῶς· [1]

— Μέγα μὲν [2] κλέος. —

ἐστὶ δὲ τὸ μεγάλως·

Ζεύς [3] με μέγα Κρονίδης. —

ΜΕΓΑΛΙ'ΖΟΜΑΙ. [4] μεγαλύνομαι, μεγαλαυχῶ.

ΜΕ'ΘΥ. [5] οἶνος.

ΜΕΘΥ'ΟΥΣΑΝ 'ΑΛΟΙΦΗ̃Ι [6] μεταφορικῶς, διάβροχον τῷ λείπει. [7]

ΜΕΘΗ'ΜΩΝ. [8] μεθετικὸς, ἀμελής.

ΜΕΙΛΙ'ΧΙΟΝ. [9] προσηνὲς, ἢ προσλαλιᾷ· εἴρηται δὲ ἡ λέξις κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τοῦ μέλιτος.

ΜΕΛΙΗΔΕ'ΟΣ. [10] μελιτώδους, προσηνοῦς.

ΜΕΙ'ΛΙΑ. μειλίχματα, [11] χαρίσματα, οἷς ἀπομειλίσσονται. λέγει δὲ οὕτως ἐν τῇ προῖκα:

— Ἐγὼ

dicitur. Ideoque legebat:

— Ἢ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε.

Vide *Polluc.* VI, 189. VILL. Conf. maxime *Eustath.* p. 1337. v. 33.

1 Ὀνοματικῶς. Lege ὀνοματικοῦ. VILL.

2 Μέγα μὲν κλέος. Od. Β. 125. VILL.

3 Ζεύς με. Il. Β. 111. VILL.

4 Μεγαλίζομαι. V. Od. Ψ. 174

5 Μέθυ; multis locis dixit Poeta.

6 Μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Il. Ρ. 390. VILL.

7 Λείπει. Lege λίπει. VILL.

8 Μεθήμων. Habet *Homerus* cum aliis locis, tum Il. Β. 241. ubi v. *Schol.*

9 Μειλίχιον. Il. Κ. 288:

Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν.

Et in Theogonia, verſ. 406:

Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεί. VILL.

10 Μελιηδέος Il. Δ. 346. &c.

11 Μειλίχματα. Lege μειλίγματα. VILL.

I Ἐγὼ

— Ἐγὼ [1] δ' ἐπὶ μείλια δώσω.
τὸ γὰρ ἐπὶ, πρὸς τὸ δώσω. ἔνιοι δὲ, ἐπιμείλια, συνθήκας ἤκουσαν.

ΜΕΛΑΝΥΔΡΟΣ. [2] ἤτοι κυρίως, ἢ πολύϋδρος. χρὴ δὲ νοεῖν, τὴν κατὰ βάθος ἔχουσαν ὕδωρ, ἐπεὶ πᾶν τὸ κατὰ βάθος, μέλαν φαίνεται.

ΜΕΛΙΦΡΩΝ. [3] προσηνὴς, διὰ τὸ γλυκαίνειν τὰς φρένας.

ΜΕΛΟΝΤΩΝ. [4] μελέτωσαν, ἢ μελέτω.

ΜΕΛΠΗΘΡΑ. [5] τὰ σπαράγματα τῶν κυνῶν καὶ ἑλκύσματα· μολπὴ γὰρ, ἡ παιγνία. οἱ δὲ κύνες οἷον ἐμπαίζοντες ἐσθίουσιν.

ΜΕΜΑΕΤΕ. ἐοίκατε. καὶ καθόλου τὸ μέμαεν ἐπὶ τοῦ ἐοικέναι τὸν Ποιητὴν τιθέναι, [6]

ΜΕ-

[1] Ἐγὼ δ'. Il. Ι. 147. Vill. v. Schol. ad l. l., qui Apollodorum divisis formis scripsisse docet, ἐπὶ μείλια; Aristarchum vero conjunctis, ἐπιμείλια.

[2] Μελάνυδρος κρήνη, de fonte, qui limpidam, sed profundam, aquam habeat, dicitur Homer. Il. Ι. 14. Π. 3. 160. Φ. 257. Od. γ. 158. —

[3] Μελίφρων. Il. Β. 34:
— εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
In Herculis Scuto, versu 428:
— Μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρας. Vill.

[4] Μελόντων Passim in Homero. Od. Ω 356:
— Φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Haec forma Attica est. Vide doctiss. Pierson. ad Moer. Atticist. voce ἀγόντων. Vill.

[5] Μέλπηθρα. Il. Ν. 233:
— Κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο.
Hesych. explicat, σπαράγματα. παίγνια. ἑλκύσματα. Vill.

[6] Τιθέναι. Post τιθέναι credo deesse φαίνεται, aut aliquod verbum simile. Vill. Ex frequenti Grammaticorum usu supplendum, ἴσθι vel σημειωτέον. Ipsam autem verbi vim pro ἐοικέναι, probat satis Il. Β. 116. Il. Α. 364. Od. Α. 274. &, quae loca proxime spectat caput Glossae, Il. Γ. 125. Od. Α. 94. Vid. Scholl. & Eustath. ad ll. ll.

ΜΕΛΑΘΡΟ'ΦΙΝ. [1] τῶν μελάθρων, οἷον τῶν δοκῶν.

ΜΕ'ΛΔΕΙΝ. [2] τήκειν·

> Κνίσῃ μελδόμενος, [3] —

ὅ ἐστι τήκων.

ΜΕΛΙ'ΓΥΡΙΣ. [4] προσηνής, μελίφωνος ἐν τῷ λέγειν.

ΜΕΛΕΔΗ'ΜΑΤΑ. [5] μεριμνήματα· ἀπὸ τοῦ τὸν μεριμνῶντα οἷον τὰ μέλεα ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν.

ΜΕ'ΛΠΕΣΘΑΙ. ἤτοι παίζειν, ἢ ὑμνεῖν. καὶ ἡ μολπὴ ἑκάτερον σημαίνει. ἐπὶ μὲν τοῦ ὕμνου·

> Οἱ δὲ πανημέριοι [6] μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο.

ἐπὶ δὲ τῆς παιδιᾶς·

> — Ναυσικάα [7] λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.

ἀπὸ

---

1 Μελαθρόφιν. Sic habet quoque *Hes.* Alludunt ad versum Homeri Od. Θ. 279. ubi agitur de vinculis, quibus Vulcanus Martem & Venerem irretivit:

> Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο.

In glossa ante τῶν μελάθρων omissum est ἐκ. VILL.

2 Μέλδειν. *Hes.* explicat: Μέλδων. τήκων, ἐπιθυμῶν, φθίνων, καὶ τὰ ὅμοια. *Schol.* ἀντὶ τοῦ, τὰ λίπη τήκων. παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, μέλδων. VILL.

3 Κνίσῃ μελδόμενος, Il. Φ. 363. VILL.

4 Μελίγυεις. Lege μελίγηρυς. Od. Μ. 187:

> Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι. VILL.

5 Μελεδήματα. Il. Ψ. 62:

> Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Dicitur & μελεδῶναι Od. Τ. 517:

> Ὀξεῖαι μελεδῶναι. —

Et μελεδῶνες in *Hesiodi* Oper. versu 66:

> Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας. VILL.

6 Οἱ δὲ πανημέριοι. Il. Α. 472. VILL.

7 Ναυσικάα . . . . μολπῆς. Od. Ζ. 101.

Male

Μνῆμ' Ἑλένης [1] χειρῶν, πολυηράτε ἐς γάμε ὥρην, ἀντὶ τῦ μνημόσυνον. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΟΙ͂ΡΑΙ. ἐπὶ μὲν τῶν μερίδων·

Οἱ δ' ἤδη [2] μοίρας τ' ἔνεμον. —

ἐπὶ δὲ τῆς εἱμαρμένης·

Μοῖραν [3] δ' ἔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τῦ καθήκοντος καὶ ἁρμόζοντος.

Ναὶ δὴ ταῦτά γε [4] πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

ΜΟΓΟΣΤΟ'ΚΟΣ. [5] ἡ μογῦσα καὶ πονῦσα περὶ τὺς τόκυς.

ΜΟ'ΘΟΣ. [6] ὁ Ἀπίων, πόνος, μάχη, φρύαγμα.

ΜΟΙΧΑ'ΓΡΙΑ. [7] τὰ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα. ὁ γὰρ ληφθεὶς ἐπὶ μοιχείᾳ ἐζημιῦτο.

ΜΟ-

1 Μνῆμ' Ἑλένης. Od. Ο. 126. VILL.

2 Οἱ δ' ἤδη. Od. Θ. 470. VILL.

3 Μοῖραν δ'. Il. Ζ. 488. VILL. Quod *Apollon.* confirmat πεφυγμένον, temere corrupit *Barnes.* in πεφευγμένον. Conf. infra. V. πεφευγμένος.

4 Ναὶ δὴ ταῦτά γε κ. Il. Α. 286. VILL.

5 Μογοστόκος. Il. Π 187:

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια. VILL.

6 Μόθος. Idem habet *Hes.* ad μόλος. At μόθος explicat πόλεμος, μάχη, πόνος, φόβος, τάσις, θόρυβος. Il. Η. 117:

Εἴπερ ἀδειής τ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθυ ἔστ' ἀκόρητος.

Accipitur pro φρύαγμα Il. Η. 241:

Οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκειάων.

In *Herculis Scuto* vs. 158. sumitur pro pugna:

Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν. VILL.

7 Μοιχάγρια. Od. Θ. 332. De Marte a Vulcano deprehenso:

— τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. VILL.

1 Μο-

— Μενέαινε [1] δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ λειποψυχεῖν·

Κτεινόμενος [2] μενέαινεν. —

ΜΕ'ΝΟΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ θυμοῦ·

— Μένεος δὲ [3] μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι

Πίμπλαντ'. —

ἐπὶ δὲ τῆς ἰσχύος· [4]

Δῶκε μένος [5] καὶ θάρσος. —

ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς· [6]

— Μένος [7] Ἄρηος, —

περιφραστικῶς, ὁ πόλεμος.

ΜΕΝΟΙΝΟ'Ω. [8] προθυμοῦμαι. τὸ δὲ·

Ἔνθ'

1 Μενέαινε δὲ, Il. Φ. 543. Vill.

2 Κτεινόμενος. Il. Π. 491. Vill.

3 Μένεος δέ. Il. Α. 103. Vill.

4 Ἰσχύος· In *Hesiodi Oper.* vers. 412.

Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο.

Et pro ira, in *Herculis Scuto*, vers. 235:

— Μένει δ' ἐχάραξον ὀδόντας.

Vill.

5 Δῶκε μένος. Il. Ε. 2. Vill.

6 Ψυχῆς. Hic omissum puto exemplum hujusce significationis, quae passim occurrit; & deinde addendum καὶ, quod pertinet ad sequens diversae significationis exemplum. Vill.

7 Μένος Ἄρηος. Legitur Il. Σ. 264. & Od. Π. 269. Vill.

8 Μενοινῶσι. Vulgo legitur μενοινάω Il. Ν. 79. Quod vero mox subjicitur μενοινήσειε, nemo est, qui non ab μενοινάω vel μενοινέω ductum esse intelligat.

1 Ἔνθ'

ΜΟΛΟΒΡΟΝ. [1] τὸν μολίσκοντα ἐπὶ τὴν βορὰν, οἱονεὶ γαστρίμαργον· ἢ ἐπαίτην, ἢ ἀλήτην, ἢ καὶ πτωχὸν, ἢ τὸν μόλις προβαίνοντα, ἢ ἁρπακτικόν.

ΜΟΡΦΝΟΝ. [2] μορσφόνον· τὸν διὰ τοῦ φόνου τὸν μόρον ἐπιφέροντα· τινὲς δὲ, εἶδος ἀετοῦ· ἄλλοι, ἅρπαγα.

ΜΟΡΟΕΝΤΑ. [3] οἷον ἀθάνατα, μόρου μὴ μετέχοντα.

ΜΟΡΜΥΡΩΝ. φοβερῶν, [4] ἀπὸ τοῦ μορμύττεσθαι.

1 Μολοβρόν. Od. P. 219:

Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε συβῶτα.

Et Σ. 26:

Ὢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει.

VILL.

2 Μορφνόν. Alii scribunt μόρφνον. Il. Ω. 316:

Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν,
Μόρφνον, θηρητῆρα, ὃν καὶ Περκνὸν καλέουσι.

In *Herculis Scuto* vſ. 134:

Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν,

Hes. εἶδος αἰτοῦ, καὶ ξανθός. Et apud eumdem ξάνθοισι sunt ὀρνέοις. Dicebatur quoque περκνός; ut ex versu *Homeri* supra laudato discimus: Quidam *obscurum* interpretantur. Vide *Aristot. Hist. Animal.* IX. 32. & *Plin.* X. 3. VILL.

3 Μορόεντα. Il. Ξ. 183.

Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι
Τρίγληνα, μορόεντα. —

At *Hes.* interpretatur multo melius: μετὰ πολλοῦ καμάτου πεποιημένα. Vide *Etymolog. Magn.* VILL. Convenit cum *Hesychio Etymol.* p. 473. v. 2. p. 591. vſ. 10. itemque *Schol.* ad l. l. & Od. Σ. 297. *Eustath.* p. 976. v. 40. ac *Suidas*. Diversa *Apollonii* interpretatio haud scio quomodo convenire possit Ἕρμασι, sive *Inauribus*, de quibus agit l. l. *Homerus*. An igitur legit in *Homero* Glossae Auctor Τρίγλην', ἀμορόεντα? an vero desiderantur hic,& explicatio nominis Μορόεντα, & nova praeterea *Glossa*, quae explicari iterum possit per sequentia: οἷον ἀθάνατα: &c. e. c. Μορόεντα; τὰ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας κατεσκευασμένα, ut interpretatur *Schol.*, vel τὰ μετὰ πολλοῦ καμάτου πεποιημένα, quod habet *Hesych.* deinde vero Μόρον θάνατον, ὅθεν ἀμορφῶς, (vel ἀμόρρια) οἷον ἀθάνατα. Conf. *Etymol.* p. 84. v. 27.

4 Φοβερῶν. Pro φοβερῶν, lege φοβερίζων, vel φοβερῶς ῥέων, vel cum *Schol.* φοβερῶς ζέων. *Hes.* explicat ταράσσων, ἀφροὺς ἀποβάλλων. κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ ποταμοῦ ῥεῦμα ἔχοντος. Il. Φ. 325:

Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.

Et Il. Σ. 403.

Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος.

VILL.

ΜΕΡΟ'ΠΩΝ. τῶν ἀνθρώπων τ̃ μεμερισμένην [1] τὴν ὄπα ἐχόντων, ἔναρθρον, παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα.

ΜΕ'ΣΑΥΛΟΣ. [2] ἡ ἐπ' ἀγρῶν οἴκησις. κυρίως δὲ, ἡ μέση θύρα τῆς αὐλῆς.

ΜΕΣΟ'ΔΜΗ. [3] ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ ξύλον, τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως τοῦ ἱστοῦ, ᾧ δέδεται ὁ ἱστός. οἱονεὶ, ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεὼς δεδομημένη.

ΜΕΣΟΠΑΛΕ'Σ. [4] ὅ, τι ἐκ τοῦ μέσου πάλλεται, ὅ ἐστι κραδαίνεται.

ΜΕΤΑ' ἀντὶ τοῦ ἐν· [5]

Τῶν·

---

1 Μεμερισμένην. Intelligit articulate loquentes; alii interpretantur diversilingues. Vide *Etymologum*, qui sensum *Apollonii* paulo fusius dilucidat. VILL. Μερόπων ἀνθρώπων saepius occurrit in libris *Homericis*. Conf. c. c. Il. Α. 250. Γ. 402. &c.

2 Μέσαυλος. Lege μέσσαυλον, ut habet *Hes*. qui explicat θυρωρὸν, καὶ ἡ τῆς αὐλῆς θύρα. καὶ ἡ ἐν ἀγρῷ οἴκησις. Legitur Il. Ω. 29. ac Od. Κ. 435. & μεσσαύλοιο Il. Λ. 547. Ρ. 112. & 657. VILL.

3 Μεσόδμη. Od. Τ. 37. significat ligna domorum:

> Ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι.

Quod interpretatur *Hes*. τὰ τῶν δοκῶν διαστήματα. Apud Lacedaemonios quoque γυνὴ vocabatur μεσόδμα; idcirco, ut opinor, quod semper ἐν μέσῳ δόμῳ se contineret; unde illa Lacaena gloriabatur se optimam domûs custodem esse. In μεσόδμη vide *Polluc*. VII. 123. & *Schol. Od*. β. 424. VILL. Corrupta Glossa pertinet Od. Β. 424. & Ο. 289., ubi hi repetuntur versus, Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες. *Schol*. atque *Eustath*. ad l. priorem interpretantur: Μεσόδμη, ἡ ὀπὴ, δι' ἧς ὁ ἱστὸς ἐνείρεται &c. *Hesych*. autem ipsam *Apionis* explicationem, partim certe exhibet, minus a librariis corruptam. Μεσόδμη. ξύλον, τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως ἕως τοῦ ἱστοῦ. Et in *Hesychio* & in *Apollonio* lege: ἀπὸ τῆς τρόπιος ἕως τοῦ ἱστοῦ.

4 Μεσοπαλές. Lege μεσσοπαλές. Il. Φ. 172:

> Μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.

Quidam legunt μεσσοπαγές. Vide *Schol*. VILL. Conf. *Eustath*. p. 1229. v. 50.

5 Ἀντὶ τοῦ ἐν. Hinc emenda corruptissimum *Suidae* locum qui

ΜΕΤΕΤΡΟΠΑΛΙ'ΖΕΟ. [1] μετεςρέφε.

ΜΕΤΕΚΙ'ΑΘΟΝ. [2] μετ' αὐτὰς ἦλθον.

ΜΕΤΑΣΠΟ'ΜΕΝΟΣ. [3] ἐπακολεθήσας.

ΜΕΤΩ'ΠΙΟΝ. τὸ μέσον [4] τ̃ ὀφρύων· ἀπὸ τε̃ μεταξὺ τ̃ ὠπω̃ν εἶναι.

ΜΕΤΑ'ΛΛΑ. [5] ἐπιζητεῖ· ἐπεὶ μετὰ ζητήσεως αἱ ὕλαι εὑρίσκονται.

ΜΗ'ΔΕΑ. βελεύματα. σημαίνει δὲ καὶ τὰ αἰδοῖα·

Μήδεά τ' [6] ἐξερύσας. —

ΜΗ'ΚΙΣΤΑ. μέγιςα. [7]

ΜΗ-

1 Μετετροπαλίζεο. V. Il. Γ. 190. ubi passim editur μεταςροπαλίζεο.

2 Μετεκίαθον. *Hes.* μετήρχοντο, ἐπελήρχοντο, μετῆλθον, ἐπεδίωξαν. VILL. Conf. Il. Λ. 52. &c.

3 Μεταςρόμενος. Il. Ν. 567:

Μηριόνης δ' ἀπιόντα μεταςπόμενος βάλε δουρί. VILL.

4 Τὸ μέσον. Hinc firmatur illius conjectura, qui in *Hes.* pro τὸ μέρος τῶν ὀφρύων, legebat τὸ μέσον. VILL. Μετώπιον est Il. Λ. 95. Π. 739.

5 Μετάλλα. Il. Α. 550. Od. Τ. 115. & 190. at μεταλλᾶ *perscrutatur* Od. Ξ. 128. & Ο. 23. VILL. Sunt autem in hac observatione αἱ ὕλαι, *metalla*; Μεταλλᾶν enim derivare solent Grammatici ἀπὸ τῶν μετάλλων. Cf. *Eust.* p. 148. v. 8. p. 1413. v. 55.

6 Μήδεά τ'. Od. Σ. 86. Pro μήδεα habet μέζεα *Hesiod.* in *Oper.*, vs. 510:

Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο.

tamen usurpat quoque μήδεα, in *Theog.* vs. 180:

— Φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε. —

At versu 398:

— Φίλου διὰ μήδεα πατρὸς,

significat, *clari per consilia patris.* VILL. Μήδεα, βουλεύματα, frequentissimum *Homero.*

7 Μέγιςα. Addit. *Hes.* ὑπερμεγέθη, ἰσχυρά. Respiciunt scilicet Od. Ε. 299. & 465:

Ὤ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιςα γένηται.

Quod ad *Hes.* annotari debuisset. VILL.

 1 Μη-

ΜΕΤΑΔΗ'ΜΙΟΝ. ἔνδημον. [1]

— Μή κακόν τι [2] μεταδήμιον εἴη.

ΜΕΤΑΝΑ'ΣΤΗΣ. [3] μέτοικος, φυγάς.

ΜΕΤΑΜΩ'ΝΙΑ. [4] μάταια, ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων ἰέναι, οἷον ἀνεμοφόρητα· οὕτως Ἀπίων. οἱ δὲ, τὰ μεταμελείας ἄξια.

ΜΕΤΑΧΡΟ'ΝΙΟΝ. [5] μετέωρον.

ΜΕ'ΤΑΣΣΑΙ. αἱ μετὰ τοὺς προγόνους γινόμεναι μέσαι.

— Χωρὶς [6] μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. —

ΜΕ-

1 Ἔνδημον. Frequentius Medici hoc sensu dicunt ἐνδήμιον. VILL.

2 Μὴ κακόν τι. Od. Ν. 46. Legendum μή τι κακόν. VILL.

3 Μετανάστης Il. Ι. 644:

— Ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.

Idem legitur Π. 59. *Hes.* explicat quoque μετάνασται per σύμμαχοι. VILL.

4 Μεταμώνια. Il. Δ 363:

— Τάδε πάντα Θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Quod ad verbum expressit *Theocritus* εἰδ. ΚΒ. vs. 181:

Εἶπε· τάδ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε Θεὸς μεταμώνια θήσειν.

VILL. Utraque autem scriptura suos habet patronos, & μεταμώνια & μεταμώλια. Vid. *Eustath.* p. 483. v. 5 & 8. p. 1436. v. 59. & *Interpr.* ad *Hesych.* h. v.

5 Μεταχρόνιον. Haec vox in *Homero* non extat; at in *Hesiodi* Theogon. vs. 269:

— Μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.

— *Alte enim volabant.*

Ubi quidam explicant, in *coelum volabant*: *coelum* enim etiam χρόνον dici annotat *Schol.* Alii volunt μεταχθόνιαι, *id est*, relictâ terrâ. De hac voce videndus vir omni laude major, Clar. *Ruhnkenius* in *Epistolâ Criticâ* ad *Clar. Ernestum*, *pag.* 57. VILL. Μετέωρα habet *Homer.* Il. Θ. 26. Ψ. 369. Itaque vel aliena ab hoc Lexico Glossa est, vel transpositis vocibus legenda Μετέωρον, μεταχρόνιον. *Etymol.* p. 581. v. 41. Μετέωρος, ὁ κοῦφος, τὸ αὐτὸ δὲ δηλοῖ καὶ τὸ μεταχρόνιος.

6 Χωρὶς μέν. Od. Ι. 221. VILL.

1 Με-

ΜΗΡΙ'Α. οὐχ ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρέμα καὶ ἱεροθυτέμα [1] ὁ δὲ Ἡσίοδος τὰ περὶ τὴν μερίδα τῶν ὀςέων μυθικῶς [2] διαπλάσσει.

ΜΗ'ΣΤΩΡΑ ΦΟ'ΒΟΙΟ. [3] ἐργάτην φυγῆς. μήσασθαι [4] γὰρ, τὸ ἐργάσασθαι. ἔμπειρον ὂν θέλει σημαίνειν τοῦ εἰς φυγὴν τρέπειν τοὺς ἐναντίους.

ΜΙΛΤΟΠΑ'ΡΗΙΟΙ. [5] μιλτόπρωροι. τοῦτο δὲ ἐπὶ μόνων τῶν Ὀδυσσέως [6] νεῶν.

ΜΙ'ΝΥΝΘΑ. [7] ἐπ' ὀλίγον χρόνον.

ΜΙ'Ν. ἐπὶ μὲν τὸ αὐτόν·

Οὐδέ μιν [8] ἐξενάριξεν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτήν·

Καί μιν ἔτισ' ὅς τις ἐπὶ χθονὶ [9] τίεται ἄλλη.

ἐπὶ

1 Ἱεροθυτέμα. Addit *Hes.* ἐπᾶ, quod ab *Apollonii* Librario omissum putem. VILL.

2. Μυθικῶς. Scilicet in *Theog.* vs. 535. Conf. *Poll.* I. 27. VILL.

3 Μήστωρα φόβοιο Il. Θ. 108. VILL.

4 Μήσασθαι. Sic in *Hes.* Μήσατο. Ἐιργάσατο. ἐτεχνάσατο. Et in *Hesiodi Theog.* vs. 166:

— Πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.

VILL. Saepe isto usu verbum adhibuit *Homerus*.

5 Μιλτοπάρηοι. *Hes.* sic interpretatur: τὰ ἑκατέρωθεν τῆς πρύμνης καὶ πρώρας μεμιλτωμένα ἔχουσαι. Οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ φοινικοπάρηοι ἐλέγοντο *Herodotus in Thalia*. C. 58 τὸ δὲ παλαιὸν ἅπασαι αἱ νῆες ἦσαν μιλτηλιφέες. VILL.

6 Τῶν Ὀδυσσέως. Il. B 637:

Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος.

Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι. VILL.

7 Μίνυνθα sexcentis locis habet Poëta.

8 Οὐδέ μιν ἐξενάριξεν. Il. Z. 417. VILL.

9 Καί μιν ἔτισ' . . . ἐπὶ χθονί. Od. H. 67. Male in Manuscripto Codice ἐπιχθονίων. *Hes.* Μίν. Τρία γένη δηλοῖ. VILL.

ΜΗΚΑΔΕΣ ΑΙΓΕΣ. [1] ἀπὸ τοῦ ἰδιώματος τῆς φωνῆς.

ΜΗΛΑ. κοινῶς μὲν, τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶν δέρμα, μηλωτὴ λέγεται. κατ' ἐπικράτειαν δὲ, [2] πρόβατα καὶ αἶγες. καὶ ὁ καρπὸς τῆς μηλέας, καὶ πάντων δὲ τῶν δένδρων ὁ καρπὸς, λέγεται μῆλα·

Αὐτῇσι [3] ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.

ΜΗΛΟΠΑ ΚΑΡΠΟΝ. [4] τὸν πυρὸν τὸν μηλοειδῆ τῷ χρώματι. τοιοῦτος γὰρ ὁ πυρός.

— Μύλης [5] ἐπὶ μήλοπα καρπόν.

ΜΗΝΗ. [6] σελήνη.

ΜΗΝΙΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, μάνης· [7] οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι πῶς μαίνονται. Ἀρίσταρχος δὲ, κότος πολυχρόνιος, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι. [8] λέγεται καὶ ἀρσενικῶς μηνιθμὸς, [9] καὶ οὐδέτερος [10] μήνιμα.

ΜΗ-

1 Μηκάδες αἶγες. Sic *Hes.* ἔνιοι δὲ, τὰς κερατώδεις· μῆκα γὰρ, τὰ κέρατα. Ἀππίων δὲ, τοκάδας. Pro Ἀππίων, legendum Ἀπίων: ut semper in *Apollonio* scribitur. VILL. Μηκάδες αἶγες occurrunt Il. Λ. 383. &c.

2 Ἐπικράτειαν. Lege ἐπικράτειαν. VILL.

3 Αὐτῇσι. Il. I. 538. VILL. Caeterum *quodvis pecus* significat haec forma Il. M. 301. Π. 353. &c. *oves* autem & *capras* omnibus fere paginis. —

4 Καρπόν. Recte ita, pro corrupta Codicis lectione καρπῶν, emendavit Cl. *Villois.*

5 Μύλης. Od. H. 104. VILL.

6 Μήνη V. Il. Ψ. 455. &c.

7 Μάνης. Sic. *Hes.* ubi Ἀπίωνι μανία *Heinsius*, & ἀπὸ τῆς μανίας *Wesselingius* volebant; favente *Etym.*, ubi legitur: τὸ δὲ μῆνις παρὰ τὴν μανίαν, μάνις τὶς οὖσα. Unde & in *Apollonio* legerem μάνις. VILL.

8 Ἐγκεῖσθαι. Optime legit *Alberti*: ἀπὸ τοῦ μένειν, τουτέστιν, ἐγκεῖσθαι. Infra pro οὐδέτερος, lege οὐδετέρως. VILL.

9 Μηνιθμός. γ. Il. Π. 62. 202. &c.

10 Οὐδέτερος. Lege οὐδετέρως, quod modo monuit Cl. *Villois.* Habet autem Poëta nomen, Μήνιμα. Il. X. 358. Od. Λ. 73.

I Ἰς-

Μνῆμ' Ἑλένης [1] χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην,

ἀντὶ τοῦ μνημόσυνον. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΟΙ῀ΡΑΙ. ἐπὶ μὲν τῶν μερίδων·

Οἱ δ' ἤδη [2] μοίρας τ' ἔνεμον. —

ἐπὶ δὲ τῆς εἱμαρμένης·

Μοῖραν [3] δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ καθήκοντος καὶ ἁρμόζοντος.

Ναὶ δὴ ταῦτά γε [4] πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

ΜΟΓΟΣΤΟ´ΚΟΣ. [5] ἡ μογοῦσα καὶ πονοῦσα περὶ τοὺς τόκους.

ΜΟ´ΘΟΣ. [6] ὁ Ἀπίων, πόνος, μάχη, φρύαγμα.

ΜΟΙΧΑ´ΓΡΙΑ. [7] τὰ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα. ὁ γὰρ ληφθεὶς ἐπὶ μοιχείᾳ ἐζημιοῦτο.

ΜΟ-

1 Μνῆμ' Ἑλένης. Od. Ο. 126. VILL.

2 Οἱ δ' ἤδη. Od. Θ. 470. VILL.

3 Μοῖραν δ'. Il. Ζ. 488. VILL. Quod *Apollon.* confirmat πεφυγμένον, temere corrupit *Barnes.* in πεφευγμένον. Conf. infra. V. πεφευγμένος.

4 Ναὶ δὴ ταῦτά γε. Il. Α. 286. VILL.

5 Μογοστόκος. Il. Π 187:

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια. VILL.

6 Μόθος. Idem habet *Hes.* ad μόλος. At μόθος explicat πόλεμος, μάχη, πόνος, φόβος, στάσις, θόρυβος. Il. Η. 117:

Εἴπερ ἀδειής τ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος.

Accipitur pro φρύαγμα Il. Η. 241:

Οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκειάων.

In *Herculis Scuto* vs. 158. sumitur pro pugnâ:

Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖϊν. VILL.

7 Μοιχάγρια. Od. Θ. 332. De Marte a Vulcano deprehenso:

— τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. VILL.

I Mo-

ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτό·

— Νῦν αὖτέ [1] μιν υἷες Ἀχαιῶν

Ἐν παλάμῃς φορέουσι. —

ΜΙΝΥΡΙΖΕ. [2] θρήνει, ὀλίγῃ φωνῇ καὶ οἰκτρᾷ χρώμενος.

ΜΙΣΓΑΓΚΙΑ. [3] τόπος κοῖλος, εἰς ὃν καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΙΣΤΥΛΛΟΝ. [4] ἕκαστον τῶν τοῦ ἱερείου μερῶν εἰς μικρὰ διέκοπτον· τὸ δὲ εἰς μεγάλα μέρη διελεῖν, δεῖχευαν, λέγει.

ΜΙΤΡΗ. [5] λεπὶς χαλκῆ ᾗ ζώννυται. ἔστι δὲ ἐντὸς τοῦ θώρακος.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ. [6] μνήμη. καὶ οὐδετέρως·

Μνῆμ'

1 Νῦν αὖτέ μιν. Il. Λ. 237. VILL.

2 Μινύριζε. Il. Ε. 889:

Μή τι μοὶ ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μινύριζε VILL.

3 Μισγάγκια. Lege μισγάγκεια Il. Δ. 453:

Ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης. VILL.

4 Μίστυλλον. Laudari hic posset Il. A. 465, aliaque multa loca; Verum proxime respexisse videtur Lexicographus, Il. H. 315, qui versus repetitur Od. T. 421.

Τὸν δέρον, ἀμφί θ' ἕπον,
καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα.
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως,
πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν.

Ubi *Schol.* Μίστυλλον διεῖλον, τὸ γὰρ εἰς μικρὰ διελεῖν μιστύλλειν λέγεται

5 Μίτρη. *Hes.* ἡ χαλκῆ λεπὶς, ἀλύδημα, ζώνη, θώραξ, ταινία. Et Schol. χαλκῆ λεπὶς ἣν ζώννυται (quod mallem quam in *Apollonio* ᾗ ζώννυται) περὶ τὸ κενεῶνα, χάριν πλείονος ἀσφαλείας. VILL. Vid. Il. Δ. 187. &c.

6 Μνημοσύνη. Il. Θ. 181.

1 Μνῆμ'

ΜΟΛΟΒΡΟ'Ν. [1] τὸν μολίσκοντα ἐπὶ τὴν βορὰν, οἱονεὶ γαςρίμαργον· ἢ ἐπαίτην, ἢ ἀλήτην, ἢ καὶ πτωχὸν, ἢ τὸν μόλις προβαίνοντα, ἢ ἁρπακτικόν.

ΜΟΡΦΝΟ'Ν. [2] μοροφόνον· τὸν διὰ τοῦ φόνου τὸν μόρον ἐπιφέροντα· τινὲς δὲ, εἶδος ἀετοῦ· ἄλλοι, ἅρπαγα.

ΜΟΡΟ'ΕΝΤΑ. [3] οἷον ἀθάνατα, μόρου μὴ μετέχοντα.

ΜΟΡΜΥ'ΡΩΝ. φοβερῶν, [4] ἀπὸ τοῦ μορμύττεσθαι.

ΜΟ-

1 Μολοβρόν. Od. P. 219:

Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε συβῶτα.

Et Σ. 26:

Ὦ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει.

VILL.

2 Μορφνόν. Alii scribunt μόρφνον. Il. Ω. 316:

Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν,
Μορφνὸν, θηρητῆρα, ὃν καὶ Περκνὸν καλέουσι.

In *Herculis Scuto* vſ. 134:

Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν,

Heſ. εἶδος ἀετοῦ, καὶ ξανθός. Et apud eumdem ξάνθοισι ſunt ἐρινέοις. Dicebatur quoque περκνός; ut ex verſu *Homeri* ſupra laudato diſcimus: Quidam *obſcurum* interpretantur. Vide *Ariſtot. Hiſt. Animal.* IX. 32. & *Plin.* X. 3. VILL.

3 Μορόεντα. Il. Ξ. 183.

Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσι
Τρίγληνα, μορόεντα. —

At *Heſ.* interpretatur multo melius: μετὰ πολλοῦ καμάτου πεποιημένα. Vide *Etymolog. Magn.* VILL. Convenit cum *Heſychio Etymol.* p. 473. v. 2. p. 591. vſ. 10. itemque *Schol.* ad l. l. & Od. Σ. 297. *Euſtath.* p. 976. v. 40. ac *Suidas*. Diverſa *Apollonii* interpretatio haud ſcio quomodo convenire poſſit Ἕρμασι, ſive *Inauribus*, de quibus agit l. l. *Homerus*. An igitur legit in *Homero* Gloſſae Auctor Τρίγλην, ἀμορόεντα? an vero deſiderantur hic, & explicatio nominis Μορόεντα, & nova praeterea *Gloſſa*, quae explicari iterum poſſit per ſequentia: οἷον ἀθάνατα: &c. e. c. Μορόεντα; τὰ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας κατεσκευασμένα, ut interpretatur *Schol.*, vel τὰ μετὰ πολλοῦ καμάτου πεποιημένα, quod habet *Heſych.* deinde vero Μόρον θάνατον, ὅθεν ἀμορφοῦ, (vel ἀμόρφια) οἷον ἀθάνατα. Conf. *Etymol.* p. 84. v. 27.

4 Φοβερῶν. Pro φοβερῶν, lege φοβερίζων, vel φοβερῶς ῥέων, vel cum *Schol.* φοβερῶς ζέων. *Heſ.* explicat ταράσσων, ἀφροὺς ἀποβάλλων. κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ ποταμοῦ ῥεῦμα ἔχοντος. Il. Φ. 325:

Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.

Et Il. Σ. 403.

Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος. VILL.

1 Μό-

ΜΟΛΥΒΔΑΙ'ΝΗι. μολύβδη· [1]

Ἠδὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη. [2] —

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΟΛΙ'ΟΝΕ. [3] μαχηταί· ἀπὸ τῆς κατὰ μάχην γενομένης μολήσεως· ἢ ἀπὸ τοῦ συνεχῶς μολίσκειν εἰς μάχην. ἀπὸ γὰρ μητρὸς οὐδένα σημαίνει Ὅμηρος. Ἡσίοδος δὲ, ὡς Μολιόνης [4] υἱοὺς γεγονότας παραδίδωσι.

ΜΟ-

1 Μολύβδῃ. Melius habet *Hes.* μολύβδι. At *Schol.* μολυβδίνῃ ὁρμίᾳ. μόλυβδος δὲ ἐπίκειται τῷ ἀγκίστρῳ εἰς τὸ καθέλκειν αὐτὸ τῷ βάρει κάτω. VILL.

2 Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη. Il. Ω. 80. VILL.

3 Μολίονε Il. Λ. 708:

— Μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.

Et Il. Λ. 749:

Καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα.

Duo scilicet *Moliones* erant, *Eurytus* & *Cteatus*, filii Neptuni & Moliones, quae erat Moli filia. *Hes.* Μολίονες. Μαχηταί. καὶ Μολιονίδες, γυναικός τινος υἱοί. Actoris quidem dicebantur; sed revera Neptuni soboles erant. Uterque duo capita, quatuor manus, totidem pedes, unum autem corpus habebant. Illos Hercules occidit, ut eorum ope destitutus Augias facilius superaretur; quodque exercitum sibi suppetias venientem perdidissent. *Pindarus* in *Olymp.* X. 31. *de Hercule:* ἐπεὶ Ποσειδάνιον πέφνε Κτέατον ἀμύμονα, πέφνε δ' Εὔρυτον. De eorum sepulchro loquitur *Pausanias* L. V. c. 2. VILL. Conf. *Schol.* ad *Il.* Λ. 708. 749. *Eustath.* p. 882. v. 13. & p. 1321 v. 20. itemque supra p. 224.

4 Μολιόνης. Male in Codice Ms. Μολίνης. Supra pro Ἡσίοδος legerem Ἡλιόδωρος. VILL. *Hesiodum* tamen hanc historiam tradidisse indicat etiam *Eustath. ll. ll.*, Caeteroquin constat satis quam frequenter *Hesiodum* nobis pro *Heliodoro* obtruserint Librarii. V. *Rubnk. Vir Cl. praefat. t. II. Hesych.*

I Mo.

ΜΥ΄ΚΟΝ. [1] ποιῶς ἐψόφησαν.

ΜΥΛΑ΄ΚΕΣΣΙ. [2] μυλοειδέσι λίθοις.

ΜΥ΄ΛΗ. μύλος.

Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι [3] μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν.

τὸ δὲ ἀλετρεύουσι, τρίβουσι, λεαίνουσι.

ΜΥΛΗΦΑ΄ΤΟΥ. [4] ἀληλεσμένου. τὸ γὰρ ἀληλεσμένον, ὑπὸ τῆς μύλης ἠφάνισται· ὅθεν καὶ τὰ φάρμακα ἐδυνήφατα, ὅτι τὴν ἐδύνην ἀναιρεῖ καὶ ἀφανίζει.

ΜΥΡΙ΄Α. πολλά· καὶ τὸ ἑνικὸν, μύριον. [5]

ΜΥ΄ΝΗΣΙ. προφάσεσι. τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

Ἀλλ' ἄγε, [6] μὴ μύνησι παρέλκετε. —

ἐτυμολογοῦσιν δὲ ἀπὸ τοῦ μύσαντας τὰ ὄμματα [7] σκέπτεσθαι ὅ, τι προφασίσονται. οἱ δὲ, παρὰ τὸ μένειν. καὶ γὰρ οἱ προφασιζόμενοι τούτου χάριν προφασίζονται, ἵν' ἐπιμείνωσι.

ΜΥ΄-

1 Μύκον. Il. Ε. 749. &c.

2 Μυλάκεσσι. Il. Μ. 161. ubi v. *Schol.*

3 Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι. Od. Η. 104. VILL.

4 Μυληφάτου v. Od. Β. 355. ibique *Schol.*

5 Μύριον. Lege μυρίον. Significat immensum, infinitum. Il. Σ. 88:

Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη.

Et Υ. 282:

— Ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι.

Et Od. Ο. 451:

— Ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἄλφοι. —

VILL.

6 Ἀλλ' ἄγε, μή. Od. Φ. 111. VILL.

7 Σκέπτεσθαι; σκέπτεσθαι habet *Schol.* Od. Φ. 111.

1 Μύ-

ΜΟ'ΣΧΟΙΣΙ. [1] ἁπαλαῖς ϰ̀ νέαις. ϰ̀ αὐτὸς δὲ ὁ ἁπαλὶς, μόσχος ἐςί.

ΜΟΥΝΑ'Ξ. [2] καταμόνας.

ΜΥΔΑΛΕ'ΟΝ. [3] δίυγρον.

ΜΥΕΛΟ'Σ. τροφή. ϰ̀ ὀςέα μυελόεντα, [4] τροφὴν ἔχοντα. ὠνόμαςαι δὲ ἀπὸ τȣ̃ ὡς μυχῷ ἐμπεϊέχεσθαι τοῖς ὀςέοις.

ΜΥ͂ΘΟΣ. λόγος. ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθιήτας [5] τȣ̀ς ςασιώτας εἶπεν.

ΜΥΩ'Ν. ὁ μῦς τ̃ς χειρός.

— Ἔνθα πάχιςος [6]
Μυὼν ἀνθρώπȣ [7] πέλεται. —

1 Μόσχοισι. Apud. *Hom.* conſtruitur cum λύγοισι, cujus eſt epithetum. Il. Λ. 105:
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δέδη μόσχοισι λύγοισι. Vill.

2 Μουνάξ. Od. Θ. 371. &c.

3 Μυδαλέον. Il. Λ. 54:
— Κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας
Αἵματι μυδαλέας. —
In *Heſiodi Operibus* vſ. 554. de pluviâ dicitur:
Χρῶτά τε μυδαλέον θείη. — Vill.

4 Μυελόεντα. Od. Ι. 293:
Ἔγκατά τε σάρκας τε ϰ̀ ὀςέα μυελόεντα.
Heſ. Μυελός. Ἔδεσμα τὸ ἐντὸς τ̃ ὀςῶν. Vill. Μυελός in deliciis erat aetate illa Heroica V. Il. Χ. 501.

5 Μυθιήτας. *Etymologus Magnus* in μῦθος habet: Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν . . . . μυθίας (credo ſcriptum fuiſſe μυθιήτας; ſed mallem μυθητάς.) τȣ̀ς ςασιαςάς. ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγ. *Anacreontis* verſum ſervavit *Euſtathius* in Od. Φ. 71: Ἀνακρέων τȣ̀ς ἐν Σάμῳ θέλων εἰπεῖν ςασιαςὰς, Μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ διέπȣσιν ἱρὸν ἄςυ. ἀντὶ τȣ̃, ςασιαςαὶ ἐπίῤῥητοι; quia ſcilicet inter ſe conſilia miſcent & concoquunt murmurantes ſeditioſi. Vill. In *Etymol.* atque *Apollonio* legendum omnino videtur μυθητὰς, quam formam habent *Euſtath.* p. 1901. v. 44. & *Schol.* ad Φ. 71.

6 Ἔνθα πάχιςος. Il. Π. 314. Vill.

7 Ἀνθρώπȣ. In Codice Mſ. ἀνθρώπων. Vill.

ΜΩΜΗ'ΣΟΝΤΑΙ. [1] οἱονεὶ καταπαίξονται. μῶμος [2] γὰρ ὁ μετὰ ψόγου καταπαιγμός·

Πᾶσαι μωμήσονται· [3] ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

an in hac forma explicanda, nemo Grammaticorum usurpaverit: Interpretationem ipsam habet quoque *Hesych.*, ab *Apollonio* forte petitam; sed uterque auctor a librariis est corruptus: In *Apollonio* quidem, pro καὶ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη, multo concinnius legeris, αἱ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη; Quod autem in *Hesych.* editur, οἱ δὲ τὸν λόγον, δι' οὗ τὰ πάντα μολύνεται, ὅ ἐστι συγίνεται, paulo quidem audaciori, sed certa tamen medicina, crediderim sanari posse, οἱ δὲ τὸν λόγον, δι' οὗ τὰ πάθη μωλύεται, ὅ ἐστι πραΰνεται.

1 Μωμήσονται *Hesychius* interpretatur μέμψονται; & *Schol.* ψέξουσι, μέμψονται. VILL.

2 Μῶμος. Od. Β. 86:

— ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.

VILL

3 Πᾶσαι. Il. Γ. 412. VILL.

ΜΥ'ΡΕΣΘΑΙ. [1] κλαίειν.

ΜΥΧΟΙ͂. [2] τοῦ ἐσωτάτου.

ΜΩ͂ΛΟΣ. ὁ ἐγχρονισμὸς τῆς μάχης, ἢ οἷον μάλυσις, ἢ παρὰ τὸ μολίσκειν εἰς τὴν μάχην. μῶλον γὰρ Ἄρηος [3] συνήθως λέγει.

ΜΩ'ΝΥΧΑΣ. [4] μονώνυχας· ἐπεὶ ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου ὥσπερ ὄνυξ ἐστίν. οἱ γὰρ βόες χηλὰς [5] ἔχουσιν.

ΜΩ͂ΛΥ. φυτὸν ἀλεξιφάρμακον. οἱ μὲν γὰρ Γλωσσογράφοι, τὸ ἄκεσμα, καὶ οἷον τὸ ἕλκυσμα τῶν φαρμάκων. Κλεάνθης δὲ ὁ φιλόσοφος ἀλληγορικῶς φησι δηλοῦσθαι τὸν λόγον, δι' οὗ μωλύονται [6] καὶ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη.

ΜΩΜΗ'-

1 Μύρεσθαι. Multis formis ſaepius occurrit apud Poetam.

2 Μυχοῦ. In Theog. vſ. 119:

Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης.

VILL. In *Apollonio* legendum videtur Μυχοὺς τοὺς ἐσωτάτους conf. Il. Φ. vſ. 23. ibique *Schol.*

3 Ἄρηος. Il. Β. 401:

Εὐχόμενος θάνατόν γε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.

Occurrit quoque Il. Η. 147. Π. 245. & Σ. 134. VILL.

4 Μώνυχας ἵππους. Sexcentis legimus *Homeri* locis.

5 Χηλάς. *Heſiodus* tamen in *Herculis Scuto*, vſ. 62. χηλὰς dixit de equis:

— χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῇσι. —

VILL.

6 Μωλύονται. Legendum cenſet Clarisſimus *Alberti* μωλύνονται. At in Mſ. Codice habetur μωλύονται, non vero μωλύνονται. Appoſite ad rem laudat *Etymologum Magnum*, ubi μωλύειν explicatur per πραΰνειν καὶ καθιστάναι. Ergo legendum, ut in *Codice Manuſcripto Apollonii & Etymologi* ſcribitur, μωλύονται: non vero, quemadmodum emendavit, μωλύνονται. Legitur autem Od. Κ 305:

Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί. —

VILL. *Cleanthis* nomen neſcio an

Ἂν δὲ νάκην [1] ἕλετ' αἰγός. —

ΝΑΠΑΙ. [2] οἱ ἐρεινοὶ τόποι.

ΝΑΣΘΗ. [3] ὠκίσθη.

ΝΑΥΛΟΧΟΝ. [4] εὔδιον, ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσι.

ΝΑΥΦΙ. τῶν νεῶν·

Οὐ κόσμῳ [5] παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα.

ΝΕΒΡΟΙ. τὰ νεογνὰ τῶν ἐλάφων. καὶ ἐστι κατὰ τὸ ἔτυμον, νεοβόροι, νεωστὶ πρὸς τὴν βορὰν [6] ἐληλυθότες.

Νεβροὺς [7] κοιμήσασα νεηγενέας, γαλαθηνούς.

ΝΕΕΣΘΑΙ. [8] πορεύεσθαι.

ΝΕΩΝ. [9] νηχόμενος.

ΝΕΩΝ.

1 Ἂν δὲ νάκην. Od. Ξ. 530. VILL.

2 Νάπαι. Il. Θ. 554.

3 Νάσθη. Addit exemplum *Hesychius* ex Il Ζ. 119:

— Πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη.

Ubi alii legunt ναῖε. *Schol.* explicat ἀπῳκίσθη. VILL.

4 Ναύλοχον. Vide Pollucem, I, 100. VILL. V. Od. Κ. 141. &c.

5 Οὐ κόσμῳ. Il. Μ. 225. VILL.

6 Βορὰν. *Hellad. in Chrestomath.* ab *Alberti* laudatus: Νεβρός, ὁ μήπω δυνάμενος νομῆς καὶ βορᾶς μεταχεῖν, γάλακτι δὲ μόνῳ τρεφόμενος. Vide Polluc. V, 77. VILL.

7 Νεβρούς. Od. Δ. 336. VILL.

8 Νέεσθαι. Il. Β. 84. Significat *exire*:

Ὣς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι.

Et in *Hesiodi Oper.*, vs. 552. pro *redire* sumitur:

Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσας, οἶκόν δὲ νέεσθαι.

VILL.

9 Νέων. Od. Ε. 344:

— Ἀτὰρ χείρεσσι νέων, ἐπιμαίεο νόστου

Moeris Atticista: Νεῖν καὶ νήχεσθαι, Ἀττικῶς. κολυμβᾷν, Ἑλληνικῶς. Ibi vide *Clar. Pierson.* VILL.

N.

ΝΑΙΟΝ. [1] ᾤκουν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ τὸ ναίουσι, καὶ ναιετάουσιν. [2] φησὶ δὲ ἀμετρῶν·

— Ναῖον [3] δ' ὄρῳ ἄγγεα πάντα.

ἀντὶ τοῦ νεανικῶς. [4]

ΝΑΚΗΝ. τὴν τοῦ [5] αἰγὸς δορὰν·

Ἀν

1 Ναῖον. Il. Β. 511:

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον. —

Et Ε. 710:

Ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

Et Ι. 480:

Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης. —

VILL.

2 Ναιετάουσιν. Il. Α. 45.

3 Ναῖον δ' ὄρῳ Vocabulum corruptum, & ideirco omissum in illo *Specimine* quod edidit *Montfauconius Bibl. Coislin.* pag. 461. Lege ut habetur in Odyssea I. 222:

— Νᾶον (seu ναῖον) δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα.

VILL.

4 Νεανικῶς. Post νεανικῶς, omissum puto ῥέον, ut habet *Hes.* Ναίειν πληθύειν. ῥέειν. Et νάσαι explicat ἀναβαλεῖν, aut ῥεῖν. Νεανικῶς autem significat *valde*, *copiose*, *affatim*. *Eustath.* Ναίειν δὲ ὀρῷ, τὸ πεπληρῶσθαι, ὡς καὶ ἔξω ῥέειν. Ὅθεν καὶ τὸ νᾶμα γίνεται, καὶ τὸ ναρόν. Ἐξ οὗ ὁ Νηρεύς. VILL.

5 Τοῦ αἰγός. *Montfauconius* edidit τῆς αἰγός. At in *Codice MS.* τοῦ αἰγὸς legitur; & sic revera legendum; nam in hoc *Homeri* versu construitur cum masculino:

— αἰγὸς ἐϋτρεφέος μεγάλοιο.

Et docet *Eustathius* hanc vocem Attico more in masculino genere usurpari. *Aristot. de naturâ Animal.* VIII. 28. αἶξ ἄγριος. Et *Herodotus* II. 4. Σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μενδήσιοι. VILL.

1 Αἰ

θεν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐσχάτων μερῶν· καθὸ [1] καὶ ἡ καρδία· καὶ ὅτ' ἂν λέγῃ·

Νείατον ἐς κενεῶνα, [2] —

τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ κενεῶνος σημαίνει.

ΝΕΚΥΕΣ. νεκροί. νηκίκυες, οἱονεὶ ἐστερημένοι τῆς κίκυος, ὅ ἐστι τῆς ἰσχύος· ἢ νηκεροὶ, ἐστερημένοι τοῦ κεάρος, [3] τοῦτ' ἔστι τῆς ψυχῆς.

ΝΕΙΟΣ. [4] ἡ προτεταμένη γῆ· νέα γὰρ φαίνεται. καὶ εἴρηται κατ' ἐπέκτασιν.

ΝΕΙΩΙ [5] ΕΝΙ ΤΡΙΠΟΛΩΙ. κατ' ἐπέκτασιν. νεὸς γὰρ λέγεται.

ΝΕΚΤΑΡ. [6] τὸ τῶν Θεῶν πόμα. οἷον νεέκταρ τι ὄν, τὸ ἐν νεότητι συνέχον αὐτοὺς ἀεί· εἰ δὲ, νήκταρ τι ὄν, τὸ ἐστερημένον τοῦ κτανθῆναι.

ΝΕΜΟΣ. ὁ σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχων:

Ἐν νέμεϊ [7] σκιερῷ, — σκιὰν

1 Καθό. Forte scripsit Lexicographus κάτω.

2 Νείατον ἐς κενεῶνα Il. Ε. 857. VILL.

3 Κεάρος. Lege κεάτος. Olim κέαρ, καρδία, & ψυχὴ idem erant. VILL. Immo vero lege: νήκεροι, ἐστερημένοι τοῦ κῆρος. formatum enim nomen esse, παρὰ τὸ νε στερητικὸν καὶ τὸ κῆρ, veteres sibi persuaserunt Grammatici. V. *Eustath.* p. 668. v. 5. *Etym.* p. 599. v. 48. Caeterum νέκυες & νεκροὶ, multis locis sunt apud Poëtam.

4 Νειός. Obliqui casus saepius in *Homeri* libris occurrunt.

5 Νειῷ. Hoc quoque protulit *Hes.* desumtum ex Od. Ε. 127:

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. —

Quod hemistichium habet *Hesiod.* in *Theog.* versu 971. VILL. Tota autem haec glossa ad proxime praecedentem referri posset, uti propositae formae exemplum.

6 Νέκταρ frequentissimum Poëtae.

7 Ἐν νέμεϊ σκιερῷ. Il. Λ. 480. VILL.

NEΩ͂N. [1] ὑπὲρ ἄνω τῶν νεῶν·

— Νεῶν ὕπερ, [2] ἀμφὶ δὲ τάφρον

Ἤλασαν. —

NEΙ͂ΚΟΣ. [3] ποτὲ μὲν, ἡ διὰ τῶν λόγων διαφορά· ποτὲ δὲ, τὴν ἔριν σημαίνει.

NEAΙ´PH. [4] ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, κατωτάτη· προσεχέστερον δὲ, τὸ ἐσχάτη, καὶ τὸ ἔσχατον μέρος, ὅτε φησί·

Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί. [5] —

καὶ τὸ νεάτη, ἐσχάτη. ἐπὶ μὲν τοι τοῦ·

Νειόθεν [6] ἐκ κραδίης, —

κάτωθεν εἴτις μεταφράζοι, οὐκ ἀτόπως μεταλήψεται, ὡς καὶ Ἀπίων, στενάζαι γάρ φησιν οὐκ ἄνωθεν,

1 Νεῶν. Post νεῶν omissum est ὕπερ. Explicat enim νεῶν ὕπερ per ὑπὲρ ἄνω (mallem ὑπεράνω) τῶν νεῶν, ut habet *Hesychius*: Νεῶν ὕπερ. ἤτοι ἄνω τῶν νεῶν, ἢ ὑπὲρ τῆς τῶν νεῶν σωτηρίας. Il. H. 449:

Τεῖχος ἐτεκτήναντο (hodie legitur ἐτειχίσαντο) νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον.
Ἤλασαν. —

VILL.

2 Νεῶν ὑπέρ. Il. H. 449. VILL.

3 Νεῖκος. In *Hesiodi Oper.* versu 33:

Τοῦ κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις.

Hinc versu 714. dicit:

— Ἐσθλῶν νεικεστῆρα.

VILL. *Homero* utraque virtute est frequentissimum.

4 Νεαίρη. Lege νειαίρη. VILL.

5 Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί. Il. E. 539. VILL.

6 Νειόθεν ἐκ κραδίης. Il. K. 10:

Ὣς πύκιν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστονάχιζ' Ἀγαμέμνων
Νειόθεν ἐκ κραδίης. —

In *Theog.* versu 567:

— Δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμόν.
Ζῆν' ὑψιβρεμέτην. —

VILL.

I Καθ

ρι [1] γὰρ πίδας αἱ φῶκαι. τὸ δὲ ἀπόγονοι, [2] ἀρχαΐσμα τῶν νεωτέρων ποιητῶν.

ΝΕΥΣΤΑ'ΖΩΝ. [3] ἐπινεύων.

ΝΕ'ΦΕΑ. ἤτοι τὰ συνωνύμως λεγόμενα ταῖς νεφέλαις. [4]

ΝΕΩ῀Ν

1 Ἔχουσι. In Codice Manuscripto ἔχουσι. *Bern. Martin. Var. Lect.* 1, 24. ab *Alberti* laudatus, sic habet: *Ita phocae dicuntur, non quod non habent pedes, sed quia, dum natant, & in aquis degunt, non videntur ullos habere.* Egregie in hanc vocem sic habet *Bochartus*, lib. I. cap. 7. *Hierozoicon* : „ Anxie quaerunt Interpretes cur in his „ Poëtae Od. 4:

'Αμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης,

„ phocae dicantur νέποδες, *sine pedibus*, cum phocas „ esse quadrupedes nemo nesciat. Neque Poëtam id latuisse arguit versus sequens, „ quo describuntur,

— Πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,

„ *e cano mari egressae* in proximum littus, pedibus nempe insistentes, quibus pisces „ qui carent, in terram haud „ quaquam migrant. Proinde „ aliis νέποδες in hoc loco sunt „ νηξίποδες, *pedibus nantes*, „ tanquam a νέω, *nato*. Aliis „ νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης sunt „ *nepotes*, seu *liberi pulchrae Halosydnae*; quia „ quadam dialecto νέπος est „ ἀπόγονος, unde Romanum, „ *nepos*. Rursus aliis νέποδες „ hic idem quod ἰχθύες, quomodo pisces dici volunt, „ quia plerique carent usu „ pedum. Mihi *phocae* νέποδες „ ideo vocari videntur, non „ quod nullos omnino pedes, „ sed quod valde exiguos habent. Ita in avibus cypseli „ ἄποδες dicti sunt a brevitate „ pedum. " VILL. Conf. *Eustath.* 1502. v. 25. &c.

2 Τὸ δὲ ἀπόγονοι &c. Usu isto recentiores *Homero* Poëtas, *Theocritum* e. c *Callimachum* & *Apollonium Rhodium* hac forma usos esse dudum observavit *Jos. Scaliger*, *Conject. in Varr. p.* 40., non oblitus ille Festi v. *Nepos*., *Quidam, inter* quos *Aristarchus*, interpres *Homeri*, Graecum „ esse volunt, ad quod, τοῖσι „ νεπόδεσσιν ἐτοίμη, asserunt „ ex *Apollonio*." Ubi legas oportet τοῖς ex *Apoll.* IV. v. 1747. Conf *Callim. Fragm*, inter *Bentlejana*, LXXVII.

3 Νευστάζων. Il. Υ 162:

Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ. — VILL.

4 Νεφέλαις. Alterum certe deest

σκιὰν μεγάλην ἔχοντα. [1]

ΝΕΟΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ κυρίως λεγομένου·

— Ἤτοι [2] μέν σε νέον περ ἐόντα. —

ἐπὶ δὲ τοῦ νεωστί·

— Αἰεὶ [3] νέον ἐρχομενάων.

ὅθεν τό·

Γῆρας [4] ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα,

μεταφράζει Ἀρίσταρχος, νεωστὶ ἀκμάζοντα.

ΝΕΟΓΙΛΛΗΣ. [5] νεογνῆς·

— φωνὴ [6] μὲν ὡσεὶ σκύλακος νεογιλλῆς.

ΝΕΟΙΗ. [7] νεότης.

ΝΕΠΟΔΕΣ. Ἀπίων· ἄποδες, ἢ νηξίποδες, ἢ ἀπόγονοι. [8] τὸ μὲν οὖν ἄποδες, ψεῦδος· ἔχου-σι

1 Ἔχοντα. Lege ἔχοντι. VILL.

2 Ἤτοι. Il. Ψ. 306. VILL.

3 Αἰεὶ νέον. Il. Β. 88. Lege νεόν Sic in *Hesiodi* Oper. vs. 567:

— Ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

VILL.

4 Γῆρας. . . . νέον. Il. Ι. 446. Alii explicant νέον ἡβώοντα, per *juvenem pubescentem*. VILL.

5 Νεογιλλῆς. *Hes.* & alii per unum Λ scribunt νεογιλῆς. VILL.

6 Φωνὴ μέν. Sic versus legitur in *Homero* Od. Μ. 86:

Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς.

VILL. Restituas *Apollonio* ὅση, pro ὡσεί.

7 Νεοίη. Il. Ψ. 604:

— Νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.

VILL.

8 Ἀπόγονοι. Legitur Od. Δ. 404:

Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης.

Qui oriundos intelligunt, ii phocas pulchrae Halosydnae progeniem interpretantur. VILL.

Ἔχουσι

Ἢ ἥδιςος [1] θανάτῳ ἔγχιςα. [2] —

ΝΗ'ΔΥΜΟΣ. [3] βαθὺς, ἢ ἡδὺς, ἢ ἀδιέκδυτος, ἐν ᾧ οὐκ ἔςι διεκδῦναι. ἔνιοι δὲ, τὸν βαθὺν, ἀπὸ τῆς νηδύος.

ΝΗΔΥ'ΟΙΣΙ. [4] τοῖς ἐντέροις.

ΝΗ'ΣΑΣ. [5] σωρεύσας, ἀφ' οὗ καὶ [6] αἱ νῆες. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ τὸ χρυσὸν νητὸν, [7] οἷον τὸ σεσωρευμένον.

ΝΗΪΣ.

1 Ἢ ἥδιςος. Tolle ἢ, & ejus loco repone νήγρετος. Verba sunt *Homeri* Od. N. 80:

Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
Νήγρετος, ἥδιςος, θανάτῳ ἄγχιςα ἐοικώς.

Supra dixerat, vs. 74:

— Ἵνα νήγρετον εὕδοι.

Etym. Νήγρετος, ἥδιςος, ὁ ἀνέγερτος δι' ἡδονὴν, βαθύς. Cave credas hic τὸ ἥδιςος esse glossam τοῦ νήγρετος. Haec duo epitheta simul conjungi vidimus *Od.* N. 80:

Νήγρετος, ἥδιςος, θανάτῳ ἄγχιςα ἐοικώς.

In *Etymologo* delendum putem τὸ ὁ quod ἀνέγερτος praecedit. VILL.

2 Ἔγχιςα. Malo, ut apud *Hom.* ἄγχιςα, cujus glossa est τὸ ἔγχιςα. VILL.

3 Νήδυμος. Il. B. 2:

— Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

Et Π. 454:

— Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον.

Quosdam legisse ἥδυμον monet *Hes.* οἱ δὲ, inquit, ἀναγινώσκοντες, ἥδυμος ὕπνος. VILL.

4 Νηδύοισι. Eandem formam habent *Codd.* nonnulli Il. P. 524. Ubi praefertur vulgo νηδύεσσι. Conf. *Eustath.* p. 1117. v. 7.

5 Νήσας. Lege, uti habet *Hesych.* Νηήσας. Il. I. 358:

Νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω.

Ὄψεαι. *Schol.* Νηήσας. σωρεύσας. πληρώσας.

6 Ἀφ' οὗ καὶ αἱ νῆες. *Etym.* Ὅμηρος παρετυμολογεῖ, ἀπὸ τοῦ νῆσαι, ὅ ἐςι σωρεῦσαι. Ἰλιάδος I: (versu 137.)

Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω

7 Νητόν Od. B. 338:

— Ὅθι νητὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο.

Thomas Magister: Νῆσαι συνηθῶς λέγουσιν, οὐ συναγαγεῖν, ἀλλὰ συνθεῖναι. VILL.

8 Ἀσπ.

ΝΕΩ͂Ν Δ' ἈΛΛΆΠΑΖΕ ΦΆΛΑΓΓΑΣ. [1] ὁ μὲν Ἀρίσαρχος φαίνων [2] πλειόνων, ἵν' ᾖ, τὰς περὶ τῶν νεῶν τάξεις· ἔνιοι δὲ βαρυτονοῦσι, νέων δ' ἀλάπαζε, τὰς τῶν νέων ἀνδρῶν τάξεις.

ΝΕΟΤΕΥΧΈΕΣ. [3] νεωςὶ κατεσκευασμένοι. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν δίφρων.

ΝΕΟΑΡΔΕΆ. [4] νεωςὶ πεποτισμένην. ἔνιοι δὲ, νεοαλδέα διὰ τοῦ Λ, νεοαύξητον. ἀλδαίνειν γὰρ, τὸ αὔξαίνειν σημαίνει.

ΝΕΌΣΤΡΟΦΟΝ. [5] νεωςὶ ἐςραμμένην, οἷον καινήν.

ΝΗΓΆΤΕΟΝ. [6] ὁ Ἀπίων, νεωςὶ κατεσκευασμένον, ἢ εὖ νενησμένον. βέλτιον δὲ, παρὰ τὸ νεωςὶ γεγενῆσθαι, ὡς σύνθετον.

ΝΗΎΓΡΕΤΟΣ. ἀνέγερτος, βαθύς·

[7] Ἢ ἡδι-

deëst membrum, quod ἤτοι disjunctivum sequi debeat. Supple. ex *Hes.* ἢ λίνα θηρευτικά. Quo sensu νέφεα veniunt apud *Homerum* Od. χ. 304:

Τὰ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται.

Ἰστέον, inquit *Eustathius*, ὡς ἔγνωσται μέχρι καὶ νῦν ἡ τῶν θηρευτικῶν νεφέλων χρῆσις πολλοῖς, παρ' οἷς καὶ νεφελοςάσια, ὁ τόπος τῆς τοιαύτης διὰ δικτύων θήρας λέγεται VILL.

1 Φάλαγγας. Il. Λ. 503.

2 Φαίνων Mallem φαίνεται. *Hes.* videtur legisse νεῶν. At *Schol.* νέων. Prior explicat: τὰς περὶ τῶν πλοίων τάξεις. Posterior: τὰς τῶν νεανίσκων ἐπέρθει τάξεις. VILL.

3 Νεοτευχέες. Il. Ε. 193:

— Ἕνδεκα δίφροι.
Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες. —

4 Νεοαρδέα. Il. Φ. 346:

Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωήν.

VILL.

5 Νεόστροφον. Il. Ο. 469:

Νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον, ἣν οἱ ἔδησα
Πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς.

VILL.

6 Νηγάτεον. De tunicâ dicitur Il. Β. 43:

— Μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
Καλὸν, νηγάτεον. —

VILL.

7 Ἢ

ΝΗΠΟΙΝΟΙ. [1] ἀνέκτιστοι, ἀνεκδίκητοι, περὶ ὧν ποινὴ οὐκ ἔστιν.

ΝΗΠΥΤΙΟΙ. ὁ μὲν Ἀπίων, ἄφωνοι· ὡς ἐκ τοῦ ΝΗ, καὶ τοῦ ἠπύειν, ὅ ἐστι φωνεῖν. οὐκ ἔστι δέ· ἀλλ᾽ ἐπέκτασίς ἐστι τοῦ . . . . . [2]

ΝΗΠΙΑΧΕΥΩΝ. καὶ τοῦτο παράγωγον, οἷον νηπιευόμενος·

—— Νηπιαχεύων. [3]

ΝΗΠΕΝΘΕΣ. [4] ἀπενθές.

ΝΙΦΑΔΕΣΣΙ. [5] ὁ μὲν Ἀπίων, ψεκάδας. ἔστι δὲ κατὰ τὸ ὑγιὲς, αἱ τῆς χιόνος κατ᾽ ὀλίγον ἀπόρροιαι. οἶδεν γὰρ τὰς ψεκάδας δηλῶσαι, ψιάδας λέγων·

Αἱματοέσσας [6] δὲ ψιάδας. ——

νιφετὸς [7] δέ ἐστιν, ὁ χιονισμός. διὰ τοῦτο καὶ Ὄλυμπον

1 Νήποινοι. Od. Α. 380. & Β. 145:

Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.

Et νήποινον Od. Α. 160:

— Ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν.

VILL.

2 Τοῦ . . . . Post τοῦ, aliquid certe omissum, scilicet νήπιοι; ex quo fit νηπύτιοι, si inseras ΥΤ. At νήπιοι formatur ex ΝΗ & ἔπος; ut Latinum *infans*. VILL. Νηπύτιοι, multis locis, *Homero* dicuntur infantes.

3 Νηπιαχεύων Il Χ. 502:

Αὐτὰρ ὅθ᾽ ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων.

Supra pro νηπιευόμενος lego νηπιευόμενος. VILL.

4 Νηπενθές. Od. Δ. 221

Νηπενθές τ᾽ ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.

VILL.

5 Νιφάδεσσι. Il. Γ. 222. VILL. Caeterum in verbis ἔστι δὲ κατὰ τὸ ὑγιὲς, αἱ τῆς χιόνος &c. aut deleas oportet κατὰ, aut pro ἔστι legas εἰσί. Conf. supra V. Κητώεσσαν, p. 398.

6 Αἱματοέσσας. Il. Π. 459. VILL.

7 Νιφετός. In *Hes*. ἡ τῆς χιόνος καταφορὰ, χιὼν λεπτὴ, χιονισμός. VILL. Conf. Il. Κ. 7. Od. Δ. 566.

1 Ἀγάν-

ΝΗΪΣ. τῆς προτέρας περισπωμένης, σημαίνει τὸν ἄπειρον, [1] κατὰ σέρησιν τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστιν γνῶναι. ἐὰν δὲ ἡ προτέρα τοῦ νῆς βαρυτονηθῇ, [2] σημαίνει εἶδος Νυμφῶν, τῶν Νηΐδων λεγομένων παρὰ νάματα, ὅ ἐστιν ῥεύματα.

ΝΗΊΟΝ. [3] ναυπηγήσιμον ξύλον.

ΝΗΚΕΡΔΕΣ. [4] ἀκερδές.

ΝΗΛΕΙΣ. [5] οἷον νηλεεῖς. ἀναμάρτητοι, παρὰ τὸ μὴ ἀλγεῖν, τὸ ΝΗ σερητικόν· τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἁμαρτωλοί.

ΝΗΠΟΙ-

1 Ἄπειρον Hinc apud *Hes.* Νηΐδα. ἄπειρον καὶ δειλὸν νήϊδες. πληθυντικὸν, ὁμοίως καὶ νηϊδέστεροι, συγκριτικῶς. VILL.

2 Βαρυτονηθῇ. Hic accentum gravem *syllabicum*, non vero quem vocant *signatum*, designat. VILL. Νῆϊς pro *rudi* & *imperito* adhibetur Il. Η. 198 coll. 237. & *Od.* Θ 179. Νηΐς pro Nympha Il. Ζ. 22. Ξ. 444.

3 Νήιον. *Moeris Atticista:* Νεῖα. (mallem νήια) τὰ εἰς παρασκευὴν πλοίου ξύλα. Ubi videsis elegantissimum *Piersonium*. VILL. Conf. Il. Γ. 62 &c.

4 Νηκερδές. Od. Ξ. 509:

Οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν
ἔπος νηκερδὲς ἔειπες.

VILL.

5 Νηλεῖς. Haec omnia confusa ac corrupta sunt. Sic perturbatum ordinem restitue: Νηλέϊ. οἷον ἀνηλεεῖ, pro νηλεῖς, οἷον νηλεεῖς. Alludit enim ad illud *Homeri* Il. Γ. 292. νηλέϊ χαλκῷ, quod *Hes.* explicat τῷ ἀνηλεεῖ χαλκῷ. Deinde constitue alterum articulum, & lege, Νηλιτεῖς. ἀναμάρτητοι. παρὰ τὸ μὴ ἀλιτεῖν, (Sic lego pro ἀλγεῖν.) καὶ τὸ ΝΗ στερητικόν. Caetera bene procedunt, nec emendatione opus habent. Legitur νηλιτεῖς Od. Π. 317. Τ. 498. & Χ. 418:

Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ
διδάσκομαι ἄντην
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ
νηλιτεῖς εἰσιν.

Quidam vertunt: *Quae te contumeliâ afficiunt, quae rursus innoxiae sunt.* Aristarchus vero interpretatur, *quaeque sunt scelestae.* Miror, cum haec vox saepius extet in Odyssea, eam ab *Apoll.* dictam fuisse semel occurrere. Vid. *Etym.* V. Νηλήτεις. *Schol.* in *Od.* Π. 317. & in *Od.* Τ. 498. VILL. Ut concinne proponatur, quod voluit Glossae Auctor, legendum esse videtur, παρὰ τὸ ἀλιτεῖν καὶ τὸ νη στερ. &c.

1 Νή-

ΝΗ'ΠΟΙΝΟΙ. [1] ἀνέκτιστοι, ἀνεκδίκητοι, περὶ ὧν ποινὴ οὐκ ἔστιν.

ΝΗΠΥ'ΤΙΟΙ. ὁ μὲν Ἀπίων, ἄφωνοι· ὡς ἐκ τοῦ ΝΗ, καὶ τοῦ ἠπύειν, ὅ ἐστι φωνεῖν. οὐκ ἔστι δέ· ἀλλ' ἐπέκτασίς ἐστι τοῦ . . . . . [2]

ΝΗΠΙΑΧΕΥ'ΩΝ. καὶ τοῦτο παραγωγὸν, οἷον νηπιευόμενος·

—— Νηπιαχεύων. [3]

ΝΗΠΕΝΘΕ'Σ. [4] ἀπενθές.

ΝΙΦΑ'ΔΕΣΣΙ. [5] ὁ μὲν Ἀπίων, ψεκάδας. ἔστι δὲ κατὰ τὸ ὑγιὲς, αἱ τῆς χιόνος κατ' ὀλίγον ἀπόρροιαι. οἶδεν γὰρ τὰς ψεκάδας δηλῶσαι, ψιάδας λέγων·

Αἱματοέσσας [6] ἢ ψιάδας. ——

νιφετὸς [7] δέ ἐστιν, ὁ χιονισμός. διὰ τοῦτο καὶ Ὄλυμπον

---

1 Νήποινοι. Od. Α. 380. & Β. 145:

Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.

Et νήποινον Od. Α. 160:

— Ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν.

VILL.

2 Τοῦ.... Post τοῦ, aliquid certe omissum, scilicet νήπιοι; ex quo fit νηπύτιοι, si inseras ΥΤ. At νήπιοι formatur ex ΝΗ & ἔπος; ut Latinum *infans*. VILL. Νηπύτιοι, multis locis, *Homero* dicuntur infantes.

3 Νηπιαχεύων Il Χ. 502:

Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἴλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων.

Supra pro νηπιευόμενος lego νηπιευόμενος. VILL.

4 Νηπενθές. Od. Δ. 221

Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.

VILL.

5 Νιφάδεσσι. Il. Γ. 222. VILL. Caeterum in verbis ἔστι δὲ κατὰ τὸ ὑγιὲς, αἱ τῆς χιόνος &c. aut deleas oportet κατὰ, aut pro ἔστι legas εἰσί. Conf. supra V. Κητώεσσαν, p. 398.

6 Αἱματοέσσας. Il. Π. 459. VILL.

7 Νιφετός. In *Hes*. ὁ τῆς χιόνος καταφορὰ, χιὼν λεπτὴ, χιονισμός. VILL. Conf. Il. Κ. 7. Od. Δ. 566.

1 Ἀγάν-

που, ὄρος ὄντα, ἀγάννιφον [1] λέγει, τὸ ἄγαν χιονιζόμενον.

ΝΟ'ΣΤΟΣ. [2] ἡ εἰς οἶκον ἀνακομιδή.

ΝΟ'ΣΤΙΜΟΝ. σωτήριον. [3]

ΝΥ'ΞΕΝ. ἐκ χειρὸς ἔπληξεν. [4]

ΝΙΝ. δή·

> Μὴ νῦν [5] μοι νεμεσήσετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

ΝΥΟ'Σ. ἡ γεγαμημένη τοῖς τοῦ γαμήσαντος οἰκείοις, ὡς ἡ Ἑλένη, ἡ [6] πρότερον μὲν, τῷ τοῦ Ἄστεως [7] οἴκῳ· ὕστερον δὲ, τῷ τοῦ Πριάμου.

ΝΥ'Σ-

1 Ἀγάννιφον. Conf. *Apoll.* h. v. *p.* 20.

2 Νόστος saepissime usurpatur Poëtae.

3 Σωτήριον. Sic *Hes.* Νόστιμον ἦμαρ. τὸ σωτήριον καὶ ἀνακομιστικόν. ἀνακομιστικὴ ἡμέρα. Respexerunt Od. Α. 9:

> — Αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

VILL.

4 Ἔπληξεν. *Hes.* habet ἔτρωσεν, & addit exemplum ex Il. Λ. 252:

> Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην. —

5 Μὴ νῦν μοι. Il Ο. 115.

6 Ἡ. Haud displiceret ἦν. VILL.

7 Ἄστεως. Lege Ἀτρέως pro Ἄστεως Il. Γ. 49. Hector Paridi exprobrat:

> — Γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες
> Ἐξ Ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων.

Sic habet *Hes.* νύμφη γεγαμημένη τοῖς τοῦ γήμαντος οἰκείοις. *Lex. Photii* Manuscriptum ab *Alberti* laudatum: Νυός. καλεῖται μὲν ἐπίσης, ἡ τοῦ υἱοῦ γυνὴ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ. χρῶνται δὲ τῷ ὀνόματι ποικίλως οἱ ποιηταί. Legitur Il. Ω 166:

> Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο.

Et Il. Χ. 65:

> Ἑλκομένας τε νυούς. —

Ac Od. Γ. 451:

> Θυγατέρες τε νυοί τε, καὶ αἰδοίη παράκοιτις.

VILL.

8 Νύσ-

ΝΥ'ΣΣΑ. [1] ὁ καμπτήρ. καὶ εἴρηται, παρὰ τὸ ἐλθόντας ἐπ' αὐτὸν, μηκέτι κατ' εὐθὺ πορεύεσθαι, ἀντὶ [2] τοῦ μὴ στρέφεσθαι παρ' εὐθύ.

ΝΥ'Ξ. ἐπὶ μὲν τῆς σωματοειδοῦς Θεᾶς·

Εἰ μὴ [3] Νὺξ δμήτηρα Θεῶν. —

ἐπὶ δὲ τοῦ συνήθως·

— Καὶ [4] νὺξ φθίτ' ἄμβροτος. —

ἐπὶ δὲ τῆς σκοτίας·

Ἀλλ' ἐπὶ [5] νὺξ ὀλοὴ τέταται. —

ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου·

Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν [6] ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.

ΝΩΘΗ'Σ. ὁ νωθρός. κατὰ στέρησιν τοῦ τρέχειν. [7]

ΝΩΪ.

1 Νύσσα. Il. Ψ. 332.

Ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.

Hoc uno loco νύσσα usurpatur *Homero*; unde tanto magis notanda est *Apollonii* glossa, quod pro binis istis versibus, abjecta etiam νύσσης mentione, unum tantummodo probaverit *Aristarchus*:

Ἢ τόγε σκῖρος ἔην, νῦν δ' αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς.

Conf. *Eustath.* ad l. l.

2 Ἀντὶ τοῦ. Haec in Codice Mſ. addita sunt recentiori manu. VILL.

3 Εἰ μὴ Νὺξ δμήτηρα Θεῶν. Il. Ξ. 259. Lege δμήτειρα. VILL.

4 Καὶ νύξ. Od. Λ. 329. In hoc versu pro φθίτ' alii legunt φθεῖτ'. VILL.

5 Ἀλλ' ἐπὶ νύξ. Od. Λ. 19. VILL.

6 Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν. Il. Ε. 659. Idem occurrit Il. Ν. 580. & Χ. 466. Sic & dicitur ὕπνος Il. Λ. 241:

Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

VILL.

7 Τρέχειν. Lege τοῦ θεῖν, ὅ ἐστι τρέχειν. Haec certe verba erant omissa. *Herodotus* habet comparativum νωθέστερος, lib.

ΝΩΙ΄. ἡμεῖς, ἢ [1] δύο.

ΝΩ΄. ἐπὶ μὲν τῷ ἡμᾶς μόνον Ὅμηρος·

Πρὶν [2] γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν.

ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ. [3]

ΝΩΙ΄Ν. ἡμῶν τῶν δύο. καὶ ἐπὶ τῷ ἡμῖν·

Νῶϊν δυοῖσιν [4] δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε.

ΝΩΛΕΜΕ΄ΩΣ. [5] συνεχῶς.

ΝΩΜΗ΄ΣΑΙ. [6] διανεῖμαι, καὶ διενέγκαι.

ΝΩ-

lib. 3, 53. ubi significat *hebetiorem*. VILL. Νωθὴς est apud Poëtam Il. K. 558. 658.

1 Ἠ. Pro ἢ, lege οἱ. *Moeris Atticista*: Νώ, δυϊκῶς, Ἀττικῶς. ἡμεῖς, Ἑλληνικῶς. VILL. Recte Cl. *Villoif.* emendat οἱ. *Schol.* ad Il. Λ. 418. Νῶι. ἡμεῖς οἱ δύο. Ipse mox *Apollonius* Νῶιν. ἡμῶν τῶν δύο. & infra in re simillima: Σφώ. ὑμεῖς οἱ δύο item Σφῶι, ὑμεῖς οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο.

2 Πρὶν γ'. Il. E. 219. VILL. Ubi tamen, invitis *Apollonio* atque *Ernesto*, vulgo editur ἔπεσιν.

3 Ὀδυσσείᾳ. Hic exemplum deest, quod ex *Odyssea* attulerat. Scilicet Od. O 474:

Νὼ ἀναβαντάμενοι. —

Et Π. 306:

Ἠμὲν ὅτις τις νῶι τίει καὶ δείδιε θυμῷ.

VILL.

4 Νῶιν δυοῖσιν. Od. Π. 295. Lege cum *Homero*, δ' οἴοισιν pro δυοῖσιν. *Moeridi* νῶι cum *iota* subscripto placet prae νῶιν. Vide Clar. *Rubnken.* ad *Tim.* VILL.

5 Νωλεμέως. Il. Δ. 428. &c.

6 Νωμῆσαι. In priore sensu dividendi, distribuendi, Il. I. 176:

Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.

Et in posteriori, Il. H. 238:

Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν.

Sic in *Herculis Scuto*, vs. 462:

Δοῦρατι νωμήσας. —

VILL.

1 Νω-

ΝΩΝΙΜΝΟΥΣ. [1] ἀνωνύμυς. [2]

ΝΩΡΟΠΑ. [3] τὸν λαμπρόν· εἶον ἄωπσιν, ἀμαυρωτικὸν τῶν ὠπῶν διὰ λαμπρότητα.

1 Νωνύμυς. Lege νωνύμυς. Od. Ν. 239:

Οὔτω νώνυμός ἐστι. —

In *Hesiodi Operibus*, vs 153:

Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυερῦ Ἀΐδαο

Νώνυμοι. —

Sic *Pindarus in decimâ Olymp.*

— Πρέσθε γδ

Νώνυμος, ὡς Οἰνόμαος

ἄρχε.

Βρέχετο πολλᾷ νιφάδι —

Vill. Pertinet Glossa ad unum aliquem, de tribus locis *Homericis* Il. Μ. 70. Ν. 227. Ξ. 70. Ubi Veteres olim Critici, pars quidem νωνύμυς, pars vero νωνύμνυς scribendum esse censuerunt; conf. *Interpp.* ad *Il. ll.*

2 Ἀνωνύμυς. Lege ἀνωνύμυς. Vill.

3 Νώροπα. Dicitur νώροπα χαλκὸν. Il. Β. 578. Α. 16. Ξ. 383. Od. Ω. 456, & 499. Vill.

Ξ.

ΞΕΣΤΗ'Ν. τὸ αὐτὸ [1] τὸ εὔξεστον θέλει λέγειν·

— Εὖ ἐξεσμένην [2] νίψασθαι.

συνθέτως δέ·

— Ἐΰξέστῳ [3] ἐλάτῃσι.

ΞΕΙΝΟΔΟ'ΚΟΣ. ξενοδόχος, ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ Πίνδαρος·

Ξεινοδόκησέ [4] τε δαίμων,

ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ·

Ξει-

1 Τὸ αὐτὸ τὸ. Malim τὸ αὐτὸ τῷ.

2 Εὖ ἐξεσμένην νίψασθαι. Optime hunc locum sic explicat Clarissimus *Alberti* „Priora, „ inquit, εὖ ἐξεσμένην, sic cor- „ rigenda sunt, ut εὖ ἐξεσμένην, „ ex *Apollonii* mente, sit expli- „ catio glossae ξεστὴν, ubi „ punctum figo: illud νίψα- „ σθαι indicat *Apollonium* ad- „ tulisse initium versûs *Ho-* „ *meri* qui legitur, Od. Η 174: „ Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν „ ἐτάνυσσε τράπεζαν"

3 Ἐΰξέστῳ ἐλάτῃσι. Il. Η. 5.

4 Ξεινοδόκησέ τε. Hoc *Simonidi* tribuit *Etymologus Magnus*, & pro τε δαίμων legit Τελάμων. At cum *Apollonio* facit *Photius Manuscriptus*, ab *Alberti* laudatus, qui habet τε δαίμων, quod *Pindaro* adsignat. Vide *Moerin* in ξενοδοκῶ. quod Atticorum proprium esse docet, pro communi ξενοδοχῶ. VILL. *Photii* nomen posuit ad *Hesych*. l. l. *Alberti*, sed ita posuit, ut, aliud forte agendo, *Photium* pro *Apollonio* appellasse videatur.

1 Ξει-

Ξεινοδόκος [1] μὲν ἐγώ. —

ἔδοξέ τισι λέγειν, [2] .... φησὶν ἐν Σιμωνίδης·

Ξεινοδόκων [3] δ' ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι [4]
λαμπρὸς,

αὐτὶ

1 Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ. Od. Σ. 63.

2 Λέγειν. Hic manifesto aliquid deest. Exple hiatum ex *Schol.* ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. Vel fortasse *Apollonius* hic quoque intelligit per ξεινοδόκος μάρτυς; quo sensu *Pindarus* usurpavit τὸ ξεινοδόκησαι. Nam *Antinous* hortatur Ulyssem ut securus cum Iro pugnet; & addit, ut eum confirmet:

— Τῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν
Δείδιθ'. ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται ὅς κέ σε θείνῃ.
Ξεινοδόκος μὲν ἐγών. —

Quae ultima verba vertunt: *ego hospitum sum receptor*; quod de *Antinoo* dici vix poterat; cum in alienâ esset domo, ubi non majore, quam caeteri proci, polleret autoritate: nisi quis explicet τὸ ξεινοδόκος per haec verba: ego sum hospitum amans & defensor. Aut *Apoll.* interpretaretur: nemo tibi injuriam inferet, me praesente & aspiciente; nam ego testis adsum, si quis te lacessat. Vill. Non *Antinoi* apud *Homerum* verba sunt, quae, supra posuit Cl. *Villois.*, sed *Telemachi*; qui matris procos patria domo excipiendo, meritus forte videatur, ut ξεινοδόκον se dicere possit. Verum cum mox etiam ἐπαινεῖν dicantur reliqui, quae pugnaturo Ulyssi promiserat *Telemachus*; praestiterit sane, ξεινοδόκον pro vero certoque teste accipere, cujus major etiam esset auctoritas, quod reliqui laudarent & confirmarent, quae Ulyssi dixerat:

Ξεινοδόκος μὲν ἐγών, ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον.

3 Ξεινοδόκων δ'. Pro δ', lege δὴ ob metrum. Est enim versus heroicus quem immerito *Pindaro* tribuit *Etymologus Magnus*, qui supra *Simonidi* tribuerat, quod *Pindari* proprium esse docet *Apollonius*. Vill.

4 Αἰθέρι. Male edidit *Montfauconius* ἐναίθερι. Deceptus fuit compendio litterarum. Vill.

 Κύρ-

ἀντὶ τοῦ, μαρτύρων.

ΞΥ'ΝΕΤΟ. [1] συνῆκεν.

ΞΥ'ΝΕΣΙΣ. συνάφεσις, [2] ἢ εἰς αὐτὸ συμβολή.

ΞΥΝΕ'ΗΚΕΝ. [3] συνέβαλεν.

ΞΥ'ΜΒΛΗΤΟ. [4] συνήντησεν.

1 Ξύνετο. Notanda inprimis Glossa, qua confutetur, rejecta jam ab *Eustathio*, lectionis varietas Od. Δ. 76.

2 Συνάφεσις. Respicit Od. Κ. 515:

— Ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων.

Similiter explicant *Schol.* & *Hesychius*. VILL.

3 Ξυνέηκεν. Il. Α. 8:

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

Sic in *Herculis Scuto*, vs. 383:

— Οἱ δ' ἀλαλητῷ Θεσπεσίῳ σύνισαν. —

VILL.

4 Ξύμβλητο. Praeter alia loca vide Od. Ζ. 54. ubi *Schol.* Ξύμβλητο. συνέτυχεν.

O.

Ὁ Προτακτικὸν ἄρθρον ἑνικοῦ [1] ἀρσενικοῦ, καὶ ὑποτακτικὸν οὐδετέρου. ἀντὶ δὲ τοῦ οὗτος, ἀναφορικόν·

— Ὁ γὰρ βασιλῆϊ [2] χολωθείς.

ἀντὶ δὲ τοῦ τό·

Πάτροκλον [3] κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

ἀντὶ δὲ τοῦ διό·

Τοῖο [4] γὰρ καὶ πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτι·

Λεύσσετε [5] γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.

ὍΣ. ἀντὶ τοῦ οὗτος, ἀναφορικόν·

Ὃς γὰρ δεύτατος [6] ἦλθεν Ἀχαιῶν. —

ἀνα-

1 Ἑνικοῦ. In *Hes.* legitur ἀρσενικὸν ἑνικόν. Sed *Apollonii* lectionem antepono; cum deinde sequatur in *Hes.* καὶ ὑποτακτικὸν ἄρθρον οὐδετέρου ὀνόματος. VILL.

2 Ὁ γὰρ βασιλῆϊ. Il. Α. 9. VILL.

3 Πάτροκλον. Il. Ψ. 9. VILL.

4 Τοῖο γάρ. Od. Δ. 206. In *Hom.* τοίου. VILL.

5 Λεύσσετε γάρ. Il. Α. 120. VILL.

6 Ὃς γὰρ δεύτατος. Od. Δ. 286. VILL.

ἀναλογεῖ ᾗ καὶ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ [1], τῷ ἐμὸς καὶ σός. τὸ γὰρ τρίτος [2] ὅς, ἐστὶ οὖ [3] καὶ ἡμῖν συνήθους ὑποτακτικοῦ.

Ὁ Υ. ἄρθρον, [4] καὶ τρίτον πρόσωπον συνάρθρου, ἀναλογούσης τῆς ἐμοῦ καὶ σοῦ. τὸ γὰρ τρίτον, οὗ·

Ἦ δ' ὅτε δὴ [5] οὗ πατρός. —

Ὃ Ν. [6] χωρὶς τοῦ προτακτικοῦ καὶ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου. τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναφορικοῦ τοῦ οὗτοι·

Ὣς οἱ μὲν περὶ νηυσίν. [7] —

καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν· [8]

Ὅυς

1 Πρώτῳ καὶ δευτέρῳ. Respondet primae personae Od. x. 155:

Αἴτιος, ὃς θαλάμοιο θύρην
πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον. —

Secundae vero, Il. Γ. 277:

Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς,
καὶ πάντ' ἐπακούεις.

Vill.

2 Τρίτος. Lege τρίτον. Vill. Legendum omnino videtur. τὸ γὰρ τρίτον ὅς, ἔστι καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμῖν &c. „ Ὃς respondet primae & secundae „ personae (pronominibus) „ ἐμὸς & σός. tertia enim per„ sona est ὅς; nonnumquam „ etiam ponitur pro usitato „ nobis postpositivo."

3 Ἐστὶν οὖ. Mallem ἐστὶν ἐπὶ οὖ. Vill. Conf. quae modo diximus

4 Ἄρθρον. Sic mecum lege, quibusdam emendatis, aliis vero ex Hes. restitutis, cum a Librario omissa fuissent: Οὗ. ἄρθρον ἀρσενικὸν, καὶ οὐδέτερον ὑποτακτικὸν, καὶ τρίτου προσώπου σύναρθρος ἀντωνυμία. Ita ut ἐμοῦ sit pro prima persona, σοῦ pro secunda, & οὗ pro tertia. Vill. Non video equidem, cur tam difficilem Apollonio medicinam faciamus; Transposito tantum articulo τῆς optime sibi constabit. Οὗ. ἄρθρ. καὶ τρίτ. πρόσ. συνάρθρ. τῆς ἀναλογ. ἐμοῦ &c. „ Οὗ. Articulus, & ter„ tia persona articulum ad„ mittentis pronominis, [συν„ άρθρου sc. ἀντωνυμίας] con„ venientis cum ἐμοῦ &c."

5 Ἦ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρός. Od. Η. 3. Vill.

6 Ὃν. Recte Cl. Villois. legendum esse monet οἱ.

7 Ὣς οἱ μὲν περὶ νηυσίν. Il. Ο. 367.

8 Ἀντωνυμίαν. Subauditur δηλοῖ. Hes. καὶ ἀντωνυμία ἄρσενι-

Οἷς ἑτάρυς [1] ςέλλοντα. —

'ΟΑΡΙ'ΖΕΙΝ. [2] ἄνδρα γυναικὶ ὁμιλεῖν· ὅθεν καὶ γυναῖκες ὄαροι, οἷον ὅαρες, παρὰ τὸ συνηρμόσθαι.

'ΟΑΡΙΣΤΥ'Σ. πάρφασις, οἷον ὁμιλία παραλογιστική. [3] σημαίνει δὲ τὴν μάχην. [4]

'ΟΒΡΙ-

καὶ τρίτυ προσώπυ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτῦ. Legitur Il. Ζ. 474:

Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱόν. —

1 Οἷς ἑτάρυς. Il. Δ. 294.

2 'Οαρίζειν Glossa Homerica est 'Οαρίζέμεναι, quae celeberrimo occurrit loco *Il.* Χ. 127. Quemadmodum 'Οάρων meminit *Il.* Ι. 327. ad quae loca vid. *Schol.* itemque ad *Il.* Ζ. 516. Maxime tamen comparari cum hac glossa oportet *Etymologum*, quo intelligatur inepti interpolatoris stupor: ''Οαροι, αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμόαροί τινες ὖσαι, παρὰ τὸ ὁμῦ ἀρηρέναι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι· ἐξ αὐτῦ δὲ ὀαρίζειν λέγεται τὸ τὰς ἄνδρας γύναιξι ὁμιλεῖν. 'Ιλιάδος Ζ. &c. Quod recte illic observatur, ab ὄαροι fluxisse ὀαρίζειν, praepostere hic traditur ὄαρες dici ab ὀαρίζειν; quod vero additur οἷον ὄαρες, corruptum esse patet ex οἷον ὁμόαροι: nisi quis praetulerit οἷον ἄοροι, cum sint etiam inter Grammaticos, qui ab ἀείρω *jungo*, per metathesin formatum esse censeant ἄορ, ὄαρ. — Vid. *Eustath.* p. 573. v. 24. &c.

3 Παραλογιστική. Male edidit *Montfauconius* παραλογιστικῶς. *Hes.* 'Οαρισμοί. διάλογοι ἢ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὁμιλίαι. Hinc sextus *Iliadis* liber, ubi refertur Hectoris & Andromaches colloquium, vocatur ὀαριστύς. Et XXVII. *Theocriti* Idyllium sic quoque inscribitur, quod Daphnidis & puellae sermones amatorios contineat. Et Il. Ξ 216:

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς,
Πάρφασις ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

Hic *Apollonius* conjungere videtur ὀαριστὺς cum πάρφασις, cum explicat ὁμιλία παραλογιστική. Et *Etym.* 'Οαριστὺς, πάρφασις, ἀντὶ τοῦ ὁμιλία παραςκευαςική. At *Schol.* habet παραινετικὴ pro παρασκευαςική. VILL.

4 Μάχην. Respicit Il. Ρ. 228.

Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω. ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.

Hoc enim est belli commercium, ut quis pereat, aut salvus evadat. VILL. Conf. etiam Il. Ν. 291., qui locus

non

'ΟΒΡΙΜΟΠΑ'ΤΡΗ. [1] ἡ ἰσχυρὸν πατέρα ἔχουσα.

'ΟΒΡΙΜΟΕΡΓΟ'Σ. [2] ὄβριμα ἔργα ποιῶν.

'ΟΓΚΙΟΝ. [3] ἀγγεῖον, ἐν ᾧ οἱ πελέκεις κεῖνται· ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι αὐτοῖς.

'ΟΓΚΟΥΣ. [4] τὰς γωνίας τῶν βελῶν τῶν τοξικῶν.

'ΟΓΜΟΥΣ. [5] τοὺς τῶν θεριζόντων στίχους, καὶ τὰς αὔλακας.

'ΟΓΧΝΑΙ. ἄπιοι.

'Ογ-

non fugit verum Glossae auctorem apud *Etymol.* p. 612. v. 30.

1 Ὀβριμοπάτρη. Epithetum Minervae. Il. E. 747. & Od. A. 101:

Ἡρώων τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.

Κόσμῳ ἀγαλλομένη γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.

VILL.

2 Ὀβριμοεργός. *Hes.* ἰσχυρὸς ἢ μεγάλα ἐργαζόμενος ἔργα, μεγαλοπράγμων. Est epithetum Herculis Plutonem arcu ferientis, Il. E. 402:

Σχέτλιος, ὀβριμοεργὸς, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων.

Ubi alii volunt ὀμβριμοεργός; cujus lectionis falsitas probatur autoritate *Hesychii*, *Apollonii*, & *Hesiodi* qui *in Theogonia habet*, versu 996:

Ὑβριστὴς Πελίης, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός.

Idem versu 140: ὀβριμόθυμον scripsit, non vero ὀμβριμόθυμον. Et versu 587:

VILL.

3 Ὄγκιον. Od. Φ. 61:

Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκὸς, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.

Hes. Ὄγκιον. ἀγγεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες. ἢ πλέγμα κιστοειδὲς, ἐν ᾧ ἀπέκειντο οἱ πελέκεις. VILL.

4 Ὄγκους. Il. Δ. 151:

Ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας.

Et versu 214:

Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.

VILL.

5 Ὄγμους. Il. Σ. 552:

Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε.

Et Theocriti X. 2:

Οὔτε τὸν ὄγμον [illegible] δύνᾳ, ὡς τὸ πρὶν [illegible]

VILL. Proxime spect[illegible] ſa *Il.* Σ. 546.

Ὄγχναι [1] καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι. —

ὈΔΑ´Ξ. τοῖς ὀδοῦσι. τοῦτο δὲ, οἷον ἐμβεβρυχότες [2] τῇ γῇ.

ὈΔΑΙ´ΩΝ. ἐπιμηνιῶν [3] τῶν εἰς ἐκδημίαν· παρ᾽ ὅσον εἰς τὰς ὁδοὺς ἐκφέρεται.

ὈΔΥ-

1 Ὄγχναι. Od. H. 115. VILL. Bis Ὄγχνας memorat *Homerus*, unde petierunt *Hesych. Etymol. Suid.*: *Barnes.* quidem aliique scribunt Ὄχνας. Sed prius tamen ne verius esse dubites, conf. *Clarck.* & *Ernest.* ad Od H. 115. Ω. 246. Formae duritiem posterior demum usus emolliit; unde cum in aliis scriptoribus, tum in *Theocrito*, e. c., I. 134, Codices atque Editiones omnes habent ὄχνας.

2 Ἐμβεβρυχότες. Lege ἐμβεβρυχότες. Hic figo punctum; & deinde post τῇ γῇ, addendum puto ἐμπεφυκότες Prius ἐμβεβρυχότες respiceret Od. A. 381:

Ὣς ἔφατ᾽, οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.

Quod *Schol.* explicat, ἐνδακόντες τὰ χείλη. Posterius τῇ γῇ ἐμπεφυκότες, alludit ad Il. B. 418:

— Πολέες δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὸν ἑταῖροι.
Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.

VILL. Quisque suo hic fruatur sensu: Equidem Glossam ad unum retulerim locum posteriorem, & pro ἐμβεβρυχότες, *Apollonio* restituendum esse crediderim, quod habet ad istum locum *Schol.*, ἐμπεφυκότες. Quod enim Od. A. 381. Cl. *Villois.* Ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες accipi posse censuit, ἀντὶ τῶν ἐμβεβρυχότων, pro iis, qui *dentibus frenderent*: id vero parum convenire videtur Procis, de quibus agitur, qui scilicet quantumvis acerbe a Telemacho objurgati, iram tamen dissimularent, vix vocem emittere auderent, atque adeo nec frenderent dentibus, sed labia dentibus morderent. *Schol.* recte ἐνδακόντες τὰ χείλη. conf. *Eust.* p. 1424. v. 39. seq.

3 Ἐπιμηνιῶν. Legerem τῶν ἐπιτηδείων vel ἐφοδίων cum *Eustath.*, vel ἐπὶ ὠνίων. *id est*, dicitur de rebus vendibilibus, ut habet *Hes.* Ὀδαίων. ὠνίων ὁδηγαι γὰρ, τὸ ὠνήσασθαι. Sic in *Euripidis Cyclope*. 98, βορᾶν ὀδῆσαι, & 133. ὄδησον σῖτον. Od. Θ 163:

Φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ᾖσιν ὁδαίων.

Ὀδυνήφατα, [1] τὰς ὀδύνας ἀναιροῦντα.

Ὀδώδει. εὐῶδες [2] προσέβαλλε, ὅ ἐστι πνεῖ καὶ ὄζει.

Ὄζος. κλάδος. [3] ὅταν δὲ λέγῃ·

— Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος, [4]

μεταφορικῶς λέγει τὸν πολεμικὸν κλάδον τοῦ Ἄρεως, οἷον ἀπόσπασμα, καθάπερ τῶν δένδρων τοὺς κλάδους.

Ὀθόναι. [5] τὰ περιβόλαια, παρὰ τὸ ἕσασθαι, ἐσθόναι τινὲς οὖσαι. ὁ δὲ Ἀπίων, ὀθόνην τὴν ζώνην ἀποδίδωκεν.

Οἰήϊακα. [6] τοὺς οἴακας, τὰ πηδάλια·

— Εὐ

Vill. Ὀδαίων dixit Poëta Od. Θ. 163. & Od. Ο. 444. Utroque loco interpretes partim *viatica* reddiderunt, partim *merces*, quorum sententias conjunxisse *Apollonium*, & scripsisse crediderim: Ὀδαίων. τῶν ἐπιτηδείων, τῶν εἰς ἐκδημίαν; ὅσα [vel ἃ] χρήσιμα εἰς τὰς ὁδοὺς ἐκφέρεται. —

1 Ὀδυνήφατα. Il. Ε. 401. 900.

2 Εὐῶδες. Post εὐῶδες, adderem τι, *id est*, aliquid suave. Semper pro jucundo odore apud *Homerum* accipitur. Od. Ι. 210:

— Ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει.

Et Od. Ε. 60:

— Ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει.

Sed proprie ὀδώδει significat exhalare odorem gratum seu ingratum. Unde *Hes.* πονηρὰν καὶ βαρυτάτην ἀποφορὰν πνεῖ, ἢ εὐῶδές ἐστιν. Vill. Binis locis, quae notavit Cl. *Villois.*, *Codd.* atque Editiones magno consensu habent ὀδώδει, quod *Schol.* interpretatur ἔπνει, ἀνεδίδοτο, ὦζεν. Vix etiam convenire illic possit ὄδωδεν. πνεῖ, ὄζει. Itaque aliena ab hoc lexico glossa eodem referenda erit, quo similis fere *Hesychii* ac *Suidae* observatio.

3 Ὄζος. κλάδος. V. Il. Β. 312. &c.

4 Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος. Il. Β. 704. Vill.

5 Ὀθόναι. Obliquis casibus saepe usurpat hanc formam Poëta. V. Il. Γ. 141. Σ. 595. & Od. Ν. 107.

6 Οἰήϊακα. Lege οἴηκα, vel οἰήϊα, quod *Hes.* interpretatur πηδάλια. Il. Τ. 34:

οἳ

— Εὖ οἰήκεσσιν [1] ἀρηρὲς,

ἀντὶ τοῦ τοῖς λώροις, [2] ταῖς ἡνίαις τῶν ἵππων.

ΟΪ́ΕΣ. [3] τὰ πρόβατα· ἀπὸ τοῦ οἰστικὰ εἶναι τοῦ ἐρίου.

ΟἸΕ΄ΤΕΑΣ. [4] ἰσοετεῖς, ὁμήλικας.

ὈΪΖΥΡΟ΄Σ. [5] ἐπίπονος. καὶ ὀϊζὺς, ἡ κακοπάθεια.

ΟἾΟΣ. μόνος. καὶ οἰόθεν [6] οἶος, ἐκ μόνου μόνος, ὅπερ [7] ἴσον μόνος πρὸς μόνον.

'ΟΙ-

Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ οἳ ἔχον οἰήϊα νηῶν.

Quod *Schol.* interpretatur, οἴακας, πηδάλια. Od. M. 218:

— Νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νωμᾷς.

VILL. Certo scripsisse crederem *Apollonium* Οἰήϊα, τοὺς οἴακας, τὰ πηδάλια. ex *Scholiaste.* ad Il. T. 43, nisi aliud suadere videretur subjectum mox exemplum Οἰήκεσσιν. Itaque emendandum esse videtur: Οἰήϊα καὶ τοὺς Οἴηκας τὰ πηδάλια: ut affines duas Glossas una interpretatione explicuisse censeatur.

1 Εὖ οἰήκεσσιν. Il. Ω. 296. VILL.

2 Λώροις. Animadverte vocem Latinam, quae inter Graecas fidenter irrepsit. VILL.

3 Ὄϊες. Hanc vocem poëticam in *Xenophontis* Cyropaedia occurrere adnotavit *Sopingius* ad *Hesychium*, qui tamen *Apoll.* secutus, *Hom.* potius respexit Il. Δ. 433. Ψ. 31. Od. I. 184. 425 & 431. *Hesiodus* in *Theog.* 446:

Ποίμνας τ' εἰροπόκων ὀΐων. —

Ut dixit *Hom.* Od. I. 426. ὄϊες εἶρος ἔχοντες. Hinc Latinum *ovis.* Hanc vocem Atticorum esse propriam docet *Moeris*, ubi vide politissimum *Pierson.* VILL.

4 Οἰέτεας. De equis Il. B. 765:

Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. VILL.

5 Ὀϊζυρός. Sic in *Hesiodi Oper.* 637:

— Ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ.

Et in *Theog.* 214. Aerumnam veluti Deam ac Noctis filiam inducit:

— Καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν.

VILL. Ὀϊζυρὸς, Ὀϊζὺς tam obliquis casibus, quam rectis, saepe frequentavit Poëta. —

6 Οἰόθεν. Il. H. 39:

Ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος.

Et 226:

— Νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεται οἰόθεν οἶος.

VILL.

7 Ὅπερ. L. ὥσπερ.

1 Oi-

ΟΙ'ΚΟΙ. [1] ἐν φίλῳ, τῦτο δὲ ἰσοδυναμεῖ τὸ οἴκοθι.

ΟΙ'ΚΑΔΕ. [2] εἰς τὸν οἶκον.

ΟΙ'ΚΙ'ΑΣ. [3] πάντας τὰς κατὰ τὴν οἰκίαν. λέγει δὲ ὅτως, καὶ τὰς κατὰ τὸν οἶκον δὅλας.

ΟΙ'ΜΩΓΗ'. [4] ὀδυρμός.

ΟΙ'ΜΗΣ. [5] ᾠδῆς. ὅθεν κυρίως προοίμιον, τὸ πρὸ τῆς οἴμης.

ΟΙ'ΜΟΣ. ὁδός. ὅθεν καὶ τὰς κύκλω [6] τῆς ἀσπίδ☉, παρὰ τὸ ὡς ὁδῷ σείχειν τινὶ καὶ διαφέρειν ἀλλήλων, οἴμας εἶπεν.

—— Δίκα οἶμοι [7] ἔσαν μέλαν☉ κυάνοιο.

ΟΙ'ΝΟΠΑ. [8] μέλανα, οἰνώδη κατὰ τὴν χρόαν.

ΟΙ'Ο'Σ 'ΑΩ'ΤΩι. τῷ τῦ προβάτυ ἀνθῷ, τῦτ' ἔςι, ἐξ ἐρίυ περιβόλαιον. [9]

ΟΙ-

1 οἶκοι. L. Οἴκοι. Vid. *Hesych.* & *Schol.* ad Il. A. 113.

2 οἴκαδε. Frequenter occurrit in *Homero*.

3 οἰκίας. Lege οἰκῆας. *Hes.* οἰκείας· πάντας τὰς κατὰ γέν☉ προσηκόντας. Affert exemplum ex Od. Ξ. 4:

Κήδετο δ' οἰκήων, ὧς κτήσατο δῖ☉ 'Οδυσσεύς.

VILL. Notiones, quas huic formae contribuit *Apollonius*, probantur per Il. Ξ. 413. & Ξ. 366.

4 οἰμωγή. Il. Δ. 450. &c.

5 οἴμης. *Schol. Apoll. Rhod. Argonaut.* 161. Προοίμιον. φροίμιον. οἴμη γάρ, ἡ ᾠδή. Et in *Hesf.* ἄοιμον. ἄρρητον. VILL. οἴμης occurrit Od. Θ. 74. ubi *Schol.* οἴμης. ᾠδῆς, ἢ διηγήσεως, ὅθεν καὶ προοίμιον.

6 Κύκλω. Lege κύκλως. VILL.

7 Δίκα οἶμοι. Il. Λ. 24. VILL.

8 Οἴνοπα. Est epithetum maris, passimque apud *Hom.* occurrit. Et in *Hesiodi Oper.* 620:

Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

VILL.

9 Περιβόλαιον. Leg[e] [περιβο]λαίῳ. Addit exempl[um] ex Od. Α. 443:

ΟἸΣΤΙ'ΝΟΙΣΙ. [1] τοῖς ἐκ τῶν οἰσύας πλεκομένοις. ὁ δὲ Ἀπίων, γένος σχοινίου, ἢ λύγου.

ὈἸ'Ο'ΜΕΝΟΣ. [2] ἀντὶ τοῦ ὑπονοῶν, νομίζων.

ὈἸ'ΣΤΟΙ' [3] τὰ βέλη.

ΟἼΧΕΣΘΑΙ. [4] πορεύεσθαι.

ΟἸ'ΔΑΙ'ΝΕΙΝ. [5] οἰδάνειν ποιεῖ·

Οἰδάνει [6] ἐν στήθεσφι νόον. ——

ΟἸ'ΟΠΟ'ΛΩ. Ἀπολλόδωρος, ἐν ᾧ οἶες πολοῦνται. [7]

ΟἸ'Ω'ΘΗ. [8] ἐμονώθη.

ΟἸ-

Ἔνθ᾽ ὅγε πανύχιος, κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ.

Verwejus in *Hes.* pro ἱερῷ περιβολαίῳ, merito quidem legebat ἱερῶν; sed praefigenda est praepositio, & scribendum cum *Apollon.* ἐξ ἱερῶν, seu potius ἐξ ἱεροῦ περιβολαίῳ VILL. Conf. supra p. 187. v Ἄωτον.

1 Οἰσυΐνοισι. Respexit Od. Ε. 256. ubi legitur οἰσυΐνῃσι:

Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι.

Ex *Polluce* οἰσύαι sunt λύγοι. VILL. Eandem, quam *Apollonius*, lectionem Οἰσυΐνοισι, non tantum Codex servavit *Wratisl.*, sed secutus etiam videtur *Eustath.* p. 1533. v. 61. ἐν δὲ τοῖς σχολιασταῖς, γράφεται καὶ ὅτι ῥίπες οἰσύϊνοι, οἱ ἀπὸ κλάδων.

2 Οἰόμενος. Il. Ο. 728. &c.

3 Ὀϊστοί. Il. Ι. 550. Explicat *Hes.* ἐλαφρὸς, κοῦφος, φερητὸς, τόξευμα. In *Herculis Scuto*, 130. ὀϊστοὶ ῥιγηλοί. Vide doctissimam *Piersonii* animadversionem ad *Moerin*, voce ὀϊστός. VILL.

4 Οἴχεσθαι. Il. Ζ. 346. &c.

5 Οἰδαίνειν. Lege Οἰδάνει. οἰδάνειν ποιεῖ. VILL.

6 Οἰδάνει Il. Ι. 550. ubi στήθεσσι pro στήθεσφι. VILL.

7 Πολοῦνται. *Hes.* addit: ἢ μόνος τις πολεῖται, τουτέστιν, ἐρήμῳ χωρίῳ. Mallem intelligere, *in qua solae oves versantur*. Nam haud absimiliter pro deserto loco dicitur, μηλόβοτος χώρα. VILL. Ipsa forma Οἰοπόλος in obliquis casibus frequenter in *Homero* occurrit. Vid. e. c. Il. Ρ. 54. & *Od.* Λ. 573. ubi de nominis Etymologia disputant etiam *Scholl.*

8 Οἰώθη Il. Ζ. 1. Λ 401.

1 Οἰ-

Ὄλυμπος. [1] τινὲς, ὄρος Μακεδονίας.

Ὀλοφυδνόν. [2] ὀλοφυρτικόν.

Ὀλοοίτροχος. [3] ὁ Κομανὸς ἰδίως ἀποδίδωσιν, ὅλος τρέχων· ἐπεὶ στρογγύλος, καὶ παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ μὲν γὰρ τετράγωνος ἐνὶ μέρει ἐφάπτεται. ἢ ὀλοοίτροχος, ὅλος τροχώδης καὶ περιφερής. βέλτιον δὲ, ὥς τινες, τὴν ὀλοὸν γινόμενον ἐν τῷ τρέχειν, οἷον ὀλοθρευτικὸν καθ' οὗ ἂν ἐπενεχθῇ:

Ὀλοόφρονος. ὀλέθρια φρονοῦντος. δύναται καὶ ὀλοόφρων λέγεσθαι, ὁ ὑγιὴς [4] τὰς φρένας ἔχων.

Ὅμα-

Πάντα δὲ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.

Similiter & 460. & Κ. 289. at Ρ. 248:

— οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώϊα εἰδώς,

accipi potest pro perniciosis consiliis. Nam male hic Eumaeo imprecabatur Melanthius. Unde *Hes.* optime duos conjungit sensus, ὀλέθρια, & δεινὰ βουλεύματα, *id est*, astutias & perniciosa consilia; ubi respicit Od. Κ. 289:

Ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης.

VILL.

1 Ὄλυμπος. Variis casibus frequentissimum Poëtae. Glossa tamen ipsa vel mutilata vel ab imperito interpolatore profecta videtur. Stolidum enim fuerit rem certissimam & pervulgatam, *Olympum* fuisse montem Macedoniae, ita proponere, ut *nonnulli* tantum censuisse videantur: Τινὲς, ὄρος Μακεδονίας: nisi in integra olim glossa, certus quidam explicatus fuerit locus, in quo Ὄλυμπον alii pro *coelo* acciperent, alii autem pro *monte Macedoniae*. Cf. supra p. 20. seq.

2 Ὀλοφυδνόν. Il. Ε. 683. &c.

3 Ὀλοοίτροχος. Il. Ν. 137. Clarissimus autem *Alberti* mox pro repetito Ὀλοοίτροχος conjicit legendum ὀλότροχος; ut habet *Hes.* Legitur Il. Ν. l. l.

Ἀντικρὺ μεμαὼς, ὀλοοίτροχος, ὡς ἀπὸ πέτρης.

Etym. Πτολεμαῖος καὶ Ἀρίσταρχος ψιλοῦσι παροξύνοντες, ἀκούοντες τὸ ἐπὶ τὸ τρέχειν ὀλοόν. (Lege ὀλοὸν) ἐπίθεσις γὰρ τοῦ Ι περιττή. οἱ δὲ δασύνουσι, ἵν' ᾖ ὅλος τροχοειδὴς, καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀπέλεκτος. Δημόκριτος δὲ, τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. VILL.

4 Ὑγιής. Lege ὑγιεῖς. *Eusta-*

ʹΟΜΑΔΟΣ. [1] θόρυβος· παρὰ τὸ ὁμοῦ αὐδᾶν.

ʹΟΜΑΡΤΕΙ͂Ν. [2] συντυχεῖν.

ʹΟΜΙΛΟΣ. μάχη, [3] ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι κατ' αὐτήν. καὶ ὁμιλαδὸν, [4] τὸ ἐν συστροφῇ μάχεσθαι.

ʹΟΜΗ'Ν. ὁμοίαν·

— ʹΟμὴν [5] δ' ἀνιδέγμεθ' οἰζύν.

ʹΟΜΗ-

ſtathius Cleanthem ſequutus interpretatur: ὡς τὰ ὑπὲρ ὅλων φρονοῦντο, ἤγουν τῶν ὅλων φροντιστικόν, quum dicitur de Atlante, quem laudare potius quam vituperare videtur Poëta. Od. Α. 52:

ʹΑτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν. —

Idem de eodem Atlante uſurpatur, Od. Κ. 137. & ſic ſapientem Minoa vocat, qui cum Jove ſermones miſcebat. Od. Λ. 321:

Κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος. —

Sed Il. Β 723. de Philoctete:

ʹΕλκεῖ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ʹΥδρου.

Quod vertur.t *pernicioſi colubri*; ſed poſſet reddi, *prudentis*, *aſtuti*. Ipſe Jeſus Chriſtus dixit *Matth.* X. 16. γίνεσθε φρόνιμοι ὡς ὄφεις. VILL.

1 ʹΟμαδος. Il. Β. 96:

ʹΟμαδος δ' ἦν. —

In *Herculis Scuto* vſ. 155:

ʹΕν δ' ʹΟμαδός τε, Φόβος τ',
ʹΑνδροκτασίη τε δεδήει.

VILL.

2 ʹΟμαρτεῖν. *Heſ.* addit ἐπακολουθεῖν, συναθροίζειν. Pro eo ſaepe apud *Homerum* occurrit ἁμαρτεῖν, & variat Lectio. In *Heſiodi Oper.* vſ. 674:

— ʹΟμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ.

Quemadmodum *Homerus* dixit Il. Λ. 493. ἐπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. VILL Conf. excurſus ad Gloſſam ἁμαρτῇ.

3 Μάχη. Il Γ. 449:

ʹΑτρείδης δ' ἀν' ὅμιλον φοίτα θηρὶ ἐοικώς.

Alias ſumitur ſimpliciter pro *coetu*, *turbâ*. VILL.

4 ʹΟμιλαδόν. Omiſſum eſt μάχεσθαι: nam reſpicit Il. Μ. 3:

— Οἱ δ' ἐμάχοντο
ʹΑργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. —

Heſiod. Herculis Sc., 170:

Τῶν καὶ ὁμιλαδὸν ἔσχες ἤισαν.

VILL. Quod omiſſum cenſet *Cl. Villoiſ.* verbum μάχεσθαι, ex perpetua fere Grammaticorum βραχυλογίᾳ, ab ipſo lectore eſt ſupplendum.

5 ʹΟμὴν δ'. Od. Ρ. 563. VILL.

ʹΟμην

ὌΛΥΜΠΟΣ. [1] τινὲς, ὄρος Μακεδονίας.

Ὀλοφυγνόν. [2] ὀλοφυρτικόν.

Ὀλοοίτροχος. [3] ὁ Κομανὸς ἰδίως ἀποδίδωσιν, ὅλος τρέχων· ἐπεὶ στρογγύλος, καὶ παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ μὲν γὰρ τετράγωνος ἑνὶ μέρει ἐφάπτεται. ἡ ὀλοοίτροχος, ὅλος τροχώδης καὶ περιφερής. βέλτιον δὲ, ὥς τινες, τὴν ὀλεὸν γινόμενον ἐν τῷ τρέχειν, οἷον ὀλοθρευτικὸν καθ' οὗ ἂν ἐπενεχθῇ.

Ὀλοόφρονος. ὀλέθρια φρονοῦντος. δύναται καὶ ὀλοίφρων λέγεσθαι, ὁ ὑγιὴς [4] τὰς φρένας ἔχων.

ὈΜΑ-

Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.

Similiter δ. 460. & κ. 289. at ρ. 248:

— οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώϊα εἰδώς,

accipi poteſt pro perniciofis conſiliis. Nam male hic Eumaeo imprecabatur Melanthius. Unde *Heſ.* optime duos conjungit ſenſus, ἀλήθεια, & δεινὰ βουλεύματα, *id eſt*, aſtutias & perniciofa conſilia; ubi reſpicit Od. κ. 289:

Ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης.

VILL.

1 Ὄλυμπος. Variis caſibus frequentiſſimum Poëtae. Gloſſa tamen ipſa vel mutilata vel ab imperito interpolatore profecta videtur. Stolidum enim fuerit rem certiſſimam & pervulgatam, *Olympum* fuiſſe montem Macedoniae, ita proponere, ut *nonnulli* tantum cenſuiſſe videantur: Τινὲς, ὄρος Μακεδονίας: niſi in integra olim gloſſa, certus quidam explicatus fuerit locus, in quo Ὄλυμπον alii pro *coelo* acciperent, alii autem pro *monte Macedoniae*. Cf. ſupra p. 20. ſeq.

2 Ὀλοφυδνόν. Il. Ε. 683. &c.

3 Ὀλοοίτροχος. Il. Ν. 137. Clariſſimus autem *Alberti* mox pro repetito Ὀλοοίτροχος conjicit legendum ὀλοίτροχος; ut habet *Heſ.* Legitur Il. Ν. l. l.

Ἀντικρὺ μεμαὼς, ὀλοοίτροχος, ὣς ἀπὸ πέτρης.

Etym. Πτολεμαῖος καὶ Ἀρίσταρχος ψιλοῦσι παροξύνοντες, ἀκούοντες τὸ ἐπὶ τὸ τρέχειν ὀλεόν. (Lege ὀλοόν) ἐπίθεσις γὰρ τῆς Ι πέρατι. οἱ δὲ δασύνουσιν, ἵν' ᾖ ὅλος τροχοειδὴς, καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀπέρακτος. Δημόκριτος δὲ, τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. VILL.

4 Ὑγιής. Lege ὑγιεῖς. *Euſta-*

ʼΟΜΟΙΙ´ΟΥ ΠΟΛΕ´ΜΟΙΟ. [1] οἱ μὲν γλωσσογράφοι, τοῦ κακοῦ· ἀπίθανον δὲ τοῦτο. Ὅμηρος γὰρ πᾶσι τὸ ὁμοίως συμβαῖνον, ὁμοίιον λέγει· ὡς καὶ τὸ γῆρας, καὶ τὸν θάνατον, οὕτως οὖν καὶ τὸν πόλεμον. ὅτι μὲν γὰρ τὸ γῆρας·

Ἀλλά σε γῆρας [2] τείρει ὁμοίιον. —

ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου, [3] ἐπεὶ κατὰ πλεῖον περὶ πάντας ἐστίν.

ʼΟΜΟΣΤΙΧΑ´ΕΙ. [4] ὁμοστιχεῖ.

ʼΟΜΟΙΩΘΗ´ΜΕΝΑΙ. [5] ὁμοιωθῆναι, ἐξισωθῆναι.

ʼΟΜΟ´ΡΞΑΤΟ. [6] ἀπεψήσατο.

nuntur nudae, fine interpretatione; fed quod mox fubjicitur σημαίνει δὲ καὶ &c., id, ego vix video quomodo pertinere poffit ad nomen Ὁμοκλή. Excidiffe videtur verbum Ὁμοκλεῖν, cujus varias formas ufurpavit Poëta.

1 Ὁμοιΐου πολέμοιο. *Hef.* τοῦ ὁμοῦ εἶναι ποιοῦντος, ἐν ᾧ ὅμοιος πᾶσι καὶ ἴσος ὁ κίνδυνος. Quem fenfum ut confirmet, affert verfum *Hom.*, ubi eadem fententia exprimitur Il. Σ. 309:

Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.

Vill. Ὁμοίιον πόλεμον variis locis dixit *Homerus*. e. c. Il. I. 440. &c.

2 Ἀλλά σε γῆρας. Il. Δ. 315. Vill.

3 Θανάτου. Refpexit Od. Γ. 236:

Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίιον οὐδὲ θεοί περ
Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν. —

Qui verfus etiam probat mortem pariter omnibus accidere; cum eam ne ipfi quidem Dii a charo capite depellere valeant. *Schol.* in Od. Γ. 236: Ὁμοίιον. τὸν ὁμοίως ἐπὶ πάντας κατὰ φύσιν ἐρχόμενον. Vill.

4 Ὁμοστιχάει. Il. Ο. 635:

Ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσι
Αἰὲν ὁμοστιχάει. —

Vill.

5 Ὁμοιωθήμεναι. Il. Α. 187. &c.

6 Ὁμόρξατο. Non extat apud Homerum. Sed ὁμορξάμενος, Od. Θ. 88:

"ΟΜΩΣ Δ' ΟΥ ΛΗ'ΘΕΤΟ ΧΑ'ΡΜΗΣ [1] εἰώθα-μϑρ ἀποφαίνεσθαι λέγοντες· [2] κακοπάθειαν μϑρ ἔχἐ ἡ καρτερία, ὅμως ἐκ ἀποχετέον. ταύτlω φημὶ τ δύ-

Δάκρυ' ὀμορξάμϑρ⁰. — Et Λ 529. ὀμορξαμϑροι At-que Il Σ 124 ὀμορξαμϑρlω. Demum Il. Ε. 416:

— 'Αμφοτέρηςιν ἀπ' ἰχῶρ' χειρὸς ὀμόργνυ.

Vide Clarissimos viros, *Ruhnken.* ad *Timaeum* v. ἐξομοργνύμϑροι, *Oudendorp.* ad *Thom. Magistr.*, & *Pierson.* ad *Moerin* in ὀμόρξασθαι. VILL. Quod in *Homero* non exstare credidit Cl. *Villois.* referri tamen poterit ad Il. Β 269. Od. P. 304 & Σ 198 ubi, quod nunc edi solet ἀπεμόρξατο & ἀπομόρξατο, divisis olim formis legi potuit, ἀπ' ὀμόρξατο.

1 "Ομως δ' ὐ λήθετο χάρμης. Glaucus a Teucro vulneratus e muro desiliens furtim se subduxit, ne a Graecis conspectus derideretur, eorumque superbiam augeret. Quod cum cerneret Sarpedon, Glauci socius, dolore quidem affectus fuit; sed, ut addit Poëta:

— "Ομως δ' ὐ λήθετο χάρμης.

Alii ὁμῶς legunt, & explicant *similiter*, id est, non recessit a pugnâ, quemadmodum fecerat Glaucus, non ejus exemplum secutus est. Alii ὅμως interpretantur *verumtamen*, ut sit sensus: *verumtamen* *ideo non recessit a pugna*; qui sensus mihi probabilior videtur. Objiciunt τὸ ὅμως nunquam apud *Homerum* in hâc significatione, sed semper ejus loco τὸ ἔμπης, usurpari. At tum hic esset, ut multae aliae, vox τῶν ἅπαξ λεγομϑρων. Et Od. Ν. 405. legitur ὅμως quod a quibusdam exponitur *verumtamen*:

Αὐτὸς ᾗ πρώτιςα συβώτην εἰσαφικέσθαι,

"Ος τοι ὑῶν ἐπίυρος· ὅμως δέ τοι ἤπια οἶδε.

Quin & *Hesiodus*, cujus phrasis, ut & aetas, proxime ad *Homericam* accedit, quique iisdem ferme verbis utitur, habet ὅμως pro *verumtamen*. Scilicet *Oper*. *vs.* 20:

"Ητε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρἐ.

Omnis difficultas oritur ex varietate lectionis. Nam ὅμως cum accentu acuto significat πλὴν, ἔμπης, id est, *verumtamen*; ὁμῶς cum circumflexo notat ὁμοίως, *similiter*, *pariter*:

"Ον τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,

ait idem *Hesiodus Oper.* v. 3. VILL.

2 Λέγοντες. Affert exemplum ex communi usu petitum, ut ostendat τὸ ὅμως usurpari pro *verumtamen*. VILL. mox ex *Apogr.*

δύναμιν μὴ γινώσκειν τὸν Ποιητὴν, ἀλλ' ἀεὶ [1] τοῦ ἔμπης αὐτὴν ἐκφέρει. ὥστε εἰ μὲν ὁμῶς περισπωμένως, ἔστιν ὁμοίως. τὸ δὲ βαρυτόνως, ἔμπης, ὅμως. [2] ἵν' ᾖ τοιοῦτος ὁ λόγος· Σαρπηδὼν δ' ἤχθεσθη μὲν τοῦ Γλαύκου ἀπιόντος, ὅμως οὐκ ἀπέστη τῆς κατὰ τὴν μάχην ἀρετῆς.

ὌΝΑΡ. ὄνειρος·

— Καὶ γάρ τ' ὄναρ [3] ἐκ Διός ἐστιν.

ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν, ὅ ἐστιν ὠφελεῖν. ἀρσενικῶς δὲ Ὅμηρος, [4] ἢ παρὰ τοῦτο, ἢ παρὰ τὸ ὂν εἴρειν, τουτ' ἐστι, τὸ ὑπάρχον λέγειν.

ὈΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ. ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολύμυθος. [5]

Apogr. Montfauc. dedi ὅμως, cum editio prior, manifesto errore, haberet ὤμως.

1 Ἀεί. Post ἀεὶ, adde διά. Διὰ τοῦ ἔμπης VILL.

2 Ὅμως. Hîc, ut passim alias, subauditur δηλοῖ. VILL. Immo vero omnem Grammatici disputationem ita, si tanti est, constitue ὥστε τὸ μὲν ὁμῶς, περ ἐσ. ὁμοίως, τὸ δὲ ὅμως, βαρυτόνως, ἔμπης.

3 Καὶ γάρ τ' ὄναρ. Il. Α. 63. VILL.

4 Ὅμηρος. Post Ὅμηρος, deest aliquid, scilicet λέγει ὄνειρον. Reperitur ὄνειρον Il. Β 80. Od. Ζ. 49, &c. VILL. Levi emendatione sanandus esse videtur locus, ἀρσενικῶς δ' Ὄνειρος.

5 Πολύμυθος. Intelligit ὀνειροπόλον non esse hariolum, seu publicum somniorum interpretem, qui palam divinandi artem profiteatur; sed eum qui tantummodo de suorum somniorum explicatione sollicitus sit. Sic *Il.* Ε. 149. Eurydamas dici posset privatus interpres:

Υἱέας Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος·
Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους

Unde *Scholiastes Homeri* editus ab *Ant. Bongiovanni*. & ab *Alberti* laudatus: τὸ δὲ ὀνειροπόλον, οὐ σημαίνει τὸν ὀνειροκρίτην, ὥς τινες ἐξεδέξαντο . . . ἀλλὰ σημαίνει τὸν ὀνειροπολούμενον, τὸν κάτοχον ὀνείροις, καὶ θεατὴν ὀνείρω-

ὈΝΕΙΡΕΙΉΣΙ ΠΥΛΗΙΣΙ. ὁ μὲν Ἀπίων, τῆς Ὕπνου. [1] διὰ γὰρ τούτου ἐκπέμπονται. ἡμῖν δὲ φαίνεται κυρίως κατὰ τὸ μυθικόν.

ὈΝΕΙΑΤΑ. οἱ μὲν γλωσσογράφοι ψιλῶς ἀποδεδώκασι βρώματα, οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ' ἑτοίμως [2] πάντα τὰ ὄνησιν παρέχοντα.

ὌΝΕΙΑΡ. [3] ὠφέλημα.

ΟΝΘΟΣ. [4]

Ὄνθον [5] ἀποπτύων. —

καί·

Ἐκ δ' ὄνθου [6] βοέου κόπρον. [7] —

ὈΝΟΣΑΙΤΟ. ἐκφαυλήσειεν, [8] μέμψαιτο. καὶ ἐγκ-

νείρου εἰς αὐτὸν ἐλθόντος γεγονότα. At *Hes.* duos sensus habet: ὀνειροκρίτης. ἢ ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολύμυθος, καὶ διὰ τούτων τοῖς πέλας μαντευόμενος. ἢ ὁ κρίνων αὐτούς. VILL.

1 Τοῦ Ὕπνου. Subaudiendum est πύλησι Vel legendum ἐν τῷ βάθει τοῦ ὕπνου, cum *Schol.*, qui addit: διὰ γὰρ τούτου ἔρχεται ὄνειρος. Od. Δ 809:

Ἡδὺ μάλα κνώσσουσα ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι.

VILL. Omnino supplendum a lectore videtur πύλῃσι.

2 Ἑτοίμως. L. ἑτύμως, quod idem mendum. *Villois.* correxit infra V. Πόρκης; neque enim hic loci respici crediderim ad ὀνείαθ' ἑτοῖμα, quae multis locis sunt apud *Homerum*.

3 Ὄνειαρ. Il. X. 433. &c.

4 Ὄνθος. Omissa est glossa. *Hes.* Ὄνθον. κόπρον κτηνῶν, ἤτοι βόλβιτον. Vide *Thom.* M. in ὄνθος *Schol.* Ὄνθος. ἡ τῶν βοῶν κόπρος. VILL.

5 Ὄνθον ἀποπτύων. Il. Ψ. 781. VILL.

6 Ἐν δ' ὄνθου. Il. Ψ. 777. VILL.

7 Κόπρον. Lege cum *Homero* πλῆτο. Nam hic κόπρος est glossa τοῦ ὄνθος, quae suo loco mota fuit. VILL.

8 Ἐκφαυλήσειεν. Lege ἐκφαυλίσειεν. Il. Δ. 539

Ἐνθά

ὀνοςάμϑυος, [1] ἐκφαυλίσας.

ὈΝΟΜΆΚΛΥΤΟΣ. [2] Ἄλτης. τῷ ὀνόματι ἔνδοξος.

ὈΞΥΟΈΝΤΙ. ὁ μϑὺ Ἀπίων, ὀξεῖ ἔγχεϊ. ὀξυόεντι ἢ, ὀξυΐνῳ. [3]

ὌΠΑΤΡΟΣ. ἐ αὐτῷ πατρός τινι γεγονὼς, οἷον ἐν τῷ Μ τῆς Ἰλιάδος·

> Καί οἱ Τεῦκρος [4] ἅμ' ἤε κασίγνητος καὶ ὄπατρος. [5]

ὈΠΑΖΌΜΕΝΟΣ. ἐπὶ μϑὺ ἐ κατεπειγόμϑυος·

Χει-

> Ἔνθά κεν ὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών.

VILL.

1 Ὀνοςάμενος. Lege ὀνοςάμϑυος. Il. Ω. 439:

> Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοςάμϑυος μαχέσαιτο.

VILL.

2 Ὀνομάκλυτος. Il. Χ. 51:

> Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὄνομα κλυτὸς Ἄλτης.

Duplex est Lectio. Alii enim separatim legunt ὄνομα κλυτός: alii cum *Apollonio* & *Scholiaste* volunt ὀνομάκλυτος conjunctim. Quidam etiam scribunt cum accentu in ultima, ὀνομακλυτός. VILL.

3 Ὀξυΐνῳ. Post ὀξυΐνῳ, apposite addit *Hes.* ὀξύα ἢ, εἶδος δένδρυ. Sic & *Schol.* Ὀξεῖ ἢ ἀπὸ ὀξύας, εἴδυς δένδρυ, κατεσκευασμϑύυ. Il. Ε. 50:

> Ἀτρείδης Μενέλαος ἕλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

Ὀξύα est arbor, sic dicta, quod folia habeat spinosa & in acutum desinentia. Vide *Theophrasti Histor. Plant.* III. 3. VILL.

4 Καί οἱ Τεῦκρος. Il. Μ. 371. VILL.

5 Ὄπατρος. Teucer quidem ex eodem patre, sed non ex eadem matre natus erat. Ideo, in Ajace Flagellifero Sophoclis, se ipsum vocat, vs. 1037:

> Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίυ νόθον.

Extat & ὄπατρος Il. Λ. 257:

> Ἤτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον.

VILL.

Χειμάῤῥους [1] κατ' ὄρεσφιν ἐπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, οὐχ, ὡς Δημήτριος ὁ Πύκτης, πληρούμενος, ἐπὶ δὲ τοῦ περιχειρισάμενος·

Αὐτὰρ ἐγὼ [2] κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον. ἐπὶ δὲ τοῦ κατεπείγεσθαι πάλιν·

— Χαλεπὸν [3] δέ σε γῆρας ὀπάζει.

ἐπὶ δὲ τοῦ περιεποίησαν, ὤπασαν. [4]

ΟΠΑ'ΩΝ. ἀκολούθων. [5] εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἕπεσθαι, ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

— Ἄμ' Ὀπάονα, [6] καὶ Μελάνιππον,

ΟΠΙΠΕΥ'ΕΙΣ. περιβλέπεις·

— Ὀπιπεύεις [7] δὲ γυναῖκας.

καὶ

1 Χειμάῤῥους. Il. Λ. 493. VILL.

2 Αὐτὰρ ἐγώ. Od. Κ. 59. Post αὐτὰρ, in nostro *Homero* legitur, δὴ τότ'. In *Hesiodi Theog.* v. 433:

> Νίκην προφρονέως ὀπάσαι καὶ κῦδος ὀρέξαι.

Et in *Oper.* v. 166:

> Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας.

Ubi ὀπάζειν, ut apud *Homerum*, significat περιποιεῖν καὶ διδόναι, ex interpretatione *Schol.* & *Apollonii* VILL.

3 Χαλεπὸν δέ σε. Il. Θ. 103. VILL.

4 Ὤπασαν. Legitur Il. Ζ. 157. Od. Ν. 121. & 305. VILL.

5 Ἀκολούθων. Recte *Hes.* ἀκόλουθος. VILL. Nomine ὀπάων cum saepius usus est *Homer.*, tum vero ducta est haec Glossa ex *Schol.* ad Il. Θ. 263. qui interpretatur etiam ἀκόλουθος.

6 Ἄμ' Ὀπάονα. Dicitur Ἀμοπάονα conjunctim. Il. Θ. 276:

> Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα, καὶ Μελάνιππον.

VILL.

7 Ὀπιπεύεις δέ. Od. Τ. 67. Pro ὀπιπεύεις in nostro hodie *Homero* legitur, ὀπιπτεύεις; ut Il. Δ. 371:

> — Ὀπιπτεύεις πτολέμοιο γεφύρας.

VILL. Eandem forman legit etiam Il. Δ. 371. Auctor observationis in *Etymol.* p. 627. 755.

1 Παρ-

καὶ παρθενοπίπας, [1] ὁ παρθένους περιβλεπόμενος.

Ὀ Π Η Δ Ε Ι'. [2] ἀκολουθεῖ.

Ὄ Π Ι Δ Α. ἐπιστροφὴν καὶ ἐντροπήν·

Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες. [3] —

Ὀ Π Λ Ο'Τ Ε Ρ Ο Σ. [4] ὁ κατὰ τὴν σύγκρισιν νεώτερος.

Ὅ Π Λ Α. τὰ πολεμικὰ λέγει, καὶ τὰ τῆς νεὼς σχοινία, [5] καὶ τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα. [6]

Ὀ Π Ο'Σ.

1 Παρθενοπίπας. Est epithetum Paridis Il. Λ. 385:

Τοξότα λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα.

Quidam interpretantur, *virginum deceptor*; ὁ τὰς παρθένους ἀπατῶν, ut habet *Hesychius* in vocem παρθενοπίπας, ubi male ἀγαπῶν legit *Jens*, repugnante *Photii Lexico Manuscripto*, *Suidâ*, & ipso *Hes.*, qui simplex ὀπίπας exponit ἀπατεῶν, ἢ ἀπατῶν. VILL.

2 Ὀπηδεῖ *Il.* Ε. 216. Uberior *Apollonii* de hac forma disputatio servata nobis est ab *Etymol.* *p.* 627. *vs.* 10-23.

3 Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες. Od. Ξ. 82. Lege φρονέοντες. Sic *Hesiod.* in *Oper.*, *v.* 249:

— Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.

4 Ὀπλότερος. Sic Il. Β 707. comparatione habita inter Podarcen & Protesilaum, dicit:

Ὀπλότερος γενεῇ. —

Habet superlativum ὀπλοτάτη Od. Η. 58. & *Hesiod. Theog.* v. 137:

Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.

VILL.

5 Σχοινία. Legitur Od. Β. 430:

Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν.

Sic Virgilius Aeneid. V. 15. de Palinuro:

Colligere arma jubet. VILL.

6 Ἐργαλεῖα. Apud *Hes.* τὰ τῆς νεὼς σχοινία, καὶ τὰ χαλκευτικά. Omissum est ἐργαλεῖα, quod ex *Apollonio* restitue. Respexerunt scilicet duo Lexicographi Od. Γ. 433. ubi faber venit:

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης.

VILL. Singulas, quae hic proponuntur, significationes, eodem ordine, Homericis exemplis probat, vel integriore *Apollonio*, vel alio certe, nescio cujus, lexico usus Homerico *Etymol.* p. 628. v. 14-21. Ex eodem fonte sua derivavit *Hesych.*, ubi *Homerum* & *Etymolog.* neglexerunt interpretes.

ʼΟΠΟ΄Σ. τὸ τῶν δένδρων δάκρυον. ὅθεν καὶ σμύρνα καὶ λίβανος οὕτως λέγεται. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ ἡ ὀπώρα λέγεται, ὅτι ὀπὸς αὐτὴν ὠρεῖ, τοῦτ᾽ ἔστιν φυλάσσει. οὐκ ἀπιθάνως μὲν οὖν· τὸ γὰρ καθολικὸν τοιοῦτόν ἐστιν. ὀπὸς γάρ ἐστι ἀπὸ τοῦ ἐπεῖναι κατὰ τὴν ἀποτομήν. [1] ἰδικῶς μέν τοι Ὅμηρος οἶδεν ὀπόν τινα λεγόμενον, ὡς ὅταν λέγει·

Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ὀπὸς [2] γάλα λευκόν. ——

ʼΟΠΥΙ΄ΕΙΝ. [3] ὁ μὲν Ἀπίων, ὁμιλεῖν, [4] οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ τὸ κατὰ νόμους γυναῖκα συνοικεῖν ἀνδρί. καὶ γὰρ δάμαρ, ἡ γυνὴ, παρὰ τὸ δεδαμάσθαι ὑπὸ ἀνδρός.

ʼΟΠΩΠΗ΄. ἐντροπὴ, ἡ πρόσοψιν. [5]

ʼΟΡΣΟΘΥ΄ΡΗ. Ἀπίων, θύρα ὑψηλὴ, δι᾽ ἧς ἐστι κατα-
βαί-

1 Ἀποτομήν. *Etymol.* habet ἐπιτομήν. VILL.

2 Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ὀπός. Il. E. 902. *Hes.* πυτία, *id est*, coagulum; βοτάνη τις, δι᾽ οὗ πήγνυται τὸ γάλα. καὶ τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, καὶ τὸ γαλακτῶδες ἐν τῇ συκῆς ἀνιέμενον. Il. E. 902:

Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐόν. —

Apud *Nicandrum* in *Theriac.* ὀπὸς dicitur γλαγόεις. Vide *Moerin Atticistam*, & ad eum doctissimos Interpretes. VILL. Comparandus praesertim, qui eadem fere habet, *Etymol.* p. 628. v. 39.

3 Ὀπυίειν. Vide *Moerin*, & *Polluc.* V. 92. VILL. Ὀπυιόμενος. Ὀπυιέμεναι, aliasque hujus verbi formas variis locis habet *Homerus*.

4 Ὁμιλεῖν. Hic est rem & consuetudinem Veneream habere. *Julius Pollux*, V. 15. ubi verba hac in re usitata colligit: ἐπὶ δὲ τούτων (τῶν ἀνθρώπων) ἐρεῖς, ὁμιλῆσαι, μιχθῆναι, διαλεχθῆναι, ἐντυχεῖν, πλησιάσαι. Vide *Berglerum ad Alciphronem*, p. 153. VILL.

5 Πρόσοψιν. Lege πρόσοψις. Il. Γ. 97:

Ἀλλ᾽ εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.

VILL.

ταβαίνοντος [1] ὀρούσαι, ὅ ἐστιν πηδῆσαι, ἢ ἀνιόντος πηδῆσαι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βαθμοὺς [2] καὶ ὁ Μελάνθιος διὰ τῆς ὀρσοθύρης ἀνέβη· ὁ δὲ Εὔμαιος καὶ Φιλοίτιος, κατὰ τὴν ἔξω παρείσοδον.

ὈΡΕΣΚΩΊΟΙΣΙ. οἱ μὲν Κένταυροι ἐπιθετικῶς εἰσιν εἰρημένοι. ὁ δὲ Ἀπίων διχῶς φησι, ὀρεσιοίκων, ἢ ὀρεσικοιτῶν. οἱ γὰρ οἶκοι [3] οὐκ ἔγκειται. παρὰ δὲ τὸ κεῖσθαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι, δύναται εἶναι Ἰακῶς. καὶ γὰρ διὰ τοῦ ΕΙ εἴρηκεν, ὀρεσκείοις. [4] καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ κώδιον, οἱονεὶ κοιτίον, ὥστε καὶ κώας διὰ τοῦτο. [5]

εὐ-

1 Καταβαίνοντος, & infra ἀνιόντος. Mallem καταβαίνοντα, & infra ἀνιόντα. VILL.

2 Βαθμούς. *Hes* explicat πᾶσα θύρα, μὴ ἔχουσα τὸν βαθμὸν πρὸς τῇ γῇ, ἀλλ᾽ ἀπέχουσα τοῦ ἐδάφους, οἷον θυρίς, ἢ θύρα εἰς ὑπερῷον ἀνάγουσα. Od. χ 132:

Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν᾽ ὀρσοθύρην ἀναβαίη.

Vide *Etym.* & *Eustath.* VILL. Ὀρσοθύρη, pro qua, teste *Etymol.*, *Apollodorus* Ὀρσορύχη, *Crates* autem Ὀρθοθύρη scribere jubebant, opponitur τῇ ὁδῷ ἐς λαύρην, *viae ad angiportum*, sive *vicum*. Od. χ. 126. Posteriorem vero hanc, in gravissima Procorum clade, Ulyssis jussu servabant Eumaeus & Philoetius, per priorem autem illam in thalamum adscendebat, arma Procis petiturus, Melanthius. Conf. l. l. vs. 129. 142. &c.

3 Οἶκοι. *Strabo* L. VIII. (p. 564. Ed. Alm.) derivat ἀπὸ τῶν κώων, *id est*, κοιλωμάτων, *cavernis*. Fortasse pro οἱ γὰρ οἶκοι, legendum, τὸ γὰρ οἶκοι. VILL. *Eustath.* de hac eadem forma disputans, p. 318. extr. Κῶς ἐλέγετο καὶ Ὄρυγμά τι ἐν Κορίνθῳ . . . ἡ δὲ τοιαύτη λέξις δοκεῖ καὶ τοῖς ὀρεσκῴοις ἐγκεῖσθαι &c. quae eo notavi, ut intelligatur, qua mente scripserit *Apollonius*, οἱ γὰρ οἶκοι οὐκ ἔγκειται, scilicet τοῖς ὀρεσκῴοις.

4 Διὰ τοῦ ΕΙ εἴρηκεν ὀρεσκείοις. An esset varians lectio pro ὀρεσκῴοισι? Il. Α 268:

Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι. —

Et sic legeret *Apollonius* ὀρεσκείοις? An scribendum, διὰ τοῦ Ι εἴρηκεν ὀρεσκῴοις? Nam hoc per ι scribitur, cum occurrat *iota* subscriptum in ὀρεσκῴοις. VILL. Placet omnino ratio posterior.

5 Διὰ τοῦτο Post διὰ τοῦτο supple εἰρῆσθαι, quod omissum putem. VILL.

1 Δι-

εὐλόγως οὖν καὶ τὸ ὀρεσκῴοισι, ὀρεσκοίτοις ἂν εἴη.

ὈΡΕ´ΞΑΤΟ. ὥρμησεν. οἱ δὲ, διέβη [1] εἰς τὸ καταστρέφειν. ὀρέγειν γὰρ, εἰς τὸ [2] ἐκτείνειν. ὁ δὲ διαβαίνων, ἐκτείνει τὰ σκέλη.

ὈΡΙΝΕ. γενικῶς τὴν ψυχὴν ἐκίνησε διὰ τὸν λόγον· [3] οὐκ ἐρωτικῶς νῦν, ἀλλ' ὀργίλως.

ὈΡΕ´ΧΘΕΟΝ. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις·

Πολλοὶ βόες ὀρέχθεον. [4] —

τινὲς οὖν εἶπον ἀπὸ τοῦ ὀρύειν συνεσχηματίσθαι, ὅ φασιν εἶναι, τὸ μετὰ θορύβου τὴν σφαγὴν ὑπομένειν.

ὈΡΗΚΤΗΣΙ ΜΕΛΙΉΙΣΙ. αἷς ὀρέγειν χρῶνται, ὅτι

1 Διέβη Fortasse, καταστρέφει εἰς τὸ διέβη. Respexit Il. N. 20:

Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ.

Quem egregium versum expressit *Pindarus Pythior.* III. Βάμετι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν, &c. ubi *Aristarchus legit* τετάρτῳ. VILL. Conjectura Cl. *Villois.* non video, quomodo locum tueri possit; Forte scripsit *Apollon.* Οἱ δὲ διέβη εἰς τὸ καταστρέχειν. —

2 Εἰς τό. Pro εἰς τὸ mallem ἐστί. Διαβὰς est *extensis & divaricatis cruribus stans.* Il. M. 458:

Εὖ διαβὰς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.

Quod imitatus est *Tyrtaeus de bellicâ virtute*, v. 16:

Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

Unde recte *Apollonius*: ὁ δὲ διαβαίνων, ἐκτείνει τὰ σκέλη. VILL.

3 Διὰ τὸν λόγον. Mallem διὰ τοῦ λόγου. Respicit Il B. 142:

Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.

VILL.

4 Ὀρέχθεον. Il. Ψ. 30. Sic versus integer legitur:

Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. —

Hes. interpretatur: ἐστέναζον, ἐμυκῶντο, ἐβρύχοντο. Quam explicationem ex *Apollonio* excidisse putem, & restituendam esse post τῶν πεποιημένων. VILL. Multis locis Glossas jam vidimus nulla interpretatione explicatas. Conf. *Ernesti Canon*, VIII.

1 Δι-

ὅτι ἐν τῷ συνίςαϑαι ἐκ[κλ]είνοντες τὰ δόρα, [1] ἐκ χειρὸς πλήσοντες, [2] ὅπερ ἔπαινον τ̃ μαχομένων συνίςησι.

'ΟΡΙ'ΝΕΤΟΝ. δυϊκῶς. ὥρμων, ἐκίνου. [3]

'ΟΡΘΟΚΡΑΙΡΑ'ΩΝ. ὀρθοκεράτων. λέγεται δὲ ἐπὶ τ̃ νεῶν· [4] ποτὲ δ' ἐπὶ τ̃ βοῶν. ἔνιοι δὲ, ὀρθοκεφάλων, διὰ τὸ ὀρθότρυμνον σημαίνει. ἐχημάτισαι ἢ ἀπὸ τ̃ κάρα. τούτοις δ' ἀντίκειται [5] βοῶν ὀρθοκεράτων.

'ΟΡΟ'ΥΕΙΝ. [6] ὁρμᾶν.

'ΟΡΘΩΘΕΙ'Σ. [7] διαναςὰς, οἷον διαναςήσας ἑαυτόν.

'ΟΡΟ'Ν.

1 Δόρα. Lego δόρατα. VILL.

2 Πλήσοντες Pro πλήσοντες lege πλήσουσι, vel πλήσοντες μάχονται. Il. Β. 543:

> Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι.

VILL.

3 'Εκίνων. Addit exemplum *Hes* deprompτum ex Il Ι. 4:

> Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα.

VILL.

4 Νεῶν De navibus, Il Σ. 3. & Τ. 344:

> — Προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων

De bobus, Il Θ 231:

> Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων

Et eodem sensu Il. Σ. 573, atque Od. Μ. 348

5 'Αντίκειται. Fuit cum legerem: τοῦτο ἢ κεῖται ἀντὶ τ̃, βοῶν ὀρθοκεράτων. Ex *Sophocle* citatur apud *Polluc.* ὀρθόκερως φρίκη. VILL. Sententia *Apollonii* huc fere redit: Τούτοις δὲ, *his vero*, qui 'Ορθοκραιράων interpretantur 'Ορθοκεφάλων, ὀρθοπρύμνων, & nomen adeo ducunt a Κάρα *caput*, his igitur ἀντίκειται, *obstat*, quod de bobus interpretantur multi, 'Ορθοκεράτων. ἀντίκειται βοῶν ὀρθοκεράτων *Schol.* ad *Il* Θ. 232. 'Ορθοκραιράων. ὀρθὰ κέρατα ἐχόντων. Conf. *Hesych. h. v.*

6 'Ορύειν. Multis locis ac variis formis adhibuit Poëta.

7 'Ορθωθείς Il Β 42:

> Ἕζετο δ' ὀρθωθείς. —

Et Il. Κ 21:

> 'Ορθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα.

VILL.

1 'Ορόν.

'ΟΡΟ'Ν. [1] ὁ μὲν Ἀπίων, ἐν ἀνθ' ἑνὸς, γάλα. οὐκ ἔστιν δέ· ἀλλ' ἡ ὑδατώδης ὑπόστασις τοῦ γάλακτος, ὀρὸς λέγεται·

Καί κεν ὀρὸν [2] πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.

εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξορούειν τοῦ γάλακτος, [3] διὰ τὴν ὑγρότητα χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ γάλακτος λαμβάνειν.

"ΟΡΠΗΚΑΣ. [4] κλάδους, παρὰ τὸ ὁρμᾶν.

"ΟΡΦΝΗ. σκοτία. ἔνθεν εἰρῆσθαί φασι καὶ τὸν ὀρφανὸν μεταφορικῶς, τὸν ἐν σκότει ὥσπερ ὄντα, [5] τῶν γονέων ἐστερημένον.

ΟΡΘΙΑ.

— Ἤϋσε θεὰ [6] μέγα τε δεινόν τε,
Ὄρθια. —

ὁ

1 'Ορόν. Dicitur pro ὀῤῥὸν, quod alii *serum*, alii *cremorem* lactis interpretantur, & *Aristoteles*, *Histor. Animal.* l. III. definit ἰχῶρα ὑδατώδη. Occurrit & Od. I. 222:

— Ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα.

VILL.

2 Καί κεν ὀρόν. Od. P. 225. VILL.

3 Γάλακτος. Post ἐξορούειν τοῦ γάλακτος, fortasse hic addendum καὶ. VILL.

4 "Ορπηκας. In *Hesiodi* Oper. v. 466. sumitur pro *stimulo*:

— Ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι.

At in Eurip Hippol. v. 221. accipitur pro *jaculo*:

Καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι Θεσσαλὸν ὄρπακα.

VILL. Nomine usus est Homerus *Il.* Φ. 38.

5 "Οντα Hes. 'Ορφαναία, seu potius 'Ορφναία νυκτερινὴ, σκοτεινή. ὅθεν καὶ ὀρφανὸν εἰρῆσθαι, τὸν ἐν σκότει ὄντα. Apposite addit *Apollonius*: τῶν γονέων ἐστερημένον. Quod cum non cognitum fuisset, male apud *Hes.* duobus in locis ὀρφανὸν emendatum fuit in ὀρφνόν. VILL. 'Ορφνὴν nusquam dixit *Homerus*, sed pertinet Glossa ad memoratam ab *Hesych.* formam, νύκτα 'Ορφναίην Il. K. 83. Conf. *Etymol.* p. 634. v. 28.

6 Ἤϋσε Θεά. Il. Λ. 11.

ὁ μὲν Ἀρίσαρχος, ἀνατεταμένως· ὁ δὲ Ἀρχιγένης μᾶλλον ὀρθά.

ὌΡΧΟΣ. ἡ ἐπίστιχος φυτεία, ἢ ἡ κηπεία· ἔντινα[1] ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ ὀρωρύχθαι τὴν γῆν. ὁ βόθρος, οἱονεὶ ὀρυχέσι[2] ὢν, εἰς ὃν καταβάλλεται τὸ φυτόν. ὄρχατος δὲ, οἱονεὶ ἔρχατος, διὰ τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτοῦ[3] τὸν κῆπον.

ὌΡΧΑΜΟΣ.[4] ἡγεμὼν· παρὰ τὸ ἐπέρχεσθαι τὰς τάξεις τῶν ὑποτεταγμένων, οἱονεὶ ἔρχαμος.

ὈΡΩΡΈΧΑΤΟ.[5] ὁρμημένοι ἦσαν.[6]

ΟΣΣΕ.[7] ὀφθαλμοί.

ὌΣΣΑ.[8] κληδὼν, φήμη ἐκ θεοῦ· ὅθεν καὶ οἱ Ἀττικοὶ ἐττεύε-

1 Ὄντινα. Lege ἥντινα; nisi cum *Hes.* scribas, ὁ κῆπος pro ἡ κηπεία. Vel legendum inverso ordine, ἡ κηπεία, ἢ ὁ βόθρος, οἱονεὶ, &c. ὄντινα, &c. Od. Η. 127:

Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον.

In *Herculis Scuto*, vs. 296:

— παρὰ δέ σφισιν ὄρχος Χρύσεος ἦν. —

VILL. Ὄντινα referri oportet ad ὄρχος.

2 Ὀρυχέσι. Lege ὀρυχός τις. Vocabulum confictum ut propius alludat. Etym. Ὄρχος ἐστὶν ὁ βόθρος εἰς ὃν ἐντίθεται τὰ φυτὰ πρὸς μοσχείαν. παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὀρυχόν τινα ὄντα. ὄρχατος δὲ, ἡ ἐπίστιχος φυτεία, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. VILL.

3 Δι' αὐτοῦ. Posset & legi διὰ αὐτὸν τὸν κῆπον, pro δι' αὐτοῦ. Unde commodus exurgeret sensus; sed nihil temere muto. VILL. Unice vera videtur Cl. *Villois.* conjectura.

4 Ὄρχαμος. I. Β. 837. &c.

5 Ὀρωρέχατο. Il. Λ. 26:

Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν.

Et ὀρωρέχαται Il. Π 834:

— Ὠκέες ἵπποι Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. —

6 Ὁρμημένοι ἦσαν. Pro ὁρμημένοι lege ὡρμημένοι. Apposite addit *Hes.* ἢ ἐκτεταμένοι.

7 Ὄσσε. Saepissime in *Homero* occurrit.

8 Ὄσσα. Il. Β. 93:

— Με-

ὀτ]ευέεσθαι [1] λέγουσι, τὸ κληδονίζειν. ὀτ]ευομένη, [2] ἥτις ἐστὶν κληδονιζομένη.

Ὀ Σ Σ Ο΄ Μ Ε Ν Ο Σ. [3] ἤτοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων, ἢ κατὰ ψυχὴν προσδεχόμενος.

Ὀ Τ Ρ Η Ρ Ο Ί. ἐναργεῖς [4] καὶ ἐπεσταλμένοι. καὶ τὸ ὀτραλέως, ταχέως. καὶ παρ' ἀλλήλως αἶψα καὶ ὀτραλέως. [5] καὶ τὸ ὀτρύνειν, [6] ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἢ ἀπὸ

— Μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει.
Et Od Ω 412:

Ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ

Pro voce simpliciter accipitur in *Theogonia*, vs. 10:

— Στεῖχον περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι.

1 Ὀτ]ευέεσθαι. Recte ὀτ]ευέεσθαι. Nam quidam praeferunt ὀπιεύεσθαι, freti autoritate *Aelii Dionysii*, qui pro ὀτ]ευέεσθαι veteres dixisse ὀπιεύεσθαι tradit apud *Eustath.* Il. Ξ. p. 964. Doctissime, ut omnia, Clarissimus *Ruhnkenius* annotat, hunc errorem fluxisse ex *Aristophan. Lysistr.* vs. 597. ubi pro ὀτ]ευομένη δὲ κάθηται, *Dionysii* Codex perperam exhibuit ὀπιευομένη. Idem incomparabilis Criticus annotat pari fere mendo scribi in *Moeride Attic.* ὀπ]ευέεσθαι Sed in *Sangermanensi Codice Manuscripto* hujusce Lexicographi scribitur, ut legendum est, ὀτ]ευέεσθαι. Ejusdemque Codicis operâ hoc mendum, ut & plurima alia, in suâ Editione sustulit Clar. *Piersonius*. VILL.

2 Ὀτ]ευομένη. Ante hanc vocem omissum puto τὸ καί. Pro ἥτις legerem ἥτοι, seu κάθηται, ob *Aristophanis* versum, ὀτ]ευομένη δὲ κάθηται; vel potius σοφῆτις VILL.

3 Ὀσσόμενος. Vide quae supra annotavimus in κὰκ' ὀσσόμενος. VILL. Proxime spectat Glossa Od. A. 115. Ubi inter Procos sedet *Telemachus*,

Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν,

Schol. Ὀσσόμενος . . . προσδοκῶν ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων.

4 Ἐναργεῖς. *Clari*, *manifesti*; nullo sensu. Lege ἐνεργεῖς. Occurrit Od. A. 109:

Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες.

VILL.

5 Καὶ παρ' ἀλλήλως &c Legerim equidem una voce καὶ παραλλήλως, &c. Pertinet autem observatio ad Il. T. 317.

Δεῖπνον ἔθηκας
Αἶψα καὶ ὀτραλέως. —

6 Τὸ ὀτρύνειν Plurimis locis formisque habet *Homerus*.

1 Ὀτρυν-

ἀπὸ τοῦ παρορμᾶν. καὶ ὀτρυντὺς, [1] ἡ ἐπικέλευσις.

ὉΤΡΙΧΑΣ. [2] ὁμοιότριχας.

ΟΥ̓ΔΕΝΌΣΩΡΑ. [3] οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξια.

ΟΥ̓ΔΌΣ. ἐπὶ μὲν τοῦ βαθμοῦ τῆς θύρας·

Οὐδοῦ [4] ἐπαύλεως. —

καί·

— Ὑπέρβη [5] λάϊνον οὐδόν.

ἀπὸ τοῦ δι' αὐτὸν ὁδεύειν. ἐπὶ δὲ τῆς κοινῶς νοουμένης ὁδοῦ.

— Ἐπειὴ [6] φάσ' ἀρσφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν.

ΟΥ̓ΛΟΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ μαλακοῦ·

— Οὔλων [7] τε ταπήτων.

σημαίνει δὲ τὸ ὅλον ἡ λέξις·

Ἄρτον [8] δ' οὖλον ἑλών. —

ἐπὶ

1 Ὀτρυντύς. Il. Τ. 234:

— Μηδέ τις ἄλλην
Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος
ἰσχανάασθω.

Dicitur quoque ὀτραλέως, celeriter, in *Herculis Scuto*, vſ. 410:

— Οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν.

Et ὀτρῦναι apud *Heſ.* παροξῦναι, κελεύειν, σπεύδειν, παρορμᾶν. Exempla apud *Hom.* paſſim obvia. VILL.

2 Ὄτριχας. V. *Il.* Β. 765. ibique *Schol.*

3 Οὐδενόσωρα. *Apion*, teſte *Heſ.* interpretatur, οὐδενὸς φυλακτικά. Il. Θ. 178:

— Τείχεα μηχανόωντο
Ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα. —

VILL.

4 Οὐδοῦ ἐπαύλεως. Od. Α. 104. Lege οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. VILL.

5 Ὑπέρβη. Od. Θ 80. VILL.

6 Ἐπειὴ φάσ'. Od. Ρ. 196. Pro φάσ' hodie legitur φάτ', pro Οὐδὸν autem male in *Codice Mſ.* ὁδόν. VILL.

7 Οὔλων. Il. Π. 224. VILL.

8 Ἄρτον. Od. Ρ. 343. VILL. Pro Ἄρτον δ' οὖλον, quod exhibuit *Stephan.*, *Barneſ.* & *Clar*-

ἐπὶ δὲ τοῦ ὀλεθρίου·

— Οὖλος Ἄρης. [1] —

ἐπὶ δὲ τοῦ συνεστραμμένου·

Οὔλας [2] ἦκε κόμας. —

καί·

Χλαῖναν [3] πορφυρέην οὔλην, —

μεταληφθήσεται εἰς τὴν ὅλην, ὅ ἐστιν ὁλοπόρφυρον.

ΟΥ'ΔΑΣ. [4] ἔδαφος.

ΟΥ'ΘΑΤΑ. ὁ μὲν Ἀπίων, μαστοί. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

— Οὖθαρ ἀρούρης, [5]

μεταφορικῶς λέγει τὸ κάρπιμον τῆς γῆς. ἔνιοι δὲ, τὰ μέσα τῶν ἔνδοθεν, ἅπερ περιεκτικά ἐστι τῶν μαστῶν·

Οὔθατα γὰρ [6] σφαραγεῦντο. —

ΟΥ'-

Clarke ediderunt: Ἄρτον τ' οὖλον, quos juvat *Etymol.* p. 640. v. 34.

1 Οὖλος Ἄρης. Il. Ε. 461. Dicitur pro οὔλιος, quod habet quoque *Homerus*; ut & *Hesiod. in Her. Scuto*, vs. 192:

— Ἐν δ' ἦ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης.

VILL.

2 Οὔλας ἦκε. Od. Ζ. 231. VILL.

3 Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην. Od. Τ. 225. οὔλην, quod hic in *Codice Mſ.* deerat, ſubſtitui. VILL.

4 Οὖδας. Od. Θ. 376:

Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι.

Hesiod. in *Oper.* vs. 532:

Οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρῶνται.

VILL.

5 Οὖθαρ ἀρούρης. Il. Ι. 141. Sic dixit Il. Ι. 530:

— Γουνῷ ἀλωῆς.

VILL.

6 Οὔθατα γάρ. Od. Ι. 440. VILL.

Ι Οὐ-

ΟΥ'ΛΕ. [1] ὑγίαινε. ὅθεν καὶ οὐλὴ, τὸ ὑγιασμένον τραῦμα.

ΟΥ'ΛΟΜΕ'ΝΗΝ. δεινὴν, [2] ὀλεθρίαν. ἐν δὲ τῇ [3] Σ Ὀδυσσείας·

> Οὐλομένης [4] ἐμέθεν, —

οἷον, ἐμοῦ τῆς ἀπολομένης. καί·

> Οὐλομένων νεκύων· [5]

τὸ αὐτό ἐστι.

ΟΥ'ΛΟΧΥ'ΤΑΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, τὰ μαζοβόλια, [6] ἐν τούτοις γὰρ ἀνακέχυνται αἱ οὐλαί. φαίνεται δὲ νοεῖν τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς αἱ κριθαὶ κέχυνται. ἴσως δὲ ταῦτα σημαίνει. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ·

> — Καὶ οὐλοχύτας [7] ἀνείλοντο,

σα-

1 οὖλε. Od. Ω. 401:

> Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, Θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Vill. Omnem hanc verborum familiam, οὖλε, οὖλος, οὐλαὶ, οὐλοχύται &c. erudite illustrarunt viri Cl. *Valck.* ad *Ammon.* *p.* 107. *Gesn.* ad *Orph. Argon.* v. 955. *Koen.* ad *Corinth. p.* 234.

2 Δεινήν. Respexit secundum *Iliadis* versum:

> Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
> Οὐλομένην. —

Vill.

3 Ἐν δὲ τῇ. Male in Codice Mf. ς Vill.

4 οὐλομένης Od. Σ. 272. Vill.

5 Οὐλομένων νεκύων. Nusquam apud *Hom.* me legere memini οὐλομένων νεκύων. Sed Od. Λ. 554. οὐλομένων jungitur cum τευχέων:

> Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου εἵνεκα τευχέων
> Οὐλομένων —

Et infra, vs. 563. νεκύων κατατεθνειώτων. Quae fortasse confudit *Apollonius* memoriter lapsus. Vill.

6 Μαζοβόλια. Haec vox exulat ex omnibus, ut opinor, Lexicis. Sed apud Polluc. *lib.* 10. legitur μαζονομεῖα, & *lib.* 6. Μαζονόμια, κοῖλοι μεγάλοι πίνακες, ἐφ' ὧν αἱ μᾶζαι διενέμοντο. ξύλινοι δὲ ἦσαν. Vill. De utraque, quam *Apollonius* habet, hujus formae notione, conf. quos laudat *Alb.* ad *Hesych. h. v.* itemque *Eustath. p.* 132. *v.* 22. & *p.* 133. *v.* 13.

7 Καὶ οὐλοχύτας ἀνείλοντο. Il. Α. 449. Lege ἀνέλοντο. Vill.

stath.

σαφὲς ὡς αὐτὰς τὰς κριθὰς σημαίνει, οἷον τὰς ὄλας χεομένας ἐπὶ τῶν σπονδῶν.

ΟΥ'ΛΑΜΟ'Σ. τάξις·

— Ἀνὰ οὐλαμὸν [1] ἀνδρῶν.

καὶ ἔστιν κατὰ τὸ ἔτυμον, [2] ἰλαμὸς, ἡ εἴλησις, [3] καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις τῶν ἀνδρῶν. καὶ οὔλας τρί-χας [4] ἡμεῖς λέγομεν, τὰς φύσει εἰλουμένας καὶ συ-στρεφομένας.

ΟΥ'ΝΕΣΘΕ. ὄνησιν τινὰ ἔχετε. εὑρίσκομεν δὲ δια-φόρως λεγομένην τὴν λέξιν·

Ἦ ὀνόσασθ' [5] ὅτι μοι Κρονίδης. —

ἐπιφέρεται δὲ οὕτως καὶ ἐνταῦθα, οἷον ἐμέμψασθε. κα-

1 Ἀνὰ οὐλαμόν. Il. Δ. 251. Vill.

2 Ἔτυμον. Male in Codice Mſ. ἔτυμοι. Vill.

3 Ἡ εἴλησις. Fortaſſe ἡ εἴλησις. Vill.

4 Τρίχας. Clariſſimus *Alberti*, qui haec noſtri *Apollonii* verba laudat, omiſit hanc vocem, quae, aut fallor, in illius Apographo ideo deſiderabatur, quod in noſtro Codice Mſ. per compendium effiĉta repraeſentetur. Vill. In Cl. *Alberti* Apographo idem fere compendium reperi, quod in *Cod.* Mſto.

5 Ἦ ὀνόσασθ'. Il. Ω. 241. Priamus Trojanos omnes a porticu prohibens, ſic eos contumelioſis verbis alloquitur:

Ἦ οὔνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε.

Quaſi diceret: an ex eo fructum percipitis, quod me dolore confecit Jupiter? Nae vobiſcum feliciter agitur; nam aliter haud impune ferretis. Sed monente *Apollonio*, alii legunt, ἦ ὀνόσασθ', (male in Codice Mſ. ὀνάσασθαι,) *id eſt*, an hoc levius vobis videtur, quod me dolore confecit Jupiter, & inſuper mea quaſi parva augetis mala? Duos ſenſus conjungit *Schol.* ἢ .... ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς εὐφραίνεσθε, ἀπὸ τοῦ ὄνασθαι. ἢ ἐκφαυλίζετε καὶ μικρὸν ἡγεῖσθε. Vill. Pro ὀνάσασθ', quod erat in Codice, edi curavimus ὀνόσασθ'. Fugit menda Cl. *Albertum* ad *Heſ.* h v. Conf. Od. Ε. 379.

Ἀλλ' οὐδ' ὧς σέ ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.

ubi *Schol.* ὀνόσσεσθαι κακότητος! ἐξευτελήσειν (L. ἐξευτελίσειν) τὴν κάκωσιν, ἢ μέμψασθαι.

1 Ob-

καταστρέφει δὲ εἰς ἴσον τὸ ἐξεφαυλίσατε, καὶ οὐδὲν ἄξιον [1] ἡγήσασθε.

ΟΥ'ΝΕΚΑ. [2] ἤτοι ἀντὶ τοῦ ὅτι.

ΟΥ'ΡΑΝΟ'Σ. ὁ κατεστηριγμένος [3] πᾶς τόπος.

ΟΥ'ΡΑΝΙΩ'ΝΩΝ. τῶν ὑπὸ τῶν οὐρανῶν ἀρχὴν [4] τεταγμένων.

ΟΥ'ΛΙΟΣ [5] 'ΑΣΤΗ'Ρ. ὀλέθριος καὶ χαλεπός. λέγει δὲ τὸν κύνα.

ΟΥ'ΡΗ͂ΑΣ. ἡμιόνους. ἤτοι ὀρϐαλτοῦσι. [6] διὰ τὸ ὁρμᾶν πρὸς τοὺς ἀνάντεις τόπους. ΟΥ'-

1 Οὐδέν. Lege οὐδενός. VILL. Pro εἰς ἴσον σὸ, quod proxime praecedit, corrigendum etiam est εἰς ἴσον τῷ.

2 Οὕνεκα. Il. A. 11:

— Ὀλέκοντο δὲ λαοὶ,
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

In *Hesiod.* Operibus, vs. 137:

— Χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι Θεοῖς, οἳ [illegible] λυμπον ἔχουσιν

VILL. Aut intercidit hic alia hujus particulae interpretatio, aut abundat ἤτοι.

3 Καλεστηριγμένος. Pro κατεστηριγμένος, *Hes.* habet, ὁ καλλιστεριγμένος τόπος: & multo melius; cum respiciat οὐρανὸν ἀστερόεντα, *coelum stellis ardentibus aptum*, quod toties in *Homero* legitur. VILL.

4 Τῶν ὑπὸ τῶν οὐρανῶν ἀρχήν. Mallem ὑπὸ τὴν οὐρανοῦ ἀρχὴν, vel τὴν τῶν οὐρανῶν. VILL. Confirmant Cl. *Villois.* emendationem *Hesych* Οὐρανίωνας τοὺς ὑπὸ τὴν οὐρανοῦ ἀρχὴν τεταγμένους. *Suid.* Οὐρανίωνες, οἱ Τιτᾶνες οὕτω λέγονται. Pertinet Glossa ad Il. E. 898. ubi cum Mars dicitur Πάλαι .. ἐνέρτερος Οὐρανιώνων; *Schol.* quidem interpretatur τῶν Τιτάνων νῦν. *Eustath.* vero p. 619. v. 11. ἐνέρτερος οὐρανιώνων· κατὰ τοὺς Τιτᾶνας δηλαδή.

5 Οὔλιος. Il Λ. 62. VILL.

6 Ὀρϐαλτοῦσι. Locus mire confusus corruptusque. Hunc ego sic inverso ordine restituo: Οὐρῆας. ἡμιόνους, διὰ τὸ, (seu παρὰ τὸ) ὁρμᾶν πρὸς τοὺς ἀνάντεις τόπους. ἤτοι γὰρ ὀρειϐατοῦσι. Interpretantur *mulos* Il. A. 50. Sed, ut ait *Aristoteles*, ἴσως οὐ τοὺς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ τοὺς φύλακας. Et Il K. 84.

Ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος,
ἤέ τιν' ἑταίρων.

Ubi *Schol.* Οὐρήων. ἡμιόνων.

νῦν

ΟΥ'ΡΙ'ΑΧΟΙ. [1] ὁ οὔραχος τοῦ δόρατος. [2]

ΟΥ'ΡΟΣ. ὁ φύλαξ, καθὸ συνήθως·

— Οὖρος Ἀχαιῶν, [3]

σημαίνει καὶ τὸν ὅρον καὶ [4] τῆς γῆς·

Οἱ δ' ὥστ' [5] ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον.

καί·

Τὸν δ' ἄνδρες πρότερον [6] θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης.

λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως. [7] λέγει καὶ οὐρούς, [8] τοὺς τόπους

νῦν δὲ, φυλάκων. VILL. Haud scio, an scripserit forte *Apollon.* Οὐρῆας. ἡμιόνους, ἤτοι ὀρειβατοῦσαι, διὰ τὸ &c. Mentem Glossatoris confirmat *Etymol.* p. 630. v. 2. Ὀρεὺς ὁ ἡμίονος, παρὰ τὸ ἐν ὄρεσι μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων δύνασθαι ἐργάζεσθαι.

1 Οὐρίαχοι. Lege οὐρίαχος, seu οὐρίαχον; ut Il. Π. 612. & Ρ. 528:

— Ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. —

Et Il. Ν. 443:

— Οὐρίαχον πελέμιζεν
Ἔγχεος —

Hes. explicat τὸν σαυρωτῆρα. ἔστι δὲ, inquit, σιδήρεον ἐγκεκαμμένον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ δόρατος. Et *Schol* habet τὸ ὄπισθεν μέρος, quod docet vocatum quoque fuisse γρόσφον καὶ πρόσθυγγα. VILL.

2 Δόρατος. Hic aliquid omissum puto. Legendum conjicio: Οὐρίαχος. οἷον οὔραχος, τουτέστιν οὐρὰ τοῦ δόρατος, τὸ ὄπισθεν μέρος. VILL.

3 Οὖρος Ἀχαιῶν. Il. Θ. 80. VILL.

4 Καί. Hanc conjunctionem hic superabundantem tolle. VILL.

5 Οἱ δ' ὥστ'. Il. Μ. 421. In Homero ἀλλ' ὥστ'. VILL.

6 Τὸν δ' ἄνδρες πρότερον. Il. Φ. 405. Pro πρότερον, hodie legitur πρότεροι, & ρ' pro δ'. Nota varietatem Lectionis. VILL.

7 Λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως. Conf. Il. Ψ. 431. Od. Θ. 124.

8 Οὐρούς. Il. Β. 153:

Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον. —

Schol. explicat ταφρειδεῖς ὀρύγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τὰς ἀντλίας. Dicuntur & νεώρια, *navalia.* VILL.

Ὀφρ-

πως ἐν οἷς ἐνεῶλκηνται αἱ νῆες· παρὰ τὸ ἑλκομένας τὰς ναῦς ὀρύειν εἰς τὴν θάλασσαν.

ὌΦΕΛΕΣ. [1] ὤφειλες. καὶ ὄφελον [2] ἐπ' εὐχῆς τάσσεται.

ὈΦΕ΄ΛΛΕΙΝ. [3] αὔξειν.

ὈΧΕ΄ΕΙΝ.

Νηπιάας [4] ὀχέειν, —

τὰ νέων φρονεῖν, ἢ ὀχεῖσθαι ὑπὸ νεότητος.

ὌΦΡΑ. ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἢ ὅπως·

Ὄφρα [5] ἴδῃ Μενέλαον. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἕως·

Ὄφρα μὲν [6] Ἠὼς ἦν. —

ὌΧΑ. [7] ἐξόχως.

ὈΧΕΥ΄Σ.

1 Ὤφειλες. Il. Α. 415. &c.
2 Ὤφελον. Il. Σ. 367. &c. Neque ὤφελον tantum, prima singularis aut tertia pluralis, sed ὤφελες etiam, secunda singularis, aliaeque hujus verbi formae, uti obligationis, ita & voti significationem habent.
3 Ὀφέλλειν. Il. Γ. 62:
— Ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν.
Hesiod. in *Oper.* vs. 14:
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει.
VILL.
4 Νηπιάας. Od. Α. 297. VILL.

5 Ὄφρα ἴδῃ. Il. Δ. 195. VILL.
6 Ὄφρα μέν. Il. Θ. 66. VILL.
7 Ὄχα. Il Γ. 110:
— Ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
Unde composita vox ἔξοχα. Od. Δ. 629:
— Ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
Et in *Hesiod. Dieb.* vs. 9:
Ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
VILL.

'ΟΧΕΥ'Σ. ὁ μὲν ἱμὰς τῆς περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ συνέχειν. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ ὀχῆες, οἱ μοχλοί· ἀπὸ τοῦ συνέχειν τὰς θύρας. λέγει δὲ καὶ ὀχῆες, τὴν [1] τοῦ θώρακος ζώνην συγκατέχοντας·

— Ὅθι [2] ζωστῆρος ὀχῆες.

'ΟΧΘΗ'ΣΑΣ. οἷον μετεωρίσας τὴν ψυχήν·

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας. [3] —

ἀπὸ δὲ τῶν ὄχθων, αἵ εἰσι ἀναστήματα τῶν ποταμῶν. [illegible] οὲ καὶ ἐπὶ τοῦ στενάζειν· ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς δέ- [illegible] γὰρ ὁ στενάζων τετάρακται τὴν ψυχὴν, καὶ [illegible]ριζόμενος.

'ΟΧΘΑΙ. [4] τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὸ ἀνάστημα τῆς γῆς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐξέχειν.

ὌΧΟΙ.

1 Τήν. Lege τοὺς τήν. Pro vectibus sumitur Il. Φ 537:

— Οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας.

Et pro galeae retinaculo, Il. Γ. 372:

Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.

Vill. Pro ὀχῆες lege etiam ὀχῆας. Dedit tanquam non corrupta cl. *Alb.* ad *Hesych. h. v.*

2 Ὅθι. Il. Δ. 132. Vill.

3 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας. Il. Η. 454. Vill. Mox ἀπὸ δὲ τῶν ὄχθων, αἵ εἰσι &c. Legatur oportet ἀπ. δ. τ. ὀ. οἵ ε. *Hesych. h. v.*, ἀπὸ τοῦ ὄχθου & deinde ὄχθος. κρημνὸς &c. Conf. *Ammon. p.* 108.

4 Ὄχθαι. τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ saepe hoc nomine appellavit *Homerus*: *terrae* autem eminentiam dixit ὀχθὴν *Il.* Φ. 10. 17. *coll.* 26. & 171. *coll.* 175. & eodem usu nomen saepe posuit *Pindarus*: unde falsa esse intelligitur *Ammonii* distinctio: Ὄχθαι, ποταμῶν χείλη; ὄχθοι, ἐπάρματα γῆς; quam probasse videtur *Oudend.* ad *Thom. Mag. p.* 667., quamvis ipsius *Homeri* auctoritate, alteram quoque notionem formae ὄχθαι vindicasset *Etymol. p.* 645. *v.* 17. cui addi potest *Cod. Ms. Biblioth. S. Germ.* a Cl. *Villois.* laudatus, ὄχθαι. γῆς ἀναστήματα. itemque *Timaeus*, *Lex. Plat.*, quem vereor, ut recte corrigere tentaverit l. l. *Oudend.*, ὄχθαι γῆς ἀναστήματα.

1 Ὀχή-

ΟΧΟΙ. εἰ μὲν βαρυτονοῖτο, ἔστι μεταφορικῶς τὸ λεγόμενον, λιμένες νηῶν ὀχήματα, [1] δι' ὧν ὀχεῖται αἱ ναῦς. εἰ δ' ὀξυτονοῖντο ὀχοί, ἔσονται οἱ συνεκτικοὶ τῶν νεῶν, οἱ συνέχοντες. καὶ πειθανῶς [2] ἑκάτερον ἔχει τῆς ἐκδοχῆς.

ΟΨΕ'. [3] μετὰ πολὺν χρόνον.

ΟΨΙΜΟΝ, ΟΨΙΤΕΛΕΣΤΟΝ. [4] ὀψὲ ἀρξάμενον τελειοῦσθαι. καὶ ὀψιτέλεστον, ὀψὲ τελεσθησόμενον.

ΟΨΕΙΟΝΤΕΣ. [5] ἐπιτατικῶς ἔχοντες. ὁ δὲ τύπος τῆς λέξεως Ἀττικός. κλαυσείοντες γὰρ λέγουσι, ἀντὶ τοῦ κλαυστικῶς ἔχοντες. καὶ Καλλίμαχος. [6]

Οἵ

1 Ὀχήματα. Respicit Od. Ε. 404:

> Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄ-
> χοι, οὐδ' ἐπιωγαί,

ubi alii quidem legunt, νηῶν ὄχοι, *navium vehiculum*; alii vero, νηῶν ὀχοί, *navium capaces*. VILL. Commentarii instar habet *Eustath.* p. 1540. v. 22. Λιμένες δὲ νηῶν ὄχοι, βαρυτόνως, ἢ ὀχοί, ὀξυτόνως, οἱ φυλακτικοὶ τῶν νηῶν. ὡς συνέχοντες αὐτάς. ἢ ἐφ' ἣν νῆες ὀχοῦνται καὶ ἀναπαύονται &c. Itaque si λιμένες dicantur ὀχοί, ii intelliguntur, qui *naves capere possint*, sin autem ὄχοι, dictum est metaphorice, quasi νηῶν ὀχήματα, ἐφ' ὧν νῆες ὀχοῦνται.

2 Πειθανῶς. Pro πειθανῶς mallem πιθανῶς; quamquam non sum nescius legi & πειθανῶς. VILL.

3 Ὀψέ. Plurimis locis apud *Homerum* occurrit.

4 Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. Il. Β. 325:

> Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς,
> Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. —

VILL.

5 Ὀψείοντες. Ducta est glossa ex Il. Ξ. 37. ubi *Ptolemaeus*, cognomine *Epithetus*, οὐκ ἀποδεχόμενος τὸ ὀψείοντες ἔγραφεν οὐ ψαύοντες πολεμοῖο, καὶ ἀρέσκει παλαιοῖς. ἔχειν λόγον καὶ τὴν τοιαύτην γραφήν, teste *Eustath. p.* 966. *v.* 5. Alteram tamen lectionem secuti sunt *Hesych.*, *Suid.* & *Etymol. p.* 485. *v.* 19.

6 Καλλίμαχος. *Fragmentum*, a Cl. *Alberto* ad *Hesych.* editum, in *auctario* deinde *Fragmentorum Callimachi* locum occupavit ccccxxxv.; in

Οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παρμῶσιν ἄροτρον,

ἀντὶ τοῦ βρωτικῶς ἔχοντες.

ὌΨΟΝ. ὁ μὲν Ἀπίων κακῶς τὸ κρέας. ἀντιμαρτυρεῖ γὰρ ὁ Ποιητής·

— Καὶ τὸ κρόμυον [1] ποτῷ ὄψον.

ἔστιν οὖν πᾶν προσόψημα, ὄψον. λέγει γάρ που·

Ὄψα τε [2] οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες.

in quo non παρμῶσιν, sed παρέωσιν scribendum esse, docet *Toup. add. ad Theocr. Eid.* x. *v.* 31.

1 Καὶ τὸ κρόμυον. In *Hom.* legitur Il. Λ. 629:

Χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον

Vide Clar. *Wetsten.* ad *Joan.* VI. 9. & omnino praestantiss. *Pierson.* ad *Moerin.* VILL.

2 Ὄψα τε. Od. Γ. 480. VILL.

Π.

ΠΑ'ΓΟΙ. [1] αἱ ἐξοχαὶ τ̃ πετρῶν ϰ̀ τ̃ ὀρῶν·

— Σπιλάδες [2] τε πάγοι τε.

ΠΑ'ΓΧΥ. [3] παντελῶς.

ΠΑΙΔΝΟ'Σ. [4] παῖς νεογνός.

ΠΑΙΗ'ΟΝΑ. ποτὲ μὲν, τὸν λεγόμενον παιᾶνα ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ ἀποτροπῇ λοιμῶν ἢ στάσεων. [5] ποτὲ δὲ κυρίως, θεόν τινα, ἐν συνέσησιν ἰατρὸν τ̃ θεῶν·

Τῷ

1 Πάγοι. In *Herculis Scuto*, *Hesiodus* sic habet de saxo ex alto montis cacumine devoluto, vs. 439:

— Πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν.

Vill.

2 Σπιλάδες τε. Od. Ε. 405. Vill.

3 Πάγχυ. Frequentissimum Poëtae.

4 Παιδνός. Od. Φ. 21:

— Πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς
Παιδνὸς ἐών. —

Et *AEschyl.* in *Agamemn.* vs. 487:

Τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος.

Vill.

5 Στάσεων. *Hes.* addit ᾀδόμενον. Legitur Il. Χ. 391:

Νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν.

Erat etiam hymnus victoriae; unde *Virgilius*, in sexto *Aeneid.* libro, inducit in campis Elysiis beatos, qui, superatis suis cupiditatibus victores, tranquillâ pace fruebantur, *laetum choro Paeana canentes.* Il. Α. 473:

Καλὸν ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν.

Vill. Probant quidem *Schol.* & *Interpr.* ad *Il.* Χ. *v. l.* Παιᾶνα victoriae quoque proprium esse; sed illa, quam *Apollon.* posuit, notio pertinet ad Il. Α. 473. ubi *Schol.* Παιᾶν

Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων [1] ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων.

ΠΑΙΟΝΕΣ. [2] ἔθνος βαρβαρικόν.

ΠΑΙΠΑΛΟΕΝΤΟΣ. τραχείας καὶ σκολιώδους. θηλυκῶς· [3]

— Σάμοιό τε [4] παιπαλοέσσης.

ΠΑΙΦΑΣΣΕΙΝ. [5] πυκνῶς ἀπὸ ἄλλου πρὸς ἄλλον ἐξαλλάσσειν μαχόμενον, ἀπὸ τοῦ πάντη [6] φαίνεσθαι. βέλτιον δὲ λέγειν πεποιῆσθαι [7] τὴν λέξιν κατὰ μίμησιν, καὶ σημαίνειν τὸ πανταχῆ φαίνεσθαι, καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι. ἔνιοι δὲ παρετυμολογοῦσιν παιφάσσουσα,

ἣν δὲ ἐστι θυμὸς εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ ἀστέρος λοιμοῦ αἰθέριος. Ex eodem loco fluxerunt Hesychii & aliorum Glossae, huic nostrae fere similes.

1 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων. Il. Ε. 401. VILL.

2 Παίονες. Il. Π. 291. &c.

3 Θηλυκῶς. Hic aliquid omissum puto, & legendum: καὶ θηλυκῶς, παιπαλοέσσης. Sic Hesiod. in Theog. vs. 860:

> Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀϊδνῆς παιπαλοέσσης.

VILL. In Apollonio equidem pro τραχείας legerim τραχέος: praeterea vero nihil mutaverim propter solennem Grammaticorum βραχυλογίαν. — Masculinum παιπαλόεντος occurrit, Il. Ν. 17 ubi recte Schol., uti & Hesych. τραχέος.

4 Σάμοιό τε. Od. Δ. 671.

5 Παιφάσσειν. Occurrit ἐπαιφάσσῃσι Il. Ε. 803. ubi sic explicatur ab Etym.

> — Πολεμίζειν οὐκ εἴασκον,
> οὐδ' ἐκπαιφάσσειν. —

Ὅτι τοῦ οὐκ εἴων ἱμείρειν αὐτὸν καὶ πόλεμον ποιεῖν τοῖς Θηβαίοις, ἀλλ' ἐν τῷ τοῦ ἀγγέλου σχήματι μόνον εὐωχεῖσθαι, αὐτὸς δὲ τῇ ἐμφύτῳ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ ἐκφερόμενος προεκαλεῖτο τοὺς Θηβαίους. VILL.

6 Πάντη. Hes. habet πάντη. Il. Β. 450:

> Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν.

VILL. Πάντη, quod habet Apoll., confirmat Eustath. p. 253 v. 9. Παιφάσσειν .... πάντη τὰ φάη ἀΐσσειν.

7 Πεποιεῖσθαι. Lege πεποιῆσθαι. VILL. Manifestum errorem correxerat etiam in margine Cl. Albert.

σουσα, πάντη τὰ φάη περιάγουσα, ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμούς.

ΠΑ'ΛΟΣ. κλῆρος. ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν ἄρσιν τοῦ λαγχάνοντος. ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὴν καρδίαν τῶν κληρουμένων. ὅθεν ἁμαρτάνουσιν οἱ γράφοντες πεπαλᾶσθαι.[1] τοῦτο γάρ ἐστι τὸ μεμολύσθαι, καθά φησιν·

> Αἵματι[2] καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον —

ὥσπερ τοῦ[3] ἠμαγμένου μετοχικοῦ, τὸ ἀπαρέμφατον ἠμάχθαι διὰ τοῦ Χ καὶ τοῦ Θ· οὕτως πεπαλάχθαι, ἀπὸ τοῦ πεπαλαγμένον εἶναι· ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἠλλαγμένος, τὸ ἠλλάχθαι.

ΠΑ'ΛΙΝ. εἰς τοὐπίσω·[4]

> — Αὐτὸς δὲ πάλιν[5] τρέπεν ὄσσε φαεινώ.

καὶ παραλλήλως ἄψ. ὡς γὰρ τὸ ἄψ ὀπίσω, οὕτως καὶ τὸ πάλιν. καὶ παλιμπλαγχθέντας,[6] εἰς τοὐπίσω πλανηθέντας.

ΠΑΛ-

1 Πεπαλᾶσθαι. Respicit Od. I. 331:

> Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγεν.

Ubi innuit quosdam olim male scripsisse πεπαλᾶσθαι, pro πεπαλάχθαι. VILL.

2 Αἵματι. Il. Z. 268. VILL. Conf. *Valck.* ad *Il.* X. *vs.* 402. *Ernest. ad Callim. in Lav. Pall. vs.* 7.

3 Ὥσπερ τοῦ. Legendum equidem censuerim ὥσπερ ἀπὸ τοῦ.

4 Τοὐπίσω. Sic *Hesiod.* in *Oper.*, vs. 671:

> Σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι.

VILL.

5 Αὐτὸς δέ. Il. N. 3. VILL.

6 Παλιμπλαγχθέντας. Il. A. 59:

> — Ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
> Ἂψ ἀπονοστήσειν, —

ubi πάλιν & ἂψ conjunguntur. Et *Od.* N. 5. idem iisdem fere verbis occurrit. In *Manuscripto* Codice male παλιμπλαχθέντας pro παλιμπλαγχθέντας. VILL.

1 Ἀπὸ

ΠΑΛΛΑ'Σ. ἐπίθετον ἴδιον Ἀθηνᾶς. ὡς μὲν Ἀπίων· ἀπὸ τοῦ παίειν τοὺς λαοὺς, [1] ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν κατὰ τὴν ἡλικίαν. παρθένος γάρ ἐστι, ὅθεν καὶ ὁ πάλλαξ ὠνόμασται. ἔνιοι δὲ, ὅτι Πάλλαντα ἀνεῖλεν ἕνα τῶν Γιγάντων. τοῦτο δὲ οὐκ ἄν τις ἐξ Ὁμήρου παραστήσειε. [2]

ΠΑ-

1 Ἀπὸ τοῦ παίειν τοὺς λαούς. Hinc emenda locum *Hes.* nunquam antea intellectum: Ἡ παίουσα τοὺς αὐλούς. Pro αὐλοὺς, lege, cum *Apione* & *Apollonio*, τοὺς λαούς. Et in utroque, pro παίειν, fortasse legendum πάλλειν. VILL.

2 Παραστήσειε. Nusquam enim *Homerus* huncce Gigantem a Pallade occisum fuisse memorat. Sedulo perpende hocce loquendi genus: τοῦτο δὲ οὐκ ἄν τις ἐξ Ὁμήρου παραστήσειε. Sic supra idem *Apollonius* haec habet in Ἀγρώστας. p. 80: Ἀγρῶστας γὰρ τὰς κελθὰς λέγουσι, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται. Annotaveram hic aliquid deesse, & legendum, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου ΟΥ' δυνήσονται ΔΗΛΟΥ̃Ν, seu ἘΠΙΦΕ'ΡΕΙΝ, aut aliud ejusdem significationis verbum; quemadmodum, ut ibidem monueram, notat *Eustathius* ἀγρώστας vocari τὰς κελθὰς, & hoc quidem *Homeri* non autoritate probari, sed *Nicandri* & aliorum. Nunc ex ipsomet *Apollonio* disco verbum quod in ἀγρωστα deerat post ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται, esse παραστῆσαι; ut hic habet, ἐξ Ὁμήρου παραστήσειε. Sic idem in Γυναίων ἕνεκα δώρων, pag. 211. οὐ λέγει δὲ Ὅμηρος. Sic *Hesychius* loquitur in περιτιβάλλεται· οἱ δὲ, κωλύεις, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς πύλας περιβολῆς. ἜΣΤΙ ΔῈ ἈΝΑΠΟ'ΔΕΙΚΤΟΝ ἘΠῚ Ὁ ΜΗ'ΡΟΥ. Ubi pro ἀναπόδεικτον male εὐαπόδεικτον legit *Daniel Heinsius*; cum haec significatio vocis περιτιβάλλεται, quae est ἅπαξ λεγομένη apud *Homerum*, non magis ejus auctoritate comprobari posse videatur *Hesychio*, quam *Apollonio* sensus τοῦ ἀγρωστὰς pro κελθὰς usurpati, caedes Pallantis a Pallade hinc cognominatâ interempti, & donum vitis aureae ab Eurypyli conjuge acceptum. Quae omnia proinde, ut in *Homero* non indicata, in dubium revocant ambo Lexicographi. Vide infra nostram animadversionem in περιτρέπεσθαι, & sedulo confer omnia loca indicata, quae miram sibi lucem affundunt. VILL.

1 Πεντ-

ΠΑΛΙΜΠΕΤΕ'Σ. εἰς τοὐπίσω πεπλωκότες. [1]

ΠΑΛΑ'ΞΑΙ. μαλάξαι, Ἀπίων· καὶ συνθραῦσαι. ἔστι δὲ μᾶλλον βρέξαι· [2] ἀφ' οὗ καὶ πηλὸς, ἡ βεβρεγμένη γῆ.

ΠΑΛΑΙΦΑ'ΤΟΥ. ὁ Ἀπίων· πάλαι ἐσθιομένης [3] ἐστί [4]. ἐπὶ γὰρ τῆς δρυός φησι·

Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός [5] ἐστι παλαιφάτου. —

ΠΑ-

1 Πεπλωκότες. In *Hes.* habetur πεπλωκώς. Sed, cum de procis in plurali agatur, scripsit *Apollon.* πεπλωκότες Od. E. 27:

> Μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετὲς ἀπονέοντο.

Vill.

2 Βρέξαι. Respicit Il. E. 100:

> — Παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.

Et Il. Υ. 503:

> — Λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Et Od N. 395:

> Αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας.

Vill.

3 Ἐσθιομένης. Confundit duas diversas Lectiones *Apollonius*, vel potius ejus Librarius. Quidam enim legunt l. l. παλαιφάγου; quod recte exponi potest πάλαι ἐσθιομένης: alii vero παλαιφάτου, quod *Sangermanense Lex. Ms.* explicat: παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας, περὶ ἧς ἔφασαν ἐκπάλαι μύθους. *Hes.* habet: Παλαίφατα. ἐκ παλαιοῦ χρόνου πεφατισμένα, ἃ ἐστι μεμαντευμένα. οἱ δὲ, πάλαι τέλος ἔχοντα. Et respicit. Od. N. 172. & Od. I. 507:

> Ὦ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.

Credo igitur *Apollonium* scripsisse παλαιφάγου, ut & legit *Hes.* Nam quercus erat pristinus hominum cibus, priusquam Ceres, ut ait *Virgilius*, *Chaoniam pingui glandem mutasset arista.* Vid. *Schol.* qui utriusque Lectionis meminit. Vill. Utramque loci *Homerici* lectionem habet *Apollon.*, supra enim v. Ἀπὸ scripsit παλαιφάτου. Hic vero interpretatio, πάλαι ἐσθιομένης, omnino pertinet ad παλαιφάγου. *Hesych.* quoque παλαιφάγου quidem suo loco, alteram vero lectionem habet v. Οὐδ' ἀπὸ παλαιφάτου δρυός. V. supra v. Ἀπό.

4 Ἐστί. Haud scio an temere a librario positum sit, & corruptum forte ex sequenti ἐπί.

5 Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός. Od. T. 163. Vill.

1 Οἱ

ΠΑΛΙΝΑΓΡΕΤΟΝ. παλίλληπτον, οἷον μεταμέλητον·

— Οὐ γὰρ ἐμὸν [1] παλινάγρετον. —

ΠΑΛΙΩΞΙΣ. [2] ἡ ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν δίωξις, ὅτ' ἂν οἱ πρότερον φεύγοντες διώκωσιν.

ΠΑΛΑΜΑΙ. [3] αἱ χεῖρες· ὅτι ἐν αὐταῖς παλαμώμεθα. λέγονται δὲ καὶ αἱ τέχναι, παλάμαι· ἐπεὶ τὸ πλέον διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργεῖται. καὶ παλαμήσασθαι, τὸ τεχνάσασθαι.

ΠΑΛΥΝΕΙΝ. ἤτοι τρέφειν, [4] ἢ λευκαίνειν. ἀπὸ τῆς τοῦ ἀλεύρου πάλης.

ΠΑΛ-

1 Οὐ γὰρ ἐμόν. Il. Α. 526. Jupiter Thetidi aliquid promittens, eam sic alloquitur:

— Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Unde *Hes.* explicat παλινάγρετα per εὐμετάβλητα, τὰ χαρίσματα τὰ ἐκ μεταμελείας πάλιν ἀναλαμβανόμενα. Cum quo recte confert Cl. *Alberti* hoc *Epist.* ad *Roman.* XI. 29 ubi Dei χαρίσματα dicuntur ἀμεταμέλητα. *Hesiodus* vocat οὐ παλινάγρετον; *noxam irreparabilem*, in *Herc. Scut.*, vs. 93:

Ἡ ἄτην ἀχέων, ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.

Vide *Harpocr.* in παλιναίρετα, & Cl. *Ruhnken.* in eamd. voc., apud *Timaeum* VILL.

2 Παλίωξις. Il. Μ. 71:

Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται.

In *Herc. Scut.*, vs. 154:

Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο.

VILL.

3 Παλάμαι. Il. Γ. 128:

Οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.

Sic in *Herc. Scut* vs. 320:

Ἀρσάμενος παλάμῃσι. —

VILL.

4 Τρέφειν. Nullo sensu. Lege mecum βρέχειν. Sic supra vidimus: Ἐπάλυνεν. ἐλεύκανεν, ἐπέβρεξεν. Od. Κ. 520:

— Ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν.

Quod exemplum affert *Hes.* & sic *Etym.* qui meam firmat conjecturam: Παλύνω, ὡς μὲν Ἀπίων, τὸ μολύνειν καὶ βρέχειν· ἄμεινον δὲ τὸ λευκαίνειν. Ἰλιάδος Κ. (Il. Κ. 7.)

— Ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.

VILL.

1 Παλ-

ΠΑΛΑΙΡΟ'ΘΙΟΝ. [1] ἐκ τοῦ ὄπισθεν ἑρμηκός. [2]

ΠΑΝΗΜΕ'ΡΙΟΙ. [3] δι' ὅλης ἡμέρας.

ΠΑΝΑΩ'ΡΙΟΝ. [4] πάντων ἀωρότατον·

'Αλλ' ἕνα παῖδ' [5] ἔτεκεν παναώριον. —

ΠΑ'ΝΤΟΣΕ. πάντα τὸν τόπον·

Πάντοσε [6] χεῖρ' ὀρέγων, ὡσεὶ πτωχὸς, —

εἰς πάντας. ἐπὶ δὲ τῆς ἀσπίδος·

— Πάντοσ' ἐΐσην, [7]

κατὰ πάντα, ἀπὸ παντὸς μέρους ἴσην.

ΠΑΛΙΝΤΡΩΠΑ'ΣΘΑΙ. [8] εἰς τοὐπίσω στρέφεσθαι, ἢ τρέπεσθαι.

ΠΑ-

1 Παλαιρόθιον Lege παλιρρόθιον. Quod *Hes.* explicat ἐκ τοῦ ὄπισθεν ὁρμηκὸς, ἢ εἰς τοὐπίσω φερόμενον Sic Od Ε. 430:

— Παλιρρόθιον δέ μιν αὖθις
Πλῆξεν ἐπεσσύμενον. —

Et Od. Ι. 485:

Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα.

VILL.

2 Ὁρμηκός. Male in Mſ. Codice ὁρμηκώς. VILL. L. ὡρμηκός.

3 Πανημέριοι Il. Σ. 209:

Οἵ τε πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται Ἄρηϊ.

In *Herc. Scut.*, vſ. 396:

Καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῷος χέει αὐδήν.

VILL.

4 Παναώριον. *Id eſt*, praecoci fato & immaturâ morte periturum, ut dixit *Plut.* ἄωρος θάνατος. *Hes.* interpretatur, πάντων ἀωρότατον, καὶ ἄμοιρον, ἢ κατὰ πάντα ἄωρον. VILL.

5 'Αλλ' ἕνα παῖδ'. Il. Ω. 540. In *Homero* παῖδα τέκεν, pro παῖδ' ἔτεκεν. VILL.

6 Πάντοσε. Od. Ρ. 366. Supra ante πάντα τὸν τόπον, omiſſum puto εἰς. VILL. In loco *Homerico* pro ὡσεὶ editur fere ὡς εἰ.

7 Πάντοσ' ἐΐσην. Il. Ρ. 7. In Codice Mſ. πάντοσε ἴσην. VILL.

8 Παλιντρωπᾶσθαι. Male in *Hes.* ſcribitur, παλιντρωπάασθαι. Reſpexerunt Il Π. 95:

'Αλλὰ παλιντρωπᾶσθαι, —

ubi

ΠΑΝΑΦΗ'ΛΙΚΑ. [1] πάντων τῶν ἀφηλίκων, [2] ἐμηλίκων ἀπεληλασμένον.

ΠΑΝΟ'ΨΙΟΝ. ὅ ἐστιν [3] λάμπων. ἀπὸ τοῦ ἐπιδορατί-

ubi quidam divisim legunt, πάλιν τρωπᾶσθαι. VILL. Triplex apud Grammaticos inveniri potest l. l. lectio: παλιντρωπᾶσθαι habet *Apoll.*; πάλιν τρωπᾶσθαι *Etymol. p.* 770. *extr.* & omnes fere *Editiones*; πάλιν τροπάασθαι *Eustath. p.* 1047. *v.* 33 *p.* 719. *v.* 57 *p.* 1639. *v.* 44. & *Codices* non pauci, in quibus & *Wratislav.* Eadem diversitas est in verbo τρωπᾶσθαι Il. 1. 459. Ut adeo incertum sit, qua in syllaba peccaverint Librarii apud *Hesych.* v. Παλιντρωπάασθαι & τρωπάασθαι, aut apud *Suid.* v. τρωπᾶσθαι.

1 Παναφήλικα. Il. X. 490:

Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι.

VILL.

2 Πάντων .... ἀπεληλασμ. Corrupta haec omnia videntur & confusa. Legendum forte: Τὸν πάντη ἀφήλικα ἐμηλικ. ἀπελ .... *Eustath. p.* 1282 *v.* 24 Παναφῆλιξ.... ὁ τῶν ἡλικιώτων ἁπάντων ἀπηλασμένος, ἢ πάντη ἀφῆλιξ.

3 Ὅ ἐστι. Ante ὅ ἐστι aliquid omissum. Lege πᾶσι συνοπτὸν, ὅ ἐστι λαμπρὸν, seu λάμπον pro λάμπων. Sic enim *Hes.* explicat πανόψιον per πᾶσι συνοπτόν. *Schol.* ἐν τῇ πάντων ὄψει ὁρώμενον. πᾶσιν ὁρώμενον. οἱονεὶ πανόρατον. VILL.

Persanatus forte erit locus, si pro λάμπων legeris tantum λαμπρὸν; λαμπρὸν, ἀπὸ δορατίδος, *splendens a cuspide*, uti & *Cyrill.* habet Lexico *Ms.*, apud *Alb* ad *Hesych.* v. πανόψιον. ὡς ἐπίθετον ᾖ, *ut sit Epithetum*, ἐν τῇ π. ὄψ. ὁρώμενον. Il. Φ. 397

... αὐτὸ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα

Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας.

Disputarunt varie de hoc *Homeri* loco Grammatici Veteres. Nonnulli quidem adjectivum πανόψιος *active*, nonnulli contra *passive*, accipiendum esse censuerunt; quo pertinet *Schol. Ined. Bibl Reg.* Τινὲς Πανόψιον τὸ πάντας ὁρῶν Ἀρίσταρχος δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὸ ὑπὸ πάντων ὁρώμενον. Fuerunt etiam, qui adverbii loco haberent, & interpretarentur, πάντων ὁρώντων, uti *Hesych.* h v. & *Cyrill.* apud *Alb.* l. l. Incertus porro interpres apud *Etymol* h. v. δύναται δὲ καὶ πάντων τελευταῖον ἀκούεσθαι, ἵνα τὸ ὄψε ἔγκειται, καὶ μὴ ἐπὶ τοῦ ἔγχους δεχώμεθα, ἀλλὰ τοιούτως νοῶμεν· Τὸ δὲ πάντων ἔσχατον, αὐτὸ τὸ ἔγχος λαβοῦσα ἐπ' ἐμὲ ὦσας. — *Antimachus* denique apud *Eustath.*, cum nullam idoneam esse censeret explicationem, emendare jussit ὑπονόσφιον.

1 Ὁρῶν

τίδος, ὡς ἐπίθετον, ἢ ἐν τῇ πάντων ὄψει ὁρῶν. [1]

ΠΑΝΟΜΦΑΊΩι. [2] ἐπίθετον τοῦ Διὸς, εἰς ὃν πᾶσα ὀμφὴ ἀναφέρεται.

ΠΑΝΔΗΉΜΙΟΣ. [3] ὁ καθ' ὅλον τὸν δῆμον ἀναστρεφόμενος.

ΠΑΠΤΑΙΝΩΝ. [4] παντάπασι [5] περιβλέπων.

ΠΑΠΠΑΖΟΥΣΙ. ὠνοματοπεποίηται. παρὰ τὸ τὰ παιδία τοῖς πατράσι λέγειν προσφωνοῦντα· [6]

> Πάππα φίλ' [7], οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην;

ΠΑΡΑΦΗΜΙ. [8] παραμυθοῦμαι. τοῦτο δέ ἐστιν. [9] καὶ τό. Παρ-

1 Ὁρῶν. Pro ὁρῶν, lege ὁρώμενον cum *Schol.* Il. Φ. 397:

> — Αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα.

Vill. conf. observ. praec.

2 Πανομφαίῳ. Il. Θ. 250:

> Ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.

Vill.

3 Πανδήμιος. De mendico apud *Homerum* dicitur Od Σ 1:

> Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστυ Πτωχεύεσκ' Ἰθάκης. —

Vill.

4 Παπταίνων Il. Δ. 200:

> Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα. —

In *Hesiodi Oper.* vs. 442:

> Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας. —

Vill.

5 Παντάπασι. Malim πάντη πάντας περιβλέπων.

6 Λέγειν προσφωνοῦντα. Hic omissum est πάππα. Scilicet pueri patrem suum alloquentes, exclamant πάππα: unde conficta vox παππάζουσι Hic Librarius omisit τὸ πάππα, quod immediate sequeretur πάππα φίλ'. Vill. Apographum *Montfauc.* habet, quod Cl. *Villois.* addidit, πάππα; sed si non haberet, nihil equidem *a Librario* omissum, crederem. Sufficiebat Grammatico, quod in versu mox subjecto appellatio erat, quam volebat, πάππα φίλ' &c. Ipsa denique Glossa παππάζουσι est Il. Ε. 408.

7 Πάππα φίλ'. Od. Ζ 57.

8 Παράφημι Il. Α. 577. Vulcanus Junoni obsequium commendans

> Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
> Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διὶ &c.

9 Ἐστιν. *Hes.* explicat παραι-

Παρειπών; ἀγαθὴ [1] δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.

ΠΑ'ΝΤΩΣ ΘΑΡΣΑΛΕ'Η. [2] κατὰ πάντα θρασεῖα.

ΠΑΡΕΝΗ'ΝΕΟΝ. [3] παρετίθεσαν ἀθρόως, οἷον παρεσώρευον.

ΠΑΡΑΚΛΙΔΟ'Ν. [4] παρακεκλιμένος, [5] παρατετραμμένος τῆς ἀληθείας.

ΠΑ'ΡΟΙΘΕΝ. ἔμπροσθεν· καὶ ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπὶ χρόνου. ἐπὶ τόπου μέν·

— Πάροιθε [6] δὲ δαίδαλον ἦεν.

καί·

Καί ῥα [7] πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο. —

ἐπὶ δὲ χρόνου·

Τὸν

ραινῶ, παραμυθοῦμαι, συμβουλεύω. Et in Παραίφασις, habet παραμυθία, συμβουλία, παρηγορία. Unde in *Apollonio*, post τοῦτο δέ ἐστιν, addendum censeo, παραινῶ, συμβουλεύω. VILL. Immo vero, inducto puncto post 'Εστίν, aperta erit *Apollonii* sententia; παράφημι, comparandum esse cum παρειπών

1 Παρειπών; ἀγαθή. Il. Λ. 792 VILL.

2 Πάντως Θαρσαλέη. Od. Τ. 91.

3 Παρενήνεον. Od. Α 147:

Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον
ἐν κανέοισιν.

VILL.

4 Παρακλιδόν. Respicit Od. Δ. 348:

— Οὐκ ἂν ἔγωγε
Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω.

Sic in *Hesiod. Oper. vs.* 260:

Ἄλλῃ παρκλίνωσι δίκας,
σκολιῶς ἐνίποντες.

VILL.

5 Παρακεκλιμένος, & παρατετραμμένος. Legerem παρακεκλιμένως, & παρατετραμμένως. VILL.

6 Πάροιθε δέ. Od. Τ. 227. VILL

7 Καί ῥα πάροιθ'. Il. Δ. 360. VILL.

Ι Τὸ

Τὸν δ' Ὀδυσεὺς [1] προπάροιθεν ἰδών. —

ΠΑΡΘΕΜΕΝΟΙ. [2] παραθέμενοι, παραβάλλοντες.

ΠΑΡΟΣ. [3] ἔμπροσθεν, ἐπὶ χρόνε.

ΠΑΡΟΙΤΕΡΟΙ. μᾶλλον ἔμπροσθεν προάγοντες·

— Παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. [4]

ΠΑΡΑΒΛΗΔΗΝ, οἷον ἀπατηλήν. [5] οἷον ἐξαπατητικῶς, παραλογιστικῶς. παραβάλλειν γὰρ τὸ ἀπατᾶν ἔλεγον· τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΠΑΡΜΕΜΒΛΩΚΕΝ. [6] παραμεμέληκεν, συμπάρεστιν.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ. ὁ ἐξ ἀνεκδότε λαθραίως γενόμενος· ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἔτι παρθένον [7] εἶναι τὴν γεγεννηκυῖαν αὐτόν.

ΠΑΡ-

1 Τὸν δ' Ὀδυσεύς. Il. Κ. 476. Vill.

2 Παρθέμενοι. Od. Β. 237:

Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς —

Et Od. Γ. 74:

Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.

Vill.

3 Πάρος. Sexcentis locis dixit Poëta.

4 Παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. Il. Ψ. 459. Vill.

5 Ἀπατηλήν. Fortasse ἀπατηλῶς. Respicit Il. Δ. 6:

Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων.

Sangermanense Lex. Manuscriptum habet, ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς. At *Hes.* alium addit sensum, quem praeferrem, ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες. Etenim, in loco *Homeri* supra allato, Jupiter, ut Junoni aegre faceret, solam comparat Venerem, quae quamvis affluens deliciis & voluptati dedita, Paridem tamen e praesenti pugnae periculo eripuerat, cum Junone & bellatrice Minerva conjunctis, quae Menelaum destituerant, licet ei faverent. Vill.

6 Παρμέμβλωκεν. Il. Δ. 11. ubi v. *Schol.*

7 Παρθένον. Apud Homerum Il. Π. 180:

— Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παρθένιος. —

Vill.

ΠΑΡΗΌΡΟΣ. ποτὲ μὲν προσδεδεμένος τῇ συνωρίδι ἵππος τρίτος, ἀπὸ τοῦ παρῃωρεῖσθαι. καὶ παρηορίας [1], τοὺς δεσμούς·

— Παρήορον [2] οὔτασεν ἵππον.

ποτὲ δὲ παρήορον, τὸν παρῃωρημένον κατὰ τὰς φρένας, οἷον [3] ἄφρονα·

— Ἐπεὶ οὔτι [4] παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων.

VILL. *Schol.* ad l. l. Παρθένιος. ὁ ἐκ νομιζομένης παρθένου γεννηθεὶς, φθαρείσης λαθραίως. Eudorum scilicet, quem Παρθένιον dicit Poëta, pepererat Polymela postquam ipsi,

— Παριλέξατο λάθρη
Ἑρμείας ἀκάκητα

Ut habet Poëta vs. 184. Conf. Schol. ad Il Δ. 499 ex quo *Suidam* v. Παρθένιος recte emendavit *Kuster*. Est igitur Παρθένιος, qui clam natus est, ex *virgine nondum elocata*, ἐξ ἀνεκδότου. ὁ γενόμενος παρθένῳ πρὸ τοῦ γαμεῖσθαι. ut habet *Suid*. Conf. *Eustath*. *p*. 1053 vs. 42.

1 Παρηορίας Il. Θ 87:

Ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέτεμνε.

VILL.

2 Παρήορον. Legitur Il. Π. 474:

Ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον. —

Quem versum *Apollonius* mihi videtur confudisse cum eo, qui occurrit Il. Π. 467:

— Πήδασον οὔτασεν ἵππον.

Et ex ambobus in unum commixtis suum effecit:

— Παρήορον οὔτασεν ἵππον.

VILL.

3 Παρήορον Pro παρήορος, legitur πάρηρος apud *Hes*, qui explicat ὁ μωρὸς, & Dorice πάραρος. Theocriti Id. XV. vs. 8.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθών.

In eodem *Lexicographo* Παρηορία, μωρία. Et *Archilochus*: τίς σὰς παρήειρε φρένας. Sic ferme in *Hom*. Il. Γ. 108:

Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

VILL. Conf. *Interpp*. *ad Hesych*. *ll*. *ll*. & vero Cl. *Valcken*. *ad Theocr*. *Adoniaz*. *p*. 241--247.

4 Ἐπεὶ οὔτι. Il. Ψ. 603. VILL.

ἐστιν δὲ ὅτε καὶ πεπτωκὼς, καὶ τῷ μεγέθει τοῦ σώματος παραιωρούμενος.[1]

Πολλὸς γάρ[2] τις ἔκειτο παρήορος. —

ΠΑΡΑΠΛΗ͂ΓΑΣ[3] ΠΕ'ΤΡΑΣ. τὰς παραλίας, πλησιομένας ὑπὸ τῆς ἁλός.

ΠΑΡΑΒΛΩ͂ΠΕΣ.[4] παραβλέπουσαι.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΙ'ΠΑ.[5] παρθένους ὀπιπεύων, οἷον παρασκοπῶν.

ΠΑΡΕ'Ξ.[6] παρεκτός.

ΠΑΡΗ'ΠΑΦΕΝ.[7] ἐξηπάτησεν.

ΠΑ'ΡΑ. πάρεστιν,[8] ἢ πληθυντικῶς πάρεισιν.

ΠΑΡΗΕ'ΡΘΗ.[9] παρηνέχθη.

ΠΑ-

1 Παραιωρούμενος. Similiter fere apud *Aeschylum in Prometheo*. *vs.* 363:

> Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παράορον δέμας,

quod minus bene *inhonorum* mihi vertisse videtur Clarissimus *Stanley*. Vide *Schol. Homeri*. VILL.

2 Πολλὸς γάρ. Il. Μ. 156. VILL.

3 Παραπλῆγας πέτρας. *Hes.* interpretatur, τὰς τὰς ἄκρας ἀνατεινούσας ἔχοντας αἰγιαλοὺς, ἢ πέτρας. Od. Ε. 418:

> Ἠιόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης.

VILL.

4 Παραβλῶπες. Il. Ι. 499:

> Χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ.

VILL.

5 Παρθενοπίπα. *Il.* Λ. 385. Conf. *Hesych.* ibique *Alb.*

6 Παρέξ. Saepissime usurpavit Poëta.

7 Παρήπαφεν *Il.* Ξ. 360. ubi *Schol.* interpretatur παρηπάτησε, παρέπεισε.

8 Πάρεστιν. In Singulari Il. Ε. 603:

> Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.

In Plurali Il. Ι. 227:

> — Πάρα γὰρ μενοεικέα πολλά.

VILL.

9 Παρηέρθη. Il. Π. 341:

> — Ἔσχε δὲ οἶον Δέρμα. παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.

VILL.

ΠΑΡΑΡΡΗΤΟΙΣΙ. [1] παραμυθητικοῖς.

ΠΑΡΦΑΣΙΣ. [2] παραμυθία.

ΠΑΡΕΛΕΥΣΕΤΑΙ [3] παραδραμεῖ, παραλογιεῖται. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν τροχαζόντων. γὰρ παρελθὼν τὸν τροχάζοντα, νικᾷ.

ΠΑΡΠΕΠΙΘΟΝΤΕΣ. [4] παραπείσαντες.

ΠΑΧΝΟΥΤΑΙ. [5] πήσσεται.

ΠΑΣΣΟΝΑ. [6] παχύτερον, ἢ πλατύτερον.

ΠΑΣΣΥΔΙΗι. μετὰ πάσης σπουδῆς. συνθεῖναι [7] γὰρ, τὸ

1 Παραρρητοῖσι Il. N. 726:

> Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρητοῖσι πιθέσθαι.

Ubi Schol. παραμυθητικοῖς, παραινετικοῖς VILL.

2 Πάρφασις Il. Ξ 217.

3 Παρελεύσεται. Respicit Il. A. 132:

> Κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.

VILL. Praeterquam, quod pro παραδράμεῖ legendum est παραδραμεῖ; ipsa etiam Glossa nulli, quem sciam, *Homeri* loco convenit; sed ex alterius scriptoris Glossis temere huc videtur collata, Conf. *Alb.* ad *Hesych.* h. v. & v. Οὐ παρελεύσεται.

4 Παρπεπιθόντες Il. Ψ. 37:

> Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταῖροι χωόμενον κῆρ.

Hes. habet παραπείσαντες, παραλογισάμενοι. Etenim παρπεπιθὼν est decipiens. Od. Ξ. 290:

> Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς,
> Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει,
> Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσίν. —

VILL.

5 Παχνοῦται. Il. P. 112:

> — Τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
> Παχνοῦται. —

Ubi Schol. συστέλλεται, ὑπὸ λύπης πήγνυται, δάκνεται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης. Sic, ut jam animadversum est, apud *Aeschyl. in Choëph. vs.* 81. κρυφαίοις πένθεσι παχνουμένη Et in *Euripid.* Hippol. vs. 803:

> Λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ 'πὸ συμφορᾶς τινός;

VILL. Conf. Cl. *Ruhnken. Epist.* Crit. I. p. 120. & *Valck.* ad *Eurip. l. l.*

6 Πάσσονα. Od. Z. 230:

> Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα.

VILL. Conf. *Hesych.* h. v.

7 Συνθεῖναι. Lege συνθεῖναι. *Hes.* addit alium sensum, scilic

τὸ ὁρμηθῆναι. ὅθεν καὶ ὁ σῦς· παρὰ τὸ σεύεσθαι. ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

ΠΑ'ΣΣΕ. ἐπὶ μὲν τοῦ καὶ ἡμῖν νενομισμένου·

Πάσσε 1 δ' ἁλὸς θείοιο, —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐποίκιλλεν·

— Πολλοὺς 2 δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους.

ἀφ' οὗ καὶ πασὸν 3 λέγομεν γαμικὸν ποικίλον ὕφασμα κυρίως.

ΠΑ͂ΣΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμῖν συνήθως·

— Ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων. 4

καὶ ἐπὶ τοῦ ὅλαι, 5

ΠΑ-

licet πανδημεὶ, *totis exercitus viribus*. Il. Λ. 708:

Ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι
Πασσυδίῃ —

VILL. Conf. *Hesych*. v. Πανσυδίη.

1 Πάσσε δ'. Il. I. 214. VILL.

2 Πολλοὺς δ' Il. Γ. 126. In Homero legitur πολέας pro πολλούς. VILL.

3 Πασόν. Eodem redit *Scholiastae* observatio *ad l. l.* ἐνέπασσεν, ἐνεποίκιλλεν, ἐνέπλεκεν. ὅθεν καὶ τὰ ποικίλα παραπετάσματα, πασοὶ καλοῦνται. Conf. & *Hesych*. *b v*. Πασὸν autem *Lucian*. *Dial*. *Mort*. *p*. 428. *seq* generatim Thalamum dixit, itemque *Suid*. Πασάς ὁ πασός, νυμφών *Hesych*. Πασάδες, πασοὶ, στοαί. *Etymol*. v. Πασός. Sed Γαμικὸν παραπέτασμα recentior videtur interpretatio, quam ex *Apollonii* forte *Lexico* aut *Commentariis* in Homerum, habet etiam *Hesych*. & multo explicatius *Pollux* L. III. c 3 p. 37. Τὸ δὲ παρὰ τῇ εὐνῇ παραπέτασμα, πασός.

4 Ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων Il. Σ. 470. Alii legunt ἐφύσσων. VILL.

5 Ἐπὶ τοῦ ὅλαι. *Etym*. p. 657. v. 21., addit, quod hic ex *Apollon*. excidisse puto:

Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. — (Il. Β. 809) οὐ γὰρ πολλαὶ ὑπέκειντο πύλαι, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. καί·

— Πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. — (In nostris *Hom*. Editionibus legitur alio sensu πάσας, Il. Μ. 340.) ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν. *Philemon* quoque, ineditus *Grammaticus*, cum plurima alia hujusce significatio-

nis

ΠΑ΄ΤΑΣΣΕΝ. [1] ὑπ᾽ ἀγωνίας ἐπλήσσετο.

ΠΑ΄ΓΟΝ. [2] τὴν πεπατημένην ὁδὸν καὶ λεωφόρον.

ΠΑΥ΄ΡΟΥΣ. [3] ὀλίγους.

ΠΑΦΛΑ΄ΖΟΝΤΑ. [4] τῶν πεποιημένων κατὰ μίμησιν.

ΠΕ΄ΔΙΛΑ. τὰ ὑποδήματα, οἱονεὶ τὰ τοῖς ποσὶν εἰλούμενα. [5]

ΠΕ΄ΖΗι. τῷ ἄκρῳ [6] τοῦ ῥυμοῦ.

ΠΕΡΙ΄. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμῖν συνήθως·

Αἱ περιναιετάουσιν. [7] —

ἐπὶ

nis exempla protulisset, tandem definit in hoc, quod & ab *Etymologo* allatum *Apollonio* restituimus. VILL. Eodem etiam referenda est *Hesychii Glossa* ἀδίστοτος· Πῆσαι. ὕλαι.

1 Πάτασσεν. Il. Ψ. 370:

— Πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου
Νίκης ἱεμένων.

Ex *Apollonio* nostro emenda *Hesych.*, ubi legitur ὑπ᾽ ἀγῶνος ἐπλήσσετο, pro ὑπ᾽ ἀγωνίας, quemadmodum habet & *Schol.* Non enim certamen, sed anxietas ex certamine orta, eorum mentem proprie turbabat. VILL.

2 Πάτον. Petita Glossa ex Commentariis ad Il. Z. 202.

3 Παύρους. V. Od. Β. 241.

4 Παφλάζοντα. Omisit glossam. Sed *Hes* explicat, ἠχοῦντα, καχλάζοντα, ἀναβρύζοντα, θερμαίνοντα Il. Ν. 798:

Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Eubulus Comicus apud Athenaeum, l. 6:

Λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι.

Patina cachinnat bulliente murmure,

ut vertit *Scaliger ad Varronem.* p. 45. VILL.

5 Εἰλύμενα. Itaque olim dicebantur πέδιλα, teste *Eustathio.* Il. Κ. 22:

Ποσσὶ δ᾽ ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.

VILL.

6 Ἄκρῳ. Il. Ω. 272:

Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ.
Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ. ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον.

VILL.

7 Αἳ περιναιετάουσιν. Od. Α. 177. VILL.

ἐπὶ δὲ τῦ ὑπὲρ·

Οἱ περὶ μὲν βυλῇ Δαναῶν. [1] —

καὶ ἐπὶ τῦ περιοσῦ· [2]

— Περὶ γάρ μ' ἐφίλει. [3] —

ΠΕ'ΡΑΤΑ. [4] ἐπὶ μὲν τῶν δεσμῶν, καὶ ἐπὶ τῦ πέρατα. σημαίνει καὶ τὰ τεχνικὰ ἐργαλεῖα.

ΠΕΙ'ΡΑΡ. τὸ μὲν πέρας τῦ σχοινίυ·

Πείραρ ἐπαλλάξαντες [5] —

ἐπὶ δὲ τῦ πέρατα. [6]

— Πεῖραρ ὀϊζύος. [7] —

ΠΕΙ'-

1 Οἱ περὶ μὲν βυλῇ Δαναῶν. Il. Α. 258. VILL.

2 Περιοσῦ. L. περιουσῦς, ut recte monet *Villoif.* infra ad v. Περιδέξιος.

3 Περὶ γάρ μ' ἐφίλει. *Od.* Ξ. 146. VILL.

4 Πείρατα. Sumitur pro *vinculis*, *funibus*, Od. Μ. 51:

— Ἐκ δ' αὐτῦ πείρατ' ἀνήφθω.

Terminum significat & *finem* *Od.* Ι. 284:

— Ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης.

Et pro *instrumentis* accipitur *Od* Γ. 433:

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης.

Optime *Etym.* sic explet, quae ex *Apollon.* exciderant: ἐπὶ μὲν τῶν δεσμῶν:

— Ἐκ δ' αὐτῦ πείρατ' ἀνήφθη.

(Lege ἀνήφθω Od. Μ. 51.) ἐπὶ δὲ τῦ πέρατα:

— Ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης.

(Od. Δ. 563.) VILL.

5 Πείραρ ἐπαλλάξαντες. Il. Ν. 359. Conjicit Clarissimus *Alberti* ad *Hesych.* v. Πείρατα, olim lectum fuisse πείρατ' pro hodierno πεῖραρ. VILL. Pertinere videtur interpretatio *Hesychii* πείρατα . . . τέλος ad *Od* Δ. 563 πείρατα γαίης. Ut adeo vix opus sit conjectura Cl. *Alberti*.

6 Πέρατα. Lege πέρατος, ut in *Etymologo*, qui idem exemplum allegat. Vide *Schol.* VILL.

7 Πεῖραρ ὀϊζύος. Hodie legitur πεῖρας. Od. Ε. 289:

Ἐκ-

ΠΕΙ'ΡΙΝΘΑ. [1] ἃ λέγομεν πείρινθια, τὰ ἐπὶ τῆς ἁμάξης, εἰς ἃ ἐντίθεται τὰ πρὸς τ̃ χρείαν, ἕνεκα τ̃ πλείω χωρεῖν [2].

ΠΕΙΡΗ'ΣΟΝΤΑ. [3] διάπειραν ληψόμενοι.

ΠΕ ΙΣΕΑ. [4] οἱ πότιμοι τόποι κ̀ πόαν ἀνιέντες.

ΠΕΙ'ΡΩΝ. [5] διαπερονῶν κ̀ οἷον διαπερῶν.

ΠΕ'ΛΛΑΣ. [6] ἀγγεῖα γάλακτος.

ΠΕ·

Ἐκφυγέειν μέγα κῦμα διζυΐος ἤ μιν ἱκάνει.

VILL. Conf. *Etymol.* p. 667. v. 54 & infra v. Πείρω

1 Πείρινθα. Il. Ω. 190:

> Αὐτὰρ ὅγ᾽ υἷας ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
> Ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ᾽ αὐτῆς.

Ab *Hes.* definitur, πλέγμα, τὸ ἐπὶ τ̃ ἁμάξης, τὸ πλινθίον τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ τετράγωνον At *Od.* Z. 70. vocatur ὑπερτερίη, quam sic describit *Schol.* τῷ ἐπιτιθεμένῳ πλινθίῳ τῇ ἁμάξῃ, πρὸς τὰ πλείονα βάρη φέρειν, ὑψηλοτάτῳ. ὃ κ̀ πλινθίον καλεῖται. ἢ τῷ ὑπερῴῳ τ̃ ἁμάξης τετραγώνῳ ξύλῳ, δεχομένῳ τὸ ἐπιτιθέμενον φορτίον. VILL. Add. *Etymol.* v. Πείρινθος & Κάνναθρον. itemque *Eustath. ad l. l.*

2 Χωρεῖν. Manifesto errore editum erat χώρειν.

3 Πειρήσοντα. Il. M. 301. & Od. Z 134:

> Μήλων πειρήσοντα κ̀ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν.

Hinc emendarem locum *Hes.*, cujus fons indicatus non est. Apud eum pro Πειρήσονται, διάπειραι λήψονται, legerem cum *Apollonio*, Πειρήσοντα, διάπειραν ληψόμενον. VILL.

4 Πίσεα. Od. Z. 124. & Il. Υ. 9:

> Καὶ πηγὰς ποταμῶν, κ̀ πίσεα ποιήεντα.

Hes. interpretatur, λειμῶνες, ὕλη, ποτάμιοι, πιδάδες, ὑδατώδεις τόποι. *Suidas*: οἱ κάθυδροι τόποι. VILL.

5 Πείρων. Il. Ω. 8. Od. Θ. 183. N. 91. & 264:

> Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.

VILL. Conf. Interpp. ad Il. Ω. 8. Caeterum edendum censui διαπερονῶν, pro διαπερόνων. — Διαπερονᾶν *Homero* etiam est *hasta transfigere*; (Il. H. 145. N. 397.) in qua sententia saepius dixit διαπείρειν.

6 Πέλλας. v. *Il.* Π. 642.

ΠΕΛΑΣΓΟΙ΄ [1] οἱ Θεσσαλοί.

ΠΕ΄ΛΕΘΡΟΝ. [2] πλέθρον. ἔστι δὲ μέτρον γῆς, ἕκτον σταδίου.

ΠΕΜΠΑ΄ΣΣΕΤΑΙ. [3] κυρίως ἡ κατὰ πεντάδα ἀρίθμησις. πέμπε [4] γὰρ οἱ Αἰολεῖς τῷ πέντε λέγουσιν.

ΠΕΜΠΩ΄ΒΟΛΑ. πέντε ὀβελίσκοι τριανοειδεῖς, ἐκ μιᾶς ἀρχῆς. [5]

ΠΕΛΩ΄ΡΙΟΣ. μέγας, ἀπὸ τοῦ προσπελάζειν τῷ Ὠρίωνι. [6]

ΠΕΞΑΜΕ΄ΝΗ. [7] ὁ Ἀπίων, κτενισαμένη, καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος. [8] ἐπιφέρει δὲ καὶ τὸ τὰ ἔ-

1 Πελασγοί. v. Il. K. 429. Od. T. 177. unde explicandum est Πελασγικὸν Ἄργος. Il. B. 681. ubi vid. *Interpp*.

2 Πέλεθρον. Πέλεθρα dixit Poëta Il. Φ. 407. Od. Λ. 576.

3 Πεμπάσσεται. Od. Δ. 412:

Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται. —

Vill.

4 Πέμπε. Lego πέμπε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ πέντε. Hinc apud *Hes*. Πεμπὰς, Τριακάς. Quod merito sollicitavit & in πεντὰς mutare voluit Clarissimus *Alberti*. Vill.

5 Ἀρχῆς. Pro ἐκ μιᾶς ἀρχῆς, adderem συνεχόμενοι cum *Hes*., qui pariter ac *Schol*. habet τριαινοειδεῖς pro τριανοειδεῖς, & λαβῆς pro ἀρχῆς. Il. A. 463.

— Νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.

Vill. Pro τριανοειδεῖς legendum est τριαινοειδεῖς.

6 Ὠρίωνι. Apud *Hom*. Orion ipse vocatur πελώριος. Od. Λ. 571:

— Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα.

Vide *Strunzium* ad *Glossar. Oppian. Rutgersii*, voce πέλωρ. Vill.

7 Πεξαμένη. Respexit Il. Ξ. 176. ubi *Hom*. exhibet Junonem se ipsam pectentem:

— Χαίτας
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς.

Vill.

8 Ὁ Ἀπολλόδ. Fortasse sic aliter interpungendum: Ὁ Ἀπίων κτενισαμένη. καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ἐπιφέρει (sublato τοῦ δὲ) τὰ

ἔρια [1] ξαίνειν, πείκειν, καὶ τὸ κείρειν, ταυτὸ παῖξαι, [2] καὶ ὁ πόκος. [3] δηλοῖ δὲ καὶ τῷ καταξάνασα.

ΠΕ΄ΠΟΝ. [4] λαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἐπαίνου, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεπαινομένων καρπῶν, οἷον [5] μετρίως μὲν πεπανθέντες, εὔχρηστοι καὶ ἀπόδεκτοι· ὑπερπεπανθέντες δὲ, ἔκλυτοι καὶ σεσηπότες.

ΠΕ΄ΠΛΟΣ. ἔνδυμα γυναικεῖον, [6] περόναις διακατεχό-

καὶ τὸ, &c. &c. &c. Vill. In extrema hujus loci corruptela, si tentare etiam extrema licuerit, verborum transpositione locum omnem, ad mentem *Apollonii* refingamus. Πεξαμένη. Ὁ — Ἀπ. κτενιστ., καὶ ὁ Ἀπολλ. ξάνασα. Ἐπιφέρει δὲ καὶ τὸ τὰ εἴρια πείκειν. (Od. Σ. 315.) Ξαίνειν καὶ τὸ κείρειν· ταὐτὸ πέξαι ὅθεν καὶ ὁ πόκος, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ καταξάνασα. *Schol.* certe ad Od. l. l. πείκετε interpretatur ξαίνετε. & *Hesych.* πεξαμένη non tantum reddit κτενισαμένη τὰς τρίχας, sed & ξάνασα *Suid.*, & ex eo *Phavor.* Πεξάμενος. κτενίσας, ξάνας, quae si ex *Homerico* fonte probabiliter derivata censeas, legere praestiterit Πεξαμένη κτενίσασα, ξάνασα.

1 Εἴρια. In mente habuit Od. Σ. 315:

— Εἴρια πείκετε χερσίν.

Vill.

2 Παῖξαι. Pro παῖξαι lege πέξαι, ut *Theocr.* Idyl. XXVIII. 13.

Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακὼς ἐν βοτάνᾳ πόκως
Πέξαιντ' αὐτοετεί. —

Vill. Conf. *Obs. Antepen.*

3 Καὶ ὁ πόκος. Ante καὶ ὁ πόκος legerem ὅθεν, quod omissum puto. Ὅθεν καὶ ὁ πόκος; subauditur, λέγεται. & mox pro τῷ, lege τό. Vill. Cf. quae supra dicta sunt ad verb. Ὁ Ἀπολλοδ.

4 Πέπον. *Hes.* interpretatur προσφιλέστατε, προσηνέστατε, ἔκλυτε, μαλακέ. *Hesiod.* in *Herc. Scut.* v. 350. in bonam partem accipit:

Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους.

In hanc vocem omnino videndus est *Etymologus*. Vill. Forma hac in malam partem usus est *Homer.* Il. Β. 235. Ν. 120. Saepius autem in bonam, e. c. *Il.* Ε. 109. Ζ. 55. &c.

5 Οἷον. Mallem οἱ, seu οἱ ὤν. Vill.

6 Γυναικεῖον. Quin & esse quoque vestem virorum jam animadversum est, & comproba-

χόμθον. καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, ἐν συγκοπῇ, περίπελος, ὁ περὶ ὅλην τὴν φοροῦσαν πελόμενος, τοῦτ' ἔστιν γινόμενος.

ΠΕΡΑΣ. [1] εἰς τὸ πέραν [2] τῆς γῆς διαπέρασας, ἐπώλησας.

ΠΕ-

batum loco *Aeschyli* in *Persis*, cui addi possit versus 125, 468, & 1065. ejusdem fabulae. Legitur Il. Z. 90:

> Πέπλον ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
> Εἶναι ἐνὶ μεγάροις, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ.
> Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι ἠϋκόμοιο.

Vill. *Apollonius* spectavit usum *Homeri*, apud quem πέπλος pro veste positum, semper est ἱμάτιον, vel ἔνδυμα γυναικεῖον. Ut adeo ex Homeri commentariis Glossae manaverint *Hesych. Suid. Etymol.*, quae in eandem hanc interpretationem conveniunt, *Schol.* ad Il. Π. 9. πέπλος, ὡς ἐπιπολὺ τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, τὸ δὲ ἀνδρεῖον χιτών. Unde emendanda observatio ad Il. E. 734. Πέπλον. γυναικεῖον ἔνδυμα, τουτ' ἔστι χιτῶνα, ὃν οὐκ ἐνεδύοντο, ἀλλ' ἐνεπερονῶντο. Corrigere forte liceat τοῦτ' ἔστι σχιστόν, ὃ οὐκ. *Eustath.* ad *Od.* Σ. 291 *seqq* p. 1847. vs. 34. γυναικεῖον ἱμάτιον ὁ πέπλος, . . . σχιστὸν ἐπὶ μόνα τὰ ἔμπροσθεν. Conf Idem *p*. 170. *v*. 6.

[1] Πέρας Lege πείρατα, seu πέρματα. Od. O. 427:

> — Πέρματα δή με διοῦσ'
> ἀγαγόντες
> Τοῦ δ' ἀνδρὸς πρὸς δώματ'. —

Vill.

[2] Πέραν τῆς γῆς. Lege πέρας; vel dele εἰς τό Pro τῆς γῆς *Hes.* in Πέρασας habet, τῆς θαλάσσης, ut *Schol. Homeri in Il.* Φ 40. ἐπέρασεν explicat πέραν τῆς θαλάσσης ἐπώλησεν, & merito; nam habet Poëta:

> Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσε
> Νηυσὶν ἄγων. —

Idem *Hes.* περάσαι interpretatur ἀποδόσθαι ἐπὶ πέρατι τῆς γῆς. Vill. Quam *Apollonio* merito restituit Cl. *Villoison*., Glossa πέρασας pertinet ad *Il.* Φ. 78. ubi Achillem supplex orat Lycaon:

> Γουνοῦμαι σ' Ἀχιλεῦ. . . .
> Πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
> Ἤματι τῷ, ὅτε μ' εἷλες εὐκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ.
> Καί μ' ἐπέρασσας ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε.

Schol. ἐπέρασσας ἐπώλησας. . . . *Cod Harl.* & *Eustath.* p. 1222. v. 26. & p. 1223. v. 63. legunt ἐπέρασας. Conf. *Ern. ad Il. l. v.* 40. *Apollonius* legisse videtur καὶ μὲ πέρασας.

1 Βαλ-

ΠΕΡΙΡ'Ρ'ΗΔΗ'Σ. περιῤῥηνσόμενος, περικεκλασμένος. βέλτιον δὲ μεταφορικῶς περιῤῥεόμενος. Βάλλεται γὰρ [1] καὶ τὸ ποτήριον κρατῶν, ὡς ἅμα τῇ πτώσει περιῤῥεῖσθαι πεσόντα. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος· στρεβηθεὶς, περιφερὴς [2] ἔπεσε τῇ τραπέζῃ, ὡς περικλασθῆναι περὶ αὐτήν·

Πε-

1 Βάλλεται γὰρ &c. De Eurymacho haec ſunt capienda, qui *Od.* X. 84., ex cujus loci commentariis haec derivata eſt obſervatio, qui igitur l. l. ab Ulyſſe ſagitta trajectus,

> — ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
> Φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
> Κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε
> Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον. —

Grammaticus, cui haec debetur Gloſſa, cum δέπας ἀμφικύπελλον memorari animadverteret, vino perfuſum eſſe Eurymachum opinatus eſt, quod ἐβάλλετο ποτήριον κρατῶν. Simplicius multo *Euſtatb.* p. 1920. v. 39. Περιῤῥηδὴς ὁ ἐῤῥαντισμένος αἵματι. Verum neque ulla eſt profuſi ſanguinis mentio, neque poculum manu tenebat *Eurymachus*, ſed ipſam menſam, quam ſinguli Proci ſuam & privam habebant, & qua uti illos ad tela Ulyſſis arcenda juſſerat ipſe *Eurymachus* v. 74.

> Φάσγανά τε σπάσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
> Ἰῶν ὠκυμόρων. —

Itaque, vulnere accepto letali, περιῤῥηδὴς τραπέζῃ κάππεσεν, i.e. *pronus in iſtam menſam*, cecidit, qua pro clypeo utebatur, unde fieri debebat, ut cibi & poculum effunderentur humi. Unice hanc interpretationem commendat imitatio *Apollonii Rh.* quam ex *L. Boſ. Obſerv. Crit.* notavit ad *Heſych* Cl. *Alberti.* Etenim *Arg.* I. 431. bos ab Alcaeo ſecuri percuſſa

> Ἤριπε . . ἀμφοτέροισι περιῤῥηδὴς κεράεσσιν.

Quod ubi *Schol.* reddit ἐπὶ πρόσωπον μεθ' ὁρμῆς κατενεχθεὶς, ἐπιῤῥαγεὶς εἰς τοὔμπροσθεν, ἢ ἐπενεχθείς. ὡς καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ κάππεσεν, ὁ Εὐρύμαχος: cenſuit profecto Eurymachum cecidiſſe, ἐπὶ τὴν τράπεζαν μεθ' ὁρμῆς κατενεχθέντα, ἐπιῤῥαγέντα εἰς τοὔμπροσθεν. Unde ab alia manu, eademque parum perita, Scholiaſtae temere additum videtur, ἀντὶ τοῦ περιφερόμενος, τὸ κατὰ κύκλον πεσεῖν οὕτω λέγεται. (in *Homero* ſcil.) νῦν δὲ, (apud *Apoll.*) ἀντὶ τοῦ ἐπενεχθεὶς εἰς τὸ ἔμπροσθεν.

2 Στρεβηθεὶς, περιφερής. Hoc

ad-

— Περιῤῥηδὴς [1] δὲ τραπέζῃ
Κάππεσεν. —

ΠΕΡΚΝΟ'Ν. μελανόν. [2] καὶ περκάζειν [3] ἔτι λέγομεν τὴν σαφυλὴν τὴν ἤδη μελαινομένην.

ΠΕΡΙΤΡΕ'ΦΕΤΑΙ. [4] περιπήσσεται· ὅθεν καὶ τροφαλὶς, τὸ πεπηγμένον γάλα.

ΠΕ'ΡΓΑΜΟΝ. [5]. οὕτως ἐλέγετο ἡ ἀκρόπολις τῦ Ἰλίυ.

ΠΕ-

addit *Aristarchus*, partim ut explicet *Homericum* δινηθείς. Od. X. 85.

— Ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον. —

Partim vero quod, ut ait *Schol. Apoll. Rhodii*, τὸ κατὰ κύκλον πεσεῖν ὕτω λέγεται; & περιῤῥηδὴς est περιφερόμενος, Vill. Conf. quae modo diximus, ad verba βάλλεται γὰρ &c.

1 Περιῤῥηδὴς δέ. Od. x. 84. Vill.

2 Μελανόν. Sic quoque habet *Hes.* in περκνόν. Sed cum μελανὸν minus sit Graecum, legerem separatim μέλαν ὄν, aut μελαινὸν, *id est*, nigrum, atrum. Il. Ω. 316:

Μορφνὸν, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέυσι.

Sed fortasse nihil mutandum. Grammatici & recentiores Graeci dicunt μελανὸς pro μέλας. Vide, ne alios laudem, *Hesych.* voce μέλας. Vill. *Schol.* ad. Od. l. l. περκνόν. μέλαινα. quod ipsum & *Apollonio* reddendum censuerim & *Hesychio* pro μελανόν.

3 Περκάζειν. Od. H. 126:

Ἄνθεα ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζυσι.

Περκάζει habet *Callimach.* in *Lavacro Palladis*, vs. 78. Vill.

4 Περιτρέφεται. Il. E. 903:

— Μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι.

Ubi περιτρέφεται pro περιστρέφεται *Hes.* & *Apollonius* legisse videntur; quemadmodum & volebat *Herodianus*, annotante *Eustathio*. Schol. explicat similiter περιτρέφεται per περιπήγνυται, ὅθεν καὶ ἡ τροφαλίς. Vill.

5 Πέργαμον. Schol. ad *Il.* Δ. 508. observavit apud *Homerum* hanc vocem pro sola arce Trojanorum accipi; sed apud Recentiores cunctas in

ΠΕΡΙΩ'ΣΙΟΝ. [1] περιωσίως.

ΠΕΡΙΔΩ'ΣΟΜΑΙ. [2] συνθήσομαι.

ΠΕΡΙΤΡΟΠΑΙ'ΩΝ. [3] περιτρεπόμενος.

ΠΕΡΙΔΕ'ΞΙΟΣ. οἱ μὲν, περισσῶς [4] δεξιὸς [5] περὶ τὴν τοῦ δόρατος βολήν· οἱ δὲ, καὶ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν [6] ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλων.

ΠΕ-

universum arces designare. *Aeschylus* in *Prometheo*, vs. 955:

— Δοκεῖτε δὴ
Ναίειν ἀπενθῆ πέργαμα. —

Vill. Conf. Cl. *Alb.* ad similem *Hesychii* Glossam v. Πέργαμος; quae forma & *Apollonio* forte erit restituenda; nisi pertineat annotatio, ad Il. Ω. 700, ubi Κασσάνδρη dicitur Πέργαμον εἰσαναβᾶσα.

1 Περιώσιον. Respicit Od. Π. 203:

Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι.

In *Theocriti* Idyll. XVII vs. 23:

Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν.

Vill. Conf iterum *Alb. ad Hesych b. v.*

2 Περιδώσομαι. Respicit Od. Ψ. 78:

— Αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς.

Hes. habet συνθηκοποιήσομαι, ubi mallem legere συνθήκας ποιήσομαι, quamvis cum *Hes.* conveniat *Etymol.* At in Il. Ψ. 485:

Εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδώμεθον, —

Schol. explicat, περὶ τρίποδος συνθήκας ποιησώμεθα. Et *Suidas* legit συνθώμεθα, quem vide in περιδώμεθα. Vill. In ipso scilicet *Homero* quod etiam nunc habent Codd. nonnulli, expressisse videtur *Suid.* περιδώμεθα.

3 Περιτροπαίων. Lege περιτροπέων Il. Β. 295:

Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός.

Ubi *Schol.* περιτρεπόμενος, ὅ ἐστι περιερχόμενος, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μέλλων τελειοῦσθαι. Vill.

4 Περισσῶς. Ob περὶ quod supra ad p. 539. mendose dixit usurpari ἐπὶ τοῦ περισσοῦ; ubi, ut & hic, legendum περισσῶς. Vill.

5 Δεξιός. Male in Codice MS. δεξιῶς Vill.

6 Ἀμφοτέρων Ante ἀμφοτέρων χειρῶν, addendum censeo ἐξ; vel legendum cum *Hes.* ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ *Hes.* explicat quoque φρόνιμον, ὀρθὸν, μηδὲν ἀριστερὸν ἔχον; hic pro ἔχον scribendum puto ἔχοντα. Respexerunt Il. Φ. 163:

— Ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς

Ἥρως

ΠΕΡΙΒΗ͂ΝΑΙ. [1] πεπτωκότος ὑπερασπίσαι.

ΠΕΡΙΩΠΗ'. [2] τόπος ὑψηλὸς, ἀφ' οὗ ἐστιν περισκέψασθαι.

ΠΕΡΙΑ'ΓΝΥΤΑΙ. [3] περικατακλᾶται καὶ οἷον περιέρχεται.

ΠΕΡΙ'ΔΡΟΜΟΣ. [4] πάντη περιέρχεσθαι δυνάμενος.

ΠΕΡΙΣΧΟ'ΜΕΘΑ. [5] οἱονεὶ περιστῶς ἔχομεν, ἀντελαβόμεθα καὶ περιεφεισάμεθα.

ΠΕΡΙΚΛΥΤΟ'Σ. [6] περιστῶς διαφημισμένος.

ΠΕ-

Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦε.

Unde περιδέξιος mihi videtur significare ambidextrum. Vide *Schol*. VILL.

1 Περιβῆναι. Il. Ε. 21:

Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο.

Et Il. Ξ. 424:

— Πρὶν γὰρ περίσχεθον ἄριστοι.

VILL.

2 Περιωπή. V. Il. Ξ. 8. Ψ. 451. &c.

3 Περιάγνυται. Il Π. 78. De voce Hectoris Trojanos adhortantis:

— Ἕκτορος (ὄψ) ἀνδροφόνοιο

Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται. —

Hesiod. in *Hercul. Scuto*, vs. 279:

— Περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.

& supra:

— Ἄγνυτ' Ὄλυμπος.

VILL.

4 Περίδρομος. Od. Ξ. 7:

— Αὐλὴ

Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,

Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος. —

Et Il. Β. 812:

— Αἰπεῖα κολώνη,

Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα.

VILL.

5 Περισχόμεθα. Od. Ι. 199:

Οὕνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικί.

Ubi *Schol*. περισώσαμεν, ἐφυλάξαμεν. VILL.

6 Περικλυτός. Forma Poëtae frequentissima.

1. Ὀρω-

ΠΕΡΙΣΚΕ'ΠΤΩι. πάντοθεν ὁρωμένῳ.[1]

— περισκέπτῳ[2] ἐνὶ χώρῳ.

ΠΕΡΙ'ΜΕΤΡΟΝ. λεπτὸν[3] καὶ περίμετρον.

ΠΕΡΙΠΕΥΚΕ'Σ.[4] περισσῶς πικρόν.

ΠΕΡΙ'ΚΗΛΑ.[5] περισσῶς ξηρά. οἷον εἰς τὸ κεάσαι εὔθετα.

ΠΕ'ΤΗΛΑ.[6] φύλλα. καὶ ὑψιπέτηλα, τὴν[7] εἰς ὕψος φύλλα ἔχουσαν.

ΠΕΥΚΑΛΙ'ΜΗΙΣΙ.[8] ταῖς πικραῖς καὶ συνεταῖς φρεσί. καὶ πευκεδανὸν, τὸ πικρὸν, ἀπὸ τῆς πεύκης. καὶ πευκεδανὸν πόλεμον, τὸν πικρὸν μεταφορικῶς, ἐπεὶ πολλῶν αἴτιος κακῶν.

ΠΕ-

1 Ὁρωμένῳ. *Hes.* addit: οἱ δὲ, μόνῳ, κεχωρισμένῳ, ὥστε ἀπ' αὐτοῦ περισκέψασθαι. VILL.

2 Περισκέπτῳ. Od Α. 426. VILL.

3 Λεπτόν. Omissa est glossa, & statim sequitur exemplum. Etenim λεπτὸν καὶ περίμετρον est ex Hom. *Od.* Β. 95:

Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον. —

Apud *Hes.* περίμετρον est ὑπέρμετρον, μέγα. Et apud *Schol.* μέγαν, περισσὸν μέτρον ἔχοντα. VILL.

4 Περιπευκές. Il. Λ. 844. ubi V. *Schol.* & *Hesych.*

5 Περίκηλα. Od. Ε. 240. & Σ. 308:

Αὖα πάλαι, περίκηλα. — VILL.

6 Πέτηλα. L. Πέταλα

7 Τὴν....ἔχουσαν Pro τὴν & ἔχουσαν, lege τὰ & ἔχοντα. Od. Λ. 587:

Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρῆθεν χέε καρπόν.

Sic metaphorice *in Herculis Scuto*, vs. 376:

Πολλαὶ δὲ δρῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι.

VILL.

8 Πευκαλίμῃσι. Il. Θ. 336:

Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν.

At de bello, Il. Κ 8:

Ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο.

VILL.

I Hr-

ΠΕΦΕΥΓΜΕ'ΝΟΣ. [1] πεφευγώς.

ΠΕΦΑ͂ΣΘΑΙ. [2] πεφονεῦσθαι, παρὰ τὸ φάσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον.

ΠΕΛΕ'ΚΚΩι. οἷον σελέῳ·

— Ἀμφὶ [3] πελέκκῳ.

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟ'ΓΥΟΝ. [4] πεντήκοντα γύας ἔχον· γύης δὲ, μέτρον γῆς.

ΠΕΡΙΜΗ'ΚΕΤΟΝ. [5] περισσῶς μακρὰν καὶ ὑψηλήν.

ΠΕΦΡΑ'ΔΟΙ. διασημαίνοι. ὁ δὲ Ἀπίων, ἂν εἴποι·[6] τοῦ Ἀριστάρχου σεσημειωμένον [7] ὅτι τὸ φράσαι οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσεται.

ΠΗ͂.

1 Πεφευγμένος. Lege πεφυγμένος. Od. Α. 18.

> — Οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων.

VILL. Il. Ζ. 488. eadem fere dictio, quae Od. *l. l.*

> Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

Utrobique *Barnes.* corrupit πεφευγμένος. πεφευγμένον, invitis *Hesych.* h. v., *Etymol.* *p.* 755. *v.* 28. & *Eustath.* *p.* 657. *v.* 31., *Barnesii* igitur audaciam ne quis *Apollonii* auctoritate probari censeat, conf. supra v. Μῆρα p. 461. ubi antiquam & veram lectionem secutus est Lexicographus.

2 Πεφᾶσθαι. Il. Ω. 254:

> Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφᾶσθαι.

VILL.

3 Ἀμφὶ πελέκκῳ. Il. Ν. 612. VILL.

4 Πεντηκοντόγυον Il. Ι 575:

> Ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι
>
> Πεντηκοντόγυον. —

Vide *Schol.* VILL.

5 Περιμήκετον. V. Il. Ξ. 287. *Coll.* Od. Ζ. 103.

6 Ἂν εἴποι. Merito Clarissimus *Alberti* conjecit legendum ἀνείποι pro ἂν εἴποι. Il. Ξ. 335. Juno sic Jovem alloquitur:

> Πῶς κ' ἔοι εἴτις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
>
> Εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
>
> Πεφράδοι, —

VILL.

7 Σεσημειωμένον. Legerem σεσημειωμένως. VILL.

 1. Ἔστιν

ΠΗ͂, ἔςιν ἄτοπον·[1]

Πῇ ἔϐη[2] Ἀνδρομάχη; —

καί·

Πῇ δὴ τόνδε[3] μολοϐρὸν ἄγεις; —

ὁ δὲ Δημήτριος ὁ Ἰξίων, τῶ ποῖ τῶν Ἀτ]ικῶν ὄντος ἰδίω, τὸ δὲ πῆ Ἰακῶ[4] καὶ Ὁμήρῳ σύνηθες, τῦτο δὲ βαρυτονηθὲν ἀόριςον γίνεται, οἷον·

Νῦν δ'[5] ὔτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίςαμαι, —

ἀντὶ τῶ εἰς ὐδένα τόπον ἐπίςαμαι.

ΠΗΓΥΛΙ´Σ, παγετός.[6]

ΠΗΓΕΣΙΜΑ´ΛΛΩι, εὐπαγέας μαλλὺς, τῦτ' ἔςιν εὐτραφεῖς.[7]

ΠΗ-

1 Ἔςιν ἄτοπον. Lege separatim ἐς τίνα τόπον. *Suidas* habet, εἰς τίνα τόπον VILL.

2 Πῇ ἔϐη. Il. Ζ 377. VILL.

3 Πῇ δὴ τόνδε μολοϐρόν. Od. Ρ. 219. VILL.

4 Ἰακῶ. Pro Ἰακῶ, lege Ἰακὸν, & adde λέγε. VILL.

5 Νῦν δ' ὔτ'. Od. Ν. 207.

6 Παγετός. Sic quoque habet *Schol.* Sed cum πηγυλὶς apud *Homerum* adjective sumatur, legerem παγερὸς pro παγετός; vel, ut scripsit *Hes.*, παγετώδης. Od. Ξ 476:

— Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, βορέαο πεσόντος,
Πηγυλίς. —

Legitur apud *Apollonium Rhodium* Lib. II. vs. 739. αὔρῃ πηγυλὶς VILL. *Homeri* l. l. lectum etiam fuisse πηλυγίς, indicio est *Etymol.* p. 670. v. 39., cui *Apollonii Rhod.*, *Suidae* atque *Eustathii* auctoritatem jam opposuit *Sylburg.* Quae autem in Lexico nostro reperitur forma παγετὸς, eandem habet etiam *Schol.* ad *Od.* l. l. Πηγυλίς. παγετὸς ἢ ψυχρά. *Suid.* itidem vertit per nomen substantivum κρύος, atque hanc ipsam antiquissimorum interpretum fuisse sententiam, docet *Eustath.* p. 1768. v. 5. Πηγυλίς. ἤγυν παγετὸς, κατὰ τὺς Παλαιὺς, ἢ παγετώδης.

7 Εὐτραφεῖς. Pro εὐτραφεῖς, adde ἔχοντι. *Hes.* insuper habet, πηγὸν γὰρ, τὸ εὐτραφές.

Τι-

ΠΗΔΩ͂Ι. τῷ πλάτει τῆς κώπης. ὡς μὲν Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ παίειν· ὡς δ' ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ ξύλου πηλίνου [1] λεγομένου. ὡς δὲ πιθανώτερον. ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν πῆξιν ὥσπερ πηδᾶν τὴν κώπην.

ΠΗ'ΛΗΞ. [2] περικεφαλαία, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι ὅ ἐστι κινεῖσθαι.

ΠΗΛΗΪ'Α'ΔΑ. [3] τὸ δόρυ· ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπερ αὐτὸς ὁ Ποιητὴς ἐτυμολόγηκε λέγων, πηληϊάδα μελίην· ὥστε παρὰ τὸ ὄρος τὸ Πήλιον εἰρῆσθαι. ἔστιν δὲ τῆς Θετταλίας.

ΠΗΟ'Σ. ὁ κατ' ἐπιγαμείαν [4] οἰκεῖος.

ΠΙ'ΑΡ. [5] τὸ λιπαρὸν καὶ πιέτατον.

ΠΙΔΗΕ'ΣΣΗΣ. [6] καθύγρου, πιδακώδους. συνήθως δὲ τὴν Ἴδην λέγει. καὶ πολυπιδάκου, [7] πολλὴν ὕδατος ἀναβολὴν ἐχούσης.

ΠΙ'ΕΙ.

Τινὲς δὲ, λευκὸν, τὸ πηγόν· οἱ δὲ, μέλαν. *Schol.* quoque explicat πηγὸν per πηκτὸν, εἴτε μέλαν, εἴτε λευκόν. VILL. Conf. Il. Γ. 197. ibique *Schol.* *Alb.* ad *Hesych.* h. v. coll. *Suid.*, maxime *Etymol.* p. 669. v. 17.

1 Πηλίνου. Lege πηδίνου, quod, teste *Hes.* est ξύλον εὔθετον πρὸς τὴν τῆς κώπης κατασκευήν. Et docet *Eustath.* in Il. Ε 838. pro, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων, veteres legisse πήδινος ἄξων. VILL. Πηδῷ est apud Poëtam Od. Η 328. Ν. 78.

2 Πήληξ. Il. Ο. 608. &c.

3 Πηληϊάδα. Lege πηλιάδα. Il. Π. 143:

> Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
> Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

VILL.

4 Ἐπιγαμείαν. Lege cum *Schol.* & *Etymologo* ἐπιγαμίαν. Il. Γ. 163:

> Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε.

In *Hesiodi* Oper., vs. 343:

> Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.

Etymol. Πηὸς, κυρίως ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής. VILL.

5 Πῖαρ. Il. Λ. 549. &c.

6 Πιδηέσσης. Il. Λ. 183. Cf. maxime *Etymol.* p. 671. v. 31.

7 Πολυπιδάκου. Il. Υ. 59:

ΠΙΕΙ'ΡΗ. [1] λιπαρά. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ τὴν πίειραν, μεταφορικῶς τὴν εὐδαίμονα λέγει· καὶ πίονα δῆμον, [2] τὸν λιπαρὸν καὶ εὐδαίμονα. ὁ δὲ Ἀπίων ἀναγράφων, καὶ τὸ πεῖαρ [3] ἠγνόησεν ὅ ἐστι πέρας, διὰ τοῦ Ε καὶ Ι θέλει γράφεσθαι, ὅ ἐστι·

— Μέγα πεῖαρ [4] ὀϊζύος ἥ μιν ἱκάνει.

ΠΙ'ΣΥΡΑΣ [5] τέσσαρας.

ΠΙ'ΣΥΝΟΙ. [6] πεποιθότες.

ΠΙ-

Πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου Ἴδης.

Dicitur & πολυπίδακος Il. Ψ. 117:

Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης.

VILL.

1 Πιείρη. Il. Σ. 342:

Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

Et Od. Τ. 173. de Creta:

Καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος. —

VILL. Quod mox additur, τὴν πίειραν, ſpectat, praeter alia loca, ad Il Σ. 541:

Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακήν, πίειραν ἄρουραν.

2 Πίονα δῆμον. Il. Ε. 710:

Ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

Et Od. Ξ. 329:

Ὅππως νοστήσῃ Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον.

VILL.

3 Πεῖαρ. Hic lego πεῖραρ, & poſt πέρας addo καὶ πεῖαρ. VILL. Confuſa omnia in *Apollonio*, neſcio an ita ſint conſtituenda. Ὁ δὲ Ἀπίων τὸ πεῖραρ ἠγνόησεν, ὅ ἐστι πέρας, διὰ τοῦ Ε καὶ Ι γράφεσθαι, καὶ θέλει, ἀναγράφων, Μέγα πεῖαρ &c.

4 Μέγα πεῖαρ. Od. Ε. 289. Πεῖαρ, idem quod *Heſychianum* πίαρ, *id eſt*, τὸ κράτιστον, καὶ στέαρ, ἢ τὸ πέρας. Male, ut hodie ex *Apoll.* noſtro apparet, hic *Valeſius Heſychii* lectionem ſollicitavit, & τὸ πέρας in κρέας mutare voluit. Hodie apud *Homerum* legitur μέγα πεῖραρ, pro πεῖαρ. Apud *Heſ.* πίαρ quoque reperitur. Caeterum haec omnia, ὁ δὲ Ἀπίων &c. loco mota eſſe videntur, & ad πεῖραρ, ſeu πῖαρ referenda. Vide ſupra v. πεῖραρ p. 539. & v. πίαρ. p. 551. VILL. Editiones quidem & Codd. nonnulli l. l. habent πεῖραρ, quod merito in variis lectionibus poſitum eſt, tanquam, *non contemnendum.*

5 Πίσυρας. Il. Ο. 680. &c.

6 Πίσυνοι. Il. Θ. 226. Α. 9.

ΠΙΘΗΣΑΣ. [1] πιστεύσας.

ΠΙΝΑΚΑΣ. τὰ θραύματα [2] τῆς νεώς.

ΠΙΝΥΤΗΝ. [3] φρόνησιν.

ΠΙΤΝΑΣ. ἐκτείνων.

Εἰς ἐμὲ χεῖρας πιτνάς. [4] —

ΠΙΦΑΥΣΚΩΝ. [5] ἐμφανίζων καὶ λέγων.

ΠΙΦΑΥΣΚΟΜΕΝΟΣ. διασημαίνων·

— Πιφαυσκόμενος [6] τὰ ἃ κῆλα.

ΠΙΟΝΑ [7] ΕΡΓΑ. τὰ γεωργικὰ λέγει κατ' ἐξοχήν, πίονα δὲ, τὰ ἡμᾶς πιαίνοντα, πιαντικά.

ΠΛΑΖΕΤΑΙ. [8] πλανᾶται. ἔτ' ἂν δέ·

1 Πιθήσας Il. Δ. 398:

Μαίον' ἄρα προέηκε, Θεῶν τεράεσσι πιθήσας.

Vill.

2 Θραύματα. Lego θραύσματα. Respicit Od. Μ. 67:

Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

At alias lances significat. Od. Π. 49:

Τοῖσιν δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης.

Sic Od. Α. 141. & Δ. 57:

Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας.

Vill.

3 Πινυτήν. Il. Η. 289:

— Μέγεθός τε βίην τε, Καὶ πινυτήν. —

Vill.

4 Εἰς ἐμὲ χεῖρας πιτνάς. Od. Λ. 391:

Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας. —

Non vero:

Χεῖρας εἰς ἐμὲ πιτνάς. —

Leve discrimen. Vill.

5 Πιφαύσκων. Od. Μ. 155:

Ἤτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον.

Et Il. Κ. 502:

Ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ. Vill.

6 Πιφαυσκόμενος. Il. Μ. 280. Vill.

7 Πίονα ἔργα. Il. Μ. 283:

Καὶ πεδία λωτεῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα.

Ubi *Schol.* Ἔργα, τὰ νῦν γεώργια. Vill.

8 Πλάζεται. Vid. Od. Ξ. 43.

Κῦμα [1] δέ μιν προσπλάζεν, ——

λέγει [2] ἀντὶ τοῦ προσπελάζων, οἷον προσεγγίζον.

ΠΛΑΤΥ'Ν 'ΕΛΛΗ'ΣΠΟΝΤΟΝ. οὐ καθολικῶς λέγει πλατὺν, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν Τροίαν μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου. ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον τροπικῶς λέγει· κατὰ γὰρ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον πλατύς ἐστι [3] Ἑλλήσποντος.

ΠΛΕΙ͂ΑΙ. [4] πλήρεις,

1 Κῦμα δέ. Il. M. 285. Vill.

2 Λέγει. Hanc vocem hic loco motam existimo, & supra sic ponendam: ὅτ' ἂν ᾖ λέγει. Vill. Haud scio an rectius tueamur lectionem Codicis MSti.

3 Πλατύς ἐστι. Lege οὐ πλατύς. Vill. Hellespontum, angustum fretum, cum alii saepe dixerunt πλατὺν, tum vero *Homerus* non uno loco, maxime *Il.* H. 86. In multa igitur interpretum dissensione, nonnulli πλατὺν per antiphrasin dictum censuerunt, uti observat *Schol.* ad *l. l.* & *Etymol.* p. 333. vs. 47; alii, in quibus & *Apollon.*, haud paullo melius interpretati sunt, τὸ διεκπίπτον αὐτοῦ ἔξω πρὸς τῷ Αἰγαίῳ; vid. *Schol.* & *Etymol.* ll. ll. *Eustath.* p. 666. vs. ult. seqq.; *Clarckius* πλατὺν pro eo accepit, unde latissime aperiretur prospectus; *Ernestus* denique, cum omne mare promiscue a poëtis longum ac *latum* dici, tum hic loci *oram* maxime *Hellespontiacam* intelligi observat, quae sane latissime patet. Universis tamen his interpretandi viis una forte praestiterit, quam nuperrime ingressus est *R. Wood*, oculatum se testem flumini potius, quam mari similem reperisse Hellespontum; Xerxi jam apud *Herodotum* VII. 35. appellatum fuisse ἁλμυρὸν ποταμὸν, & nihil de eo dixisse *Homerum*, cur pro mari potius habuisse videatur, quam pro flumine, quod prae reliquis & πλατὺ fuerit & μέγα. vid. *Wood on the Original Gen. of Homer. p.* 320. *seqq.* Homericam tamen rationem multis post saeculis vix crediderim secutum esse *Solin. c.* x. *omnis autem magnus Hellespontus &c.* quem recte adeo emendavit *Salmas. Exercit. Plin. p.* 117. *A. ille* (vel *illic*) *haud magnus Hellespontus* &c.

4 Πλεῖαι. Il. B. 226:

Πλεῖαί

ΠΛΗ'ΜΝΗ. ἡ χοινικῆς [1] τῦ τροχῦ· ἀπὸ τῦ πληρῦσθαι [2] ὑπὸ τῦ ἄξονος.

ΠΛΗ͂ΞΑΙ. [3] τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι.

ΠΛΗΜΜΥΡΙ'Σ. [4] τὸ ἔρμημα τῆς θαλάσσης.

ΠΛΗ'ΣΣΟΝΤΟ. [5] διέβαινον·

— Εὖ δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσιν [6]

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΠΛΩΤΗ͂Ι. [7] λέγει μὲν ἐπὶ τῆς Αἰόλυ νήσυ. ὁ μέν τοι Κράτης ἀκύει, πλεομένη. ὁ δὲ Ἀρίσαρχος, κινυμένη ἢ πλεύση. ΠΛΩ͂ΕΝ

Πλεῖαί τοι χαλκῦ κλισίαι. — Sic in *Hesiod. Oper.*, vs. 101:

Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν,
πλείη δὲ θάλασσα.

VILL.

1 Χοινικῆς. Lege χοινικίς. Dicitur & χοινίκη apud *Hes.* qui eam definit τῦ τροχῦ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ ἄξων. Vide *Polluc.* 1. 145: VILL. Χοινικὶς, in margine sui libri emendaverat etiam Cl. *Alberti.* Πλῆμναι occurrunt Il. Ε. 726. Πλήμνη Il. Ψ. 339. v. utrobique *Schol.*

2 Πληρῦσθαι. Contra Schol. in Il. Ψ. 339: Πλήμνη. χοινικὶς, ἀπὸ τῦ πληρῦν τὸν ἄξονα. VILL.

3 Πλῆξαι. Eandem glossam habet *Hesych.* Variis autem hujus verbi formis passim utitur Poëta.

4 Πλημμυρίς. Lege πλημμυρίς. Od. I. 486:

Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα
Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο. — *Hes.* interpretatur quoque hoc vocabulum per ἐπίῤῥυμα. VILL. Conf. *Schol.* ad *Od. l. l.*

5 Πλήσσοντο. Sic quoque in *Hes.*, sed lege cum *Homero* πλίσσοντο. Pro εὖ δ' ἐπλήσσοντο, vera *Apollonii* lectio mihi videtur esse εὖ δὲ πλίσσοντο. VILL.

6. Εὖ δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσιν. Od. Ζ. 318. VILL. Recte editur l. l. εὖ δὲ πλίσσοντο &c. quod ipsum hic loci praetulisse videtur *Apollon.*, quamvis ἐπλίσσοντο probaverit supra p. 294. ubi vid. *Comment.*

7 Πλωτῇ. Od. Κ. 3. de Aeolia insula:

Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ. —

Ubi vide *Schol.* Sic *Herodotus*, L. 2. c. 156. de Insula Chemmi: λέγεται δὲ ὑπ' Αἰγυπτίων αὕτη ἡ νῆσος εἶναι πλωτή. VILL. Conf. *Alb.* ad *Hesych* h. v. maxime *Interpp.* ad *Homeri l. l.*

1 Πλῶεν

ΠΛΩ͂ΕΝ. [1] ἔπλεον.

ΠΛΕΙΟΥ. [2] πλήρους. καί·

— Πλεῖος δόμος. [3] —

ΠΛΗ͂ΝΤΟ. [4] προσεπέλασαν. σημαίνει καὶ τὸ ἐπληροῦντο.

ΠΟΔΑ'ΡΚΗΣ. [5] ὁ τοῖς ποσὶν ἐπαρκούμενος, ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς συμμάχοις ἐπαρκῶν, τοῦτ' ἔστι βοηθῶν. σημαίνει δὲ καὶ κύριον ὄνομα τοῦ Πρωτεσιλάου ἀδελφοῦ.

Ἀλλὰ σφέας [6] κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἄρηος.

ΠΟΔΗ'ΝΕΜΟΣ. [7] ταχεῖα, διὰ τοὺς πόδας τρόπον ἀνέμων ἔχουσα.

ΠΟΔΗΝΕΚΕ'Α. [8] βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τῶν ποδῶν διϊκνεῖσθαι.

ΠΟΙ-

1 Πλῶεν. Lege πλῶον, ut Il. Φ 302. Nisi sit varians Lectio. VILL.

2 Πλείου. Il. K 579.

3 Πλεῖος δόμος. Od. Δ. 319:

Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος. —

Hic omissam puto glossam, scilicet πλήρης. VILL. Saepe observavimus, quam frequens sit glossographis hujusmodi βραχυλογία.

4 Πλῆντο Occurrit sumptum pro *appropinquaverunt* Il. Ξ. 468:

Τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλή, στόμα τε, ῥῖνές τε Οὔδει πλῆντ'. —

Et pro *implebantur*, Od. Θ. 57:

Πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.

Et πλῆτο in *Herc. Scut.* vs. 146:

Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων.

VILL.

5 Ποδάρκης. Frequentissimum Achillis epitethon. Conf. *Schol.* ad *Il.* A. 121. B. 688.

6 Ἀλλὰ σφέας. Il. B. 704. VILL.

7 Ποδήνεμος. Il. B. 786. & passim. VILL.

8 Ποδηνεκέα. Il. K. 24:

— Δέρμα λέοντος.

Αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές. —

VILL. Alio spectet oportet Glossa Ποδηνεκέα βαθεῖαν, quam ad

ΠΟΙΝΗ'. ἀντέκτησις·[1] κυρίως δὲ, τὴν ὑπὸ φόνυ.[2]

ΠΟΙΗ'ΕΝΤΑ.[3] πόαν ἔχοντα, σιτοφέρον.

ΠΟΛΥ'ΚΛΗΤΟΙ.[4] οἱ ἀπὸ πολλῶν τόπων κεκλημένοι βοηθεῖν.

ΠΟ-

ad δέρμα ποδηνεκές. *Eustath.* p. 628. v. 12. ubi hanc Scuti Hectorei descriptionem illustrat, Il. Z. 117:

> Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν.
> Ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.

Eustath igitur l. l. observari jubet, Ὅτι, ἣν ἐν ἄλλοις φησὶν Ὅμηρος ἀμφιβρότην ἀσπίδα καὶ ποδηνεκῆ. . . . ταύτην ἑρμηνεύων ἐνταῦθα φησὶν, Ἀμφὶ δέ μιν &c. . In hujusmodi ἀσπίδα ποδηνεκῆ unice convenit Glossa *Apollonii*, quam & suam fecit *Hesych*. Itaque obliteratam Librariorum incuria formam, horum auctoritate, Poëtae restituamus Il. O. 645. ubi Periphetes:

> Στρεφθεὶς. . . μετόπισθεν ὑπ᾽ ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
> Τὴν αὐτὸς φορέεσκε, ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων.

Apollon. legit:

> Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέα (*Eustath.* ποδηνεκῆ), ἕρκος ἀκόντων

Saepe scilicet, in talibus *Apollon.* Jonicas formas recte praefert contractis, & legentibus adeo συνίζησιν permittit, quam alii instituere maluerunt in scribendo. Ita supra v. Αἰκαίνας in *Il.* Δ. 113. σάκεα habet non σακῆ: infra v. Πρωτοπαγὴς in Il. Ω. 267. Πρωτοπαγέα, non πρωτοπαγῆ &c.

1 Ἀντέκτησις. Lege ἀντέκτισις. VILL.

2 Ὑποφόνυ. Haec vox nusquam in Lexicis occurrit. Fortasse legendum, τὴν ἐπὶ φόνῳ διδομένην σημαίνει. Il. N. 659:

> Ποινὴ δ᾽ ὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνειῶτος.

VILL. Pro ὑποφόνυ tantummodo restituendum videtur, ἐπὶ φόνυ.

3 Ποιήεντα. Od. Δ. 337:

> Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα.

In *Herc. Scut.*, vs. 381:

> — Ἄνθεά τε ποιήεσσα.

VILL. Pertinet glossa *Apollonii* & aliorum ad Il. B. 503. . . Ποιήενθ᾽ Ἁλίαρτον. ubi Conf. *Eustath* p. 268.

4 Πολύκλητοι. Il. Δ. 438. K. 420. Conf. *Schol.* ad *l. prior.*

1 Πο-

ΠΟΛΥΠΑ'ΜΟΝΟΣ. [1] πολλὰ πεπαμένε, τετ' ἐςὶ κεκτημένε.

ΠΟΛΙΟ'Ν ΤΕ ΣΙ'ΔΗΡΟΝ. τὸν λευκὸν ϗ λαμπρὸν μεταφορικῶς· καθάπερ πολιὴν τὴν θάλασσαν, τὴν λευκὴν, ἀπὸ τῆς τῶν κυμάτων φαντασίας. ὁ δὲ Ἀπίων φησί· ὅτ' ἂν κλασθῇ ὁ σίδηρος, λευκὸς φαίνεται. ἢ τίμιον· ἢ ὅτι διὰ πολλῦ φαίνεται ϗ λευκός. ἡ δευτέρα [2] ϗ σαφὴς [3] ϗ μακρόθεν. θέλει γὰρ τίμιον, καθὸ ϗ οἱ γέροντες πολιοὶ ὄντες τίμιοι εἰσίν. τῦτο δὲ ἐςιν ἀπίθανον καὶ μακρόθεν. διὰ τῦτο γὰρ ὐδέποτε εἶπεν χρυσὸν πολιόν. καὶ τὸ τρίτον δὲ τῆς ἐτυμολογίας βέβαιον.

ΠΟΛΥΚΛΗΙ'ΣΙ. [4] ταῖς πολυκαθέδροις ναυσί. κληΐδες γὰρ, αἱ τέτων καθέδραι.

ΠΟ-

1 Πολυπάμονος. Lege πολυπάμμονος. Il. Δ 433:

Τρῶες δ' ὥς' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ.

Schol. interpretatur: Πολυπάμμονος· πολυθρέμμονος, πλυσίυ. πάμματα γὰρ καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι, τὰ κτήματα. VILL. Πολυπάμονος. Pertinet Glossa ad *l. l.*; sed quod *Apollonius* unum modo habet μ, Πολυπάμονος, quamvis *Hesychii*, *Suidae*, (certe quem editum habemus) & *Eustathii* auctoritate reprobari videatur, unice tamen verum & analogiae congruum est, servatum quoque uno loco ab *Etymol.* p. 669. v. 30. Conf. *Sylb.* ad *Etymol.* p. 681. v. 47. *Valck.* animadv. ad *Ammon.* p. 187. annotat. in *Theocriti Adoniazus.* vs. 90.

2 Δευτέρα. Hic omissum ἐτυμολογία; quemadmodum infra dicit: ϗ τὸ τρίτον δὲ τῆς ἐτυμολογίας. VILL.

3 Σαφής. Pro σαφὴς, lego ἀσαφής Od. Ω. 167:

Τόξον μνηςήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον

VILL.

4 Πολυκλήϊσι. Il. Β. 74:

Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω.

Hesiod. Dieb. vs 53:

Νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον.

VILL.

1 Ho-

ΠΟΛΥ'ΚΕΣΤΟΣ. [1] πολυκέντητος, ἐξ ὃ τὴν ποικίλον θέλει δηλῦν.

ΠΟΙΜΗ'Ν. κυρίως μὲν, ὁ τῶν προβάτων. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῶν προβάτων ἐστὶν ὁ ἡγεμών. καὶ τὸν βασιλῆ λέγει. [2]

ΠΟΛΥΜΗ'ΤΗΣ. [3] πολύβουλος, πολλὰ βουλεύσασθαι δυνάμενος.

ΠΟΛΥ'ΚΜΗΤΟΝ. [4] τὸν σίδηρον, ἐπιθετικῶς. τὸν μετὰ πολλοῦ καμάτου γεγενημένον, ἢ τὸν πολὺν κάματον παρέχοντα.

ΠΟ'ΝΟΣ. [5] τὸ ἐνέργημα.

ΠΟΛΥ'ΑΙΝΕ. [6] Ἀρίσταρχος, πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε. οἱ δὲ, πολύμυθε.

ΠΟΛΥ'ΑΡΝΙ. [7] τῷ πολλοὺς ἄρνας κεκτημένῳ. θέλει δὲ διὰ τοῦ ἰδικοῦ τὸ γενικὸν σημαίνειν, πολλῶν θρεμμάτων δέσποτα.

ΠΟΝ-

1 Πολύκεστος. Vid. Il Γ. 371. ibique *Schol.*

2 Λέγει. Adde ποιμένα. Il. Α. 263:

> Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν.

Euripid. in *Phoen.* vs. 1147:

> Σύνθημα παρφέροντο ποιμέσι λόχων.

Ubi *Schol.* ποιμέσι δὲ λόχων, τοῖς στρατηγοῖς τῶν ταγμάτων. VILL.

3 Πολυμήτης. Sic quoque habet *Hes.* at lege cum *Suida* & *Homero*, πολύμητις. VILL.

4 Πολύκμητον. Od. Ξ. 324:

> Χαλκόν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.

VILL.

5 Πόνος. Forma Poëtae frequentissima.

6 Πολύαινε. Respexit Il. Λ. 430:

> Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο

VILL. Vid *Schol* ad l. l., *Hesych.* h. v., *Eustath.* p. 854 v. 64.

7 Πολύαρνι Il Β. 106:

> Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ.

VILL.

1 Ποι-

ΠΟΝΤΟΠΟΡΟΙΣΙ. [1] ἐπιθετικῶς, ταῖς ναυσὶ, ταῖς τὸ πέλαγος διαπεραιουμέναις.

ΠΟΠΟΙ. ἐπιφώνημα σχετλιαστικόν. τινὲς δὲ ἐδόξαν σημαίνειν ὦ Θεοί. [2] ὁ γοῦν Εὐφορίων φησίν·

Ἐν δὲ πόποις ἕσσαντο. [3] —

τινὲς δὲ τοῦτο βοηθοῦντες φασὶ συναλοιφὴν [4] εἶναι, ἐν δὲ ἐπόποις, [5] ἀντὶ τοῦ ἐποπταις.

ΠΟΛΛΑ'. ἐπὶ μὲν τοῦ πολλαχῶς.

Πολλὰ δ' ὅγ' [6] ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἡμῖν συνήθους·

Πολλὰ δέ οἱ [7] πρόβατ' ἔσκε. —

ΠΟ'ΡΕΝ. παρέπεμψεν, οὐχὶ δὲ πάρεσχεν·

— Πόρεν δ' ὅγε [8] σήματα λυγρά.

ΠΟ'Ρ-

1 Ποντοπόροισι. Il. B. 771. &c.

2 Ὦ Θεοί. *Plutarch. de audiendis Poëtis* p. 225. Δρύοπες δὲ Πόπους τοὺς δαίμονας καλοῦσι. Docet *Etymologus Magnus*, Scythas quaedam habuisse subterranea Deorum simulachra, quae vocabant Πόπους. VILL. Vid. *Alb. ad Hesych. h. v.*

3 Ἕσσαντο. *Sedebant. Hesych.* Ἕσσας. καθίσας. VILL.

4 Συναλοιφήν. Ita corrigendum jam monuerat *Villois.*, quod erat in Codd. συναλιφήν.

5 Ἐν δὲ ἐπόποις. Lego ἐν δ' ἐπόποις, quod quidam malebant quam ἐν δὲ πόποις. VILL.

6 Πολλὰ δ' ὅγ'. Od. A. 4. VILL.

7 Πολλὰ δέ οἱ. Il. Ξ. 124. VILL.

8 Πόρεν δ' ὅγε. Il. Z 168. VILL. Proetus Bellerophontem

Πέμπε δὲ . . Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά.

Ubi, quamvis πόρεν omnino accipiendum sit pro πάρεσχεν, tamen ex *Apollonii* hac Glossa, fuisse conjicias, qui interpretarentur παρέπεμψεν, offensi

ΠΟ'ΡΚΗΣ.[1] ὁ δάκτυλος τῆς ἐπιδορατίδος. καὶ ἔστιν ἑτοίμως,[2] περιοχῆς· ἀπὸ τοῦ περιέχειν τὴν ἐπιδορατίδα.

ΠΟ'ΡΤΙΣ. ἣν δάμαλιν καλοῦμεν. λέγει δὲ αὐτὴν καὶ πόρτακιν·

> Ἀμφὶ δ' ἄρ'[3] αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ.

λέγονται δὲ καὶ πόριες.[4]

ΠΟΡΦΥ'ΡΗι. πορφυρίζηται, ταράσσηται·

> Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ[5] πέλαγος. —

ἔστιν οὖν πεποιημένη ἡ λέξις, ὡς τὸ μορμυρμύρων.[6]

ΠΟ'Ρ-

sensi forte eleganti pleonasmo vocis ὅγε, de quo vid. *Clark. ad Il.* Γ. 409. *Ern. ad Callim. H. in Dian.* vs. 158. Glossam *Apollonio* sublegit *Hesych.* Πόρι περιποίησι, πάρεσχι. —

1 Πόρκης. Il. Z 320:

> Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.

VILL.

2 Ἑτοίμως. Legerem ἐτύμως, *id est*, vere & secundum originem vocis; & post ἐτύμως, adderem ἀπό. VILL.

3 Ἀμφὶ δ' ἄρ'. Il. P. 4. VILL.

4 Πόριες. Od. K. 410:

> Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας.

VILL. Editur in vs. l. passim πόρτιες, verum πόριες in Codd. atque Editt. habetur non contemnendis, & confirmatur etiam *Eustathii*, non dubiis tantum indiciis, quae adtulerunt *Interpp.*, sed vero aperta auctoritate. p. 1091. v. 52. Πορὶς τε λέγεται, οἷον ἄγραυλοι πόριες Itaque lectionem veterum testimoniis comprobatam admiserim potius, quam alteram illam, πόρτιες, vel aliunde cum aliis susceperim defendendam, vel ex liquidarum natura, cum *Toup. V. Cl. Appendic. Not in Theocr.* p. 42 *coll. addend.* in *Theocr.* XXI 26

5 Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ. Il. Ξ. 16. VILL.

6 Μορμυρμύρων. Lege μορμύρων, ut Il. Φ. 325:

> Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.

VILL.

1 Πόρι

ΠΟ'ΡΔΑΛΙΣ. τοῦ Ποιητοῦ λέγοντος, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ Ο στοιχείου·

— Πόρδαλις, [1] ἠδὲ μέγας σῦς.

ποτὲ δὲ διὰ τοῦ Α·

Παρδαλέην [2] ὤμοισιν ἔχων.

Ἀπίων δέ φησι διαφέρειν. πόρδαλιν μὲν γὰρ, τὸ ἀρσενικόν· πάρδαλιν δὲ, τὴν θήλειαν. καὶ τὸν μὲν, ἀπὸ τοῦ περιάλλεσθαι. τὴν δὲ, ἀπὸ τοῦ παράλλεσθαι. ῥητέον δὲ ὅτι κοινῶς φαίνεται λέγων·

Θώων, [3] πορδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται.

ὥστε ἐπὶ τοῦ ζώου, διὰ τοῦ Ο· ἐπὶ δὲ τῆς δορᾶς, διὰ τοῦ Α.

ΠΟΡΦΥ'ΡΕΟΣ [4] ΘΑ'ΝΑΤΟΣ. μέλας καὶ βαθύς.

ΠΟ

1 Πόρδαλις Od. Δ. 457. In hoc versu Homerico hodie legitur πάρδαλις. Sed ex *Apione*, *Apollonio* & *Hesychio* apparet, veteres magnum discrimen πόρδαλιν inter & πάρδαλιν statuisse. Δέρματα πορδαλίων πολυδαίδαλα habet *Nonnus Dionys.*, l. 16. VILL. Soli, quantum scio, sunt Homeri interpretes & Grammatici, qui hoc docuerint discrimen, ipsis veteribus, ut videtur, vix observatum. Vid. qui citantur, ad *Hesych.* l. l. & adde *Eustath.* *p.* 890. *v.* 10. *p.* 1092. *v.* 40. ubi & habet discriminis istius subtilitatem, & tribuit τοῖς Παλαιοῖς: cum contra *p.* 787. *v.* 39. & *p.* 922. *v.* 84., uti in fine Glossae *Apollonius*, Πόρδαλιν dici docet τὸ ζῶον παρὰ τὸ περιάλλεσθαι, pellem vero παρδαλῆν. Conf. *Schol. ad Il.* Ρ. *v.* 20. ubi legendum est πόρδαλις τὸ ζῶον. Alteram rationem secutus est, ad eundem loc. *Schol Ined. Bibl. Reg.* Πόρδαλις, ὁ ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, πάρδαλις. —

2 Παρδαλέην Il Γ. 17. VILL.

3 Θώων. Il. Ν. 103. VILL.

4 Πορφύρεος. *Diogenes Laertius* tradit Diogenem, cum furem aliquando purpuram furatum deprehensumque ad mortem rapi aspiceret, huic accommodasse *Homeri* versum,

τα γινώμεναι, μίταοαι λέγονται. ἔρσαι δὲ, αἱ ἀν παλαὶ, καὶ αἱ ἐν τῷ ἀέρι [1] γεγενημέναι·

—— Χωρὶς [2] μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι. ——

ΠΡΟΙΉΛΕ. ἐπὶ μὲν τοῦ προσέφερεν καὶ προεξέτεινεν·

Ἥ σφῶϊν [3] πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε [4] τράπεζαν.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξέπεμψεν·

Ζεὺς

1 Αἱ ἐν τῷ ἀέρι. Pro αἱ ἐν τῷ ἀέρι, *id est*, qui in aëre nascuntur, lege οἱ ἐν τῷ ἔαρι, *id est*, qui vere nascuntur. VILL. Emendationem *Villoisoni* confirmat, qui *Apollonii* Glossam in suum Lexicon contulit, *Hesych. b. v* & v. Ἔρσαι. Itemque *Etymol.* p. 377 v. 37.

2 Χωρὶς μὲν. Od. I. 221. VILL.

3 Ἥ σφῶϊν. Il. Λ. 627. VILL.

4 Προΐηλε. Hunc versum *Homericum* respexit *Hes.* cum προϊάλλειν interpretatus est per προτιθέναι; quod nunquam antea intellectum fuit, cum ignoraretur locus, quem in mente habebat *Hes.*, dum haec scriberet. Legendum παρατιθέναι conjiciebat Clar. *Alberti*. Sed retinenda est vetus Lectio; scilicet προϊάλλειν significat προτιθέναι, *id est*, ante aliquem apponere; ut apud *Hom.* προΐηλε τράπεζαν, est *ante apposuit mensam*. At *Schol.* habet Ἐπιπροΐηλεν, ἐπ' αὐτῷ παρέθηκε. Vide *Etymologum* cum *Apollonio* consentientem. VILL. In *Schol.* l. l. recte, pro ἐπ' αὐτῷ a *Barnes.* restitutum est ἐπ' αὐτοῖς. Ad Nestorem scilicet, ex praelio cum vulnerato Machaone reversum, cum Patroclus quoque venisset, Hecamede l. l.

— σφῶϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
Καλὴν, κυανόπεζαν, εὔξοον, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
Χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον.
Ἠδὲ μέλι χλωρὸν, παρ' δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν.

Ubi, divisis vocibus, nonnulli legerunt, ἐπὶ προΐηλε, quemadmodum *Apollon.*, qui eum compilavit *Etymol.* (p. 688, v. 53.) *Hesych. b. v.* & *Eustath.* p. 867. v. 17. Nonnulli vero una voce praetulerunt, ἐπιπροΐηλε, uti *Hesych.* in corrupta Glossa ἐπιπροῆλθεν, ubi vid. *Alb.* & maxime *Eustath.* l. l. unde, uti & ex *Etymol.*

 de-

ΠΡΑΜΝΕΙ'Ωι. ἤτοι τὸ [1] ἐκ τῆς πραμνείας ἀμπέλου οὕτως λεγομένῳ. οἱ δὲ, τῷ παλαιῷ καὶ παραμεμενηκότι, οἱονεὶ παραμενείῳ τινὶ ὄντι. ὁ δὲ Ἀπίων· πραμνείῳ, οἷον πραϋντικῷ καὶ πραΰνοντι τὸ μένος τῶν πινόντων, διὰ τὸ εὔποτον αὐτὸν εἶναι.

ΠΡΕ-

[1] τὸ Lege τῷ. Od. κ. 235:
Οἴνῳ πραμνείῳ ἐκύκα. —
Et Il. λ. 638:
Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν
Οἴνῳ πραμνείῳ —
VILL. Varias, quae ab *Apollonio* notatae sunt, interpretationes passim proposuerunt, qui de hac forma commentati sunt Grammatici, v. *Schol.* ad Il. λ. 386. ad *Aristoph. Equit.* v. 107. *ad Nicandri Alexipharm. p.* 58. *Hesych. Suid. Etymol. Eustath.* p. 871. v. 14. 1656. v. 61. qui classicum non neglexit locum *Athenaei* I. 24. *p.* 30. C. Meminerunt ejusdem vini, *Hippocrates*, *Dioscorides*, *Plinius*, *Aelianus*, quibus omnibus mira est in scribendo vini ac montis sive rupis nomine diversitas. Πράμνειον quidem οἶνον dicunt *Homer.*, *Aelian.*, *Schol. ad Hom.*, *Eustath.*, *Etymol.* Πράμνιον vero reliqui, etiam *Athenaeus*, quamvis ipsi *Eustathius* tribuat πράμνειον. Ἀμπέλου πραμνείας, *Apollon.*, *Etymol.* & *Eustath.*, sed πραμνίας ἀμπέλου meminerunt *Didym. ap. Athen*, *Schol. Aristoph.*, & *Nicand.* itemque *Hesych.* Locus denique ipse, quo hoc vinum nasceretur, *Eustathio* quidem, sed *Athenaei* textum corrumpenti, πέτρα dicitur Πράμνειος, ipsi autem *Athenaeo* πράμνιος, *Scholiastae* denique *Aristoph.* πράμνια. Corruptus est *Suid.* h. v. Σῆμος ὁ Δήλιος, ἐν τρίτῃ, ἐν Νικίῳ (l. cum *Kustero* ἐν Ἰκάρῳ) Πράμνιον εἶναι πέτραν, ἀφ' ἧς &c. ubi vel Πράμνιον corrigas oportet ex *Athenaeo*, vel πράμνειον ex *Eustath.* p. 871. v. 14. & ex *Schol.* ad *Homer.* l. l. Quae tandem reliquis in *Icaro* insula fuisse dicitur Πράμνιος haec πέτρα, eandem *Thraciae* contribuit *Schol. Aristoph.* ἡ (Πράμνια πέτρη) πρὸς τὴν Θράκην, manifesto certe sive ipsius commentatoris sive Librariorum errore. Pramnium enim scopulum aut montem soli, quantum scio, *Icaro* insulae adsignarunt Veteres, & qui praeterea *pramnium vinum* generatim magis acceperunt, numquam tamen repetierunt ex *Thracia*, sed vel ex ipsa *Icaro*, uti plerique, vel ex *Lesbo*, uti *Ephippus* apud *Athen.* I. 22. p. 28. f. vel ex agro *Ephesino*, uti *Alciphron*

Mac-

ΠΡΕΣΒΥΤΑ΄ΤΗΝ. [1] ἐντιμοτάτην, ὅτ' ἂν δὲ λέγεται·

Πρεσβύτερος [2] δὲ σύ ἐσσι, —

καθ' ἡλικίαν ἡμεῖς λέγομεν.

ΠΡΗΝΗ'Σ. [3] ὁ ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς· ἀπὸ τοῦ προνενευκέναι.

ΠΡΟΘΕΛΥ'ΜΝΟΥΣ. [4] ἄλλας ἐπ' ἄλλαις·

Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς [5] προθελύμνους ἕλκετο χαίτας.

καὶ ἐπὶ τοῦ·

— προθέλυμνα [6] χαμαὶ βάλε δένδρεα, —

ἄλλαις [7] ἐπ' ἄλλοις ἐστὶν πεπτωκότα, ἀπὸ τοῦ προτεθεῖσθαι ἐπ' ἀλλήλοις. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν τεμαχῶν. καὶ ὅτ' ἂν λέγῃ·

— Σάκος [8] θέτο τετραθέλυμνον,

ἀντὶ

Maeandrius apud eundem, *l. l. c.* 24. *p.* 31. *D.* coll. *Eustath.* p. 871. vs. 24. vel denique ex *Smyrna*, uti *Plin. XIV.* 6. ubi V. *Harduin.* Coll. *Periz.* ad *Ael. V. H. l. l.*

1 Πρεσβυτάτην. Il. Δ. 59 &c.

2 Πρεσβύτερος. Il. Λ. 786.

3 Πρηνής. Vide in vocem πρανής *Timaeum*, cujus glossulam transcripserunt *Photius* Mſ. & *Suidas*. VILL. Forma istac saepissime usus est Poëta.

4 Προθελύμνους. Comparandi hic cum *Apollonio* sunt *Hesych.* & *Eustath.* ac *Scholiastae* ad *Homeri Il. Il.* maxime ad I. 537. *Suid.* & *Etymol.* secuti praesertim sunt *Scholiasten* ad Il. N. 130. Conf. Cl. *Toup.* in *Suid. p.* 81.

5 Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς. Il. K. 15. VILL.

6 Προθέλυμνα. Il. I. 537. VILL.

7 Ἄλλαις Lege ἄλλα. VILL.

8 Σάκος. Il. O. 479. VILL.

ΠΡΟΧΟΏΙ. [1] τῇ ἐπιχύσει.

ΠΡΌΤΜΗΣΙΣ. [2] ὁ παρὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος· ἢ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν, κατὰ λαγόνα. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν τετραπόδων, ἅπερ ἀνατέμνεται ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους, ἢ κατὰ τὸν μηρόν. προεκτέμνουσι γὰρ αὐτὰ τῶν ζώων, οἷον·

Μηρούς τ' [3] ἐξέταμον. —

οἱ δὲ, τὴν ὀσφὺν [4] ἀποδιδόασι. οἱ δὲ, αὐτὸν τὸν ὀμφαλὸν, διὰ τὸ ἐκτέμνεσθαι τῶν βρεφῶν. τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων.

ΠΡΌΚΛΥΤΑ. τὰ ἔμπροσθεν ἀκουσθέντα·

Πρόκλυτ' ἀκούοντες. [5] —

ΠΡΟΒΛΩΣΚΕΙΝ. [6] οἷον προμολίσκειν.

ΠΡΟ-

...moibus, quos Achillis ira perdidit. Il. A. 3:

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς
Ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων. —

Vill.

1 Προχόῳ. Od. A. 136: (& aliis locis)

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ χρυσείῃ —

Moeris Atticista: Πρόχους, Ἀττικῶς· κατάχυσις, Ἑλληνικῶς. In hanc vocem adeundus Clar. Piersonius Vill. Eandem, atque Apollon., Glossam habent Hesych. & Suid.

2 Πρότμησις. Il. Λ. 424. Vill. Schol. ad l. l. Hesych. Suid. Etymol. h. v. & Hesych etiam v. Κατὰ πρότμησιν.

3 Μηρούς τ'. Il. A. 460. Vill.

4 Ὀσφῦν. In hanc sententiam discedit Pollux, lib. II. 179. Supra pro οἱ δὲ, legerem οἱ μέν. Vill. Obstat tentatae emendationi, quod non duae tantum inter se comparentur interpretationes, sed praecesserit etiam tertia, cui duae posteriores opponantur.

5 Πρόκλυτ' ἀκούοντες. Il. Υ. 204. Sic legitur integer versus:

Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων.

Quod Schol. interpretatur: τὰ ὑπὸ τῶν προτέρων πεφημισμένα, παλαιά. Vill.

6 Προβλώσκειν. Od. Φ. 239, 385. & Schol. ad loc. poster.

1 Προ-

ΠΡΟΒΛΗ͂ΤΑΣ. ἐπὶ τοῦ·

Στήλας [1] τε προβλῆτας ἐμόχλευον. ——

ἐὰν μὲν τὰς στήλας· οἱ μὲν, τὰς ἔξω προβεβλημένας, ὡς τὰς Αἰγυπτιακὰς οἰκοδομὰς, ἕνεκεν ἀσφαλείας. οἱ δὲ, τὰς πρώτας βεβλημένας, ὅπερ καὶ μᾶλλον. [2] ἐπεξηγεῖται γὰρ αὐτὸς εἰπών·

—— Ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ [3]

Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν. ——

ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ, προβλῆτι σκοπέλῳ· [4] ἑτέρως ἀκουστέον, τῷ προβεβλημένῳ φυσικῶς εἰς θάλασσαν.

ΠΡΩΤΟΠΑΓΗ͂Σ. ἐπὶ μὲν τῶν ἁρματώων [5] δίφρων τὸ

1 Στήλας τε. Il. M. 259. VILL. Editt. omnes & *Eustath.* non ἐμόχλευον habent l. l. sed ἐμόχλεον. Alteram tamen illam formam *Codd.* servarunt optimi, etiam *Vratislav.* itemque *Schol.*, *Hesych.* in *Ed. Ald.* & *Etymol. p.* 592. *v.* 27. Ab una quidem parte simplicius videatur & vix a librariis profectum ἐμόχλεον, sed ab altera etiam tribui forte possit scribis, rei metricae male studiosis, qui non satis concoquerent corripi penultimam in ἐμόχλευον. Quae ratio tantum abest, ut valere possit, ut contra & alibi passim ita corripiantur Diphthongi, & idem in eadem hac forma, si *Etymologum* sequaris l. l., obtinuerit olim, ubi nemo adhuc notavit lectionis varietatem, *Od.* I. 382.

Οἱ μὲν μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν.

Ubi legit *Etymol.*

Οἱ μὲν μοχλὸν ἑλόντες ἐμόχλευον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθ. ἐνέρ. —

2 Μᾶλλον. Post μᾶλλον, omissum puto verbum προσδέχομαι, aut aliud simile ejusdem significationis. VILL.

3 Ἃς ἄρ' Ἀχαιοί. Il. M. 259. *Homerus* post θέσαν addit, ἔμμεναι ἔχματα πύργων. VILL.

4 Προβλῆτι σκοπέλῳ. Il. B. 396. VILL.

5 Ἁρματώων. Sic in Cod. Mſ. Usitatius esset τῶν ἁρματείων. VILL. *Montfauconius* in Apographo scripsit ἁρμά-

εἰ γὰρ πυκτεύοντες τῇ προβολῇ χρῶνται. οὐ ταύτῃ δὲ, ὡς Ἀττικοί. προβάλλεσθαι τινὲς, ἀντὶ τοῦ μετὰ τοῦ ἑαυτῶν ἀντιθεῖν.

ΠΡΟΥΤΥΨΑΝ.[1] προσέπεσαν.

Τρῶες[2] δὲ προύτυψαν. —

ὅτ' ἂν δὲ ἐν τῷ Ω τοῦ Ὀδυσσέως ὁ Ἡλιόδωρος λέγει[3] ἐπὶ τοῦ Λαέρτου·

— Μένος προύτυψεν, —

προσέπεσεν,[4] προσέπαισεν.

ΠΡΥ-

ἡ μὲν Ἀττικῶν, συνηθείας. οἱ γὰρ πυκτεύοντες, &c. F. ἐφ' ἑαυτῶν ἐπιθεῖν, lege ἀφ' ἑαυτῶν. Extat προβάλλεσθαι Il. Ε. 879:

Ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ

Hinc patet in Hes. male ab Isaaco Vossio pro προβολῆς lectum fuisse προσβολῆς; cum haec vox ab eo derivata diceretur ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς πύκτας προβολῆς. Προσβολὴ est quidem impetus Athletarum cum se invicem aggrediuntur; τῶν Ἀθλητῶν ἡ συνακμὴ, καὶ κατοχὴ, καὶ ἡ ὁρμὴ, ut explicat supra idem Hes. At προβολὴ est proprie status pugilis in procinctu stantis; unde dicitur, ἐν προβολῇ στῆναι. Hes. interpretatur, Προτιβάλλεαι. Προβάλλεις. μεμφῇ καὶ ἀποστρέφῃ. ὡς καὶ Ἀττικοὶ λέγουσι· προβάλλομαι τοῦτον. VILL. Vid. quae de hac forma προβολὴ, erudite inprimis disputavit Cl. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 70.

1 Προύτυψαν. Lege προύτυψαν, ut apud Hom. & Hes. VILL. Conf. & Suid. h. v.

2 Τρῶες δὲ Il. Ν. 136. ubi προύτυψαν VILL.

3 Ἡλιόδωρος λέγει. Ita edendum curavi, uti in Apographo etiam deleverat Montfauc., cum Cod. MStus. manifesto errore, habeat Ἡλιόδωρος, quod, uti recte monuit Cl. Villois., ita merito etiam suspicatus est, verborum ordinem inversum fuisse, quem sic restituit: ὅτ' ἂν δὲ ἐν τῷ Ω τοῦ Ὀδυσσέως λέγει ἐπὶ τοῦ Λαέρτου· (Od. Ω. 318:)

— Μένος προύτυψεν, — ὁ Ἡλιόδωρος, προσέπεσεν, προσέπεσεν.

4 Προσέπεσεν. Fortasse προσέπαισεν. VILL. Schol. ad Od.

Ω.

ΠΡΥΜΝΟ´Ν. [1] τὸ ἔσχατον· καὶ πρυμνὴν, [2] τὴν ἐσχάτην. καὶ ὁ λίθος πρυμνὸς παχύς. [3] καὶ ἡ τῆς νεὼς πρίμνα, [4] τὸ ἔσχατον μέρος.

ΠΡΥΜΝΩΡΕΊΗι. [5] τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν ὀρῶν.

Ω. 318. Πρύτυψε, προτεινέτω. Idem habet *Eustath.* *p.* 2962. *v.* 38.

1 Πρυμνόν. Conf. e. c. Il. Π. 314. ibique *Schol.*

2 Πρυμνήν. Vid. e. c. *Schol.* ad *Il.* Ε. 392.

3 Λίθος πρυμνὸς παχύς. Il. Μ. 446:

> Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
> Ἑστήκει πρόσθεν, πρυμνὸς παχύς. —

Hinc emendo locum *Hes.* scilicet: Πρυμνός. κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλοῦτος. Ultimum πλοῦτος merito suspectum Clarissimo *Alberti*. Credo *Hes.* respexisse ad verba Iliadis supra allata, & scripsisse: Πρυμνὸς παχύς. κάτωθεν βαρὺς ὁ λίθος, Id est, πρυμνὸς παχὺς significat in ima parte gravem; & de lapide dicitur. Sic πρυμνὸς significaret *ex ima parte*, & esset tanquam adverbialiter sumptum. Et revera hic significat *in infima parte*: nam Poëta cum dixisset πρυμνὸς παχὺς, statim addit:

> — Αὐτὰρ ὕπερθεν
> Ὀξὺς ἔην; —

ubi vides τὸ ὕπερθεν, id est, *supra*, opponi τῷ πρυμνὸς, scilicet *infra*; quemadmodum τὸ ὀξὺς respondet praecedenti παχύς. In *Apollonio* ubi legitur, ὁ λίθος πρυμνὸς παχὺς, omissam puto glossam κάτωθεν βαρὺς, quam ex *Hes.* repeto. Alterius sic altera poscit opem res & conjurant amice duo Lexicographi. Jamdudum sic emendaveram, cum vidi Clar. *Ernestum*, Germaniae, immo & totius Reipublicae Litterariae decus, haec ad eumdem versum annotasse: Πρυμνὸς παχὺς *conjuncte accipienda*, ab inferiori parte erat latus, *cui opponitur* ὕπερθεν ὀξύς. *Hesych.* Πρυμνός. κάτωθεν βαρὺς ἢ πλοῦτος. *Corrige:* κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλατύς. *Corrigenda etiam Scholia Pseudodidymi hunc in modum:* Πρυμνὸς παχὺς, κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος παχὺς, ἑτεροβαρής. Hactenus praestantissimus *Ernestus*, cujus emendationem meae nunc praefero, quod propius accedat ad vestigia depravatae scripturae. Vill.

4 Πρύμνα. Vid. Od. Ν. 84. coll. Il. Α. 409. In caeteris fere locis adjectivi formam habet, πρύμνης νηὸς, πρύμνῃ νηΐ, &c.

5 Πρυμνωρείῃ. Il. Ξ. 307. Vill.

1 Ἠρακ-

ΠΡΟ'ΜΟΛΕ. πρόελθε·

"Ηφαιςε πρόμολ' ὧδε. [1] —

ΠΡΟΒΑΛΟΙ'ΜΗΝ. [2] ὑπερβαλλοίμην.

ΠΡΥΛΕ'ΕΣ. πεζοὶ, οἷον πρυλέες, [3] οἱ πορεία χρώμενοι.

ΠΡΩΘΗ'ΒΗΝ. [4] ἄρτι ἡβῶσαν, ἀκμάζουσαν.

ΠΡΩ'ΤΗΣΙ ΘΥ'ΡΗΣΙ. ἐπ' ἄκραις τ̃ θύραις, οἷον ἐπὶ τ̃ ὀδῦ. [5]

ΠΡΩ'ΤΩι ῬΥΜΩ'ι. [6] τῷ ἄκρῳ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ συνήθες ἡμῖν·

Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. [7] —

ΠΡΩ͂Ν.

1 Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε. Il. Σ 392. Sic verius integer legitur in *Hom.*

> Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.

Vill. Eandem Glossam habent *Hesych* & *Suid.*

2 Προβαλοίμην. Il. T. 218:

> — Ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην.

Ubi *Schol.* προβαλοίμην interpretatur νικήσαιμι. Vill. Glossam *Apollonio* sublegit *Hesych.*

3 Οἷον πρυλέες. Lege περυλέες cum *Eustathio*, qui πρυλέας dictos tradit quasi περυλέας, παρὰ τὸ περᾷν. *Hes* habet ἀπὸ τ̃ πορίας, τουτέστι πορεία χρώμενοι. Ubi pro πορίας, πρόλεως legit *Heinsius*. Ego vero ex *Apollon.* & *Eustathio* sic restituerem: οἷον περυλέες, ἀπὸ τ̃ πορείας, τουτέστι οἱ πορεία χρώμενοι. Vill. Conf. Il. Λ. 49 M. 77 &c

4 Πρωθήβην. Od. A. 431. dicitur de Euryclea:

> Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν —

Vill.

5 Ὀδῦ. Pro ὀδῦ, lege οὐδῦ. Il. X. 66:

> — Κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
> Ὠμησταὶ ἐρύουσι.

Vill. Confirmat *Villoisoni* conjecturam *Hesych. h. v.*

6 Πρώτῳ ῥυμῷ Il. Π. 371:

> Ἆξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. —

Vill.

7 Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. Il. Θ. 289. Sic apud *Homer.* at in Codice MS. ἐμεῦ pro ἐμέ. Vill.

1 Προ-

ΠΡΩ´Ν. ὄρους ἐξοχὴ, ἀπὸ τοῦ προῶσθαι. [1]

— Ὥστε πρὼν [2] ἰσχάνει ὕδωρ.

ΠΤΕΡΟ´ΕΝΤΑ. [3] εὐάρμοστα. οὐδὲν γὰρ πτερῶν εὐαρμοστότερον. ἐὰν γοῦν μικρὸν παρατραπῇ, ἄχρηστοι. [4] βέλτιον δὲ, τρόπον πτερῶν, τουτ᾽ ἐστι ταχέα. ὅτ᾽ ἂν δὲ λέγῃ, λαισήϊα [5] πτερόεντα, ἤτοι τὰ τῷ σχήματι παραμήκη, [6] ἢ κοῦφα, ὡς [7] πτερά.

ΠΟ´ΡΘΟΣ. [8] κλάδος. βλαστός.

ΠΤΥΟ´ΦΙΝ. [9] πτύου. ἔστιν δὲ γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

ΠΤΥ´ΧΕΣ. αἱ τῶν ὀρῶν κατακλίσεις. καὶ [10] πολυπτύχου Ὀλύμποιο, [11] τοῦ πολλὰ ἀποκλίματα ἔχοντος. λέγονται δὲ καὶ τῆς ἀσπίδος πτύχες, τὰ διάφορα ἐπ᾽ ἀλλήλοις ἐλάσματα.

ΠΤΩ-

1 Προῶσθαι. Mallem, ἀπὸ τοῦ προεῖναι. VILL. A προῶσθαι ducit etiam *Eustath. p.* 905. v 14

2 Ὥστε πρών. Il P. 747. Lectionem hanc Codicis MSti., Cl. *Villois.* mutarat in ὥστ᾽ ἐπὶ, quod l. l. habent Editiones; sed Codd. Homericos notavit *Barnes*, in quibus eadem esset diversitas, quam secutus esse videtur *Apollon.*, ὥστε.

3 Πτερόεντα. Il. A. 201 & passim alibi, ἔπεα πτερόεντα. VILL.

4 Ἄχρηστοι. L. ἄχρηστα.

5 Λαισήϊα. Il. E. 453. & M. 426 VILL.

6 Παραμήκη. Mallem παραμήκη. VILL.

7 Ὡς πτερά. Haec duo vocabula manu posteriori apposita fuerunt. VILL. Ne describenda quidem in suo Apographo censuit *Montfauc.*

8 Πόρθος. Lege πτόρθος. VILL. V. *Od.* Z. 128. ibique *Schol.*

9 Πτυόφιν Il. N 588:
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ᾽ ἀλωήν.
VILL.

10 Καὶ Pro καὶ *Etymol.* qui hanc glossam descripsit, habet ὡς τό. Et infra ἐπαλλήλως pro ἐπ᾽ ἀλλήλοις VILL.

11 Ὀλύμποιο. Lege Οὐλύμποιο, ob metrum. Legitur Il.

ΠΡΟΧΟΏΙ. [1] τῇ ἐπιχύσει.

ΠΡΌΤΜΗΣΙΣ. [2] ὁ παρὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος· ἢ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν, κατὰ λαγόνα. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν τετραπόδων, ἅπερ ἀνατέμνεται ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους, ἢ κατὰ τὸν μηρόν. περιεκτέμνουσι γὰρ αὐτὰ τῶν ζώων, οἷον·

Μηρούς τ' [3] ἐξέταμον. —

οἱ δὲ, τὴν ὀσφῦν [4] ἀποδιδόασι. οἱ δὲ, αὐτὸν τὸν ὀμφαλὸν, διὰ τὸ ἐκτέμνεσθαι τῶν βρεφῶν. τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων.

ΠΡΌΚΛΥΤΑ. τὰ ἔμπροσθεν ἀκουσθέντα.

Πρόκλυτ' ἀκούοντες. [5] —

ΠΡΟΒΛΩΣΚΕΙΝ. [6] οἷον προμολίσκειν.

ΠΡΟ-

roibus, quos Achillis ira perdidit. Il. Α. 3:

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων —

Vill.

1 Προχόῳ. Od. Α. 136: (& aliis locis)

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ χρυσείῃ —

Moeris Atticista: Πρόχους, Ἀττικῶς· κατάχυσις, Ἑλληνικῶς. In hanc vocem adeundus Clar. Pierſonius Vill. Eandem, atque Apollon., Gloſſam habent Heſych. & Suid.

2 Πρότμησις. Il. Λ. 424. Vill. Schol. ad l. l. Heſych. Suid. Etymol. h. v. & Heſych etiam. v. Κατὰ πρότμησιν.

3 Μηρούς τ'. Il. Α. 460. Vill.

4 Ὀσφῦν. In hanc ſententiam diſcedit Pollux, lib. II. 179. Supra pro οἱ δὲ, legerem οἱ μὲν. Vill. Obſtat tentatae emendationi, quod non duae tantum inter ſe comparentur interpretationes, ſed praeceſſerit etiam tertia, cui duae poſteriores opponantur.

5 Πρόκλυτ' ἀκούοντες. Il. Υ. 204. Sic legitur integer verſus:

Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων.

Quod Schol. interpretatur: τὰ ὑπὸ τῶν προτέρων πεφημισμένα, παλαιά. Vill.

6 Προβλώσκειν. Od. Φ. 239, 385. & Schol. ad loc. poſter.

1 Προξ-

— φόνον καὶ κῆρα [1] φέρουσαι,

διαμάχην [2] αὐτῶν πρὸς τὰς γεράνους καὶ τὴν ἀναίρεσιν δηλοῖ.

ΠΥ'ΣΕΙ. [3] σήψει. καὶ τὸ πυθεμένων, σηπομένων. καὶ τὸ πύον [4] δὲ λεγόμενον, αἷμά ἐστι κατὰ μεταβολὴν [5] εἰς σῆψιν ἐπιδεδεγμένον.

ΠΥΚΙΜΗ'ΔΕΟΣ. [6] συνετῆς κατὰ τὰ μήδεα, ὅ ἐστι βουλεύματα.

ΠΥ'ΚΑ ΠΟΙΗΤΟΙ̃Ο. [7] ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου.

ΠΥΚΙΝΟ'Ν ΛΕ'ΧΟΣ. [8] τὸ ἐπιμελῶς ἠσκημένον. ὁ δὲ Ἀπίων, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα συντίθεσθαι.

ΠΥ-

1 Φόνον καὶ κῆρα. Il. Γ. 6. VILL.

2 Διαμάχην Male *Alberti*, qui haec verba laudat ad *Hesych.*, edidit διὰ μάχην. Lege conjunctim, διαμάχην. Dicitur Il. Γ. 6. de gruibus:

Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.

VILL.

3 Πύσει. Il. Δ. 174:

— Σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα,

ubi alii legunt, πύσει. At πυθομένων occurrit Od. Μ. 46. ubi legitur θὶς ἀνδρῶν πυθομένων. VILL. Il. Δ. l. l. recte praetulit *Clarkius* πύσει, quod habet etiam *Suid.* h. v.

4 Πύον. Lege καὶ ὁ πύον, &c. seu καὶ τὸ πύον λεγόμενον. Apud *Hes.* πύον est γάλα τὸ πρῶτον, ὃ πήγνυται ἑψόμενον. Quod, secundum *Eustathium* ad *Odysseam*, a quibusdam vocatur & πύος. At πύος apud *Etymol.* est τὸ σηπτὸς αἷμα καὶ μεταβεβλημένον VILL. *Eustathio* quoque πύος ἀρσενικῶς est τὸ πρωτόρρυτον γάλα. *p.* 1626. *v.* 4.

5 Κατὰ μεταβολήν. Tollerem τὸ κατὰ VILL.

6 Πυκιμήδεος. Od. Α. 438:

— Γραίης πυκιμήδεος ἔμβαλε χέρσιν.

VILL.

7 Πύκα ποιητοῖο Od Α. 333:

Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.

VILL.

8 Πυκινὸν λέχος. Il. Ι. 617.

οἱ γὰρ πυκ]εύοντες τῇ προβολῇ κωλύεστι. μή ποτε δὲ, ὡς Ἀ]τικοὶ προβάλλεσθαι τόνδε, ἀντὶ τοῦ μισεῖν καὶ ἐφ' ἑαυτῶν ῥιπ]εῖν.

ΠΡΟΎΤΥΨΑΝ. [1] προσενέσεισαν.

Τρῶες [2] δὲ πρότυψαν. —

ἔτ' ἂν δὲ ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας ὁ Ἡλιόδωρος λέγει [3] ἐπὶ τοῦ Λαέρτου·

— Μένος πρῦτυψεν, —

προσέπεσεν, [4] προσέσεισεν.

ΠΡΥ-

Ὁ μὲν Ἀπίων, προκωλύεις. οἱ γὰρ πυκτεύοντες, &c. Pro ἐφ' ἑαυτῶν ῥιπ]εῖν, lege ἀφ' ἑαυτῶν. Extat προτιβάλλεσθαι Il. E. 879:

Ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ.

Hinc patet in *Hes.* male ab *Isaaco Vossio* pro προβολῆς lectum fuisse προσβολῆς; cum haec vox ab eo derivata diceretur ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς πύκτας προβολῆς. Προσβολὴ est quidem impetus Athletarum cum se invicem aggrediuntur; τῶν Ἀθλητῶν ἡ συναφὴ, καὶ κατοχὴ, καὶ ἡ ὁρμὴ, ut explicat supra idem *Hes.* At προβολὴ est proprie status pugilis in procinctu stantis; unde dicitur, ἐν προβολῇ στῆναι. *Hes.* interpretatur, Προτιβάλλεσθαι. Προβάλλεις. ωισεῖς καὶ ἀποστρέφῃ. ὡς καὶ Ἀτ]ικοὶ λέγουσι· προβάλλομαι τοῦτον. VILL. Vid. quae de hac forma προβολὴ, erudite inprimis disputavit Cl. *Rubnken. Epist. Crit. I. p.* 70.

1 Πρότυψαν. Lege πρῦτυψαν, ut apud *Hom.* & *Hes.* VILL. Conf. & *Suid. b. v.*

2 Τρῶες δέ Il. N. 136. ubi πρῦτυψαν. VILL.

3 Ἡλιόδωρος λέγει. Ita edendum curavi, uti in Apographo etiam dederat *Montfauc.*, cum Cod. MStus, manifesto errore, habeat Ἰλιόδωρος, quod, uti recte monuit Cl. *Villois.*, ita merito etiam suspicatus est, verborum ordinem inversum fuisse, quem sic restituit: ἔτ' ἂν δὲ ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας λέγει ἐπὶ τοῦ Λαέρτου· (Od. Ω. 318:)

— Μένος πρῦτυψεν, —

ὁ Ἡλιόδωρος, προσέπεσεν, προσέσεισεν.

4 Προσέπεσεν. Fortasse προσέπαισεν. VILL. *Schol.* ad *Od.*

Ω.

ὅθεν καὶ τὴν ἀτείχιστον, ἀπύργωτον [1] λέγει. ὅτι δὲ τὴν τάξιν·

Νῦν δὲ φίλως [2] χ' ὁρόωτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν.

καὶ ἐπιῤῥηματικῶς· [3]

Οἱ δέ τε πυργηδὸν. [4] —

εἰ δὲ [5] δὴ μέρος τί τείχους·

Τοῦ γὰρ δὴ [6] πρὸς πύργον ἵσαν. —

ὅτε δὲ κατὰ μεταφορὰν, ἀσφάλειαν [7] καὶ φυλακὴν·

Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλετο. [8] —

ΠΥ'ΡΝΟΝ. τὴν σιτωδοσίαν, τροφήν. [9] παρὰ τὸ τὸν πυρόν. [10]

1 Ἀπύργωτον. Od. Λ. 263:
Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερώ περ ἐόντε.
VILL.

2 Νῦν δὲ φίλως. Il. Δ. 347. VILL.

3 Ἐπιῤῥηματικῶς. Melius quam in *Etymologo* ἐπίῤῥημα. VILL.

4 Οἱ δέ τε πυργηδόν. Il. M. 43. VILL.

5 οἱ δέ. Adhaesit ex contagione versus praecedentis. Lege ὅτε δὲ, seu simpliciter cum *Etym.* καὶ VILL.

6 Τοῦ γὰρ δή. Il. M. 332. VILL.

7 Ἀσφάλειαν καὶ φυλακήν. Hinc emendo *Etymol.*, qui habet ἀσφαλείας καὶ φυλακῆς. Idem addit: λέγεται δὲ καὶ μέρος τί τοῦ τείχους. VILL.

8 Τοῖος γάρ σφιν . . ἀπώλετο. Od. Λ. 555. Pro ἀπώλετο, lege ἀπώλεο. VILL.

9 Τροφήν. *Eustathius* πύρνα explicat πύρνα σιτία, τουτέστι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, σιτώδεις τροφάς, pro quo τρύφη minus bene legit *Scaliger*. Occurrit Od. O. 311:
— Αἴκεν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.
Et Od. P 12:
— Δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι
Πύρνον καὶ κοτύλην. —
Supra in *Apollonio* pro σιτωδοσίαν, lege σιτοδοσίαν. VILL.

10 Παρὰ τὸ τὸν πυρόν. Lege

ΠΡΟΜΟΛΕ. πρόελθε·

Ἥφαιστε πρόμολ᾽ ὧδε. [1] —

ΠΡΟΒΑΛΟΙΜΗΝ. [2] ὑπερβαλλοίμην.

ΠΡΥΛΕΕΣ. πεζοὶ, οἷον πρυλέες, [3] οἱ πορεία χρώμενοι.

ΠΡΩΘΗΒΗΝ. [4] ἄρτι ἡβῶσαν, ἀκμάζουσαν.

ΠΡΩΤΗΙΣΙ ΘΥΡΗΙΣΙ. ἐπ᾽ ἄκραις τῶν θύραις; οἷον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. [5]

ΠΡΩΤΩι ΡΥΜΩι. [6] τῷ ἄκρῳ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ συνήθες ἡμῖν·

Πρώτῳ τοι μετ᾽ ἐμέ. [7] —

ΠΡΩΝ.

---

1 Ἥφαιστε πρόμολ᾽ ὧδε. Il. Σ 392. Sic versus integer legitur in *Hom.*

Ἥφαιστε πρόμολ᾽ ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.

Vill. Eandem Glossam habent *Hesych* & *Suid.*

2 Προβαλοίμην. Il. Τ. 218:

— Ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην.

Ubi *Schol.* προβαλοίμην interpretatur νικήσαιμι. Vill. Glossam *Apollonio* sublegit *Hesych.*

3 Οἷον πρυλέες. Lege πεζυλέες cum *Eustathio*, qui πρυλέας dictos tradit quasi πεζυλέας, παρὰ τὸ πεζῶν. *Hes* habet ἀπὸ τῆς πορίας, τουτέστι πορεία χρώμενοι. Ubi pro πορίας, πρύλεως legit *Heinsius*. Ego vero ex *Apollon.* & *Eustathio* sic restituerem: οἷον πεζυλέες, ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστι οἱ πορεία χρώμενοι. Vill. Conf. Il Λ. 49 Μ. 77 &c

4 Πρωθήβην. Od. Α. 431. dicitur de Euryclea:

Πρωθήβην ἔτ᾽ ἐοῦσαν —

Vill.

5 Ὁδοῦ. Pro ὁδοῦ, lege οὐδοῦ. Il. Χ. 66:

— Κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν

Ὠμησταὶ ἐρύουσι.

Vill. Confirmat *Villoisoni* conjecturam *Hesych. h. v.*

6 Πρώτῳ ῥυμῷ Il. Π. 371:

Ἆξαντ᾽ ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. —

Vill.

7 Πρώτῳ τοι μετ᾽ ἐμέ. Il. Θ. 289. Sic apud *Homer.* at in Codice MS. ἐμεῦ pro ἐμέ. Vill.

1 Πρῶν

Ρ.

Ῥαδινόν. [1] λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδινόν, παρὰ τὸ ῥαδίως δονεῖσθαι.

Ῥαθάμιγγες. [2] σαγόνες.

Ῥαιστῆρα. σφαῖραν· [3]

Ῥαιστῆρα κρατερήν· [4] ——

Ῥάπτειν. μεταφορικῶς, μηχανᾶσθαι· [5] καὶ κατασκευάζειν.

Ῥάσσατε. [6] ῥάνατε.

ΡΕ.

1 Ῥαδινόν Il. Ψ. 583: — Ἱμάσθλην χερσὶν ἔχων ῥαδινήν. — In *Theocr. Idyll* XXVII vſ. 45: Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. *Hesiod. Theog.* vſ. 195: — Ἀμφὶ δὲ ποίη Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. — Vill. Forma generis Maſcul. ῥαδινὸν haud ſcio ubi ab *Homero* ſit uſurpata.

2 Ῥαθάμιγγες. Il. Λ. 536.

3 Σφαῖραν Merito annotavit Cl. *Alberti* legendum σφύραν, quemadmodum habent *Scholl. Homeri* & *Callimachi* ab eo laudati: *Etymol* quoque ἡ σφύρα, . . . ἡ φθείρουσα τὴν συντεθεῖσαν τὰ ὑποκείμενα. Vill.

4 Ῥαιστῆρα κρατερήν. Il. Σ. 477. Lege κρατερὸν, ut apud *Hom.* Vill. *Homer.* I l . . . γέντο δὲ χειρὶ Ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην. Ubi *Codd.* nonnulli inciſum ponunt poſt Ῥαιστῆρα, tum vero ad ſequentia referunt κρατερήν: quod ſecutus forte eſt *Apollon*.

5 Μηχανᾶσθαι. Multis *Odyſſeae* locis verbum iſto uſu poſuit Poëta. Conf. Γ. 118. Π. 379. 422 *ſeqq.*

6 Ῥάσσατε. Od. Υ. 150. ubi *Schol.* eandem habet interpretationem, atque *Apollon* & *Heſych.*, ῥάνατε.

ΠΤΩΧΟ'Σ. [1] ὁ ἐπαίτης· παρὰ τὸ πτώσσειν, ὅ ἐστι ταπεινοῦσθαι. σημαίνει καὶ τὸ ἐπαιτεῖν·

— Ἀλλὰ [2] πτώσσων κατὰ δῆμον.

ἀπὸ τῆς αὐτῆς δὲ ἐννοίας ἐπιθετικῶς ὁ λαγωὸς πτώξ. [3] δειλὸν γὰρ τὸ γένος, καὶ διὰ τοῦτο ταπεινούμενον.

ΠΥΓΟ'ΥΣΙΟΝ. πηχυαῖον·

Βόθρον [4] ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον. —

πυγὼν [5] γάρ ἐστι εἶδος μέτρου ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως ἔξω τῆς χειρός.

ΠΥΓΜΑΙ̃ΟΙ. ἔθνος περὶ τῆς Αἰγύπτου, τὸ μέγεθος μικρὸν, οἷον πηχυαῖον. ἔνιοι δὲ κακῶς ἀποδεδώκασι γεωργοὺς ἐπὶ [6] τῇ πυγμῇ. προΐενται δὲ τὰ σπέρματα, ἅπερ αἱ γέρανοι κατεσθίουσιν ἐκ Θράκης παραγινόμεναι. οὐκ ἔοικε δὲ ὁ Ποιητὴς τοῦτο δηλοῦν. τὸ γάρ.

— Φό-

Θ. 411. & Υ. 5. *Hesiodus* in *Herc. Scut.*, vs. 143:

— Κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.

In clypeis πτύχες erant τμήματα δερμάτων. VILL. Conf. Il. Η. 247 &c.

1 Πτωχός. Sexcenties hac forma usus est Homerus.

2 Ἀλλὰ πτώσσων. Od. Ρ. 227. VILL

3 Πτώξ Il Ρ. 676:

— Πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. —

VILL. Conf. Il. Χ. 310. ubi ἐπιθετικῶς dixit Poëta, πτῶκας λαγωόν.

4 Βόθρον ὀρύξαι. Od. Κ. 517. Pro ὀρύξαι, in *Cod. Manuscripto* ὀρύξας. VILL. Potuit etiam scribere *Apollon.* Βόθρον ὀρύξω. Conf. Od. Λ 25.

5 Πυγόν. Lege πυγὼν, ut apud *Hes.* & *Photii Lex.* MS. ac *Schol.* VILL. Conf. etiam *Schol.* ad *Il.* Γ. 6.

6 Γεωργοὺς ἐπὶ τῇ πυγμῇ. Προΐενται δὲ τὰ σπέρμ. Dilucidior omnino fore videtur loci sententia, si legeris. Γεωργοὺς, ἐπεὶ τῇ πυγμῇ προΐενται τὰ σπέρμ.

Λ Φό-

ῬΕΙ͂Α ΖΩ´ΟΝΤΕΣ. ἀμόχθως κ̔ ῥαδίως[1] κ̔ ἀπόνως.

ῬΗ´ΓΕΑ.

— Ῥήγεα[2] σιγαλόεντα.

περιςρώματα.[3]

ῬΗΓΜΙ´Ν.[4] ὁ αἰγιαλός. ἀπὸ τοῦ περιῤῥήγνυσθαι[5] αὐτῷ τὸ κῦμα.

ῬΗΞΗ´ΝΟΡΑ. πολεμιςήν· ἀπὸ τοῦ διαῤῥήσσειν τὰς φάλαγγας, τοῦτ' ἐςι, τὰς τάξεις ἀνδρῶν. καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον, ῥηξηνορίη·[6]

— Ἔρ-

Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

VILL.

1 Ῥαδίως Post ἀπόνως addendum puto ζῶντες, quod extat in *Hes.* & ex *Apollon.* excidisse suspicor. Legitur Od. Δ. 805:

— Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.

VILL. Saepe Grammaticos verbum in interpretatione omittere, quod in glossa jam erat positum, & *Ernest.* monuit, & in ipso *Apollonio* haud semel observavimus.

2 Ῥήγεα. Od Z. 38 VILL.

3 Περιςρώματα. Glossam hanc versui praeponendam, non subjiciendam puto. *Schol.* in Od Γ. 349. Ῥήγεα. βαπτὰ ἱμάτια κ̔ περιβόλαια. ῥῆξαι γὰρ οἱ Ἀχαιοὶ ἔλεγον τὸ βάψαι. VILL. Nihil opus videtur ista transpositione, saepe enim explicatio, non Glossae adeo, sed loco ipsi, quo pertineat, solet subjici.

4 Ῥηγμίν. In hanc vocem *Philemonis Lex. MS.* Ῥηγμὶν ὁ αἰγιαλὸς, ἔνθα τὰ κύματα ῥήγνυται. λέγει δέ που ὁ Ποιητὴς ῥηγμῖνα, τὴν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν, ἥν φησι κ̔ εὐρέα νῶτα θαλάσσης. (Il. B. 159.) οὕτω κ̔ ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγει κώπαις τύπτεσθαι ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν. (Od. M. 214.) VILL.

5 Αὐτῷ. Sic legendum. *Montfauconius* edidit αὐτοῦ, contra usum linguae Graecae. Scilicet in hoc *Codice Manuscripto* αὐτῷ per compendium hic scriptum fuerat. VILL. In Apographo *Montfauconii* correxerat etiam Cl. *Alberti* αὐτῷ.

6 Ῥηξηνορίη. Hic omissum puto τὸ λέγεται. VILL. Facile hoc verbum ipsi Lectori supplendum permittat Glossographus.

ΠΥΛΑΡΤΑΟ ΚΡΑΤΕΡΟΙΟ. μίαν διάνοιαν αἱρετὸν [1] διὰ τῶν δύο λέξεων. βούλεται γὰρ λέγειν, τοῦ τὰς πύλας ἐπαρτῶντος ἰσχυρῶς, οἷον ἐφαρμόζοντος. ἐπὶ δὲ τοῦ Αἴδου τὸ τοιοῦτόν φησι. ἐπὶ [2] τῶν ἀποθανόντων οὐχ οἷόν τέ ἐστι ἐκ τῶν ὑπογείων τόπων καθυποστρέψαι. ὁ δὲ Ἀπίων· πυλάρταο, τοῦ ταῖς πύλαις προσηρτημένου· ἢ πύλας ἀπαρτίζοντος, ἢ πυλωροῦ ἰσχυροῦ.

ΠΥΡΙΦΛΕΓΕΘΩΝ. ποταμὸς ἐν Αἴδῃ. [3]

ΠΥΡΟΣ ΑΥΓΗ. [4] ὁ καταφωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ πυρὸς τόπος.

ΠΥΡΓΟΣ. ὅτε μὲν κυρίως· [5]

Πύργῳ [6] ἐφεστήκει. —

ὅτε δὲ τεῖχος·

Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδον [7] Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν.

καί·

— Ἐπιβήσομεν [8] ἣν περὶ πύργος

Ὑψηλός. —

ἔθεν

1 Αἱρετόν. L. αἱρετέον. Usus est hoc loco *Alb.* ad *Hes. b. v.*

2 Ἐπὶ τῶν Mallem legere: ἐπεὶ τῶν ἀποθανόντων οὐχ οἷόν τε ἐστί τινα &c. &c. vel, φησὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων, ἘΠΕΙ͂ οὐχ &c. . . .

Legitur Il. Ν 415:

Εἰς Ἀΐδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο.

Vide & Od. Λ. 276. VILL. Conf *Schol.* ad *Il.* l. l. itemque ad Θ. 367.

3 Αἴδῃ. *Hes.* habet Αἴδου. VILL. Vid. *Od.* Κ. 413.

4 Αὐγή Il. Ι 206:

Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ.

VILL. Conf. *Hesych.* h. v.

5 Κυρίως. *Etymol.* qui eadem habet, addit, τὸ πύργοι, ὡς τό. VILL.

6 Πύργῳ Il Ζ 373. VILL.

7 Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδον Il. Γ. 154. VILL.

8 Ἐπιβήσομεν. Od. Ζ. 262. In *Codice Manuscripto* ὑπερβήσομαι. VILL.

1 Ἀτρέ

— Ῥιγεδανῆς [1] Ἑλένης, —

τῆς φρικώδους.

ῬΙ´ΜΦΑ. [2] ταχέως.

ῬΙΝΟ´Σ. ἐπὶ μὲν τοῦ δέρματος ἢ μυκτῆρος.

Ῥινὸς [3] ὕπερ πυμάτης, —

ἐπὶ δὲ τῆς ἀσπίδος·

— Ῥινοὺς τε [4] βοῶν, —

ῬΙΝΟΤΟ´ΡΟΣ. [5] ὁ τοὺς ῥινοὺς διατιτρώσκων, τουτ' ἐστι, τὰς ἀσπίδας· ἢ, ὁ τὸν χρῶτα διατέμνων.

ῬΙ´ΟΝ. ἀκρωτήριον ὄρους·

— Οὐ γὰρ ἐῴκει [6]

Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι. [7]

ῬΙ´ΠΕΣΣΙ. [8] πλέγμασι.

ῬΟ-

1 Ῥιγεδανῆς. Il. Τ. 325. *Plutarchus De audiendis Poëtis* ῥιγεδανὸς interpretatur κακοθάνατος. δεινὸν γὰρ Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι. VILL.

2 Ῥίμφα. Plurimis locis habet Poëta.

3 Ῥινός. Il. Ν. 616. VILL.

4 Ῥινούς τε βοῶν. Il. Θ. 61:

Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα. —

Et Il. Δ. 447. idem legitur. At occurrit ῥινοῖσι βοῶν Il. Μ. 263. Ν. 406. & Od. Α. 108. VILL.

5 Ῥινοτόρος. Il. Φ. 392. Ἄρης ῥινοτόρος. *Hesiod. Theogon.* vs 934. Ἄρηϊ ῥινοτόρῳ. unde apud *Suid.* in Ῥινὸν pro ῥινοτόμος legerem ῥινοτόρος. VILL.

6 οὐ γὰρ ἐῴκει Od. Ι. 190. In vulgatis *Homeri* Editionibus οὐδὲ pro οὐ γάρ. VILL.

7 Ὑλήεντι. *Homerus* addit, ὑψηλῶν ὀρέων. De Cyclope Polyphemo loquitur. VILL.

8 Ῥίπεσσι Od Ε. 256:

Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι.

VILL.

ὁ δὲ Ἀπίων, τὰ μὲν πύρνα, [1] σιτία· τὸν δὲ πύρνον, ψωμόν.

ΠΥΡΠΟΛΕΌΝΤΑΣ. [2] οἷον πῦρ ποιοῦντας. πυρπολοῦντες.

ΠΩΛΕΙ̃ΤΑΙ [3] συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παρεύεται.

... τ πυρὸν, & dele τό. VILL.

1 Πύρνα. Occurit haec vox Od. Ρ. 362.

Ὄτρυν' ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι.

VILL.

2 Πυρπολέοντας. Od. Κ. 30:

Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας

VILL.

3 Πωλεῖται. Od. Δ. 384:

Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής.

VILL.

ῬΥΣΤΑΖΟΝΤΑΣ.[1] ἕλκοντας. ἀπὸ ℌ αὐτοῦ δὲ καὶ τοὺς ἑλκυστικοὺς[2] λίθους, καὶ μὴ διὰ χειρῶν βασταχθῆναι δυναμένους ῥυτοὺς λέγει·

Ῥυτοῖσιν λάεσσι.[3] ——

ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τοὺς τοξίτας, καὶ ἕλκειν ἐπισταμένους τὸ τόξον·

Οἷόν[4] τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμμεναι καὶ ὀϊστῶν.

σημαίνει δὲ παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ὅ ἐστι φυλάσσειν, τὴν φύλακα αὐτοῦ.[5]

ῬΥΤΗ͂ΡΕΣ.[6] οἱ τῶν ἡνίων ἱμάντες.

ῬΩ͂ΓΑΣ. τὰς θυρίδας.[7]

—— Ἀνὰ ῥῶγας[8] μεγάροιο.

ῬΩ-

1 Ῥυστάζοντας. Od. Π. 109. &c.

2 Ἑλκυστικούς Mallem ἑλκυστούς. *Schol.* in Od. Ξ. 10. Ῥυτοῖσι. ἑλκυστοῖς, μεγάλοις, καὶ μὴ δυναμένοις διὰ χειρῶν βασταχθῆναι λίθοις. VILL.

3 Ῥυτοῖσι λάεσσι. Od. Ξ. 10. VILL.

4 Οἷόν τε. Od Φ. 173 VILL.

5 Φύλακα αὐτοῦ. Quid sibi vult hoc αὐτοῦ? An ῥυτῆρα solum proprie significat sui ipsius custodem? minime. Audi meam conjecturam: scilicet αὐτοῦ hic est initium versus Homerici, quem adduxerat *Apollonius*. Et revera legitur Od. Ρ. 187.

Αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι.
Hic vellem stabulorum custodem fieri.

VILL.

6 Ῥυτῆρες Il. Π. 475.
Τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.

Et in *Herc. Scut.*, vs. 308.
Ῥυτὰ χαλαίνοντες. — VILL.

7 Θυρίδας. *Hes.* habet: οἱ μὲν, τὴν ὀρσοθύραν, οἱ δὲ, τὴν στενωπὸν ... οἱ δὲ, τὰς θυρίδας· ἄλλοι, τὰς κλίμακας, καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς τῶν κλιμάκων, ῥαγάδας VILL.

8 Ἀνὰ ῥῶγας. Od. Χ. 143. VILL.

ῬΕ'ΞΑΣ. ἐπὶ μὲν τῆς θύσεως·

Ῥέξας [1] ἱερά. —

ἐπὶ δὲ τοῦ πράξαι·

— Ῥεχθὲν [2] δέ τε. —

ῬΕ'ΘΗ. τὰ μέλη τοῦ σώματος·

Ψυχὴ [3] δ' ἐκ ῥεθέων. —

ῬΕΙ̃ΘΡΟΝ. τὸ ῥεῦμα. ὁ διηρημένος. [4] ῥέεθρον λέγεται. λέγουσι [5] δὲ οὕτως καὶ ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμήν. ἐπίθετον δὲ αὐτοῦ ἐστι, διότι φέρεται ῥεῖθρον εἰς αὐτὸ [6] ἐκ τοῦ ἄλσους.

ΡΕΙ̃Α

1 Ῥέξας ἱερά. Od. Δ. 473: Ῥέξας ἱερὰ καλ' ἀναβαινέμεν. — Vill.

2 Ῥεχθὲν δέ τε. Il. Ρ. 32: Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Vill.

3 Ψυχὴ δ'. Il. Π. 856. Vide Schol. Vill.

4 Διῃρημένος. Post διῃρημένος, omissum ποταμὸς, aut aliquid simile. In ῥεῖθρον vide Ammonium ac Thomam Magistrum, doctissimosque Interpretes. Sic Philemonis Lexicon MS. ineditum: Ῥεῖθρον ἐπὶ τοῦ ῥεύματος οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν. ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. σημαίνει δὲ (ἐπὶ) τοῦ τόπου, καθ' οὗ ὁ ποταμὸς φέρεται, ῥεῦμα δὲ καὶ ῥόθιον αὐτὸ τὸ ὕδωρ. καὶ Ῥεῖθρον ὄνομα τόπου, ὡς οἱ παλαιοὶ φασίν, ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμήν, ὡς παρὰ τῷ Ποιητῇ·

— Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

διὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ Νηΐου καταῤῥέοντα χείμαῤῥον. τὸ δὲ Νήϊον, ὄρος Ἰθάκης εὔθυγρον, ἔχον κόλπον τινὰ νηῶν δεκτικόν. Vill. Locus Poëtae est Od. Α. 186.

5 Λέγουσι. Pro λέγουσι, lege λέγεται, ob λιμὴν sequens. Inde natus error, quod λέγει, λέγουσι & λέγεται eodem fere compendio repraesententur. Vill. Legendum videtur: Ῥεῖθρ. τὸ ῥεῦμα. ὁ διῃρημένως (ita & Alberti in margine sui codicis correxerat.) Ῥέεθρον λέγουσι. λέγεται δὲ οὕτως, καὶ ὁ ἐν &c. Etymol. p. 703. Ῥέεθρον παρὰ τὸ ῥέω ῥέεθρον, καὶ κράσει Ῥεῖθρον. Suid. Ῥεῖθρον, χῦμα: Lege ex Apollon. & Hesych. ῥεῦμα.

6 Αὐτό Lege αὐτόν. Respicit Od. Α. 186:

Ἐν

καὶ·

— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [1] ῥώοντο ἀραιαί·

ῥῦσιν ἐλάμβανον.

ῬΩΓΑΛΕ'Α. [2] διεῤῥωγότα, καὶ ῥωγαλέον, τὸν διεῤῥηγμένον θώρακα. [3] διὰ γὰρ τοῦ παρακολουθοῦντος εὔχεται Ἀγαμέμνων Ἕκτορα ἀνελεῖν.

1 Ὑπὸ δὲ κνῆμαι. Il. Σ. 411. Vill.

2 Ῥωγαλέα. Dicitur ῥωγαλέα. Od. N. 435. & Ξ. 343. & ῥωγαλέῳ. Od. N. 438. P. 198. ac Σ. 108. Vill.

3 Θώρακα. Alludit ad locum *Homericum* ubi Agamemnon precatur Il. B. 417.

Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
Χαλκῷ ῥωγαλέον. —

Vill.

— Ἔργον δέ μοι [1] οὐ φίλον ἔσκεν,
Οὐ ῥηξηνορίη. —

ἔστι δὲ ϗ κύριον ὄνομα·

Ναυσίθοος [2] δ' ἔτεκε Ῥηξήνορά τ' Ἀλκίνοόν τε.

ῬΙΣΣΟΝΤΕΣ. [3] τύπτοντες.

ῬΗΤΡΗ. [4] ὁ μὲν Ἀπίων, ὁμιλία, ῥῆσις· ἀπὸ τοῦ ῥήσκειν, ὅ ἐστι λέγειν. ὅθεν καὶ ῥήτωρ ὠνόμασται. βέλτιον [5] δὲ τὴν ἐπὶ ῥητοῖς τισι συνθήκην ποιεῖν.

ῬΙΓΗΣΕΝ. [6] ἔφριξεν. ϗ ῥίγιον, [7] τὸ φρικτὸν ϗ χαλεπόν. ϗ ῥιγίστατα, [8] τὰ φρικτὰ καὶ χαλεπά. καὶ·

— Ῥι-

1 Ἔργον δέ μοι. Od. Ξ. 222. ubi οἰκωφελίη, pro ῥηξηνορίη. VILL. Conf. & Clar. *Bundam Animadv* p 61.

2 Ναυσίθοος. Od. Η. 63. VILL.

3 Ῥήσσοντες Il. Σ 571:

— Τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ,
Μολπῇ τ' ἰΰγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

Optime Cl. *Alberti* (ad *Hesych* h v) confert illud *Horat.* Carm. I 73. *Nunc pede libero pulsanda tellus.* VILL.

4 Ῥήτρη. Vide Praestantissimum *Ruhnken. ad Tim.* voce ῥήτρα VILL.

5 Βέλτιον. Explicat hunc versum . x Od. Ξ. 393. quem hic excidisse puto.

Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'. —

Quod *Schol.* explicat, τὴν ἐπὶ ῥητοῖς ϗ ὁμολογουμένοις συνθήκην. Nisi haec βέλτιον δὲ, &c. sint glossa τοῦ ῥήτρη, nec versus explicatio. VILL. Transmitti omnino hic locus potest sine emendatione.

6 Ῥίγησεν. Il. Γ. 259. &c.

7 Ῥίγιον. Il. Α. 325 &c.

8 Ῥιγίστατα L Ῥίγιστα. Il. Ε. 873:

Αἰεὶ τοὶ ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμέν.

Schol. Ῥίγιστα. φρικτά Bis eandem Glossam habet *Hesych.*: *Etymol.* autem iisdem etiam interpretatur verbis, p. 704. v. 8. Ῥίγιστα. Ἰλιάδος Ε. τὰ φρικτὰ ϗ χαλεπά.

1 Γι-

ὁ πολεμικὸς, ὁ κα]ὰ τῶν ἐναντίων τὰ σάκη πάλλων. καὶ τό·

— Σάκε' [1] ὤμοισι κλίναντες,

τὸ λεγόμενον κεραμιδῶσαι.

ΣΑ'ΜΟΙΟ' ΤΕ ΠΑΙΠΑΛΟΕ'ΣΣΗΣ, [2] ΘΡΗΙ'ΚΙ'ΗΣ. τινὲς ἔδοξαν τὴν νῦν λεγομένην Σαμοθράκην· Θρηϊκίην δὲ νῦν εἰρῆσθαι πρὸς Διαστολὴν τῆς ὁμωνυμίας, ἐπεὶ οἶδεν καὶ ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Καρίας Σάμον Ὅμηρος. [3]

ΣΑ'ΛΠΙΓΞ. συνήθως·

Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη [4] φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ.

ΣΑΡΔΑ'ΝΙΟΝ. [5] σαρδόνιος λέγεται γέλως, ὁ καθ' ὑπόκρισιν γενόμενος· ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι. [6]

ΣΑ-

1 Σάκε'. Il. Α. 592. VILL.

2 Παιπαλοέσσης. Hic varia *Homeri* loca confundit *Apollon*. Nunquam enim ibidem παιπαλοέσσης & Θρηϊκίης simul conjunguntur cum Σάμοιο. Legitur *Od* Δ. 845:

Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.

Et Od. Δ. 671. ac Ο. 29:

Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.

Sed Il. Ν. 12:

Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης, Θρηϊκίης. —

Ergo legendum in *Apollon*. Σάμου ὑληέσσης, Θρηϊκίης. VILL.

3 Ἐπεὶ οἶδεν καὶ ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Καρίας Σάμον Ὅμηρος. Misere corrupta omnia: Scribi debuit Ἐπεὶ οἶδεν καὶ ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Κεφαλληνίας Σάμον Ὅμηρος. Conf. supra v. Σάμος.

4 Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη. Il. Σ. 219. VILL.

5 Σαρδάνιον. Od. Υ. 302:

— Μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον. — VILL.

6 Σεσηρέναι. Sic in *Codice Manuscripto*. Male edidit *Montfauconius* σεσηρέσθαι. Sed legendum est, quod propius ac-

ῬΟΔΟΔΑ'ΚΤΥΛΟΣ. [1] ἡ ῥοδόχρους. ἀπὸ μέρους καλή. εἴρηται δὲ διὰ τὰς κατὰ τὴν ἀνατολὴν φαινομένας ἀκτῖνας ἡλίου.

ῬΟΔΟ'ΕΝΤΙ. ῥοδίνῳ·

—— Ῥοδόεντι [2] δὲ χρῖεν ἐλαίῳ.

ῬΟ'ΙΖΗΣΕΝ. [3] ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν.

ῬΟΧΘΕΙ̃. ποιὸν εἶχον [4] ἀποτελεῖ·

Ῥόχθει γὰρ [5] μέγα κῦμα. ——

ῬΥΔΟ'Ν. [6] ῥυστικῶς, ἐν πλήθει, μεταφορικῶς.

ῬΥΜΟ'Σ. [7] τοῦ ἅρματος τὸ μέρος.

ῬΥ'ΣΙΑ. [8] τὰ ἐνεχυράσματα.

1 Ῥοδοδάκτυλος. Alia voce composita haud absimilis formae utitur auctor epigrammatis, quod ex *Anthologia inedita* protulit & emendavit ὁ πάνυ *Rubnkenius*, p. 39. *Epistol. Crit.* ad Clar *Valckenarium:* (Ed. alter. p 71)

> Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον ὑπὲρ λεχέων διατείνας
> Ἄνθεσιν ἐν χλοεροῖς, ἀθάνατος γέγονα.

In Ῥόδον haec habet *Philemon* ineditus: Ῥόδον. τὸ ἄνθος. ῥοδωνιὰ, ὁ τόπος· ῥοδὴ δὲ, τὸ φυτόν· Ἀρχίλοχος· „ Ἔχουσα „ θαλλὸν μυρσίνης, ἀφείπετο „ ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος. Ῥόδος δὲ, ἡ περιφανεστάτη νῆσος VILL. Ῥοδοδάκτυλος ἠὼς saepissime dicitur a Poëta. V. Il. Α. 477. &c.

2 Ῥοδόεντι δέ. Il. Ψ 186. VILL.

3 Ῥοίζησεν Il. Κ. 502. ubi alii Codd. apud *Barnes.* habent Ῥοίζεσκεν.

4 Εἶχον. Lege ἦχον. VILL.

5 Ῥόχθει γάρ. Od. Ε. 402. In Codice MS. δὲ pro γὰρ legitur. VILL.

6 Ῥυδόν. Od. Ο. 425:

> Κούρη δ' εἴμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο.

VILL.

7 Ῥυμός Il. Ψ. 393. &c.

8 Ῥύσια. Il. Λ. 673:

> Ῥύσι' ἐλαυνόμενος ——

Vide *Eustathium.* VILL.

Σαρπήδοντος ἑταῖρον Ὀϊκλῆα μεγάθυμον.[1]

καί·

Τεύχεα[2] Σαρπήδοντος. —

Αἰολικὸν δὲ τὸ σχῆμα, ἀπὸ βαρυτόνου τῆς Σαρπήδων.[3] καὶ τὴν δοτικήν·

Σαρπήδοντι[4] δ' ἄχος γένετο. —

Διὰ τὸ μέτρον δῆλον, ὡς ὅτι[5] λέγει·

Σαρπήδων Λυκίων[6] βουληφόρε, —

Φαί-

1 Σαρπήδοντος ἑταῖρον Ὀϊκλῆα μεγάθυμον Il. M. 379. Lege ut apud *Homer.* Ἐπικλῆα μεγάθυμον, pro Ὀϊκλῆα; nisi forte sit varians Lectio. VILL. Conf. *Bond.* V. Cl. *Specim. Animadv. p* 61.

2 Τεύχεα. Il. Ψ. 800. VILL.

3 Αἰολικὸν δὲ τὸ σχῆμα. &c. *Homerus* modo Σαρπήδοντος habet Il. M 397 Ψ. 800. & Σαρπήδοντι Il M. 392., modo Σαρπηδόνος Il. Π. 533, 553. &c. & Σαρπηδόνι Il. E. 629. Π. 649. Posteriores hi casus ducuntur ἀπὸ τῆς εὐθείας ὀξυτόνου, Σαρπηδών, quae Jonibus erat propria: Priores vero ἀπὸ τῆς εὐθείας βαρυτόνου, Σαρπήδων, quae usitata erat Aeölibus: Vere igitur *Apollon.*, *Eustath.* p. 590. v. 42. & *Hesych*, in quo male editur Σαρπηδών: vere igitur illi Aeolicam formam esse docent Σαρπήδοντος. Vere etiam scribit *Eustath.* καὶ πολλαχοῦ ἡ τοιαύτη κλίσις εὑρεθήσεται παρὰ τῷ Ποιητῇ. & *Apollon.* ταύτῃ τῇ κλίσει τοῦ ὀνόματος ἄλις κέχρηται ὁ Ποιητής. Sed temere *Hesych* ἀεὶ δὲ ταύτῃ χρῆται τῇ γενικῇ Σαρπήδοντος, sive imperitia ista fuerit ipsius Lexicographi, sive error librarii, ἀεὶ δὲ scribentis, pro ἄλις δέ. In ipso denique *Apollonio*, pro καὶ τὴν δοτικήν; lege, sodes, καὶ κατὰ τὴν δοτικήν.

4 Σαρπήδοντι δ'. Il. M. 392. VILL.

5 Ὅτι. Legerem ὅταν. VILL. Faciliori etiam medicina restitui possit ὅτε.

6 Σαρπήδων Λυκίων Il. E. 633. Legerem, ut apud *Homer.* Σαρπῆδον, pro Σαρπήδων. VILL. Idem judicium Cl. *Bondam. Specim. Animadv.* p. 61. A diversis, quas supra dicebam, hujus nominis formis, diversi ducuntur vocativi. Ab Jonica Σαρπηδών, Σαρπηδόνος, Ὦ Σαρπηδών; ab Aeolica autem Σαρπήδων, Σαρπήδοντος, Ὦ Σαρπῆδον: & iidem praeterea Aeoles vocati-

Μνῆσαι [1] πατρὸς σεῖο Θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ΣΕ'ΛΑΣ ΠΥΡΟ'Σ. [2] ἡ λαμπρότης τοῦ πυρός· ἀπὸ τούτου καὶ σελήνης.

ΣΕΛΛΗ'ΕΙΣ. ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ· ὅθεν τὸ ἔθνος, Σελλοί. [3]

ΣΕ'ΙΛΑΣ. παροιμήσας. ὅτ' ἂν δὲ φησί·

Καὶ

Apollon. legit: Μνῆσαι πατρὸς σοῖο. Nec video, quid eandem formam & ipsi, & scrinia ipsius compilanti Hesychio h. v., restituere vetet: cum praesertim ducant eo, quae praecedunt, τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον σύναρθρον, ἤτοι τῷ τῷ σῷ, σοῖο. Possessivum autem, sive σύναρθρον, simile τῷ τῷ σῷ, apud Homerum est σοῖο:

Μνῆσαι πατρὸς σοῖο &c.

Confusa apud Hesychium glossa, paucis verbis transpositis, ita forte in ordinem erit redigenda. Σῖον.... Σεῖο τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον συνάρθρον, τῷ σῷ, σοῖο. Μνῆσαι πατρὸς σοῖο. ἢ τῷ σῷ.

1 Μνῆσαι πατρὸς Il. Ω. 486. Male in Codice Manuscripto legitur:

Σοῖο μνήσαιο πατρὸς Θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ

VILL. In Ms. o legitur τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον σύναρθρον, ἤτοι τῷ τῷ σῷ. σοῖο μνήσαιο Πατρὸς Θεοῖς &c. Hesychii edendum forte fuerat τὸ δὲ καθ' Ὅμ. συναρθ. ἤτοι τῷ τῷ σῷ, σοῖο.

Μνῆσαι πατρὸς (σοῖο) Θεοῖς &c.

2 Σέλας πυρός. Passim apud Hom. & in Herculis Scut. vs. 60:

Τεύχεσι λαμπομένης σέλας ὥς πυρὸς αἰθομένοιο.

In Hesiodi Theog. vs. 867:

Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.

Pro σελήνης, legerem σελήνη, quod deducit Etymol M. παρὰ τὸ σέλας νέον ἔχειν. VILL. In Append. Observat. se ipsum corrigens Villoif. potest, inquit, retineri σελήνης; Nam habet Suidas Σέλας πῦρ. ἢ τὸν κεραυνὸν καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Respexit scilicet uterque ad Il. Τ. 374.

— Τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἠΰτε μήνης.

Conjecturam tamen Cl. Villoisoni mirifice juvare videatur Hesych. h. v: ἔνθεν καὶ Σελήνη παρὰ τὴν λαμπρότητα, τὴν περὶ αὐτὴν γινομένην τοῦ ἡλίου.

3 Σελλοί. Il. Π. 234:

— Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες —

Et Il. Β. 659. & 839.

— Ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

VILL.

1 Καὶ

καὶ·

— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι[1] ῥώοντο ἀραιαί·

ῥῶσιν ἐλάμβανον.

ῬΩΓΑΛΕ´Α.[2] διεῤῥωγότα. καὶ ῥωγαλέον, τὸν διεῤῥηγμένον θώρακα.[3] διὰ γὰρ τοῦ παρακολουθοῦντος εὔχεται Ἀγαμέμνων Ἕκτορα ἀνελεῖν.

1 Ὑπὸ δὲ κνῆμαι. Il. Σ. 411. VILL.

2 Ῥωγαλέα. Dicitur ῥωγαλέα. Od. N. 435. & Ξ. 343. & ῥωγαλέην. Od. N. 438. P. 198. ac Σ. 108. VILL.

3 Θώρακα. Alludit ad locum *Homericum* ubi Agamemnon precatur Il. B. 417.

Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
Χαλκῷ ῥωγαλέον. —

VILL.

Σ.

Σ.

ΣΑΓΓΑ'ΡΙΟΣ. [1] ποταμὸς ἐν Φρυγίᾳ.

ΣΑ'ΜΟΣ. [2] πόλις ἐν Κρήτῃ.

ΣΑ'ΚΟΣ. [3] ἀσπίς· ἀφ' ȣ̃ ϰ̀ οἱ νεώτεροι σακτὶω̃ [4] τlὼ ὅλην πανοπλίαν λέγȣσι, ὡς Σοφοκλῆς. καί·

— Σακεσπάλος [5] ἱππότα Τυδεὺς,

1 Σαγγάριος. Conf. Il. Γ. 187. Π. 719.

2 Σάμος πόλις ἐν Κρήτῃ: Urbem *Cretae* Insulae *Samum*, haud scio, qui memoraverit. *Homerus* modo Σάμȣ Θρηϊκίης meminit, quae notissima est maris Aegei insula, *Samothracia*. V. *Il.* Ν. 12. seq. *Il.* Ω. 78. 735.: modo Samum alteram, simul cum Ithaca, Nerito, aliisque locis, teneri scribit a *Cephallensibus*. *Il.* Β. 634 Coll. *Strab.* L. XV. p. 452. seq. Od. etiam Α. 246. in locis, quibus continebatur regnum Ulyssis, recenset:

Δȣλίχιόν τε, Σάμην τε, ϰ̀ ὑλήεντα Ζάκυνθον.

Ita tamen ut, quam hic & alibi in *Odyssea* appellat Σάμlω, eandem dicat Σάμον. *Il.* l. l. & *Od.* Α. 671. 845. & Ο. 29. Sive metri tantum caussa nomen variaverit, ut probabiliter docet, *Schol. ad loc. posteriorem*, sive insulam ipsam, quae postea dici coepit *Cephallenia*, Σάμον dixerit, oppidum vero in illa insula promiscue, modo Σάμον appellaverit, modo Σάμlω. V. *Palmer. Graec. Antiq.* IV. 24. In quatuor certe *Cephalleniae* urbibus, *Thucyd.* II. 30. *Strabo* X. p. 455. & alii passim Geographi Σάμον quoque recensent: Itaque *Apollonius* scribere omnino debuit Σάμος. πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ. Ut adeo vel corrupta Glossa sit a librariis, vel a sciolo quodam compilatore profecta. Conf. infra v. Σάμοιο &c.

3 Σάκος. Il. Ε. 619. &c.

4 Σακτὴν. Legitur σάγlω, apud *Hes.* & *Etym.* p. 707. VILL. V. *Alb.* ad *Hesych.* v. Σάκος; & v. Σάγη.

5 Σακεσπάλος. Il. Ε. 126. VILL.

μολογῦν τὴν λέξιν φησὶ, σιάλυς, τὺς μεγάλυς σῦς· ἀπὸ ῦ περὶ τὺς ἰόντας σιάλυ. [1]

ΣΙΓΑΛΟ'ΕΝΤΑ. [2] σεσιγαλωμένα, πεποικιλμένα, καὶ σιγάλωμα καλῦσιν οἱ σκῦτες [3] ἐν ῷ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μελακύνυσι. [4]

ΣΙ'ΖΕ. μίμημα ἤχυ·

'Ως τῦ σίζ' ὀφθαλμός. [5] —

ΣΙΚΑΝΙ'Η. [6] τὸ πρότερον ἡ Σικελία.

ΣΙ'ΝΤΙΕΣ. φημί· [7] Ὅμηρος φαίνεται λέγων ἄνδρας τινὰς ἐθνικῦς τὴν λίμνην [8] οἰκῦντας·

Ἔνθα με [9] Σίντιες ἄνδρες. —

ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ·

Οἱ-

1 Σιάλυ. Apud *Hes.* σίαλος est ἀφρὸς, πτύελος. Vide in hanc vocem clarissimos viros, *Oudendorpium ad Thomam M.* & *Pierfonium ad Moerin*, & *Pollux.* II. 103 Vill.

2 Σιγαλόεντα. Il. E. 226. &c.

3 Σκῦτες. Lege σκυτεῖς; ut optime emendavit *Alberti*, qui ex hoc *Apollonii* loco restituit *Hes.*, ubi legebatur Σκύθαι. Vill.

4 Μελακύνυσι. Habet *Hes.* δασύνυσι, ubi λαμπρύνυσι legendum censet Clar. *Hemsterhusius*. Pro μελακύνυσι in *Apollonio* μετακινῦσι conjicit *Alberti*. Vill. Uti facilius, ita verius forte in *Apollonio* corriges μαλακύνυσι, quod ipsum haud scio an lateat in *Hesychii* δασύνυσι.

5 Ὡς ῦ σίζ' ὀφθαλμός. Od. I. 394. Vill.

6 Σικανίη. *Hes.* habet Σικανίη. Σικελία πρότερον. Et infra: Σικανίη, χωρίον Σικελίας. Vill. Conf. Od. Ω. 306.

7 Φημί. *Montfauconi* in *Apographo* legit φησὶν; utrumque ab hoc loco est alienum, & justam parit suspicionem vel mutilatae a Librariis observationis, vel a sciolo compilatore temere huc translatae.

8 Λίμνην. Lege Λῆμνον Vill. Idem mendum *Hesychio* exemerunt *Interpp.*

9 Ἔνθα με. Il. A. 594. Vill.

 10 Οἱ-

ΣΑΚΕΣΠΑΛΟΣ. Ἀπολλόδωρος, ἤτοι τὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων. [1]

ΣΑΥΡΩΤΗΡΟΣ. [2] τῆς ἐπιδορατίδος.

ΣΑΩΤΕΡΟΣ. [3] σωτήριος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπολελυμένου [4] Αἰολικοῦ τοῦ σάος, τὸ σαώτερος, συγκριτικόν.

ΣΑΡΠΗΔΟΝΤΟΣ. ταύτῃ τῇ κλίσει τοῦ ὀνόματος ἅλις κέχρηται ὁ Ποιητής·

Σαρ-

accedit, & autoritate *Hes.* ac usu linguae comprobatur, σεσηρέναι. Duas alias causas affert *Hes.* Οἱ τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες, τῷ Κρόνῳ ἐθύοντο γελῶντες καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους· αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν· τὸν οὖν προσποιητὸν γέλωτα κληθῆναι Σαρδόνιον. τινὲς δὲ, ἀπὸ Σαρδόνος τῆς νήσου. φύεται γάρ τις βοτάνη ἐνταῦθα, ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσι. Eleganter *Apulejus* σεσηρέναι dicit, *restrictis labellis ridere.* VILL. Ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι derivat etiam *Suid.* h. v.

1 Τὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων Legerem, τὰ κατὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων. Ut supra in σάκος habet, ὁ κατὰ τῶν ἐναντίων σάκη πάλλων. Sed fortasse nihil mutandum; & diversam ab eo sequens explicationem *Apollodor.* interpretatur, hostium scuta concutiens; cum *Apollon.* explicet, scuta adversus hostes vibrans. Et haud scio an non hic ἤτοι sit disjunctivum; & omissum sit alterum membrum, ubi post *Apollodori* sententiam, & suam proponebat. VILL. Facili emendatione corrigas; ὁ κατὰ τῶν πολεμ. Usus est hac *Apollonii* glossa *Alb. ad Hesych* h. v.

2 Σαυρωτῆρος. *Philemon* ineditus: Σαυρωτήρ. ἐστι σιδήρεον κοῖλον ἐξ ἄκρου ὀξὺ, ὃ ἐπιτιθέμενον εἰς τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ κατὰ σκόλοπας δίκην σαυροῦ ἱστάναι ποιεῖ κατὰ γῆς πηγνύμενον· ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔχει, ὡς οἷα σαυρωτὴρ δόρατος. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι σαυρωτῆρα, τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἔσχατον σιδήρεον κέντρον. παρ' Ὁμήρῳ δὲ σαυρωτὴρ καλεῖται καὶ οὐρίαχος. ὀνομάζεται δὲ καὶ σύραξ ὁ σαυρωτήρ, &c. &c. &c. VILL. Conf. Il. K. 153.

3 Σαώτερος. Il. A. 32:

> Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε,
> σαώτερος ὥς κε νέηαι.

VILL.

4 Ἀπολελυμένου. *Philemoni* contra τὸ σάος est τὸ ὑγιὲς, & τὸ σῶς κατὰ συναίρεσιν, at σόος Ὁμηρικόν. VILL.

1 Σαρ-

ΣΙΦΛΩ'ΣΕΙΑΝ. [1] ἐκφαυλίσειαν, ἢ ἀφανίσαι.

ΣΚΑ'ΝΔΕΙΑ. [2] πόλις, ἢ χωρίον τι τῆ Κύπρε.

ΣΚΑΙΗ'. [3] τῇ ἀριστερᾷ· παρὰ τὸ ἐσκάδθαι. [4] ἡ γὰρ δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν ὠνόμασαι. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστιν τῆς δεξιᾶς· τὸ δὲ ἀσθενὲς σκάζει. [5] ὅθεν καὶ ὁ τῇ βάσει λειπόμενος σκάζειν λέγεται. ὕστερον δὲ ἐκλιθη [6] κατ' εὐφημισμὸν ἀριστερὰ καὶ εὐώνυμος.

ΣΚΑΙΗ͂ΙΣΙ ΠΥ'ΛΗΙΣΙ. [7] ὅτως λέγονται αἱ τῆς Ἰλίε πύ-

1 Σιφλώσειαν. Lege σιφλώσειεν, ut reperitur apud *Homer.* & ἐκφαυλίσειεν, pro ἐκφαυλίσειαν. Deinde sequitur in *Apollonio* ἀφανίσαι; legendum cum *Hes.* ἀφανίσειεν. Idem *Hes.* duos constituit articulos: Σιφλώσειεν. ἀφανίσειεν. μωμήσειεν. Et supra: Σιφλῶσαι. ἀφανίσαι. Unde fortasse in *Apollonio* legendum: Σιφλώσειεν ἀφανίσειεν. καὶ σιφλῶσαι, ἀφανίσαι. In *Hom.* Il. Ξ. 142:

Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο,
Θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε.

VILL.

2 Σκάνδεια. Il. Κ. 268:

... Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι.

VILL. Σκάνδεια. πόλις, ἢ χωρίον τι τῆς Κύπρε. Miro errore pro τῆς Κυθήρας. *Schol.* ad l. l. Ἡ δὲ Σκάνδεια, πόλις Κυθήρων. Κύθηρα δὲ, νῆσος τῆς Λακεδαίμονος. Conf. *Stephan. Byz. h. v. Eustath. p.* 804. *v.* 33. *Cellar. Orb. Antiq. L. II. c.* 14. *p.* 29.

3 Σκαιῇ. Il. Α. 501. &c.

4 Ἐσκάδθαι. Lege ἐσκιάσθαι, ut habet *Hes.*, nam sinistra manus ut plurimum involuta latet; at dextera, quae protenditur ut oblata recipiat, hinc nomen traxit. Apud *Hes.* ibidem nullo fere sensu legitur: παρ' ᾧ καὶ τοῖς δεξιοῖς, quod miror nunquam emendatum fuisse. Lege: παρ' ᾧ καὶ ἡ δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν ὠνόμασαι, *unde & dextera ab accipiendo nominata fuit*; ut legitur in *Apollonio. Etymol.* habet: Σκαιή. ἡ ἀριστερὰ χείρ. σκαιῶς γὰρ ἔχει πρὸς τὰς πράξεις. παρὰ τὸ σκάζειν ἐν ταῖς πράξεις ἐνδέουσαν. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα τῆς δεξιᾶς. ὁ δὲ ἀσθενὴς, σκάζει. Vide *Thomam Magistrum* in σκαιός. VILL.

5 Σκάζει Sic σκαιὴ derivatur a σκάζειν, ut in *Hesychio* legitur: ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶ τῆς δεξιᾶς, καὶ οἷον σκάζει. VILL.

6 Ἐκλίθη. Lege ἐκλήθη. VILL.

7 Σκαιῇσι πύλῃσι. Il. Γ. 149. Π. 712. &c. Conf. *Hesych.* ibique *Interpp.*

1 Σκίρ-

φαίνεται ἀπὸ τῆς ὀξυτόνου λέγων. [1] ἐχρῆν γὰρ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ εὐθείᾳ, ὡς ὁ Μυρμηδὼν, καὶ ὁ Μακεδών. οὐδέ ἐστιν Αἰολικῶς· προεφερόμεθα γὰρ Σαρπήδων καὶ τὴν δοτικήν· [2] ἀλλὰ βαρυτονουμένης εὐθείας. οὐκ Αἰολικῶς δὲ, ἀλλ' ὥσπερ τῆς Εὐρήμων, Εὔρημον· οὕτω Σαρπήδων, Σαρπῆδον.

ΣΑ'Ω.

vos Oxytonorum in ὼν, corrumpunt in ὸν. e. c. χελιδὼν, χελιδὸν; Μακεδὼν, Μακεδὸν. Vid. *Gregor. de Dial.* p. 279. ibique Cl. *Koen.* Jam vero in *Homer.* l. l duplex olim lectio placuisse videtur: Σαρπηδὸν: unde *Eustath. p.* 590. *v.* 42. Δύναται μὲν γράφεσθαι καὶ Σαρπηδὼν (L. Σαρπηδὸν) ὀξυτόνως, ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς προπερισπᾶν αὐτό, & *Phavorin*, Commentarios forte vel Lexica Homerica fecutus, Σαρπηδὸν, αἰδὸν, χελιδὸν (L. χελιδὸν), Αἰολεῖς συστέλλουσι τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ὢν ληγόντων ὀνομάτων. Alteram tamen in *Homeri* l. l. lectionem, Σαρπῆδον: *Eustath.* l. l. & passim Editores praetulerunt. Ad utramque hanc lectionem referendae videntur, quas corrupta haec glossa exhibet, dissentientium Grammaticorum observationes. Ad priorem commode retuleris, quae leguntur inde a verbis διὰ τὸ μέτρον δῆλον, ὡς ὅτι usque ad τὴν δοτικήν: modo pro οὐδέ ἐστιν Αἰολικῶς, correxeris ἔστιν δὲ Αἰολικῶς: & pro Σαρπήδων καὶ τὴν δοτικὴν, Σαρπηδόνι κατὰ τὴν δοτικήν. Ut sententia haec fere sit. Apparet *Homerum* „ metri tantum „ caussa posuisse Σαρπήδοντος, „ Σαρπήδοντι; quemadmodum „ ubi nulla metri ratio sube„ rat, vocativum Σαρπη„ δὸν, aperte duxit ab Oxy„ tono; Inde enim vocativus „ nominativo similis duci de„ bebat: Hic vero est *Aeoli*„ *ce* corruptus, supra enim „ ex ipso *Homero* prolatum est „ in Dativo Σαρπηδόνι ” Tum vero sequitur alterius Grammatici, priorem confutantis, observatio, quam ita emendandam censuerim ἀλλὰ ἀπὸ βαρυτον. εὐθείας &c. .... ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τῆς εὐθείας Εὐρήμων &c. „ Immo vero a recto Ba„ rytono, non vero est Aeolice „ dictum: sed sicut a recto Εὐ„ ρήμων, Εὔρημον, ita Σαρπή„ δων, Σαρπῆδον.”

1 Λέγων. Sic in *Codice MS.* Male edidit *Montfauconius* λέγειν. Lego οὐ φαίνεται. . . . λέγων, addita negatione. VIL. L. Conf. quae modo observavimus.

2 Τὴν δοτικήν. Hic omissum vocabulum. An Σαρπήδοντι, seu Σαρπηδόνι? Certe legitur Σαρπηδόνι ἀντιθέῳ Il. E. 629. & Π. 649. Immediate supra pro

ΣΑ'Ω.

Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, καὶ σάω δ'[1] ἐμὲ, —

ἀντὶ τοῦ σῶζε.

ΣΕ'ΒΑΣ. Θαῦμα, κατάπληξις·

— Σέβας μ' ἔχει[2] εἰσορόωντα.

ἀπὸ τούτου σέβεσθαι, τὸ ἐντρέπεσθαί τινα, διὰ τὸ θαυμάζειν·

— Σεβάσσατο[3] γὰρ τόγε θυμῷ,

ὅ ἐστι σεβασὶν ἠγήσατο.

ΣΕ'ΘΕΝ. σοῦ, τοῦτον[4] ἢ ἴσον δύναται, καὶ τὸ σεῦ, καὶ τὸ σέο, καὶ τὸ σεῖο. τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον σύναρθρον,[5] ἴσον τῷ τοῦ σοῦ·

Μνη-

pro Σαρπήδων, lego Σαρπηδὸν, *Aeolice* VILL. Conf. quae modo disputavimus.

1 Ἀλλὰ σάω. Od. N. 230. Ante posterius σάω, tolle τὸ καὶ quod metro officit. Legitur & Od. P. 595:

Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω. —

VILL.

2 Σέβας μ' ἔχει. Od Γ. 123. VILL.

3 Σεβάσσατο γάρ. Il Z. 167. VILL.

4 Τοῦτον δέ. Fortasse τούτῳ δέ. VILL Conf. *Hesych.* qui hanc quoque glossam suam fecit.

5 Σύναρθρον. Conf. supra v. Ἐμεῦ *&c.* *p.* 258. Σέθεν, Σεῦ & Σέο sexcentis locis, & semper ἀσύναρθρα, habet Poëta: Σεῖο autem, quamquam itidem ubique fere posuit ἀσύναρθρον, tamen l. l. tanquam σύναρθρον, accepit unus de Grammaticis, *Zenodotus*, ut probabiliter disputavit Cl. *Valck.* ad *Anonym.* de *Barbar.* *&* *Soloec.* *p.* 201. Eandem lectionem secutus est *Plutarch.* ἐν Τέχνῃ §. 9. *p.* *m.* 59. *vs.* 35. Alteram tamen, τεῖο, praetulerunt *Heraclid.* *Alleg. Hom.* *p.* 484. & *Ammon.* *p* 49 *&* 129. ubi & alia observatur lectionis varietas, a *Phavorino*, v. Σεῖο, locum istum *Ammonii* describente, servata: Μνήσεο pro Μνῆσαι: unde & repetendum forte, quod in *MSto* *Apollonio* corrupte legitur Μνήσαιο. Jam vero infra, v. Σοῖο, aperte *Apol-*

Μνῆσαι¹ πατρὸς σεῖο Θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ΣΕΛΑΣ ΠΥΡΟΣ.² ἡ λαμπρότης ἢ πυρός· ἀπὸ τούτε καὶ σελήνης.

ΣΕΛΛΗΕΙΣ. ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ· ἔθει τὸ ἔθν@, Σελλοί.³

ΣΕΙΟ ΑΣ. παρεσχηκότας. οὐτ' ἂν δὲ φησί·

Καὶ

Apollon. legit: Μνῆσαι πατρὸς σεῖο. Nec video, quid eandem formam & ipsi, & scrinia ipsi is compilanti *Hesychio* h. v., restituere vetet: cum praesertim ducant eo, quae praecedunt, τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον σύναρθρον, ἴσον τῷ τῦ σῦ, σεῖο. *Possessivum autem, sive συναρθρον, simile τῷ τῦ σῦ, apud Homerum est* σοῖς:

Μνῆσαι πατρὸς σοῖο &c.

Confusa apud *Hesychium* glossa, paucis verbis transpositis, ita forte in ordinem erit redigenda Σεῖο.... Σεῖο τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον συνάρθρον, τῦ σῦ, σοῖο· Μνῆσαι πατρὸς σοῖο· ἢ τῦ σῦ.

1 Μνῆσαι πατρὸς Il. Ω. 486. Male in *Codice Manuscripto* legitur:

Σοῖο μνῆσαιο πατρὸς Θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ

Vill. In *Hesychio* igitur τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον σύναρθρον, ἴσον τῷ τῦ σῦ. σοῖο μνῆσαιο Πατρὸς Θεοῖς &c. Hinc edendum forte fuerat τὸ δὲ καθ' Ὅμ. συναρθ. ἴσον τῷ τῦ σῦ, σοῖο.

Μνῆσαι πατρὸς σοῖο) Θεοῖς &c.

2 Σέλας πυρός. Passim apud Hom. & in *Herculis Scut.* vs. 62:

Τεύχεσι λαμπόμενος σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο.

In *Hesiodi* Theog. vs. 867:

Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο

Pro σελήνης, legerem σελήνη, quod deducit *Etymol* M. παρὰ τὸ σέλας νέον ἔχειν. Vill. In *Append. Observat.* se ipsum corrigens *Villois.* potest, inquit, retineri σελήνης; Nam habet Suidas Σέλας πῦρ. ἢ τὸν κεραυνὸν καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Respexit scilicet uterque ad *Il.* Τ 374.

— Τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἠΰτε μήνης.

Conjecturam tamen Cl *Villoisoni* mirifice iuvare videatur *Hesych.* h. v.: ἔστιν καὶ Σελήνη πυρὰ τὴν λαμπρότητα, τὴν περὶ αὐτὴν γινομένην τῦ ἡλίυ.

3 Σελλοί. Il Π. 234:

— Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες —

Et Il. Β. 659. & 839.

— Ποταμῦ ἀπὸ Σελλήεντ@.

Vill.

1 Καὶ

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν[1] ποταμὸν πάρα δινήεντα,

ἀντὶ τοῦ ἀπεσόβησαν. καὶ τό·

— Εἴπερ ἂν αὐτὸν[2]

Σεύωνται, —

σοβῶσι μεθ' ὁρμῆς. οὕτως καὶ Ἡλιόδωρος.

ΣΗ'ΜΑ. ἐπὶ μὲν τοῦ σημείου·

Καί κ' ἀλαός[3] τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα.

καὶ πάλιν·

Σῆμα δέ τοι ἐρέω.[4] —

ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου.[5]

ΣΗΚΟΙ'. αἱ ἐπαύλεις, ἀπὸ τοῦ εἰσαχθέντα σῶα εἶναι.[6] ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας τό·

Καί

1 Καὶ τὰς μὲν. Od. Z 89. In quibusdam Homeri Editionibus habes τοὺς, pro τὰς, cum de ἡμιόνοις dicatur VILL. Foeminino genere ἡμιόνους passim ponit *Homerus*. Conf. *Od*. l. v. 83. 317. idemque illis genus, eodem hoc loco, tribuit, cum paucis aliis, Cod. *Vratisl*.

2 Εἴπερ ἂν αὐτόν. Il. Γ. 26. VILL.

3 Καί κ' ἀλαός. Od. Θ. 195. VILL.

4 Σῆμα δέ τοι. Il. Ψ. 326. VILL.

5 Τάφου. Il. B. 814:

'Αθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης.

Ubi *Schol*. Σῆμα. νῦν, τάφος. ἄλλοτε δὲ, σημεῖον. Sic *Theocrit*. *Idyll*. VII. vs. 10:

Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα

'Αμῖν τῶ Βρασίλα κατεφαίνετο. —

VILL.

6 'Απὸ τοῦ . . . σῶς εἶναι. *Philemonis Lex. Manuscriptum*: Σηκός ἡ μάνδρα. παρὰ τὸ στῆκω, στηκὸς καὶ σηκός. ὅθεν καὶ σταθμοὶ, αἱ τῶν ζώων ἐπαύλεις. οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἐπὶ ναοῦ ἔθεντο τὴν λέξιν, μὴ ἀπαξιώσαντες τοὔνομα· διὰ τὸ καὶ ἐν βωμῷ τοιαῦτα ζῶα ἐπὶ θυσίᾳ ἵστασθαι VILL. In *Apollonio* aut legendum ζῶα, aut derivatio nominis cogitan-

Κ ή νύ κε σήκασθεν [1] κατὰ Ἴλιον ἠύτε ἄρνες,

συνεκλείσθησαν περάτων τρόπον ὡς εἰς σηκούς [2] καὶ ὁ σηκοκόρος, [3] ὁ ἐπιμελούμενος τῶν σηκῶν ποιμένος, [illegible] ... ἐπὶ τοῦ καλλύνειν καὶ κοσμεῖν τὰ ποίμνια. ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος.

ΣΗΜΑ'ΝΤΟΡΕΣ οἱ βασιλεῖς· [4] ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, ὅπερ ἐστὶ ὑποτάσσειν. [5] ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καὶ τὸν ποιμένα σημάντορα λέγομεν· [6]

—— Σημάντορος [7] οὐ παρεόντος.

καὶ ἀσημάντοισιν, [8] τοῖς ἀφυλάκτοις.

ΣΙΑ'ΛΟΙΟ. [9] λιπαροῦ ἢ εὐτραφοῦς. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμο-

tanda erit, quae *Grammatico* placuerit, a *σάος σῶς*, quemadmodum & apud *Hesych.* Σηκοί . . ἀπὸ τοῦ τὰ εἰσαγόμενα σῶα μένειν. Caeterum nomen hoc saepius occurrit apud Poëtam.

1 Καί νύ κε σήκασθεν. Il. Θ. 131. Conf. *Suid.* VILL.

2 Ὡς εἰς σηκούς. Male habet *Codex Manuscriptus*, ὡσεὶ σηκοὺς VILL.

3 Σηκοκόρος. Cum σηκὸς medium templi partem notet, σηκοκόρος quoque interdum idem significat, quod νεωκόρος. VILL. Conf. *Hesych.* ibique Cl. *Alb.*

4 Σημάντ. οἱ βασιλεῖς V. Il. Δ. 431 &c.

5 Ὑποτάσσειν Haud displiceret ἐπιτάσσειν. *Etymol* habet πηγνύασιν Et Il Θ. 127. σημάντωρ sumitur pro *auriga*:

— Ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασὺν, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Ἵππω δευέσθην σημάντορος. — VILL.

6 Λέγομεν. Mallem, λέγει. Non enim haec vox in communi usu erat posita. Sic Od. P. 21:

Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,

Ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι.

VILL.

7 Σημάντορος. Il. Ο. 325. VILL.

8 Ἀσημάντοισιν. Il. Κ. 485:

Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών.

VILL.

9 Σιάλοιο. Il. Ι. 208. Φ. 363.

μολογεῖν τὴν λέξιν φησὶ, σιάλυς, τὺς μεγάλυς σῦς· ἀπὸ τȣ̃ ἀεὶ τὺς ὀδόντας σιάλυ. [1]

ΣΙΓΑΛΟΈΝΤΑ. [2] σεσιγαλωμένα, πεποικιλμένα, καὶ σιγάλωμα καλῦσιν οἱ σκῦτες [3] ἐν ᾧ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μελακύνυσι. [4]

ΣΙ´ΖΕ. μίμημα ἤχυ·

> Ὣς τȣ̃ σίζ' ὀφθαλμός. [5] —

ΣΙΚΑΝΙ´Η. [6] τὸ πρότερον ἡ Σικελία.

ΣΙ´ΝΤΙΕΣ. φημί· [7] Ὅμηρος φαίνεται λέγων ἄνδρας τινὰς ἐθνικὰς τὴν λίμνην [8] οἰκῦντας·

> Ἔνθα με [9] Σίντιες ἄνδρες. —

ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ·

Οἱ-

1 Σιάλυ. Apud *Hes.* σίαλος est ἀφρὸς, πτύελος. Vide in hanc vocem clarissimos viros, *Oudendorpium ad Thomam M.* & *Piersonium ad Moerin*, & *Polluc.* II. 103 VILL.

2 Σιγαλόεντα. Il. E. 226. &c.

3 Σκῦτες Lege σκυτεῖς; ut optime emendavit *Alberti*, qui ex hoc *Apollonii* loco restituit *Hes.*, ubi legebatur Σκύθαι. VILL.

4 Μιλακύνυσι. Habet *Hes.* δασύνυσι, ubi λαμπρύνυσι legendum censet Clar. *Hemsterhusius*. Pro μελακύνυσι *in Apollonio* μετακινῦσι conjicit *Alberti*. VILL. Uti facilius, ita verius forte in *Apollonio* coriges μαλακύνυσι, quod ipsum haud scio an lateat in *Hesychii* δασύνυσι.

5 Ὣς τȣ̃ σίζ' ὀφθαλμός. Od. I. 394. VILL.

6 Σικανίη *Hes.* habet Σικανίη. Σικελία πρότερον. Et infra: Σικανίη, χωρίον Σικελίας. VILL. Conf. Od. Ω. 306.

7 Φημι. *Montfauconi* in *Apographo* legit φησὶν; utrumque ab hoc loco est alienum, & justam parit suspicionem vel mutilatae a Librariis observationis, vel a sciolo compilatore temere huc translatae.

8 Λίμνην. Lege Λῆμνον VILL. Idem mendum *Hesychio* exemerunt *Interpp.*

9 Ἔνθα με. Il. A. 594. VILL.

Οἴχεται [1] ἐς Λῆμνον κατὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.

οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἐδέξατο. ὁ δὲ Ἀπίων ἐπιφέρει· Σίντιες, οἱ σινωταὶ, κακοῦργοι. ὅθεν καὶ ὁ λέων σίντης [2] λέγεται. τινὲς δὲ τοὺς ἐν τῇ Λίμνῳ [3] κατοικοῦντας, Σίντιας ἀπέδωκαν. φαίνῃ δ' ἄν τις τὸ μὲν [4] λέων σίντης, ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ σίνεσθαι· καὶ σίντε [5] πληθυντικῶς, παρὰ τὸ βλάπτειν. οἱ δὲ Σίντιες ψιλῶς λέγονται ἐθνικῶς, οὐχὶ πάντως ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἀλλ' ὡς πολλὰ τῶν βαρβάρων ἐθνῶν, ἃ οὐ πάντως ὁμολογοῦμεν, [6] ὡς οὐδὲ τοῦτο.

ΣΙ'ΤΟΥ. τροφῆς·

Σίτου [7] καὶ οἴνου καὶ κορημένοι. —

ὅθεν σιτία.

ΣΙΝΕ'ΣΚΟΝΤΟ. ἐκάκουν·

Οἵ σφεας [8] σινέσκοντο. —

ΣΙ-

1 Οἴχεται. Od. Θ. 294. VILL.

2 Ὁ λέων σίντης λέγεται. *Il.* Υ. 165 coll *Il.* Λ 481. Π 353.

3 Λίμνῳ. Lege Λήμνῳ VILL.

4 Τὸ μὲν λέων. Legerem ὁ μὲν λέων Il Υ 165:

— Ὦρτο, λέων ὣς
Σίντης —

Et de lupis dicitur Il. Π 353:

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι,
Σίνται. —

In *Apollon.* male erat σίντις: dedi σίντης VILL.

5 Σίντε. Lege σίνται. Distinguit σίνται nomen adjectivum luporum Il. Π. 353. a Σίντιες nomine proprio gentis. VILL.

6 Ὁμολογοῦμεν. Melius dixisset ἐτυμολογοῦμεν; nam multo prudentius egissent Graeculi, si a tot etymologiarum nugis abstinuissent, nec aliarum gentium nomina ex sua derivassent lingua. VILL. Scripsit forte Grammaticus, ἀλλ' ὡς π. τ. βαρβ. ἐθν. ὀνόματα οὐ πάντως ἐτυμολογοῦμεν, οὕτως οὐδὲ τοῦτο.

7 Σίτου καὶ οἴνου καὶ κορημένοι. Od. Ξ. 456. Lege κεκορημένοι. In Homero κρειῶν pro οἴνου. VILL.

8 Οἵ σφεας. Od. Ζ. 6. VILL.

1 Σι-

ΣΙΦΛΩ'ΣΕΙΑΝ. [1] ἐκφαυλίσειαν, ἢ ἀφανίσαι.

ΣΚΑ'ΝΔΕΙΑ. [2] πόλις, ἢ χωρίον τὶ τῆς Κύπρου.

ΣΚΑΙΗ'. [3] τῇ ἀριστερᾷ· παρὰ τὸ ἐσκάσθαι. [4] ἡ γὰρ δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν ὠνόμασαι. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶν τῆς δεξιᾶς· τὸ δὲ ἀσθενὲς σκάζει. [5] ὅθεν καὶ ὁ τῇ βάσει λειπόμενος σκάζειν λέγεται. ὕστερον δὲ ἐκλιθη [6] κατ' εὐφημισμὸν ἀριστερὰ καὶ εὐώνυμος.

ΣΚΑΙΗ͂ΙΣΙ ΠΥ'ΛΗΙΣΙ. [7] οὕτως λέγονται αἱ τῆς Ἰλίου πύ-

---

1 Σιφλώσειαν. Lege σιφλώσειεν, ut reperitur apud *Homer.* & ἐκφαυλίσειεν, pro ἐκφαυλίσειαν. Deinde sequitur in *Apollonio* ἀφανίσαι; legendum cum *Hes.* ἀφανίσειεν. Idem *Hes.* duos constituit articulos: Σιφλώσειεν. ἀφανίσειεν. μωμήσειεν Et supra: Σιφλῶσαι. ἀφανίσαι. Unde fortasse in *Apollonio* legendum: Σιφλώσειεν ἀφανίσειεν. καὶ σιφλῶσαι, ἀφανίσαι. In *Hom.* Il. Ξ. 142:

Ἀλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιτο,
Θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε.

VILL.

2 Σκάνδεια. Il. Κ. 268:

... Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι.

VILL. Σκάνδεια. πόλις, ἢ χωρίον τὶ τῆς Κύπρου. Miro errore pro τῆς Κυθήρας. *Schol.* ad l. l. Ἡ δὲ Σκάνδεια, πόλις Κυθήρων. Κύθηρα δὲ, νῆσος τῆς Λακεδαίμονος Conf. *Stephan. Byz.* h. v. *Eustath.* p. 804. v. 33. *Cellar. Orb. Antiq.* L. II. c. 14. p. 29.

3 Σκαιῇ. Il. Α. 501. &c.

4 Ἐσκάσθαι. Lege ἐσκιάσθαι, ut habet *Hes.*, nam sinistra manus ut plurimum involuta latet; at dextera, quae protenditur ut oblata recipiat, hinc nomen traxit. Apud *Hes.* ibidem nullo fere sensu legitur: παρ' ᾧ καὶ τοῖς δεξιοῖς, quod miror nunquam emendatum fuisse. Lege: παρ' ᾧ καὶ ἡ δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν ὠνόμασαι, *unde & dextera ab accipiendo nominata fuit*; ut legitur in *Apollonio. Etymol.* habet: Σκαιή. ἡ ἀριστερὰ χείρ. σκαιῶς γὰρ ἔχει πρὸς τὰς πράξεις. παρὰ τὸ σκάζειν ἐν ταῖς πράξεις ἐνδέουσαν. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα τῆς δεξιᾶς. ὁ δὲ ἀσθενὴς, σκάζει. Vide *Thomam Magistrum* in σκαιός. VILL.

5 Σκάζει Sic σκαιὴ derivatur a σκάζειν, ut in *Hesychio* legitur: ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶ τῆς δεξιᾶς, καὶ οἷον σκάζει. VILL.

6 Ἐκλίθη. Lege ἐκλήθη. VILL.

7 Σκαιῇσι πύλῃσι. Il. Γ. 149. Π. 712. &c. Conf. *Hesych.* ibique *Interpp.*

1 Σκίρ-

πύλαι. ἤτοι κατὰ τὴν εἴσοδον ἐξ ἀριστερῶν οὖσαι. ἢ ὅτι σκαιαὶ κατ' αὐτὰς ἐγένοντο μάχαι.

ΣΚΕ'ΠΤΕΤΟ. [1] ἐφυλάττετο καὶ ἀπεκρύπτετο.

ΣΚΗ'ΠΤΡΟΝ. [2] λέγεται μὲν πᾶσα ῥάβδος, ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς σκήπτεσθαι, ὅ ἐστι ἐπερείδεσθαι, [3] ἤγουν ἐπερείδεσθαι. ἤδη καὶ τὸ βασιλικὸν σύμβολον ποιά τις οὖσα ῥάβδος, σκῆπτρον λέγεται. οἱ δὲ βασιλεῖς, σκηπτοῦχοι, [4] ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. καί·

— Σκηπανίῳ [5] Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς·

καὶ σκηπτόμενος [6] ἀντὶ τοῦ ἐπερειδόμενος. λέγει δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ συμβόλου αὐτὴν τὴν βασιλείαν, σκῆπτρον·

Σκῆπτρόν τ' [7] ἠδὲ θέμιστας. —

ΣΚΕ'ΔΑΣΟΝ. [8] χώρισον.

ΣΚΙ'ΜΨΑΙ. [9] ἐμπαγῆναι, ἐμπελασθῆναι.

ΣΚΙ'-

1 Σκέπτετο. Il. Π. 361:
Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
VILL.

2 Σκῆπτρον. Deducitur ex σκήπτω, *innitor*, quod fit extensionis & inclinationis medium. VILL.

3 Ἐπερεῖσθαι. Lege ἐπηρεῖσθαι. VILL.

4 Σκηπτοῦχοι βασιλεῖς. Il. Β. 86 &c.

5 Σκηπανίῳ. Legitur in *Homero* Il. Ν. 83:
Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.
Quem verſum hic conſudit *Apollonius* cum hoc ex Il. Ν. 59:
— Σκηπανίῳ Γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο.

6 Σκηπτόμενος. Od. Ρ. 338. &c.

7 Σκῆπτρόν τ'. Sic integer legitur Homeri locus Il. Β. 206:
Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ.
VILL.

8 Σκίδασον. Il. Τ. 171:
Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον. —
VILL.

9 Σκίμψαι. Eadem Gloſſa eſt apud *Heſych.*: *Homerus* tamen non habet, quo pertinere

ΣΚΙ'ΔΝΑΤΑΙ. σκεδάννυται, οἷον σκορπίζεται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, χωρίζεσθαι [1] καὶ·

— Σκέδασον δ' [2] ἀπὸ κήδεα θυμῦ.

ΣΚΙΟ'ΕΝΤΑ. σύσκια· διὰ τὸ τῶν δένδρων πλῆθος. [3] ὅτ' ἂν ᾖ λέγει καὶ τὰ μεγάλα [4] σκιόεντα, ἤτοι σύσκια, ἢ μεγάλα· ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα μεγάλην σκιὰν ἐπέχει·

— Ἀνὰ μέγαρα [5] σκιόεντα.

ΣΚΕΨΑ'ΜΕΝΟΣ. [6] ἀποβλέψας.

ΣΚΕ'ΠΑΣ. [7] σκέπη.

ΣΚΕΠΟ'ΩΣΙ. [8] σκέπην παρέχουσι.

ΣΚΟΤΟΜΗ'ΝΙΟΣ. [9] ἀπεσκοτωκυῖα τὴν σελήνην, ἢ ἀσέληνος.

ΣΚΥ'ΤΟΣ. [10] πᾶν δέρμα. ὅθεν καὶ σκυτεύς.

ΣΚΟ-

nere possit, nisi duobus locis ἐνισκίμφθη. Il. Π. 612. & Ρ. 528.

— Δορὺ μακρὸν
οὖδει ἐνισκίμφθη.

Ipsam illam formam *Hesych.* & *Apollon.* suis locis, simplex autem Σκίμφθη, forte ex eodem etiam loco, notavit *Hesych.*

1 Χωρίζεσθαι. Lege, ut in *Hesych.* Χωρίζεται.

2 Σκέδασον δ' ἀπό. Od. Θ. 149. Haec potiori jure pertinent ad articulum praecedentem Σκέδασον, χώρισον. VILL.

3 Δένδρων πλῆθος. Respicit Il. Α. 157:

Οὔρεά τε σκιόεντα. — VILL.

4 Μεγάλα. Lege μέγαρα. VILL.

5 Ἀνὰ μέγαρα. Od. Α. 365. & Δ. 768. VILL.

6 Σκεψάμενος. Od. Μ. 247:

Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους.

VILL.

7 Σκέπας Od. Ε 443. &c. ibique *Schol.*

8 Σκεπόωσι. Od. Ν. 99:

Αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα.

VILL.

9 Σκοτομήνιος. Od. Ξ. 457:

Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακή, σκοτομήνιος. —

VILL.

10 Σκῦτος. *Od.* Ξ. 34. ubi conf.

ΣΚΟΠΟ'Σ. ἐπὶ μὲν τοῦ καἰασκόπου·

Σοὶ δ' ἐγὼ [1] οὐχ ἄλλος σκοπὸς ἔσσομαι. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἁπλῶς παρατηροῦσης·

Δμωάων [2] σκοπός ἐστι κατὰ μέγαρα. —

ΣΚΟ'ΤΟΣ [3] Ο'ΣΣΕ ΚΑ'ΛΥΨΕΝ. θάνατος κατέσχεν.

ΣΚΟ'ΠΕΛΟΣ. ἀκρωτήριον, [4] ἀφ' ἧς ἐστι περισκέψασθαι, εὖ σκοπῆσαι.

ΣΚΥ'ΖΕΣΘΑΙ. [5] χολοῦσθαι, ἢ σκυθρωπάζειν.

ΣΚΩ͂ΛΟΣ. σκόλοψ.

— Ὥστε σκῶλον [6] πυρίκαυστον.

ὁ δὲ Ἀπίων, ῥάβδος πεπυρακτωμένη. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Βοιωτίᾳ·

Σχοῖνόν [7] τε, Σκῶλόν τε. —

conf. *Schol.* Eodem spectat *Hesychii* Glossa ἀδίσκοτος.

1 Σοὶ δ'. Il. K. 324. VILL.

2 Δμωάων. Od. x. 396. VILL. Glossam *Apollonii* suam fecit *Etymol.* nisi quod pro παρατηρούσης, habet παρατηρήσεως

3 Σκότος. Il. Δ 461. & alibi apud *Homerum*. Vide *Thomam Magistrum* voce σκότος. VILL. Verior etiam videtur *Apollonii* lectio: Ὄσσε κάλυψεν: quam quae vulgo habetur in Editt. Ὄσσ' ἐκάλυψεν.

4 Ἀκρωτήριον ἀφ' ἧς. Lege ἀφ' οὗ; seu cum *Hes.* ἀκρώρειά ἀφ' ἧς VILL. Caeterum nomen Σκόπελος, in casibus obliquis, saepissime occurrit apud Poëtam. Pro εὖ σκοπῆσαι autem malim equidem ἢ σκοπῆσαι.

5 Σκύζεσθαι. Il Ω 113:

Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ Θεούς. —

VILL

6 Σκῶλον. Lege σκῶλος πυρίκαυστος, ut apud *Homerum* Il N. 564. VILL.

7 Σχοῖνον. Il. B. 497. VILL.

1 Σοὶ

ὁ δὲ Ἀρίσαρχος, ἀκάνθης τι γένος. ταύτας δ' εἰώθασι πυρπολεῖν.

ΣΜΑ'ΡΑΓΟΣ. [1] ψόφος, ἡ κίνησις·

—— Σμαραγεῖ [2] δέ τε πόντος.

ΣΜΕΡΔΝΟ'Ν. [3] δεινὸν, καταπληκτικόν.

ΣΜΙΝΘΕΥ'Σ. ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, κατὰ τὸν Ἀρίσαρχον, ἀπὸ πόλεως Τρωϊκῆς, Σμίνθης καλουμένης. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τῶν μυῶν, οἱ σμίνθιοι [4] καλοῦνται. καὶ ἐν Ῥόδῳ, σμινθία, ἑορτή· ὅτι τῶν μυῶν ποτε λυμαινομένων τὸν καρπὸν [5] τῶν ἀμπελώνων, Ἀπόλλων καὶ Διόνυσος διέφθειραν τοὺς μύας. ἀλλ' Ἀρίσαρχος ἀπρεπὲς ἡγεῖται ἀπὸ χαμαιπετοῦς ζώου τὸν θεὸν ἐπιθέτῳ κεκοσμῆσθαι ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ.

ΣΜΥ'ΧΟΙΤΟ. ἀφανίζοιτο. [6]

ΣΜΥΓΕΡΩ͂Σ. [7] ἐπιπόνως.

ΣΜΩ'-

1 Σμάραγος. *Homero* non usitata forma, sed a Grammaticis tamen passim [illegible], uti origo verbi Homerici, [illegible] habent etiam Glossae *H[illegible]ychii* & *Etymologi* : Σμαραγεῖ. ψοφεῖ. κ[illegible]υπεῖ

2 Σμαραγεῖ. Il. B. 210. VILL

3 Σμερδνόν. Il. O 687:

Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε.

VILL.

4 Σμίνθιοι Mallem σμίνθοι. Nam [illegible] *Schol Homeri*: οἱ Κρῆτες τοὺς μύας σμίνθους καλοῦσιν VILL

5 Τὸν καρπόν. Sic recte edidit *Alberti*, qui haec verba laudat ad *Hesych*; contra tamen fidem *Manuscripti Codicis*, ubi male legitur. τῶν καρπῶν. VILL.

6 Ἀφανίζοιτο. Addit *Hes.* καταπαίοιτο, φθείροιτο, τρύχοιτο. *Respexerunt* Il X. 411:

Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Ubi, ut jam annotatum est, alii legunt σμήχοιτο. VILL.

7 Σμυγερῶς. Od. Γ 195:

Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν.

VILL. *Schol.* ad h. l Σμυγερῶς. ἐπιπόνως &c. itemque *Eustath. p.* 1463. v. 44., quem compilavit *Phavorin.* h. v.,

Ἐπι

ΣΜΩ'ΔΙΞ. μώλωψ. καὶ φασιν ἐτυμολογοῦντες ἔνιοι σμώδιξ εἶναι, διὰ τὸ τοὺς μώλωπας παρ' ὅλον τὸ σῶμα διαδήλους εἶναι·

Πυκναὶ [1] δὲ σμώδιγγες. —

ὁ δὲ Ἀπίων οὕτως μεταφράζει· σμῶδιξ, [2] τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς οἴδημα.

ΣΟΡΟ'Σ. συνήθως·

Ὡς δὲ [3] καὶ ὀστέα νῶιν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.

ΣΟ'ΛΥΜΟΙ. [4] ἔθνος βαρβαρικόν. ἔστι δὲ καὶ κατὰ Πισιδίαν ὄρη, Σόλυμα καλούμενα. [5]

ΣΟ'ΛΟΣ. Ἀπίων, δίσκος σιδηροῦς. ὅτε δὲ, δίσκος λίθινος. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνος·

— Σόλον [6] αὐτοχόωνον.

παρὰ δὲ τοῖς Φαίαξι·

Βέμ-

ʼΕστι δὲ Σμυγερῶς, τὸ ἐπιπόνως, ὀδυνηρῶς &c. Quamvis igitur in *Scholiaste* ediderit *Barnes.*, Ἐπισμυγερῶς, & contendat praeterea simplex nullo modo hic locum habere posse; nullus equidem dubito, quin a quibusdam lectum etiam fuerit ἐπὶ σμυγερῶς, quo pertinent & nostri haec Glossa & *Hesychii* ἀδέσποτος: Σμυγερῶς, ἐπιπόνως: Altera autem utriusque Grammatici observatio: Ἐπισμυγερῶς &c. vel lectionis in h. l. varietatem spectat, vel ducta est ex Od. Δ. 672.

1 Πυκναί. Il. Ψ. 716. VILL.

2 Σμώδιξ *Philemon* ineditus: Σμώδιγξ. ὁ ὕφαιμος μώλωψ. ὑποτρέχοντος γὰρ αἵματος κατ' ὀλίγον ἐξώδηκε, καὶ γίνεται ἀπὸ σμῶξαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅπερ κατὰ διάλεκτον τὸ πλῆξαι δηλοῖ. VILL.

3 Ὡς δέ Il. Ψ. 91. VILL.

4 Σόλυμοι. V. Il. Ζ. 184, 204. &c.

5 Ἔστι δὲ . . . Σόλυμα καλούμενα. v. *Eustath.* ad Ζ. 283 p. 1556. vs 25-38.

6 Σόλον, Il. Ψ. 826. VILL.

Βόμβησεν [1] δὲ λίθος. —

ΣΟ'ΟΝ. [2] ἐμφανῆ, καὶ σῶον καὶ ὁλόκληρον.

ΣΟ'ΥΝΙΟΝ. [3] ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.

ΣΟ͂ΙΟ. τοῦ σοῦ.

Μνῆσαι [4] πατρὸς σοῖο. —

ΣΟ'ΟΙ. [5] σωτήριοι.

ΣΟΦΙ'Α. [6] πᾶσα τέχνη.

ΣΠΕΡΧΟ'ΜΕΝΟΣ. [7] ἐπειγόμενος.

ΣΠΕ'ΟΣ. [8] σπήλαιον.

ΣΠΕ͂ΙΟ. πορεύου, ἐπακολούθησον. καὶ τὸ ἀπέσθαι, ὃ παρακολουθῆσαι. καί

Σπεῖο

1 Βόμβησεν. Od. Θ. 190. VILL.

2 Σόον. Et recto & obliquis casibus saepissime hanc formam habet Poëta.

3 Σούνιον. Od. Γ. 278:

Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνῶν.

VILL.

4 Μνῆσαι πατρὸς σοῖο. Il Ω. 486. In *Hom.* legitur σεῖο. Vide supra in Σέθεν. p. 597. VILL.

5 Σόοι. Il. Α. 344:

Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

Et Ε. 531. ac Ο. 563:

Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.

VILL.

6 Σοφία. Revera σοφία sumitur pro qualibet doctrina & disciplina; cujus significationis plurima apud *Platonem* occurrunt exempla; sed hic *Apollon.* dum explicat πᾶσα τέχνη, peculiariter respicit hunc *Homeri* versum ex Il. Ο. 412:

Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
Εὖ εἰδῇ σοφίης. —

Alii Grammatici ceperunt pro arte fabrili. Vide *Hesych.* v. Σοφίης & *Albert.* VILL.

7 Σπερχόμενος. Il. Λ. 110. Ψ. 870.

8 Σπέος. Il. Δ. 279. &c.

9 Σπέσθαι. *Od.* Χ. 324. ubi vid. *Schol.*

Σπεῖό [1] μοι, —

ὁμοίως. ἐπὶ δέ. [2]

Τούτου γ' ἑσπομένοιο, [3] —

δασύνουσιν, ἵν' ᾖ ἑπομένου κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ Σ.

ΣΠΙΔΕΌΣ. μεγάλου·

Καὶ τὰ [4] μὲν ἠλασάμεσθα διὰ σπιδέος. —

ΣΠΕῖ-

1 Σπεῖο. Il. Κ. 285:

Σπεῖό μοι ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδέϊ δίῳ.

Vill.

2 Ἐπὶ δέ. Post ἐπὶ δὲ excidisse puto Σ, quod omissum fuit ob τούτου sequens. Vill. Videntur etiam conjungenda Σπεῖο μοι ὁμοίως. quod, memoriae errore scripserit Grammaticus, pro Σπεῖό μοι ὡς &c.

3 Τούτου γ' ἑσπομένοιο. Il. Κ. 246:

Τούτου δ' ἑσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο

Ἄμφω νοστήσαιμεν. —

Vill. Codd. nonnulli, secus atque in Edd. est, Τούτου δ', habent, quod hic exhibetur, Τούτου γ': Quin ex hac Glossa in suspicionem etiam adducor, fuisse olim, qui l. l. legerent, Τούτου γε σπομένοιο &c. *Hesych.* ejusdem formae ἀδέσποτον habet Glossam: Σπόμενοι. μετελθόντες.

4 Καὶ τά. Optime *Alberti*, qui haec verba laudat, annotavit miscuisse Glossatorem duo diversa loca, scilicet καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα, quod legitur Il. Λ. 681. & διὰ σπιδέος, sive δι' ἀσπιδέος πεδίοιο, quod occurrit Il. Λ. 753. Nam, eodem docente, in hoc ultimo Poëtae loco quidam olim legerunt διὰ σπιδέος, ubi plures rectius, δι' ἀσπιδέος, & apposite ad rem haec affert ex *Etymol. M.* p. 271. Δι' ἀσπιδέος .... Οἱ δὲ φασὶ, σπιδέος, πολλοῦ καὶ μακροῦ καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις οὕτως, &c. Κράτης δὲ προκρίνει τὴν δίχα τοῦ Α γραφὴν, καὶ Ζηνόδοτος. Praeterea lector monendus erat, in versu quem habet *Apollon.* ex Il. Λ. 681 pro ἠλασάμεθα scribendum esse ἠλασάμεσθα, ob metrum. Vill. Quod in Il. Λ. 753. legit Glossae hujus auctor, διὰ σπιδέος πεδίοιο, contemnunt fere Eruditi, prae vulgata δι' ἀσπιδέος &c.: in quo vereor ne minus cogitate secessionem faciant ab *Aristarcho*, *Cratete*, *Zenodoto*, *Apollonio* & *Eustathio*, qui-

ΣΠΕῖΡΟΝ. καὶ τὸ καλὸν [1] ἱμάτιον, καὶ τὸ ῥακῶδες. τέταχε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ τῶν ἱματίων πεποιημένου ἀρμένου·

> Τηλοῦ [2] δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκελον. —

ΣΠΙΛΑ'ΔΕΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, αἱ παραθαλάσσιοι πέτραι, καὶ πεπιλημέναι [3] ὑπὸ τῶν κυμάτων.

ΣΠΟΥΔΗ͂Ι. μόλις καὶ δυσέργως·

> Σπουδῇ [4] δ' ἕζετο λαός. —

ὅθεν καὶ τὸ ἀσπουδὴ, [5] οἷον ἄνευ κακοπαθείας. τάσσε-

δὲ

quibus tritam veterum usu formam, σπεῖος, hic etiam loci, aut placuisse, aut non omnino certe displicuisse, cum ex hac Glossa constat, tum ex *Eustath. p.* 882 *vs.* 54. & 58. *p.* 996. *vs.* 22. & *Etymol. p.* l. *vs.* 8. *seqq.*

1 Καλὸν Sic quoque habet *Hes.* ubi κακὸν emendabat *Heinsius.* Sed καλὸν retinent doctissimi viri, & vocem esse medii sensus contendunt, permoti auctoritate *Pollucis*, qui notat quosdam per σπεῖρα non laceras tantum, sed & meliores vestes intelligere; quod ab *Apollonio* confirmatur. In hoc ultimo sensu mihi positum videtur Od. Β. 102:

> Μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
> Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας.

Idem occurrit & Τ. 147. ac Ω. 136. At cum sumitur pro laceris vestibus, addit Poëta epithetum κακὰ; ut Od. Δ. 245:

> Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών. —

Sumitur quoque pro velis Od. Ζ. 269:

> Πείσματα καὶ σπεῖρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμά.

Vill.

2 Τηλοῦ Od. Ε. 318. Vill.

3 Πεπιλημέναι. Pro πεπιλημέναι *Lexicon Photii* MS. ab *Alberti* (*ad Hes.*) laudatum, & *Suidas*, qui ejus glossam sublegit, habent ἐπειλημμέναι. Confer *Thom. Magistr.* ibidemque doctissimum *Sallier.* voce σπιλάς. Vill. Σπιλάδες habet Poëta, & alibi & Od. Ε. 405. ubi v. *Schol.*

4 Σπουδῇ. Il. Β. 99. Vill.

5 Ἀσπουδί. Lege ἀσπουδεὶ, ut Il. Θ. 512. Ο. 476. & Χ. 304. Vill.

 1 Σκο-

δέ ποτε καὶ ἐπὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἐννοίας, καθ' ἣν λέγομεν ἐσπουδασμένως τόδε ποιεῖν.

ΣΤΑΥΡΟΊ. καταπῆγες, καὶ σκόλοπες, καὶ πάντα τὰ διανιστάμενα ξύλα· ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς ὀνομάζονται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, σταυροὺς ἀπὸ τοῦ ἑστάναι, οἱ λεγόμενοι σκοπίοι.[1]

ΣΤΈΡΝΟΝ.[2] στῆθος.

ΣΤΕΡΟΠΗΓΕΡΈΤΑΟ.[3] ἐπὶ στεροπῇ[4] καὶ ἀστραπῇ διαφόρως λέγεται ἡ ἀστραπή. σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἀστραπὰς[5] ἐγείροντα.

ΣΤΕῦΤΟ.[6] κατὰ διάνοιαν ἵστατο, καὶ οἷον ὠρέγετο.

ΣΤΕῖΡΑ. τὸ ἐξέχον τῆς πρώρας ξύλον· διὰ τὸ στερεὸν εἶναι καὶ ἄρρητον.[7] οὕτως δὲ λέγει καὶ τὴν ἄτοκον·

—— βοῦν[8] ἥτις ἀρίστη.

ΣΤΕ-

1 Σκοπίοι. Legerem σκόλοπες, vel σταυροὶ, ut habet *Hes.* ἀπὸ τοῦ ἱστάναι σταυρούς. VILL.

2 Στέρνον. Il. Δ. 528. &c.

3 Στεροπηγερέταο. Lege, uti apud *Hesych.* Στεροπηγερέτα ex Il. Π. 298.

4 Ἐπὶ στεροπῇ. In Codice MS. conjunctim legitur ἐπιστεροπῇ. Fortasse, ἐπεὶ στεροπὴ καὶ ἀστραπὴ διαφόρως, &c. VILL. Pro διαφόρως legas etiam oportet ἀδιαφόρως.

5 Ἀστραπάς. Il. Π. 298:

> Κινήσει πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς.

Jupiter quoque dicitur ἀστεροπητὴς Il. Α. 609. & Μ. 275. VILL.

6 Στεῦτο. Il. Π. 597:

> Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν. —

VILL. Conf. *Alb.* ad *Hes.* h. v

7 Ἄρρητον. Lege ἄρρηκτον. Habes Od. Β. 428:

> — Ἀμφὶ δὲ κῦμα
> Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης.

VILL.

8 Βοῦν. Od. Κ. 522. & Λ. 30:

> Στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη.

Et Υ. 186:

> Βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων. —

VILL.

1 Ὁ-

ΣΤΕΦΑ'ΝΗΝ. ἐπὶ μὲν τῆς κυκλοτεροῦς καταφορᾶς·

"Ον τε [1] κατὰ στεφάνης ποταμός. —

ἐπὶ δὲ εἴδους περικεφαλαίας·

— Αὐτὰρ [2] ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας.

καὶ κόσμου γυναικείου γένους [3]·

— Ἐϋστέφανός [4] τε Μυκήνη.

ἐπὶ δὲ τοῦ·

"Οντε [5] κατὰ στεφάνης ποταμὸς, —

Ἀρίσταρχος μὲν, ἀπ' ἄκρου τοῦ ὄρους· ὁ δὲ Κομανὸς ἀποδέδωκεν, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτάτου μέρους.

ΣΤΕΙ'ΒΟΝ. ἐπάτουν, ἀφ' οὗ καὶ στιβεύς· [6]

Στεῖβον [7] δ' ἐν βόθροισι. —

ΣΤΕ'ΦΑΝΟΣ. ἐπὶ τούτου τοῦ στίχου·

Παν-

1 "Ον τε. Il. N. 138. VILL. Subtilior Grammatici noſtri interpretatio: Verior *Ariſtarchi* illa, vel *Comani*, quae in extrema gloſſa recenſetur. Qui vero nobiliſſimum hunc Homeri locum imitati ſunt Graeci Latinique Poëtae, cum aliis multis partibus inferiores ſunt, tum fluminis ſaxum devehentis imaginem paſſim omiſerunt. Conf. *Pope* ad l. l. & quos laudat *Heyne ad Virgil. XII.* 684

2 Αὐτάρ. Il. K. 30. VILL.

3 Καὶ κόσμου γυν. γένους. L. καὶ ἐπὶ κοσμ. γυν. γεν. vel καὶ κοσμ. γυν. γένος.

4 Ἐϋστέφανος. Hodie Od. B. 120. legitur ἐϋπλόκαμος τε Μυκήνη, non vero ἐϋστέφανος. At Od. Σ. 192. ἐϋστέφανος Κυθέρεια Et Il. Φ. 511. de Diana: ἐϋστέφανος κελαδεινή. VILL.

5 "Οντε. Il. N. 138. VILL.

6 Στιβεύς. Adde ὁδίτης. *Heſ.* habet: στείβοντες δὲ, οἱ περιπατοῦντες ἀφ' οὗ καὶ ὁ πολίτης, στειβεύς. Ubi optime ὁδευτὴς emendavit *Clar. Alberti*, qui appoſite adducit *Scholia Homeri*, ubi legitur: Στείβοντες. πατοῦντες, βαροῦντες. ὅθεν καὶ ἡ πεπιλημένη ὁδὸς στίβος λέγεται. VILL.

7 Στεῖβον Od. Z. 92. VILL.

Πάντη [1] γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε.

Κομαιὸς [2] φησὶ τὴν περὶ αὐτὸν τοῦ πολέμου καὶ τῶν ὅπλων στάσιν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς στεφάνης, ἥ ἐστι ἐπιπόλαιον [3] γυναικεῖον κεφαλῆς. ἔστε δὲ καὶ περικεφαλαίας εἶδος.

ΣΤΙ'ΧΕΙΝ. [4] πορεύεσθαι

ΣΤΕΙΛΕ'ΙΗ. τοῦ πελέκεος [5] ἡ ὀπὴ, εἰς ἣν ἐντίθενται τὸ ξύλον.

ΣΤΕ'ΙΝΟΝΤΟ. [6] ἐστενοχωροῦντο. ἐπὶ δὲ τοῦ·

— Περιστένεται [7] δέ τε γαστὴρ,

ὁ Ἀρίσταρχος τὸ αὐτὸ ἀκούει, περιστενοχωρεῖται.

ΣΤΗ'ΛΑΣ. τοὺς λίθους τοῦ τείχους τοὺς προεστῶτας κάτωθεν. λέγει δὲ καὶ ἣν ἡμεῖς ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις φαμὲν [8], ἀπὸ τοῦ ἵστασθαι· [9]

Στήλῃ [10] κεκλιμένος.

ΣΤΙ-

1 Πάντη Il. Ν. 736 VILL.

2 Κομαιός Male hic in Codice MS. Κωμαιός. VILL.

3 Ἐπιπόλαιον. Lege ἐπιβόλαιον. VILL.

4 Στίχειν. Lege στείχειν, ut Il. Λ. 331. VILL.

5 Πελέκεος. Respicit Od. Φ 422:

— Πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
Πρώτης στειλειῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
Ἰὸς χαλκοβαρής. —

Vide praestantissimos *Sallier.* & *Pierson.* ad *Moerin* de hac voce disputantes. VILL.

6 Στείνοντο. Vid. *Suidam* περιστένεται, & lege ἐστενοχωροῦντο pro ἐστενοχωροῦντο. VILL. Conf. *Il.* Ξ. 34. *Od.* Ι. 219. & utrobique *Schol.*

7 Περιστένεται. Il. Π. 163. VILL.

8 Φαμὲν. Restituendum videtur ἵσταμεν.

9 Ἕστασθαι. Lego ἵστασθαι. *Schol.* in Il. Μ. 259. Στήλας, ὀρθοὺς λίθους· παρὰ τὸ ἵστασθαι. VILL.

10 Στήλῃ. Il. Λ. 371. VILL.

1 Τά-

ΣΤΙ'ΧΕΣ. τάξεις.[1] καὶ ἐστιχόωντο[2], ἐτάσσοντο καί·

Τῆς μὲν[3] ἴης στιχὸς, —

ἀντὶ τῆς τάξεως.

ΣΤΟΡΕ'ΣΑΙ.[4]

Ἡ μὲν[5] δέμνι᾽ ἄνωγεν ὑποστορέσαι. —

λέγεται δὲ καὶ μεταφορικῶς τὸ καταστῆναι τὸ πέλαγος ὑπὸ εὐδίας.[6]

ΣΤΟ'ΜΑ ΛΑΥ'ΡΗΣ. τὴν φέρουσαν θύραν εἰς τὴν ἔξοδον. μεταφορικῶς.[7] τὸ καταστῆναι τὸ πέλαγος·

— Καὶ ἀργαλέον[8] στόμα λαύρης,

τὸ τῆς θύρας χάσμα.

ΣΤΟΜΑ'ΧΟΙΟ ΘΕ'ΜΕΘΛΑ.[9] τὴν φάρυγα,[10] στόμα τῆς κοιλίας.

ΣΤΡΟ-

1 Τάξεις. Sic in *Herc. Scut.* vſ. 170:

Τῶν καὶ ὁμιλαδὸν στίχες ἤισαν. —

VILL. Conf. Il. Δ. 201. &c.

2 Ἐστιχόωντο. Il. B. 92 &c.

3 Τῆς μὲν. Il. Π. 173. VILL.

4 Στορέσαι. Hic excidit prior gloſſa, ſcilicet στρῶσαι. VILL. Niſi, ex uſu Gloſſographorum frequentiſſimo, omiſſa ſit interpretatio.

5 Ἡ μὲν. Od. Y. 139. VILL.

6 Ὑπὸ εὐδίας. Conf. Od. T. 158. *Etymol. p.* 728. *v.* 34. Pervulgata ſunt, quae de frequenti hac, Latinorum pariter ac Graecorum, metaphora paſſim obſervarunt Eruditi.

7 Μεταφορικῶς τὸ καταστῆναι τὸ πέλαγος. Haec verba hinc omnino delenda ſunt, quippe quae, ab oſcitante librario confuſa permixtaque, pertineant ad vocem ſuperiorem, στορέσαι, ut ſupra vidimus. VILL.

8 Καὶ ἀργαλέον. Od. X. 137.

9 Στομάχοιο θέμεθλα. Il. P. 47:

Ἂψ δ᾽ ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα Νύξ. —

VILL.

10 Τὴν φάρυγα. Lege cum *Heſ.*

ΣΤΡΟΦΑ΄ΛΙΓΓΙ. τῇ ὑποσοροφῇ. [1]

ΣΤΡΟ΄ΜΒΟΣ. [2] ῥόμβος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ περισρέφεσθαι.

ΣΤΡΕΦΕΝΔΙ΄ΝΗΘΕΝ ΔΕ΄ ΟΙ΄ Ο΄ΣΣΕ. [3] δινηθέντα δὲ ἐσράφη αὐτοῦ τὰ ὄμματα.

ΣΡΑΤΟ΄Σ. τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων. [4] σρατόπεδον ᾖ, τόπος. βούλονται δὲ ἔνιοι τὸν Ποιητὴν καὶ ἐπὶ τοῦ σρατοπέδου τὸν σρατὸν τιθέναι. ὅτε φησί.

—— Πολλαὶ [5] γὰρ ἀνὰ σρατὸν εἰσι κέλευθοι,

ΣΤΕΙ΄ΝΟΣ. σένωμα. σενοχωρία·

—— Στεῖνος [6] γὰρ ὄθι τρώσεσθαι ὀΐω.

ΣΤΡΕΠΤΟ΄ΙΟ ΧΙΤΩ΄ΝΟΣ. [7] τοῦ ὑποδετοῦ. εἴρη-

Hes. τὴν φάρυγγα, ἤτοι τὸ, &c. VILL.

1 Ὑποσροφῇ. Mallem συσροφῇ. Il. Φ 503:

— Στροφάλιγγι κονίης.

VILL. Συσροφῇ habet etiam Schol. ad l. l.

2 Στρόμβος. Il. Ξ. 413. Hes. explicat, δῖνος, κόχλος, ῥόμβος, συσροφὴ ἀνέμου. περιφερὴς λίθος. VILL. Conf. Etymol. h. v.

3 Στρεφεδίνηθεν. Il. Π. 792. Ubi alii σρεφεδίνηθεν, alii divisim σρέφε δίνηθεν legunt. Quint. Calaber. L XIII. vs. 7.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ σρεφεδίνεον. —

Hes. interpretatur, διεσράφη, ἐσκοτοδινίασεν. VILL. Apollonio certe reddendum, σρεφεδίνηθεν.

4 Πλῆθος πολεμούντων. Vid. Il. Α. 54:

Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

Et vs. 10:

— Ὀλέκοντο δὲ λαοί.

Ac passim alibi apud Homerum. VILL.

5 Πολλαί. Il Κ. 66. VILL. Il. Π. 73:

— Νῦν δὲ σρατὸν ἀμφιμάχονται.

Ubi Excerpta MS. Barnes. interpretantur Στρατόν. σρατόπεδον. Conf. Eustath. ad l. l. p. 1046. vs. 45. Suid. V. Στρατός.

6 Στεῖνος. Il. Μ. 66. Supra lego σείνωμα pro σένωμα. VILL. Conf. Hesych h. v.

7 Στρεπτοῖο χιτῶνος. Il. Ε. 113. VILL.

Διὰ

ρηται δὲ ὕτως διὰ τὸ ὑφαντὺς ὄντας οἵυς τε εἶναι στρέφεσθαι. ὁ δὲ Ἀρίσαρχ@, τῦ λεπιδωτῦ. διὰ [1] τὴν πλοκὴν τῶν κρίκων ἀνεστραμμένην εἶναι.

ΣΤΥΦΕΛΙΞΑΙ. [2] διασεῖσαι.

ΣΤΥΓΟΣ. [3] ὁ τῶν Θεῶν ὅρκ@,

ΣΤΥΓΕΗι. ἐπὶ μὲν τῦ φοβεῖσθαι·

— Στυγέῃ [4] δὲ κ᾽ ἄλλ@,

ἐπὶ δὲ τῦ μισεῖσθαι·

Νῦν δ᾽ [5] ἐμὲ μὲν στυγέει. —

ἀφ᾽ ὗ κ᾽ τ στυγερὴν, [6] μισητήν. καὶ ἐπὶ τῦ στυγνάσαι·

— Ἀντίλοχ@ [7] δὲ κατέστυγε μῦθον. —

ΣΤΙΒΑΡΑΙΣ. [8] ἰσχυραῖς.

ΣΤΕΙΛΕΙΟΝ. [9] στελεόν,

ΣΤΗ

1 Διὰ τὴν πλοκὴν. Malim διὰ τὸ τὴν πλ. Caeterum conf. *Hesych.* h. v. *Schol. MS. ad l. l.* apud *Barnes.* & *Il.* Φ. 31.

2 Στυφελίξαι. Il. Α. 581: Ἐξ ἑδέων στυφελίξαι. — Vill.

3 Στυγός. Post Στυγὸς omissum est ὕδωρ, quod in *Hes.* legitur. Respicit Il. Ο. 37:
— Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστ@
Ὅρκ@ δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι Θεοῖσι.
Vill.

4 Στυγέῃ. Il. Α. 186. Vill.

5 Νῦν δ᾽. Il. Θ. 370. Vill.

6 Στυγερήν. Il. Γ. 404:
— Ἔθελε στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ᾽ ἄγεσθαι.
Ad marginem nostri Codicis legitur: ἀπὸ ὗ τ Στυγὸς τῆς πηγῆς ἀμφότερα εἴρηται, ὅ τε ὅρκ@ κ᾽ τὸ μισεῖσθαι. Vill.

7 Ἀντίλοχ@. Il. Ρ. 694. Vill.

8 Στιβαραῖς. In *Homero* saepius est Στιβαρῆς, vel Στιβαρῇσιν. quod forte caput huic Glossae est praeponendum. Conf. Il. Μ. 397. & Ψ. 686. &c.

9 Στειλιόν. Lege στειλειόν. Od. Ε. 236:

ΣΤΗ͂ Δ' ἈΝΤΑΣΧΟΜΕ΄ΝΗ. [1] Ἡλιόδωρος, τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸ πρόσωπον ἀνατείνασα.

ΣΤΙ΄ΛΒΩΝ. Ἡλιόδωρος εἰς τὸ [2] περιλάμπων. ἔστι δὲ καὶ ἡμῖν συνήθης ἡ λέξις.

ΣΤΥ΄ΞΑΙΜΙ. Ἡλιόδωρος, [3] εἰς κατάπληξιν ἄγοιμι.

ΣΤΡΕΥ΄ΕΣΘΑΙ. [4] καταπονεῖσθαι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ στρατεύεσθαι μετείληφε τὴν λέξιν·

Ἢ δηθὰ [5] στρεύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

ΣΤΡΟΦΑΛΙ΄ΖΕΤΑΙ. [6] στρέφεται.

ΣΤΡΟ΄-

Στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός.

Dicitur & στειλειὸν & στειλειά. Vill. Conf. Od. Φ. 422.

1 Ἀντασχομένη Legitur Od. Ζ 141. ubi Ulysses nudus puellis apparet; hae huc atque illuc territae diffugiunt: sola Nausicaa, cui audaciam addiderat Pallas, στῆ δ' ἀντασχομένη. Quod alii interpretantur, *stetit autem opposita.* Quidam separatim legunt, ἄντα σχομένη. Vill. Conf. *Schol.* ad l. l. & *Eustath. p.* 1555. *vs.* 27.

2 Εἰς τό. Fortasse omissum, μετείληφε τὴν λέξιν, ut infra in Στρεύεσθαι. Vel delendum εἰς quod pertinet ad sequentem glossam, unde huc perperam irrepsit: Στύξαιμι. Ἡλιόδωρος, εἰς κατάπληξιν ἄγοιμι. Vill.

3 Ἡλιόδωρος. *Hes.* simpliciter habet, εἰς κατάπληξιν ἀνάγοιμι; ubi vides sublatum ab Epitomatore nomen *Heliodori*, quod *Apollon.* nobis restituit. Occurrit Od. Λ 501:

Τῷ κε τέῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.

Vill.

4 Στρεύεσθαι. Sic in *Codice Manuscripto.* Optime, sed contra hujus fidem, edidit *Alberti* στρεύγεσθαι in voce στρεύγομαι, quae legitur apud *Hes.* Vill. Apographum *Montfauconii*, itidem ut *Cod. Parisiensis*, habebat στρεύεσθαι, sed certam emendationem, uti in margine notavit Cl. *Alberti*, ita &, suppressa corruptela, edendam censuit.

5 Ἢ δηθά. Il. Ο. 512. Vill.

6 Στροφαλίζεται. Sic quoque

ΣΤΡΟΦΟΣ ΗΕΝ ΑΟΡΤΗΡ. [1] ὁ συνεστραμμένος ἀναφορεὺς, ἐξ οὗ ἤρτηται ἡ πήρα.

ΣΥΒΟΣΙΑ. τὰ συφόρβια·

Τίσσα [2] συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

ΣΥΜΜΑΡΨΑΣ. συλλαβών·

Συμμάρψας [3] δόνακας. —

ΣΥΜΒΛΗΜΕΝΟΣ. [4] συναντήσας.

ΣΤΕΦΕΙ. κοσμεῖ·

Ἀλλὰ Θεὸς [5] μορφὴν ἔπεσι στέφει. —

ΣΤΕΙ-

que habet *Hesʃ.*, ubi Clar. *Alberti* recte conjicit fortaſſe legendum στρφαλίζετε, τρέφετε, ex *Homero*, Od. Σ. 314:

Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στρφαλίζετε. —

Vill.

1 Στρόφος ἦεν ἀορτήρ. Od. N. 438:

Δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,

Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.

Vill.

2 Τίσσα. Il. Λ. 678. Vill. Idem verſus recurrit *Od.* Ξ. 101. ut tamen συβόσια illic ediderit *Barneſ.*, auctores ſuos laudans *veteres*. Sed, cum *veterum* neminem nominatim laudet, & tam *Lexicographi* antiqui, quam *Euſtath.* aliique veteres *Homeri Interpretes*, unam tantum formam agnoſcant συβόσια: haud facile equidem crediderim alteram placuiſſe *veteribus*, & multo minus ita placuiſſe, ut in eodem verſu nunc quidem συβόσια penultimam metri cauſſa producere poſſe, nunc vero alteram formam huic, metri cauſſa, ſubſtituendam eſſe cenſerent, συβόσεια. — *Barneſii* in his levitatem miror equidem neque a *Clarkio*, neque ab *Erneſto* caſtigatam eſſe.

3 Συμμάρψας. Il. K. 467. Vill.

4 Συμβλήμενος. Od. O. 440:

— Συμβλήμενος ἠὲ καὶ ἀγυιῇ,

Ἤκει ἐπὶ κρήνῃ. —

Vill.

5 Ἀλλὰ Θεός. Od. Θ. 170. Vill.

1 Τὸ

ΣΤΕΙΝΩΠΟ'Ν. τὸν ὑπὸ [1] τὴν Σκύλλαν καὶ τὴν Χάρυβδιν περιεχόμενον τόπον στενὸν ὄντα. ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις·

Στεινωπὸς [2] γὰρ ὁδός. —

ΣΤΕΛΕ'Ω. [3] στελῶ.

ΣΥΝΘΕΣΙ'ΑΙ. [4] συνθῆκαι καὶ ὁμολογίαι.

ΣΥΜΠΛΑΤΑ'ΓΗΣΕΝ. [5] συνεκρότησεν.

ΣΥΜΦΕΡΤΗ' ἐπὶ τοῦ στίχου τούτου·

Συμφερτὴ [6] δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν. —

ὁ Κομανὸς γενομενῆς [7] φησὶ, ἤτοι ἡ εἰς ταυτὸ συνέλευσις. συμφέρεσθαι γὰρ, τὸ εἰς ταυτὸ συνέρχεσθαι. λέγεται καὶ συμφορὰ, ἡ εἰς ταυτὸ συνέλευσις τῶν κακῶν. συμφερτὴ δ' οὖν ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν ἀρετὴ πέλει. ἡμεῖς δὲ συμπεριφορητὴ, ἀπὸ τῆς

1 Τὸν ὑπό. Respicit Od. Μ. 234:

Ἡμεῖς μὲν στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες·
Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις.

Vill.

2 Στεινωπός. Il. Ψ. 427. Vill.

3 Στελέω. Od. Β. 287:

Ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω, καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός.

Vill.

4 Συνθεσίαι. V. Il. Β. 339.

5 Συμπλατάγησεν. Sic habent hodierna *Homeri* exemplaria Il. Ψ. 102:

Χερσί τε συμπλατάγησεν. —

Hes. legit, συμπατάγησεν. Vill. V. *Interpr.* ad *Hom.* l. l. atque *Hes.*

6 Συμφερτή. Il. Ν. 237. Vill. V. *Schol.* ad *l. l.*

7 Γενομένης. Omissum puto vocabulum, & legendum ὁμοῦ γινομένη, vel potius συγγινομένην. Sic locus integer apud *Homerum* legitur Il. Ν. 235:

— Ταῦτα δ' ἅμα χρὴ
Σπεύδειν· αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε.
Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν.

Vill. Omnino praeferendum videtur συγγινομένη. — Usus est hac *Apollonii* Glossa Cl. *Alberti* ad *Hesych.* h. v.

1 Ἐπὶ

τῆς συμπεριφορᾶς καὶ ὁμοψυχίας. ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ·

Αὐτὴ πάντα συμφέρουσα,

οἷον, συμπεριφερομένη. καὶ ἐνταῦθα οὖν ἔσται, πρὸς ἀλλήλους συμπεριφορὰ καὶ ὁμοφροσύνη. καὶ λυγρῶν ἀρετή ἐστι ἐν ἴσῳ τῷ, καὶ φαῦλοι ὁμοφρονοῦντες ἰσχυρῶς ἀγωνίζονται. καὶ γὰρ ὁ Ἀρίσταρχος τὴν ἔλλειψιν ἐξηγούμενος φησίν· σφόδρα καὶ κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταυτὸν συνελθόντων γίνεταί τις ἀρετή. ὁ δὲ Ἀπίων, σύμφορος, ἡ ἐκ πολλῶν συνισταμένη.

ΣΥ´ΝΘΕΟ. ἐπὶ τοῦ·[1] ἀντὶ τοῦ, συνθηκοποίησον. καί·

— Σύνθετο[2] θυμῷ,

συνῆκεν, ἑαυτῷ[3] διελογίσατο.

ΣΥΝΘΕΎΣΕΤΑΙ.[4] συνδραμεῖται.

ΣΥΝΈΡΙΘΟΣ.[5] συνεργός.

ΣΥΝΈΡῬΗΚΤΑΙ.[6] συνέφθαρται, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥειν.

1 Ἐπὶ οὗ. Sic citare solet *Apollonius*, subaudiendo εἴχου. Ergo omissus est versus, quem attulerat, & haud scio an non is sit, qui occurrit Il. Α. 76:

— Σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον.

Hunc quoque respexit *Hes.* cum interpretatur, Σύνθεο, νόησον, συνθηκοποίησαι, pro quo legerem cum *Apollonio* συνθηκοποίησον. VILL.

2 Σύνθετο. Il. Η. 44. VILL.

3 Ἑαυτῷ. Legerem, ἐν ἑαυτῷ. VILL.

4 Συνθεύσεται. Od. Υ. 245:

Ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή.

VILL.

5 Συνέριθος. Od. Ζ. 32:

Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι. —

V. *Rubnk.* ad *Tim.* & *Pierson.* ad *Moerin Atticistam.* VILL.

6 Συνέῤῥηκται. Od. Θ. 137:

— Ἀλλὰ κακοῖσι συνέῤῥηκται πολέεσσιν.

VILL.

ρειν· ὕτως Ἀπίων. βέλτιον δὲ μεταφορικῶς τὸ ἐρ-ρῆχθαι εἰρῆσθαι· ἐπεὶ πᾶν τὸ ῥηγνύμενον βλάπτεται πάντως.

ΣΥΓΧΕΎΑΙ. συγχέαι, [1] μεταφορικῶς.

ΣΥ'Ν ΚΕΝ Α'ΡΑΞΕΝ. συνήραξεν ἄν·

Σύν κεν [2] ἄραξ' ἡμέων κεφαλάς. —

ΣΥΝΕ'ΕΡΓΟΝ. συνεῖργον, συνεδεσμεύοντο. [3]

ΣΥΡΙ'Η. ἡ λεγομένη νῦν Σύρος.

Νῆσος τῆς [4] Συρίη κικλήσκεται. —

ΣΥ'ΡΙΓΓΟΣ. τοῦ κολεοῦ·

Ἐκ δ' [5] ἄρα σύριγγος πατρῷον [6] ἔγχος ἐρύσσει

οἱ δὲ, τὸ ὄργανον·

Αὐ-

1 Συγχέαι. *Hes.* addit, συγκλῖψαι. συντρίψαι. Respexerunt Od. Θ. 139:

Ἄνδρα τε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.

Vill.

2 Σὺν κεν. Od. I. 498. Vill.

3 Συνεδεσμεύοντο. Lege, συνεδέσμευον. Respicit enim Od. I. 427:

Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι.

Ubi *Schol.* habet συνέδεον. Et Od. M. 424:

Τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν.

Vill.

4 Νῆσος τῆς. Od. O. 402. Lege νῆσός τις. Vill.

5 Ἐκ δ'. Il. T. 387. Vill.

6 Πατρῷον. Levi discrimine apud *Homerum* legitur, πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Occurrit apud *Hes.* Σύριγγος. αὐλοῦ μυστικοῦ. ἢ τῆς δορατοθήκης τὸ εἶδος. Ob ultima verba male intellecta, συριγμὸς legendum conjiciebat *Bruno.* Sed Cl. *Alberti* lectorem remittit ad vocem Σύριγξ quam *Hes.* quoque interpretatur δορατοθήκη; unde nihil mutandum affirmat, quod verissimum est. Sed rationem potuisset addere, scilicet *Hesych.* respexisse versum Iliadis supra allatum, Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος, &c. Vill.

1 Αὐ-

Αὐλῶν συρίγγων.[1] ——

ΣΥΝΩ´ΜΕΘΑ·

'Αλλ' ἴτεου,[2] ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα. ——

'Αρίσαρχος, τὸ, συνώμεθα, συμβόλαια ποιησώμεθα καὶ συναλλάγματα.[3] ταῦτα γὰρ Ὅμηρος συνημοσύνας καλεῖ·

Ἕκτωρ,[4] μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε.

συμβόλαια μὲν, ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν· συνημοσύνας δὲ, ἀπὸ τοῦ συνιέναι.

ΣΦΩ´. ὑμεῖς οἱ δύο·

Αἴαντε,[5] σφὼ μέν κε σαώσετε. ——

ΣΦΩΪ´Ν.

1 Αὐλῶν. Il. Κ. 13. Supra pro οἱ ἢ, mallem ἔτι δέ. VILL.

2 'Αλλ' ἴτεου. Il. Ν. 381. VILL.

3 Συναλλάγματα. Sic habetur in *Manuscripto Codice*, at edidit Clar. *Alberti* ad *Hesych.* ut & legendum est, συναλλάγματα. Hic συνάλλαγμα peculiari significatione indicat matrimoniale pactum. Hoc unico exemplo illustratur *Hes.*, qui habet Συνάλλαγμα. σύναξις, ἢ Σαμικὸν συμβόλαιον. Optime γαμικὸν reposuit *Henricus Stephanus*. Sed alii ναυτικὸν vel νομικὸν praeponebant; hodie firmata *Hes.* lectio comprobatur autoritate *Apollonii*, qui hanc vocem hoc sensu rarissime obvia usurpavit. Idomeneus enim irridens Othryoneum, quem interfecerat, quique Cassandrae conjugium sibi promissum expectaverat, sic eum alloquitur versu 381:

'Αλλ' ἴτεου, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ
συνώμεθα ποντοπόροισιν
'Αμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔ τοι
ἐεδνωταὶ κακοί εἰμέν.

Quin & *Scholia Platonica* ἀνέκδοτα *Bibliothecae Regiae*, notata numero 1087., quae felicissimo Graecarum Litterarum statori, Clar. *Ruhnkenio*, cum aliis plurimis, mox debebit orbis eruditus, ad undecimum de Legibus librum, κηδεύματα, quod legitur Edit. Serrani p 926. Β., explicant per συναλλάγματα. VILL.

4 Ἕκτωρ. Il Χ. 261. VILL. In Editionibus rectius est Ἕκτορ &c.

5 Αἴαντε. Il. Ν. 47. VILL.

ΣΦΩ͂΄Ι΄Ν. αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς·

Καὶ σφῶϊν [1] δὸς ἄγειν. —

ΣΦΕΙ΄ΩΝ. αὐτῶν·

Ὦσαν [2] ἀπὸ σφείων. —

ΣΦΙ΄ΣΙ. κατὰ μὲν τὸν ὀρθὸν τόνον, ἀπὸ τοῦ [3] ἐπὶ τρίτου·

Τὸν δὲ [4] δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί.

κατὰ δὲ ἔγκλισιν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῖς·

— Ἐπί [5] σφιν ἔρμα πόληος.

ΣΦΩ͂΄Ι΄. ἡμεῖς [6] οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο. τὸ μὲν οὖν πρότερον·

Σφῶϊ [7] μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν. —

τὸ

1 Καὶ σφῶϊν. Il. Λ. 338. VILL.

2 Ὦσαν. Il. Δ. 535. VILL.

3 Ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τρίτου. Legendum puto ἀπὸ τοῦ σφεῖς, (seu σφιν,) ἐπὶ τρίτου προσώπου. VILL.

4 Τὸν δέ. Il Ψ. 703. VILL.

5 Ἐπί. Lege ἐπεί. Il. Π. 549. In *Hom.* σφισι pro σφιν. *Etym.* p. 498. Ἰστέον ὅτι τὸ καὶ σφιν οὐκ ἔστι ἀπὸ τοῦ σφίσιν βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφίν ἐγένετο καί σφιν. καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε πάθος, καὶ ἐγένετο καί σφισιν. VILL. In *Homero* non omnes legerunt σφισιν, sed nonnulli praetulerunt, quod habet *Apollon.*, σφιν.

6 Ἡμεῖς. Lege ὑμεῖς οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο. καὶ σφῶϊν, ὑμῶν τοῖν δυοῖν. Nam in priori exemplo Σφῶϊ cum ἰόντας conjunctum, est in *accusativo*; at in posteriori Σφῶϊν cum ἀπὸ constructum, est *in genitivo*. VILL. Immo vero *Il.* Δ. 341. σφῶϊ ponitur pro Ὑμῖν τοῖν δυοῖν. Alterius usus, pro Ὑμᾶς τοὺς δύο, exemplum excidisse ex *Apollonio* videtur, post verba τὸ δὲ δεύτερον, repetendum forte ex Il. Δ. 286.

Σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικ', ὀτρυνέμεν οὔτι κελεύω.

Loco denique ex *Od.* Π. 171. — οὐ δ' ἐγὼ &c. nova praeponenda videtur Glossa. Σφῶϊν. ὑμῶν τοῖν δυοῖν.

7 Σφῶϊ. Il. Δ. 341. In *Homero* σφῶϊν.

1 οὐδ'

τὸ δὲ δεύτερον·

— Οὐδ' [1] ἐγὼ αὐτὴ

Δηρὸν ἀπὸ σφῶιν [2] ἔσομαι. —

ΣΦΕ'ΑΣ. [3] κατὰ ἔγκλισιν, ἀντὶ τῦ αὐτὺς.

ΣΦΩ῀Ε. [4] αὐτὺς, δυϊκῶς.

ΣΦΑ'Σ. τὰς αὐτῶν·

Σφὰς γὰρ [5] παρθέμϑυοι. —

ΣΦΟΥ'Σ. [6] τὺς ἑαυτῶν.

ΣΦΕΤΕ'ΡΗΣΙ. [7] ταῖς ἑαυτῶν.

ΣΦΕ'ΛΑΣ. [8] ὑποπόδιον.

ΣΦΑΡΑΓΕΥ῀ΝΤΟ. [9] ὁ μὲν Ἀπίων, ἐψόφυν. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος βέλτιον, κατεπονῦντο. [10] καὶ τό·

Οὐδ' ἄρ' [11] ἀποσφάραγον [12] μελίη τάμε χαλκοβάρεια,

ἐν

1 Οὐδ' ἐγώ. Od. Π 171.

2 Σφῶιν. Supra alio sensu, Σφῶιν, αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς. Vide *Etymol* VILL.

3 Σφέας. Il. B 96:

— Ἐννέα δέ σφεας
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον. —

VILL.

4 Σφῶι Il. A. 8:

Τίς τ' ἄρ σφῶι θεῶν ἔριδι
ξυνέηκε μάχεσθαι;

VILL.

5 Σφὰς γάρ. Od. B 237:

Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς. —

VILL.

6 Σφὺς. Il. Δ 302.

7 Σφετέρῃσι. Il. Δ 409. &c.

8 Σφέλας Od. Σ. 393.

9 Σφαραγεῦντο Od. I 390:

Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ
καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμή.
Γλήνης καιομένης σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.

VILL

10 Κατεπονῦντο. Post κατεπονῦντο, inchoandum puto alium articulum, cujus caput confusione librarii omissum erat, & legendum: Σφάραγος. βρόγχος, τράχηλος, λαιμός. ut habet *Hes.* VILL

11 Οὐδ' ἄρ'. Il. X. 328. VILL.

12 Ἀποσφάραγον. Male ἀποσφάραγον legitur in *Codice MS.*

Nam

ἐν συναλειφῇ εἴρηται ἀσφάραγον, οὐ σφάραγον. καὶ ἔστιν ἀσφάραγος, φάρυγξ, δι' οὗ τὸ φωνητικὸν[1] ἀνέρχεται. ἐπιφέρει οὖν·

Ὄφρα τί[2] μιν προτιείποι ἀμειβόμενος. —

ΣΦΕΔΑΝΟ´Ν. ὁ μὲν Ἀπίων, σκληρόν. ἔτι δὲ[3] μᾶλλον, ἐπιτεταγμένον.[4]

ΣΧΕ´ΤΛΙΟΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, τάλας, ἀγνώμων, χαλεπός· ἀπὸ τοῦ σχέδην τλῆναι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπισχετικῶς ἐν τῷ δηλοῦσθαι ὑπάρχειν. ῥητέον δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ·

Σχέτλιος[5] εἰς Ὀδυσεῦ, —

δυνατὸν ἀκούειν οὕτως, ὑπομονητικὸν καὶ σχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα.[6] ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς οὐ δυνατὸν οὕτως ἀκούειν, ἀλλὰ τὸν σχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα.

ΣΧΕΙ-

Nam *Apollon.* ἐν συναλειφῇ scripsit ἀπ' ἀσφάραγον pro ἀπὸ σφάραγον. VILL.

1 Φωνητικόν. Male edidit *Alberti* φωνητόν. *Suidas*: Σφάραγον ὁ Ἀπίων (sic) φάρυγγα. ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν γινομένου ψόφου Consonat *Etymologus Magnus*. VILL.

2 Ὄφρα τι. Il. X. 329. VILL.

3 Ἔτι δέ. Mallem ἔστι δέ. VILL.

4 Ἐπιτεταγμένον. Optime Clar. *Alberti* emendavit ἐπιτεταμένον. Legitur Il. Π. 372:

Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

Vide ad *Tim.* in v. σφεδανὸν Clar. *Ruhnkenium*, qui recte docet *Homericam* esse glossam, non *Platonicam*. VILL.

5 Σχέτλιος. Od. M. 279. VILL.

6 Πράττοντα. Pro πράττοντα, fortasse legendum πάσχοντα, ut opponatur τῷ πράττοντα sequenti, quod de Jove dicitur. Scilicet Od. Γ. 161:

— Ζεὺς δ' οὔπω μήδετο νόστον,
Σχέτλιος. —

Et Il. B. 111:

Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ
Σχέτλιος. —

VILL.

1 Σχε-

ΣΧΕΤΡΙ'Η. [1] ἡ τῶν Φαιάκων χώρα ὅτως λεγομένη.

ΣΧΗ'ΣΕΙΣ. [2] προσέξεις.

ΣΧΕΘΕ'ΤΩ. [3] ἐπισχεθήτω.

ΣΧΗ'ΣΕΣΘΕ. [4] ἐπισχήσεσθε.

ΣΧΗ'ΣΟΥΣΙΝ. [5] ἐφέξουσιν.

ΣΧΟΙ'ΑΤΟ. [6] ἐπίσχοιεν ϗ παύσαιντο.

ΣΧΟ'ΜΕΝΟΣ ΠΕΡΙ` ΔΟΥΡΙ'. κα[7]ασχεθεὶς ἐπὶ τῷ δόρατι ϗ ἀντὶ τȣ̃ ὑπὲρ τȣ̃ δόρατος.

ΣΩ-

1 Σχερίη. Lege Σχερίη. Od Ζ. 8:

Εἷσεν δ' ἐν Σχερίῃ ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων. VILL.

2 Σχήσεις. Od. Λ. 70:

Νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα. VILL.

3 Σχεθέτω. Od. Θ. 542:

Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες VILL.

4 Σχήσεσθε. Il. Ν. 630:

Ἀλλά ποθι σχήσεσθε (καὶ ἐσσύμενοί περ) Ἄρηος. VILL.

5 Σχήσουσιν. Il. Λ. 819. ubi Scholia aliam habent lectionem σχήσουσιν.

6 Σχοίατο. Il. Β. 98. ubi recte Schol. interpretatur ἀπόσχοιντο, παύοιντο.

7 Καλασχεθείς. Similiter Hes. habet: Σχόμενος περὶ δουρί: κατασχεθεὶς ἢ συλληφθεὶς ὑπὸ τȣ̃ δόρατος; ubi haec annotat Jens. in Editione Clar. Alberti: Si Hes. hic ob oculos habuerit Hom. Il. Μ. 298. negligenter inspexit, & ineptam propositis hisce verbis explicationem applicuit. Vide, & confer, si tanti est. Revera legitur Il. Μ. 298:

Τὴν (scutum) ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων.

Hinc appareret Apollon. & Hes. male legisse:

Τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος περὶ δουρὶ τινάσσων.

VILL. Immo vero spectat & Apollonii & Hesychii Glossa ad Il. Ν. 570. ubi cum Adamas ab Antilocho inter pudenda & umbilicum vulneratur, addit Poëta:

Ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν. ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ Ἤσπαιρ', ὡς ὅτε βȣ̃ς &c.

Quod enim habent hic Codd. atque Edd. universae, & comparatione etiam Il. Μ. vs. h. interpretatus est Eustathius,

ΣΩ͂ΚΟΣ. ἐπίθετον Ἑρμοῦ.[1] καὶ ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, σῶκος, σωτήριος. ἔνιοι δὲ, σίωκος, ὁ ὠκέως σεσωσμένος. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. ὅθεν ἐριούνιος[2], ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τοῦτ' ἐστι ὠφελῶν.[3] οὐχ, ὡς οἱ νεώτεροι, χθόνιος, παρὰ τὴν ἔραν. λέγεται καὶ δι' ἄλλων κρατὺς[4] ἀργειφόντης, διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἐν τῷ ἀπαγγέλλειν. σῶκον οὖν συνωνύμως τὸ κρατὺς[5] καὶ Σοφοκλῆς εἰσάγει τὴν Ἠλέκτραν λέγουσαν·

> Μούνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ.
>
> Λύπης ἀντίῤῥοθον[6] ἄχθος,

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτι ἰσχύω.

ΣΩ͂-

ὁ δ' ἐσπόμενος περὶ οὐρεί: pro eo, nisi vehementer fallor. Veteres etiam legerunt, ὁ δὲ σχόμενος περὶ οὐρεί. Scholiastes certe reddit καταχεθεὶς, περιπαγεὶς τῷ δέρματι, quod convenit omnino participio σχόμενος: Ἐσπόμενος enim Il. μ. 298. recte redditur ἀκολουθήσας; Σχομένη vero Od. Λ. 278. explicatur per καταχεθεῖσα, qui locus fugit Interpretes Hesych. v. Σχομένη Apoll. R. in eandem sententiam dixit II. 833. - - - θοῷ περικάππεσεν οὐρεί.

1 Σῶκος. ἐπίθετ. Ἑρμοῦ. Apud Homerum Σῶκος, Mercurii Epitheton est. Il. Υ. 72. ubi vide Schol. & Eustath. p. 854. vs. 62. p. 1197. vs. 40. Etym. v Σῶκος.

2 Ἐριούνιος. Multis locis ab Homero dicitur Mercurius. Conf. Il. Υ. vs. l. Ω. 360. &c.

3 Ὠφελῶν. Legerem ὠφέλλων. V. II. L. Ὠφελῶν habent etiam Hesych. v. Ἐριούνιος; Etymol. p. 374. v. 21. Eustath. p. 1194. v. 39. p. 1579. v. 21. &c. Omnibus vel ὠφέλλων reddendum est, vel ὀφέλλων

4 Κρατύς. Il. Π. 181. Ω. 345. Od. Ε. 49. & 148. V. II. L.

5 Τὸ κρατύς. Malim τοῦ κρατύς

6 Ἀντίῤῥοθον. In Vulgatis Sophoclis Editionibus Electr. v. 119. melius legitur ἀντίῤῥοπον. Annota variantem, sed falsam, lectionem. Idem exemplum attulit Suidas, & Ety-

ΣΩ͂ΜΑ. ὁ Ἀρίσταρχος παρατετήρηκεν τὸ συνήθως [1] Ὁμήρῳ. καὶ σεσημείωται διπλῇ, ὅτι σῶμα Ὅμηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν·

Σῶμα [2] δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι. —

καὶ πάλιν· [3]

— Μεγάλῳ [4] ἐπὶ σώματι κύρσας.

— Δέμας δ' [5] ἤϊκτο γυναικὶ

Καλῇ τε μεγάλῃ τε. —

Etymol. Magnus, post *Philemonem MS.*, qui male habet ἀντίῤῥωπον. Vill.

1 Τὸ συνήθως. Praestiterit omnino τὸ σύνηθες.

2 Σῶμα. Il. X. 342. Vill.

3 Καὶ πάλιν. Hinc fortasse delerem τὸ πάλιν, quod ad praecedentem versum pertineret:

Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν. —

Vill.

4 Μεγάλῳ. Il. Γ. 23. Vill.

5 Δέμας. Od. N. 288. Quid hic δέμας habet commune cum σῶμα? credo aliquid omissum esse, scilicet: ἀλλὰ δέμας ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηται, ὡς Docet nunquam τὸ σῶμα, sed τὸ δέμας, dici de vivo corpore. Vill. Concinnius forte suppleveris, ὅτι δὲ δέμας ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ζῶντος. *Aristarchus* enim διπλῇ σεσημείωται, ὅτι σῶμα Ὅμηρος· &c. . . . Ὅτι δὲ δέμας &c.

ῥεῖν· οὕτως Ἀπίων. βέλτιον δὲ μεταφορικῶς τὸ ἐρρῆχθαι εἰρῆσθαι· ἐπεὶ πᾶν τὸ ῥησσόμενον ἐλαττοῦται πάντως.

ΣΥΓΧΕΥΑΙ. συγχέαι, [1] μεταφορικῶς.

ΣΥΝ ΚΕΝ ἌΡΑΞΕΝ. συνήραξεν ἄν·

Σύν κεν [2] ἄραξ' ἡμέων κεφαλάς. —

ΣΥΝΕΕΡΓΟΝ. συνεῖργον, συνεδεσμεύοντο. [3]

ΣΥΡΙΗ. ἡ λεγομένη νῦν Σύρος.

Νῆσός τῆς [4] Συρίη κικλήσκεται. —

ΣΥΡΙΓΓΟΣ. τοῦ κολεοῦ·

Ἐκ δ' [5] ἄρα σύριγγος πατρῷον [6] ἔγχος ἐρύσατο.

οἱ δὲ, τὸ ὄργανον·

Αὐ-

1 Συγχέαι. *Hes.* addit, συγκλέψαι. συντρίψαι. Respexerunt Od. Θ. 139:

"Ἄνδρα γε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.

VILL.

2 Σύν κεν. Od. I. 498. VILL.

3 Συνεδεσμεύοντο. Lege, συνδεδεμένον. Respicit enim Od. I. 427:

Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι.

Ubi *Schol.* habet συνέδεον. Et Od. M. 424:

Τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν.

VILL.

4 Νῆσός τῆς. Od. O. 402. Lege νῆσός τις. VILL.

5 Ἐκ δ'. Il. T. 387. VILL.

6 Πατρῷον. Levi discrimine apud *Homerum* legitur, πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Occurrit apud *Hes.* Συριγγος αὐλοῦ μουσικοῦ. ἢ τῆς δορατοθήκης τὸ εἶδος. Ob ultima verba male intellecta, συριγμὸς legendum conjiciebat *Bruno*. Sed Cl. *Alberti* lectorem remittit ad vocem Σύριγξ quam *Hes.* quoque interpretatur δορατοθήκη; unde nihil mutandum affirmat, quod verissimum est. Sed rationem potuisset addere, scilicet *Hesych.* respexisse versum Iliadis supra allatum, Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος, &c. VILL.

1 Αὐ-

Αὐλῶν συρίγγων. [1] —

ΣΥΝΩ'ΜΕΘΑ·

Ἀλλ' ἕπευ, [2] ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα. —

Ἀρίσαρχος, τὸ, συνώμεθα, συμβόλαια ποιησώμεθα καὶ συναλλάγματα. [3] ταῦτα γὰρ Ὅμηρος συνημοσύνας καλεῖ·

Ἕκτωρ, [4] μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε.

συμβόλαια μὲν, ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν· συνημοσύνας δὲ, ἀπὸ τοῦ συνιέναι.

ΣΦΩ'. ὑμεῖς οἱ δύο·

Αἴαντε, [5] σφὼ μέν κε σαώσετε. —

ΣΦΙ'Ν.

1 Αὐλῶν. Il. K. 13. Supra pro οἱ δ', mallem ὅτε δέ. VILL.

2 Ἀλλ' ἕπευ. Il. N. 381. VILL.

3 Συναλλάγματα. Sic habetur in *Manuscripto Codice*, at edidit Clar. *Alberti* ad *Hesych.* ut & legendum est, συναλλάγματα. Hic συνάλλαγμα peculiari significatione indicat matrimoniale pactum. Hoc unico exemplo illustratur *Hes.*, qui habet Συνάλλαγμα. σύναξις, ἢ Σαμικὸν συμβόλαιον. Optime γαμικὸν reposuit *Henricus Stephanus*. Sed alii ναυτικὸν vel νομικὸν praeponebant; hodie firmata *Hes.* lectio comprobatur autoritate *Apollonii*, qui hanc vocem hoc sensu rarissime obvia usurpavit. Idomeneus enim irridens Othryoneum, quem interfecerat, quique Cassandrae conjugium sibi promissum expectaverat, sic eum alloquitur versu 381:

> Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ
> συνώμεθα ποντοπόροισιν
> Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔ τοι
> ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν.

Quin & *Scholia Platonica* ἀνέκδοτα *Bibliothecae Regiae*, notata numero 1087., quae felicissimo Graecarum Litterarum statori, Clar. *Ruhnkenio*, cum aliis plurimis, mox debebit orbis eruditus, ad undecimum de Legibus librum, κηδεύματα, quod legitur Edit. Serrani p 926. B., explicant per συναλλάγματα. VILL.

4 Ἕκτωρ. Il X. 261. VILL. In Editionibus rectius est Ἕκτορ &c.

5 Αἴαντε. Il. N. 47. VILL.

1 Καὶ

ΣΦΩΪ́Ν. αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς·

Καὶ σφῶϊν [1] δὸς ἄγειν. —

ΣΦΕΙ´ΩΝ. αὐτῶν·

Ὤσαν [2] ἀπὸ σφείων. —

ΣΦΙ´ΣΙ. κατὰ μὲν τὸν ὀρθὸν τόνον, ἀπὸ τοῦ [3] ἐπὶ τρίτου·

Τὸν δὲ [4] δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί.

κατὰ δὲ ἔγκλισιν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῖς·

— Ἐπί [5] σφιν ἕρμα πόληος.

ΣΦΩ´Ϊ. ἡμεῖς [6] οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο. τὸ μὲν οὖν πρότερον·

Σφῶϊ [7] μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν. —

τὸ

1 Καὶ σφῶϊν. Il. Α. 338. Vill.

2 Ὦσαν. Il. Δ. 535. Vill.

3 Ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τρίτου. Legendum puto ἀπὸ τοῦ σφεῖς, (seu σφιν,) ἐπὶ τρίτου προσώπου. Vill.

4 Τὸν δέ. Il Ψ. 703. Vill.

5 Ἐπί. Lege ἐπεί. Il. Π. 549. In Hom. σφισι pro σφιν. Etym. p. 498. Ἰστέον ὅτι τὸ καὶ σφιν οὐκ ἔστι ἀπὸ τοῦ σφίσιν βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφίν ἐγένετο καὶ σφιν. καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε πάθος, καὶ ἐγένετο καὶ σφισιν. Vill. In Homero non omnes legerunt σφισιν, sed nonnulli praetulerunt, quod habet Apollon., σφιν.

6 Ἡμεῖς. Lege ὑμεῖς οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο. καὶ σφῶϊν, ὑμῶν τῶν δυοῖν. Nam in priori exemplo Σφῶϊ cum ἰόντας conjunctum, est in accusativo; at in posteriori Σφῶϊν cum ἀπὸ constructum, est in genitivo. Vill. Immo vero Il. Δ. 341. σφῶϊ ponitur pro Ὑμῖν τοῖν δυοῖν. Alterius usus, pro Ὑμᾶς τοὺς δύο, exemplum excidisse ex Apollonio videtur, post verba τὸ μὲν πρότερον, repetendum forte ex Il. Δ. 286.

Σφῶϊ μὲν, οὐ γάρ ἔοικ', ὀτρυνέμεν οὔτι κελεύω.

Loco denique ex Od. Π. 171. — οὐ δ' ἐγὼ &c. nova praeponenda videtur Glossa. Σφῶϊν. ὑμῶν τοῖν δυοῖν.

7 Σφῶϊ. Il. Δ. 341. In Homero σφῶϊν.

1 οὐδ'

τὸ δὲ δεύτερον·

— Οὐδ᾽ [1] ἐγὼ αὐτὴ

Δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν [2] ἔσομαι. —

ΣΦΕ´ΑΣ. [3] κατὰ ἔγκλισιν, ἀντὶ τῦ αὐτὺς.

ΣΦΩ͂Ε. [4] αὐτὺς, δυϊκῶς.

ΣΦΑ´Σ. τὰς αὐτῶν·

Σφὰς γὰρ [5] παρθέμενοι. —

ΣΦΟΥ´Σ. [6] τὺς ἑαυτῶν.

ΣΦΕΤΕ´ΡΗΣΙ. [7] ταῖς ἑαυτῶν.

ΣΦΕ´ΛΑΣ. [8] ὑποπόδιον.

ΣΦΑΡΑΓΕΥ͂ΝΤΟ. [9] ὁ μὲν Ἀπίων, ἐψόφυν. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος βέλτιον, κατεπονῦντο. [10] καὶ τό·

Οὐδ᾽ ἄρ᾽ [11] ἀποσφάραγον [12] μελίη τάμε χαλκοβάρεια,

ἐν

1 Οὐδ᾽ ἐγώ. Od. Π 171.

2 Σφῶϊν. Supra alio sensu, Σφῶϊν, αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς. Vide *Etymol* VILL.

3 Σφέας. Il Β 96:

— Ἐννέα δέ σφεας
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον. —

VILL.

4 Σφῶε Il. Α. 8:

Τίς τ᾽ ἄρ σφῶε Θεῶν ἔριδι
ξυνέηκε μάχεσθαι;

VILL.

5 Σφὰς γάρ. Od. Β 237:

Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς. —

VILL.

6 Σφὺς. Il. Δ 302.

7 Σφετέρησι. Il. Δ 409. &c.

8 Σφέλας Od. Σ. 393.

9 Σφαραγεῦντο O. I 390:

Πάντα δέ οἱ βλέφαρ᾽ ἀμφὶ
καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ.
Γλήνης καιομένης σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.

VILL

10 Κατεπονῦντο. Post κατεπονῦντο, inchoandum puto alium articulum, cujus caput confusione librarii omissum erat, & legendum: Σφάραγος, βρόγχος, τράχηλος, λαιμός. ut habet *Hel.* VILL

11 Οὐδ᾽ ἄρ᾽. Il. Χ. 328. VILL.

12 Ἀποσφάραγον. Male ἀποσφάραγον legitur in *Codice MS.*

ἐν συναλοιφῇ εἴρηται ἀσφάραγον, ὁ σφάραγον. καὶ ἔστιν ἀσφάραγος, φάρυγξ, δι' ἧς τὸ φωνητικὸν[1] ἀνέρχεται. ἐπιφέρει οὖν·

Ὄφρα τί[2] μιν προτιόπτοι ἀμειβόμενος. —

ΣΦΕΔΑΝΟ'Ν. ὁ μὲν Ἀπίων, σκληρόν. ἔτι δὲ[3] μᾶλλον, ἐπιτεταγμένον.[4]

ΣΧΕ'ΤΛΙΟΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, τάλας, ἄγνωμον, χαλεπός· ἀπὸ τοῦ σχέσιν πλῆσαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπισχετικῶς ἐν τῷ δηλοῦσθαι ὑπάρχειν. ῥητέον δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ·

Σχέτλιος[5] εἰς Ὀδυσεῦ, —

δυνατὸν ἀκούειν οὕτως, ὑπομνηστικὸν καὶ σχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα.[6] ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς οὐ δυνατὸν οὕτως ἀκούειν, ἀλλὰ τὸν σχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα.

ΣΧΕΙ-

Nam *Apollon.* ἐν συναλοιφῇ scripsit ἀπ' ἀσφάραγον pro ἀπὸ σφάραγον. VILL.

1 Φωνητικόν. Male edidit *Alberti* φωνητόν. *Suidas*: Σφάραγον ὁ Ἀππίων (sic) φάρυγγα. ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν γινομένου ψόφου Consonat *Etymologus Magnus*. VILL.

2 Ὄφρα τι. Il. Χ. 329. VILL.

3 Ἔτι δέ. Mallem ἔτι δέ. VILL.

4 Ἐπιτεταγμένον. Optime Clar. *Alberti* emendavit ἐπιτεταμένον. Legitur Il. Π. 372:

Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

Vide ad *Tim.* in v. σφοδρόν Clar. *Ruhnkenium*, qui recte docet *Homericam* esse glossam, non *Platonicam*. VILL.

5 Σχέτλιος. Od. Μ. 279. VILL.

6 Πράττοντα. Pro πράττοντα, fortasse legendum πάσχοντα, ut opponatur τῷ πράττοντα sequenti, quod de Jove dicitur. Scilicet Od. Γ. 161:

— Ζεὺς δ' οὔπω μήδετο νόστον,
Σχέτλιος. —

Et Il. Β. 111:

Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ
Σχέτλιος. —

VILL.

1 Σχει-

ΣΧΕΡΙ'Η. [1] ἡ τῶν Φαιάκων χώρα ὕτως λεγομένη.

ΣΧΗ'ΣΕΙΣ. [2] περιέξεις.

ΣΧΕΘΕ'ΤΩ. [3] ἐπισχεθήτω.

ΣΧΗ'ΣΕΣΘΕ. [4] ἐπισχήσεσθε.

ΣΧΗ'ΣΟΥΣΙΝ. [5] ἐφέξουσιν.

ΣΧΟΙ'ΑΤΟ. [6] ἐπίσχοιεν, παύσαιντο.

ΣΧΟ'ΜΕΝΟΣ ΠΕΡΙ` ΔΟΥΡΙ'. κατασχεθεὶς [7] ἐπὶ τῷ δόρατι, ἀντὶ τῦ, ὑπὲρ τῦ δόρατος.

ΣΩ-

1 Σχηρίη. Lege Σχερίη. Od Ζ. 8:

Εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων. VILL.

2 Σχήσεις. Od. Λ. 70:

Νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα. VILL.

3 Σχεθέτω. Od. Θ. 542:

Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες VILL.

4 Σχήσεσθε. Il. Ν. 630:

Ἀλλά ποθι σχήσεσθε (καὶ ἐσσύμενοί περ) ἄρηος. VILL.

5 Σχήσουσιν. Il. Λ. 819. ubi Scholia aliam habent lectionem σχήσουσι.

6 Σχοίατο. Il. Β. 98. ubi recte Schol. interpretatur ἀπόσχοιντο, παύοιντο.

7 Καταχεθείς. Similiter Hes. habet: Σχόμενος περὶ δουρί: κατασχεθεὶς ἢ συλληφθεὶς ὑπὸ τῦ δόρατος: ubi haec annotat Jens. in Editione Clar. Alberti: Si Hes. hic ob oculos habuerit Hom. Il. Μ. 298. negligenter inspexit, & inceptam propositis hisce verbis explicationem applicuit. Vide; & confer, si tanti est. Revera legitur Il. Μ. 298:

Τὴν (scutum) ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων.

Hinc appareret Apollon. & Hes. male legisse:

Τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος περὶ δουρὶ τινάσσων.

VILL. Immo vero spectat & Apollonii & Hesychii Glossa ad Il. Ν. 570. ubi cum Adamas ab Antilocho inter pudenda & umbilicum vulneratur, addit Poëta:

Ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν. ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ Ἤσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς &c.

Quod enim habent hic Codd. atque Edd. universae, & comparatione etiam Il. Μ. vs. l. interpretatus est Eustathius,

ΣΩ͂ΚΟΣ. ἐπίθετον Ἑρμȣ͂. [1] καὶ ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδί- δωσι, σῶκος, σωσίοικος. ἔνιοι δὲ, σίωκος, ὁ ὠκέως σεσȣμένος. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. ὅθεν ἐριȣ- νιος [2], ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τȣτ᾽ ἔστι ὠφελῶν. [3] ȣ̓χ, ὡς οἱ νεώτεροι, χθόνιος, παρὰ τὴν ἔραν. λέ- γεται καὶ δι᾽ ἄλλων κρατὺς [4] ἀργειφόντης, διὰ τ̃ ἰσχὺν τὴν ἐν τῷ ἀπαγγέλλειν. σῶκον ȣ̓ν συνωνύμως τὸ κρατὺς [5] καὶ Σοφοκλῆς εἰσάγει τὴν Ἠλέκτραν λέ- γȣσαν·

Μȣ́νη γὰρ ἄγειν ȣ̓κ ἔτι σωκῶ.

Λύπης ἀντίῤῥοπον [6] ἄχθος,

ἀντὶ τȣ͂, ȣ̓κ ἔτι ἰσχύω.

ΣΩ-

ȣ̔ δ᾽ ἐσπόμενος περὶ ὄυρί: pro eo, nisi vehementer fallor, Veteres etiam legerunt, ὁ δὲ σχόμενος περὶ ὄυρί. *Scholiastes* certe reddit καταισχυθεὶς, περι- παρεὶς τῷ δόρατι, quod con- venit omnino participio σχό- μενος: Ἐσπόμενος enim *Il.* Μ. 298. recte redditur ἀκολȣθή- σας; Σχομένη vero *Od.* Λ. 278. explicatur per κατασχεθεῖσα, qui locus fugit Interpretes *He- sych.* v. Σχομένη *Apoll. R.* in eandem sententiam dixit II. 833. - - - θεῷ περικάππεσε ὄυρί.

1 Σῶκος. ἐπίθετ. Ἑρμȣ͂. A- pud *Homerum* Σῶκος, Mer- curii Epitheton est. *Il.* Υ. 72. ubi vide *Schol.* & *Eustath.* *p.* 854. *vs.* 62. *p.* 1197. *vs.* 40. *Etym.* v Σῶκος.

2 Ἐριȣ́νιος. Multis locis ab Homero dicitur Mercurius. Conf. *Il.* Υ. *vs.* *l.* Ω. 360. &c.

3 Ὠφελῶν. Legerem ὀφέλ- λων. V I L L. Ὠφελῶν habent etiam *Hesych.* v. Ἐριȣ́νιος *E- tymol.* *p.* 374. *v.* 21. *Eu- stath.* *p.* 1194. *v* 39. *p.* 1599. *v.* 21. &c. Omnibus vel ὀ- φέλλων reddendum est, vel ὀφελῶν

4 Κρατύς. Il. Π. 181. Ω. 345. Od. Ε. 49. & 148. V I L L.

5 Τὸ κρατὺς. Malim τῷ κρατύς.

6 Ἀντίῤῥοπον. In Vulgatis *Sophoclis* Editionibus *Electr.* *v.* 119. melius legitur ἀντίῤ- ῥοπον. Annota variantem, sed falsam, lectionem. Idem exemplum attulit *Suidas*, & *Ety-*

ΣΩ͂ΜΑ. ὁ Ἀρίσταρχος παρατετήρηκεν τὸ συνήθως [1] Ὁμήρῳ. καὶ σεσημείωται διπλῆ, ὅτι σῶμα Ὅμηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν·

Σῶμα [2] δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι. —

καὶ πάλιν· [3]

— Μεγάλῳ [4] ἐπὶ σώματι κύρσας.

— Δέμας δ' [5] ἤϊκτο γυναικὶ

Καλῇ τε μεγάλῃ τε. —

Etymol. Magnus, post *Philemonem MS.*, qui male habet ἀντίῤῥωπον. VILL.

1 Τὸ συνήθως. Praestiterit omnino τὸ σύνηθες.

2 Σῶμα. Il. X. 342. VILL.

3 Καὶ πάλιν. Hinc fortasse delerem τὸ πάλιν, quod ad praecedentem versum pertineret:

Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν. —

VILL.

4 Μεγάλῳ. Il. Γ. 23. VILL.

5 Δέμας. Od. N. 288. Quid hic δέμας habet commune cum σῶμα? credo aliquid omissum esse, scilicet: ἀλλὰ δέμας ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηται, ὡς Docet nunquam τὸ σῶμα, sed τὸ δέμας, dici de vivo corpore. VILL. Concinnius forte suppleveris, ὅτι δὲ δέμας ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ζῶντος. *Aristarchus* enim διπλῇ σεσημείωται, ὅτι σῶμα Ὅμηρος· &c. . . . Ὅτι δὲ δέμας &c.

Τ.

ΤΑ'. ταῦτα, [1] ἀναφορικῶς.

ΤΑΛΑ'ΦΡΟΝΑ. [2] τὸ μὲν σύνεγγυς, τλητικὸν κατὰ φρένας.

ΤΑΛΑΥ'ΡΙΝΟΝ. [3] τολμηρόν. παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ τλῆναι. καὶ οὐκ ἔγκειται ὁ ῥινὸς, ὡς οὐδὲ ἐν τῷ κελαινεφὲς, [4] τὸ νέφος.

ΤΑ'ΛΑΡΟΙ. κάλαθοι. καὶ ἐπὶ διαφόρων σκευῶν. ἐπὶ μὲν τοῦ τῶν ἐρίων·

— Τάλαρον [5] δ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν,
Ἀργύρεον. —

ἐπὶ

1 Ταῦτα. Post ταῦτα, omissum puto, ἅτινα αὐτά, quae verba habet *Hesychius*. Vill. Τὰ & pro demonstrativo ταῦτα poni, & pro relativo ἃ, vel ex *Seberi* indice est pervulgatum.

2 Ταλάφρονα. Il. N. 300. ubi v *Schol.* & *Hesych.*

3 Ταλαύρινον. *Il.* E. 289.

4 Κελαινεφές. Sic in κελαινόν, docuit τὸ κελαινεφὲς esse *derivativum* nomen, non vero *compositum*, ut vulgo putatur. Haec sunt ejus verba p. 391: Κελαινόν μέλαν .... τὸ δὲ κελαινεφὲς παραγώγως ἐστὶ τούτου. Et infra in ταινύηκες habet p. . ἐπὶ μὲν οὖν. (Il. E, 412.)

— Κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, —

σύνθετον ἀποδεδώκαμεν τὸ ὄνομα. ἐπὶ δὲ τοῦ·

— Κελαινεφὲς αἷμα,

παραγωγόν.

Vill.

5 Τάλαρον. Od. Δ. 131. Vill.

5 Πλεκ-

ἐπὶ ᾗ τῶν τυροποιϊκῶν·

Πλεκτοῖσι [1] ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε.

ἐπὶ δὲ τῶν τρυγητικῶν·

Πλεκτοῖς [2] ἐν ταλάροισι φέρον [3] μελιηδέα καρπόν.

ΤΑΛΑΠΕΙ´ΡΙΟΣ. ἤτοι τλητικῶς [4] κατὰ τὴν πεῖραν, ἢ τηλόθεν διαπεπειραμένος.

ΤΑΛΑ´ΣΣΑΙ. [5] ὑπομεῖναι.

ΤΑ´ΛΑΝΤΑ. ἐπὶ μὲν τῶν ζυγῶν·

Ἀλλ' ἔχον [6] ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις. —

ἐπὶ δὲ τῶν ἰσαμμένων· [7]

Χρυσοῦ [8] δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα.

ΤΑΝΙ´ΦΥΛΛΟΣ. [9] τεταμένα φύλλα ἔχουσα, οἷον μακρόφυλλος.

1 Πλεκτοῖσι. Od. I. 247. Apud *Homer.* legitur, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι. Quod & in hisce *Apollonii* describendis secutus est Clar. *Alberti* ad *Hes. h. v.* VILL.

2 Πλεκτοῖς. Il Σ 568. VILL.

3 Φέρον. *Hes.* qui eumdem quoque versum laudat, male legit, φέρων. Sic quoque ex *Apollonio* in suo Specimine immerito protulit *Montfaucon*, sed ibidem in hoc nostro Codice aperte legitur φέρον. VILL.

4 Τλητικῶς. Lege τλητικός. Od. Η. 24:

Καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω
Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. — VILL.

5 Ταλάσσαι. ταλάσσῃ. Occurrit Il. Ο. 164 Ταλάσσῃς Il. Ν. 829 ubi V. *Schol.*

6 Ἀλλ' ἔχον. Il. Μ. 433. Male in Codice Manuscripto ἔχειν. VILL. Haud scio an, qui locum ipsum *Homeri* diligenter inspexerit, ferri posse censeat ἔχειν, scilicet πρᾶγμα, vel μάχη: *ita se habebat rés vel pugna, uti* &c.

7 Ἰσαμμένων Vide *Etymol.* in Τάλαντον. VILL.

8 Χρυσοῦ Il. Τ. 247 VILL.

9 Τανίφυλλος. Sic quoque habet *Hes.* At τανύφυλλος legitur Od. Ν. 102:

Αὐ-

ΣΦΩΪ́Ν. αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς·

Καὶ σφῶϊν [1] δὸς ἄγειν. —

ΣΦΕΊΩΝ. αὐτῶν·

Ὦσαν [2] ἀπὸ σφείων. —

ΣΦΙ'ΣΙ. κατὰ μὲν τὸν ὀρθὸν τόνον, ἀπὸ τοῦ [3] ἐπὶ τρίτον·

Τὸν δὲ [4] δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί.

κατὰ δὲ ἔγκλισιν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῖς·

— Ἐπί [5] σφιν ἔρμα πόληος.

ΣΦΩ͂Ϊ. ἡμεῖς [6] οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο. τὸ μὲν οὖν πρότερον·

Σφῶϊ [7] μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν. —

τὸ

1 Καὶ σφῶϊν. Il. Α. 338. VILL.

2 Ὦσαν. Il. Δ. 535. VILL.

3 Ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τρίτον. Legendum puto ἀπὸ τοῦ σφεῖς, (seu σφιν,) ἐπὶ τρίτου προσώπου. VILL.

4 Τὸν δὲ. Il Ψ. 703. VILL.

5 Ἐπί. Lege ἐπεί. Il. Π. 549. In *Hom.* σφισι pro σφιν. *Etym.* p. 498. Ἰστέον ὅτι τὸ καὶ σφιν οὐκ ἔστι ἀπὸ τοῦ σφίσιν βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφίν ἐγένετο καί σφιν. καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε πάθος, καὶ ἐγένετο καί σφισιν. VILL. In *Homero* non omnes legerunt σφισιν, sed nonnulli praetulerunt, quod habet *Apollon.*, σφιν.

6 Ἡμεῖς. Lege ὑμεῖς οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο. καὶ σφῶϊν, ὑμῶν τῶν δυοῖν. Nam in priori exemplo Σφῶϊ cum ἰόντας conjunctum, est in *accusativo*; at in posteriori Σφῶϊν cum ἀπὸ constructum, est *in genitivo*. VILL. Immo vero *Il.* Δ. 341. σφῶϊ ponitur pro Ὑμῖν τοῖν δυοῖν. Alterius usus, pro Ὑμᾶς τοὺς δύο, exemplum excidisse ex *Apollonio* videtur, post verba τὸ δὲ δεύτερον, repetendum forte ex Il. Δ. 286.

Σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικ',
ὀτρυνέμεν οὔτι κελεύω.

Loco denique ex *Od.* Π. 171. — οὐ δ' ἐγὼ &c. nova praeponenda videtur Glossa. Σφῶϊν. ὑμῶν τοῖν δυοῖν.

7 Σφῶϊ. Il. Δ. 341. In *Homero* σφῶϊν.

I Οὐ

τὸ δὲ δεύτερον·

—— Οὐδ' [1] ἐγὼ αὐτὴ

Δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν [2] ἔσομαι. ——

ΣΦΕ'ΑΣ. [3] κατὰ ἔγκλισιν, ἀντὶ τῦ αὐτῦς.

ΣΦΩ͂Ε. [4] αὐτῦς, δυϊκῶς.

ΣΦΑ'Σ. τὰς αὐτῶν·

Σφὰς γὰρ [5] παρθέμενοι. ——

ΣΦΟΥ'Σ. [6] τῦς ἑαυτῶν.

ΣΦΕΤΕ'ΡΗΣΙ. [7] ταῖς ἑαυτῶν.

ΣΦΕ'ΛΑΣ. [8] ὑποπόδιον.

ΣΦΑΡΑΓΕΥ͂ΝΤΟ. [9] ὁ μὲν Ἀπίων, ἐψόφυν. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος βέλτιον, κατεπονῦντο. [10] καὶ τό·

Οὐδ' ἄρ' [11] ἀποσφάραγον [12] μελίη τάμε χαλκοβάρεια,

ἐν

1 Οὐδ' ἐγώ. Od. Π 171.

2 Σφῶϊν. Supra alio sensu, Σφῶϊν, αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς. Vide *Etymol* VILL.

3 Σφέας. Il Β 96:

— Ἐννέα δέ σφεας
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον. —

VILL.

4 Σφῶε Il Α. 8:

Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι
ξυνέηκε μάχεσθαι;

VILL.

5 Σφὰς γάρ. Od. Β 237:
Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς.—
VILL.

6 Σφῦς. Il. Α 302.

7 Σφετέρῃσι. Il. Δ 409. &c.

8 Σφέλας Od. Σ. 393.

9 Σφαραγεῦντο Od. Ι 390:

Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ
καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ.
Γλήνης καιομένης σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.

VILL

10 Κατεπονῦντο. Post κατεπονῦντο, inchoandum puto alium articulum, cujus caput confusione librarii omissum erat, & legendum: Σφάραγος. βρόγχος, τράχηλος, λαιμός. ut habet *Hes.* VILL

11 Οὐδ' ἄρ'. Il. Χ. 328. VILL.

12 Ἀποσφάραγον. Male ἀποσφάραγον legitur in *Codice MS.*

Rr Nam

ἐν συναλοιφῇ εἴρηται ἀσφάραγον, οὐ σφάραγον. καὶ ἔστιν ἀσφάραγος, φάρυγξ, δι' οὗ τὸ φωνητικὸν[1] ἀνέρχεται. ἐπιφέρει οὖν·

Ὄφρα τί[2] μιν προτιείποι ἀμειβόμενος. ——

ΣΦΕΔΑΝΟ´Ν. ὁ μὲν Ἀπίων, σκληρόν. ἔτι δὲ[3] μᾶλλον, ἐπιτεταγμένον.[4]

ΣΧΕ´ΤΛΙΟΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, τάλας, ἀγνώμων, χαλεπός· ἀπὸ τοῦ σχέδην τλῆναι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπισχετικῶς ἐν τῷ δηλοῦσθαι ὑπάρχειν. ῥητέον δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ·

Σχέτλιος[5] εἰς Ὀδυσεῦ, ——

δυνατὸν ἀκούειν οὕτως, ὑπομονητικὸν καὶ σχετλιασμοῦ ἄξια πρέττοντα.[6] ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς οὐ δυνατὸν οὕτως ἀκούειν, ἀλλὰ τὸν σχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα.

ΣΧΕΙ-

Nam *Apollon.* ἐν συναλοιφῇ scripsit ἀπ' ἀσφάραγον pro ἀπὸ σφάραγον. Vill.

1 Φωνητικόν. Male edidit *Alberti* φωνητόν. *Suidas*: Σφάραγον ὁ Ἀππίων (sic) φάρυγγα. ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν γινομένου ψόφου Consonat *Etymologus Magnus*. Vill.

2 Ὄφρα τι. Il. Χ. 329. Vill.

3 Ἔτι δέ. Mallem ἔστι δέ. Vill.

4 Ἐπιτεταγμένον. Optime Clar. *Alberti* emendavit ἐπιτεταμένον. Legitur Il. Π. 372:

Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

Vide ad *Tim.* in v. σφεδανὸν Clar. *Rubnkenium*, qui recte docet *Homericam* esse glossam, non *Platonicam*. Vill.

5 Σχέτλιος. Od. Μ. 279. Vill

6 Πρέττοντα. Pro πρέττοντα, fortasse legendum πάσχοντα, ut opponatur τῷ πρέττοντα sequenti, quod de Jove dicitur. Scilicet Od. Γ. 161:

— Ζεὺς δ' οὔπω μήδετο νόστον,
Σχέτλιος. —

Et Il. Β. 111:

Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ
Σχέτλιος. —

Vill.

1 Σχε-

ΣΧΕΙΡΙ'Η. [1] ἡ τῶν Φαιάκων χώρα οὕτως λεγομένη.

ΣΧΗ'ΣΕΙΣ. [2] περιέξεις.

ΣΧΕΘΕ'ΤΩ. [3] ἐπισχεθήτω.

ΣΧΗ'ΣΕΣΘΕ. [4] ἐπισχήσεσθε.

ΣΧΗ'ΣΟΥΣΙΝ. [5] ἐφέξουσιν.

ΣΧΟΙ'ΑΤΟ. [6] ἐπίσχοιεν, παύσαιντο.

ΣΧΟ'ΜΕΝΟΣ ΠΕΡΙ' ΔΟΥΡΙ'. καταχεθεὶς [7] ἐπὶ τῷ δόρατι, ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τοῦ δόρατος.

ΣΩ-

1 Σχηρίη. Lege Σχερίη. Od Ζ. 8:

Εἷσεν δ' ἐν Σχερίῃ ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων. VILL.

2 Σχήσεις. Od. Λ. 70:

Νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα. VILL.

3 Σχεθέτω. Od. Θ. 542:

Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες VILL.

4 Σχήσεσθε. Il. Ν. 630:

Ἀλλά ποθι σχήσεσθε (καὶ ἐσσύμενοί περ) Ἄρηος. VILL.

5 Σχήσουσιν. Il. Λ. 819. ubi *Scholia* aliam habent lectionem σχήσωσιν.

6 Σχοίατο. Il. Β. 98. ubi recte *Schol.* interpretatur ἀπόσχοιντο, παύοιντο.

7 Καταχεθείς. Similiter *Hes.* habet: Σχόμενος περὶ δουρί: καταχεθεὶς ἢ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος; ubi haec annotat *Jens.* in Editione Clar. *Alberti*: *Si Hes. hic ob oculos habuerit Hom.* Il. Μ. 298. *negligenter inspexit, & ineptam propositis hisce verbis explicationem applicuit. Vide; & confer, si tanti est.* Revera legitur Il. Μ. 298:

Τὸν (scutum) ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων.

Hinc appareret *Apollon.* & *Hes.* male legisse:

Τὸν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος περὶ δουρὶ τινάσσων.

VILL. Immo vero spectat & *Apollonii* & *Hesychii* Glossa ad Il. Ν. 570. ubi cum Acamas ab Antilocho inter pudenda & umbilicum vulneratur, addit Poëta:

Ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν. ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ
Ἤσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς &c.

Quod enim habent hic *Codd.* atque *Edd.* universae, & comparatione etiam *Il.* Μ. *vs.* h. interpretatus est *Eustathius*,

ΣΩ͂ΚΟΣ. ἐπίθετον Ἑρμοῦ.[1] καὶ ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, σῶκος, σωσίοικος. ἔνιοι δὲ, σίωκος, ὁ ὠκέως σοούμενος. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. ὅθεν ἐριούνιος[2], ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τοῦτ' ἔστιν ὠφελῶν.[3] οὐχ, ὡς οἱ νεώτεροι, χθόνιος, παρὰ τὴν ἔραν. λέγεται καὶ δι' ἄλλων κρατὺς[4] ἀργειφόντης, διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἐν τῷ ἀπαγγέλλειν. σῶκον οὖν συνωνύμως τὸ κρατὺς[5] καὶ Σοφοκλῆς εἰσάγει τὴν Ἠλέκτραν λέγουσαν·

Μούνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ.

Λύπης ἀντίῤῥοθον[6] ἄχθος,

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτι ἰσχύω.

ΣΩ-

¶ δ' ἰσπόμενος περὶ δουρί: pro eo, nisi vehementer fallor, Veteres etiam legerunt, ὁ δὲ σχόμενος περὶ δουρί. *Scholiastes* certe reddit καταισχεθεὶς, περιπαρεὶς τῷ δόρατι, quod convenit omnino participio σχόμενος: Ἑσπόμενος enim *Il.* Μ. 298. recte redditur ἀκολουθήσας; Σχομένη vero Od. Λ. 278. explicatur per καταχεθεῖσα, qui locus fugit Interpretes *Hesych.* v. Σχομένη *Apoll. R.* in eandem sententiam dixit Il. 833. - - - θοῷ περικάππεσε δουρί.

1 Σῶκος. ἐπίθετ. Ἑρμοῦ. Apud *Homerum* Σῶκος, Mercurii Epitheton est. *Il.* Υ. 72. ubi vide *Schol.* & *Eustath.* *p.* 854. *vs.* 62. *p.* 1197. *vs.* 42. *Etym.* v Σῶκος.

2 Ἐριούνιος. Multis locis ab Homero dicitur Mercurius. Conf. *Il.* Υ. *vs.* *l.* Ω. 360. &c.

3 Ὠφελῶν. Legerem ὀφέλλων. Vill. Ὠφελῶν habent etiam *Hesych.* v. Ἐριούνης *Etymol.* *p.* 374. *v.* 21. *Eustath.* *p.* 1194. *v.* 39. *p.* 1599. *v.* 21. &c. Omnibus vel ὀφέλλων reddendum est, vel ὠφελῶν

4 Κρατύς. Il. Π. 181. Ω. 345. Od. Ε. 49. & 148. Vill.

5 Τὸ κρατὺς. Malim τῷ κρατύς.

6 Ἀντίῤῥοθον. In Vulgatis *Sophoclis* Editionibus *Electr.* *v.* 119. melius legitur ἀντίῤῥοπον. Annota variantem, sed falsam, lectionem. Idem exemplum attulit *Suidas*, & *Ety-*

ΣΩ͂ΜΑ. ὁ Ἀρίσταρχος παρατετήρηκεν τὸ συνήθως [1] Ὁμήρῳ. καὶ σεσημείωται διπλῇ, ὅτι σῶμα Ὅμηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν·

Σῶμα [2] δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι. —

καὶ πάλιν· [3]

— Μεγάλῳ [4] ἐπὶ σώματι κύρσας.

— Δέμας δ' [5] ἤϊκτο γυναικὶ

Καλῇ τε μεγάλῃ τε. —

Etymol. Magnus, post *Philemonem MS.*, qui male habet ἀντίῤῥητον. VILL.

1 Τὸ συνήθως. Praestiterit omnino τὸ σύνηθες.

2 Σῶμα. Il. X. 342. VILL.

3 Καὶ πάλιν. Hinc fortasse delerem τὸ πάλιν, quod ad praecedentem versum pertineret:

Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν. —

VILL.

4 Μεγάλῳ. Il. Γ. 23. VILL.

5 Δέμας. Od. N. 288. Quid hic δέμας habet commune cum σῶμα? credo aliquid omissum esse, scilicet: ἀλλὰ δέμας ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηται, ὡς Docet nunquam τὸ σῶμα, sed τὸ δέμας, dici de vivo corpore. VILL. Concinnius forte suppleveris, ὅτι δὲ δέμας ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ζῶντος. *Aristarchus* enim διπλῇ σεσημείωται, ὅτι σῶμα Ὅμηρος· &c. . . . Ὅτι δὲ δέμας &c.

T.

ΤΑ'. ταῦτα, [1] ἀναφορικῶς.

ΤΑΛΑ'ΦΡΟΝΑ. [2] τὸ μὲν σύνεγγυς, τλητικὸν κατὰ φρένας.

ΤΑΛΑΥ'ΡΙΝΟΝ. [3] τολμηρόν. παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ τλῆναι. καὶ οὐκ ἔγκειται ὁ ῥινὸς, ὡς οὐδὲ ἐν τῷ κελαινεφὲς, [4] τὸ νέφος.

ΤΑ'ΛΑΡΟΙ. κάλαθοι, καὶ ἐπὶ διαφόρων σκευῶν, ἐπὶ μὲν τοῦ τῶν ἐρίων·

— Τάλαρον [5] δ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν,

Ἀργύρεον. —

ἐπὶ

1 Ταῦτα. Post ταῦτα, omissum puto, ἅτινα αὐτὰ, quae verba habet *Hesychius*. Vill. Τὰ & pro demonstrativo ταῦτα poni, & pro relativo ἃ, vel ex *Seberi* indice est pervulgatum.

2 Ταλάφρονα. Il. N. 300. ubi v *Schol.* & *Hesych.*

3 Ταλαύρινον. *Il.* E. 289.

4 Κελαινεφές Sic in κελαινὸν, docuit τὸ κελαινεφὲς esse *derivativum* nomen, non vero *compositum*, ut vulgo putatur. Haec sunt ejus verba p. 391: Κελαινόν μέλαν .... τὸ δὲ κελαινεφὲς παραγώγως ἴσον τούτῳ. Et infra in ταινύηκες habet p. . ἐπὶ μὲν τοῦ. (Il. E, 412.)

— Κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, —

σύνθετον ἀποδεδώκαμεν τὸ ὄνομα. ἐπὶ δὲ τοῦ·

— Κελαινεφὲς αἷμα, παραγωγόν.

Vill.

5 Τάλαρον. Od. Δ. 131. Vill.

§ Πλεκ-

ἐπὶ δὲ τῶν τυροποιϊκῶν·

Πλεκτοῖσι [1] ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε.

ἐπὶ δὲ τῶν τρυγητικῶν·

Πλεκτοῖς [2] ἐν ταλάροισι φέρον [3] μελιηδέα καρπόν.

ΤΑΛΑΠΕΙ'ΡΙΟΣ. ἤτοι τληπτικῶς [4] κατὰ τὴν πεῖραν, ἢ τηλόθεν διαπεπειραμένος.

ΤΑΛΑ'ΣΣΑΙ. [5] ὑπομεῖναι.

ΤΑ'ΛΑΝΤΑ. ἐπὶ μὲν τῶν ζυγῶν·

Ἀλλ' ἔχον [6] ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις. —

ἐπὶ δὲ τῶν ἰσαμένων· [7]

Χρυσοῦ [8] δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα.

ΤΑΝΙ'ΦΥΛΛΟΣ. [9] τεταμένα φύλλα ἔχουσα, οἷον μακρόφυλλος.

ΤΛ-

1 Πλεκτοῖσι. Od. I. 247. Apud *Homer*. legitur, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι. Quod & in hisce *Apollonii* describendis secutus est Clar. *Alberti* ad *Hes*. *h*. *v*. VILL.

2 Πλεκτοῖς. Il Σ 568. VILL.

3 Φέρον. *Hes*. qui cumdem quoque versum laudat, male legit, φέρων. Sic quoque ex *Apollonio* in suo Specimine immerito protulit *Montfaucon*, sed ibidem in hoc nostro Codice aperte legitur φέρον. VILL.

4 Τλητικῶς. Lege τληπτικῶς. Od. H. 24:

Καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω
Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. — VILL.

5 Ταλάσσαι. ταλάσσῃ. Occurrit Il. O. 164 Ταλάσσῃς Il. N. 829 ubi V. *Schol*.

6 Ἀλλ' ἔχον. Il. M. 433. Male in Codice Manuscripto ἔχεν. VILL. Haud scio an, qui locum ipsum *Homeri* diligenter inspexerit, ferri posse censeat ἔχεν, scilicet πρᾶγμα, vel μάχη: *ita se habebat res* vel *pugna*, *uti* &c.

7 Ἰσαμένων Vide *Etymol*. in Τάλαντον. VILL.

8 Χρυσοῦ Il. T. 247 VILL.

9 Τανίφυλλος. Sic quoque habet *Hes*. At τανύφυλλος legitur Od. N. 102:

ΤΑΝΥ'ΠΕΠΛΟΣ.[1] τεταμένον ἄχρι ποδῶν πέπλον ἔχουσα, ἐξ οὗ τὸ μέγεθος τῆς φορούσης σημαίνειν βούλεται.

ΤΑΝΥ'ΗΚΕΣ. ὅτε μὲν τὸ ξίφος·

— Τανύηκες[2] ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,

συνθέτως λέγει, τὸ τεταμένην ἔχον τὴν ἀκὴν, τοῦτ' ἔστι, τὴν ἀκμήν. ὅτ' ἂν δέ·

— Τανυήκεας[3] ὄζους,

παρηγμένως, ἀντὶ τοῦ ναοὺς[4] ὥσπερ ἐπὶ μὲν τοῦ·

— Κύδιστε,[5] μέγιστε, κελαινεφὲς, —

σύνθετον ἀποδεδώκαμεν τὸ ὄνομα. ἐπὶ δὲ τοῦ, κελαινεφὲς[6] αἷμα, παραγωγόν.

ΤΑΝΥΓΛΩ'ΧΙΝΑΣ.[7] τεταμένας τὰς γλωχῖνας ἔχοι,[8] τουτέστι, τὰς γωνίας.

ΤΑΝΥ'ΓΛΩΣΣΟΙ. ἐπὶ μὲν τῶν κορώνων φησί·

— Τανύγλωσσοι[9] τε κορῶναι.

καὶ

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη
VILL. V. Schol. ad l. l.

1 Τανύπεπλος. Il. Γ. 228. &c

2 Τανύηκες Il. Π. 473. VILL.

3 Τανυήκεας Il. Π. 768. VILL.

4 Ναούς Sic in Codice Manuscripto: ubi primam excidisse credo syllabam, & legendum τανααούς. VILL.

5 Κύδιστε. Il. Β 412. VILL.

6 Κελαινεφές. Il. Π. 667. & alibi passim. VILL. De ipsa Grammatici disputatione conf. supra v. Ταλαύρινον p 630

7 Τανυγλώχινας. Il Θ 297. Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστούς. VILL.

8 Ἔχοι. Leg. ἔχοντας. VILL.

9 Τανύγλωσσοι. Od. Ε. 66. Vide Eustath. VILL.

Τὸ

κατὰ μέν τοι τὸ προφαινόμενον, τεταμένας εἰς μέγεθος ἔχουσαι τὰς γλώσσας. ὁ δὲ Ἀπίων, τεταμένην ἔχουσαι τὴν φωνήν. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, τὸ πρότερον.[1]

ΤΑΝΥ´ΠΤΕΡΟΣ.[2] τεταμένα πτερὰ ἔχων.

ΤΑΝΥΣΣΑΜΕΝΟΣ.[3] ἐκταθείς. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐντείνας.

ΤΑΡΠΗ´ΜΕΝΑΙ.[4] τερφθῆναι.

ΤΑΡΣΟΙ´.[5] τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός.[6]

ΤΑΡΦΕ´Α.[7] πυκνά.

ΤΑ-

1 Τὸ πρότερον. Subauditur, προκείμενον. VILL.

2 Τανύπτερος. Occurrit apud *Homerum*, τανυσίπτεροι. Od. Ε 65. & Χ 468. At τανύπτερος, legitur in *quinta Pythiac ultima Antistroph.* Θάρσος τε τανύπτερος ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο. VILL.

3 Τανυσσάμενος. Significat, *extensus*. Od. Ι. 298:

> Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων

At indicat, *cum extendisset* Il. Δ 112:

> Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος. —

VILL.

4 Ταρπήμεναι Il. Ω. 3:

> Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. —

VILL.

5 Ταρσοί Od. Ι. 219:

> Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοί.

VILL.

6 Λέγεται δὲ κ. τὸ ἄκρ. τ. ποδός. Il. Λ 377.

> Ταρσὸν δεξιτέροιο ποδός.

Schol. τὸ πλατὺ τοῦ ποδός. quo loco usus etiam est, qui utramque hujus nominis significationem notavit, *Etymol. p.* 747. *v.* 9. Apud quem quae legitur *Ori* Grammatici observatio, compilata est a *Suid.* h. v. – *Eustath.* vero, quando p. 850 v 33. ταρσὸν reddit τὸ κάτω πλατύ, rectius p. 1625 v 11. interpretari videtur, τὸ ἄνω &c. *Hesych.* Ταρσοί. τὸ ἐπάνω τοῦ πέλματος· quocum conf. *Schol. Dionys. Perieg.* v. 869. *Foës. Oecon. Hippocr.* h. v. & *Stephan Thes. L. Gr.* T. III. p. 1311.

7 Ταρφέα. Il. Μ. 47. Χ. 142. &c.

ΤΑΡΧΥ'ΣΑΙ. [1] θάψαι, ἐνταφιάσαι.

ΤΑ'ΦΟΣ. ἐπὶ μὲν τῆς καταπλήξεως·

— Τάφος [2] δ' ἕλε πάντας. —

ἐπὶ δὲ τοῦ περιδείπνου· [3]

Ἤτοι [4] ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν.

καί·

Ὣς οἵ γ' [5] ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

στη·

1 Ταρχύσαι. Il. Η. 85:
Ὄφρά ἑ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
VILL. Conf Il. Π. 674.

2 Τάφος. Od. Φ. 122. VILL.

3 Περιδείπνου *Hes.* quoque explicat περίδειπνον ἐπὶ τῇ τῶν κατοιχομένων τιμῇ Ubi *Sopingius* allegat illud *Homeri* Il. Ψ. 29:
— Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.
Schol Homeri habet: Τάφον. τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι παρασκευαζόμενον. οἱ Κύπριοι καὶ τὸν φόνον, τάφον καλοῦσι *Demosthenes*, in *Oratione de Corona*, de hac coena sic loquitur: Ἀλλὰ δέον ποιεῖν αὐτοὺς τὸ περίδειπνον, ὡς παρ' οἰκειοτάτῳ τῶν τετελευτηκότων, ὥσπερ τἆλλ' εἰώθει γίγνεσθαι, τοῦτ' ἐποίησαν παρ' ἐμοί. *Philemon* ineditus: Τάφος. τὸ μνῆμα καὶ οὐ ὁ μετὰ τὸ ταφῆναι, ὡς τινὲς οἴονται, περίδειπνος, ἀλλ' ἁπλῶς, ὁ ἐπὶ νεκρῷ. ἐπὶ γοῦν Πατρόκλου μήπω ταφέντος τάφος τοιοῦτος γίνεται, ὃς πρὸς ἑσπέραν γενόμενος καὶ δόρπος ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ λέγεται. ὡς δηλοῖ τό·
— Δορπήσομεν εὐνάδε πάντες (Il. Ψ. 11.)
καί·
— Δόρπον ἐπισπλίσαντο ἕκαστος.
(Lege ἐφοπλίσαντες ἕκαστοι Il. Ψ. 55.) τὸ δ' αὐτὸ καὶ δαῖτα καὶ ἀλλαχοῦ λέγει Ὅμηρος, οὐχ ἁπλῶς μέντοι, ἀλλὰ στυγερήν. (Il. Ψ. 48. δαιτὶ στυγερῇ.) ὡς ἐπὶ νεκρῷ γινομένην, ὃς ἐκ Στυγὸς κατὰ μῦθον ἄπεισιν. οἱ δὲ Γλωσσογράφοι φασὶν ὅτι Κύπριοι καὶ τὸν φόνον τάφον καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ καὶ τὴν ταφὴν τάφον λέγεσθαι οἴονται. ὡς καὶ τὴν χαλκὴν χόλον, οἷον τάφου μνῆμα, ταφῆς μνημόσυνον, &c. VILL.

4 Ἤτοι. Od. Γ. 309. VILL.

5 Ὣς οἵ γ'. Il. Ω. 804. VILL.

1 Ἐκ

σημαίνει καὶ νήσου ὄνομα·

— Ἐκ Τάφου ἐστὶν[1]·

Μέν τις Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος, —

ΤΑΦΩ'Ν. ἐκπλαγείς·

— Ταφὼν[2] δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,

τοῦτο δὲ ἐτυμολογῶν ὁ Ἀπίων φησὶ ταφὼν, θαμβήσας, κατὰ κοινωνίαν τὸ Θ[3] πρὸς τὸ Τ.

ΤΑ'ΧΑ. ταχέως. οὐδέποτε δὲ ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐννοίας, ἀλλ' ὡς τὸ σαφῶς,[4] καὶ τὸ ταχέως. καὶ σχεδὸν δι' ὅλης τῆς ποιήσεως οὕτως.

ΤΑΦ

1 Ἐκ Τάφου. Od. Α. 417. unde pro Μέν τις: lege Μέντης. VILL.

2 Ταφών. Il. I 193. VILL.

3 Τὸ Θ πρὸς τὸ Τ. Lege τοῦ &c. VILL.

4 Σαφῶς. Non hic indicat Apollonius τὸ τάχα designare σαφῶς, quod falsum esset; sed sumi adverbialiter pro ταχέως. Aliquid omissum est. Lege, ἀλλ' ὡς τὸ σάφα σαφῶς, καὶ τὸ τάχα ταχέως. Nam τάχα apud solutae orationis Scriptores sumebatur pro ἴσως; at apud Poëtas pro ταχέως. Vide *Hes.* Legitur Il. Β. 192:

Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρείωνος.

Hic & passim alibi, σάφα significat σαφῶς. *Thomas Magister*: Τάχα, ἀντὶ τοῦ ταχέως, ποιηταί. Vide apud eum reliqua. VILL. Emendationem Cl. *Villoisoni* confirmat *Hesych.* Τάχα. ταχέως, ὡς σάφα, σαφῶς. Quod vero addit *Apollon.* . Καὶ σχεδὸν δι' ὅλης τῆς ποιήσεως οὕτως; eo pertinere videtur, quod semel tantum alteram formam, ταχέως, usurpaverit Poëta *Il.* Ψ. 365. Vis enim & significatio τοῦ τάχα, per omnem *Homeri* ποίησιν, non *fere*, sed *perpetuo* est eadem. Unde *Schol.* ad *Od.* Α. vs. 251. Τάχα . . . οὐ τίθεται παρὰ τῷ Ποιητῇ δισταγμικῶς, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀλλ' ἑκάστοτε ἀντὶ τοῦ ταχέως. Conf. *Eustath.* p. 86. v. 32. p. 1415. v. 4.

1 Αἰ-

ΤΑΜΕΣΙ'ΧΡΟΑΣ. τεμνούσας τὸν χρῶτα. λέγοι [1] δ' ἂν ἀπὸ μέρους, τὴν σάρκα.

ΤΑ'ΩΝ. τούτων. τάσσεται καὶ ἐπὶ [2] τοῦ θηλυκοῦ.

ΤΑΧΕΙ'Α. ἀντὶ τοῦ ταχέως, ὡς ἐπὶ τοῦ·

Βάσκ' [3] ἴθι Ἶρι ταχεῖα. —

ὥσπερ καί·

— Λῦσεν [4] δ' ἀγορὴν αἰψηρήν,

ἀντὶ τοῦ, αἰψηρῶς. καί·

— Τότε [5] μοι χάνει εὐρεῖα χθών,

ἀντὶ τοῦ εὐρέως. οἷον, εὐρύ μοι γένοιτο τὸ χάσμα.

ΤΑΝΥ'ΠΟΔΑ. ὁ μὲν Ἀπίων, ταναύποδα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος προσεχέστερον, τανύποδα, τεταμένα [6] τῇ πορείᾳ χρώμενα τῶν ποδῶν.

ΤΑ'.

1 Λέγοι. Lego λέγει. cum *Hes.* VILL. Conf. *Il.* N. 340. ibique *Schol.*

2 Καὶ ἐπί. Pro καὶ, lege δέ. Nam in foeminino tantum genere usurpatur apud Poëtas, & contrarium innuere videretur τὸ καὶ *Apollonii.* VILL. Conf. Il. Δ. 46. &c.

3 Βάσκ'. Il. Θ. 399. VILL.

4 Λῦσεν. Il. Τ. 276. VILL.

5 Τότε. Il. Δ 182. VILL.

6 Τεταμένα. Mallem legere, τεταμένοις ἐν τῇ πορείᾳ χρώμενα τοῖς ποσί. Vide *Hes.* qui Ταναύποδα explicat τεταμένοις τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ubi omissum χρώμενα. Habes Od. I. 464:

Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα πίονα δημῷ.

Ubi, notante *Clar. Alberti*, *Barnesius*, legit ταναύποδα, ut, in *Hymno in Apollinem*, v. 304. & *in Mercur.* 232. legitur μῆλα ταναύποδα. Apud *Sophoclem* τανύποδας; est epithetum Furiarum. Scilicet in Ajace, v. 849. Σεμνὰς Ἐριννῦς, τανύποδας. Quod *Hes.* interpretatur, ταχύποδας, ἐν τάχει τιμωρουμένας. Sic oves dictas putat *Scholiastes*, ut boum armentis opponantur, quos

ΤΑ'ΜΝΕΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ διατέμνειν·

Τάμνε [1] νέους ὄρπηκας. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐλαύνειν·

Τάμνοντ' [2] ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα μήλων. [3]

καὶ πάλιν·

Βοῦς [4] περιταμνόμενον, ἠδ' οἰῶν πώεα καλά.

ἐπὶ δὲ τοῦ θῦσαι·

Ἦ, καὶ [5] ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμνε. —

ἐπὶ δὲ τοὺς ὅρκους δι' ἐντόμων· [6]

— Ὄφρ'

quos *Homerus* vocat ἕλικας & εἰλίποδας. Haec sunt ejus verba: τεταμένοις τοῖς ποσὶ βαδίζοντα, ἢ ἰσχιόποδα, ἢ τανύποδα. τανὸν γάρ, τὸ ἐπίμηκες. ἢ τοὐναντίον, νεύοντα τοὺς πόδας διὰ τὸ ἰλιγμὸν τῆς πορείας, οὐκ εἰλοῦντα ὡς οἱ βόες. VILL. *Sophoclis Scholiasten* compilavit *Suid.* h. v. In *Apollonio* autem, uti vix opus esse videtur correctione Cl. *Villoisoni*, ita pro Τανούποδα, legendum censuerim Τανυύποδα, ut in antiqua lectionis varietate τανύποδα *Heliodorus* praetulerit, *Apion* vero τανυύποδα.

1 Τάμνε. Il. Φ. 38. VILL.

2 Τάμνοντ'. Il. Σ. 528. VILL.

3 Μήλων. Restituerat *Villoiſ.*, quod hodie legitur in *Homero*, πῶϋ καλά, monens tamen in Codice Manuſcripto ſcribi, πώεα μήλων. Ut πώεα μήλων hic opponeretur τῷ, βοῶν ἀγέλας. Nos retinendum cenſuimus quod praebuit ipſe *Cod.* MStus, non quo variam lectionem hic latere arbitremur, ſed quod *Lexicographum* adjectivo καλὰ ſubſtituiſſe credamus ſubſtantivum, quod vim referat dictionis *Homericae* l. l. . . . . Πώϋα καλὰ Ἀργεννῶν οἰῶν. . . Qui eundem hunc locum habet *Etymol.* 746. v. 42., pro ἀγέλας legit ἀγέλην.

4 Βοῦς. Od. Λ. 401. VILL. Mira *Barneſii* confidentia, qui hic in textum recepit περιμαρνάμενον, & Od. Ω. 112. περιμαρναμένους, pro περιταμνόμενον, περιταμνομένους.

5 Ἦ, καί. Il. Γ. 292. Unde pro τάμνε. lege τάμε ob metrum. VILL.

6 Ἐντόμων Poſt ἐντόμων omiſſum eſt ποιεῖν. VILL.

1 Τά-

—— Ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ [1]

Αὐτός —

ΤΑ'Σ. χωρὶς τοῦ ἄρθρου καὶ ἀναφορικῶς τίθησιν ἀντὶ τοῦ, ταύτας. [2] τὰς μὲν, ἄρθρα.

ΤΑ'ΡΠΗΣΑΝ. Ἡλιόδωρος, ἐν τῇ Γ [3] ῥαψῳδίᾳ Ὀδυσσείας, τὴν τέρψιν ἀπηνέγκαντο.

ΤΑΛΑΕΡΓΟΙ'. [4] ὑπομένοντες τὰ ἔργα.

ΤΑΝΥ'ΟΝΤΟ. [5] ἐξετείνοντο διὰ τὴν προθυμίαν τοῦ τρέχειν.

ΤΑ'ΝΥΣΣΑ. [6] ἐνέτεινα.

ΤΕ'-

1 Τάμνῃ. Il. Γ. 105. In Cod. MS. levi discrimine τάμοι. VILL

2 Ταύτας. Il. Δ. 53:

Τὰς διαπέρσαι, ὅταν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι.

Relative p[...]ur Il. Z. 290. H. 468 &c. VILL. Multis partibus corruptae Glossae, forsan ne operae q[...]em pretium fecerit. [...] m[...] [...]nam fecerit.

3 Ἐν τῇ Γ Od. Γ. 70:

— Ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.

Eamdem glossam, sine autoris nomine, aut designatione loci, habet Hes. VILL. Conf Eustath p. 1457 v. 15.

4 Ταλαεργοί. Od. Δ. 636. &c.

5 Τανύοντο. Sic dicitur Il. Π. 375:

— Τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι.

Legitur in Hesychio: Τανύοντο. ἐπὶ τῶν οὐρῶν; ubi pro οὐρῶν immerito πυρῶν legendum censebat Isaac Vossius. Malo οὐρέων, mulorum. Nam allusit Hes. ad Od. Z. 82. ubi habetur de mulis:

— Καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν·

Αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο. —

In Hes. omissa est glossa, quam ex Apollonio restitue, aut ex Scholiaste, qui in Il. Π. 375. interpretatus est, ἐκτεταμένως ἔτρεχον. VILL.

6 Τάνυσσα. Idem quoque iisdem litteris in Hes. legitur. Sed nusquam in Homer. τάνυσσα reperitur; saepe vero τάνυσσαν, quod hic & in Hes. legendum putem. Vide Od. E. 346. Φ. 171. & 254. VILL. Pertinet Glossa ad διττολογίαν antiquam Od. Χ. 201.

Ἐκ

ΤΕ'ΓΕΟΙ, ὑπερῷοι: [1]

Δώδεκ' [2] ἔσαν τέγεοι θάλαμοι. ——

ΤΕΗ'Ν. τὴν σήν. καὶ ἐπὶ γενικῆς, καὶ [3] ἐπὶ δοτικῆς.

ΤΕΘΥΩΜΕ'ΝΟΙ. [4] τεθυμιαμένοι, εὐώδεις.

ΤΕ'ΘΗΠΑ. καταπέπληγμαι. καὶ μετοχικῶς·

—— Ὑμεῖς [5] ἔστητε τεθηπότες. ——

ΤΕΙ'ΡΕΑ. [6] τὰ ἄστρα.

ΤΕ'ΚΜΩΡ. [7] τέλος.

ΤΕ'ΚΤΩΝ. [8] πᾶς τεχνίτης, παρὰ τὸ τεύχειν.

ΤΕ'ΛΣΟΝ. [9] πέρας.

Ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινόν.
ubi praetulerint alii, Ἐκ δὲ τάνυσσε &c.

1 Ὑπερῷοι. *Schol.* addit: μᾶλλον δὲ σκεπαστοί. In *Hesych.* ὑπερῷοι οἶκοι, pro quo legerem θάλαμοι, ut Il. Z. 248. *Philemon* ineditus: Τεγέους θαλάμους, τοὺς ἀνωγέους. καὶ σημείωσαι ὅτι Ὅμηρος τεγέους θαλάμους τοὺς γυναικείους ἐκάλεσεν οὐ μὴν δὲ τοὺς ἀνδρείους, ὡς ἐπιτέγη (sic) ἑτέρου οἴκου, ἀναφαίνοντας, ἤτοι ὑπερῴους ἢ πολυτέγους, πολυορόφους, ἵνα μὴ διοδευομένων τινῶν καλοπτεύωνται αἱ γυναῖκες, &c. VILL.

2 Δώδεκ'. Il Z. 248. VILL.

3 Γενικῆς. Omissum certe aliquid. Sic lego, καὶ ἐπὶ γενικῆς τεῆς καὶ ἐπὶ δοτικῆς τεῷ. Occurrit τεῆς Od. H. 390. K. 342. & τεῷ Od. A. 223. VILL. Τεὴν legitur *Il.* P 39. &c.

4 Τεθυωμένοι. Il. Ξ. 172:
— Ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.
VILL. Hinc repetenda *Hesychii* Glossa, τεθυωμένον, quod idem restituendum forte *Apollonio*: Τεθυωμένον. τεθυμιαμένον, εὐῶδες.

5 Ὑμεῖς. Il. Δ. 246. VILL. Τέθηπα est Od. Z 168.

6 Τείρεα. Conf. *Il* Σ. 485.

7 Τέκμωρ Il. A. 526:
Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ. —
VILL.

8 Τέκτων. *Od.* P. 340. &c.

9 Τέλσον. *Il.* Σ. 544. &c.

ΤΕΛΗΕΣΣΑΣ. [1] ἤτοι τὰς τελείας καὶ ἐπιτελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας, ἢ τὰς οὐ τελείας.

ΤΕΛΑΜΩΝ. [2] ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος καὶ ὁ ζωστήρ.

ΤΕΛΟΣ. τὸ τάγμα·

—— φυλάκων [3] τέλος ἷξον ἰόντες.

καὶ πληθυντικῶς·

Καὶ [4] κατεκοιμήθημεν ἐν τελέεσσι. ——

ΤΕΜΕΝΟΣ. πᾶς [5] ἀποτετμημένος εἰς τιμὴν τόπος.

ΤΕΝΟΝΤΕ. [6] διατεταγμένα νεῦρα.

1 Τεληέσσας. *Hes.* Τεληέσσας ἑκατόμβας τὰς ἐπιτελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας, ἢ τῷ ἀριθμῷ πλήρεις. Respexerunt Il. Α 15:

"Ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας.

Vill.

2 Τελαμών. Vide *Pollux.* 1, 126 *Philemon*: Τελαμὼν ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος· ἦν ἢ λεῖος ἢ πλατὺς δι' οὗ ἡ ἀσπὶς ἀνεφέρετο. διὸ καὶ ἀναφορεὺς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο. &c Vill.

3 Φυλάκων. In nostro *Homero* habetur Il. Κ 470:

— Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες. Vill.

Confudit hunc versum *Apollon.* cum Il. Κ. 56

Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος.

ubi consulendus omnino est *Sebel*

4 Καί. Hic memoria lapsus est *Apollonius*. Legitur enim in *Hom* Il Λ 719:

Δέρκον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι.

Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἶσιν ἕκαστος.

Vide Cl. Ruhnk ad *Tim.* voce Τέλος. & *Thom. Magistr.* in Τέλη. Vill.

5 Τέμενος. Il. Ζ 194:

Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.

Vill.

6 Τένοντε. Occurrit Il. Δ. 521, Ε. 307, Κ. 456. & Ξ. 466 Infra lege cum *Hes* διατεταμένα pro διατεταγμένα. Vill.

1 Τέο.

ΤΕ´Ο. τίνος·

—— Τέο [1] μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.

ΤΕΡΨΙΒΡΟ´ΤΟΥ. [2] τέρποντος τοὺς βροτούς.

ΤΕΡΜΙΟ´ΕΝΤΑ. [3] τὸν ποδήρη καὶ τερματίζοντα ὅλον τὸν χιτῶνα.

ΤΕΡΠΙΚΕ´ΡΑΥΝΟΣ. ἤτοι ὁ τερπόμενος ἐπὶ τῷ κεραυνῷ, ἢ ὁ τερπόμενος. [4]

ΤΕ´ΡΕΝ. [5] ἁπαλόν.

ΤΕ´ΡΕΤΡΑ. [6] τρύπανα.

ΤΕΤΥ´ΚΟΝΤΟ. [7] ἡτοιμάζοντο.

ΤΕΤΡΑΘΕ´ΛΥΜΝΟΝ. τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν τεθειμένων. [8]

ΤΕ-

1 Τέο Il. Ω. 128 Vill.

2 Τερψιβρότου Alii φαεσιμβρότου, alii, ut *Hes.*, legunt τερψιμβρότου Od. Μ. 269. & 274:

Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου ἠελίοιο.

Vill.

3 Τερμιόεντα Od. Τ. 242:

— Δίπλακα δῶκα
Καλὴν, πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα

Hesiod. Oper., v. 535:

Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.

Vill.

4 Τερπόμενος. Vitiosa repetitio. Hic vero τερπόμενος lege τρεπόμενος. Ut, curante, post alios, *Alberti*, *Schol. Hom.* in Il. Α. 419 τερπικεραύνῳ explicat τερπομένῳ κεραυνοῖς ἢ .. τρέποντι κεραυνοῖς. Et ad Il. Θ. 2 ὁ τερπόμενος τοῖς κεραυνοῖς. ἢ ὁ τρέπων τοὺς ἐναντίους κεραυνοῖς. Idem afferunt *Etymol. Magn.* & *Moschopulus*. Vill. Scriptores a Cl. *Villois.* laudatos sequendo, *Apollonio* recte restituas ἢ ὁ τρέπων.

5 Τέρεν Il. Γ. 142. &c.

6 Τέρετρα Od. Ε. 246:

Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων.

Philemon ineditus: Τέρετρον, τὸ τρύπανον, ὃ δίλεκτον καὶ τέλεκτον· Ἀσιανή τις γλῶσσά φησι διαφθείρουσα ἀνομαλοπεποίηται διὰ τὸν ἦχον, τὸν ἐν τῷ τρυπᾶν ἀποτελούμενον . . καὶ ἡ τρύμη, ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ, καὶ τρυμαλιὰ ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης, καὶ ζυγοῦ τρυπάνη. Vill.

7 Τετύκοντο Il. Α. 467:

Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα.

Vill.

8 Τεθειμένων. *Hes.* pro τεθειμένων

ΤΕΤΑΓΩ΄Ν.[1] ἐκτείνας.

ΤΕ΄ΤΥΚΤΑΙ.[2] κατεσκεύασται.

ΤΕ΄ΤΤΑ. ἑταίρου[3] πρὸς ἑταῖρον γενικὴ προσφώνησις.

ΤΕΤΙΗΜΕ΄ΝΟΣ. τετιμωρημένος.[4]

ΤΕΥ΄ΧΕΑ.[5] ὅπλα, οὐ μόνον τὰ πολεμικὰ, ἀλλὰ καὶ τῆς νεώς.

ΤΕ΄ΩΝ. τίνων.[6]

ΤΕΤΕΥ΄ΞΕΤΑΙ.[7] κατασκευασθήσεται.

ΤΕ΄ΝΕΔΟΣ.[8] νῆσος σύμμαχος Τρώων.

ΤΕΤΑ΄ΝΥΣΤΟ.[9] ἐξετέτατο.

ΤΕΤΡΑΜΜΕ΄ΝΑΙ. ἀπεστραμμέναι, ἐν τῇ[10] Ι Ὀδυσσείας.

ΤΕ-

μένων habet τεθειμένον, & addit: ὅ ἐστιν, ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστός. Erat cum in *Apollon.* legendum censerem ἐκ τεσσάρων πτυχῶν ἄλλων ἐπ' ἄλλοις τεθειμένων συνεστός. VILL. Τετραθέλυμνον. Il. Ο. 479. &c.

1 Τεταγών. Il. Α. 591:

Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

VILL.

2 Τέτυκται. Il. Γ. 101. &c.

3 Ἑταίρου *Hes.* contra explicat, νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον τιμητικὴ προσφώνησις. VILL. Conf. Il. Δ. 412. ibique *Schol.*

4 Τετιμωρημένος. Sic passim apud *Homerum*:

— φίλον τετιημένος ἦτορ.

Pariter *Hes.* habet, Τετιημένοι, Τετιμωρημένοι; ubi *Alberti* mavult Τετιημέναι. *Schol.* *Suidas* & *Glossae Rutgers.* pariter Τετιημένος explicant per τετιμωρημένος, id est, *afflictus*, *cruciatus corde.* VILL.

5 Τεύχεα, utraque, quam notat *Apoll.*, potestate sexcentis locis habet Poëta.

6 Τέων. Il Ω 387:

— Τέων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων.

VILL.

7 Τετεύξεται. Il. Μ. 345: VILL.

8 Τένεδος. Insulam saepe memoravit Poëta. Conf. *Il.* Α. 38. &c.

9 Τετάνυστο. Conf. *Od.* Ε. 68. ibique *Schol.*

10 Ἐν τῇ Ι. Falsa allegatio, Pro

ΤΕΤΕΛΕΣΜΕ'ΝΟΝ. [1] τὸ δυνάμενον πρᾶγμα τελεσθῆναι.

ΤΕΤΡΑ'ΓΥΟΣ. [2] τεσσάρων γυῶν. γύης δὲ, μέτρον γῆς.

ΤΕΚΜΑΙ'ΡΟΜΑΙ. [3] ἀποτελέσω.

ΤΕ'ΡΜΑΤΑ. σημεῖα, ἐν τῇ Θ τῆς Ὀδυσσείας.

ΤΕΤΡΑ'ΚΥΚΛΟΙ. [5] τετράτροχοι.

ΤΕΤΙΗΜΕ'ΝΟΝ. [6] τετιμημένον.

ΤΕ'ΡΨΟΜΑΙ. [7] τερφθῶ.

ΤΕ-

Pro 1 scribe 2. Revera legitur Od. E. 71:

> Κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ.
> Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη

Hes. explicat: ἀπεστραμμέναι, πρὸς αὐτὰς τὰς ὄψεις ἔχουσαι. VILL. Vid. *Schol.* ad l. l.

1 Τετελεσμένον Il. A. 212:

> Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.

VILL. Spectat Glossa ad *Od.* E. 90.

> Εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν

Ubi *Schol.* Εἰ φύσιν ἔχει τοῦ δύνασθαι τελειωθῆναι, ἢ εἰ δυνατόν ἐστι γενέσθαι. Conf. *Eustath.* p. 1525. vs. 26. Fugit hic locus Interpp. *Hesych.* h. v.

2 Τετράγυον Od. H. 112:

> Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
> Τετράγυος. —

Ubi *Schol.* Τετράγυος. Τεσσάρων γυῶν γύη δὲ, (pro γύης) μέτρον γῆς γεωργικόν. VILL.

3 Τεκμαίρομαι. Respicit Od. H. 317:

> Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι (ὄφρ' ἐῢ εἰδῇς.)

VILL.

4 Ἐν τῇ Θ. Od. Θ. 192:

> — Ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων
> Ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός. ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη.

VILL.

5 Τετράκυκλοι. Vide *Polluc.* X. 52. Legitur *Od.* I. 242. VILL. Temere *Barnes. Hom.* l. l. edidit Τεσσαράκυκλοι.

6 Τετιημένον. Cum supra praecesserit, Τετιημένος, Τετιμωρημένος, p. 642 hic lege τετιμένον, quod habetur Il Υ. 426. & Od. Θ. 472. VILL.

7 Τέρψομαι. Conf. Od. Π. 26.

ΤΕΛΕ'ΘΟΝΤΕΣ. [1] γινόμενοι. Ἐν τῇ Ρ Ὀδυσσείας.

ΤΕ'ΩΣ. τὸ τηνικαῦτα· [2]

Ὄφρα [3] τέως αὐτὸς μένω. —

ΤΕ'ΓΕΟΣ. τῆς στέγης. [4]

ΤΕΤΕΥΧΗ͂ΣΘΑΙ. [5] καθωπλίσθαι.

ΤΕΤΡΑ'ΟΡΟΙ. [6] τέθριπποι.

ΤΕΡΠΙΑ'ΔΗΣ. πατρωνυμικῶς, [7] Τέρπιου υἱός.

ΤΗ͂. λάβε·

Τῇ νῦν [8] τοῦτον ἱμάντα. —

τινὲς δὲ καὶ σὺν τῷ Ι γράφουσι, οὐχ ὑγιῶς. ἡνίκα μή-

26. ibique Schol. & corrige hinc Hesychii glossam: Τέρψωμαι. τερφθῶ.

1 Τελέθοντες Od. Ρ. 586:

Καί τε Θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
Παντοῖοι τελέθοντες. —

VILL.

2 Τὸ τηνικαῦτα. Pro τὸ, legerem τότε, quod & significat. Vide Hes. VILL.

3 Ὄφρα. Il. Ω. 658. Ubi tamen in Homero legitur:

Ὄφρα τέως αὐτός τε μένω —

VILL.

4 Στέγους. Lege τῆς στέγης, vel τοῦ τέγους. Hes. Τέγος, τέγους. ἤγουν στέγης. Legitur Od. Κ. 559:

Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν. —

VILL.

5 Τετευχῆσθαι. V. Od. Χ. 104. ubi Schol. κεκαθωπλίσθαι. Rectius uti Apollon. ita & Hesych. καθωπλίσθαι.

6 Τετράοροι. Hes explicat, τέσσαρες ἐπὶ τὸ τεθρίππου ὑποζευγμένοι Od Ν. 81:

Ἡ δ᾽ ὥστ᾽ ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι.

VILL.

7 Πατρωνυμικῶς. Melius per omega, cum Phavorino, πατρωνυμικῶς. Od. Χ. 330:

Τερπιάδης δ᾽ ἔτ᾽ ἀοιδὸς ἀλύσκαζε κῆρα μέλαιναν.

VILL.

8 Τῇ νῦν. Il. Ξ. 219. VILL.

1 Τῇ

μήτε ἄρθρον θηλυκὸν δηλεῖ τὸ τῇ,[1] μήτε ἀντωνυμίαν ἀναφορικὴν δηλοῦσαν τὸ, ταύτῃ, οἷον·

Τῇ καὶ δώδεκα παῖδες[2] ἐνὶ μεγάροισι λίποντο.

ῥῆμα δὲ προστακτικὸν τὸ λάβε, πιθανὸν εἶναι[3] χωρὶς τοῦ ι γράφειν.

ΤΗ͂Σ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

Τῆς μὲν[4] ἰῆς στιχὸς ἦρχεν. —

ἐπὶ δὲ τῆς ἀντωνυμίας ταύτης.

Ὣς τῆς[5] τήκετο καλὰ παρήϊα. —

ΤΗ͂Ν, ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

— Τήνδε[6] γυναῖκα

Εὗρον. —

ἀντὶ δὲ τοῦ ταύτην·

Ὡς τὴν ἀμπέλαγος[7] ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.

THAE-

1 Τῆ L. Τῇ, uti mox ταύτῃ.

2 Παῖδες. Confundit *Apollon.* duos versus. Legitur Od. Γ. 354:

— Ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται.

Et Od. Κ. 5:

Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν.

VILL. Posteriore loco certe legit *Apollon.* Τῇ καὶ δώδεκα &c

3 Εἶναι. Mallem ἐστί. VILL. Nisi pendeat infinita forma ex frequenti apud *Grammaticos* ellipsi: Σημείωσαι.

4 Τῆς μὲν Il. Π. 173. VILL.

5 Ὣς τῆς. Od. Τ. 208. VILL.

6 Τήνδε. Od. Κ 112. VILL.

7 Ἀμπέλαγος. Od. Ε 336. In quibusdam *Hom.* Editionibus legitur, ἀμπέλαγος. VILL. Ἀμπέλαγος primus reddidit *Homero Barnes.* & retinuerunt *Clarke* & *Ernest.* quos fugisse videtur *Etymologi*, ex *Apollonio* forte ducta, observatio, p. 757. v. 36. Τὴν. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου.

ΤΗΛΕΔΑΠΟΣ. πόῤῥωθεν, ϰαὶ ἄλλυ [1] δαπέδυ ϰαὶ ἄλλυ ἐδάφυς.

ΤΗΛΕΚΛΗΤΟΙ. τηλόθεν ἐπικεκλιμένοι [2] εἰς συμμαχίαν.

ΤΗΛΥΓΕΤΟΣ. [3] κυρίως μὲν, ὁ τηλῦ τῆς ἡλικίας γεγονὼς τοῖς γονεῦσι, μεθ' ὃν οὐκ ἄν τις γένοιτο·

Ἄμφω [4] τηλυγέτω. ——

ἐπεὶ οἱ τοιῦτοι ἀγαπητοὶ γίνονται, καὶ ὁ ἐν νεότητι γενόμενος, μονογενὴς, τηλύγετος, ϰαὶ τηλυγέτη. [5] ἐπὶ δὲ τῦ·

Ἀλλ' οὐκ [6] Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς,

οὐκ

— Τὴν δὲ γυναῖκα
Εὗρον,
Ἐπὶ δὲ τῆς ἀντωνυμίας.
Τὴν δ' ἀμπέλαγος ἄνεμοι φέρον
Ἀντὶ τῦ ταύτην.

Ubi quod editur in *Etymol.* γυναῖκ' ὐχ εὗρον, ex *Od.* κ. 112 ita emendavi, uti exhibuit *Apollonius.*

1 Καὶ ἄλλυ. Lege ϰαὶ λαῦ τῦ ἄλλυ. cum *Hes.* Vill.

2 Ἐπικεκλιμένοι. Lege ἐπικεκλημένοι. Quidam pro τηλεκλητοὶ legunt τηλεκλειτοί. Habes Il. Ζ. 111:

Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοί τ' ἐπίκυροι.

Vill.

3 Τηλύγετος. *Philemon ineditus:* Τηλύγετος. ὁ μονογενὴς, ϰαὶ τηλύγετος ἐκ μάχης, ἤγυν μόνος, καὶ τηλύγετος παῖς, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὐ μόνον μεθ' ὃ οὐκ ἔτ' τεκνῶσαι, ἢ ὁ μόνος υἱὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γεννηθεὶς. ἢ αὐξηθεὶς μετὰ γέννησιν. παράδειγμα τῦ προτέρυ ὁ Τηλέγονος, ὁ τῆλε ὄντι τῷ Ὀδυσσεῖ γεννηθεὶς ἐκ τῆς Κίρκης. τῦ δευτέρυ δὲ, Ὀρέστης ὁ Ἀγαμεμνονίδης καὶ ὁ Τηλέμαχος τῦ Ὀδυσσέως. ᾧ ὕτω (forte τῦτο) τὸ ὄνομα ἔπεισι, ἐπειδὴ τῆλε μαχομένυ τῦ πατρὸς ἀνετράφη. Vill.

4 Ἄμφω. Il. Ε. 153. Vill.

5 Τηλυγέτη. Il Γ. 175:

Παῖδά τε τηλυγέτην, ϰαὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν.

Sic Helena aetate florens suam filiam unicam vocat. Vill.

6 Ἀλλ' οὐκ. Il. Ν. 470. Vill.

1 Με-

οὐκ ἔφυγεν ὡς τηλύγετος παῖς. οἱ γὰρ τοιοῦτοι ἀσθενεῖς γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἔνιοι δὲ, ἀλλὰ τὸν Ἰδομενῆα οὐκ ἔλαβε φόβος, καίπερ τηλύγετον αὐτὸν ὄντα, τοῦτ' ἔστιν, ἤδη τηλοῦ ἡλικίας γεγονότα. συνεστράτευται γὰρ. μεσαιπόλιος·

Ἔνθα καὶ μεσαιπόλιός [1] περ ἐών. —

οὐχ ὡς τηλύγετον ἦν αὐτὸν ἔλαβε φυγή. ἀμφότερα δὲ λόγον ἔχουσι.

ΤΗ͂ΜΟΣ. [2] τηνικαῦτα.

ΤΗΛΙ'ΚΟΥ. [3] τηλικούτου.

ΤΗΥ΄ΣΙΉΝ. [4] ματαίαν.

ΤΗΥ΄ΓΕΤΟΝ. [5] ὄρος Λακεδαίμονος.

ΤΗΛΕΦΑΝΗ'Σ. [6] τηλόθεν φαινόμενος.

ΤΗΛΕΦΙ'ΔΗΝ. τὸν Τηλέφου υἱόν·

Ἀλλ' οἷον [7] τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο. —

ΤΗΘΑΙ-

1 Μεσαιπόλιος Il. N. 361:
Ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε.
Quo respexit *Apollon.*, qui haec duo loca inter se comparat, cum dicit: ἔνθα καὶ μεσαιπόλιός περ ἐών. Unde delendum est τὸ καὶ, ut versus constet, quem hic allegat *Apollon.* VILL.

2 Τῆμος. Saepissime usurpatum Poëtae.

3 Τηλίκου. Il. Ω. 487:
Μνῆσαι πατρὸς σοῖο, Θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.
VILL.

4 Τηϋσίην. *Hes.* praeterea affert hoc *Homeri* exemplum, quod ex *Apollon.* excidit:
— Σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς (Od. Γ. 316.)
Et addit: τινὲς ἀργίαν· ἄλλοι, βλαβερὰν, ἢ ἀπατεῶνα. VILL.

5 Τηΰγετον. Od Ζ 103. VILL. Conf. *Hesych.* ibique *Interpp.*

6 Τηλεφανής. Od. Ω. 83. ubi v *Schol.* Coll. *Hesych.* ejusque *Interpp.*

7 Ἀλλ' οἷον. Od. Λ. 518. VILL.

ΤΗΘΑΙΒΩΣΣΟΥΣΙΝ. [1] τὰν ἅπαξ εἰρημένων, ἐπὶ τῶν μελισσῶν. οἷον, ἀποτίθεται τὴν βόσιν, τουτέστι, τὴν τροφὴν ἀποθησαυρίζουσι.

ΤΙΜΗΝ. ἐπὶ μὲν τῆς δόσεως, [2] καὶ τῆς συνήθους ἡμῖν·

Τιμῆς, ἧς τέ [3] μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιάς. [4]

ἐπὶ δὲ τῆς τιμωρίας·

Τιμὴν ἀρνύμενοι. [5] —

ἐπὶ δὲ τοῦ προςίμου·

Τιμὴν [6] δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν. —

ἐπὶ δὲ τῆς ὠνῆς·

Τιμὴν [7] ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον. —

μη-

1 Τηθαιβώσσουσιν. Lege τιθαιβώσσουσι Od. N 106:

— ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.

Ibi vide Schol. VILL.

2 Δόσεως Fortasse quis tentaret δόξης Sed recte habet δόσεως & Etymol. qui haec descripsit. VILL. Loco scilicet laudato, Il. Ψ 649. Nestor ad Achillem,

— οὐδέ σε λήθω
Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς

Ubi Schol. Τιμῆς τῆς συνήθους ἐν τοῖς γέρασι.

3 Ἧς τε Etymol. habet, ἥ τε Il Ψ 649. VILL.

4 Ἀχαιάς. Lege Ἀχαιοῖς. Etymol. addit aliud exemplum ex Il. B. 197:

Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι. —
VILL.

5 Ἀρνύμενοι. Il. A. 159. Etymol addit, καὶ γράφεται ποινήν VILL.

6 Τιμὴν δ'. Il Γ 286. VILL.

7 Τιμήν. Od. X. 57. VILL.

8 Μή-

μήποτε [1] δὲ καὶ τοῦτο ἐπὶ προσίμου λέγεσθαι [2] ὁ δὲ Ἡλιόδωρος καὶ τὴν βασιλείαν [3] οὕτως φησὶ εἰρῆσθαι. [4]

Ἦ ἔτ' [5] ἔχει τιμὴν πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.

ΤΙ'ΝΝΥΝΤΑΙ. τιμωροῦνται. [6]

ΤΙ'ΣΙΝ. [7] ἀντέκτισιν.

ΤΙΤΥ'ΣΚΕΤΟ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡτοιμάζετο.

— Ὑπ' ὄχεσφι [8] τιτύσκετε. —

ἐπὶ δὲ τοῦ στοχασμοῦ [9] χρῆσθαι.

Μηριόνης δ' ἐν τοῖσι [10] τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ.

καί.

1 Μήποτε. Sic lege & in *Etymol* pro, ποτὲ δὲ καὶ τοῦτο ἐπὶ προσίμου λέγεται. Nam, cum uterque supra dixisset, ἐπὶ δὲ τοῦ προσίμου, hic esset vitiosa repetitio. Sed sensus est & in hoc exemplo ultimo, ex Od. Χ. 57. desumpto, τιμὴν fortasse (μήποτε δὲ) sumi posse pro talione & retributione; quo sensu venerat Il. Γ 286. Hunc versum, qui ab *Etymologo* corruptus affertur, sic lege cum *Homero:*

Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος.

VILL. In usitata Graecis, & praesertim Grammaticis forma, μήποτε δὲ, supplendum esse σκεπτέον, ex vulgari, sed doctissimo *L. Bos de Ellipsibus* libello, est pervulgatum.

2 Λέγεσθαι. *Etymologus* habet λέγεται. VILL. Et *Apollonio* videtur restituendum λέγεται.

3 Ἡλιόδωρος. Pro eo *Etymol* habet, Ἡρωδιανός. VILL.

4 Βασιλείαν : ..x*Heliodori* igitur disciplina fluxit *Schol.* ad Od. Α 494: Τιμήν. τὴν βασιλείαν.

5 Ἦ ἔτ'. Od. Λ 494 VILL.

6 Τίννυνται. Il. Τ. 260:

Ἀνθρώπους τίννυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ

VILL. Quod veteres *Edd.* l. l. dederunt τίνυνται, nunc vulgo edi solet τίνυνται.

7 Τίσιν Il. Χ. 19.

8 Ὑπ' ὄχεσφι Il. Θ. 41. VILL.

9 Στοχασμοῦ. Lege στοχασμῷ VILL.

10 Τοῖσι. Il Ν 159. Pro ἐν τοῖσι, in *Homeri* Editionibus legitur αὐτοῖο. VILL. Antiqua haec videtur lectionis varietas, ab *Apollonio* servata, & inde in *Etymologicum* M.

καί·

Ἰοῖσίν [1] τε τιτυσκόμ∂ροι. —

ϗ ἐπὶ τοῦ ψυχικῶς κατεςοχάζετο·

— Τιτύσκετο [2] δὲ φρεσὶν ᾗσιν,

Ἤ τευ ἀκοντίσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι.

ΤΙΤΑΙΝΟΜΕ'ΝΩ. [3] ἐκτεταχότες.

ΤΙΜΗ'ΕΝΤΟΣ. [4] ἐντίμου.

ΤΙ'ΜΙΟΣ. [5] ἔντιμος.

ΤΛΗ͂ΝΑΙ. [6] ὑπομεῖναι, τολμῆσαι.

ΤΜΗ'ΔΗΝ. ἀποκεχωρισμένως, [7] ἔςι δὲ ἐγγύτερον, ὅσον τ' ἐπιτεμεῖν.

ΤΜΑ'ΓΕΝ. [8] διεχωρίσθησαν.

ΤΜΟ'ΛΟΣ. [9] ὄρος Λυδίας.

ΤΟ'Ν.

derivata, p. 761. vf. 9. feqq., ubi omnem hanc *Apollonii* Gloffam, non laudato auctore, fuam fecit.

1 Ἰοῖσιν. Il. Γ. 80. VILL.

2 Τιτύσκετο. Il. Ν 558 VILL. Ex uno Codice & Editionibus antiquis a *Barnefio* revocatum ἀκοντίσαι, probarunt *Clarke* & *Ernefti*.

3 Τιταινομένω Od Β 149:

Πλησίοι ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσιν.

VILL.

4 Τιμήεντος. Od. Θ. 393.

5 Τίμιος. Od. Κ. 38.

6 Τλῆναι. Non quidem modus indefinitus, fed aliae paffim hujus verbi formae a Poëta ufurpantur.

7 Ἀποκεχωρισμένος. Lege ἀποκεχωρισμένως, ut habet *Hef.*, qui explicat quoque, ὅσον ἐπιτεμεῖν, ϗ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι; & affert exemplum ex Il. Μ. 262:

Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε —

Ubi *Schol.* habet pariter, τμητικῶς. ὅσον ἐπιτεμεῖν, ϗ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι. VILL.

8 Τμάγεν. Il. Π. 374.

9 Τμῶλος. L. Τμῶλος. Il. Β. 866. Υ. 385.

ΤΟ'Ν. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

Τὸν δ' [1] ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ πλῆξεν,

ἐπὶ δὲ τούτου, ἀναφορικῶς·

— Ἀλλ' [2] ἄρα καὶ τὸν

Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα. —

καὶ ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ·

Τὸν ποτέ [3] οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.

ΤΟῦΥ. ἄρθρον. καὶ ἐπὶ τούτου, καὶ κατ' ἐπίκτασιν [4] λέγεται.

ΤΟΥ'Σ. ἐπὶ τοῦ ἄρθρου·

Τοὺς μὲν [5] τέσσαρας αὐτὸς ἔχων. —

ἀντὶ δὲ τοῦ οὓς ὑποτακτικοῦ.

Τούς [6] μοι Λαοθόη τέκετο κρείουσα γυναικῶν.

ΤΟ'. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

— Τὸ

1 Τὸν δ' Il. Ε. 146: Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῗδα παρ' ὦμον. πλῆξ'. — Vill.

2 Ἀλλ'. Il. Τ. 97 Vill.

3 Τὸν ποτέ. Il. Λ. 20. Vill.

4 Ἐπίκτασιν, Dicitur per superproductionem pro οὗ. Il. Α. 249:
Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.
Sumitur pro τούτου Il. Α. 43. & pro articulo praepositivo Il. Α. 340. Supra post ἄρθρον, omissum est προτακτικὸν, quod habet *Hes.* Sic infra in Τοὺς & Τὸ, post ἄρθρου, deest προτακτικοῦ. Vill. Quod deësse observat Cl. *Villoif.* (προτακτικοῦ), passim lectori supplendum permittit Grammaticus. Cf. supra v. Τῆς. Τὴν. p. 645.

5 Τούς. Il. Ε. 271. Vill.

6 Τούς μοι. Il. Χ. 48. unde dedimus τέκετο, cum male in *Codice* MS. esset τέκε. Vill.

1 Τὸ

— Τὸ μὲν [1] ἥμισυ, οἰνοπέδοιο,

ἐπὶ δὲ τούτου·

— Τὸ μὲν [2] ἔκταμεν ὄφρα φορείη.

ἀντὶ δὲ τοῦ διό·

— Τὸ καὶ [3] ἔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον. —

ΤΟΚΗ͂ΑΣ. [4] γονεῖς.

ΤΟΛΥ´ΠΕΥΣΕΝ. [5] κατειργάσατο. ὅθεν καὶ ἡ τῶν ἐρίων, [6] τολύπη λέγεται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, διείληφεν.

ΤΟΞΟ´ΤΑ ΛΩΒΗΤΗ´Ρ. ἐν διὰ τῶν δύο. [7] διὰ τῶν τόξων βλάπτων.

ΤΟΡΝΩ´ΣΑΝΤΟ. ἐπέγραψαν·

Τόρνωσαν [8] δὲ σῆμα. —

ΤΟ´Σ-

1 Τὸ μέν. Il. I. 575. unde hic emendavimus οἰνοπέδοιο. Male enim in Codice Manuscripto, οἰνοπέδιον. Vill.

2 Τὸ μέν Od. I 320. Vill.

3 Τὸ καί. Il. M 9. Pro τὸ καὶ, hodie legitur τῷ καί. At lectionem Apollonii, Codicibus Regiis Hom. 2684. & 2766 confirmatam, unice veram puto. Sic & Il. Γ. 176:

Ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο·
τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.

Vill. Notavit lectionis varietatem Barnes.

4 Τοκῆας. Saepissime dixit Poëta.

5 Τολύπευσεν. Od. Δ. 490. Vill.

6 Ἐρίων. Post ἐρίων omissum puto κατεργασία. Vill. Confirmat conjecturam Schol. ad Od. Δ. 490. & Etymol. p. 761. vs. 50. Cf. tamen & Schol. ad Od. Α. 238. Eustath. p. 1336. v. 18.

7 Διά. Lege δυοῖν. Vill. Cf. Il. Λ 385. ibique Schol.

8 Τόρνωσαν Lege τορνώσαντο, ut Il. Ψ. 55. quod Schol. interpretatur, κύκλῳ περιέγραψαν. Vill. Immo vero ἐπέγραψαν vix convenire, possit Glossae Τορνώσαντο, quam Lexi-

ΤΟ'ΣΣΟΣ. τοσῦτος, τηλικῦτος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ·

Τίοσος [1] ἔην. —

ΤΟ'ΦΡΑ. ἕως τούτου τοῦ χρόνου. καὶ ἐστιν ἀνταποδοτικὸν τὸ ὄφρα. [2]

ΤΡΑΦΕΡΗ'Ν. ξηράν. τὸ γὰρ θρέψαι, πῆξαι τὴν γῆν. [3] οὕτως κατὰ διαστολὴν τῆς θαλάσσης οὔσης·

Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες [4] ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.

ΤΡΑΠΕΙ'ΟΜΕΝ. [5] τρεφθῶμεν. εἴρηται δὲ κατὰ μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ, ταρπείομεν.

ΤΡΑ'ΠΕΟΝ. [6] ἐπάτουν. παρὰ τροπὴν λαμβάνειν τὸν βό-

Lexicographi atque Interpretes tantum non omnes verius interpretantur περιέγραψαν. Atque hoc ipsum scripsisse videtur *Apollon.*, Τόρνωσαν. περιέγραψαν; quod postea abierit in Τορνώσαντο. ἐπέγραψαν. *Etymol.* certe p 762. v. 25. ita legit Il Ψ. I l

Τόρνωσάν τε δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο.

Et eodem forte spectat *Hesych* Τορνώσας. περιγράψας, quod haud scio an corruptum sit, ex Τόρνωσαν. περιέγραψαν.

1 Τίοσος. Il. I. 542 VILL.

2 Τὸ ὄφρα. Mallem τοῦ ὄφρα. Hinc emendo locum *Hes.* huc usque intactum, ubi habetur: Τόφρα. ἐν τοσούτῳ. ἕως τούτου. καὶ ἀνταποδοτικὸν τοῦ ΧΡΟ'ΝΟΥ. Transpositum puto τὸ ΧΡΟ'ΝΟΥ. Et lego, ἕως τούτου χρόνου, καὶ ἀνταποδοτικὸν τοῦ ὄφρα. Quod ultimum vocabulum omissum puto. VILL.

3 Τὴν γῆν. Aliter interpunge, & lege, duobus restitutis, quae exciderant, vocabulis: τὸ γὰρ θρέψαι, πῆξαι. τὴν γῆν οὕτως ΛΕ'ΓΕΙ, κατὰ διαστολὴν τῆς θαλάσσης ὙΓΡΑ͂Σ οὔσης VILL.

4 Ἐθέλοντες. Levi discrimine in *Cod. MS.* legitur, εἰ με θέλοντες. Occurrit hic versus Od Υ. 98. VILL.

5 Τραπείομεν. Il. Γ. 441:

Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.

VILL

6 Τράπεον. Od. Η. 125. Vide *Hes.* in Τραπέοντο, & Πρότροπος. VILL. Neque *Apol-*

Ἰάσονος. περὶ γὰρ Θεμιστοκλέους οὐ πᾶσι ἐμφαίνεται. [1]

ΤΑΥ´ΡΟΥ. τοῦ Ποσειδῶνος [2] ἔλεγον καὶ τὸν Διόνυσον, [3] ὅτι κέρατα ἔχει δὲ ὅτι ὁμηστής. [4] ἢ ὅτι τοῖς διθυράμβοις ἆθλον ἦν ἡ βοῦς. ὅθεν καὶ ὁ Κρατῖνος, ταυροφάγος. [5]

1 Ἐμφαίνεται. Mallem ἐμφάνισται. Notandum eſt hunc pannum, ut praecedentem ac ſequentem, purpurae *Apollonii* aſſutum fuiſſe. VILL. Haud ſcio an in ipſa Gloſſa reſtituendum ſit συμφανεῖται.

2 Ταύρου τοῦ Ποσειδῶνος Conf. *Heſych.* v. Ταυρίη, & v. Ταῦρος. ibique *Interpp.*

3 Διόνυσον. Poſt Διόνυσον, forte omiſſum Ταυροφάγον. VILL. Conf. *Suid.* & *Etymol.* v. Ταυροφάγον.

4 Δὶ ὅτι ὁμηστής. Lege ἢ ὅτι, ſeu διότι, ὠμηστής.

5 Ταυροφάγος Conf. Script. ll. & *Alb.* ad *Heſych.* h. v.

ΤΡΗΡΩΝΟΣ. ἐπὶ τῶν περιστερῶν, ἀπὸ τοῦ τρεῖν, ὅ ἐστι φοβεῖσθαι. δειλὸν γὰρ τὸ γένος. ὅθεν καί·

— Πολυτρήρωνά [1] τε Θίσβην,

πολλὰς περιστερὰς ἔχουσαν.

ΤΡΙΤΟΓΕΝΕΙΑ. ἐπίθετον Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ τρεῖν ἐγγενᾶν [2] τοῖς πολεμίοις. οἱ δὲ, ὅτι ἐπὶ τῆς Τρήτωνος [3] λίμνης ἐγεννήθη. οἱ δὲ, ὅτι ἐπὶ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ. [4]

ΤΡΙΓΛΗΝΑ. [5] ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, τρίκορα [6] εἶπε.

1 Πολυτρήρωνα. Il Β 502. VILL.

2 Ἐγγενᾶν. Lege ἐγγεννᾶν. Alii derivant ex τριτὼ quod apud Athamanas caput significat. Nam Minervam ex Jovis capite prognatam ferunt. In *Hes.* legitur: Τριτώ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησὶ, τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας. *Eustathius* Cretas, non Athamanas, habet. Corrupte apud Suidam legitur Ἀθηναῖοι pro Ἀθαμᾶνες. Pariter *Etymol.* p. 767. Τριτὼ, κατὰ τὸ Ἀθάμαντα σημαίνει τὴν κεφαλήν. Pro Ἀθάμαντα, lege Ἀθαμᾶνα, seu, κατὰ τοὺς Ἀθαμᾶνας. Quod cum non animadvertisset Clar. *Sylburgius*, graviter lapsus est in Indice monens hic citari Grammaticum *Athamanta*. VILL.

3 Τρήτωνος. Lege Τρίτωνος. VILL.

4 Ποταμοῦ. Ultima hujus articuli verba exciderunt. Adde, Λιβύης ἐμφανισθῆναι. In *Hes.* qui habet, τῷ περὶ (Scribo παρὰ τῷ) Τρίτωνι, τῷ ποταμῷ Λιβύης, ἐμφανισθῆναι, olim legebatur περὶ, pro παρά. Sed mendum ortum erat ex affinitate conformationis τοῦ παρὰ & περὶ in MSS. *Codicibus*. VILL.

5 Τρίγληνα. *Philemon* ineditus: Τρίγληνα λέγονται τὰ ἀξιοθέατα, καὶ πολλῆς γλήνης ἄξια, ἢ θέας. ὅθεν καί. (Il. Ω 192.)

— Γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, ἤγουν ἐχώρει. ἢ ἐκ τριῶν τινῶν ζώων σύνθετα. οἱ δὲ φασι τριόφθαλμα, ἃ οἱ Ἀττικοὶ τριόττια καὶ τριοήτιδα καλοῦσιν οἱ δέ τινες τριῶν ἔχοντα Χαρίτων ἐκτυπώματα. τοῦτο δὲ οὐ καλῶς. οὐ γὰρ οἶδε Χαρίτων ἀριθμὸν ὁ Ποιητὴς κατὰ τοὺς ὕστερον. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ ἀξιοθέατα εἰπόντες τὰ τρίγληνα, καὶ οἱ τριόφθαλμα, διὰ τὴν γλήνην οὕτως ἐνόησαν, δι' ἧς ὀφθαλμοῦ κόρη δηλοῦται. VILL. Pro τριοήτιδα in *Philemone* lege τριόττιδας, & conf. qui plane gemina, quin eadem verba habet, *Eustath.* p 976. vs. 36. seqq.

6 Τρίκορα. Pro τρίκορα, in Hes.

πε. γλήνη γὰρ, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ. οὕτως δὲ εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐνωτίων τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ διδομένων τῇ Πηνελόπῃ.[1] ὁ δὲ Ἀπίων βελτίων,[2] πολύγληνα. γλήνη γὰρ, ἡ κόρη, ὥστε εἶναι πολυθέατα, πολλῆς θέας ἄξια. τούτοις ἄν τις προσθείη ὅτι καὶ γλήνια[3] λέγεται τὰ θέας ἄξια, ὅτι[4] φησί·

> Κέδρινον,[5] ὑψόροφον,[6] ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει.

ΤΡΙ´ΠΟΔΑΣ. ὁ μὲν Ἀπίων, λέβητας ἀναθηματικάς[7]. οὐχ ὑγιῶς δέ. δισσὸν γὰρ εἶδος τῶν τριπόδων· ἕτερον μὲν τῶν ἀναθεματικῶν,[8] οὓς Δελφικοὺς λέγομεν, διὰ τὸ πολλοὺς ἐν Δελφοῖς ἀνακεῖσθαι· ἕτερον δὲ, τῶν καλουμένων ἐμπυριβήτων[9], ἐν οἷς θερμαίνεται τὰ λουτρά.

ΤΡΙ´ΛΛΙΣΤΟΣ.[10] πολυλιτάνευτος. τὰ γὰρ τρία ἀρχὴν πλήθους σημαίνει. ὅθεν καί.

Τριγ-

Hes habetur, τρίκοκκα. Et apud eumdem legitur, ὄκκοι, ὀφθαλμοί: unde Latinum *oculus*. *Suidas*: ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, τρίκοκα γλήνη γὰρ . ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη. ὁ δὲ Ἀππίων. sic) πολύγληνα. τὰ θέας ἄξια. VILL.

1 Πηνελόπῃ Od. Σ. 297:

> Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν,
> Τρίγληνα, μορόεντα. —

Immo & Il Ξ 183:

> Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι.
> Τρίγληνα, μορόεντα χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

Hinc τρίγληνα explicant, τρία ὄντα Χαρίτων ἐκτυπώματα, ob χάρις πολλή. VILL.

2 Βελτίων. Lege βέλτιον. VILL.

3 Γλήνια. Lege γλήνεα. VILL.

4 ὅ τι. Mallem ὅτι, quam ὅτι. VILL.

5 Κέδρινον. Il Ω. 192 VILL.

6 Ὑψόροφον. In *Codice MS*. ὑψίροφον VILL.

7 Ἀναθηματικάς. Lege ἀναθεματικούς. VILL.

8 Ἀναθεματικῶν. Il. I. 122. ἀπύρους τρίποδας VILL.

9 Ἐμπυριβήτων. Male in *Cod Manuscripto*, ἐπυριβήτων. Il. Ψ 702:

> Τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην.

VILL

10 Τρίλλιστος. Il. Θ. 488:

Ἀντα-

Τρισμάκαρες [1] Δαναοί. ——

καὶ τριδούλους ἐν τῇ συνηθείᾳ, τοὺς πολλοὺς [2] δουλεύσαντας.

ΤΡΙ´ΠΟΛΟΣ. ἡ κυρίως τρὶς πεπολημένη [3] γῆ, τουτέστι μεταβεβλημένη.

ΤΡΙΧΑ´ΪΚΕΣ. ἡ μὲν λέξις τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

Δωριέες [4] τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.

δηλοῖ δὲ τοὺς μετὰ τῶν ἱππείων τριχῶν ἀΐσσοντας· καθὸ καὶ κορυθαῒ [5] πολεμιστῇ. ἔνιοι δὲ, τοὺς τριχόθεν αἴξαντας καὶ ὁρμήσαντας ἐκ τῆς λεγομένης τριπόλεως Δωρίδος. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον [6] καὶ Ὁμηρικώτερον.

Ἀσπασίη, τρίπολος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή.
Vill.

1 Τρισμάκαρες. Od. E. 306:

Τρὶς μάκαρες, (seu τρισμάκαρες) Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες.

Unde *Virgilius*:

— *O terque quaterque beati.*

Et Od. Z. 154:

Τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι. —

Vill.

2 Πολλύς. Lege πολλοῖς. Occurrit τρίδουλος in *Polluc.* III, 87. ubi *Gualtherus* vertit, *ex tertia generatione servus.* Vill. Conf. *Eustath. p.* 725. *vs.* 35.

3 Πεπολιμένη. Lege πεπολημένη. *Hes.* Τρίπολον. τὴν τρὶς ἢ πολλάκις μεταβεβλημένην διὰ τῆς ἀροτριάσεως γῆν. Vill. Τρίπολον ἄρουραν dixit Poëta Il. Σ. 542. ubi vide *Schol.* coll. Od. E. 127.

4 Δωρίεες. Od. T. 177. Vill.

5 Κορυθαῒ. Πολεμιστῇ. Lege, Κορυθάϊκι πολεμιστῇ, uti ex Il. X. 132 recte edidit *Barnes.* in *Schol.* ad Od. l. l. Caeterum festinanti *Alberto* ad *Hesych.* error obrepsit, quem hic notavit *Villois.* „ vocem τριχάϊκες ab *Apollonio* notari „ ut *Doricam*.

6 Πρῶτον. Lege πρότερον. Vill. Posterius fere praetulerit, & tribus adeo urbibus constitisse olim Dorida facile largiatur, qui cum *Ety-*

ὙΛΗΈΣΣΑ. [1] καἰάδενδρος.

ὙΛΑΚΙ΄ΔΗΣ. [2] Ὕλακυ υἱός.

ὝΛΛΟΣ. [3] ποῖαμὸς ἐν Λυδίᾳ.

ὝΠΑΡ. τὸ μεθ' ἡμέραν· [4]

Οὐκ [5] ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλέν. —

ὙΠΕΔΕΙ΄ΔΕΣΚΕΝ. [6] ὑπεβλέπεῖο. τὴν δὲ ὙΠΟ' πρόθεσιν διὰ τὸ μέτρον, ὙΠΕ'.

ὙΠΑΙ-

tur, quod in hoc loco ad *Hesych.* emendavit Cl. *Alberti*, Πεπονημένοι. Habent id ipsum *Schol.* ad *Od* Ξ. 29. *Eustath.* p 1749. v. 35. & *Hesych.* *Suid.* & *Etymol.* reddunt οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν πονούμενοι. Conf. ipse *Apoll.* v. Ἐγχεσίμωροι. p. 238. v. Ἰόμωροι. p. 364. & *Alb.* ad *Hesych.* eadem v. Ἰόμωροι.

1 Ὑλήεσσα. *Od.* Ι. 24.

2 Ὑλακίδης. Od. Ξ. 204.

3 Ὕλλος. Il. Υ. 392. Ὕλλω ἐπ' ἰχθυόεντι. *Hesych.* ex Homericis etiam commentariis vel Lexicis Glossam mutuatus videtur, Ὕλλος. ποταμὸς Λυδίας.

4 Μεθ' ἡμέραν. *Scholiastes Platon.* ineditus ad L. XII. *de Legib.* ὕπαρ ἐστὶ τὸ μέσον ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου ὁρώμενον. *Hes.* habet: τὸ μεθ' ἡμέραν, οἷον, ὄναρ ἐν ἡμέρᾳ. φανερῶς, ἐναργῶς ἀληθές. Sic *Pindarus* *Olymp.* XIII. ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ. Unde recte *Aeschylus* in *Prometheo*, vs. 484:

— Κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων
Ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι. —

In *Apollon.* post μεθ' ἡμέραν, omissum puto ὄναρ. Vill. Ex frequenti Grammaticorum more, nomen lectori supplendum reliquit *Apollon.*

5 Οὐκ Od. Τ. 547. Post ὕπαρ *Hom.* addit:

— Ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.

Vill.

6 Ὑπεδείδεσκεν. *Hes.* habet quoque ὑπαὶ δὲ ἴδεσκεν, ut in *Homero* Il Γ. 217:

Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας.

Immo, cum in *Hes.* post Ὑπίασιν, ordo litterarum, annotante Clar. *Alberti*, pro ὑπαιδείδεσκεν, exigat ὑπεδείδεσκεν, non dubito quin hic quoque *Hes.* ex *Apollon* emendandus sit, & sit varians Lectio,

Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

ΤΡΟΦΟ'ΕΝΤΑ. [1] εὐτραφῆ, καὶ μεγάλως αὐξανόμενα.

ΤΡΟ'ΦΙ. τὸ εὐαξές· [2]

Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα [3] κυλίνδεται.

προενεκτέον δὲ ὡς τρόφι ὡς ἔπι [4] θηλυκῶς. ἐπὶ αὐξήσει ἀκούετι, ἀπὸ εὐθείας τῆς τρόφ. τὸ γὰρ Ψ μεταπίπτει κατὰ τὰς πτώσεις, ἤτοι εἰς Β, ἢ Π, [5] ἢ Φ.

ΤΡΥ'ΞΟΝΤΑ. [6] καταπονήσοντα. καὶ ἐν τῷ βίῳ τρύχειν ἑαυτὸν λέγεται, οἷον καταπονεῖν.

ΤΡΥ'ΦΟΣ. [7] κλάσμα.

— Τὸ

'Αλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες. αὐτὰρ 'Αχαιοὶ
Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἴκέ ποθι Ζεὺς
Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

1 Τροφόεντα. Od. Γ. 290:

Κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσι.

VILL.

2 Εὐαξές. Lege εὐαυξές. *Hes.* explicat, τεθραμμένον, μέγα. Et addit: γέγονε δὲ κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ τρόφιμον. VILL. Ex *Schol.* ad l. l. hic legere malim εὐπαγές

3 Κῦμα. Il. Λ. 307 In *Cod. Manuscripto* omissum erat κῦμα. VILL.

4 'Ως τρέφι ὡς ἔπι. Lego, τὸ τρόφι, ὡς ἐπὶ, & mox pro 'Επὶ αὐξήσει lego una voce, ἐπιαυξήσει. VILL. Atqui tunc restituendum foret ἐπαυξήσει. Sed in difficili & obscuro loco, haud scio an parum antea auditam explicationem, ita proposuerit Lexicographus: προενεκτέον δὲ ὡς τρόφι, ὡς ἔπι, θηλυκῶς ἐπὶ αὐξήσει ἀκούουσι, (scil. οἱ Παλαιοὶ vel τινες) ἀπὸ τῆς εὐθείας &c.

5 Π. In Codd. MSto. Η., sed lego Π. Ut ὤψ ὠπὸς, φλὲψ φλεβὸς, sic τρόψ τροφὸς inflectit. VILL. Ita etiam tacitus emendavit, qui hoc loco ad *Hesych.* usus est, Cl. *Albert.*

6 Τρύξοντα. Od. Ρ. 387:

Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑαυτόν.

VILL.

7 Τρύφος. Hoc in *Codice* Ma-

— Τὸ δὲ [1] τρύφος ἔμπεσε πόντῳ.

ΤΡΥ'ΖΗΤΑΙ. [2] πεποίηται ἡ λέξις κατὰ μίμησιν. ψιθυρίζεται. καὶ τὸ ὄρνεον δὲ ἡ τρυγὼν, κατὰ μίμησιν τοῦ ἤχου.

ΤΡΟΧΟ'Σ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἅρματος.

Αὐτὸς [3] δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη.

ἐπὶ δὲ τοῦ κεραμικοῦ· [4]

Ῥεῖα μάλ', [5] ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν

Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται. —

ΤΡΩΠΩ͂ΝΤΟ. [6] ἐτρέποντο, μετεβάλλοντο. καὶ τρωπάσκετο, [7] ἀντὶ τοῦ ἐτρέπετο καὶ ἐμετεβάλλετο. [8]

ΤΡΩ'ΙΟΙ. ἀπὸ Τρωὸς τοῦ ἥρωος.

Οἷοι [1]

Manuscripto cum Τρύζοντα conjunctum separavi. VILL.

1 Τὸ δέ. Od. Δ. 508. VILL.

2 Τρύζηται . . . Et paulo infra ibidem, ψιθυρίζεται. Lege τρύζητε & ψιθυρίζητε. Respicit enim Il. Ι. 311:

Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.

Hinc ortum fuit mendum, quod vitiosa recentiorum Graecorum pronunciatione ΑΙ & Ε eodem modo efferantur. Similiter quoque emenda *Hes.* ubi legitur: Τρύζεται ψιθυρίζεται, λογοποιεῖται, γογγύζεται. Passim pro εται, & εῖτε, repone ητε. VILL.

3 Αὐτός. Il Ζ 42. VILL.

4 Κεραμικοῦ. *Etymol.* addit ἐργαλείου. Et supra habet, ἐπὶ τῶν ἁρμάτων, pro τοῦ ἅρματος quod in *Apollon.*: Lego, ἐπὶ τοῦ τῶν ἁρμάτων, in utroque. VILL. Concinnitas orationis saepe in hoc Lexico desideratur.

5 Ῥεῖα μάλ'. Il. Σ. 600. VILL.

6 Τρωπῶντο. Od. Ω. 535:

Πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο, λιλαιόμενοι βιότοιο.

VILL.

7 Τρωπάσκετο. Il. Λ. 567:

— Ὁτὲ δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.

VILL.

8 Ἐμετεβάλλετο L. μετεβάλλετο.

1 Οἷοι.

Οἷοι [1] Τρώϊοι ἵπποι. —

οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ Αἰνείου ἀφαιρεθέντες ὑπὸ Διομήδους·

Ἧς [2] Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς

Δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος. —

ΤΡΩΠΩ͂ΣΑ. τρέπουσα, μεταβάλλουσα τὴν φωνήν. [3]

ΤΡΩ͂ΕΙ. [4] τιτρώσκει.

ΤΡΩ͂ΚΤΗΣ, ἀποτρώγων, κερδαίνειν βουλόμενος. [5]

ΤΥΚΤΟ͂Ν. [6] κατεσκευασμένον·

— Τυκτὸν κακὸν, [7] ἀλλοπρόσαλλον.

οἷον, μέγα κακόν. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ ἐπὶ τῆς κρήνης·

Τυκτὴν, καλλίρροον, [8] —

θέλει λέγειν χειροποίητον, [9] οὐ φυσικὴν κρήνην.

ΤΥ-

1 Οἷοι. Il. Ε. 222. Vill.

2 Ἧς. Il. Ε 265. In *Homero* praecedit, Τῆς γάρ τοι γενεῆς. Vill.

3 Φωνήν. De luſcinia Od. Τ. 521:

> Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν.

Vill.

4 Τρώει. Od. Φ. 293.

5 Βουλόμενος. Cod. MS. male, βουλόμενος. Legitur Od. Ξ. 289:

> — Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς,
> Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει.

Vill.

6 Τυκτόν. Od. Δ. 627:

> Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.

Idem leges Od. Ρ. 169. Vill.

7 Τυκτὸν κακόν. Il. Ε. 831. Vill.

8 Καλλίρροον. Lege καλλίροον. Od. Ρ 206. Vill. Immo vero notata a *Barneſio* & *Clarkio* lectionis iſta varietas καλλίρροον, quod pronunciandum ſit, καλλίρρουν.

9 Χειροποίητον. Sic *Theocritus*, de Chalcone, VII, 7:

> — Βούριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,
> Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ. —

Vill.

ΤΙ'ΝΗ. [1] Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σύ.

ΤΥΠΕΙ'Σ. [2] πληγεὶς ἐκ χειρός.

ΤΙ'ΨΑΣ. ἐκ χειρῶς [3] πατάξας.

ΤΩΐ. διό. καὶ ἀντὶ τοῦ ἤτοι οἱ δύο, ἢ τούτους τοὺς δύο. καὶ ἐπὶ μὲν τῆς δοτικῆς· [4]

Ὢ [5] τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω. —

ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς·

— Οὐδ' [6] ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν. —

καὶ ἐπὶ τοῦ τούτου· [7]

Τῷ καὶ [8] τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια.

ΤΩΐ

1 Τύνη. Il. Ε. 485. &c.

2 Τυπεὶς Il. Λ. 191. &c.

3 Χειρῶς. Lege χειρός. Od. Χ. 98:

Φασγάνῳ ἀΐξας, ἠὲ προπρηνέϊ τύψας.

VILL. Conf. Il. Υ. 462.

4 Δοτικῆς Docet τὸ τώ sumi in nominativo duali, in accusativo, & in dativo singulari. Exemplum affert primi casus, scilicet, ὡς τώ γ', &c. ante quod, pro ἐπὶ δοτικῆς, legendum puto ἐπ' εὐθείας; cum ultimo tantum loco exemplum alleget ubi τῷ usurpetur in dativo, pro τούτῳ. *Etymol.* habet: εὐθείας μὲν, ὡς τό·

— Τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν,

(Lege ὡς τώ γ', &c.) ἀντὶ τοῦ ἤτοι αἰτιατικῆς δὲ, ὡς τό·

— Οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς,

ἀντὶ τοῦ τούτους, ἀντωνυμίαν δὲ, ὡς τό·

Τῷ μὲν ἑεισάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,

(pro νεφεληγερέτα Ζεὺς, lege, Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων, seu, ἑκάεργος Ἀπόλλων, quemadmodum legitur apud *Homerum* Il. Ρ. 326 & 585.) ἀντὶ τοῦ, τούτῳ ὁμοιωθεὶς καὶ πάλιν·

Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια.

VILL. Pro διὸ denique ponitur *Il.* Α. 410. & aliis multis locis

5 Ὥς τώ Il. Α. 304. VILL.

6 οὐδ'. Il. Α. 330. VILL.

7 Τούτου. Lege τούτῳ. Nam hic τῷ est in dativo. VILL.

8 Τῷ καί. Od. Κ. 494. VILL.

I Τῷ

ΤΩῚ ΚΕ. ἐπὶ τοῦ·

Τῷ κε [1] τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,

βούλεται ἀκούειν, οὕτως. καὶ Ἀπίων παραγγέλλει. καὶ ἐπὶ τοῦ· [2]

Τῷ κε λάχον [3] κτερέων, καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί,

ἀντὶ τοῦ οὕτως ἄν.

ΤΑΥ͂ΡΟΙ οἱ παρ' Ἐφέσιοι [4] οἰνοχοοῦντες ἤϊθεοι ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ.

ΤΑΥ΄ΡΙΟΝ [5] ΑἿΜΑ. θανάσιμον, ἀπὸ Μίδα καὶ Ἰά-

---

1 Τῷ κε. Il. Β. 373. VILL.

2 Βούλεται ἀκ. οὕτ. κ. Ἀπ. παρ. κ. ἐ. τ. Legendum videtur, quod in suo Apographo scripsit *Montfauc.* βούλονται ἀκούειν οὕτως. &c.

3 Τῷ κε λάχον. Od. Ε. 311. Sic in *Cod. Manuscripto.* Levi discrimine in *Homero* hodie legitur, τῷ κ' ἔλαχον. VILL. Eandem, quam *Apollonius*, lectionem habet *Hesych.*

4 Ἐφέσιοι. Lege Ἐφεσίοις. *Hes.* simpliciter habet, οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι. Ex *Apollonio* reponendum puto, ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ. Sed deinde in *Hes.* καὶ οἱ τέλειοι βόες. Quam glossam, cum ad Homerum proprie pertineat, *Apollonio*, ejus Lexicographo, vicissim restituet *Hes.* VILL. Od. Υ. vs. 232.

— Ἀντίθεος Γανυμήδης
Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων
Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν.

Ad hunc locum *Eustath.* p. 1205. v. 22., cum illustriores de diis atque hominibus pocillatores recenset, tum vero ipsis *Apollonii*, verbis observat, ὅτι παρὰ Ἐφεσίοις οἱ ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ οἰνοχοοῦντες ἤϊθεοι ταῦροι ἐκαλοῦντο, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου καὶ αὐτὸ κεῖται. *Athen.* vero X. 7. auctorem suum laudat *Ameriam.* Glossa igitur, quamvis non Homerica, ex commentariis tamen in Poëtam antiquioribus, in *Apollonii*, aliorumque *Lexica* Homerica, atque inde in *Ameriae* & *Hesychii* Glossaria, derivata est.

5 Ταύριον. Lege ταύρειον. VILL.

Ἰάσονος. περὶ γὰρ Θεμιστοκλέους οὐ πᾶσι ἐμφώνι-σται. [1]

ΤΑΥ'ΡΟΥ. τοῦ Ποσειδῶνος [2] ἔλεγον καὶ τὸν Διόνυ-σον, [3] ὅτι κέρατα ἔχει δι' ὅτι ὀμηστής. [4] ἢ ὅτι τοῖς διθυράμβοις ἆθλον ἦν ὁ βοῦς. ὅθεν καὶ ὁ Κρατῖνος, ταυροφάγος. [5]

1 Ἐμφώνισται. Mallem ἐμφάνισται. Notandum eſt hunc pannum, ut praecedentem ac ſequentem, purpurae *Apollonii* aſſutum fuiſſe. VILL. Haud ſcio an in ipſa Gloſſa reſtituendum ſit συμφωνεῖται.

2 Ταύρου τοῦ Ποσειδῶνος Conf. *Heſych.* v. Ταυρία, & v. Ταῦρος. ibique *Interpp.*

3 Διόνυσον. Poſt Διόνυσον, forte omiſſum Ταυροφάγον. VILL. Conf. *Suid.* & *Etymol.* v. Ταυροφάγον.

4 Δι' ὅτι ὀμηστής. Lege ἢ ὅτι, ſeu διότι, ὠμηστής.

5 Ταυροφάγος Conf. Script. ll. & *Alb.* ad *Heſych.* h. v.

Σοὶ δ᾽ [1] ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται. —

πρωταγωνιστοῦντος [2] γὰρ τοῦ Χοροῦ τὸ παλαιὸν, οὗτοι ὥσπερ ἀποκριταὶ ἦσαν, ἀποκρινόμενοι [3] πρὸς τὸν Χορόν.

ὙΠΟ΄ΚΥΚΛΟΝ. [4] ὑπότροχον.

ὙΠΟ΄ΒΡΥΧΑ. [5] ὑποβρύχιον.

ὙΠΟΦΘΑ΄Σ. ὑποφθάσας. καὶ·

— Ὑποφθαμένη [6] φάτο μῦθον.

ὙΠΟΔΕΞΙ΄Η. ὑποδοχή.

ὙΠΟ΄ΔΡΑ. ὑποβλεπτικῶς, ὅπερ οἱ νεώτεροι, ὑπόδραξ. [7]

ὙΠΟ΄ΨΙΟΝ. [8] ὕποπτον καὶ ὑποβλεπόμενον.

ὙΠΟΝΗΙ΄Ωι. ὁ μὲν Ἀπίων, ὡς ἐν τῷ [9] Ἰθάκῃ λιμένος οὕτως καλουμένου. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὡς δύο μέρη

1 Σοὶ δ᾽. Od. Β. 111. VILL.

2 Πρωταγωνιστοῦντος. Ante hanc vocem ex *Hesychio* restituendum puto, ἔνθεν καὶ ὑποκριταί. *Hes.* enim habet: Ὑποκρίνοιτο. ἀποκρίνοιτο. ἔνθεν καὶ ὑποκριτὴς, ὁ ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν Χορόν. VILL.

3 Ἀποκρινόμενοι. Vide *Etymol.* in Ὑποκρίνονται. VILL.

4 Ὑπόκυκλον. Od. Δ 131:

> Χρυσῆν τ᾽ ἠλακάτην, τάλαρόν θ᾽ ὑπόκυκλον ὄπασσε.

VILL.

5 Ὑπόβρυχα. Od. Ε. 319. ubi V. *Schol.*

6 Ὑποφθαμένη. Od. Ο. 171.

7 Ὑπόδραξ. Rectius ὑποδρὰξ, secundum quosdam, ut εὐρὰξ, ἐναλλὰξ, ἀπρὶξ, &c. VILL.

8 Ὑπόψιον. Il. Γ. 42. ubi *duo Codices Regii*, & alii, habent ἐπόψιον VILL.

9 Τῷ. Lege τῇ Od. Α. 186:

> Νηῦς δέ μοι ἥδ᾽ ἕστηκεν ἐπ᾽ ἀγροῦ νόσφι πόληος,
> Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

Et Γ. 81:

> Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου εἰλήλουθμεν.

VILL.

Ἀνδρῶν [1] δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσειεν, [2]

τοῦ ἑτέρου ὑββαλλομένου; ὥστε τὸ ὑββάλλειν, ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον, ἐκ τοῦ ὑββάλλειν τὸ ὑποκρούειν ἀκούουσιν. ἡ δὲ διάνοια οὕτως· ἑστῶτος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἐοικὼς [3] ἐστὶ ὑποκρούειν τὸν λέγοντα. χαλεπὸν γάρ ἐστι καὶ τῷ ἐπιστήμονι λόγων ὑποκρουομένῳ διὰ τὸν θόρυβον λέγειν. ἀνδρῶν γὰρ ἐν ὁμάδῳ πολλῷ πῶς ἄν τις ἀκούσειεν, ἢ εἴποι, [4] ὑποκρουόμενος ὑπὸ τῶν θορυβούντων; καὶ φησὶν ὁ Σιδώνιος ὅτι τῷ [5] ὑββάλλειν ὅμοιόν ἐστι τοῦτο.

Τὸν δ' [6] ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο. —

ὙΓΡᾺ ΚΈΛΕΥΘΑ. [7] τὴν θάλασσαν.

ὙΓΡῸΝ ἜΛΑΙΟΝ. [8] ὁ Ἡλιόδωρος, ἤτοι διὰ τὸ εἰς ἄνεσιν ἄγειν καὶ ἀνιέναι τὸ σῶμα, ἢ διὰ τὸ πλείονα χρόνον ὑγρὸν διαμένειν ἐκχεόμενον.

ὙΔΑ-

...ελικεπτὴν τῷ λόγῳ ποιεῖν, κωλύειν καὶ ὑποκρούειν διὰ κραυγῆς, καὶ ποιεῖν θόρυβον. VILL.

1 Ἀνδρῶν. Il. Τ. 81. VILL.

2 Ἀκούσειεν In *Hom.* ἀκοῦσαι, ob metrum. VILL.

3 Ἐοικώς. Lege ἐοικός. VILL.

4 Ἢ εἴποι. Il. Τ. 81.

Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
Ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.

VILL.

5 Τῷ. In Cod. & Editione aperto errore scribebatur τὸ, cui substitutum, quod jussit *Villoif.*, τῷ. Quamvis legi forte eodem jure possit, τὸ ὑββάλλειν ὅμοιόν ἐστι τούτῳ.

6 Τὸν δ'. Il. Α. 292. VILL.

7 Ὑγρὰ κέλευθα Il. Α 312:

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα.

8 Ὑγρὸν ἔλαιον. Pessime *Montfaucon.* edidit ὑγρὸν ἔλος. Legitur in *Apollon.* & *Hes.* ὑγρὸν ἔλαιον. Et apud *Homerum* Il. Ψ 281:

— Ὃς σφῶιν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων κατέχευε. —

VILL.

1 Ὑδα-

ἴσον τὸ ὑπεζάτω.

ὙΠΟΔΜΩ΄Σ·

— Ποσειδῶν [1] ὑποδμώς.

ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, δμὼς ὑποτεταγμένος. ἔνιοι δὲ, ὡς περισσὸν [2] ὄσης ἀκούουσι τῆς προθέσεως.

ὙΠΙΩΓΗ΄. ὑπαγωγή·

— Εὗδεν Βορέω ὑπιωγῇ. [3]

ὙΠΟΠΕΡΚΑ΄ΖΟΥΣΙ. μεταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ὄμφακος. [4]

ὙΠΕΚΠΡΟΘΕ΄ΩΝ. [5] ὑπεκτρέχων.

ὙΠΕ`Ρ ΤΟΚΗ΄ΩΝ. [6] κατὰ τῶν γονέων·

Λίσσεμ' [7] ὑπὲρ τοκέων. —

ὙΠΟ-

1 Ποσειδῶν. Lege, Ποσειδάωνος ὑποδμώς. Od. Δ. 386. VILL

2 Περισσόν. Mallem περισσῆς. VILL.

3 Ὑπιωγῇ. Od Ε 533. Alii divisim legunt, ὑπ' ἰωγῇ. *Etymologus* : Ἰωγή. ἡ σκέπη. καὶ ὑπιωγαὶ δὲ, αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι. Vide *Hes.* VILL. Adde *Interpp. ad l. l.*

4 Ὄμφακος Post haec verba aliquid omissum puto. Adde : εἰς τὸ μέλαν τῆς σαφυλῆς χρῶμα πεπαινομένας. Ut habet *Scholiastes*: τῇ περκάσει ἀκμάζουσι εἰσὶ ἐκ τοῦ ὄμφακος μεταβάλλουσιν εἰς τὸ μέλαν τῆς σαφυλῆς χρῶμα πεπαινομένας. VILL. *Hesych.* etiam habet Ὑποπερκάζουσι καταβάλλουσιν, (vel ut ex *Schol.* & *Apollon.* recte emendavit Cl. *Alberti*, μεταβάλλουσιν) ἐκ τοῦ ὄμφακος, καὶ ὑπομελαίνονται. Glossographus lectori supplendum permisit nomen, quod in verbo latet, μεταβάλλουσιν ἐκ τοῦ ὄμφακος, εἰς χρῶμα πέρκον. Cogitetur hic Cl *Ernesti* Canon. III.

5 Ὑπεκπροθέων. Od. Θ. 125:

Τόσσον ὑπεκπροθέων.

VILL.

6 Τοκήων. Lege τοκέων. VILL.

7 Λίσσεμ'. Lege, ut Il. Ο. 660:

Λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων. —

VILL. Eo facilius Gramma-

μέρη λόγου ὄντα μετείληφεν, ἵν' ᾖ, ὑπὸ τῷ νηίῳ. φησὶ γάρ· νήϊος, τόπος ἔχων ξύλα, ἢ δένδρα, ἐξ ὧν δεσμοῦσι τὰς ναῦς καθορμίζοντες.

ὙΠΟ'ῬΡΗΝΟΝ. ὕπαρνον, οἷον ἄρνα ἔχουσα [1] ἐν τῇ γαστρί.

ὙΠΩΡΕ'ΙΑΣ. τοὺς [2] πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι τοῦ ὄρους·

Αἳ [3] ῥά θ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.

ὙΠΕ'ΡΜΟΡΟΝ. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὴν δευτέραν ὀξυτονῶν, ὑπερμόρως ἀκούει·

Ὡς [4] καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπέρμορον, Ἀτρείδαο.

ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα προφέρεται, καὶ φησὶν, ὑπὲρ τὸ καθῆκον.

ὝΠΑΤΕ ΚΡΕΙΟ'ΝΤΩΝ. ἡγούμενε [5] θεῶν.

ὙΠΙ'ΣΧΕΤΑΙ. [6] ἀναδέχεται καὶ ὑπισχνεῖται.

ὙΠΟΣΤΑ'Σ. [7] ἀναδεξάμενος. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Καί [8] μοι ὑποστήτω ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,

ἴσω

1 Ἔχουσα. Lege ἔχουσαι. Il. Χ. 216:

— Οἱ δώσουσι μέλαιναν,
Θῆλυν, ὑπόῤῥηνον. —

VILL.

2 Τοὺς. Post τοὺς, omissum est τόπους. VILL. Vel corrigendum est τὰς, ut conveniat cum ὑπωρείας, & suppleatur substantivum χώρας.

3 Αἵ ῥά θ'. In *Homero* legitur Il. Υ. 218. Ἀλλ' ἔθ'. VILL.

4 Ὡς. Od. Α. 35. VILL.

5 Ἡγούμενε. *Hes.* explicat, βασιλεὺς (scribe βασιλεῦ) βασιλευόντων. Legitur Il. Θ. 31. Od. Α. 45. & 81. ac Ω. 472. VILL.

6 Ὑπίσχεται. Il. Ψ. 209. &c.

7 Ὑποστάς. Il. Φ. 457. &c.

8 Καί. Il. Ι. 160. VILL.

I Πε-

ἴσον τὸ ὑπεξάτω.

ὙΠΟΔΜΩ΄Σ·

— Ποσειδῶν [1] ὑποδμώς.

ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, δμὼς ὑποτεταγμένος. ἔνιοι δὲ, ὡς περισσὸν [2] ὔσης ἀκέϛι τῆς προθέσεως.

ὙΠΙΩΓΗ΄. ὑπαγωγή·

— Εὗδεν Βορέω ὑπιωγῇ. [3]

ὙΠΟΠΕΡΚΑ΄ΖΟΥΣΙ. μεταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ὄμφακος. [4]

ὙΠΕΚΠΡΟΘΕ΄ΩΝ. [5] ὑπεκτρέχων.

ὙΠΕ`Ρ ΤΟΚΗ΄ΩΝ. [6] κατὰ τῶν γονέων·

Λίσσεμ᾽ [7] ὑπὲρ τοκέων. —

ὙΠΟ-

1 Ποσειδῶν. Lege, Ποσειδάωνος ὑποδμώς. Od. Δ. 386. VILL

2 Περισσόν. Mallem περισσῆς. VILL.

3 Ὑπιωγῇ. Od Ε 533. Alii divisim legunt, ὑπ᾽ ἰωγῇ. *Etymologus* : Ἰωγή. ἡ σκέπη. καὶ ὑπιωγαὶ δὲ, αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι. Vide *Hes*. VILL. Adde *Interpp. ad l. l.*

4 Ὄμφακος Post haec verba aliquid omissum puto. Adde : εἰς τὸ μέλαν τῆς σαφυλῆς χρῶμα πεπαινομένας. Ut habet *Scholiastes*: τῇ περκάσῃ ἀκμάζουσι εἰσὶ ἐκ τῆς ὄμφακος μεταβάλλουσιν εἰς τὸ μέλαν τῆς σαφυλῆς χρῶμα πεπαινομένας. VILL. *Hesych.* etiam habet Ὑποπερκάζουσι καταβάλλουσιν, (vel ut ex *Schol.* & *Apollon.* recte emendavit Cl. *Alberti*, μεταβάλλουσιν) ἐκ τοῦ ὄμφακος, καὶ ὑπομελαίνονται. Glossographus lectori supplendum permisit nomen, quod in verbo latet, μεταβάλλουσιν ἐκ τοῦ ὄμφακος, εἰς χρῶμα πέρκον. Cogitetur hic Cl *Ernesti* Canon. III.

5 Ὑπεκπροθέων. Od. Θ. 125:

Τόσσον ὑπεκπροθέων.

VILL.

6 Τοκήων. Lege τοκέων. VILL.

7 Λίσσεμ᾽. Lege, ut Il. Ο. 660:

Λίσσεθ᾽ ὑπὲρ τοκέων. —

VILL. Eo facilius Gramma-

ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας, καὶ οὕτως προβαίνων. ποδήρεις [1] γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες.

ὙΠΕΡΜΕΝΕΪ. [2] ὑπερέχοντι κατὰ τὸ μένος, τουτέστι, τὴν ἰσχύν.

ὙΠΕΡΚΥΔΑΝΤΑΣ. [3] ὑπερκύδεις γενομένους, ἐνδόξους.

ὙΠΕΦΗΝΕ. ἐν τῇ ρ τῆς Ὀδυσσείας·

> Ὣς [4] ἄρ' ἔφη, καὶ θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης,

οἷον, ἔξω τοῦ θρόνου εἵλκυσε τὸ ὑποπόδιον, καὶ φανερὸν αὐτὸ ἐποίησεν.

ὙΠΕΡΙΚΤΑΙΝΟΝΤΟ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ ψ τῆς Ὀδυσσείας· [5]

> — Πόδες [6] δ' ὑπερικταίνοντο.

ὁ γὰρ [7] Ἀρίσταρχος φησὶ, ἄγαν ἐπάλλοντο, προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν. μὲν ταχέως, μὴ δυναμένης

> Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.

VILL.

1 Ποδήρεις. Hacc abſunt ab *Heſ.*, qui hanc gloſſam deſcripſit. VILL.

2 Ὑπερμενέϊ. Il. Β. 116. &c. Gloſſam *Heſychio* reſtituit Cl. *Jens*.

3 Ὑπερκύδαντας Il. Δ. 66. 71. Conf. *Heſych.*

4 Ὣς. Od. Ρ. 409. VILL.

5 Ὀδυσσεία. Sic integer legitur locus Od. Ψ. 1.:

> Γρηῦς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καγχαλόωσα,
> Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
> Γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο.

Hic vide *Etymol.* & *Euſtathium* VILL.

6 Πόδες δ'. Od. Ψ. 3. VILL.

7 Ὁ γάρ. Tolle γὰρ ſuperfluum, niſi hic aliquid praecedens a Librario omisſum fuerit. VILL. Conf. *Schol.* ad *l. l.* *Euſtath.* p. 1936. v. 10. *Etymol.* p. 779. v. 9. & *Interpp.* ad corruptam *Heſychii* Gloſſam ὑπερίκοντα.

Ὥς [1] ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

ὙΠΝΟΥ ΔΩ͂ΡΟΝ. [2] περιφραστικῶς, ὁ ὕπνος.

ὙΠΕ΄ΡΠΤΑΤΟ. [3] μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπερέπεσεν.

ὙΨΑΓΟ΄ΡΗ. [4] μεγαλήγορε.

ὙΨΙ΄ΖΥΓΟΣ. [5] ὁ τὴν ἀνωτάτω ἕδραν ἔχων.

1 Ὥς. Il. Α. 241. Vill.

2 Ὕπνου δῶρον. Il. Η. vſ. ult. ibique *Schol.* qui eandem habet interpretationem.

3 Ὑπέρπτατο. Il. Ν. 408:

— Τὸ δ᾽ ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος. Vill.

Eadem forma in eadem re utitur Poëta Il. Χ. 275. & Od. Χ 280. Pleniorem recte interpretatur *Heſych.* Ὑπερέπτατο. ὑπερέπτατο.

4 Ὑψαγόρη. *Od.* Β. 85. &c. Hanc formam *Heſychio* acute reſtituit *Albert.* V. Ὑφαγορῆ.

5 Ὑψίζυγος *Philemon* Manuſcriptus: Ὑψίζυγος Ζεύς, ὁ ἀφ᾽ ὕψους τὰ κάτω κυβερνῶν, καὶ ἀπὸ ζυγῶν κυβερνητικός, ἢ ὁ ἄνωθεν οἷον ταλαντεύων τὰ κατὰ ἀνθρώπους. διὸ λέγει Ὅμηρος, ὅτι ὕπερθεν, ἤγουν ἐκ Θεοῦ, νίκης πείρατα ἔχονται. (Il. Η. 102.) καὶ γίνεται τούτου (mallem τοῦτο) ἀφορμὴ τοῦ γραφῆναι τὸν Δία μεταχειριζόμενον τάλαντα ὡς ἐν ζυγοστατήματι. τοῦτο δὲ νοεῖν οὐ πάνυ φιλοῦσιν οἱ παλαιοί, ζυγὸν εἰδότες ἅρματος καὶ ἁμάξης ὅθεν καὶ ζυγόδεσμον Ὅμηρός φησιν ἱμάντα, τὸν τῶν ζώων ζευγνῦντα ζυγόν. καὶ ζυγά, αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι. ὅμως δὲ οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον οἴδασι ζυγὸν καὶ ἐπὶ σταθμοῦ . . . ἀφ᾽ οὗ καὶ παροιμία τό, ζυγοῦ τοὺς δίκην εὐθέτερος. καὶ ὑψίζυγος, ὁ ἐπὶ μετεώρου θρόνου καθήμενος. Vill. Conf. Il. Δ. 166. & quos laudat Cl. *Alberti* ad *Heſych.* *h. v.* Edidimus autem ἕδραν, quamvis Cl. *Villoiſ.* ex certo ſuo conſilio, corruptam *Codicis* MSti lectionem, ἕδρα, ſciens monensque, in textum receperit.

Φ.

ΦΑΕΣΙΜΒΡΟΤΟΣ. [1] ἡ τὸ φῶς τοῖς βροτοῖς παρεχομένη.

ΦΑΙΔΙΜΟΣ. [2] λαμπρὸς, ἢ ὁ ἐπίσημος.

ΦΑΛΗΡΙΟΩΝΤΑ. [3] λευκανθίζοντα.

ΦΑΛΟΣ. τὸ λάμπρυσμα τῆς περικεφαλαίας. ὅθεν καὶ τρίφαλος, [4] ἡ τρεῖς φάλους ἔχουσα, τετραφάληρος δὲ, ἡ τέσσαρας. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ φάος. ὁ δὲ Ἀπίων· φαλὸς ὁ λαμπρὸς καὶ λευκὸς τῆς περικεφαλαίας ἧλος.

ΦΑΡΟΣ. [5] ἱμάτιον. ἀπὸ τοῦ φορεῖσθαι. καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν.

ΦΑΡ-

1 Φαεσίμβροτος. Il. Ω 785. ubi vid. *Schol.* & *Hesych.* h. v.

2 Φαίδιμος. Frequenter Homero usitata forma.

3 Φαληριόωντα. Il. N 799. de fluctibus:

Κυρτὰ, φαληριόωντα. — VILL.

4 Τρίφαλος. In *Codice* MS. per compendium, τρίφα; quod *Alberti* ad *Hes* minus bene, ob accentum τοῦ *iota*, non *alpha*, superimpositum, expressit per τριφάληρος. VILL. *Homerus* certe neque τρίφαλοι usurpavit, neque τριφάληροι. *Apollonio* equidem ex *Hesych. h. v.* restituere mallim τρυφάλεια, quod saepe Poëtae usurpatum; quemadmodum & κυνέην τετραφάληρον dixit Il. E. 743. & Il. Λ. 41. Conf *Alb.* ad *Hesych.* v. φάλος & v. τετραφάληρον

5 Φᾶρος. Pro virili indumen-

ΦΑΡΜΑ´ΣΣΩΝ. [1] στομῶν, οἷον φαρμακεύων.

ΦΑ´ΣΓΑΝΟΝ. [2] ξίφος, παρὰ τὸ φάσαι, ὅ ἐστιν ἀνελεῖν.

ΦΑΕΙΝΗ´. λαμπρά. ἐν δὲ Θ τῆς Ἰλιάδος·

— φαεινὴν [3] ἀμφὶ σελήνην,

ἐζήτησαν πῶς τότε ἡ σελήνη δύναται φάναι, ὅτε τὰ ἄστρα [4] λαμπρὰ φαίνεται. ὅθεν ὁ Ἀρίσταρχος τοῦτο λύων φησὶ, φαεινὴν, οὐ τὴν ποτὲ [5] λαμπρὰν, ἀλλὰ τὴν φύσει λαμπράν. ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς Ναυσικάας·

— φέρεν [6] δ' ἐσθῆτα φαεινὴν,

ἣν διὰ τὸ ἐρρυπῶσθαι εἰς τοὺς πλυνοὺς παρακομίζει. ἀλλὰ δῆλον, φησὶ, ὅτι ἐνταῦθα ἀκουστέον τῇ φύσει [7] λαμπράν.

ΦΑ´ΤΙΣ. δόξα·

— φάτις [8] ἀνθρώπους ἀναβαίνει.

ΦΛΕ´-

mento ponitur Il. Β. 43. *Od.* Ω 276. & aliis locis; pro muliebri Od. Ε. 230. Od. Κ. 543. &c.

1 Φαρμάσσων. Od. Ι. 393:

Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
Φαρμάσσων. —

Unde *Hes.* explicat, βάπτων, στομοποιῶν. VILL.

2 Φάσγανον. Sexcentis locis habet Homerus.

3 Φαεινήν. Il. Θ. 551.

4 Ἄστρα. Sic versus integer legitur apud *Homerum*:

Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα
φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
φαίνετ' ἀριπρεπέα. —

VILL.

5 Ποτέ. Lege τότε. VILL.

6 Φέρεν. Od. Ζ. 74. VILL.

7 Τῇ φύσει. Lege, ut supra, τὴν φύσει. VILL. Eadem emendatione *Schol.* ad l. l. correxit *Barnes.*

8 Φάτις Od. Ζ. 29. VILL.

1 Φαί-

ΦΑΕ'ΘΩΝ. [1] λάμπων. ἔςι δὲ ϗ ἵππου ὄνομα.

ΦΑΕ'ΙΝΩ. φανῶ. δύσομαι. [2]

ΦΑ'Ε. ἐπέτελε· [3]

—— φάε [4] δὲ χρυσόθρονος Ἠώς.

ΦΕΙΑ'. πόλις·

Φειᾶς [5] πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

ΦΕ'ΡΙΣΤΕ. [6] βέλτιςε. ὑπερφέρων πάντας.

ΦΕ'ΡΒΕΙΝ. [7] τρέφειν. ὅθεν ϗ τὴν γῆν, πολυφόρβην· [8]

—— Πολυφόρβου [9] πείρατα γαίης.

ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ϗ ὁ σύφορβος. ἔτι δὲ ϗ νῦν φορβειά τις λέγεται τῶν ὄνων ϗ τῶν ἵππων, ἐν ᾗ ἀποτίθεται ἡ τροφὴ αὐτῶν.

ΦΕΡΑΙ'. πόλις Θεσσαλίας·

Οἱ δὲ [10] Φερὰς ἐνέμοντο. ——

ΦΕΡ·

1 Φαέθων Participium saepius usurpatum est Poëtae. e. c. Il. Α 734. &c. Nomen proprium equo Aurorae tribuitur Od. Ψ 246.

2 Δύσομαι. Initium versus ex Od. Μ. 383:

Δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, ϗ ἐν νεκύεσσι φαείνω.

Sic loquitur Sol iratus quod sui boves occisi fuerint. Vill.

3 Ἐπέτελε. L. Ἐπέτελλε.

4 Φάε. Od. Ξ. 502. Vill.

5 Φειᾶς. Il. Η. 135. Vill.

6 Φέριστε. Infra habes φέρτατος. Vill. Conf. Il. Ζ. 123. &c.

7 Φέρβειν. Homero non usurpatum verbum.

8 Πολυφόρβην Il. Ι. 564:

Πολλὰ δ' ἐπὶ γαῖαν πολυφόρβην χεροὶν ἀλοία.

Vill.

9 Πολυφόρβου. Il. Ξ. 200. Vill.

10 Οἱ δὲ. Il. Β. 711. Vill.

1 Φέρ-

ΦΕΡΤΕΡΟΣ. ¹ κρείσσων, παρὰ τὸ ὑπερφέρειν.

ΦΕΡΟΝΤΟ. ἐν τῇ Κ Ὀδυσσείας, ἀντὶ τοῦ προσεφέροντο·

Ἰχθῦς ἀσπαίροντας ² ἀταρπία δαῖτα φέροντες.

ΦΕΙΔΩΝ. ³ ὄνομα κύριον.

ΦΕΡΤΡΩι. φορείῳ·

Κείμενον ἐν φέρτρῳ. ⁴ ——

ΦΗΓΟΣ. ⁵ ἡ δρῦς. καὶ φήγινος, ὁ δρύϊνος·

—— φήγινος ⁶ ἄξων.

ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν παρὰ τὸ φαγεῖν φαίνεται. ἐπεὶ πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν Δημητριακῶν καρπῶν ἐβα-λα-

1 Φέρτερος. Saepissime in *Homero* obvium.

2 Ἀσπαίροντας. Od. Κ. 124. Pro ἀσπαίροντας, in *Homero* legitur, ὡς πείροντες. Loquitur de Laestrygonibus, qui socios Ulyssis sicut pisces transfigebant. Et pro φέροντες, ibidem habetur φέροντο, & ἀτερπέα pro ἀταρπία. VILL. Ipsum caput Glossae, quam etiam habet *Hesychius*, *Apollonio* restituere jubet φέροντο. In ἀσπαίροντας autem latere crediderim, antiquam laudati loci διττογραφίαν, de qua in excursu exponemus singulari.

3 Φείδων. Conf. Od. Ξ. 316. &c.

4 Φέρτρῳ. Il. Σ. 236. ubi φερέτρῳ. VILL. Lectionem ab *Apollonio* servatam Eustathii & Codd. auctoritas tuetur. V. *Barnes.* Referenda etiam ad hanc διττογραφίαν videtur *Hesychii* Glossa: Φέρτρον. φορεῖον, καὶ ἡ τῶν νεκρῶν κλίνη. Uti & *Suid.* Φέρτρῳ τῇ τῶν νεκροφόρων κλίνῃ. Ubi alteram *Kusteri* correctionem *Apollon.* juvant & *Hesych.*, alteram *Schol ad l. l.* & *Eustath. p.* 57. *vs.* 16. *p.* 573. vs. 14. &c.

5 Φηγός. φηγῷ, φηγόν, casus hos obliquos multis locis habet Poëta.

6 Φήγινος. Il. Ε. 838:

— Μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων.

VILL.

1 Φή-

ὙΠΗΝΗΤΗ͂Ι. ἐν τῇ Ω τῆς Ἰλιάδος. ὁ Ἡλιόδωρος ἀποδίδωσι, ἀρτίως τὴν ἥβην ἔχοντι. ὑπήνη δέ ἐστιν, ὁ ὑπὸ τὴν ῥῖνα τόπος. καὶ οἱ μὲν τὸν μύστακα ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ, τὸ γένειον. ἀκούειν δὲ ἄμεινον, τῷ ἀρτίως γενειῶντι, διόπερ ἐπήνεγκε·

— Τοῦπερ [1] χαριεστάτη ἥβη.

ὙΠΟΣΤΑΧΥ͂ΟΙΤΟ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσιν, ὑπαύξοιτο. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑπογεννῷτο·

— Ὑποσταχύοιτο [2] βοῶν γένος εὐρυμετώπων. ὑγιῶς μὲν οὖν ἑκάτερος. εἴρηται γὰρ ἀπὸ τῶν σταχύων μεταφορικῶς. ὥσπερ οὖν ἐξ ἑνὸς σπέρματος εἷς πυθμὴν γίνεται, ἀφ' οὗ πολλοὶ στάχυες, οὕτως ἀπὸ μιᾶς βοὸς πολλαὶ γίνονται. διόπερ, ὁ μὲν εἷς, τὸ ὑπαύξοιτο μετέφρασεν· ὁ δὲ, ὑπογεννῷτο.

ὙΠΟΘΗΜΟΣΥΝΗΙΣΙ. [3] ὑποθήκαις, συμβουλίαις.

ὙΠΟΤΡΟΠΟΝ. ὑποστρέφοντα καὶ ἀφιγμένον· [4]

— Ὑπότροπος [5] ἵξομαι αὖθις.

ὙΠΟΚΡΙΝΑΙΤΟ. ἀποκρίναιτο·

Ὧδέ [6] χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος. —

καὶ πάλιν·

1 Τοῦπερ Il. Ω. 348 Vill.
2 Ὑποσταχύοιτο. Od. Υ. 212. Alii legunt, ὑποσταχύῳτο. Vill. Conf. *Hesych.* h. v., ubi *Apollonii* Glossam non neglexit Cl. *Alberti*.
3 Ὑποθημοσύνῃσι. *Il.* Ο. 412.
ibique *Schol.*, Od. Π. 233.
4 Ἀφιγμένον. Huic voci in *Apollon.* & *Hes.* praeponendum puto τὸ αὖτις. Vill.
5 Ὑπότροπος. Il. Ζ 367. Vill.
6 Ὧδε. Il. Μ. 228. Vill.

ΦΗ͂ΣΘΑ. λέγεις·

> Εὖ δὴ ταῦτα γε φῆσθα, [1] γέρον φίλε. ——

ἀνθ' ἧ ͅ τῦ [1] γεράπ]έον· ἐπεὶ κὴ οἱ Αἰολεῖς φῆσθα [2] λέγουσι ἀντὶ τῦ, ἔλεγες. φῆσθα. [3] καὶ τὸ ἔφησθα κελαινεφές. [4]

ΦΘΑ'ΝΕΙ. [5] καταφθάνει.

ΦΘΑ'Ν ΔΕ' ΜΕΘ' Ι'ΠΠΟΥΣ. [6] ἔφθασαν δὲ πολὺ τὰς ἵππους.

ΦΘΕΙ-

μόνους Κενταύρους. Contra *Apion p.* 349. θῆς explicat λέγεις. VILL.

1 Φῆσθα. Od. Γ. 357. Sic *Hes.* habet: Φῆσθα, λέγεις, ἔφησθα. Paulo aliter legitur versus in *Homero*: ταῦτά γ' ἔφησθα, pro γε φῆσθα. Sed *Hes.* videtur legisse φῆσθα, ut *Apollon* habet. Unde pro ἄνευ ͅ τῦ ι, erat cum scriberem ἄνευ ͅ τῦ ε; sed nihil muto. Nam hic docet τὸ φῆσθα non habere *iota* subscriptum, ut τὸ φῆς habet. VILL.

2 Φῆσθα. In Codice Manuscripto φέσθα. VILL.

3 Φῆσθα Initium exempli ex Il Φ 186:

> Φῆσθα σὺ μὲν ποταμῦ γένος ἔμμεναι. —

VILL.

4 Κελαινεφές. Lege, κὴ τὸ ἔφησθα, ὡς (Il. Α 397.)

> — Ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι.

Vel, κὴ τό· (Il. Α. 397.)

> — Ὅτι φῆσθα &c. (Pro vulgato, ὅτ' ἔφησθα.)

VILL. Et huic loco & omni disputationi unice convenit posterior emendandi ratio.

5 Φθάνει Il. Ι 502. Il. Φ 262.

6 Ἵππους. Lege, ἱππήων, ut Il. Λ. 51 VILL. Interpretatio, ἔφθασαν πολὺ τὰς ἵππους (L. ἱππέας), non convenit Glossae, φθὰν δὲ μεθ' ἱππήων; sed alteri lectioni, quam l. l. in textum recepit *Barnesius*, *Codd.* & *Scholiastae* auctoritate confirmatam,

> Φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων, ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες.

Schol. Τινὲς ὑπερβατὸν τῦτο νοῦσι, μεγάλως κοσμηθέντες, τὸ ἐν μέγα, τῷ κοσμηθέντες, συντάττεται, quibus mox subjicitur verior alterius commentatoris annotatio: Φθὰν δὲ μέγα. μεγάλως ἔφθασαν. Eandem rationem is secutus est, a quo *Glossam* mutuatus est *Hesych.*, Φθάν,

ΦΘΕΙΡΩ͂Ν. [1] φθεῖροι λέγονται ὑπό τινων αἱ πίτυες. Φθειρῶν γὰρ, ὄρος τῆς Καρίας περὶ Μίλητον, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ γὰρ τόποι τῶν πιτύων, φθῖραι προσαγορεύονται. οἱ δὲ, ὅτι τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στροβίλια οὕτως λέγονται, ἃ καὶ πιτυοκάμπους φασίν. ἢ, ἀπὸ Φθίρωνος τοῦ Ἐνδυμίωνος. ἢ, ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων ἴμβρια [2] εἰσὶν φθιρσίν. [3]

ΦΘΙΡΣΙ'ΜΒΡΟΤΟΣ. [4] τὴν ἐπιφθορὰ [5] βροτῶν.

ΦΘΙΝΥ'ΘΟΥΣΙΝ. [6] εἰς φθορὰν ἀνάγουσι.

ΦΙΛΕ'ΕΙΝ. [7] ἐπὶ μὲν τοῦ ξενίζειν·

Μῆνα [8] δὲ πάντα φίλει με. —

ἐπὶ

φθάν. ἔφθασαν δὲ πολλῷ τὰς ἱππίας οἱ πεζοί. Neque a praeferenda ista lectione dimovere me potuerunt, quae multis pro altera disputavit *Clarke*.

1 Φθειρῶν. Il. Β. 868. Hic transpositio. Pone primum articuli initio, Φθειρῶν, ὄρος τῆς &c. ante φθεῖροι (ΓΑ'Ρ) λέγονται &c. At scribe infra, οἱ ΔΕ' τόποι &c. pro οἱ ΓΑ'Ρ τόποι; ac φθεῖραι, cum *Hes.* ac *Schol.* pro φθῖραι, & πιτυοκάμπας, cum *Schol.* ac *Dioscorid.* (*L.* 6. *c.* 2.) pro πιτυοκάμπους. Vide *Verweyum* ad *Hes.* VILL.

2 Ὄμβρια. Lege ὅμοιά εἰσι. VILL.

3 Φθιρσίν. Lege φθειρσίν. *Schol.* sic iisdem fere verbis habet: Φθειρῶν, ὄρος τῆς Καρίας, περὶ Μίλητον· διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ δὲ τόποι τῶν πιτύων, φθεῖραι προσαγορεύονται. καὶ τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στροβίλια οὕτως λέγονται, ἃ καὶ πιτυοκάμπας φασίν. ἢ ἀπὸ Φθείρωνος, τοῦ Ἐνδυμίωνος υἱοῦ. ἢ, ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων ὅμοιά εἰσι φθειρσίν. VILL.

4 Φθιρσίμβροτος. Lege φθισίμβροτον. Od. Χ. 297:

Δὴ τότ' Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν. VILL.

Cf. *Il.* Ν. 339.

5 Ἐπιφθορά. Lege ἐπίφθορον, aut ἐπὶ φθορᾷ. VILL.

6 Φθινύθουσιν. Il. Ζ. 327. &c.

7 Φιλέειν. Eodem sensu Od. Ο. 74:

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

VILL.

8 Μῆνα. Od. Κ 14. VILL.

Ι Ἡ

ἐπὶ δὲ τῦ ἀγαπᾷν·

Ἦ μῦνοι [1] φιλέϋτ' ἀλόχυς;

ΦΙΛΟ΄ΤΗΣ. ἐπὶ μὲν φιλίας·

— Ἦ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι. [2]

ἐπὶ δὲ τῆς συνυσίας·

Ἀλλ' [3] ἄγε δὴ, φιλότητι τραπείομεν. —

ΦΙΛΟΚΤΕΑΝΩ΄ΤΑΤΕ. [4] φιλοχρηματώτατε, κτέανα δὲ, τὰ χρήματα. [5] τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΦΙΑ΄ΛΗ. [6] κατασκεύασμά τι·

— Ἀμφίθετον [7] φιάλην. —

ἔςι καὶ ἀμφίθετος, [8] κατὰ πυθμένα κατὰ ςόμα δυναμένη τίθεσθαι.

ΦΙΛΟΜΕΙΔΗ΄Σ. ἐπίθετον Ἀφροδίτης. ἡ φιλῦσα τὰ μειδιάματα, [9] ἐξ ὧ τὴν ἱλαρὰν σημαίνει. ὁ δὲ Ἀπίων, φιλόγελως.

ΦΙΝ.

1 Ἦ μῦνοι. Il. I. 340. VILL.

2 Τίθησι. Il. Δ. 83. Sic lege, pro τιθεῖμεν, apud *Etymologum*, qui eumdem versum laudat. VILL.

3 Ἀλλ'. Il Γ. 441. VILL.

4 Φιλοκτεανώτατε. Il. A. 122. VILL.

5 Χρήματα. In *Codice MS.* superscriptum melius legitur κτήματα. VILL. Χρήματα huic certe loco magis conveniunt, ubi respicitur ad formam praecedentem, φιλοχρηματώτατε.

6 Φιάλη. In hanc vocem adeundus *Moeris Atticista* cum suis doctissimis Interpretibus. VILL.

7 Ἀμφίθετον. Il. Ψ. 270.

8 Ἔςι καὶ ἀμφίθετος. Lego: ἔςι δὲ ἀμφίθετος, κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ ςόμα. &c. Omissum puto τὸ καί. Vide supra in Ἀμφίθετον p. 98. VILL.

9 Μειδιάματα. Aliter *Hesiod.* in *Theog.* vs. 200:

Ἠδὲ φιλομμειδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.

Male hic in *Hes.*, hinc explicando, φιλῶν pro φιλῦσα. VILL.

ΦΙ΄Ν. [1] εἰώθασι ἀντὶ τοῦ σφὶν ἀντωνυμικῶς χρῆσθαι τῇ φὶν, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς, ἢ αὐταῖς. οὐκ εὑρίσκεται δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς Ἀπίων τέταχεν.

ΦΙΤΡΩ͂Ν. [2] κορμῶν. καὶ ἔστιν παρὰ τὸ φύεσθαι.

ΦΙΛΗΡΕΤΜΟΙΣΙ. [3] ἀπὸ μέρους, φιλοναύταις.

ΦΙ΄ΛΟΣ. ἀντὶ τῆς κλητικῆς εἴωθε λέγειν·

Δὶς [4] φίλος. —

ΦΙΛΟΜΗΛΕΙ΄ΔΗΣ. τοῦ σχήματος πατρωνυμικοῦ, ἐν τῇ Δ Ὀδυσσείας·

— Φιλομηλείδῃ [5] ἐπάλαισεν ἀναστάς.

ἐδέξαντο τινὲς τὸν Πάτροκλον, ὡς Φιλομηλίας μητρός. τοῦ Ποιητοῦ πρῶτον μὲν οὐδέποτε τῷ [6] σχήματι χρησαμένου. οὐ γὰρ Λητοΐδην [7] εἶπε τὸν Ἀπόλλωνα, οὐδὲ Θε-

1 Φίν. Laconum proprium erat, ut ψὶν Syracufiorum, tefte *Etymol. Callimachus*, in *Dian.* v. 125.

Κτήνεά φιν λοιμὸς ἐπιβόσκεται. —

Sic φὶξ a Boeotis vocata fuit ἡ σφίγξ, docente *Hesiodi Scholiast. ad Theog.* 326. Vide *Interpretes Hes. in* Φίγα. Vill. Conf. Cl. *Koen ad Corinth.* p. 116.

2 Φιτρῶν Il. M. 29. Φ. 314. *Schol. ad l. prior.* Φιτρῶν. κορμῶν ἀντὶ τῶν φυτρῶν, κατὰ φιτισοιχείωσιν.

3 Φιληρέτμοισι. Od. A. 181. &c.

4 Δὶς φίλος. Od. P. 415:
Δὸς φίλος· οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.
Vill.

5 Φιλομηλείδῃ. Od. Δ. 343. Vill.

6 Τῷ. Mallem τούτῳ Vill.

7 Λητοΐδην. Nusquam quidem in *Iliade*, aut *Odyssea*; at in *Hymno in Mercurium*, quem hic *Homero* auferre tacitus videtur *Apollonius*, occurrit vf. 505:

Λητοΐδην ἐφίλησε διαμπερὲς, ὡς ἔτι καὶ νῦν.

Et vf. 510:

Καὶ τότε Λητοΐδης Ἑρμῆ φιλὸς μῦθον ἔειπε.

Et 521:

Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι.

Vide & vf. 158. 253. 261. & 403. Vill.

1 Ἐπὶ

Θετίδην τὸν Ἀχιλλέα. ἐπεὶ [1] δὲ, ἅπερ ἔσημα νῦν Πάτροκλος καταπαλαισθεὶς [2] ὑπὸ Ὀδυσσέως, ὅτι ἂν εἴπῃ·

Κεχάροντο [3] δὲ πάντες Ἀχαιοί.

τὸν γὰρ Πάτροκλον ὑπὸ πάντων φιλούμενον συνίστησι, δι' ὧν φησί·

— Πᾶσιν [4] γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι.

ὅθεν τινὲς μὲν, ἕτερον τινα Φιλομήλου υἱὸν ἔφασαν· οἱ δὲ, κύριον ὄνομα, ὅπερ καὶ μᾶλλον ἀκουστέον. πολλάκις γὰρ τῷ πατρωνυμικῷ τύπῳ κύρια τινὰ λέγεται· Εὐριπίδης, [5] Ἀσκληπιάδης, Ἡρακλείδης.

ΗΙΑΙ'ΩΝ. ἀντὶ τοῦ φίλτερος·

— Οὐ δέ [6] τις ἄλλος

Ξείο

1 Ἐπεὶ δέ. Lege ἔπειτα δὲ, ob praecedens πρῶτον μέν. VILL.

2 Καταπαλαισθείς. Male in Codice MS. καταπαλαισθεὶν En integrum *Homeri* locum, qui de Ulysse legitur Od. Δ. 342. & P. 134:

Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί.

VILL.

3 Κεχάροντο. Od. P. 134. VILL.

4 Πᾶσιν. Il. P. 671. VILL.

5 Εὐριπίδης Hinc firmatur certissima Clar. *Wesseling.* conjectura, qui, in *Probabilibus*, laudante *Alberti*, apud *Hes.* pro Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις, merito legit, Εὐριπίδης, Ἡρακλείδης. *Nam*, ut ait, *noli putare Euripidis Heraclidas citari, sed nomina Euripides, Heraclides, ejusdem esse formae, cujus Philomediades*; pro quo tamen ego Φιλομηλείδης in *Hes.* legendum esse censeo. VILL.

6 Οὐ δέ. Legitur Od. T. 350:

— Οὐ γάρ πω τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων &c.

Et Od Ω. 267:

— Οὔπω τις βροτὸς ἄλλος
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων &c.

Φ.

ΦΑΕΣΙ'ΜΒΡΟΤΟΣ. [1] ἡ τὸ φῶς τοῖς βροτοῖς παρεχομένη.

ΦΑΙ'ΔΙΜΟΣ, [2] λαμπρὸς, ἢ ὁ ἐπίσημος.

ΦΑΛΗΡΙΟ'ΩΝΤΑ. [3] λευκανθίζοντα.

ΦΑΛΟ'Σ. τὸ λάμπρυσμα τῆς περικεφαλαίας. ὅθεν καὶ τρίφαλος, [4] ἡ τρεῖς φάλους ἔχουσα, τετραφάληρος δὲ, ἡ τέσσαρας. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ φάος. ὁ δὲ Ἀπίων· φαλὸς ὁ λαμπρὸς καὶ λευκὸς τῆς περικεφαλαίας ἧλος.

ΦΑ῀ΡΟΣ. [5] ἱμάτιον. ἀπὸ τοῦ φορεῖσθαι, καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν.

1 Φαεσίμβροτος. Il. Ω 785. ubi vid. *Schol.* & *Hesych.* h. v.

2 Φαίδιμος. Frequenter Homero usitata forma.

3 Φαληριόωντα. Il. Ν. 799. de fluctibus:

Κυρτὰ, φαληριόωντα. — VILL.

4 Τρίφαλος. In *Codice* MS. per compendium, τρίφα; quod *Alberti* ad *Hes* minus bene, ob accentum τοῦ *iota*, non *alpha*, superimpositum, expressit per τριφάληρος. VILL. *Homerus* certe neque τρίφαλον usurpavit, neque τριφάληρον. *Apollonio* equidem ex *Hesych. h. v.* restituere malim τρυφάλεια, quod saepe Poëtae usurpatum; quemadmodum & κυνέην τετραφάληρον dixit Il. Ε. 743. & Il. Λ. 41. Conf *Alb.* ad *Hesych.* v. Φάλος & v. Τετραφάληρον.

5 Φᾶρος. Pro virili indumen-

ΦΑΡΜΑ'ΣΣΩΝ. [1] στομῶν, οἷον φαρμακείαν.

ΦΑ'ΣΓΑΝΟΝ.[2] ξίφος, παρὰ τὸ φάσαι, ὅ ἐστιν ἀνελεῖν.

ΦΑΕΙΝΗ'. λαμπρά. ἐν δὲ Θ τῆς Ἰλιάδος·

— φαεινὴν [3] ἀμφὶ σελήνην,

ἐζήτησαν πῶς τότε ἡ σελήνη δύναται φᾶναι, ὅτε τὰ ἄστρα [4] λαμπρὰ φαίνεται. ὅθεν ὁ Ἀρίσταρχος τοῦτο λύων φησὶ, φαεινὴν, οὐ τὴν ποτὲ [5] λαμπρὰν, ἀλλὰ τὴν φύσει λαμπράν. ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς Ναυσικάας·

— φέρεν [6] δ' ἐσθῆτα φαεινὴν,

ἣν διὰ τὸ ἐρρυπῶσθαι εἰς τοὺς πλυνοὺς παρακομίζει. ἀλλὰ δῆλον, φησὶ, ὅτι ἐνταῦθα ἀκουστέον τῇ φύσει [7] λαμπράν.

ΦΑ'ΤΙΣ. δόξα·

— φάτις [8] ἀνθρώπους ἀναβαίνει.

ΦΛΕ'-

mento ponitur Il. Β. 43. *Od.* Ω 276. & aliis locis; pro mulichri Od. Ε. 230. Od. Κ. 543. &c.

1 Φαρμάσσων. Od. Ι 393:
Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλαν ἰάχοντα,
Φαρμάσσων. —
Unde *Hes.* explicat, βάπτων, στομοποιῶν. VILL.

2 Φάσγανον. Sexcentis locis habet Homerus.

3 Φαεινήν. Il. Θ. 551.

4 Ἄστρα. Sic versus integer legitur apud *Homerum*:
Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα
φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
Φαίνετ' ἀριπρεπέα. —
VILL.

5 Ποτέ. Lege τότε. VILL.

6 Φέρεν. Od. Ζ. 74. VILL.

7 Τῇ φύσει. Lege, ut supra, τὴν φύσει. VILL. Eadem emendatione *Schol.* ad l. l. correxit *Barnes*.

8 Φάτις Od. Ζ. 29. VILL.

1 Φαί-

Φοῖβον ὕδωρ ἐπάγων κέρας Ὠκεανοῖο ῥοῆσι.

ΦΟΙΝΟ΄Ν. [1] ἤτοι τὸ ἐρυθρὸν, ἢ τὸ φόνιον καὶ δαφ-νόν.

ΦΟΛΚΟ΄Σ. [2] τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ οἷον φαελ-κὸς, ὁ τὰ φάη εἱλκυσμένος, οἷον στραβός.

ΦΟΞΟ΄Σ. καὶ τοῦτο τῶν ἅπαξ εἰρημένων. σημαίνει καὶ [3] τὸν ὀξυκέφαλον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγ-γείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς [4] ἀπωξυμ-μένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης·

Αὐτὴ [5] ἡ φοξὴ χειρὸς Ἀργείη κύλιξ.

Φ΄ΟΡΜΙΓΞ, [6] ἡ κιθάρα, παρὰ τὸ φέρεσθαι.

ΦΩ·

ἀπὸ τῆς μάμμης φοίβης. Cl. *Wassenbergi* novi. in *Schol Emend.* corrigendum censere, μαμμω-νωμικῶς. Sed praeter *Eustath.*, juvat etiam nostras rationes, laudatus *Apollonio* & *Wassenberg. Aesch. Eumen* v. 8.

— Γενέθλιον δόσιν
Φοίβῳ. τὸ Φοίβης δ' ὄνομ'
ἔχει ΠΑΡΩ΄ΝΥΜΟΝ.

1 Φονόν Il. Π 159:

— Πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵ-
ματι φοινόν.

Vill.

2 Φολκός Il. B. 217:

Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτε-
ρον πόδα —

Vill.

3 Σημαίνει καί. Mallem, καὶ σημαίνει; vel σημαίνει δέ. Il. B. 219:

Φοξὸς ἔην κεφαλὴν —

Vill.

4 Φωτός. *Etymol.* addit, ἢ τοῦ πυρός Vill.

5 Αὐτή. Versus Jambicus *Simonidis Amorgii. Etymol. p.* 798. habet αὕτη. At αὐτὴ in *Athenaeo*, qui *L.* 11. *p.* 480. recte, cum *Etymol.* legit φοξίχειλος, pro vitioso φοξὴ χειρός Vill. Eandem atque *Apollonius*, observationem habent *Scholiastae Amb.* & *Reg.* ad Il. B 219. *Athenaei* autem locum ad v. l. dedit integrum *Eustath. p.* 207. vs. 10. nisi quod φοξόχειλος temere editum sit, pro φοξί-χειλος, & quod *Simonides* a patria non designetur, de qua vid. *Voss. Inst. Poët.* L. III. *c.* 18.

6 Φόρμιγξ *Od.* B. 270 casus rectus, obliqui autem aliis multis occurrunt Poëtae locis.

1 Φ

ΦΟΡΥ'ΞΑΣ. συμφύρας·

— Φορύξας [1] αἵματι πολλῷ.

ΦΟ'ΩΣ ΕΡΈΟΥΣΑ. τὴν ἐπιτολὴν [2] τοῦ ἡλίου σημαίνουσα.

ΦΟΙ̃ΝΙΞ. τῶν πολλὰ δηλουσῶν ἡ λέξις. τὸ μὲν γὰρ δένδρον·

Φοίνικος ἔλω [3] ἔρνος. —

δηλοῖ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τροφέα·

Φοῖνιξ [4] ἄττα, γεραιέ. —

σημαίνει καὶ τὸν πυῤῥὸν [5] τῷ χρώματι·

— Τὸ μὲν ἄλλο δέμας [6] φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ

Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο. —

καὶ τὸ φοινικὸν [7] ἄνθος.

Ὡς δ' [8] ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ.

καὶ

[1] Φορύξας. Od. Σ. 335. VILL.

[2] Ἐπιτολὴν. Lege ἀνατολήν. Il. Β. 49:

Ζηνὶ φόως ἐρέουσα. —

De Aurora dicitur. VILL.

[3] Ἔλω Lege, ut Od. Ζ 163:

Φοίνικος νέον ἔρνος —

Hinc illustra locum Hes., qui habet: Φοῖνιξ. τὸ δένδρον φοίνικος, νέον ἔρνος. Tu vero lege: Φοῖνιξ. τὸ δένδρον (Od Ζ. 163.)

Φοίνικος νέον ἔρνος.

VILL

[4] Φοῖνιξ. Il. Ι. 603 VILL.

[5] Πυῤῥόν. Male in Codice MS. πυρὸν legitur. VILL.

[6] Δέμας. Il. Ψ. 455. In nostris Editionibus pro δέμας legitur τόσον. Nota varietatem Lectionis. VILL.

[7] Φοινικόν. An φοινικοῦν? VILL. Nulla hic opus est emendatione. Eustath, ut hoc utar, ad Il. Η 305. p. 682. v. 43. ζωστῆρα φοίνικι φαεινὸν, interpretatur, ἐρυθροβαφῆ, φοινικοῦ ἄνθει φαιδρόν. & ad Il. Ο. 538. p. 1030. v. 39. νέον φοίνικι φαεινὸς, ipsi redditur, ὅ ἐστι λάμπων φοινικῷ νεαρῷ χρώματι.

[8] Ὡς δ'. Il. Δ. 141. VILL.

ϗ τὸ ἐθνικόν·

Δὴ τότε [1] Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδώς.

ΦΟΡΤΙ'ΔΟΣ. Φορτηγοῦ νεώς·

Φορτίδος [2] εὐρείης. —

ΦΟ'ΡΤΟΥ. τῶν φορτίων·

Φόρτου [3] τε μνήμων. —

ΦΟΡΕ'ΗΙΣΙ. διαφέρει· [4]

— φορέησιν [5] ἀκάνθας.

ΦΟ'ΡΚΥΝΟΣ. ὄνομα κύριον·

Φόρκυνος [6] δέ τις ἐστὶ λιμήν. —

ΦΟΙΝΙΚΟ'ΕΣΣΑΝ. [7] πυῤῥὰν τῷ χρώματι.

ΦΟΡΗ'ΜΕΝΑΙ. ἐπὶ μὲν τοῦ φορεῖν·

Ἥφαιστος [8] Διὶ δῶκε φορήμεναι. —

ἐπὶ δὲ τοῦ προσφέρειν

— Ἄλλον δ' [9] ἐρίφοισι φορῆναι.

ΦΡΑΔΕ'ΟΣ. συνετοῦ, δυναμένου ἐπιφράσασθαι, ὅ ἐστι ἐπινοῆσαι·

— Φρα-

1 Δὴ τότε. Od. Ξ. 288. Vill.
2 Φορτίδος. Od. Ε. 250. Vill.
3 Φόρτου. Od. Θ 163. Vill.
4 Διαφέρει. Mallem διαφέρει. Vill.
5 Φορέησι. Od. Ε. 328. Vill.
6 Φόρκυνος. Sic in Homero Od. Ν. 96. Vill.
7 Φοινικόεσσαν. Il. Κ. 133, &c.
8 Ἥφαιστος. Il. Ο. 310. Vill.
9 Ἄλλον. Lege θαλλόν. Od. Ρ. 224. Vill.

— φραδέος [1] νόου ἔργα τέτυκται.

ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ τὸ Φράσαι, [2] ὅπερ ἀγνοήσας Ζηνόδοτος, μεταγράφει·

— Σὺ δὲ [3] φράσαι εἴ με σαώσεις.

οὐδέποτε τοῦ Ποιητοῦ ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσοντος τὴν λέξιν. διόπερ Ἀρίσταρχος ἐν τῇ Ρ [4] τῆς Ἰλιάδος ἠθέτησεν.

1 Φραδέος. Sic integer versus legitur Il. Ω. 354:

Φράζεο Δαρδανίδη, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται

Vill.

2 Φράσαι. Hic omissum, διανοήθητι. Sequentia, ἀγνοήσας . . . μεταγράφει, iisdem verbis leguntur de alia ejusdem emendatione p. 26. in Ἀγγελίην. Vill. Supra dicitur *Zenodotus* pro Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, Il. Γ. 206. μεταγράφειν, Ἦς ἐν ἀγγελ. — Hic autem quid tandem intelligetur μεταγράφειν? Crediderim equidem in quibusdam *Homeri* editionibus olim l. l. (Il. Α. 83.) pro φράσαι *perpende*, lectum fuisse φράσον, *dic.*, quod ab isto loco adeo non alienum est, ut ipsum illud φράσαι, & alii passim, praeter *Berglerum*, interpretes Latini, & vero eruditissimus *Clarcke*, temere in eam sententiam & acceperint & reddiderint: *Tu vero dic, an me sis servaturus.* Eundem igitur errorem erraſſe videtur *Zenodotus*, ut & φράσαι legendum censeret pro φράσον, & tamen isti formae tribueret, vel tribuere certe videretur *dicendi* notionem. Verior est *Scholiastae* interpretatio Φράσαι. λόγισαι, σκέψαι., & qui hunc locum proxime spectasse videtur, *Hesychii*, Φράσαι. διανοήθητι, σκέψαι. — Φράζεο plerosque eodem modo decepit in versu intercalari apud *Theocr.* II. 69. &c. Conf. *Thom. Mag.* & *Ammon.*

3 Σὺ δέ. Il. Α. 83. Vill.

4 Ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιάδος ἠθέτησεν. Hic ne agitur de versu supra allato, Σὺ δὲ φράσαι &c. quem diceretur *Aristarchus* in suis ad decimum septimum Iliadis Librum Commentariis expunxisse? Forte respexit versum, qui sic male infra ponitur: Πέφραδέ τε Τρώεσσι, &c. Vill. Activi verbi formas ἔφρασε, πέφραδε, saepius *dicendi* notione posuit Poëta. Od. Α. 22. Il. Ξ. 500. Ψ.

ΦΡΑ'ΔΜΩΝ. [1] ὁ ἐμπειρ@ κ. ἐπιφραδὴς [illegible]

ΠΕΦΡΑΔΕ' [2] ΤΕ ΤΡΩ'ΕΣΣΙ, ΚΑΙ' Ε'ΥΧΟ'ΜΕΝΟΣ. —

ΦΡΗ'-

158. &c. neque eo spectare potest *Aristarchi* censura. Φια-[illegible] Il. A. 63. ipsi veteres [illegible] ceperunt pro [illegible] λεγεται, & eundem illum [illegible] cum si [illegible] huisset *Apollonius*, haud [illegible] novo opus fuisset [illegible] alterius [illegible] indicio, ἐν τῷ P τῆς Ἰλιάδ@. — Non [illegible] meu, ut ingenue fatear. [illegible] iste, quo referri possit *Aristarchi*, qui hic memoratur, [illegible] lus. Itaque [illegible] [illegible] ἐν τῷ Σ τῆς Ἰλιάδ@ [illegible] *Aristarcho* L. Σ v. 313.

[illegible] μέ· γὰρ [illegible]
[illegible].
[illegible] δ' ἄρ ὅτις,
[illegible] φράζετο βουλήν.

Ubi, quamvis vera verbi notio sit, *bonum* EXCOGITAVERAT *consilium*, [illegible] que tamen etiam *veteres dicendi* & *indicandi* significatione accepisse, eo magis probabile est, quod Recentiores, quos novi, omnes minus recte vertant, *bonum* PROTULERAT vel DIXERAT *consilium*.

1 Φραδμων. *Il.* Π 638. ubi V. *Schol.*

2 Πέφραδέ τε. Hoc alieno loco positum pertinet ad glossam Φραδής, & legitur Il. Ι. 500:

Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμεν@ ἔπ@ ηὔδα

Unde [illegible], [illegible] ἐν τῷ P τῆς Ἰλιάδ@. [illegible] ratione legendum est, ἐν τῷ Ι. Nam in hoc loco [illegible] [illegible] potest pro εἶπε, quod [illegible] *Homero* adeo displicebat *Aristarcho*, ut ab eo ob hanc unam causam veluti spurius rejici & obelo confici potuerit totus iste versus. Apud *Erotian.* [illegible]: Φράζω . . . σημαίνει δὲ δύο. τὸ [illegible] καὶ βλέπειν, ὡς [illegible] Il. Κ 339.)

— Τὸν δ' ἐφράσατο προσιόντα

σημαίνει καὶ τὸ [illegible], ὡς [illegible] Il. Ε. 440.)

Φράζεο Τυδείδη, καὶ χάζεο —

[illegible]. [illegible] τὸ [illegible] *Thomas Magist.*: Φράζω. ἀντὶ τοῦ [illegible]. Φράζει δὲ, ἀντὶ τοῦ [illegible] [illegible] ἐν Α Ἰλιάδ@:

— Σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις

Vide *Ammon.* [illegible] qui eadem habet. *Schol.* explicat λέγεται, σημαίνει. Vide *Apollon.* in Πεφραδέειν p. 549. VII. I. Non magis ad glossam Φραδής hic versus pertinet, quam ad hanc ipsam

ΦΡΗ'ΤΡΗ. κυρίως μὲν, ἡ πατρία, καὶ συγγένεια. Ὅμηρος δὲ καταχρηστικῶς, [1] τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις. σημαίνει δὲ διὰ τῶν φυλῶν, τὰς κατὰ ἔθνη.

ΦΡΙ'ΚΑ. τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κύματος·

—— Μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξας. [2]

ΦΥ͂ΚΟΣ. φύκιον, συρφετός·

—— Πολλὸν [3] δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν.

ΦΡΟ'ΝΤΙΝ. [4] τὴν καταφρόνησιν.

ΦΥΛΑ'Ξ.

ipsam φράδμων; sed vel a compilatore aut librario in alienum locum conjectus est, vel glossa sua truncatus, quam servavit *Hesych.* πίφραδεν. εἶπεν, ἐσήμηνεν. *Aristarchi* autem censuram nihil huc pertinere posse modo observavimus.

1 Καταχρηστικῶς. Aliquid omissum. Lege, τὰς τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις συγγενεῖς. Il. B. 362:

> Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
> Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.

Vill. Legere in *Apollonio* praestiterit τὰς κατὰ φυλὰς μαχομένας. Nestor suadet Agamemnoni, ut milites legat κατὰ φυλὰς (ita noster accepisse videtur, κατὰ φρήτρας): καὶ κατὰ ἔθνη, (κατὰ φῦλα) quo scilicet *Tribules Tribulibus*, *populares popularibus*, opitulentur. Conf. *Schol.* & *Eustath.* ad l. l., qui tamen φρήτρας in angustiorem notionem compellunt redduntque φρατρίας, συγγενείας.

2 Ὑπαλύξας. Il. Φ. 126. Alii legunt, ὑπαΐξει. Vill. *Apollonio* reddendum est, quod *Homero* l. l. dudum reddiderunt Viri Docti, ὑπαλύξει.

3 Πολλόν. Il. I. 7. Vill.

4 Φρόντιν. Lege φρόνιν. In hanc vocem monuit *Heinsius* ad *Hes.* intelligi locum *Homeri* ex Od. Δ. 258:

> — Κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν

Ubi *Eustath.* interpretatur, ἤγαγε τὴν καταφρόνησιν Τρώων πολλήν, additque recentiores interpretatos esse λείαν. Vill. Conf. etiam Od. Γ. 244 ibique *Schol.*

1 Δῶ-

ΦΥΛΑ'ΣΣΕΙΝ. ἐπὶ μὲν τῆ καθ' ἡμᾶς συνήθες·

Δῶμα [1] φυλασσέμεναι. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιτηρεῖν·

—— Ὀνείδεα [2] τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις.

—— Καὶ τὸ φυλάσσειν [3]

Πάννυχον ἐγρήσσοντα. ——

ΦΥ'ΛΟΠΙΣ. [4] ἡ μάχη, ἀντὶ τοῦ [5] κατὰ φυλὰς εἰς πρόσοψιν ἀλλήλων ἰέναι.

ΦΥΛΙ'ΗΣ. [6] ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, γένος ἐλαίας. ὁ δὲ Ἀπίων ψιλᾶς, γένος δένδρου. λέγεται γὰρ ὅτι ἡ ἀνήμερος ἐλαία λεγομένη, φυλία λέγεται.

ΦΥ'ΞΙΝ. [7] φυγήν.

ΦΥΣΙ-

1 Δῶμα. Od. Η. 93 VILL.

2 Ὀνείδεα. Il. Β. 251. VILL.

3 Καὶ τὸ φυλάσσειν. Eſt initium verſus, qui legitur Od. Υ. 53. Immediate antea legendum eſt, ut duo exempla particula copulativa conjungantur: καὶ τό. Et deinde, Καὶ τὸ φυλάσσειν. &c. VILL.

4 Φύλοπις. Vide *Strunzium ad Gloſſar. Oppianic. Rutgerſii*, voce Φυλόπιδος. VILL.

5 Ἀντὶ τοῦ. Mallem λὶπ τοῦ, ut paſſim alibi hoc ſenſu. VILL.

6 Φυλίης. Od. Ε. 477:

— Δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους

Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας. ὁ μὲν, φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.

Apud *Heſ.* φυλία ἐστὶν εἶδος ἀγριελαίας. ἄλλοι, συκῆς, οἱ δὲ, εἶδος δένδρου ὅμοιον πρίνῳ. Dicitur & φαυλία, quod tamen diverſum eſſe docet *Ammonius*. VILL.

7 Φύξιν. Il. Κ. 311. &c.

1 Ἐπὶ

ΦΥΣΙΟΩΝΤΑΣ. ἀσθμαίνοντας, ἐν τῇ Δ [1] Ἰλιάδος. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις.

ΦΥΛΙΖΩΟΣ. [2] ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα.

ΦΥΤΑΛΙΗ. [3] κῆπος.

ΦΥΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ γένος·

— Ὡς ὄφελ' [4] Ἑλένης ἀπὸ φῦλον [5] ὀλέσθαι.

ΦΩΡΙΑΜΟΙΣ. [6] κιβωτοῖς. ὁ μὲν Ἀπίων ἐτυμολογῶν, [7] ἀπὸ τοῦ εἶναι ἐν αὐτοῖς τὰ φορήματα. ἔνιοι δὲ, τὰς πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν φωρῶν, τουτέστι, κλεπτῶν, φυλακὴν κατεσκευασμένας.

ΦΩΤΕΣ. οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τοῦ φωτίζειν τὰ νοούμενα πάντα διὰ τοῦ λόγου. τὸ δὲ ἑνικὸν λέγεται ὀξυτόνως·

— φόως

1 Ἐν τῇ Δ. Il. Δ. 227. de equis:

Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας.

Vill.

2 Φυλίζωος. Lege φυσίζωος. Il. Γ. 243:

— Τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα.

Ubi vides hic, ut & bis alibi, φυσίζοος scribi sine *omega*, quod a nasuto mutatum, ac deinceps ab aliis receptum putat *Jensius* ad *Hes*. quasi, inquit, Ω, sequente vocali, non saepius corripiatur. *Etymol.* φυσίζωος, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα γῆ. Vill.

3 Φυταλίη. Reperitur apud *Homerum* φυταλιῆς Il. Ζ. 195. Μ. 314. Υ. 185. Vill.

4 Ὡς ὄφελ'. Od. Ξ. 68. Lege ὤφελ', ob metrum. Vill.

5 Φῦλον. Male in Codice Manuscripto φύλον. Vill.

6 Φωριαμοῖς Il. Ω. 228:

Ἡ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν.

Vill. Proxime spectat Glossa *Od.* Ο. 104.

— Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν.

7 Ἐτυμολογῶν. Malem ἐτυμολογεῖ. Vill.

Ξένιαν τηλεδαπῶν φιλίων [1] ἐμῶν [2] ἵκετο δῶμα.

ἐσχηματισμένῳ τῷ τρόπῳ τὸ κάλλιον. [3]

ΦΙΛΕΟ΄ΝΤΩ. [4] Φιλείτωσαν, ὡς ἔςων, ἔςωσαν.

ΦΛΕ΄ΓΜΑ. τὴν φλογά. [5] ὁ δὲ Ἀπίων, τὸν φλοῖσον [6] ταραχὴν λέγει. βέλτιον δὲ τὸ Α. καὶ ἀσύνηθες γὰρ πολυφλοίσβοιο, κατ' ἰδίαν δὲ, ὄ.

ΦΛΙ'

1 Φιλίων Merito igitur τὸ *Hesychii* φιλίων, in φ λίων mutabant *Sopi ig. Heinf.* & *Jenf.* Φ.λιων est in comparativo, & pertinet ad τις, unde hic sensus exurgit, quem non ceperunt Interpretes Latini: *Nullus alius hospitum e longinquo venientium mihi amicior ad meam se contulit domum.* Requlerunt Interpretes Latini τὸ φιλίων ad ξένων, quod ridiculum est. Cum *Apollonio* consentit *Hes.*, cui per φίλτερ☉ optime explicat τὸ φιλίων. VILL. Cf. & *Eustath.* ad Il. [illegible] p. 1867. vs. 37. & p. 176[illegible]. v. 2[illegible]

2 [illegible] Lege ἐμόν.

3 [illegible] Lege, ὡς τὸ κάλλιον, [illegible] *Hes.* VILL.

4 Φιλείτω L. Φιλεόντων ex Od. [illegible]

5 Φλεγά Il. Φ. 337:

— Τ[illegible]λας καὶ τεύχεα καίῃ

Φλέγμα κακὸν φορέουσα —

6 Φλοῖσμον. Omnia hic confusa [illegible]. Legendum censeo, Φλέγμα. τὴν φλογά.

Et ad alterum articulum, unde priora verba exciderant: Φλοῖσβον ἀφρὸν, ἢ ταραχήν. Mavult φλοῖσβον per ἀφρὸν, quam per ταραχὴν, reddi. Vide *Hes.* ac *Etymol.* in Φλέγμα & Φλοῖσβ☉. VILL. Verum tamen, ne admissa quidem ista verborum transpositione, persanatum erit hujus loci vitium. Iuvare forte acutiores possit comparatio *Etymol.* v. Φλοῖσβ☉, cui ita convenit cum Ἐπιμερισμοῖς τῆς Α Ὁμήρου, quos [illegible] servat *Bibliotheca S. German.*, ut in plerisque eadem etiam habeant verba, ad vs. 34 Πολυφλοίσβοιο παρὰ τὸ φλοῖσβ☉. ἔςι δὲ ὀνοματοπεποιημένη, ὡς τὸ λίγξε βιὸς (Il. Δ. 125.) οὕτως φλοῖσβ☉. Γέγονε δὲ παρὰ τὸ φλογίζω, φλογίσω, φλογισμ☉, καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ φλοισμ☉, καὶ ἐν συναιρέσει φλοισμ☉ καὶ τροπῇ τοῦ μ. εἰς β, φλοῖσβ☉, ἐν ἀντιφράσει ἡ μὴ φλέγουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ φλῶ, τὸ ἀναπέμπω. φλέω, φλοῖσβ☉, ὁ ἀναδιδόμεν☉ ἦχ☉ τῆς θαλάσσης.

1 Φιλ-

X.

Χα΄σασθαι.[1] χωρῆσαι. ἀφ' οὗ καὶ κάδος ἐλέγετο, τὸ κεράμιον·

> Οἴνου[2] δ' ἐξέπιον κάδον,

ὥς φησι Ἀνακρέων. ἔτι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ἡμικάδιον, τὸ ἥμισυ τοῦ κεραμίου. καὶ ὁ καθιέμενος δὲ εἰς τὰ φρέατα κάδος, κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ χάδος, ἐπεὶ ἀγγεῖον ὕδατος ἔσκε.[3] τὸ δὲ ἀναχωρῆσαι κατὰ μετοχήν·

> Ἀλλ'[4] ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο. ——

καὶ μεταφορικῶς·

> Ἥρη[5] δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. ——

καὶ πάλιν·

> —— Ὅσον[6] κεφαλὴ χάδε φωτὸς,

ὅσον

1 Χάσασθαι. Χάσσασθαι occurrit Il. Μ. 172. alias ejusdem verbi formas passim habet Poëta.

2 Οἴνου δ'. *Anacreontis* fragmentum plenius exhibet *Athen.* XI. p. 472. & XIV. 646.

> Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
> Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον.

Conf. *Casaub. ad loc. prior.* & *Poll.* X. 70.

3 Ἔσκε. Suspecta vox poëtica. An ἔχαδε? VILL.

4 Ἀλλ'. Il. Η. 264. VILL.

5 Ἥρη δ'. Il. Δ. 24. Alii legunt Ἥρῃ. VILL.

6 Ὅσον. Il. Λ. 462. VILL.

ἔστι ἡ κεφαλὴ ἔχουσα χαίτας μέγιστος φανῆς.

ΧΑΙΤΑΙ. [1] αἱ κεφαλικαὶ κόμαι.

ΧΑΛΚΙΣ. ὅτι μὲν ὄνομα πόλεως·[2]

> Χαλκίδα δ', Ἐρέτριάν[3] τε. —

ὅτι δὲ ὄρνεον.

> Χαλκίδα[4] κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

ΧΑΛΚΟΒΑΡΕΣ. μεταφορικῶς τὸ ἰσχυρὸν[5] ἢ βεβηκός.

ΧΑΛΚΕΑ. συνήθως τὰ ὅπλα. καὶ τὰ ἐκ σιδήρου, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως. καὶ γὰρ τὸν Ἥφαιστον Χαλ-

1 Χαῖται. *Philemon* Χαῖται, οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου κομῶν λαμβάνεται, ὡς ἐν τῷ κυανοχαῖτα Ποσειδῶν, (Il. N. 563. & Ξ. 390.) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λέοντος λέγεται. ὅθεν καὶ χαιτήεις καὶ χαιτοῦσσα καὶ ἐπὶ ἵππου. ἀπ' αὐτῆς καὶ ἡ θρὶξ λέγεται ὡς δηλοῖ τὸ. ἵπποι καλλίτριχες (Il. Ε. 291.) γίνεται δὲ χαίτη παρὰ τὸ χῶ, καὶ τὸ αἴσσω. χαῖται γὰρ κινοῦνται ὧδε κἀκεῖ. καὶ μάλιστα τοῖς δολιχοχαίταις (Scribe δολιχοχαίταις, quae vox apud *Eustathium* legitur.) κατὰ τό

> — Ἀμφὶ δὲ χαῖται
> Ὤμοις ἀΐσσονται. — (Il. Z 510.) &c. VILL.

2 Πόλεως. *Hes.* addit, τῆς Βοιωτίας. VILL. Aut τῆς Βοιωτίας eo addidit *Hesych.*, quo urbs memorata esse intelligatur in *Homeri* Βοιωτίᾳ, sive *Il.* B., aut vehementer fallitur; neque enim *Boeotiae*, sed *Euboeae* civitas fuit Eiretria. Vid. *Hom.* Il. vs. 536. ibique *Schol.* *Strab.* X. p. m. 6. *Steph.* in. *Byz.* h. v. Eretria. p. 805. v. 50. *Suid.* h. v. Itaque emendandus *Eustath.* p. 1462. v. 60. Μετὰ δὲ Γραιαν . . . Βοιωτίας. L. Εὐβοίας, coll. *Strab.* l. l. p. 685.

3 Ἐρέτριαν. Il. B. 537. Lege Εἰρέτριαν VILL. Idem mendum eximendum *Stephano Byz.* v. Ἐρέτρια & v. Χαλκίς.

4 Χαλκίδα Il. Ξ. 291. VILL.

5 Ἰσχυρόν. Apud *Hesychium* legitur, τὸ ἰσχυρῶς βεβηκός. Il. Λ. 426:

> — Δὶς ποτὶ χαλκοβαρεῖς δῶ.

VILL. *Hesychio* convenit cum Scholiaste ad l. l.

1 Ἀλ-

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, [1] μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

διόπερ χάλκεον ἔγχος, καίπερ σιδηροῦν ἔχον [2] τὴν αἰχμήν. καὶ χαλκεὺς, καὶ ἔτι νῦν, ὁ σίδηρον κατεργαζόμενος. Ὅμηρος δὲ καὶ τὸν χρυσοχόον λέγων [3] οὕτως·

— Ἦλθε [4] δὲ χαλκεὺς,

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων. —

ΧΑΛΚΗΡΕΑΣ. [5] χαλκῷ ἡρμοσμένους.

ΧΑΛΙΦΡΩΝ. [6] κεχαλασμένος κατὰ τὰς φρένας, ἀσύνετος, ἐναντίος τῷ·

— Πυκνὰ [7] φρεσὶ μήδε' ἔχοντι.

ἔνιοι δὲ, ἀκρατόφρονα. χάλις [8] γὰρ, οἶνον [9] ἀναχαλῶν τὰς φρένας.

ΧΑ-

1 Εἰργάζοντο. Pro εἰργάζοντο, hodie legitur ἐργάζοντο in *Hesiodi O. & D. vs.* 150. sed εἰργάζοντο habet pariter *Etymol.* qui hunc versum laudat. VILL.

2 Ἔχον. Male in Codice MS. ἔχων. VILL.

3 Λέγων. Mallem λέγει. VILL.

4 Ἦλθε. Od. Γ. 432. VILL.

5 Χαλκήρεας. Il. N. 714:

Οὐ γάρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας.

VILL.

6 Χαλίφρων. Od. Δ. 371. &c.

7 Πυκνά. Il. Ω. 282. & 674:

— Πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

8 χάλις. *Philemon* ineditus: Χάλιξ, ὁ οἶνος λέγεται, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς. καὶ ἀκροχάλιξ οἶνος, ὁ μεθύων. Ἐπίχαρμος δέ φησι τὸ χαλικάζειν, ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι περὶ συνουσίας, καὶ ὑποσίλλειν. καὶ χάλιξ, ὁ ἄκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ χαλίφρων, ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν. VILL.

9 Οἶνον. & *Philemonis*, quae modo praecessit observatio, & *Schol.* ad l. l. itemque *Schol. Apollon. Rh* I. 379. *Etymol.* p. 805. v. 6 seqq. *Hesych.* v. χάλις, ac denique *Eustath.* p. 1471.

ΧΑΤΕΟΥΣΑ.[1] ἐνδεομένη. ὅθεν καὶ χήρα, γυνὴ δεομένη βοηθείας, διὰ τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐστερῆσθαι. καὶ χήτει, τῇ ἐνδείᾳ·

Χήτει[2] τοιοῦδ' ἀνδρός. —

ΧΑΛΚΟΚΟΡΥΣΤΑΙ.[3] χαλκῷ καθωπλισμένοι, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

ΧΑΛΕΠΟΝ. δύσεργον, ἀδύνατον·

Μῶλυ[4] δέ μιν καλέουσι Θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν.

ΧΑΜΑΖΕ. χαμαί. ἔστι δὲ τῶν εἰς τόπον.[5]

ΧΑΡΑΔΡΑΙ. αἱ ἐγχαράξεις τοῦ ἐδάφους, ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀρεινῶν[6] ὑδάτων.

ΧΑΥΛΙΟΔΟΝΤΑ.[7] τὸν ἐπικεχαλασμένους ἔχοντα

p. 1471. v. 2. p. 1936 v. 54. probabilem commendant conjecturam, pro οἶον legendum hic esse οἶνος.

1 Χατέουσα. Od. Β. 249.

2 Χήτει. Il. Ζ. 463. Vill.

3 Χαλκοκορυσταί. Non reperitur in *Homero*. Natum ex affinitate pronuntiationis mendum. Lege, ut Il. Ε. 699, Ζ. 398, Ν. 720. Ο. 458, & Π. 358, χαλκοκορυστῇ. Vill.

4 Μῶλυ. Od. Κ. 305. Vill.

5 Τόπον. Fortasse deest, ἐπιῤῥημάτων. Vill. Conf. Il. Γ. 29. &c. Quod deesse censebat Cl. *Villois.*, ἐπιῤῥημάτων, facile lectori supplendum permittat Grammaticus.

6 Ὀρεινῶν. Fortasse ὀμβρίων, ut habet *Hes.* Vill. Ipso tamen, quo respicitur *Homeri* locus, *Il.* Π. 390. Κλιτῦς memorat, sive ὀρῶν ἀποκλίσεις, quas abscindant χαράδραι. Unde nec aliena ab hoc loco videtur mentio τῶν ὀρεινῶν ὑδάτων. Quamquam juvat etiam Cl. *Villoisoni* conjecturam *Schol.* ad *Il.* Δ. 454. Χαράδρας. τῆς ἐγχαράξεως τοῦ ἐδάφους, γιγνομένης ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων.

7 Χαυλιόδοντα. Occurrit in *Herculis Scuto*, vs. 387. κάπρος χαυλιόδων. Vill. *Homero*, ut nunc habemus, non usitata forma, sed in Commentariis tamen Homericis, ut videtur, memorata: *Eustath.*

τα τὺς ὀδόντας. ὁ δὲ Ἀπίων γελοίως, καυλιόδοντα, ἐκκεκαυληκότας ἔχων [1] τὺς ὀδόντας· ὅθεν ϗ αὐλός. [2]

ΧΑΜΑΙΕΥΝΑ΄ΔΕΣ. [3] ἐπιθετικῶς αἱ σύες, ἀπὸ τῦ παρακολυθῦντος, αἱ χαμαὶ εὐνάζομθυαι. πολλὰ γὰρ τῶν ἄλλων τετραπόδων τὸ πλεῖον ἵςαται. [4] ὁ δὲ Ἀπίων, ὅτι βόθρυς ὀρύσσυσιν. τῦτο δὲ ποιῦσι μὲν, ὐ μὴν ἐν τ̃ λέξεως ἐμφαίνεται.

ΧΑ΄ΡΜΗ. [5] ἡ μάχη.

ΧΑΛΕΠΗΊΝΗΙ. ἐς χαλεπότητα ἀγάγῃ. [6]

ΧΑΛΚΕΩ΄ΝΑ. [7] τὸ χαλκεῖον.

ΧΑΝ-

stath. certe ad Od. Τ. 450. p. 1872. v. 31. Ῥαδία δὲ πάντως ἡ δι' ὀδόντος πληγὴ τῷ συΐ. Χαυλιόδων γάρ ἐςι, τυτέςι κεχαλασμένον τὸν ὀδόντα ἔξω ἔχων ϗ ὡς οἷά τι βέλος ἀεὶ προβεβλημένος αὐτόν. δῆλον δ' ὅτι τὸ χαυλιόδων, ϗ προόδων ἂν λέγοιτο κατὰ τὺς παλαιύς. οἱ φασὶν ὅτι προόδων, ὁ τὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τῦ δέοντος. —

1 Ἔχων. Lege ἔχοντα VILL.

2 Καὶ αὐλός. Lege καυλός. VILL.

3 Χαμαιευνάδες. *Philemon* ineditus: Χαμεῦναι, ϗ χαμευνάδες, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ψίαθοι ϗ ςιβάδες. εἰσὶ δὲ οἵ φασι ϗ ὅτι χαμεῦνα, ἡ ταπεινὴ κλίνη, ϗ ςιβάς. ϗ χαμευνάδες, οἱ χαμαὶ κοιμώμθυοι. VILL. Conf. Od. Κ. 243. Ξ. 15. &, qui *Apionis* rationes secutus est, *Schol.* ad *loc. prior.*

4 Ἵςαται. *Hes.* habet, ὀρθὰ κοιμᾶται, ϗ ἱςᾶται; & *Apionem* quoque his verbis laudat: Ἀπίων δὲ, ὅτι βόθρυς ὀρύσσει. Ubi lege, ὀρύσσυσι. VILL.

5 Χάρμη. Obliqui casus χάρμῃ & χάρμης saepissime occurrunt apud Poëtam.

6 Ἀγάγῃ. Lege ἀγάγῃ, ut habet *Hes.* ubi, pro χαλεπήνῃ, Clarissimus *Jac. Tollius* legendum censebat χαλέπτῃ. At ambo Lexicographi *Homerum* respexerunt, ubi legitur χαλεπήνῃ, Il. Π. 386, Τ. 183. & Ω. 369. Od. Ε. 147. Π. 72, Τ. 83, & Φ. 133. VILL.

7 Χαλκεῶνα. Od. Θ. 273. de Vulcano:

Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα. —

VILL.

ΦΡΑ´ΔΜΩΝ. [1] ὁ ἔμπειρος καὶ ἐπιγνῶναι δυνάμενος.

ΠΕΦΡΑΔΕ´ [2] ΤΕ ΤΡΩ´ΕΣΣΙ, ΚΑΙ` Ε'ΥΧΟ´ΜΕΝΟΣ. ——

ΦΡΗ´-

138. &c. neque eo spectare potest *Aristarchi* censura. Φράσαι Il. Α. 83. ipsi veteres acceperunt pro σκέψαι λέγεσαι, & eundem illum locum si voluisset *Apollonius*, haud sane novo opus fuisset quasi alterius locis indicio, ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιάδος. — Non habet tamen, ut ingenue fatear, Ilias ista, quo referri possit *Aristarchi*, qui hic memoratur, obelus. Itaque injecta nobis est suspicio corrupti esse umm esse ἐν τῇ Σ τῆς Ἰλιάδος & inspicuis se *Aristarcho Il.* Σ vs. 313.

Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι,
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.

Ubi, quamvis vera verbi notio sit, *bonum* EXCOGITAVERAT *consilium*, plerosque tamen etiam *veteres dicendi* & *indicandi* significatione accepisse, eo magis probabile est, quod Recentiores, quos novi, omnes minus recte vertant, *bonum* PROTULERAT vel DIXERAT *consilium*.

1 Φράδμων. *Il.* Π. 638. ubi V. *Schol.*

2 Πέφραδέ τε. Hoc alieno loco positum pertinet ad glossam Φραδέος, & legitur Il. Ι. 500:

Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἴπος ηὔδα

Unde supra, pro ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιάδος, fortasse legendum est, ἐν τῇ Ι. Nam in hoc loco πέφραδε sumi potest pro εἶπε, quod in *Homero* adeo displicebat *Aristarcho*, ut ab eo ob hanc unam caussam veluti spurius rejici & obelo configi potuerit totus ille versus. Apud *Etymol.* legitur: Φράζω . . . σημαίνει δὲ δύο. τὸ θεάσασθαι καὶ βλέπειν, ὡς τό (Il. Κ. 339.)

— Τὸν δ' ἐφράσατο προσιόντα.

σημαίνει καὶ τὸ διανοεῖσθαι, ὡς τό· (Il. Ε. 440.)

Φράζεο Τυδείδη, καὶ χάζεο —

παρὰ δὲ κοινῇ συνηθείᾳ. σημαίνει τὸ λέγω. *Thomas Magister:* Φράσον, ἀντὶ τοῦ εἰπέ. φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοήθητι. Ὅμηρος ἐν Α Ἰλιάδος:

— Σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Vide *Ammonium* qui eadem habet. *Schol.* explicat λέγεσαι, σκέψαι. Vide *Appollon.* in Πεφράδοι p 549 VII. L. Non magis ad glossam Φραδέος hic versus pertinet, quam ad hanc ipsam

ΦΡΗ'ΤΡΗ. κυρίως μὲν, ἡ πατρία, καὶ συγγένεια. Ὅμηρος δὲ καταχρηστικῶς,[1] τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις. σημαίνει γὰρ διὰ τῶν φυλῶν, τὰς κατὰ ἔθνη.

ΦΡΙ'ΚΑ. τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κύματος·

—— Μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξας.[2]

ΦΥ͂ΚΟΣ. φύκιον, συρφετός·

—— Πολλὸν[3] δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν.

ΦΡΟ'ΝΤΙΝ.[4] τὴν καταφρόνησιν.

ipſam Φράδμων; ſed vel a compilatore aut librario in alienum locum conjectus eſt, vel gloſſa ſua truncatus, quam ſervavit *Heſych.* Πίφραδεν. εἶπεν, ἐσήμηνεν. *Ariſtarchi* autem cenſuram nihil huc pertinere poſſe modo obſervavimus.

1 Καταχρηστικῶς. Aliquid omiſſum. Lege, τὰς τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις συγγενεῖς. Il. B. 362:

> Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
> Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.

Vill. Legere in *Apollonio* praeſtiterit τὰς κατὰ φυλὰς μαχομένας. Neſtor ſuadet Agamemnoni, ut milites legat κατὰ φυλὰς (ita noſter accepiſſe videtur, κατὰ φρήτρας): καὶ κατὰ ἔθνη, (κατὰ φῦλα) quo ſcilicet *Tribules Tribulibus*, *populares popularibus*, opitulentur. Conf. *Schol.* & *Euſtath.* ad l. l., qui tamen Φρήτρας in anguſtiorem notionem compellunt redduntque φρατρίας, συγγενείας.

2 Ὑπαλύξας. Il. Φ. 126. Alii legunt, ὑπαΐξει. Vill. *Apollonio* reddendum eſt, quod *Homero* l. l. dudum reddiderunt Viri Docti, ὑπαλύξει.

3 Πολλόν. Il. I. 7. Vill.

4 Φρόντιν. Lege φρόνιν. In hanc vocem monuit *Heinſius* ad *Heſ.* intelligi locum *Homeri* ex Od. Δ. 258:

> — Κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν

Ubi *Euſtath.* interpretatur, ἤγαγε τὴν καταφρόνησιν Τρώων πολλήν, additque recentiores interpretatos eſſe λείαν. Vill. Conf. etiam Od. Γ. 244 ibique *Schol.*

ΦΥΛΑΣΣΕΙΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ καθ' ἡμᾶς συνήθους·

Δῶμα[1] φυλασσέμεναι. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιτηρεῖν·

— Οἰνῆα[2] τε προφυγόντα, νόστον τε φυλάσσοις.

— Καὶ τὸ φυλάσσειν[3]·

Πάννυχοι ἐγρήσσοντα. —

ΦΥ΄ΛΟΠΙΣ.[4] ἡ μάχη. ἀντὶ τοῦ[5] κατὰ φυλὰς εἰς πόλεμον ἀλλήλοις ἰέναι.

ΦΥΛΙ΄ΗΣ.[6] ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, γένος ἐλαίας. ὁ δὲ Ἀπίων φιλίας, γένος δένδρου. λέγεται γὰρ ὅτι ἡ ἀγριελαία λεγομένη, φύλια λέγεται.

ΦΥ΄ΞΙΝ.[7] φυγήν.

ΦΥΣΙ-

1 Δῶμα. Od. H. 93 VILL.

2 Οἰνῆα. Il. B. 251. VILL.

3 Καὶ τὸ φυλάσσειν. Est initium versus, qui legitur Od. Y. 53. Immediate antea legendum est, ut duo exempla particula copulativa conjungantur: καὶ τό. Et deinde, Καὶ τὸ φυλάσσειν. &c. VILL.

4 Φύλοπις. Vide *Strunzium ad Glossar. Oppianic. Rutgersii*, voce Φυλόπιδος. VILL.

5 Ἀντὶ τοῦ. Mallem διὰ τὸ, ut passim alibi hoc sensu. VILL.

6 Φυλίης. Od. E. 477:

— Δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους
Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας. ὁ μὲν, φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.

Apud *Hes.* φυλία ἐστὶ εἶδος ἀγριελαίας. ἄλλοι, συκῆς, οἱ δὲ, εἶδος δένδρου ὅμοιον πρίνῳ. Dicitur & φαυλία, quod tamen diversum esse docet *Ammonius*. VILL.

7 Φύξιν. Il. K. 311. &c.

1 Ἐκ

ΦΥΣΙΟΏΝΤΑΣ. ἀσθμαίνοντας, ἐν τῇ Δ [1] Ἰλιάδος. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις.

ΦΥΛΙΖΩΟΣ. [2] ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα.

ΦΥΤΑΛΙΉ. [3] κῆπος.

ΦΥ͂ΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ γένος·

— Ὡς ὄφελ' [4] Ἑλένης ἀπὸ φῦλον [5] ὀλέσθαι.

ΦΩΡΙΑΜΟΙ͂Σ. [6] κιβωτοῖς. ὁ μὲν Ἀπίων ἐτυμολογῶν, [7] ἀπὸ τοῦ εἶναι ἐν αὐτοῖς τὰ φορήματα. ἔνιοι δὲ, τὰς πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν φωρῶν, τουτέστι, κλεπτῶν, φυλακὴν κατεσκευασμένας.

ΦΩ͂ΤΕΣ. οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τοῦ φωτίζειν τὰ νοούμενα πάντα διὰ τοῦ λόγου. τὸ δὲ ἑνικὸν λέγεται ὀξυτόνως·

— φώς

1 Ἐν τῇ Δ. Il. Δ. 227. de equis:

Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας.

Vill.

2 Φυλίζωος. Lege φυσίζωος. Il. Γ. 243:

— Τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα.

Ubi vides hic, ut & bis alibi, φυσίζοος scribi sine *omega*, quod a nasuto mutatum, ac deinceps ab aliis receptum putat *Jensius* ad *Hes.* quasi, inquit, Ω, sequente vocali, non saepius corripiatur. *Etymol.* φυσίζωος, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα γῆ. Vill.

3 Φυταλίη. Reperitur apud *Homerum* φυταλιῆς Il. Ζ. 195. Μ. 314. Υ. 185. Vill.

4 Ὡς ὄφελ'. Od. Ξ. 68. Lege ὤφελ', ob metrum. Vill.

5 Φῦλον. Male in Codice Manuscripto φύλον. Vill.

6 Φωριαμοῖς Il Ω. 228: ·

Ἠ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν.

Vill. Proxime spectat Glossa *Od.* Ο. 104.

— Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν.

7 Ἐτυμολογῶν. Malem ἐτυμολογεῖ. Vill.

— Ἀλλότριος¹ φώς.

τὸ δὲ φῶς περισπωμένως, οὐ μόνον τὸ πῦρ, ἀλλὰ μεταφορικῶς τὴν χαρὰν σημαίνει·

— φόως² δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν.

κατ' ἐπέκτασιν.

1 Ἀλλότριος. Od. π. 102. 2 Φόως δ'. Il. ζ. 6. VILL. VILL.

X.

Χα'ΣΑΣΘΑΙ. [1] χωρῆσαι. ἀφ' οὗ καὶ κάδος ἐλέγετο, τὸ κεράμιον·

Οἴνου [2] δ' ἐξέπιον κάδον,

ὡς φησι Ἀνακρέων. ἔτι δὲ καὶ νῦν λεγόμενον ἡμικάδιον, τὸ ἥμισυ τοῦ κεραμίου. καὶ ὁ καθιέμενος δὲ εἰς τὰ φρέατα κάδος, καθ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ χάδος, ἐπεὶ ἀγγεῖον ὕδατος ἔσχε. [3] τὸ δὲ ἀναχωρῆσαι κατὰ μετοχήν·

Ἀλλ' [4] ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο. ——

καὶ μεταφορικῶς·

Ἥρῃ [5] δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. ——

καὶ πάλιν·

—— Ὅσον [6] κεφαλὴ χάδε φωτὸς,

ἔσω

1 Χάσασθαι. Χάσσασθαι occurrit Il. Μ. 172. alias ejusdem verbi formas passim habet Poëta.

2 Οἴνου δ'. *Anacreontis* fragmentum plenius exhibet *Athen.* XI. p. 472. & XIV. 46.

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον.

Conf. *Casaub. ad loc. prior.* & *Poll.* X. 70.

3 Ἔσχε. Suspecta vox poëtica. An ἔχαδε? Vill.

4 Ἀλλ'. Il. Η. 264. Vill.

5 Ἥρῃ δ'. Il. Δ. 24. Alii legunt Ἥρη. Vill.

6 Ὅσον. Il. Λ. 462. Vill.

1 Χαί-

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, [1] μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

διόπερ χάλκεον ἔγχος, καίπερ σιδηρῆν ἔχον [2] τὴν αἰχμήν. καὶ χαλκεὺς, καὶ ἔτι νῦν, ὁ σίδηρον κατεργαζόμενος. Ὅμηρος δὲ καὶ τὸν χρυσοχόον λέγων [3] οὕτως·

—— Ἦλθε [4] δὲ χαλκεὺς,

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων. ——

ΧΑΛΚΗΡΕΑΣ. [5] χαλκῷ ἡρμοσμένους.

ΧΑΛΙΦΡΩΝ. [6] κεχαλασμένος κατὰ τὰς φρένας, ἀσύνετος, ἐναντίος τῷ·

—— Πυκνὰ [7] φρεσὶ μήδε' ἔχοντι.

ἔνιοι δὲ, ἀκρατόφρονα. χάλις [8] γὰρ, οἶον [9] ἀναχαλῶν τὰς φρένας.

ΧΑ-

1 Εἰργάζοντο. Pro εἰργάζοντο, hodie legitur ἐργάζοντο in *Hesiodi O. & D.* vs. 150. sed εἰργάζοντο habet pariter *Etymol.* qui hunc versum laudat. VILL.

2 Ἔχον. Male in Codice MS. ἔχων. VILL.

3 Λέγων. Mallem λέγει. VILL.

4 Ἦλθε. Od. Γ. 432. VILL.

5 Χαλκήρεας. Il. N. 714:

Οὐ γάρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας.

VILL.

6 Χαλίφρων. Od. Δ. 371. &c.

7 Πυκνά. Il. Ω. 282. & 674:

— Πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

8 Χάλις. *Philemon* ineditus: Χάλιξ, ὁ οἶνος λέγεται, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς. καὶ ἀκροχάλιξ οἴνῳ, ὁ μεθύων. Ἐπίχαρμος δέ φησι τὸ χαλικάζειν, ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι περὶ συνουσίας, καὶ ὑποσιλλαίνειν. καὶ χάλιξ, ὁ ἄκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ χαλίφρων, ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν. VILL.

9 Οἶον. & *Philemonis*, quae modo praecessit observatio, & *Schol.* ad l. l. itemque *Schol. Apollon. Rh* I. 379. *Etymol.* p. 805. v. 6 seqq. *Hesych.* v. χάλις, ac denique *Eustath.* p. 1471.

ΦΥΛΑ'ΣΣΕΙΝ. ἐπὶ μὲν τῦ καθ' ἡμᾶς συνήθυς·

Δῶμα [1] φυλασσέμεναι. ——

ἐπὶ δὲ τῦ ἐπιτηρεῖν·

—— Ὀνείδεά [2] τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις.

—— Καὶ τὸ φυλάσσειν [3]

Πάννυχον ἐγρήσσοντα. ——

ΦΥ'ΛΟΠΙΣ. [4] ἡ μάχη, ἀντὶ τῦ [5] κατὰ φυλὰς εἰς πρόσοψιν ἀλλήλων ἰέναι.

ΦΥΛΙ'ΗΣ. [6] ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, γένος ἐλαίας. ὁ δὲ Ἀπίων ψιλῶς, γένος δένδρυ. λέγεται γὰρ ὅτι ἡ ἀνήμερος ἐλαία λεγομένη, φυλία λέγεται.

ΦΥ'ΞΙΝ. [7] φυγήν.

ΦΥΣΙ-

1 Δῶμα. Od. Η. 93 VILL.

2 Ὀνείδεα. Il. Β. 251. VILL.

3 Καὶ τὸ φυλάσσειν. Est initium versus, qui legitur Od. Υ. 53. Immediate antea legendum est, ut duo exempla particula copulativa conjungantur: καὶ τό. Et deinde, Καὶ τὸ φυλάσσειν. &c. VILL.

4 Φύλοπις. Vide *Strunzium ad Gloffar. Oppianic. Rutgerfii*, voce Φυλόπιδος. VILL.

5 Ἀντὶ τῦ. Mallem καὶ τῦ, ut passim alibi hoc sensu. VILL.

6 Φυλίης. Od. Ε. 477:

— Δοιὼς δ' ἄρ' ὑπῆλυθε θάμνυς
Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας. ὁ μὲν, φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.

Apud *Hes.* φυλία ἐστὶν εἶδος ἀγριελαίας. ἄλλοι, συκῆς, οἱ δὲ, εἶδος δένδρυ ὅμοιον πρίνῳ. Dicitur & φαυλία, quod tamen diversum esse docet *Ammonius*. VILL.

7 Φύξιν. Il. Κ. 311. &c.

1 Ἐπ

ΦΥΣΙΟΩΝΤΑΣ. ἀσθμαίνοντας, ἐν τῇ Δ [1] Ἰλιάδ. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις.

ΦΥΛΙΖΩΟΣ. [2] ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα.

ΦΥΤΑΛΙΗ. [3] κῆπος.

ΦΥΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ γένος·

— Ὡς ὄφελ' [4] Ἑλένης ἀπὸ φῦλον [5] ὀλέσθαι.

ΦΩΡΙΑΜΟΙΣ. [6] κιβωτοῖς. ὁ μὲν Ἀπίων ἐτυμολογῶν, [7] ἀπὸ τοῦ εἶναι ἐν αὐτοῖς τὰ φορήματα. ἔνιοι δὲ, τὰς πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν φωρῶν, τουτέστι, κλεπτῶν, φυλακὴν κατεσκευασμένας.

ΦΩΤΕΣ. οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τοῦ φωτίζειν τὰ νοούμενα πάντα διὰ τοῦ λόγου. τὸ δὲ ἑνικὸν λέγεται ὀξυτόνως·

— φώς

1 Ἐν τῇ Δ. Il. Δ. 227. de equis:

Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας.

VILL.

2 Φυλίζωος. Lege φυσίζωος. Il. Γ. 243:

— Τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα.

Ubi vides hic, ut & bis alibi, φυσίζοος scribi sine *omega*, quod a nasuto mutatum, ac deinceps ab aliis receptum putat *Jensius* ad *Hes.* quasi, inquit, Ω, sequente vocali, non saepius corripiatur. *Etymol.* φυσίζωος, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα γῆ. VILL.

3 Φυταλίη. Reperitur apud *Homerum* φυταλιῆς Il. Ζ. 195. Μ. 314. Υ. 185. VILL.

4 Ὡς ὄφελ'. Od. Ξ 68. Lege ὤφελλ', ob metrum. VILL.

5 Φῦλον. Male in Codice Manuscripto φύλον. VILL.

6 Φωριαμοῖς Il. Ω. 228:

Ἠ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα καλ' ἀνέῳγεν.

VILL. Proxime spectat Glossa *Od.* Ο. 104.

— Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν.

7 Ἐτυμολογῶν. Malem ἐτυμολογεῖ. VILL.

1 Ἀλ-

—— Ἀλλότριος [1] φώς.

τὸ δὲ φῶς περισπωμένως, οὐ μόνον τὸ πῦρ, ἀλλὰ μεταφορικῶς τὴν χαρὰν σημαίνει·

—— φόως [2] δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν.

κατ' ἐπέκτασιν.

1 Ἀλλότριος. Od. Π. 102. 2 Φόως δ'. Il. Z. 6. VILL. VILL.

X.

X.

Χα'ΣΑΣΘΑΙ. [1] χωρῆσαι. ἀφ' ὃ καὶ κάδος ἐλέγετο, τὸ κεράμιον·

Οἴνου [2] δ' ἐξέπιον κάδον,

ὥς φησι Ἀνακρέων. ἔτι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ἡμικάδιον, τὸ ἥμισυ τοῦ κεραμίου. καὶ ὁ καθιέμενος δὲ εἰς τὰ φρέατα κάδος, καθ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ χάδος, ἐπεὶ ἀγγεῖον ὕδατος ἔσκε. [3] τὸ δὲ ἀναχωρῆσαι κατὰ μετοχήν·

Ἀλλ' [4] ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο. ——

καὶ μεταφορικῶς·

Ἥρη [5] δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. ——

καὶ πάλιν·

—— Ὅσον [6] κεφαλὴ χάδε φωτὸς,

ἔσον

1 Χάσασθαι. Χάσασθαι occurrit Il. Μ. 172. alias ejusdem verbi formas passim habet Poëta.

2 Οἴνου δ'. *Anacreontis* fragmentum plenius exhibet *Athen.* XI. p. 472. & XIV. 646.

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτὸν ἀποκλάς,
Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον.

Conf. *Casaub. ad loc. prior.* & *Poll.* X. 70.

3 Ἔσκε. Suspecta vox poëtica. An ἔχαδε? Vill.

4 Ἀλλ'. Il. Η. 264. Vill.

5 Ἥρη δ'. Il. Δ. 24. Alii legunt Ἥρῃ. Vill.

6 Ὅσον. Il. Λ. 462. Vill.

1 Σαο-

ἔστιν ἡ κεφαλὴ ἔχουσα χαίτας μέγιςτον φανεῖς.

ΧΑΙΤΑΙ.[1] αἱ κεχυμέναι κόμαι.

ΧΑΛΚΙΣ. ὅτε μὲν ὄνομα πόλεως·[2]

Χαλκίδα δ', Ἐρέτριάν[3] τε. ——

ὅτε δὲ ὄρνεα.

Χαλκίδα[4] κικλήσκουσι Θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

ΧΑΛΚΟΒΑΡΕ'Σ. μεταφορικῶς τὸ ἰσχυρὸν[5] ἢ βεβαρηκός.

ΧΑ'ΛΚΕΑ. σύνηθες τὰ ὅπλα, καὶ τὰ ἐκ σιδήρου, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως. κατὰ γὰρ τὸν Ἡσίοδον·

Χαλ-

1 Χαῖται. *Philemon* χαῖται, ἐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπε κομῶν λέγεται, ὡς ἐν τῷ κυανοχαῖτα, ἐπὶ Ποσειδῶν, (Il. N. 563. & Ξ. 390.), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λέοντος λέγεται. ὅθεν καὶ χαιτήεις καὶ χαιτήεσσα. καὶ ἐπὶ ἵππου. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ θρὶξ λέγεται ὡς ὅπλοῖ τὸ. ἵπποι καλλίτριχες (Il. K. 291) γίνεται δὲ χαίτη παρὰ τὸ χῶ, καὶ τὸ ἀίσσω. χεῖται γὰρ ἀίσσοντα ὧδε κἀκεῖ. καὶ μάλιστα τοῖς δολιχόχαισι (Scribe ὀρθομιχαιταις, quae vox apud *Eustathium* legitur.) καθὰ τό· — Ἀμφὶ δὲ χαῖται Ὤμοις ἀίσσονται. — (Il. Z. 510.) &c. VILL.

2 Πόλεως. *Hes.* addit, τῆς Βοιωτίας. VILL. Aut τῆς Βοιωτίας eo addidit *Hesych.*, quo urbs memorata esse intelligatur in *Homeri* Βοιωτία, sive *Iliad.* B., aut vehementer fallitur; neque enim *Bœotiæ*, sed E[illegible] καὶ civitas fuit Εὐβοίας. Vid. *Hom.* l. l. vs. 536. ibique *Schol.* *Strab.* X. p. [illegible] 6. *Steph.* m. *Byz.* h. v. *Etymol.* p. 805. v. 50. *Suid.* h. v. Itaque emendandus *Eustath.* p. 1462. v. 60. Μετὰ δὲ Γεραιὸν . . . Βοιωτίας. L. Εὐβοίας [illegible] *Strab* l. l. p. 685.

3 Ἐρέτριαν. Il. B. 537. Lege Εἰρετρίαν VILL. Idem mendum [illegible] eximendum *Stephano Byz.* v. Ἐρετρία & v. Χαλκίς.

4 Χαλκίδα Il. Ξ. 291. VILL.

5 ἰσχυρὸν Apud *Hesychium* legitur, τὸ ἰσχυρῶς βεβηκός. Il. A. 426:

— Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.

VILL *Hesychio* convenit cum Scholiaste ad l. l.

1 Ἀλ-

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, [1] μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

διόπερ χάλκεον ἔγχος, καίπερ σιδηρῆν ἔχον [2] τὴν αἰχμήν. καὶ χαλκεὺς, καὶ ἔτι νῦν, ὁ σίδηρον κατεργαζόμενος. Ὅμηρος δὲ καὶ τὸν χρυσοχόον λέγων [3] οὕτως·

— Ἦλθε [4] δὲ χαλκεὺς,

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων. —

ΧΑΛΚΗΡΕΑΣ. [5] χαλκῷ ἡρμοσμένους.

ΧΑΛΙΦΡΩΝ. [6] κεχαλασμένος κατὰ τὰς φρένας, ἀσύνετος, ἐναντίος τῷ·

— Πυκνὰ [7] φρεσὶ μήδε' ἔχοντι.

ἔνιοι δὲ, ἀκρατόφρονα. χάλις [8] γὰρ, οἶνον [9] ἀναχαλῶν τὰς φρένας.

ΧΑ-

1 Εἰργάζοντο. Pro εἰργάζοντο, hodie legitur ἐργάζοντο in *Hesiodi O. & D. vs.* 150. sed εἰργάζοντο habet pariter *Etymol.* qui hunc versum laudat. VILL.

2 Ἔχον. Male in Codice MS. ἔχων. VILL.

3 Λέγων. Mallem λέγει. VILL.

4 Ἦλθε. Od. Γ. 432. VILL.

5 Χαλκήρεας. Il. N. 714:

Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας.

VILL.

6 χαλίφρων. Od. Δ. 371. &c.

7 Πυκνά. Il. Ω. 282. & 674:

— Πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

8 χάλις. *Philemon* ineditus: Χάλιξ, ὁ οἶνος λέγεται, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς. καὶ ἀκροχάλιξ οἶνος, ὁ μεθύων. Ἐπίχαρμος δέ φησι τὸ χαλικάζειν, ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι περὶ συνουσίας, καὶ ὑποσίλλειν. καὶ χάλιξ, ὁ ἄκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ χαλίφρων, ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν. VILL.

9 Οἶον. & *Philemonis*, quae modo praecessit observatio, & *Schol.* ad l. l. itemque *Schol. Apollon. Rh* I. 379. *Etymol.* p. 805. v. 6 seqq. *Hesych.* v. χάλις, ac denique *Eustath.* p. 1471.

ΧΑΤΕΥ΄ΟΥΣΑ. [1] ἐνδεομένη. ὅθεν καὶ χήρα, γυνὴ δεομένη βοηθείας, διὰ τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐστερῆσθαι. καὶ χήτει, τῇ ἐνδείᾳ·

Χήτει [2] τοιοῦδ᾽ ἀνδρός. —

ΧΑΛΚΟΚΟΡΥΣΤΑΙ΄. [3] χαλκῷ καθωπλισμένοι, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

ΧΑΛΕΠΟ΄Ν. δύσεργον, ἀδύνατον·

Μῶλυ [4] δέ μιν καλέουσι Θεοί· χαλεπὸν δέ τ᾽ ὀρύσσειν.

ΧΑΜΑ΄ΖΕ. χαμαί. ἔστι δὲ τῶν εἰς τόπον. [5]

ΧΑΡΑ΄ΔΡΑΙ. αἱ ἐγχαράξεις τοῦ ἐδάφους, ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀρεινῶν [6] ὑδάτων.

ΧΑΥΛΙΟ΄ΔΟΝΤΑ. [7] τὸν ἐπικεχαλασμένους ἔχοντα

p. 1471. v. 2. p. 1936 v. 54. probabilem commendant conjecturam, pro οἷον legendum hic esse οἶνος.

1 Χατέουσα. Od. Β. 249.

2 Χήτει. Il. Ζ. 463. Vill.

3 Χαλκοκορυσταί. Non reperitur in Homero. Natum ex affinitate pronuntiationis mendum. Lege, ut Il. Ε. 699, Ζ. 398, Ν. 720. Ο. 458, & Π. 358, χαλκοκορυστῇ. Vill.

4 Μῶλυ. Od. Κ. 305. Vill.

5 Τόπον. Fortasse deest, ἐπιῤῥημάτων. Vill. Conf. Il. Γ. 29. &c. Quod deesse censebat Cl. Villois., ἐπιῤῥημάτων, facile lectori supplendum permittat Grammaticus.

6 Ὀρεινῶν. Fortasse ὀμβρίων, ut habet Hes. Vill. Ipse tamen, quo respicitur Homeri locus, Il. Π. 390. κλιτῦς memorat, sive ὀρῶν ἀποκλίσεις, quas abscindant χαράδραι. Unde nec aliena ab hoc loco videtur mentio τῶν ὀρεινῶν ὑδάτων. Quamquam juvat etiam Cl. Villoisoni conjecturam Schol. ad Il. Δ. 454. Χαράδρης. τῆς ἐγχαράξεως τοῦ ἐδάφους, γιγνομένης ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων.

7 Χαυλιόδοντα. Occurrit in Herculis Scuto, vs. 387. κάπρος χαυλιόδων. Vill. Homero, ut nunc habemus, non usitata forma, sed in Commentariis tamen Homericis, ut videtur, memorata: Eustath.

τὰ τοὺς ὀδόντας. ὁ δὲ Ἀπίων γελοίως, καυλιόδοντα, ἐκκεκαυληκότας ἔχων [1] τοὺς ὀδόντας· ὅθεν καὶ αὐλός. [2]

ΧΑΜΑΙΕΥΝΑΔΕΣ. [3] ἐπιθετικῶς αἱ σύες, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, αἱ χαμαὶ εὐναζόμεναι. πολλὰ γὰρ τῶν ἄλλων τετραπόδων τὸ πλεῖον ἵσταται. [4] ὁ δὲ Ἀπίων, ὅτι βόθρους ὀρύσσουσιν. τοῦτο δὲ ποιοῦσι μὲν, οὐ μὴν ἐν τῆς λέξεως ἐμφαίνεται.

ΧΑΡΜΗ. [5] ἡ μάχη.

ΧΑΛΕΠΗΙΝΗΙ. εἰς χαλεπότητα ἀγάγει. [6]

ΧΑΛΚΕΩΝΑ. [7] τὸ χαλκεῖον.

ΧΑΝ.

stath. certe ad Od. Τ. 450. p. 1872. v. 31. Ῥαδία δὲ πάντως ἡ δι᾽ ὀδόντος πληγὴ τῷ συΐ. Χαυλιόδων γάρ ἐστι, τουτέστι κεχαλασμένον τὸν ὀδόντα ἔξω ἔχων καὶ ὡς οἷά τι βέλος ἀεὶ προβεβλημένος αὐτόν. δῆλον δ᾽ ὅτι τὸ χαυλιόδων, καὶ προόδων ἂν λέγοιτο κατὰ τοὺς παλαιούς. οἵ φασιν ὅτι προόδων, ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος. —

1 Ἔχων. Lege ἔχοντα Vill.

2 Καὶ αὐλός. Lege καυλός. Vill.

3 Χαμαιευνάδες. *Philemon* ineditus: Χαμεῦναι, καὶ χαμευνάδες, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ψίαθοι καὶ στιβάδες. εἰσὶ δὲ οἵ φασι καὶ ὅτι χαμεῦνα, ἡ ταπεινὴ κλίνη, καὶ στιβάς. καὶ χαμευνάδες, οἱ χαμαὶ κοιμώμενοι. Vill. Conf. Od. Κ. 243. Ξ. 15. &, qui *Apionis* rationes secutus est, *Schol.* ad *loc. prior.*

4 Ἵσταται. *Hes.* habet, ὀρθὰ κοιμᾶται, καὶ ἑστῶτα; & *Apionem* quoque his verbis laudat: Ἀπίων δὲ, ὅτι βόθρους ἐρύσσει. Ubi lege, ὀρύσσουσι. Vill.

5 Χάρμη. Obliqui casus χάρμῃ & χάρμης saepissime occurrunt apud Poëtam.

6 Ἀγάγει. Lege ἀγάγῃ, ut habet *Hes.* ubi, pro χαλεπήνῃ, Clarissimus *Jac. Tollius* legendum censebat χαλέπτῃ. At ambo Lexicographi *Homerum* respexerunt, ubi legitur χαλεπήνῃ, Il. Π. 386, Τ. 183, & Ω. 369. Od. Ε. 147, Π. 72, Τ. 83, & Φ. 133. Vill.

7 Χαλκεῶνα. Od. Θ. 273. de Vulcano:

Βῆ ῥ᾽ ἴμεν ἐς χαλκεῶνα. —

Vill.

ΧΑΝΔΟ'Ν. [1] πολύ· παρὰ τὸ κεχηνότα πίνειν ἀθρόως.

ΧΕΙΗι. [2] τῇ καταδύσει·

> Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος. [3]

τὸ γὰρ ζῶον ὁμοίως ὕδατι χεῖται. ὅθεν πᾶσαν χώρησιν χειὴν ἔλεγον.

ΧΕ'ΡΗΪ. [4] χείρονι καὶ ἥττονι.

ΧΕ'ΡΝΙΒΑ. [5] αὐτὸ τὸ ἐπικείμενον [6] ταῖς χερσὶν ὕδωρ.

1 Χανδόν. Od. Φ 294:

> — Ὅς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.

Cf. *Moeris Atticista*: (ibique Cl. *Pierson.*) & *Thom. Magist.*

2 Χειῇ. *Philemon*: Χειὰ, ἡ καταδύσεις τῶν ὄφεων. καιρία δὲ ἡ λέξις ἐν ποιήσει ἀπὸ τοῦ χῶ, χειῶ, τὸ χωρῶ, ὡς τό· (Od. Σ. 17.)

> Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, —

οἷον χωρήσει. λέγονται δὲ αἱ τοιαῦται χειαὶ, καὶ εἰλυοὶ, καὶ τρέχμαιοι, (an τρόχμαλοι, seu τρόχμαλα, ut apud *Etymol.*) καὶ αἱμασιαί. ἀπὸ δὲ τοῦ χεῖσθαι, τοῦ σημαίνοντος τὸ χωρεῖν, γίνεται καὶ τὸ χείτιον, τὸ χωροῦν ἀστραγάλους, ὃ καὶ κείθιον Ἰωνικῶς λέγεται. καὶ ἄλλως χειὰ λέγεται ἐπὶ δράκοντος, φωλεὰ ἐπὶ θηρίων, ὀπὴ ἐπὶ πολλῶν, καὶ ἐπὶ μυρμήκων καὶ μυῶν. νεοττιὰ ἐπὶ μικρῶν ὀρνίθων. ἴλιος [?] ἐπὶ ὄφεων, καὶ ἱππῶνες ἐπὶ ἵππων. Vill.

3 Ὡς. Il. Χ. 93. Vill. Lectionem uti ab aliis Criticis, ita & ab *Apollonio* receptam, ὀρέστερος, parum probans Cl. *Valck.* emendandum censuit ὀρέστερον, in *Adnot. ad Theocr. Adoniaz.* p. 254.

4 Χέρηϊ. *Il.* Α. 80. ubi V. *Schol.*

5 Χέρνιβα. *Philemon* ineditus: Χέρνιβα, τὰ εἰς χεῖρας νίμματα χεόμενα. ὃ μὲν ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβον φαμὲν, Ἀττικοὶ χερνίβιον φασίν. ὡς τό· δότω τίς δεῦρο ὕδωρ καὶ σμῆμα, ἀπὸ τοῦ σμῶ σμήσω, ὃ παράγωγον σμήχω, γίνεται σμῆμα, οἷς πολλάκις καὶ προσεδίδοτο καθαρτικὸν χειρῶν. τὸ δὲ μετὰ τὴν κάθαρσιν καταπεσὸν ὑγρὸν, ἀπόνιπτρον ἐκαλεῖτο, ἤγουν ἀπόνιμμα. Ὅμηρος μὲν χέρνιβον ἀσυνήθως ἅπαξ εἶπεν. ἡμῖν δὲ συνήθως τὸ χέρνιπτρον, ὡς προσχρησαμένων [?] καὶ οἱ παλαιοὶ, τουτέστι τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃν λέβητα καλεῖν αὐτὸς εἴωθεν. ἄλλως μέντοι χέρνιβα λέγων ὕδωρ αὐτῷ τὸ

ὕδωρ. ἅπαξ δέ ποτε εἶπεν ὁμοίως τὸν ὑποδεκτικὸν τῶν χερνίπ]ων [1] χέρνιβα.

ΧΕΙ'ΣΕΤΑΙ. χωρήσ{. [2]

ΧΕ'ΡΣΟΝ. [3] πᾶσαν γῆν· ἐχ ὁμοίως ἡμῖν, τὴν ἀκατέργαςον.

ΧΕΡΑ'ΔΟΣ. [4] σωρὸς λίθων μετ' ἰλύ@.

ΧΕΡΝΗ'ΤΙΣ. [5] ἡ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶσα.

ΧΕ·

τὸ κα]ὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ. πρόχο@ ἢ, ὁ τὸ τοιοῦτον ὕδωρ χέων λέϐης .... τῆς χέρνιϐος μέμνηνται οἱ κωμικοὶ, καὶ παραλαμϐανομένης εἰς τὰς θυσίας. ὁ γοῦν Ἀριςοφάνης ἐν Ὄρνισί φησι· παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιϐα, χερνίψουσι ἢ, παρὰ Λυκόφρονι, ἀντὶ τοῦ σφαγιάσουσι, θύσουσιν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χερνίϐων, οἷς καθαίρομεν τὰς χεῖρας, τὴν θυσίαν χέρνιϐα εἶπεν, ὡς ἐκκαθαίρουσαν. *Phrynichi Arabii* Προπαρασκευὴ Σοφιςικὴ inedita: Χέρνιϐα. τὰ πρὸς τὰς θυσίας σκεύη. VILL.

1 Ἐπικείμενον. Lege ἐπιχεόμενον. Caetera corrupta sic legenda sunt: ἅπαξ δέ ποτε εἶπεν ὁμοίως τὸ ὑποδεκτικὸν τῶν χειρονίπτρων, χέρνιϐον. Scilicet, Il. Ω 304:

— Ἡ δὲ παρέςη
Χέρνιϐον ἀμφίπολ@ πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.

In χέρνιϐα & χέρνιϐον vide eumdem eruditissimum *Pierson* ad *Moer.* & *Harpocr.* in χερνίϐων.

2 Χερνίπ]ων. Mallem χειρονίπτρων, seu χερονίπτρων; utrumque enim dicitur VILL.

3 Χωρήσ{. Od. Σ. 17:
Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρυς ὅδε χείσεται —

4 Χέρσον. Il. Ξ. 394. &c.

5 Χεράδ@. Il. Φ 319:
— Τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύ@ κεκαλυμμένα, κὰδ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χεράδ@ περιχεύας.

Philemon ineditus: Χεράδες. τὰ παραθαλάσσια σκύϐαλα, παρὰ τὸ χεῖσθαι ῥᾳδίως. χεράδες λέγονται καὶ οἱ σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν, τῶν καθ' ἵνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων. χέραδ@ δὲ οὐδετέρως κα]ά τινας ἀκαθαρσία πᾶσα συῤῥέουσα ἐξ ὕδατ@, ὀνοματοποιηθεῖσα μιμητικῶς ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ κα]ασύρεσθαι. ἔςι ἢ οὐδετέρου γένους, ὡς τὸ κίναδ@. ἅπαξ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου. &c. VILL.

5 Χερνῆτις. Il. Μ. 433. ubi V. *Schol.*

ΧΕΥ͂ΑΙ. τὸ τὴν γῆν ἐπιχέαι τοῖς τεθνεῶσι·

Σῆμα [1] τέ μοι χεῦσαι. —

ἀπὸ τούτου χυτὴ [2], οὐ κοινῶς ἡ γῆ, ἀλλ' ἡ ἐπιχεομένη τοῖς νεκροῖς.

ΧΗΛΟ´Σ. [3] ἡ κιβωτὸς, ἀπὸ τῆς διαστάσεως τῆς κατὰ τὴν ἄνοιξιν γινομένης.

ΧΗΡΑΜΟ´Σ. [4] ἡ καταδυσις. καὶ ἔστι οἷον χωραμὸς, εἰς ἣν χωρητικῶς πέλει. [5] χηραμὸν δὲ κυρίως, τὴν τῶν ὄφεων κατάδυσιν, ὅτι μόνον χωρεῖ τὸν ὄφιν.

ΧΗΡΩΣΤΑΙ´. [6] οἱ μακρόθεν προσήκοντες κατὰ γένος,

1 Χεῦται. Lege Χεῦαι. Od. Δ 75. VILL.

2 Χυτή. Schol. ad Il. Ζ 464. Χυτή. ἡ ἐπιχεομένη τοῖς νεκροῖς γῆ & ad Ξ. 114. χυτή. ἡ τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιχεομένη γῆ.

3 Χηλός. Obliquos casus habet Homerus. Il. Π. 221. 228. Od. Β. 339. &c.

4 Χηραμός. Il. Φ 495:

— Κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
Χηραμόν —

Philemon: Χηραμός. καταδυσις, ἡ κοίλη πέτρα. καθὰ ὁ Ποιητὴς ἐξηγεῖται, κοίλην πέτραν εἰπὼν τὸν χηραμόν VILL. Etymol. & χήραμος scribit p. 810. v. 35. & χήραμος p. 804. v. 18.

5 Εἰς ἣν χωρητικῶς πέλει χήραμον δὲ κυρίως. &c. Impeditum omnino, & nescio quo referendum, εἰς ἣν χωρητικῶς πέλει; Χηραμὸς praeterea adeo non privus est serpenti, ut contra ab ipso Homero l. l. tribuatur columbae.

— ἥτε πέλεια,
Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην
εἰσέπτατο πέτρην,
Χήραμον.

Itaque scripsisse olim videtur Lexicographus: Εἰς ἣν χωρεῖται ἡ πέλεια. Χειὴν δὲ κυρίως λέγει &c. Propriam certe serpentibus esse χειὴν Porphyrius auctor est in Cod. Leid. ad Il. Χ. 93. quocum conf. Apollon. & Suid. V. χειῆ. & vero Cl. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 255.

6 Χηρωσταί. Il. Ε. 158:

— Χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.

Ut Hesiod. in Theog. vs. 607.

— Ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται.

VILL. Conf. Hesych. h. v. Etymol. p. 811. v. 33. seqq.

νος, καὶ χῆρα ὄντα τῶν σύνεγγυς τὰ χρήματα κληρονομοῦντες.

ΧΗΤΕΙ. [1] ἐνδεία·

Χήτει [2] τοιοῦδ' ἀνδρός. —

ΧΗΡΕΥΕΙ. ἐνδεὴς ἀνδρῶν ἐστι·

Ἀνδρῶν [3] χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.

ΧΘΑΜΑΛΗ. παρέμπτωσις τοῦ θ. ἔστι γὰρ χαμαλὴ, [4] παρὰ τὸ πρὸς τὰ χαμαὶ εἶναι κυρίως.

ΧΛΟΗ. [5] ἡ πάντων τῶν χλωρῶν φύσις.

ΧΘΑΜΑΛΩΤΕΡΟΣ. [6] ταπεινότερος.

ΧΘΩΝ. ἡ γῆ, ἀπὸ τῆς χύσεως. [7]

ΧΙΤΩΝ. ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθους ἡμῖν·

— Μαλακὸν [8] δ' ἔνδυνε χιτῶνα.

ἐπὶ

1 Χήτει. Vide supra in χατίουσα, p. 706. Sic *Hesiod* in *Theog.*, vs. 605; χήτει γηροκόμοιο. Immo & *Plutarchus de Adulatione*, laudante *Lambert. Bos* in *Observat.*, hanc vocem sic usurpavit: ἀλλοτρίοις χρώμασι, χήτει οἰκείων, κοσμούμενος. VILL.

2 Χήτει τοιοῦδ'. Il. Ζ. 463. VILL.

3 Ἀνδρῶν. Od. Ι. 124. VILL.

4 Χθαμαλὴ Od. Ι. 25:

Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται.

De cujus loci sensu videsis *Strab.* IX. (p. 697. in Ed. Alm.) VILL.

5 Χλόη. Non usurpavit quidem hanc formam *Homerus*, sed illustrarunt tamen ipsius *interpretes*, cum χλώνην explicarent χλοεύνην, τὸν ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον. V. *Schol.* ad *Il.* Ι. 535. & *Eustath.* p. 772. v. 62 seqq.

6 Χθαμαλώτερος. σκόπελον χθαμαλώτερον dixit Poëta *Od.* Μ. 101.

7 Χύσεως. Sic in *Hes.* ubi quidam legendum conjiciebat χώσεως. VILL. Conf. Il. Β. 465. &c.

8 Μαλακόν. Il. Β. 42. VILL.

ἐπὶ δὲ τοῦ θώρακος·

Ἑκτόρεον [1] δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

ΧΛΑΙΝΑ. [2] ἱμάτιον. κυρίως δὲ, τὸ χειμερινόν· ὥστε τὸ χλιαίνειν.

ΧΛΩΡΟΝ ΔΕΟΣ. [3] χλωματικόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ φόβος. [4] ὅταν δὲ λέγῃ·

Χλωρῷ, [5] ἐλαΐνῳ, —

θάλλον λέγει, καὶ πολυχρονίως ἐκτετμημένον, ὅταν δὲ λέγῃ·

Πὰρ [6] δὲ μέλι χλωρὸν, —

ἤτοι νέον, ἢ ἀπὸ τοῦ χρώματος. καθὸ μελάχρουν [7] τινά

1 Ἑκτόρεον Il. Β. 416. Vill.

2 Χλαῖνα In obliquis casibus saepe a P scripta frequentatum nomen, de quo vid. Hesych. h. v. & quos ibi laudant interpp.

3 Χλωρὸν δέος. Il. Η. 479. Θ 77. Ξ 506. &c. Vill.

4 Φόβος. Hes. addit, χλωματικός; ποιητικός. Vill.

5 Χλωρῷ. Lege χλωρὸν, ἐλάϊνον. Od. Ι. 320:

> — ῥόπαλον παρὰ σηκῷ.
> Χλωρὸν, ἐλαΐνεον, τὸ μὲν ἔκταμεν ὄφρα φορείη.

Vill.

6 Πὰρ δέ. Il. Λ. 630. Paulo aliter apud Homerum legitur:

> Ἠδὲ μέλι χλωρὸν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν,

non vero, πὰρ δὲ μέλι. In Theocriti una voce legitur, μελίχλωρον Eid X. vs. 27:

> Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
> Ἰσχνὰν, ἀλιόκαυστον, ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Quemadmodum fere *Lucretius*, vanum amantium errorem deridens, sic loquitur L. IV. 1153.

> *Nigra*, μελίχροος *est*: *immunda & foetida*, ἄκοσμος.

Vill.

7 Μελάχρουν. Lege μελίχρουν; & forte χλωρὸν, vel ὠχρὰ, pro ἰσόχρουν. Vill. Μελίχρουν recte quidem restitutum videtur a Cl. *Villois.*; Vix tamen τὸ μελίχρουν *Apollon.* interpretaturus fuisse videtur χλωρὸν vel ὠχρά.

τινὰ λέγομενον, τὸν ἡσυχῆ. ἢ τὸ ἀπὸ τῶν χλωρῶν συναγόμενον ὑπὸ τῶν μελισσῶν.

ΧΛΟΥΝΗΗΝ. χλοεύνην. τὰς [1] ἐν τῇ χλιῇ εὐναζομένας.

ΧΛΩΡΗΙΣ ἈΗΔΩΝ. [2] ἀπὸ τοῦ χρώματος, ἢ διὰ τὸ ἐν χλωροῖς δένδροις διάγειν.

ΧΟΑΝΟΙΣΙ. [3] ταῖς χωναῖς, οἷον τοῖς χωνεύμασιν, εἰς ἃ ἔγκειται τὰ χωνευόμενα.

ΧΟΛΟΣ. ἤτοι πολυχρόνιον πάθος, καὶ τὸ αὐτὸ τῇ μήνιδι, ἢ τὸ ὀλιγοχρόνιον·

Νῦν δ' [4] ἤδη μὲν ἐγὼ παύω χόλον. —

ΧΟΛΩΘΕΙΣ. [5] εἰς χόλον ἀχθείς.

ΧΟΙΝΙΚΟΣ.

— Ὅς [6] κεν ἐμῆς γε

χοίνικος ἅπτηται. —

δὲ

ἡδεῖα. *Man. Moschopul.* περὶ Σχεδ. p. 64. v. 21. reddidit σιτόχρεων, quod haud scio an *Apollonio* reddi possit pro ἡσυχῆ. Caeterum pervulgata sunt, quae de hac forma, μελίχρεως, multis disputata sunt ab *Henr. Stephano*, & ab *Interpp. Theocriti* ad *Eid.* X. *vs.* 27.

1 Τὰς. Lege τὰ, & εὐναζόμενα. VILL. Conf. quae diximus supra ad V. χλιῇ. p. 711.

2 Ἀηδών. Od. Τ. 518;

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδών.

Hinc emenda *Etymol.*, qui male habet p. 813. χλωρὶς ἀηδὼν, pro χλωρηΐς. VILL.

3 Χοάνοισι. Il. Σ. 470:

Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων.

VILL.

4 Νῦν δ'. Il. Τ. 67. Pro ἤδη, in nostris *Homeri* Editionibus legitur ἤτοι VILL.

5 Χολωθείς. Plurimis locis usitata forma.

6 Ὅς κεν. Od. Σ. 28. VILL.

 1 Μέ-

ὁ δὲ Ἡλιόδωρος θέλει δηλοῦν, ἀπὸ μέρους, [1] τροφῆς, οὐκ ἀπιθάνως.

ΧΡΑΙΣΜΕΙ͂Ν. βοηθεῖν, ἀπὸ τοῦ χρείαν τινὰ ἔχοντα [2] τινὸς βοηθείας.

ΧΡΑΥ͂ΣΕΙ. [3] καταξύσει τὸν χρῶτα.

ΧΡΕΙ͂ΟΣ. [4] ὀφείλημα.

ΧΡΙΜΦΘΗ͂ΝΑΙ. [5] ἐμπελάσαι.

ΧΡΟ΄ΜΑΔΟΣ. ποιὸς ψόφος·

Δεινὸς [6] δὲ χρόμαδος γενύων γένετο. —

ΧΡΥΣΗΛΑΚΑ΄ΤΟΥ. [7] καλλιτόξου·

φει-

1 Μέρυς. *Hes.* quoque habet, αἱ ἀπὸ μέρυς τροφαί; ubi male, ut ex *Apollonio* apparet, αἱ ἡμερήσιοι τροφαί, vel ἐφ' ἡμέραν *Menagius*, ἡμέρας τροφαί *Florens Christianus*, αἱ ἡμερότροφαι, sive αἱ ἀμφημερότροφαι, *Corsinius* legebant. VILL. Conf. supra v. χαλκοκορυσταί. p. 706.

2 Ἔχοντα. Lege ἔχειν, vel omissum puta verbum. VILL. Frequentatum *Homero* verbum χραισμεῖν, aliis Grammaticis deducitur a χρήσιμος. v. *Etymol.* *p.* 814. *vs.* 12. Subtiliores *Apollonii* rationes vix equidem assequor.

3 Χραύσει. Lege χραύσῃ, & καταξύσῃ cum *Hes.* Il. Ε. 138:

Ὄν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι
Χραύσῃ —

VILL. Conf. & *Schol* ad *l. l.*

4 Χρεῖος. Il. Λ. 685. &c.

5 Χριμφθῆναι. Pertinere videtur ad Od. Κ. 516. Χριμφθείς.

6 Δεινός. Il. Ψ 688. VILL.

7 Χρυσηλακάτου. Epithetum Dianae Il. Π. 183:

Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς

In χρυσηλάκατος vide *Hes.* cum nostro *Apollonio* ad verbum consentientem, quemque *Homeri Scholiastae* deteriorem interpretationem secutum esse contendit *Palmerius*, cum, ex hujusce Critici mente, χρυσηλάκατος eam potius si-

Φοῖϐȣ [1] Ἀπόλλων⊕ χρυσαόρȣ. —

ΧΡΥΣΗ͂Σ. ἈΦΡΟΔΙ'ΤΗΣ. καλῆς, ἀπὸ τ͂ παρ' ἡμῖν θαυμαζομένης ὕλης. [2]

ΧΡΥΣΟ'ΡΡ'ΑΠΙΣ. [3] ὁ Ἑρμῆς, ἀπὸ τ͂ ῥάϐδȣ, οἷον καλομήχαν⊕. [4] λέγεται γὰρ ῥάπ]ειν μεταφορικῶς, τὸ ἐπὶ συντιθέναι [5] τῶν βȣλευομάτων.

significet, quae *aurato fuso*, quam quae *auratis* utatur *sagittis*. Quod quidem mihi certissimum videtur, cum Pindarus in quinta Nemeor. habeat χρυσαλακάτων Νηρείδων, quibus mehercle aurea colus magis convenit quam aurea sagitta. VILL. *Scholiastae* observationem in Lexicon suum contulit *Etymol.* p. 424. v. 47. & passim ipsius rationes in *Homero* interpretando sequuntur *Grammatici*. Conf. *Suid. Eustath.* p. 1053. vs. 62. &c. *Pindarus* tamen *Amphitritae*, *Latonae* & *Nereïdibus* tribuens epitheton, ad *Colum* potius, quam ad *Sagittas* retulisse videtur. *Ol.* VI. 179. *Nem.* VI. 62. & *Nem.* V. 65. In fragmento etiam apud *Lucian. Demosth. Encom.* c. XIX, p. 505. quam memorat *Pindarus*, χρυσηλάκατον Μελίαν, etiamsi Lexicographi recentiores, e. c. *Scapula*, pro *hasta* accepisse videantur, quae *aureum* habeat *hastile*; haud scio tamen an rectius pro nomine proprio haberi possit Nymphae, cui *colus* conveniat *aurea*. Quam vero diversae significationis caussam tradunt Grammatici, Ἠλακάτην *colum* esse, Ἠλάκατοι vero *arcum*, (Cf. *Eustath.* p. 1488. vs. 32.) confutat fere istam differentiam ipse *Homerus*, cui ἠλακάτα ἰοδνεφὲς sunt τὰ ἔρια. Conf. *Schol.* ad Od. Ζ. 53. & *Apollon.* supra p. 329.

1 Φοίϐȣ. Il. Ε. 509. VILL.

2 Χρυσῆς Ἀφροδ. Il. Γ. 64. & Od. Δ. 14. rectius *Barnes.* Jonicam dedit formam χρυσέης. Vid. *Clarke* & *Ernest.* ad Il. Β. 268, 811. Ν. 24. & 523. Quin ipse hujusmodi formas contractis passim praefert *Apollon.* Conf. quae observavimus supra ad V. Πολυνεικία, p. 557.

3 Χρυσόῤῥαπις. Od. Κ. 277. (ubi V. *Schol.*) & 331.

4 Καλομήχαν⊕. Sic *Hes*, cujus hinc firmatur Lectio male sollicitata. VILL.

5 Ἐπὶ συντιθέναι. Inversum ordinem sic restituendum censeo

ΧΡΥΣΗΝΙΟΣ. χρυσᾶς ἡνίας ἔχων. [1]

ΧΡΥΣΑΜΠΥΚΑΣ. [2] ὁ μὲν Ἀπίων, χρυσοχαλίνους. βέλτιον δὲ, χρυσοῦς δεσμοὺς ἔχοντας, παρὰ τὴν ἄμπυκα, ἥτις ἐστὶ τῶν τριχῶν εἰς τὸ ἄνω σύλληψις. [3]

ΧΡΗΜΑΤΑ. οὐχ ὡς νῦν, τὸ ἀργύριον, καὶ τὰ διάφορα [4] νῦν λεγόμενα, ἀλλ' οἷς ἄν τις χρήσαιτο. [5]

ΧΡΕΙ-

feo: μεταφορικῶς τὸ, συντιθέναι, ἐπὶ τῶν &c. VILL.

1 Ἔχων *Hes.* addit, οἱ δὲ, καλάς. ἢ καλλίδιφρος. VILL. Conf. Il. Ζ 205. &c.

2 Χρυσάμπυκας. Male apud *Hes.* Χρυσάμπυκος. Apud *Homerum* de equis dicitur Il. Ε. 358:

> Χρυσάμπυκας ᾔτεεν ἵππους.

Hoc epithetum *Hesiod. Theog.* vs. 916. Musis sic tribuit:

> Ἐξ ὧν αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο

Sic *Pindarus*, *Isthm.* II. *initio:*

> — Οἳ χρυσαμπύκων
> Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον.

VILL.

3 Σύλληψις. *Hes.* ἀνάληψις. Sic *Juvenalis Sat.* II. vs. 96. a Clarissimo *Jac. Tollio* ad *Hes.* laudatus:

> *Reticulumque comis auratum ingentibus implet.*

VILL.

4 Διάφορα. Apud Graecos διάφορον significat, *argentum*, *pecuniam*. *Suidas* τὸ διάφορον πρᾶγμα interpretatur τὸ τίμιον, & exemplum adducit, quod e fragmento *Polybii Lib.* IV. *p.* 400. depromptum esse docuit illud Britanniae lumen, & acutissimus Criticus, *Jo. Toup* in *Emendat. in Suidam T.* I. *p.* 97. Ad hunc *Suidae* locum sic habet *Kusterus*: „ Suidas vocem διάφορον hic interpretatur τίμιον. Sed rectius, & magis ex mente „ scriptoris anonymi, dixisset „ ἀργύριον, *id est*, pecuniam. „ Illo enim sensu vocabulum „ hoc apud *Polybium*, *Dionysium Halicarnasseum*, aliosque scriptores Graecos „ interdum accipi paulo doctiores non ignorant. VILL.

5 Χρήσαιτο. Elegantissime *Teles* apud *Stobaeum*, pag. 522: ἑώρακα γὰρ τῶν ἀνθρώπων οὓς μὲν χρήματα ἔχειν, οὓς δὲ κτήματα· οὓς μὲν γὰρ χρῆσθαι τοῖς ὑπάρχουσι, οὓς δὲ μόνον κεκτῆσθαι. VILL. *Grammatici* etiam passim χρήματα esse docent

ΧΡΕΙΟΙ. [6] χρεῖαι καὶ ἔνδειαι.

ΧΡΕΙΏΝ. [1] χρησμολογῶν.

ΧΡΗΣΟΜΕΝΟΣ. χρησμῷ δηθησόμενος. [2]

ΧΡΗΙΖΟΝΤΑ. χρεῖαν ἔχοντα, ἐνδεόμενον. [3]

ΧΡΟΝΙΟΝ. [4] μετὰ πολὺν χρόνον.

ΧΥΤΛΩΣΑΙΤΟ. [5] ἀλείψαιτο μετὰ λούσασθαι.

ΧΩΟΜΕΝΟΣ. χολούμενος, ἀνιώμενος καὶ συγχεόμενος κατὰ ψυχήν. ἐπὶ μὲν τοῦ Α.

Βη

cent οἷς τις δύναται χρῆσθαι, κτήματα vero, τὰ βοσκήματα. Conf. *Hesych.* & *Eustath* p. 494. v. 4. p. 685. v. 31.

5 Χρειοῖ. Il. Θ. 571

Χρειοῖ ἀναγκαίῃ. —

Haud scio an non caput articuli exciderit ex hac *Hes.* glossa quae sic legitur: Χρεῖαι. ἔνδειαι. Suspicor scriptum fuisse: Χρειοῖ. χρεῖαι καὶ ἔνδειαι; quemadmodum legitur & in nostro *Apollonio*, pro χρείᾳ καὶ ἐνδείᾳ; cum olim *iota* non subscriberetur, sed ad latus apponeretur. VILL.

1 Χρείων Od. Θ. 79:

Ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο
Φοῖβος Ἀπόλλων.

VILL.

2 Δηθησόμενος. Lege, χρησμῷ δηησόμενος, vel χρησμῷ χρησόμενος. Od Θ. 81:

Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν
Χρησόμενος. —

VILL. Alii Codd. habent, quod *Apollonii* etiam auctoritate posset confutari, χρειόμενος.

3 Ἐνδεόμενον. Male *Hes.* ἐνδεόμενα. Vide Il. Λ. 834. VILL.

4 Χρόνιον. Conf. Od. Ρ. 112.

5 Χυτλώσαιτο. Male apud *Hes.* legitur, χυτλῶσαι, τὸ &c. pro χυτλώσαιτο una voce, & ἀλεῖψαι pro ἀλείψαιτο: nam χυτλώσαιτο habet *Homerus*, Od. Ζ. 80:

Εἵως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.

Male quoque legebatur in *Apollon.* Χυτλώσαιτο. ἀλείψαι τὸ μεταλούσασθαι, pro ἀλείψαιτο μετὰ λούσασθαι; ut habet *Etymol.* Χυτλῶσαι, οὐχ ἁπλῶς τὸ ἀλεῖψαι. ἀλλὰ τὸ ἐπὶ λουτρῷ ἀλεῖ-

Βῆ δὲ [6] κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος. —

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνιώμενος καὶ συγχεόμενος·

— Χώσατο [7] δ' Ἕκτωρ.

λείψασθαι, χυτλώσασθαι, ἔλεγον. καὶ χύτλον, τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον. VILL.

6 Βῆ δέ. Il. A. 44. VILL.

7 Χώσατο δ'. Il. Ξ. 406. VILL.

Ψ.

ΨΑ'ΜΑΘΟΣ. [1] ἡ παραθαλάσσιος ἄμμος.

ΨΕΔΝΗ'. [2] ἀραιά, μαδαρά, οἷον ἀπεψιλωμένη.

ΨΙΑ'ΔΑΣ. ψεκάδας. [3]

ΨΟΛΟ'ΕΝΤΑ ΚΕΡΑΥΝΟ'Ν. [4] ἤτοι τὸν τεφρώδη. ψόλος γάρ, ἡ αἰθάλη. ἤ, ὡς ἔνιοι συνθέτως, πεσολόεντα, τὸν διὰ τοῦ πέσειν ὀλοὸν γινόμενον, τουτέστιν ὀλοθρευτικὸν τούτοις, οἷς ἂν ἐμπέσῃ. ἢ τὸν κατὰ ψαῦσιν ὀλλύντα, ἢ τὸν μελαίνοντα.

ΨΥΧΡΟ`Ν Ε'ΛΕ ΧΑΛΚΟ`Ν Ο'ΔΟ'ΥΣΙ. [5] τὸν ἀποψύχοντα τὰ σώματα διὰ τῆς ἀναιρέσεως.

ΨΥ'ΧΕΙΝ. [6] τὸ ἐν ἀνέμῳ τι πέσειν.

ΨΥΞΑ·

1 Ψάμαθος. Lex. *MS. Sangermanense*: Ψάμαθος παραθαλάσσιος ἄμμος ἄμαθος γῆ, ἡ μεσόγειος. Vide *Ammonium*. VILL. Conf. Il. I. 385. &c.

2 ψεδνή. Il B. 219:

— ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

Vide *Pierson*. ad *Moerin*, in ψεδνός

3 Ψεκάδας. In *Hes*. ψακάδας. VILL. Conf. Il. Π. 459. ubi *Schol* Ψιάδας etiam interpretatur ψεκάδας, δρόσους.

4 Ψολόεντα κέραυνον. Vid. *Od*. Ψ 330. & quem locum proxime spectat glossa, *Od*. Ω. 538. ubi *Schol*. cum ψολόεντα κέραυνον reddit καυστικὸν &c. mox subjicit τῶν δὲ κεραυνῶν, οἱ μὲν καταιβάται, οἱ δὲ ψολόεντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὅμηρος ὀνόμασεν. Quae ipsa verba *Schol*. habet *Aristoph*. *Equit*. vs. 693.

5 'Οδοῦσι. Il. E. 75. VILL.

6 Ψύχειν. τὸ ἐν ἀνέμῳ τι πέσειν. Legendum videtur. Ψύχειν

ΨΥΞΑΣΑ. ἐπὶ τῆς ἐκθλιψάσης [illegible] ὑφ' Ἕκτορος.

Ἦκα[1] μάλα ψύξασα,

ὡς τῷ ἀνέμῳ παλιμπνεύσασα.

χειν. τὸ ἐν ἀνέμῳ ἀναψύχειν. Quum Hectoris hastam Minerva Il. υ. 440

Ἡ[illegible] Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,

Ἦκα μάλα ψύξασα.

Eustath. p. 1216. v. 28. accipit ἀντὶ τοῦ [illegible], καὶ τῷ [illegible] ὄπισω τὸ ἔγχος. Hesychii glossa Ἀναψύχειν. ἀναψύχειν pertinet ad Od. Δ. 568. Ubi emittuntur ab Oceano Zephyri aurae. - - - ἀναψύχειν ἀνθρώπους. Eadem mente, fatigati multa pugna bellatores Il. Λ. 621. & Il. Ξ. [illegible] - - - ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, [illegible] procul [illegible] ab [illegible],

Στάντε [illegible] πνοιῇ [illegible]

[illegible]

Ut recte adeo reddiderit Schol. [illegible] ἐξηραίνοντο. Hesych. [illegible] loco, Ἀπεψύχοντο ἐξηραίνοντο; in quam sententiam leviter emendandus videtur, v. Ψύχειν [illegible] ξηραίνειν. Corrigendum enim, Ψύχειν [illegible] ξηραίνειν.

1 Ἦκα. Il. υ. 440. Vill.

Ω.

Ω. ψιλούμενον καὶ περισπώμενον [1], ἤτοι ἄρθρου κλητικόν· [2]

Ὦ φίλοι [3] ἥρωες, Δαναοί. —

ἢ ἐπίρρημα σχετλιασμοῦ δηλωτικόν·

Ὢ πόποι. [4] —

δασυνόμενον δὲ καὶ ὀξυνόμενον, ἤτοι ἄρθρον δυϊκὸν ὑποτακτικὸν [5], ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς δηλωτικόν. [6] ὀρθῆς μὲν·

Ὢ

1 Ψιλούμενον καὶ περισπώμενον. Male, in ſuo Specimine, *Montfauconius* edidit ψιλούμενος καὶ περισπώμενος. VILL.

2 Ἄρθρον κλητικόν. Sic edidit *Montfauconius in ſuo Specimine.* Fortaſſe legendum, ἄρθρου κλητικῆς. In *Codice MS.* per compendium legitur κλητ. Vide Specimen Lectionis aere excuſum, ubi totum *Apollonii Omega* exhibuimus; ut hinc redargui poſſint, quae crebra ſunt in hac Littera, *Montfauconii* παροράματα. VILL. Frequentiſſimum Grammaticis Ὦ κλητικόν. Specimen, quod ſuae editioni addidit Cl. *Villoiſon.*, quominus noſtrae adjiceretur, prohibuit conſilii noſtri ratio, ut conſuleretur etiam editionis vilitati.

3 Ὦ φίλοι. Il. Z 67. VILL.

4 Ὢ πόποι. Il. A. 254. VILL.

5 Δυϊκὸν ὑποτακτικόν. *Montfauconius* edidit, δυϊκοῦ ὑποτακτικοῦ. In *Codice MS.* hae terminationes effinguntur per compendium. Ego vero legerem, ἄρθρον δυϊκοῦ ὑποτακτικόν, ut in O ſupra habes p. 485: Ὁ προτακτικὸν ἄρθρον ἑνικοῦ ἀρσενικοῦ, καὶ ὑποτακτικὸν οὐδετέρου. VILL.

6 Δηλωτικόν. Male apud

Ὥς τ᾽¹ ἐλέγχ᾽ ...
αἰτιατικῆς δέ·

— Ὅν ποτ᾽³ Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι ...

... ἢ ἀντωνυμίας⁴ ... καὶ οὐδετέρως⁵ αἰτιατικῆς·⁶

Ὤμαξέν τ᾽⁷ ἄρ᾽ ἔπειτα, καὶ ὦ⁸ πεπλήγετο⁹ μηρώ.

ταῦτα¹⁰ μὲν χάριν τοῦ ... καὶ ...μένη,

... Montfauconium, operarum forasse vitio. δυϊκοῖς. Nusquam, ut infra patebit, plures & graviores in Bibliothecam Coislinianam irrepserunt errores, quam in hanc unam dimidiam paginam. VILL.

1 Ὥς τ᾽. Il. M. 423 Sic legendum. Male ὣ habet Codex MS., cujus contra fidem Montfauconius edidit ὣ, non praemonitis Lectoribus. VILL.

2 Νίκης. Male edidit Montfauconius νίκη. In nostro hodie Homero legitur ἴσης. Vide Specimen nostrae Editioni praefixum, ubi haec accurate exhibentur. VILL.

3 Ὅν ποτ᾽. Il. A. 105. Lege ὅ ποτ᾽, ut habet Homerus. VILL.

4 Ἀντωνυμίας. Male edidit Montfauconius αὐτῷ, idque nullo sensu; cum tamen saepissime idem compendium in eodem occurrat Codice; quod cum alias recte assecutus fuisset vir de palaeographia optime meritus, hic tamen dormitavit, & infeliciter lapsus est. Vide Specimen. VILL.

5 Καὶ οὐδετέρως καὶ δυϊκῶς. Legerem, una voce transposita, ἐνικῶς καὶ οὐδετέρως καὶ αἰτιατικῆς δυϊκῶς. VILL.

6 Αἰτιατικῆς. Male hic quoque Montfauconius edidit αἰτιατικῶς, pro αἰτιατικῆς. VILL.

7 Ὤμαξέν τ᾽. Od. N. 198. VILL.

8 Ὦ, & μηρώ. Sic recte apud Hom. Male in Codice MS. ὦ . . . μηρῷ. VILL.

9 Πεπλήγετο Male apud Montfauconium παρεπλήγετο VILL.

10 Ταῦτα. Lege τοῦτο, pro ταῦτα; vel γραφόμενα, aut γράφομεν, pro γραφόμενα. Certe in accusativo, ὁ μὲν, nullum

μϑμον, ἄρθρον ὑποτακτικὸν ἐπὶ δοτικῆς πτώσεως·

Ὧ, κεν [1] ἐπικλώθησι θανόντι γινομϑμῳ τε.

ἢ ἀντωνυμίαν σύναρθρον [2] τὸ [3] ἐπὶ τῦ [4] προσώπυ, ἀντὶ τῦ τῷ αὐτῦ, ἢ τῷ ἑαυτῦ. ϗ ἐπὶ μϑὺ τῦ Α· [5]

Αἰ μϑὺ [6] ἔτι ζωὸν γέον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

ἐπὶ δὲ τῦ δευτέρυ·

Ὧι αὐτῦ τε [7] νέῳ, ὅτε μὴ θεὸς [8] αὐτὸς ἐπέλθη. [9]

Ὡς.

lum *iota* subscriptum est. Male punctum ante γραφόμϑμον fixit *Montfauconius*; unde sensus omnis turbatur. VILL. Nihil mutandum, sed lacuna potius explenda videtur, post verbum χωρὶς τῦ Ι. Ταῦτα μὲν (Sc. δηλοῖ τὸ Ω) χωρὶς τῦ Ι. σὺν δὲ τῷ Ι γραφόμενον ϗ περισπώμενον &c.

1 Ὧι κεν. Sic versus legitur Od. Δ. 208:

— Ὧι τε Κρονίων
Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε, γεινομϑμῳ τε.

VILL.

2 Ἀντωνυμίαν σύναρθρον. Hic quoque graviter erravit *Montfauconius*, cum, sine ullo sensu, edidit αὐτῷ, pro ἀντωνυμίαν. VILL.

3 Τό. Hic delerem τό. VILL.

4 Τῦ. Post τῦ, omissum puto Γ, *id est*, τρίτυ. VILL.

5 Α. *Montfauconius* habet πρώτυ. Mallem προτέρυ, cum de duobus tantummodo agatur. VILL. Conf. quae diximus supra p. 4.

6 Αἰ μϑὺ. Il. Ζ. 500. VILL.

7 Ὧ αὐτῦ τε. Od. Π. 197. ubi αὐτῦ γε. VILL.

8 Μὴ θεός. Sic in *Codice Manuscripto*, sic in *Homero*. Vix credo oculis, cum video *Montfauconium* conjunctim μηθεὸς edidisse, & addere sic legi. Tantum ne virum compendio litterarum usitatissimo deceptum fuisse, ubi pro θεὸς scribitur θς, ut in omnibus Codd. MSS. & apud Latinos *Ds*. pro *Deus*, & *Dnus* pro *Dominus*? Vide Specimen. VILL.

9 Ἐπέλθῃ. Hodie apud *Homer*. ἐπιλθών. VILL.

1 Ἀντ

Ὦ Σ. ἀντὶ τοῦ νυ, [1] ἀντὶ τοῦ οὕτως·

Ὣς εἰπὼν πυλέων [2] ἐξέσσυτο. —

ἐπὶ δὲ τῆς παραβολῆς· [3]

Ὣς [4] δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών. —

ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἢ ὅπως·

Ὡς ἂν [5] μή κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάψῃ.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτι·

Ἕκτωρ [6] δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ πύργον [7] ἵκανε.

ἀντὶ

1 Ἀντὶ τοῦ νυ. Nullo fenfu. Lego ἀντὶ τοῦ νῦν συνήθως, καὶ &c. *id eft*, in fenfu apud nos ufitato: ut habet *Hef.* Ὡς, συνήθως; & exemplum affert ex Il. I. verfu 643., quod ex *Apollon.* excidiffe puto, qui communem & ufitatiorem fignificationem primo loco apponere folet, ut paffim videre eft. Contrario prorfus modo infra leges: Ὧδε. κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται. At aliquis, non immerito quidem, objicere poffet, non recte in Graeca lingua dici ἀντὶ τοῦ νῦν συνήθως, fed potius, ἐπὶ τοῦ νῦν συνήθους, quod quin fic legatur per me non obftat. VILL. Supra v. Χιτών. ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθους ἡμῖν. Alias, quas tentavit Cl. *Villoif.*, emendandi vias uti minus fimplices, ita minus cenfuimus effe probabiles.

2 Πυλέων. Il. H. 1 Male, contra fidem *Codicis MS.* & *Homeri*, πόλεως edidit *Clar. Montfauconius*. VILL.

3 Ἐπὶ δὲ τῆς παραβολῆς. Exemplum addit ubi ὡς in comparatione adhibetur. Peffime, quod miror, edidit *Montfauconius*, ἐπὶ τῆς παραβάσεως. *Etymol.* Ὡς . . . σημαίνει . . . παραβολήν·

Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών. — Vide Specimen, ubi παραβολῆς pro compendium exhibetur. VILL.

4 Ὡς δέ. Il. E. 161. VILL.

5 Ὡς ἄν. Od. B. 376. ἰάπτῃ, pro ἰάψῃ. VILL.

6 Ἕκτωρ δ'. Il. Z. 237. VILL.

7 Πύργον. Sic in *Codice MS.* at in *Homero* φηγόν. VILL. Ex *Codd.* etiam notata eft haec Lectionis Varietas.

1 Ὅτι

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτι·[1]

Ἦ οὐχ ἅλις,[2] ὡς[3] καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἀγάλλεται αὔτως;[4]

ἀντὶ δὲ τοῦ πρός·

Ὡς αἰεὶ[5] τὸν ὁμοῖον ἄγει Θεὸς ἐς[6] τὸν ὁμοῖον.

δασυνόμενον δὲ καὶ περισπώμενον τὸ ὧς, τὸ ὁμοίως[7] δηλοῖ·

Ἀλλὰ καὶ ὧς[8] ἐθέλω δέμεναι πάλιν. —

καί·

Ἀλλ' οὐδ' ὧς ἑτάρους ἐῤῥύσατο[9] ἱέμενός περ.

ὨΓΥΓΊΗΝ. ὄνομα τῆς Καλυψοῦς νήσου·

Νῆσον[10] ἐς Ὠγυγίην ὀτρυνέομεν. —

ὮΔΕ.

1 Ὅτι. Ad Marginem legitur altera manu additum: καὶ ἀντὶ τοῦ ἄτε, ἤτοι, ἂν (sic) πῶς, ὄντως, ὥστε, καὶν, ἀλλὰ, ἂν, γὰρ, ἐὰν, δὴ, πλὴν, ὅμως, ἐπειδὴ, ἴσως, ἄρα. VILL.

2 Ἦ οὐχ ἅλις. Il. P. 450. VILL.

3 Ὡς. Hanc vocem, hic maxime necessariam, omisit *Montfauconius*. VILL.

4 Ἀγάλλεται. In Vulgatis *Homeri* Editionibus legitur ἐπεύχεται. Nota varietatem Lectionis. VILL.

5 Ὡς αἰεί. Od. P. 218. VILL.

6 Ἐς. Hic legendum est ὡς, ut apud *Homerum*. VILL.

7 Ὁμοίως. Corruptum est τὸ ὁμοίως. Lege ὅμως, cum *Hesychio* qui idem affert exemplum. VILL. Conf. & *Schol. ad l. l.*

8 Ὧς. Il. A. 116. Contra in Vulgatis *Homeri* Editionibus, pro ὡς, in hoc versu, & in sequenti, scribitur ὧς. Nota discrimen. VILL.

9 Ἐῤῥύσατο. Od. A. 6. Sic legendum; at in Cod. MS. ἐρύσατο. *Montfauconius* male edidit ἐῤῥύσατο. VILL.

10 Νῆσον. Od. A. 85. Unde pro ὀτρυνέομεν lege ὀτρύνομεν. VILL.

 1 Ὧδε

Ὠ Λ Ε. [illegible]

[illegible]

Ὠ Λ Ε Ν. [illegible]

[illegible]

Ὠ Ι Σ Θ Η. [illegible]

Ὠ Κ Α. [illegible]

Ὠ [illegible]

---

1 Ὠλ. Od. Θ. 7[illegible]. Vill.

2 Ὠλεν. Il. Σ. [illegible] Vill.

3 Ὡς ἔχεν. At quidam [illegible] per ὦλε intelligunt [illegible]. Unde Hes. habet: Ὠλ. ἄπας [illegible] [illegible] τοῦτον τὸν τρόπον. (Lege τόπον.) Vide Etymol. Ad marginem legitur: ἀντὶ [illegible], ταῦτα, [illegible] Vill. Schol. ad [illegible] Apollon. Ὠλε [illegible], ὡς ἔχεν.

4 Ὠλεν. Od. Ε. 455. Vill.

5 Ὠλέν. Od. Δ. 45[illegible]. ubi Schol. interpretatur [illegible].

6 Ὠλε Sexcentis locis [illegible] [illegible] Homerus.

7 Καὶ. Post καὶ, omissum puto [illegible], quod apud Homerum frequens est Achillis epithetum, & [illegible] lego: [illegible], pro [illegible], καὶ Ἀχιλλεύς. Vill.

8 [illegible] Il. Ο. 7[illegible]. &c.

9 [illegible] Il. Β. 786. &c.

10 [illegible] Il. Θ. 42. Vill.

1 Ὠλ[illegible]

ΩΛΕ'ΝΑΙ. [1] πήχεις· ἀφ' οὗ καὶ λευκώλενος Ἥρη, ἡ λευκόπηχυς.

ΩΛΚΑ. αὔλακα·

> Ἱεμένω [2] κατὰ ὦλκα, τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης.

καὶ πάλιν·

> Τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὦλκα διηνεκέας [3] προταμοίμην.

ΩΜΗΣΤΑΙ'. [4] ὁ μὲν Ἀπίων προκέκρικε τὸ συνθέτως ἀκούειν. μεταπέπλακε γὰρ οὕτως, ὠμοεσταί, ὠμοφάγοι. δύναται δὲ καὶ παραγωγὸν εἶναι, καὶ ἐξυτονεῖσθαι παρὰ τὴν ὠμότητα. καὶ γὰρ ὁ χηρωστής, παρὰ τὴν χηρείαν.

ΩΜΗ'ΡΗΣΕ. [5] ἐστι μὲν τῶν ἅπαξ εἰρημένων. δηλοῖ δὲ

1 Ὠλέναι. Non usitata Homero forma eo tantum huc advocari videtur, quo doceatur, cur perpetuo fere epitheto Juno dicatur λευκώλενος.

2 Ἱεμένω. Il. N. 707. VILL. τέμνει, quod servavit Apollon. temere, Barnes. corrupisse videtur in τάμον, de quo in excursu singulari disputabimus.

3 Διηνεκέας. Od. Σ. 374. Hodie in Homero, διηνεκές. VILL.

4 Ὠμησταί. Philemon: Ὠμησταὶ κυρίως, οἱ ὠμὰ ἐσθίοντες. λέγεται δὲ ἐπιθετικῶς καὶ ἐπὶ λεόντων, καὶ θηρίων ἄλλων, καὶ ἐπὶ ἰχθύων, ὅπερ βαρύνει ὁ Τυραννίων, ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει κανόνι τούτῳ· τὰ εἰς ΣΗΣ τῷ Η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ Τ τὸ Σ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὀξύνονται· οἷον ἱππεστής, ὀρχηστής. ὅτι δὲ ὠμεστὴς ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν γίνεται, τραπέντος Ἰωνικῶς τοῦ δασέος Θ εἰς ψιλὸν Τ, ὁ Ὅμηρος δηλοῖ εἰπὼν, θῶας ὠμοφάγους, (Il. Λ. 479. θῶες ὠμοφάγοι.) ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ὠμηστάς. VILL. In Philemone pro, τὰ εἰς ΣΗΣ τῷ Η παραληγόμενα, restituendum videtur, Τὰ εἰς ΤΗΣ τῷ Η παραληγόμενα. Ὠμησταὶ οἰωνοὶ dicuntur Poëtae Il. Λ. 454. & Κύνες Il. Χ. 67.

5 Ὠμήρησε. Od. Π. 468.

δὲ τὸ συνήντησε. καὶ εἴρηται περὶ τὶ ὁμοῦ ἀλλήλοις [1] γίνεσθαι τοὺς συναντῶντας.

'ΩΜΟΓΕ'ΡΩΝ. ὁμιστὲς [2] ην ἡλικίαν.

'ΩΜΟΘΕ'ΤΕΙΝ. τὸ ἀφ' ἑκάστου μέλους [3] τοῦ ἐσφαγμένου ἱεροῦ [4] ἀφελεῖν ἔτι ὠμοῦ ὄντος, καὶ ἐπιτιθέναι ἐπὶ τὴν θυσίαν. [5]

'ΩΝΟΝ. [6] τὴν καταβαλλομένην τιμὴν ἀντί τινος. ἔνθεν καὶ ὠνητὴ, [7] καὶ ἀγοραστή.

'ΩΝΗ-

'Ωμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς.

Vill.

1 'Ομοῦ ἀλλήλοις. Legitur ἀλλήλοις in *Hes.* qui male habet ὁμοίως & συναρτάνας, pro ὁμοῦ & συναντῶντας. Vill.

2 'Ομιστὸς. Sic in *Codice MS.* Legendum censeo, ὁ μέσος τὴν ἡλικίαν. Ex *Hesychio*, per ὠμογέρων intelligunt, οἱ μὲν, τὸν ἀρξάμενον γηράσκειν, ἔτι δὲ ἰσχύοντα. οἱ δὲ, τὸν μὴ λευκανόμενον τὴν κεφαλὴν, ὄντα δὲ πρεσβύτην. De Ajace dicitur Il. Ψ. 791:

'Ωμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς,
εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

Ubi vides notari illius crudam senectutem & virens robur. Vill. Non mediae aetatis, sed senex erat Ajax: Itaque nec Cl. *Villoisoni* placet conjectura μέσος τὴν ἡλικίαν. Ductus literarum in *Cod.* admodum difficiles, vix conjecturae locum faciunt. Voluit certe *Apollon.* 'Ωμογέρων, ὁ ἀκμάζων. vel ὁ σωστὸς παρὰ τὴν ἡλικίαν, *qui praeter aetatem, cruda uteretur & viridi senectute*, in quam sententiam passim interpretantur Grammatici & Lexicographi.

3 Μέλους. Habet *Hesychius* μέρους. Prius haud displicet, cum respiciat *Homericum*, ἀρχόμενος μελέων. Vill. Immo vero scribe μέρους. Conf. *Schol.* ad *Il* Α. 461.

4 'Ιεροῦ. *Hes.* legit ἱερείου. Vill.

5 Θυσίαν. *Hes.* addit, ἐξηγεῖται δὲ αὐτὸ ὁ Ὅμηρος. Respicit Od. Ξ. 427. & saepius alibi in *Iliade*:

Αἶψα δέ μιν διέχευαν, ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων,
ἐς πίονα δημόν.

Vill.

6 'Ωνον. Praeter alia loca plurima, conf. Il. Φ. 41. ibique *Schol.*

7 'Ωνητή. Od. Ξ. 202.

— 'Ερὶ

ὨΝΗΣΕΝ. [1] ὠφέλησεν.

ὨΠΑ'ΖΕΤΟ. [2] κατόπιν ἐδίωκεν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ περιεποίησεν, ὅτε συντελικῶς καὶ πληθυντικῶς λέγει·

> Τῷ [3] δὲ Θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
>
> Ὤπασαν. —

ὨΠΙ'ΖΕΤΟ. [4] ἐπιστροφὴν ἐποιεῖτο.

ὮΠΟΣ. Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Χάριδος γενόμενος ἐπὶ τοῦ·

> Εὐρύκλεῖ, [5] Ὦπος θυγάτηρ, —

φησί· ὡς ἐπὶ τοῦ Γλαῦκος καὶ Πύῤῥος βαρυτονουμένου διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, οὕτως καὶ ἐπὶ καὶ τοῦ Ὦπος. [6] τυ-

— Ἐμὲ δ' ὤνητὸ τέκε μήτηρ.

VILL.

1 Ὤνησεν. Od. Ξ. 67:

Τῷ κέ με πολλ' ὤνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα.

VILL.

2 Ὠπάζετο. L. Ὤπαζε. Il. Θ. 341.

— Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.

Schol. Ὤπαζε, κατόπιν ἐδίωκε, κατέπειγε. Unde in *Hesych.* v. Ὤπαζεν. pro κατόπιν ἐπάγων ἐδίωκεν rectius leges ἐπείγων ἐδ.

3 Τῷ. Il. Ζ. 157. VILL.

4 Ὠπίζετο. V. Il. Σ. v. 216. Od. Ξ. 283. *Schol. ad l. prior.* &, qui *Apollonii* hanc Glossam iterum suam fecit, *Hesych.*

5 Εὐρύκλει'. Od. Α. 429. VILL.

6 Ὦπος. Huc respiciebat *Hes.* cum scriberet: Ὠπός. (Pro quo legendum est Ὦπος.) ὄνομα γενικῆς πτώσεως, διὸ καί τινες ἠξίωσαν ἀναγινώσκειν ὠπὸς, ὡς Θρᾳϊκός. Sed *Eustathio* cum *Apollonio* sic convenit: ὅτι ὤψ, ὠπὸς ὀξυτόνως: ὁ ὀφθαλμός· Ὤψ δὲ κύριον, Ὦπος, βαρυτόνως διὰ τὸ πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν φυσικὸν ἀντίθεσιν..., ἤγουν πρὸς ἀντι-

δια-

τυχὸν δὲ καὶ συναλιφή. [1] ἐςὶ ὦπος, ἄγαν δεικτικοῦ. [2]

ὨΠΛΙ'ΣΣΑΤΟ. [3] παρεσκευάσατο.

ὨΡΕΙ͂Ν. [4] φυλάσσειν, ὅθεν καὶ θυρωρὸς καὶ πυλωρός.

Ὤρεσσι. [5] γυναιξί. παρὰ τὸ συνεζεῦχθαι τοῖς ἀνδράσιν. ὅθεν καὶ συνωρίς. [6]

διαςολὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ, οἷον, Εὐρύκλει', κ. τ. λ *Philemon* vero sic loquitur: Ὢψ, ἡ ὄψις, παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, οὗ ὁ μέλλων ὄψω, ἀποβολῇ τοῦ Ω, καὶ αὐξήσει ὢψ. σημαίνει δὲ τρία δύο διὰ τοῦ Ω μεγάλου, τὸ πρόσωπον καὶ τὸν ὀφθαλμόν. σημαίνει δὲ καὶ κύριον ὄνομα, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ, Ὦπος θυγάτηρ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν φωνὴν διὰ τοῦ Ο μικροῦ. VILL.

1 Συναλιφή. Lege συναλοιφή. VILL.

2 Ἄγαν δεικτικοῦ. Grammaticus miro & inepto acumine putat ὦπος esse contractum ex ἄοπος, ab ἄοψ. ut ἄοψ, vel contracte ὢψ, sit *acri visu praeditus*. VILL.

3 Ὡπλίσσατο. Od. I. 291:

> Τὺς δὲ διαμπερὲς ταμίη ὡπλίσσατο δόρπον.

VILL.

4 Ὠρεῖν. Aliena a *Lexico Homerico* Glossa, ut supra Ὠλένη, eo tantum comparata est, ut origo doceatur nominum θυρωρός & Πυλαωρός, quorum posterius *Homerus* usurpavit Il. Φ. 530. Χ. 69. Ω 681. (*Hesych.* Ὠρεῖν. φυλάττειν. Ὅθεν καὶ ὁ θυρωρός λέγεται.)

5 Ὤρεσσι. . . . Il. Ε. 486:

> — Ἀμυνέμεναι ὤρεσσι.

VILL.

6 Συνωρίς. Post hanc vocem excidisse puto, τὸ συνεζευγμένον τῶν ἵππων ὄχημα, quod habet *Schol.* ubi praecedentia hujusce glossae verba iisdem litteris leguntur. VILL. Quamquam observatio partim compilata est, necesse tamen non est ut transscripta sit universa. Qui nomen Ὤρεσσι iisdem verbis, atque *Apollonius*, explicat *Hesychius*, omnem illam omisit συνωρίδος comparationem.

'ΩΤΕΙΛΗ'Ν. τὴν ἐκ χειρὸς τρῶσιν, καὶ τὴν ἐπαυσῦν περιπλώσεως [1] ὐλὴν·

'Ωτειλὴν [2] 'Οδυσῆ☉ ἀμύμον☉. —

ὅθεν Ἀρίσαρχ☉ τὸν σίχον ἐκεῖνον ἀθετεῖ ἐπὶ τῷ βληθέντ☉ Μενελάυ·

Αὐτίκα [3] δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.

ὐ γὰρ ἐκ χειρὸς ὁ Μενέλα☉ τέτρωται, ἀλλὰ βέβληται ὑπὸ Πανδάρυ. παρὰ γὰρ τὸ ὐτάται, ὠτειλή.

'ΩΧΡΟΣ. [4] ὠχρίασις·

— 'Ωχρός [5] τέ μιν εἷλε παρειάς,

καὶ

1 Περιπτώσεως. Ab Empiricis sic dicta fuit occasio quaedam fortuita, ex qua in quosdam morbos & remedia de improviso incidissent. *Philemon* autem in 'Ωτειλὴ sic habet: 'Ωτειλή. κυρίως μὲν, τραῦμα, τὸ ἐκ τῦ ὐτάσαι, ὅ ἐστιν ἐγγύθεν τρῶσαι. Ὅμηρ☉ δὲ ἐν τῷ Γ (lego τῇ Δ) τῆς Ἰλιάδ☉, τὸ ἐκ τῆς βολῆς ὕτως ἐκάλεσε. καὶ μὴν καὶ ἄλλην διαφορὰν οἶδε τῦ ὐτάσαι, καὶ τῦ βαλεῖν, ὡς ἀλλαχῦ φαίνεται. διαφέρει δὲ ὐλῆς ὠτειλὴ, ὅτι ὠτειλὴ μὲν, αὐτὸ τὸ τραῦμα· ὐλὴ δὲ, τύλ☉, ὁ τύπ☉ θεραπευθέντ☉ τῦ τραύματ☉. τὸ δὲ λέγειν ὠτειλὴν ὐταμένην, τρόπ☉ ἐστιν ὑμολογίας ἐστί. παρὰ τὸ ὐτάζω τῦ, ὠτειλὴ, τὸ μὲν Ω ἔχυσα Δωρικῶς, τὸν δὲ δίφθογγον καλὰ Βοιωτικῶς. &c. VILL. Uti *Philemonis* & aliorum Grammaticorum aperta satis est doctrina, ita nullus tamen assequor, quid sibi velint *Apollonii* verba, καὶ τὴν ἐκ αὐτῦ περιπλώσεως ὐλήν.

2 'Ωτειλήν. Od. Τ. 456. VILL. Ubi pro 'Οδυσῆ☉ Editiones habent 'Οδυσσῆ☉.

3 Αὐτίκα. Il. Δ. 140 VILL.

4 'Ωχρ☉. *Hes.* 'Ωχρ☉. 'Ωχρίασις, χλωρότης χλωρός. Vide & *Etymolog. Magn. Philemon*: 'Ωχρ☉. ἡ ὠχρίασις. &c. VILL.

5 'Ωχρ☉. Il. Γ. 35. VILL.

1 'Ωχρά

καὶ ὠχρήσαντα, [1] ὠχριάσαντα·

Οὔτ' [2] ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον. —

1 Ὠχρήσαντα. Sic habet VILL. etiam *Hes.* in Ὠχρήσαντα, 2 οὔτ'. Od. Λ. 528. VILL.

FINIS.

EXCURSUS I.

AD P. 4. OBS. 1.

De usu Homerico formae Ionicae ac Doricae, in articulo postpositivo, τοῦ, τῆς &c. pro οὗ, ἧς &c.

Apollon. v. Ἀγλαΐας, *Homeri* versum laudat ex *Od.* Σ. 179. qui, cum in editis exemplaribus scribitur:

> Ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ ΤΟΙ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
> Ὤλεσαν.

ab *Apollon.* contra ita exhibetur, ut pro τοὶ scribat οἳ, in quo jam explicandum est, cur editorum exemplarium lectionem alteri illi praeferendam esse censuerim: qua opera simul rationem omnem aperire conabimur, quae in his & *Homero* observata in scribendo, & Criticis observanda esse videatur in judicando.

Formam quidem ipsam articuli τοῦ pro οὗ &c. Ionibus olim & Doribus communem fuisse, satis probat *Herodoti* auctoritas *L. I. c.* 19. & *Theocr. Eid. I. v.* 118: ut taceam, quae plura notata sunt ab *Eustath. fol.* 1385. *v.* 42. *a Maitt. de Dial. p* 172. C & a Cl. *Koen. ad Gregor. de Dial. p.* 111 *&* 177. — *Homerus* autem, qui passim communi uti solet hujus articuli forma, interdum quoque non temere adeo, sed certo judicio, adhibuisse videtur alteram. Multis certe locis conferendis in eam nos inducti sumus opinionem, ut vix alibi a communi forma recessisse Poëtam credamus, nisi ubi per alteram aut pronunciationis suavitas, aut praecedentis syllabae quantitas adjuvanda esse videretur. Pauca tantum utriusque rei exempla videamus, ex quibus aestimentur usus ejusdem formae reliqui. Itaque metro quidem & quantitati consulere voluisse manifestum est *Il.* Θ. 225.

> —— Ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
> Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος ΤΟΙ ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας
> Εἴρυσαν.

Ex quo, vel simili loco, ducta est *Hesychii* Glossa, Τοί ῥα· οἵτινες δή.

Od.

Od. Α. 23.

Αἰθίοπ ΑΣ, ΤΟΙ' διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,

Conf. *Od.* Η. 187. 260.

Pronunciandi contra suavitatem unice secutus esse videtur, quo scilicet difficilior vitaretur vocalium collisio, vel asperius versuum initium *Il.* Β. 345.

Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύΟ, ΤΟΙ' κεν Ἀχαιῶν
Νόσφιν βουλεύωσ'.

Il. Χ. 53.

Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέΡΙ, ΤΟΙ τεκόμεσθα.

Conf. & Il. Α. 20. Μ. 340. Ρ. 361. Υ. 299. Φ. 267. *Od.* Λ. 541. Ad hanc igitur normam & versum initio hujus observationis positum & alia passim *Homeri* loca exigenda esse crediderim. Inde *Od.* *l. l.* praetulerim

Ἀγλαΐην γὰρ ἐμοὶ θεΟΙ', ΤΟΙ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ὤλεσαν.

Il. Ν. 571. edi vulgo solet

— — — — — Περὶ δουρὶ
Ἤσπαιρ' ὡς ὅτε βΟΥ'Σ, ΤΟ'Ν Τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν

Corrigendum omnino videtur βΟΥ'Σ ὈΝΤ' &c.]

Il. Υ. 308.

Καὶ παῖδες παίδΩΝ, ΤΟΙ' κεν μετόπισθε γένωνται.

Praeferenda omnino *Codd.* nonnullorum lectio. — Παίδων παῖΔΕΣ ΤΟΙ' κεν — & referenda videtur, vel ad hunc locum, vel ad *Il.* Β. 345. *Hesychii* Glossa Τοί κεν. οἵτινες ἄν.

Il. Ω 347.

— — — Κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικὼς,
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη

Quod in hoc loco exhibet *Apollon.* v. Αἰσυμνῆρι *p.* 62. — ὑπηνήτῃ οὗπερ — prae lectione recepta erit contemnendum.

Od. Θ. 22.

— — — — — — ἀέθλους
ΠοΛΛΟΥ'Σ, ΟΥ'Σ Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.

Perperam *Apoll.* v. Ἄεθλος p. 43. scribit ΠοΛΛΟΥ'Σ, ΤΟΥ'Σ.

Od. Χ. 469. nescias fere utrum praeferas, quod editur vulgo:

Ἕρκει ἐνιπλήξωΣΙ, ΤΟ'Θ' ἑστήκῃ ἐνὶ θάμνῳ.

an quod praebet *Apollon.* v. Ἕρκος *p.* 303.

Ἕρκει ἐνιπλήξωΣΙΝ ὌΘ' ἑστήκῃ &c.

EX-

EXCURSUS II.

AD PAG. 26. OBS. 7.

De nominibus Ἀγγελίας, Ἀγγελίης & Ἀγγελία.

Veterem hic minuere lubet Grammaticorum & Lexicographorum errorem, quo partim nova nobis nomina confinxerunt, ἀγγελίας & ἀγγελίης pro *legato*, partim notae formae ἀγγελία, novam hanc vim & poteſtatem addiderunt, ut ipſa quoque non tantum rei cujusque narrationem, ſed *legatum* ſignificet. Itaque comparandus primum cum *Apollonio* eſt *Schol.* ad *Il.* Λ. 140. Δύο δὲ σημαίνει ἀγγελία, παράγγελμα, ὡς ἐν τῷ
(*Od.* ο. 313.)

Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ.

Καὶ τὸν ἄγγελον ἤτοι τὸν πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα·

—— —— —— Μενέλαον ἀνῶγεν,
Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ.

Qua *Scholiaſtae* obſervatione uſus etiam eſt *Etymol.* M. v. Ἀγγελίην ἐλθόντα p. 7. v. 33. — Ipſa autem *Homeri* loca, quibus hanc doctrinam incautius probare conantur Grammatici, ſi ad diligentius examen revocentur, veremur ſane, ut apud peritos arbitros efficiant, quod volunt, qui iis utuntur. Ordine recenſeamus ſingula.

Primum *Apollon.* argumentum ducit ex *Il.* Δ. 384. ubi Agamemnon Diomedem ad virtutem bellicam patris exemplo inflammaturus, celeberrimam Tydei ad Thebanos legationem his verbis memorat:

Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.

Interpretes omnes hic ſecuti ſunt *Scholiaſten*, qui accepit, ἀντὶ τοῦ τότε δὴ τὸν Τυδέα ἄγγελον, ὅ ἐστι πρεσβευτὴν, ἔπεμψαν οἱ Ἕλληνες. *Schrevelius* etiam audacter adjecit, Κλίσις, ὁ Ἀγγελίας, τοῦ ἀγγελίου. Sed hoc additamentum, cum nulla alia haberet Scholiorum editio, merito rejecit *Barneſ.*: Neque ſane opus eſt ut ἀγγελίην hic loci poſitum cenſeamus pro *Legato*; Meliorem viam praeivit *Euſtath.* p. 486. v. 13.

— Ἀγ-

—Ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί, τέτεστι, ἐπὶ ἀγγελίῃ ἔπεμψαν τὸν Τυδέα. Nihil magis frequentatum est Poëtis, quam praepositiones identidem casibus suis postponere. *Theogn.* v. 34.

Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι.

Conf. *Apoll. Rhod.* I. 9. 29. II. 188.

Tantillae tamen rei negligentia interdum doctissimis etiam viris obfuit ad recte interpretandum. Apud *Orph.* e. c. *de Lapid.* XVIII. 35. monet de Haematite Theodamas:

Καί μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφρονι, πολλ' ἐπέτελλον,
ἜΝΤΕΣΙ ΔΗΡΙΝΘΗ͂ΝΑΙ ἈΜΎΜΟΝΟΣ ἈΜΦ'
ἈΧΙΛΗ͂ΟΣ
Ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσὶ κομίζειν.

reddidit Interpres:

„ *Illumque ego Ajaci bellicoso multum commen-*
„ *davi,*
„ Ad armis contendendum cum pulcro Achille
„ *Conanti &c.*

Atqui *Ajax*, quantum sciamus, nunquam ARMIS *contendit* CUM ACHILLE: Reddendum fuerat „ *eum de* ARMIS „ *viri praestantissimi*, ACHILLIS, *contendere properaret.*" Propositio enim ἀμφὶ, referenda est ad nomen ἔντεσι, qua eadem potestate cum alibi ponitur, tum *Il.* M. 421.

Ἀλλ' ὥς' ἄμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον.

ubi *Schol.* Ἀμφ' οὔροισι. περὶ ὅρων γῆς.

Et re & structura cum *Orphei* loco optime convenit *Od.* Λ. 542. seqq

Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
Τήν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
ΤΕΥΧΕΣΙΝ ἈΜΦ' ἈΧΙΛΗ͂ΟΣ.

Verum, ut illuc revertar, unde profectus sum, alterum Grammatici sibi habere visi sunt opinionis suae argumentum, *Il.* Γ. 206. ubi, postquam Helena laudavit Ulyssis

—— παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.

respondet, inter alia, Antenor,

Ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Σεῦ ἕνεκεν ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.

Scholiastes omnes fere interpretes induxit in errorem, reddendo: Ἀγγελίης. ἄγγελος, πρεσβευτής. Ἰὰς ἡ διάλεκτος. Formam scilicet communem esse credidit Ἀγγελίης — ίω, pro qua Ionice diceretur Ἀγγελίης: Contra, qui eam formam ignorabat, ZENODOTUS emendandum censuit Ἧς, pro Σεῦ: Sed verior

tior est *Eustathii* ratio, *p.* 405. *v.* 12. ἝΝΕΚΑ, ΠΕΡΙ' τῆς ἀγγελίης τῆς κατὰ τὴν Ἑλένην. —— ΣΕΥ ἀγγελίη, est *Legatio* ὙΠΕ'Ρ ΣΟΥ, TUI CAUSSA *suscepta*. Saepius apud Graecos hujusmodi Genitivos reperias, in quibus durior sit praepositionis ellipsis. HOMER. *Il.* Χ. 11. Τρώων πόνος. ubi *Schol.* τὸ κατὰ Τρώων ἔργον. *Thucyd.* *I.* 140. τὸ Μεγαρέων ψήφισμα „ *Atheniensium* DE MEGARENSIBUS *decre*- „ *tum*" quod in *Praef. ad Aristoph. Nub.* minus bene olim intellectum, postea ad *Homer. Il.* Γ. 206. recte explicuit *Cl.* ERNEST. —— ORPH. *Argon.* 26. Φερσεφόνης μέγα πένθος. *Luctus OB RAPTAM PROSERPINAM susceptus.* Ita APOLLON. *Rhod.* III. 339. —— Φρίξοιο ποινὰς — dixit *poenas* PRO PHRIXO *debitas*, & *AElian. V. H. V.* 21. τόλμημα τῶν παίδων *Scelus* IN LIBERIS *commissum.* — Graecorum rationem imitantur Latini: SENEC. *Nat. Quaest. VI.* *Scelus Callisthenis*, quod *in Callisthene occidendo* perpetravit Alexander. Conf. TAYLOR AD LYS. *p.* 122. PERIZ *ad Sanct. Min. III.* 1. 15. BURM. *ad Phaedr. III.* 8 2. Unus addatur locus & nostro simillimus, & a doctiore quidem *Scholiaste* recte explicatus, sed in versionibus tamen male habitus: *Il. N* 252. Ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἐμ' ἤλυθες. *Schol.* ἢ διά τινος ἀγγελίης περὶ ἐμὲ παραγέγονας.

Tertium denique *Homeri* locum admovent *Schol.* & *Etymol. Il. Il.* quo sive nomen probent Ἀγγελίας — ου: sive notionem nominis Ἀγγελία parum probabilem.
Ubi scilicet *Il.* Λ. 140. Antimachi liberos Agamemnon graviter increpat:

> Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν,
> Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν
> Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
> Αὖθι κατακτεῖναι.

Scholiastae verba supra excitavimus, neque novimus, qui sibi in vertendo ab ipsius errore caverit; Unus iterum *Eustath.* meliora docuit *p.* 836. *v.* 29., quando ἀγγελίην reddit τὴν ἐξ ἀπαγγελίας πρεσβείαν & a lectore supplendam esse indicat praepositionem ΕἸΣ. *v.* 35. ἐστὶ λέγει ὡς ὁ Μενέλαος ΕἸΣ ἀγγελίην ἦλθε σὺν Ὀδυσσεῖ.

Atque haec ideo pluribus disputavimus, quo nomini Ἀγγελία, aliena abjudicetur *Legati* notio, & quo eximenda Lexicis esse intelligatur forma hominis, parum Graeca, Ἀγγελίας — ου. quae haud scio an nullis aliis se tueatur exemplis, nisi nostris his, quae falso existimata sunt, Homericis. *Hesiodi* enim locum *Theogon.* 780.

———— ———— ———— ———— Ἴδης
Αἰγίλιπος παλάστας ἐπ' ἀκρίᾳ τῆς θαλάσσης,
aut emendandum aut ex frequenti praepositionis ellipsi explicandum esse, dudum *Stephanus* aliique perspexerunt.

EXCURSUS III.

AD P. 83. v. Ἀκριτόφωνοι.

Disputatur de Il. B. 867. & *Thucyd. I.* 3.

Ἀκριτόφωνοι. βαρβαρόφωνοι. συγκεχυμένη γὰρ ἡ τῶν βαρβάρων φωνή. —
Apollonii hanc Glossam in Lexicon suum transtulit *Hesych.*, neque tamen habent adhuc viri Eruditi, quorsum referant. *Homero* quidem, quem nunc certe legimus, Cares dicuntur βαρβαρόφωνοι. *Il.* B. 867.

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον.

unde Critico forte paullo audaciori placere posset conjectura, temere olim transposita nomina, in pristinum locum revocanda, & utrumque Lexicographum ita emendandum esse, ut, quae nunc glossae interpretatio est, ipsius capitis locum occupet: βαρβαρόφωνοι, ἀκριτόφωνοι &c. Verum, cum alia sunt, quibus haec conjectura satis posset confutari, tum, quae additur significationis ratio, συγκεχυμένη γὰρ &c. soli formae convenire potest, quae nunc in glossae capite ponitur, ἀκριτόφωνοι. — Itaque defungi posse viderer solemni formula, *aliena a Lexico Homerico glossa temere huc irrepsit*: nisi aperienda esset, in quam inductus sum, suspicio hujusmodi, cui non quidem plurimum ipse tribuo, sed quae iis tamen rationibus commendatur, ut dignam omnino censuerim, quae publice proponatur, sive confutanda novis argumentis a Doctioribus, sive confirmanda.

Thu-

Thucydides igitur quando *l.* 1. *c.* 3., sero demum universos Graecos communi *Hellenum* nomine appellatos esse docet; *Homerum* etiam observat nunquam *Hellenas* tam lato sensu dixisse, sed eos tantum hoc nomine complexum esse, qui cum Achille ex Phtiotide Trojam venerant, atque ideo nec *Barbaros* appellasse, quos Ἕλλησι opponeret: οὐ μὴν . . . : οὐδὲ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ εἴρηκε, διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω (ὡς ἐμοὶ δοκεῖ) ἀντίπαλον εἰς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι.

Hinc quaestionem dudum posuerunt antiquiores *Homeri* Interpretes, quomodo, cum *Barbaros* non dixerit Poëta, dicere tamen potuerit Βαρβαροφώνων? Placet quidem prae caeteris *Strabonis* solutio, *L.* XIV. *p.* 976. *sq.*, quam a *Barnes.* temere rejectam, probavit *Ern.* ad *Hom. l. l.*; „ *Barbarum* olim ab ipso sono dictum esse, qui difficulter & aspere „ loqueretur; Cares autem, cum per omnem Graeciam „ militando habitandoque essent dissipati, dure inprimis „ & crasso ore locutos, atque inde appellatos esse „ βαρβαροφώνους; sed postea demum morem increbuisse, ut „ a communi hoc linguae vitio omnes generatim peregrini „ a Graecis dicerentur *Barbari.*" — Verum enimvero, quamvis probabilis sit ista disputatio, non dubito tamen fore, qui nominis quidem istam notationem non ex veneratione & studio *Thucydidis* potius, quam ex re & veritate a *Strabone* positam esse largiantur: sed *Barbarorum* tamen nomen; si vere *Homero* non usurpatum esse scripserit *Thucydides*, vix etiam Cares ab ipso dici potuisse βαρβαροφώνους contendant. Quid igitur, si *Apollonii* illud Ἀγκυλόφωνοι Poëtae vindicando, omnem his difficultatem penitus eximamus. & legamus adeo,

> Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο ἀγκυλοφώνων
> Οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον.

Et Glossam quidem recentiorum Grammaticorum, βαρβαροφώνους, verae atque antiquae lectionis locum facillime occupare potuisse, ita quisque dabit ultro & largietur, uti Critices est peritior; (Vid. e. c. *D'Orville ad Charit p.* 785.); Forma porro nominis bene Graeca est, cum eadem compositionis ratio in aliis etiam vocibus Homero sit usurpata; ἀγκυλόμυθος *Il. B.* 246. & ἀκριτόφυλλος *v.* 868.; metro deinde & sententiae utralibet lectio videtur aptissima; nullus praeterea *Homeri* locus est, cui aeque conveniat positum ab *Apollonio* in *Homericis* vocibus nomen, ἀγκυλόφωνος, & nusquam denique *Apollonius*, quod in hac praesertim disputatione praecipuam aliquam vim habere debet, nusquam igitur *Apollonius* Glossam memorat βαρβαρόφωνοι, facturus omnino, nisi egre-

gie [illegible], si rariorem hanc formam judicio suo commendasset. — Sed video, quae opponi mihi possint a [illegible]: quorum alterum quidem leve videtur, quod scilicet, admissa nostra conjectura, duo versus continui parum bene in eadem fere soni formaeque nomina sint desituri, [illegible]; [illegible]: multa enim sunt loca Homerica, in quibus [illegible] magis Orationis negligentiam admireris quam sonorum [illegible] [illegible] [illegible]. (V. [illegible] Op. Phil. & Crit. p. [illegible] [illegible]. maxime p. [illegible], & multa praeterea ejusdem generis [illegible], in uno [illegible] Iliados libro, frequentavit Poëta. Vid. vs. 257. [illegible] 290. [illegible] 419. [illegible] 527. [illegible] Alterum vero gravissimum est, quo conatu nostra [illegible] possit argumentum: Apollodorus [illegible], [illegible] ex Strabone patet [illegible], & legit in Homeri l. [illegible] vocem [illegible]. [illegible] Jam vero Apollodorus Atheniensis, [illegible] Bibliothecae scriptor, cujus etiam XII. libros [illegible] veteres lectos esse constat; (V. Fabric. B. G. Vol. [illegible]. 6.) [illegible] igitur Apollodorus antiquior fuit Apollonio, qui [illegible] Strabonem aetate multum antecessit, atque adeo fieri non potest, ut lectionem ignoraret Apollonius, de qua in iis disputatum sit, inter quos aetas ipsius interjecta fuit [illegible]. Restat quidem ut non ignoratam adeo dicamus, sed reprobatam consilio & silentio praetermissam, quod alteram aeque illam praeferret, [illegible]: Sed etiam hic urgeri potest, interrogemus: illam igitur alteram formam utrum ex Cod. [illegible] buit, an vero ex conjectura? Si ex Codice: Quo [illegible] in difficili, quae videbatur, quaestione solvenda, neque Apollodorus, neque Strabo, neque quisquam, quantum novimus, interpretum, illam vel adhibuit vel memoravit certe lectionis varietatem? Sin ex conjectura: Qui tam accuratus & diligens auctor Strabo, ubi data opera illum locum tractavit, celebris Grammatici Apollonii conjecturam vel [illegible] breviter, aut confutavit, vel certe indicavit? Atque his argumentis sentio equidem, quam in vulgatam lectionem [illegible], suspicionem levari maxime & tantum non removeri: [illegible], quod in initio jam dixi proponendam tamen & paulo diligentius excutiendam esse censui, quo certior a Criticis nostris sive confutatio eliciatur sive confirmatio: In utramcumque tamen partem inclinaverint Eruditorum sententiae, Tranquilli [illegible] constabit fides, [illegible] . . . [illegible] (Homer.): quo justior videri debet Woodi, Viri cl. reprehensio, cum Virgilium ipsum arguit & generatim tempora haec in re minus diligenter observasse, [in rebus Trojanis Barbarum modo

do pro *crudeli* usurpavit, modo pro *Phrygio*, V. *AEn. I.* 539. *XI.* 777.], & vero AEneae, Phrygi ipsi, parum considerate hoc tribuisse, ut *Phrygium* aurum dicat *Barbaricum* *AEn. II.* 504.

> Quinquaginta illi thalami, spes tanta nepotum,
> BARBARICO postes auro spoliisque superbi
> Procubuere. ——

Vid. *Wood. On the Origin. Gen. & Writ. of Homer. p.* 237.

EXCURSUS IV.

AD P. 97. V. Ἀμαρτῇ.

Disputatur de Il. Φ. 162.

Ἀμαρτῇ. ἅμα ὁμοῦ.
 ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς.

Apollonii haec observatio spectat ad *Il.* Φ. 162. ubi nunc quidem editur:

> —— —— Ὁ δ' ἀνέχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
> Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἉΜΑΡΤΗ͂ δούρασιν ἀμφὶς
> Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦε
> Καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διὰ πρὸ
> Ῥῆξε σάκος. &c.

Verum enim vero pro ὁμαρτῇ, quod, inde a *Turnebiana* editione, in reliquis omnibus perpetuo est pervulgatum, antiquiores universae, *Eustath.* quoque & *Scholia*, cum edita tum MSta apud *Barnesium*, lectionem exhibent, quam *Apollonii* etiam commendat auctoritas, ἁμαρτῇ. Accedat & *Scholiastes Reg.* MSt. Ἁμαρτῇ. περισπᾶται τὸ ἁμαρτῇ ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ καὶ τὸ Ι ἔχει. καὶ ἔστι παρὰ τὸ ἅμα καὶ τοῦ ἀρτῶ. ἀφ' οὗ ἁμαρτῇ, ἐπίρρημα. —— Eadem forma olim etiam lecta est *Il.* Ε. 656. ubi nunc Editiones consentiunt in ὁμαρτῇ: *Vossianus* certe *Schol.* apud *Valcken.* ad calcem *Ammonii p.* 241. apertum habet hujus lectionis indicium, quando ad istum locum ob-

[illegible] ἀμαρτῇ τὸ ἁμαρτῆ [illegible] γράφε. [illegible] Εὐσταθίου [illegible] [illegible] ἅμα τῷ [illegible] [illegible] δεξιῷ. [illegible] ἐπαγόμενον. Eandem quoque [illegible] Cod. Mss. Reg. cujus Schol., hic cum Vi[illegible] [illegible] [illegible] ἁμαρτῆ τὸ ἁμαρτῇ [illegible] γράφεται (L. γράφει) [illegible] [illegible] ἀμαρτῇ [illegible] [illegible] ἐπὶ τοῦ [illegible] L. Φ 162. [illegible] Epist. [illegible] v. 21.) [illegible] Ἀπολλώνιος [illegible] Dorvillii Kuesterii [illegible], Ptolemaeus [illegible], [illegible] sub Ptolemaei, [illegible] [illegible] [illegible]) [illegible] ἀπαρτεῖν [illegible] τὸ ἅμα [illegible] τὸ ὁμοῦ, [illegible] [illegible] ἐπαγόμενοι —— [illegible] ἁμαρτῆ, ἁμαρτῇ, ἁμαρτῆ V. Eustath. p. 891. [illegible] p. 623. [illegible] —— Verum tamen [illegible] cum [illegible] forma adverbii ἁμαρτῇ [illegible] ἁμαρτῆ, & cum [illegible] praeferam loco, (L. Φ 162.) Codicum, atque ut Edit., & Grammaticorum auctoritate confirmetur. Barnesium certe [illegible] verborum [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] conjectura non corrigeret [illegible], sed corrumperet, & Eustath. praeterea accusaret, ut qui in hoc loco interpretando non satis fuerit attentus. In vulgata scilicet lectione ὁ δ' ὉΜΑΡΤῊ δούρεσιν ἀμφὶς: verbum desiderabat Barnes., qui referret illud [illegible], quod cum non videret unde [illegible], confidenter edi jussit ὁ δ' ὉΜΑΡΤΕῚ δούρεσιν ἀμφὶς pro ἁμαρτῇ: ille vero binis hastis SIMUL AGEBAT. Sed dudum attentior Barnesio Eustathius recte verbum hoc ex sequentibus revocandum, & supplendum esse perspexerat ΒΆΛΕ:

—— ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς,
Ἥρως Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν,
Καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος ΒΆΛΕΝ, οὐδὲ διὰ πρὸ
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην ΒΆΛΕ χειρὸς
Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές. &c.

Perspexit facile eandem orationis structuram Frid. Aug. Wolf. Vir Cl. & quo celerius animadvertatur in legendo, uncis inclusit verba (ἐπεὶ περιδ. ἦεν) V. Viri Eruditissimi Praefat. in Iliad p. 16.

EXCURSUS V.

AD PAG. 113. OBS. 1.

Disputatur de Il. Σ. 489.

In nobili inprimis ſcuti Achillei deſcriptione Vulcanum inducit Poeta. *Il. Σ. vs.* 482, qui in eodem

> Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν·
> Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
> Ἠέλιον τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν·
> Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
> Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος,
> ἌΡΚΤΟΝΘ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
> Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
> ΟἼΗ Δ' ἊΜΜΟΡΌΣ ἘΣΤῚ ΛΟΕΤΡΩ͂Ν ὨΚΕΑΝΟΙ͂Ο.

Urſam dicit Homerus *ſolam expertem eſſe lavacrorum Oceani*, ſolam Oceano non tingui, infra Ὁρίζοντα ſive *finitorem* non occidere. Atqui non proprium hoc urſa, ſed commune habent univerſa circuli arctici ſidera. Difficilem nodum multis modis veteres ſolvere conati ſunt, & *Ariſtotelis* quidem atque *Heracliti*, a Strabone laudati, ipſiusque adeo *Strabonis* ſolutiones memorarunt ad hunc l. interpretes. Sed ita tamen de hoc loco diſputat *Apollonius* V. Ἄμμορος, ut & *Heliodori* ſententiam recenſeat nec dum a Commentatoribus, quantum novimus, nominatim memoratam, & aliam Crateti emendationem tribuiſſe videatur, quam quae ex *Strabone* laudata eſt a Viris Doctis. (ἈΜΜΟΡΟΣ) ποτὲ . . (ita *Apollonius*) ἄμοιρος, ἀμέτοχος.

> Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Λέγεται δὲ καὶ [Lege μὴ] ἐπὶ τῆς Ἄρκτου· τοῦτο δὲ εἴρηκεν μὴ γινώσκων, ὅτι καὶ ἄλλα οὐ δύνει· ἢ πρὸς τὰ πεφημισμένα τὴν σύγκρισιν ποιεῖται· ὁ δὲ Ἡλιόδωρός φησὶ βέλτιον λέγειν ὅτι ἠγνόει. Ὁ δὲ ΚΡΆτης οὕτως ἀναγινώσκει·

> Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,

μέχρι τούτου καταλήγων.

Ἡ δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
Ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἄστρων ἀποδῶ.

Itaque solutiones proponuntur tres; vel ignoraſſe revera *Homerum* alia quoque ſidera ἄμμορα εἶναι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, vel ſolam urſam iis tantum oppoſuiſſe, quae ipſe memoraverat, vel denique *Cratetis* probandam eſſe emendationem.

Sed primam iſtam rationem ſequendo cum *Heliodorus* ignorantiam *Homero* tribuendam cenſuit, non eam certe voluit, quae culpam habeat imperitiae, ſed quae aetati ipſius ac temporibus propria, nullam incurrere poſſit reprehenſionem: Optime huc convenit *Strabonis* obſervatio L. I. p. 3. (6) ὡς οὐκ εὖ (ita *Caſaub.*) ἀγνοίαν αὐτοῦ καταγινώσκουσιν, ὡς μίαν ἄρκτον ἀντὶ δυοῖν εἰδότος· οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἦν πω, τὴν ἑτέραν ἠστροθετῆσθαι· ἀλλ' ἀφ' οὗ οἱ Φοίνικες ἐσημειώσαντο, καὶ ἐχρῶντο πρὸς τὸν πλοῦν, παρελθεῖν καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν διάταξιν ταύτην. quae disputatio eo majorem vim habere debet, quod revera minorem *Urſam*, ſive *Cynoſuram*, a *Thalete* demum *Mileſio* inventam eſſe conſtet (Vid. *Schol. ad vs.* 487. *Euſtath. p.* 1155. *v.* 29 *ſeq.*) & quod ſua adhuc aetate de hoc ipſo Circulo teſtatus ſit *Aratus*, *Phaenom. vs.* 145.

——— ——— —— ἀλλ' ἄρα τάγε
Ἄπλεοι, ἄλλοθεν ἄλλος ἀνωνυμίῃ φορέονται.

Altera ſententia, quae ἄρκτον ſive ἅμαξαν iis tantum aſtris opponit, quae *Homero* memorantur, ut *ſola de iſto numero* nunquam occidere dicatur; haec igitur ſententia neſcio equidem quem habeat auctorem, ſed multis poſt *Apollonium* ſaeculis eandem propoſuit etiam praeſtantiſſimus *Homeri* Interpres, SAM. CLARKE; „ Fortaſſe per οἴη δ' ἄμμορός ἐστι „ &c. intelligendum eſt: non *ſolam* eſſe Arcton *ex omnibus* „ conſtellationibus quae nunquam occidat, ſed *ſolam ex con-* „ *ſtellationibus hic enumeratis.*" Differt certe haec ratio, cum ab *Ariſtotelis* illa *Poët.* c. 25. *Homerum ſolam* urſam dixiſſe, κατὰ μεταφορὰν, (qua μόνον poſuerit pro *maxime ſpectabili*) τὸ γὰρ γνωριμώτατον μόνον: tum ab *Heracliti* ſententia, *Straboni* probata: *Urſae* nomine omnem indicari *circulum arcticum*: διὰ μὲν τῆς ἄρκτου . . . . τὸν ἀρκτικὸν δηλοῖ, διὰ δὲ τοῦ Ὠκεανοῦ τὸν ὁρίζοντα. V. *Strabo. L.* 1. *p.* 4. (vel 8.) —

Reſtat ut tertio loco, *Cratetis Malleotae* emendationem recenſeamus, de qua haud ſcio an utriusque & *Apollonii* & *Strabonis* locus corruptior ſit, quam ut vere adhuc recteque de ea potuerit judicari. *Apollonio* quidem legiſſe dicitur Crates

Ἡ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει.
μόχει τούτου καταλέγων. . . .

Ἡ

'Η δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν 'Ωκεανοῖο.

ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἄστρων ἀκύνητον *scil.*, συμβεβηκέναι: sed ista lectio aperte peccat in legem metricam. Videamus igitur utrum verius aliquod de *Cratete* adferat *Strabo*. Postquam scilicet *minoris ursae*, uti aliorum multorum siderum appellationem *Homero* recentiorem esse disputavit, mox subjicit, οὐδὲ Κράτης οὖν ὀρθῶς γράφει·

'Ιος δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν 'Ωκεανοῖο,

φεύγων τὰ μὴ φευκτά. — In quo videndum quorsum ex *Cratetis* sententia referri possit illud οἶος: durius enim neque praecedenti orationi aptum est, quod supplere jubet *Casaub.*, κύκλος ἀρκτικός. Sed in praecisa *Strabonis* brevitate nullam habemus veri inveniendi ansam, quam praebere tamen videntur Apollonii illa, μέχρι τούτου καταλέγων, & deinde, ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἄστρων ἀκύνητον. Sunt haec certe, quamvis impedita, tamen hujusmodi, ut quae aliquot versibus memorantur coeli sidera, inde a sole *vs.* 484. usque ad Orionem *vs.* 488., primum tanquam ordine & in catalogo quasi recensita, accepisse videatur *Crates*, & deinde eam versu 489. lectionem subjecisse, unde intelligeretur, non soli ursae, sed aliis etiam sideribus accidere, ut Oceano nunquam tinguantur. Fuit igitur cum *Cratetem* putarem revera correxisse, quod in *Strabone* editur ΟΙ'ΟΣ, & retulisse, ad ΟΥ'ΡΑΝΟ'Ν vs. 485, ut, solus in medio scuto οὐρανὸς immunis fuisse intelligeretur ab Oceano, qui in ora extrema reliquas omnes ambiret & allueret quasi expressarum rerum imagines. conf. vs. 606. sed quamvis haec ratio alteri, quod habet *Apollonius*, indicio congrueret: μέχρι τούτου καταλέγων; non videbam tamen quomodo concilari posset cum altero: ἵνα τὸ συμβεβηκὸς ΑΥ'ΤΗ͂Ι καὶ 'ΕΤΕ'ΡΟΙΣ ΤΩ͂Ν 'ΑΣΤΡΩ͂Ν ἀκύνητον: — Hinc propius ad emendatricem *Cratetis* manum accedere crediderim corruptum quoque *Apollonium*, qui eum legisse scribit,

'Ηι δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν 'Ωκεανοῖο.

Quod si enim, mutata copula, unam quoque inserueris particulam κεν: 'Ηι τέ κεν ἄμμορος &c. *ubi quidem &c.*; eam habebis lectionem quae, post plura coeli sidera usque ad vs. 488, in catalogo quasi recensita, denique vs. 489. ipsum locum designet, supra quem *Homero* Graecisque nulla amplius occiderint, ubi caetera omnia haud secus supra finitorem perpetuo manserint, atque *ursa major*. Ut adeo in eam fere sententiam *Crates* verba emendaverit, in quam corrupta accipienda esse censebat *Heraclitus*.

Ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
Ἥκιστ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Atque haec quidem de celebri *Cratetis* emendatione per conjecturam disputasse suffecerit. — *Homerum*, praeter alios, proxime imitatus est Ovid. *Fast.* II. 191.

Saevit adhuc canamque adit Saturnia Tethyn,
Maenaliam tactis ne lavet Arcton aquis.

Alia imagine usus est *Aratus Phaen.* v. 47 *seq.*

— — Αἱ δ' ἄρα οἱ στείρης ἑκάτερθε φύονται
Ἄρκτοι, κυανέου ΠΕΦΥΛΑΓΜΕΝΑΙ ὠκεανοῖο.

Hunc expressit *Virgil* Georg. I. 246.

Arctos Oceani metuentes aequore tingui.

Quod diligentiam non effugit *Heynii*, Viri *Cl. ad l. l.* Rem omnem *Manil.* L. I., postquam explicuit vs. 284, uno verbo absolvit vs. 608.

Alter ab excelso decurrens limes Olympo
Serpentis caudam, & SICCAS dividit arctos.

Hyginus porro, L. III. c. I. de *URSA MINORE*, *in prioribus*, ait, *caudae stellis una est infima. quae POLUS appellatur, ut Eratosthenes dicit, per quem locum ipse mundus existimatur versari.* In quo Latine tantum vertit ducem suum *Eratosthenem* c. II. ὑπὸ δὲ τὸν ἔτερον τῶν ἡγουμένων (τῆς Ἄρκτου ἀστέρων) κατώτερός ἐστιν ἄλλος ἀστήρ, ὃς καλεῖται ΠΟΛΟΣ περὶ ὃν δοκεῖ ὁ ΠΟΛΟΣ στρέφεσθαι. Ubi, quamquam πόλος saepe apud Veteres pro *coelo* accipiatur, haud scio tamen an hic loci posterius illud πόλος corrigere, eique, *Hesychii* praesertim indicio, substituere liceat κόσμος. Conf. *Schol. ad German. Arat.* vs. 22. Verum idem *Hygin.* L. IV. c. 8. „*Illud etiam videmus*, inquit, *in extrema cauda DRACONIS stellam esse, QUAE IN SE VERTATUR & EODEM LOCO CONSTET*; in quo sive ipsius *Hygini* sive librarii error esse videtur, qui *Draconem* in locum *Cynosurae* sive *Ursae minoris* subjecerit. Scio equidem, hoc ipso loco usum esse *Freretum*, ut, quod observando ratiocinandoque efficiunt Astronomi, auctoritate etiam scriptoris antiqui confirmaret, stellam scilicet polarem, Chironis aetate eam fuisse, quae nunc in *Dracone* notari solet litera κ. — Classicum locum frustra sibi quaesitum esse dolet Cl. *Bailly*, *Histor. de l'Astron. Ancien. Eclairciss.* L. VI. §. 10. p. 426. Sed praeterquam, quod κ *in cauda* quidem, non vero in extrema cauda *Draconis* est, veterum etiam libros ex ipsis Veterum placitis, quam ex sub-

subtiliore Recentiorum doctrina, & emendare & explicare malim — Unde, quaeso, ista *Hygino* subtilitas? Unde illam hausit doctrinam, quam Veterum, quantum novimus, nemo memoravit, & cujus vel suspicionem refellere fere debuit constans apud nautas & Cynosurae & Helices observatio, tanquam siderum polo proximorum.

In *Cynosura* certe, vel *Cynosyrae* proximum polum statuisse censeas *Aratum Phaenom.* vs. 42.

—— Τὴν μὲν Κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Τὴν δ' ἑτέρην, Ἑλίκην. Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν.
Τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι, περόωσι θάλασσαν.
Ἀλλ' ἡ μὲν καθαρὴ, καὶ ἐπιφράσσασθαι ἑτοίμη,
Πολλὴ φαινομένη Ἑλίκη πρώτης ἀπὸ νυκτός
Ἡ δ' ἑτέρη, ὀλίγη μὲν ἀτὰρ ναύτῃσιν ἀρείων·
ΜΕΙΟΤΕΡΗι ΓΑΡ ΠΑΣΑ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΣΤΡΟΦΑΛΙΓΓΙ·
Τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται.

Quem penultimum versum minus vere a *Cicerone* & lectum & redditum esse censuerim, (*de Nat. Deor.* II. 41.)

Nam cursu interiori BREVI convertitur orbe.

quam a *Germanico*, qui, caetera accuratius exprimens, nomen quoque μειοτέρη, non tertio, sed primo casu accepisse videtur:

Quippe BREVIS TOTUM fido SE cardine vertit.

Eundem deinde Ursis in coelo locum, eundem apud nautas usum uno suffragio tribuerunt, qui eam rem, vel data opera tractarunt, vel casu quasi attigerunt, scriptores ante istum *Tabularum* & *Astronomici Poëtici* compilatorem universi, *Aratus* & *Eratosthen.* ll. ll. *Cicero de Nat. D. II.* 41. *Virgil. Georg. I. l. Ovid. Fast. III.* 107. *Manil. I.* 282—310. —— Hos igitur cum duces habuit & in caeteris fere omnibus compilavit, quisquis ille fuerit *Hyginus*; efficitur inde, novam istam, quam supra dixi, recentiorum subtilitatem, a tali certe ingenio istis temporibus occupari omnino non potuisse. Quamquam haec ipsa Astronomorum nostrorum subtilitas, ut dicam, quod sentio, non perspicio quomodo cum Historicis rationibus, cum testimoniis scriptorum veterum, possit conciliari; quae enim *Eratostheni*, l. l. in cauda Cynosurae stella dicitur polaris, eadem & nostra aetate, viginti & quod excurrit post seculis, eundem tenet locum: &, ne forte *Eratosthenis* ille locus in corruptelae suspicionem adducatur, reliquis fere circuli Arctici sideribus

eun-

eundem fere in coelo situm locumque adsignant *Veteres*, quo etiamnum ab ipsis Astronomis & observari & in tabulis sphaerisque exhiberi solent. —

Sed haec quidem subtiliora & ab hoc loco fere sunt aliena.

EXCURSUS VI.

AD PAG. 148. OBS. 2.

Disputatur de Il. N. 745.

Brevis hic, sed haud contemnendi momenti tractanda est Glossa *Apollonii* : ἈΠΟΣΤΗΣΩΝΤΑΙ· ἀποσγμίσονται, ἀμείψουσι.

> Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
> Χρεῖος. —

Spectat observatio *Il. N.* 745. ubi Polydamas, cum victores Trojanos, divisos dispersosque, in maximo cladis periculo pugnare videt, Hectorem ita hortatur:

> Ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους.
> Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν.
> —— —— —— —— —— ——
> —— —— —— —— —— ——
> —— —— —— ἦ γὰρ ἔγωγε
> Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἈΠΟΣΤΗΣΩΝΤΑΙ Ἀχαιοὶ
> Χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἆτος πολέμοιο
> Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.

In vulgatis olim *Homeri* editionibus legi solebat ἈΠΟΤΙΣΩΝΤΑΙ, donec *Romanae Editionis*, *Eustathii*, & *Grammaticorum Veterum* auctoritate veram lectionem, ἈΠΟΣΤΗΣΩΝΤΑΙ, Poëtae redderet *Barnes*. Eandem unice probarunt *Clarke* &

p. 239.

Bergler. ad l. l., *Valcken. Animadv. in Ammon. L. III. c.* 20. *p.* 239, & *Alb. ad Hesych. h. v.* & *Valckenarius* quidem ita eam vulgatae praetulit, ut hoc ipso argumento, quod jam in *Apollonium* quoque convenit, *Codicis Leidensis* bonitatem aestimandam censuerit, quod in hoc versu etiam habeat ἀποτίσωνται. — Unus tamen *Ernesto*, viro Clar., restabat scrupulus, „ quod ex Analogia Graecae linguae, quam tam diligenter „ sequitur *Homerus*, dicendum erat ἀποτίσωνται, cum ἀποτί-„ σασθαι sit *recipere debitum*, non *rependere*." — Verum enimvero nulla hic opus est *rependendi* notione, quae in versionem Latinam venit ex lectione *Stephani*, ἀποτίσωνται. Contra ἀποτίσασθαι accipi omnino ita potest, uti jubet analogia, ut significet *sibi aliquid appendendum curare*, aut *appensum accipere* (V. Cl. *Kuster de Verb. Med. p. m.* 143. *seq.*). Cum enim Trojanis Achivi victoriam modo tribuerant & quasi appenderant, veretur Polydamas, ne eandem repetitum eant, sibique reddi atque *rependi curent*, i. e. ἀποτήσωνται. — Vere & accurate reddit *Apollon.* ἀποκομίσωνται σταθμῷ. *ad lancem quasi & stateram reportent*, i. e. *sibi reddi curent*. In eandem sententiam accepit auctor Glossae apud *Etymol.* V. Στατήρ: addens etiam in extrema observatione, τὸ γὰρ ἀποτίσωνται, ἀντὶ τοῦ ἀπολάβωσιν. — Mutui certe quasi repetitionem spectasse Poëtam censuit quoque *Ammon. p.* 94., quando reddit: ἀντιστήσωνται ὡς περὶ ὀφειλόμενον δάνος. itemque ipse *Schol.* ad *Hom. l. l.* Μὴ πῶς τὴν χθεσινὴν ἧτταν ἀποδώσωσιν ἡμῖν οἱ Ἕλληνες, ὩΣΠΕΡ ΣΤΑΘΜΩ͂Ι ΔΕΔΑΝΕΙΚΌΤΕΣ. *Ne forte hesternam cladem reddant nobis Graeci, UT QUI, AD PONDUS ET LIBRAM, MUTUAM DEDERINT VICTORIAM.* Cujus interpretationis pars prior, utcunque verborum sensum, altera ipsam vim & fontem aperit. Utrumque explicationis genus conjungit etiam *Eustath. p.* 958. *v.* 20. Ἀποστήσωνται, ἀντὶ τοῦ ἀποσταθμήσωσιν, ἤγουν σταθμῷ ἀποδώσωσιν, ἢ λήψονται, καὶ ὍΠΕΡ ἩΜΕΙ͂Σ ΧΘΕ͂Σ ΝΙΚΩ͂ΝΤΕΣ ἘΛΆΒΟΜΕΝ, ΑΥ̓ΤΟἸ ΣΉΜΕΡΟΝ ΕἸΣΠΡΆΞΟΝΤΑΙ. quae postrema apertissime opinionem nostram confirmant. — *Hesych.* V. Ἀποστήσωνται. ἀπαγκομίσωνται. σταθμῷ γὰρ ἀποδίδοσαι. ex quo tantum abest ut *Apollonium* supplendum esse censeam, ut contra lucem potius ex *Schol.* ipsi affuderim *Hesychio*. Hujus enim, σταθμῷ τῷ ἀποδίδοσαι, idem valet, quod *Scholiastae*, ὥσπερ σταθμῷ δεδανεικότες. — Brevis, sed percommoda *Suidae* glossa diligentiam fugisse vi-

videtur interpretum. ἀποστίζονται. ΟΙ ΔΗ ΣΤΑΘΜΟΙ [illegible] ΔΩΣΙΝ ἼΣΟΝ.

EXCURSUS VII.

AD PAG. 259. OBS. 6. ET PAG. 673. OBS. 8.

Disputatur de Il. X. 491.

In luctuoso Hectoris fato, futuras orbi Astyanactis injurias; praesagiente animo, ita deplorat Andromache, Il. x. 490. —

Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι.
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
&c. &c.

Singularem verbi formam ὑπεμνήμυκε duobus locis tractavit *Apollon. p.* 259.

ἘΜΝΗΜΥΚΕ. συνθέτως λέγεται μετὰ τῆς ὑπὸ,
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν.
μεταφράζεται δὲ εἰς τὸ κατανένευκεν.

& *p.* 673.

ὙΠΕΜΝΗΜΥΚΕΝ ἐν τῇ Χ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος ἐν ἀθετουμένοις στίχοις. πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν. ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσιν, ὑποκατανένευκται, ὅθεν Ἀπίων φησὶν, ὑπομέμυκε καὶ κλαίει. ἐπιφέρει γάρ·

—— Δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

ἐν δευτέρῳ δὲ ἀποδίδως, ἵνα ᾖ, ἀνάμνησιν ἔλαβεν. βέλτιον δὲ τὸ Α.

In eadem forma haeserunt etiam Interpretes recentiores, in quibus parum probabili conjectura locum tentandum censuerunt *Barnes.* ad l. l. & *Lennep.* ad *Coluth. p.* 148. ; ille quidem edendo ὑπεμνήμυκε: hic autem substituendo, ἐπ' ἤμμ' ἤμυκε. Sed; in maximo praesertim & codicum MStorum & Interpretum antiquorum

rum consensu; nihil innovare quam ita corrigere praestiterit. Videndum potius in quam sententiam antiqua lectio optime accipiatur. Varias interpretandi vias Veteres tentarunt Grammatici. Una de istis tuto praetermittetur: εἰς ἀνάμνησιν ἦνίξεν: tam parum enim apparet, quo modo ex hac forma exsculpi potuerit, ut *Barnesium* induxerit ad emendandum ὑπεμνήμυκεν. — Huic reliquas ita praemisit *Schol.* ad l. l. Ὑπεμνήμυκε. κατημέμυκε, κατεστύγνακε. κάτω βλέπει. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τοῦ ΚΑΤΑΝΕΝΕΥΚΕ ἐκδέχεται. Ubi *Apollonii* auctoritate restituendum videtur ΚΑΤΑΝΕΝΥΚΤΑΙ. — Verum de his universis prima quidem interpretatio, κατημέμυκε, sive, quod *Aploni* tribuit *Apollon.*, ἐπιμέμυκε, ideo parum commoda censenda est, quod ducatur a verbo μύειν, unde non video quomodo formari potuerit ὑπεμνήμυκε. In caeteris autem omnibus Grammatici duas praesertim notiones secuti esse videntur verbi Ἠμύειν, ὑπημύειν, unde per *diplasiasmum* & *pleonasmum*, pro ὑπήμυκε, formatum fuerit ὑπεμήμυκε, ὑπεμνήμυκε. (V. *Etymol.* p. 777. v. 46. *Eustath.* p. 1282. v. 24. *Valck. Var. Lect. Schol. Mst. ad Il.* X. p. 74b.) — Simplex scilicet verbum Ἠμύειν, usu *Homerico* significat *inclinando ruere*, v. *Apollon.* v. Ἠμύειν. Hinc primo ἠμύει κάρη, ἠμύειν κάρηατι dixit Poëta pro *inclinare caput*, Il. Θ. 308. Τ. 405. idque ipsum posterior locus satis probat quam proprium sit lugentibus. Cum enim equis suis Achilles amissi in pugna Patrocli memoriam renovasset, de equis unus, Xanthus, prae dolore

> —— ἤμυσε κάρηατι, πᾶσα δὲ χαίτη,
> Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν.

ex quo intelligitur, unde prior illa fluxerit interpretatio, κάτω βλέπει. Verum ex *inclinandi* hac & *ruendi* notione altera deinde in eodem verbo nata est, *concidendi* & *flaccescendi*, modo ad *corpus*, modo ad *animum* relata, unde ipsam nostram formam ὑπημύειν genis tribuit, quae *concidant* prae dolore & *marcescant*, *Coluth.* v. 332.

> Οὐχ' ὁρόας; γοεροὶ μὲν ὑπημύουσι παρειαί.

Atque hujusmodi praesertim notionem spectasse videntur, qui cum *Aristarcho* reddiderunt κατανένυκται, κατεστύγνακε. Πάντα κατήμυκε, *omnino concidit animo. compunctus est.* Quemadmodum Heroës apud *Apollon. Rhod.* II. 864.

> —— ΚΑΤΗΜΥΣΑΝ Δ' ΑΧΕΕΣΣΙ
> Θυμὸν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλετο νόστος.

ubi vere & commode *Schol.* κατήμυσαν· ἐστύγνασαν τοῖς λύπαις, ὅτι ἀπηλπίκασι τὴν σωτηρίαν παντάπασι. — Atque haec eadem in-

interpretandi ratio valere poterit, etiamsi facillimam *Toupii* Viri cl., & modestissimam criticam admittas, *Epist. ad Celeb. Glocestr. Episcop. p.* 72. *sq.*

ἌΝΤΑ Δ' ὙΠΕΜΜΗ'ΜΥΚΕ &c.

vel, quod in contextum recepit Cl. *Wolf.*

ΠΆΝΤΑ Δ' ὙΠΕΜΜΗ'ΜΥΚΕ &c.

EXCURSUS VIII.

AD PAG. 288. OBS. 1.

De vi verbi ἀΐειν ad Od. Σ. v. 11

Od. Σ vs. 10. Ulyssem ita objurgat Irus:

Εἶκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ.
Οὐκ ἈΙ'ΕΙΣ, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
Ἑλκέμεναί δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.

Pro ἈΙ'ΕΙΣ, quod textus & Commentarii Homerici, itemque *Porphyr. Q. H. c.* 11. *extr.* & *Etymol. p.* 361. *v.* 42. exhibent, *Apollon. p.* 288. legit ὁρᾷς. Quod ne quis forte praeferendum esse censeat, animadvertenda hic loci est amplior multo notio verbi ἀΐειν, quam quae sola *audiendi* facultate contineatur, utpote quod communi sentiendi significatione ab ipso Poëta ponitur. *Il.* Λ 532.

—— Ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ, ΠΛΗΓΗ'Σ ἈΙ'ΟΝΤΕΣ,
Ῥίμφ' ἔφερον.

Ubi *Schol.* Ἀΐοντες, primum interpretatur αἰσθόμενοι, quod *Hesych.* secutus est & noster v. κλύοντες; deinde vero haud paullo deterius ἀκούσαντες.

Il. Κ. 159.

Ἔγρεο, Τυδέος υἱὲ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς;
Οὐκ ἈΐΕΙΣ, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο
ἙΙ'ΑΤΑΙ ἄγχι νεῶν

Schol. iterum οὐκ αἰσθάνῃ; οὐκ ἀκούεις. Ex eodem fonte explices oportet, *Od.* Α. 298. *Il.* Ο. 248. & maxime 252.

καὶ

> Καὶ δὴ ἔγωγε ἐφάμην νίκας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο,
> Ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἌΙΟΝ ἦτορ.

Ubi, quod posteriori loco habet *Schol.*, ἐπεὶ ᾔσθόμην, ἀλγήσας τῆς ψυχῆς. Ἄΐον γὰρ νῦν τὸ ᾔσθόμην. *Apollon.* v. Ἄΐον, merito praetulit alteri, quam priori loco *Schol.* posuit, interpretationi: Ἀπέπνευσα τὴν ψυχήν. — Quin ipse *Eustath.*, quamvis p. 1831. v. 47., *Barnesio* ad subtiliorem explicationem praeivisse videatur, tamen meliora docet ad *Il.* κ. 159. *p.* 796. *v.* 34. ἐν τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ κεῖται καὶ ἀΐειν, τὸ εἰδέναι, ἢ γενικῶς αἰσθάνεσθαι: —— Caetera etiam hujusmodi verba, norunt Eruditi, quam frequenter a Graecis Latinisque a corporis sensibus ad mentis intelligentiam transferantur.

EXCURSUS IX.

AD PAG. 295. OBS. 7.

De forma difficiliori ἐπώχατο *& de lectionis varietate* Il. M. 340.

Menestheus a Lyciis in turri sua oppugnatus, *Il.* M. 340, eo graviore versatur in periculo, quod clamantis ad socios, & auxilium implorantis vocem nemo potest audire;

> Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκε
> Βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν,
> Καὶ πυλέων. ΠΑΣΑΣ γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
> Ἱστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.

Tractat hunc l. *Apollon. p.* 295. v. ἐπώχατο, atque ita interpretatur: ἐπώχατο· ταῖς ὀχεῦσι λεγομέναις. ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπεὶ ΚΕΚΛΙΜΕΝΟΙ ἦσαν ἐπωχλισμέναι, ὅ ἐστι ἐσφαλισμέναι ΠΑΣΑΙ, τὸ γὰρ ΠΑΣΑΙ ἀντὶ τοῦ ὅλαι:

> —— —— ΠΑΣΑΙ γὰρ ἐπώχατο.

Eandem lectionis varietatem servavit etiam *Eustath. p.* 909.

 v. 13.

v. 13. *seqq.* ἐπῴχατο, ὅ ἐστι δὲ ὀχέων ἤτοι μοχλῶν ἠσφαλίσαντο κλείσαντες οἱ Ἀχαιοί. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπῴχατο σημαίνει τοὶ . . . Καὶ τὸ ἀνεῳγμέναι [forte ἐπιεῳγμέναι] ἦσαν. *Etymol.* p. 368. v. 36. Ἐπῴχατο . . . ἀπὸ τοῦ οἴγω, ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι (L. κεκλεισμέναι) ἦσαν. *Id.* 657. v. 24. ΠΑΣΑΙ γὰρ ἐπῴχατο. ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν. *Hesych.* denique Ἐπῴχατο. ἐπικεκλεισμέναι ἦσαν. — In multis scilicet difficilioris formae interpretationibus nonnulli ἐπῴχατο per syncopen dictum esse censebant, pro ἐπωχέατο, quod Ionice valere putabant ἐπώχηντο, tertiam pluralem praeteriti plus quam perfecti verbi ἐποχέω, *repagulis occludo.* Corrupto igitur *Apollonio* pro ἀντὶ κεκλεισμέναι, veram interpretationem reddere licet ex *Hesych. l. l.* ἐπικεκλεισμέναι. — Quod autem postea addit: τὸ γὰρ πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι: mutuatus esse videtur ab *Aristarcho*, quem hujus sententiae auctorem laudat, citatus a *Villois.* ad *Apollon.* v. πᾶσαι, *Etymol.* p. 657 Πᾶσαι . . . ἐπὶ τοῦ ὅλαι — πᾶσαι ὤιγνυντο πύλαι. (*Il.* B. 809.) Οὐ γὰρ πολλαὶ ὑπῆρχον πύλαι, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, καὶ . . . πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο — ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν. Diutius in his morati sumus quod & simplicissima videtur, & propterea unice praeferenda haec ipsa, quam explicuimus, loci *Homerici* interpretatio. „ Summus „ erat & scutorum & galearum & ipsarum denique portarum „ strepitus ac fragor: OCCLUSAE enim PORTAE erant, „ & VI PERRUMPERE nitebantur Lycii." —

EXCURSUS X.

AD PAG. 303. OBS. 6.

Tentatur PLATO *Phaedon.* p. 400. C. (*Ed. Ficin.*)

A*pollon.* p 305. Ἐρυμνὸν, ὑψηλόν. Τὰ ἐρυμνὰ passim opponuntur τοῖς πεδινοῖς. Vid. *Ruhnken.* Vir Cl. ad *Tim. Lexic. Platon.* p. 88. Coll. *Apoll. Rhod. II.* 165. *Etymol.* v. Ἐρυμνά. Ἰσχυρά, ὑψηλά. — Usum adjectivi Homericum solus notavit *Apollon.* — ipse autem Poëta, ut nunc quidem editur, nullum habet locum, ubi vel invenias certe hanc formam vel com-

commode restituas. — Quam certe *Il.* Δ. 167. Jovi tribui Ἐρεμνὴν αἰγίδα, vix appellare potuit ἐρυμνήν? Cum vero *Od.* Ω. 106. Amphimedonta descendentem ad inferos,

— προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρείδαο,
Ἀμφίμεδον, τί παθόντες ἘΡΕΜΝῊΝ γαῖαν ἔδυτε;

An Acherusiae paludis situm cogitare & scribere potuit, ἐρυμνὴν γαῖαν? *Apoll. Rhod. II.* 731.

Ἠῶθεν δ' ἀνέμοιο διὰ κνέφας εὐνηθέντος,
Ἀσπασίως ἄκρης Ἀχερουσίδος ὅρμον ἵκοντο.
Ἡ μέντε κρημνοῖσιν ἀνίσχεται ἠλιβάτοισιν,
Εἰς ἅλα δερκομένη Βιθυνίδα·

Ubi *Schol.* Ἡ περὶ Ἡράκλειαν Ἀχερουσιὰς καλουμένη (forte addendum λιμνὴ) πανταχόθεν ἐκ θαλάσσης ἐστὶν ὑψηλή τε καὶ ἀπόκρημνος καὶ ἀπονένευκεν εἰς δυσμάς, εἰς τὸ περὶ τῆς Βιθυνίας πέλαγος· καὶ ὅτι προσπίπτον αὐτῇ τὸ κῦμα σφοδρῶς ἀποτελεῖ ἤχους. . . . καὶ ὅτι δοκεῖ αὐτόθι κατάβασις εἰς ἅδου ὑπάρχειν. & paulo post ad *vs.* 736. κατὰ τὸ πρὸς Ἤπειρον δὲ καὶ μεσημβρίαν μέρος τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας, τὸ Ἀχερόντειον σπήλαιόν ἐστι καὶ τὸ χάσμα τὸ κατὰ γῆς Haec, quae maximam partem olim annotavit NYMPHIS *in libris de Heraclea*, si parum ad posteriorem *Homeri* locum constituendum pertinere videantur; fortasse tamen viam nobis aperient, qua apud *Platonem* sedem investigemus Glossae *Timaei* supra laudatae, in celebri de fluuiis inferorum loco, *Phaedon. p* 400. C. Τούτου δὲ (scil. Ὠκεανοῦ) κατ' ἀντικρὺ καὶ ἐναντίως ῥέων. Ἀχέρων; ὃς δι' ἘΡΉΜΩΝ τόπων ῥεῖ ἄλλων, καὶ δὴ ὑπὸ γῆν ῥέων, εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερουσιάδα. — Ad ipsam certe rei naturam & Acherusiae paludis altitudinem satis accommodate legere liceret, ὃς δι' ἘΡΥΜΝΩΝ τόπων ῥεῖ &c. — *Orpheus* editum quoque Acheronti & inferorum portis tribuit locum *Argon. vs.* 1126. *seqq.*

Ἵξομεν ἀγκῶνα στυφελὸν καὶ τηνεμὸν ἀκτὴν,
Ἔνθά περ ἀμβλύζων ποταμὸς δίνῃσι βαθείαις,
Θείῳ χρυσορόας Ἀχέρων κρυεροῦ διὰ χώρου,
Ἀ. γυροειδὲς ὕδωρ προρέων. λίμνη τε κελαινὴ
Ἀνδέχεται — — — —
— — — — —
— — — — —
Ἀμφὶ δὲ οἱ χθαμαλή τε καὶ εὔβοτος Ἑρμιονεὺς
Τείχεσιν ἠρήρεισαι ἐυκτιμέναις ἐπ' ἀγυιαῖς.
— — — — —
— — — — —
— — — — —

—— —— χιλίαι δ' οἱ εἰσι πόληες,
Ἄρρητοι τ' αἴδαο πύλαι, καὶ δῆμος ὀνείρων.

Quo & *Orphei* loco & *Scholiastae Apollonii Rhod.*, augeri potest pererudita *Heynii* Viri Cl. Disputatio ad *Virgil. AEn.* VI. *Excurs.* II. & IX. ——

EXCURSUS XI.

AD PAG. 675. OBS. 5.

De vi formae Ὑπερδέα ad *Il.* P. 330.

Periphantis sub persona Apollo AEneam l. l. ad pugnam cohortatur, his verbis:

> Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν ἐρύσαισθε
> Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
> Κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε,
> Πλήθεϊ τε σφετέρῳ, καὶ ΥΠΕΡΔΕΑ δῆμον ἔχοντας.
> Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
> Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε. ——

Referenda ad hunc locum est Glossa *Apollonii*, quam *p.* 674. *obs.* 5. ita constituendam esse censuimus, ut duplex indicaretur interpretatio adjectivi ὑπερδέα. —— Ὑπερδέα, ὑπὲρ δέος ὄντα· ἀδεῆ, οἷον, ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν. —— Priorem solam proposuit *Eustath.* ——: Posteriorem *plane abhorrere a mente Poëtae* contendit, rejecta etiam *Apollonii* auctoritate, *Alb.* Vir Cl. ad *Hesych. h. v.* Verum enim vero, uti alteram illam, ita & hanc potestatem formae isti tribuerunt & *Hesych.* & *Etymol. M.*, *Apollonii*, credo, vel aliorum interpretum Homericorum rationes secuti. *Scholiastes* quoque ad l. l. ὑπερδέα, interpretatus est ὑπερδέοντα; quod haud scio an temere ab Editoribus *Cantabrigiensibus p.* 769. tentatum, & a *Barnes.* in ipso textu mutatum sit in ὑπὲρ δέος ὄντα: Veterem certe lectionem tueri videntur, quae in iisdem *Scholiis* proxime praecedunt, τῷ πλήθει τοῦ λαοῦ καὶ περ

ἘΔΑΙ-

ἘΛΑΤΤΟΥΜΕ'ΝΟΥΣ, ἀλλὰ περιόντας τῶν πολεμίων διὰ τὴν ἀνδρείαν. Tantum denique abest, ut *plane* hoc *abhorrere a mente Poëtae* videatur, ut contra, quo saepius ac diligentius cogites, eo magis dubites utra interpretatio sit praeferenda. — „ Quomodo Vos ", ita AEneam hortatur *Apollo*, „ quomodo Vos, urbem etiam invito Deo servaretis, qui „ vel propitio Jove fugitis? Vidi ego olim viros, qui etiam „ adverso Numine urbem tuerentur, qui & fortitudine, & „ robore, & virtute, & denique multitudine sua niterentur „ ad victoriam, *etiamsi copiarum numero essent inferio-* „ *res.*" Haec, ut puto, commode dici potuerunt ad cohortandum Ducem Trojanorum, qui contra ea copiis abundabant, utpote quorum Socios & auxilia ita alloquitur Hector *vs* 220.

Κέκλυτε, ΜΥΡΙ'Α ΦΥ'ΛΑ περικτιόνων ἐπικούρων, &c.

EXCURSUS XII.

AD PAG. 685. OBS. 2.

Disputatur de Od. K. 124.

Apollon. v. Φέροντο, uti quidem vere correxit Cl. *Villoison.* — Φέροντο. ἐν τῇ Κ Ὀδυσσείας, ἀντὶ τοῦ περιεφέροντο.

Ἰχθῦς ἀσπαίροντας ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.

Saevi scilicet & immanes, l. Od. l., narrantur Laestrygones, qui in socios Ulyssis eorumque naves impetum faciebant;

Μύριοι, οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν,
Οἵ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδράχθεσι χερμαδίοισι
Βάλλον. ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει,
Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων·
Ἰχθῦς δ' ὣς, πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.

Maxima fuit Veterum Criticorum de constituendo & interpretando hoc loco dissensio: Primum enim quatuor diversae ferebantur lectiones; πείροντες, εἴροντες, σπαίροντες, ἀσπαίροντα.

Deinde vero, qui primam tuebantur lectionem, πείροντες, non eodem sensu accipiebant singuli: partim enim ἰχθῦς πείροντες, ut primi casus nomina, interpretabantur, νηχόμενοι καὶ ὥσπερ περῶντες τὸν λιμένα. „ Laestrygones, *tanquam pisces, por-* „ *tum nando trajicientes*, tristes epulas comedebant." partim ἰχθῦς quarti casus formam, participium autem πείροντες *transfigendi* notione positum esse contendebant, & reddebant adeo „ Laestrygones *Graecos tanquam pisces transfigentes*, „ tristes epulas &c." ——

Insignem hanc & lectionis & interpretationis varietatem servavit *Schol.* & hic quidem loci neglectus fere a recentioribus *Eustath. p.* 1651. *v.* 10 *seqq.* —— Nobis quidem prae caeteris placet, quod secutus est *Apollon.*, ἀσπαίροντας: Quod enim eodem redit, ὡς σπαίροντας, prae duriore sibilantium literarum concursu, a faciti Poëtae suavitate alienum videtur. —— Ejectos fractis navibus Graecos invadunt Laestrygones.

Ἰχθῦς δ' ἈΣΠΑΙΡΟΝΤΑΣ. ἀτερπέα δαῖτα φέροντο

i. e., interprete *Eustathio*, ὡς ἰχθῦς ἀσπαίροντας αὐτοὺς ἐδαίνυντο. Frequentissime apud Poëtam correpti ad necem, itidemque reluctantes, dicuntur ἀσπαίρειν Unum de multis sufficerit exemplum: Il. Μ. 203. correptum unguibus serpentem fert aquila

Ζωὸν, ἔτ' ἈΣΠΑΙΡΟΝΤΑ.

Vix ullus tamen in *Homero* locus, *Apollonii* hanc lectionem magis commendat, quam *Od.* Μ. 254. ubi, cum sex Ulyssis socios Scylla e navi sustulisset, mox elegans haec additur comparatio:

> Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ
> Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις, δόλον κατ' εἴδατα βάλλων,
> Εἰς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο.
> ἈΣΠΑΙΡΟΝΤΑ δ' ἔπειτα λαβὼν ἔῤῥιψε θύραζε
> Ὡς οἵγ' ἈΣΠΑΙΡΟΝΤΕΣ ἀείροντο προτὶ πέτρας.

Eundem usum observavit *Etymol. p.* 722. *v* 53 Ἤσπαιρεν, ὡς τὸ ὅτε τις βοῦς ἀσπαίρῃ. Καὶ ἀσπαίρειν καὶ σπαίρειν, ἄτακτόν τινα κίνησιν δηλοῖ, ὃ γίνεται ἐν ΙΧΘΥΣΙ, καὶ ἐν τῇ δεδεμένῃ κατὰ ποίμνην βοΐ. (*Homer. Il.* Ν. 571.)

> —— ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ
> ἩΣΠΑΙΡ', ὡς ὅτε βοῦς. τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
> Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν·

E X-

EXCURSUS XIII.

AD PAG. 727. OBS. 2.

De Il. N. 707.

Ambo Ajaces, proxime alter alteri, Trojanorum ordines disjicientes, illustrissima imagine, l. l., ita contendere dicuntur,

> —— Ὡς δ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον
> Ἶσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
> Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς,
> Τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει
> Ἱεμένω κατ' ὦλκα, ΤΕ΄ΜΝΕΙ δέ τε τέλσον ἀρούρης. ——

Quod in ultimo versu habent Editiones τέμνει, *Cod. Harlej.*, *Schol.* & *Eustath.* *p.* 955. *v.* 25. scribunt τεμεῖ. —— Discessit tamen ab utrisque *Barnes.*, & edidit τάμοι, quod quamvis rejecerit postea *Clarkius*, non tamen *de nihilo esse* censuit, *quod Barnesius Codices mendosos esse suspicetur*; *Ernestus* autem, inter *corrigenda & addenda in Var. Lect.* „ *Jortinus* (inquit) V. C. legi volebat ταμόν τε ζ. V. *Jour-* „ *nal Britann. T. V. p.* 439., quod non procul a *Barnesii* „ conjectura, nec deterius." —— Verum, quod primo statim loco offendebat *Barnesium*, ζυγὸν τέμνει τέλσον ἀρούρης, cum *Clarkius* merito tolerandum censuit, tum unus satis tuetur prosaïci & modesti inprimis scriptoris, *Varronis* locus, *R. R. I.* 29. 3. „ Qua *Aratrum* vomere *lacunam striam* „ *facit*, sulcus vocatur" quod *aratro* tribuit *Varro*, quidni *Jugo* tribuere potuit *Homerus*? —— Sed „ Vox τέμνει (ita „ urget *Clarke*) & quae ejusmodi sunt, in poëmate epico, „ ubi Oratio grandis & sublimis esse debet, . . . *rarissime* „ *corripiuntur.*" Corripiuntur igitur *interdum*, & quidni in summo omnium *Codicum* & *Grammaticorum* consensu, hic locus de rarissimis istis unus sit? —— Denique instat uterque, „ *Eustath. ad Il.* Θ. *v.* 87. Homerum tradit non „ τέμνει, sed *semper* scripsisse τάμνει, & hoc etiam loco, „ quamvis totam similitudinem minutatim expendat, ne γὰρ

„ quidem de hoc verbo monet" moniturus scilicet, si in suis exemplaribus legisset τίμνε: Sed vereor equidem ne parum diligens *Barnesii* festinatio ipsum hic *Clarkium* propulerit in errorem: Locus certe *Eustathii* a *Barnesio* indicatus, non potest eo valere, quo ab ipsis adhibetur. Ad verba scilicet Poëtae,

— Γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε.

hanc tantum observationem subjecit doctissimus interpres: τὸ δὲ ἈΠΈΤΑΜΝΕΝ ἀρχαίως εἴρηται &c. εἰ δὲ καὶ ἦν εἰπεῖν ἈΠΈΤΕΜΝΕ κοινότερον, ἀλλ' Ὅμηρος τὴν κατ' αὐτὸν Ἰάδα γλῶσσαν τιμᾷ, τὸ ΤΈΜΝΕΙΝ, ΤΆΜΝΕΙΝ λέγουσιν. Haec igitur an significant ΤΈΜΝΕΙΝ *nusquam apud Homerum exstare*, uti contendit *Barnes.*, an vero simpliciter *Homerum* docent isto, qui explicatur, loco dialecto uti voluisse Ionica? ignorare profecto *Eustath.* non potuit, communne illud τέμνειν a Poëta usurpatum esse *Od.* Γ. 17ς.

— Ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν ΤΈΜΝΕΙΝ.

Ubi nihil varietatis annotarunt interpretes, nihil ipse *Eustath.*, cujus praeterea de Dialecto Ionica observatio, in hoc, de quo disputamus, loco non audaciorem *Barnesii* criticam tueri, sed eam tantum vim habere posset, ut pro τέμνει legeretur τάμνει.

T A N T U M.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 3. Obſ. 4. Addas, „ Eodem loco utitur *Ammon. p.* 3. "

P. 6 Obſ. 4. Addas „ Ἄκτοι „ habet Cod. Mſt. Il ᴢ. „ 271. "

P. 11. Obſ. 3. Addas „ Conf. „ Valck. V. Cl. *Digreſſ.* „ *Theocrit. p.* 216.

P. 13. V. Ἀγαπήνορ@ Add. „ Eadem fere Gloſſa repetitur p. 30. V. Ἀγαπήνορα. "

ἀγαπανὶ@ l. ἀγαπᾶνὶ@

ἠιορίην l. ἠιορίην.

P. 15. Obſ. 3.

Il. Δ. 728. l. Il. Λ 728.

P. 21. Obſ. 1. Addas. „ Conf. *Schol. ad Od.* Ζ. 42.

P. 23. Obſ 10.

quo metro, l. *quod metro*

P. 26. Obſ. 7.

pro L. *nuncio* l. *pro nuncio*

P. 29. V. Ἀγίρωχοι

τὴν λέξιν ἐπὶ τῦ ψόγυ ταύτην τάσσί. emendandum videtur, τὴν λέξιν ταύτην ἐπὶ τ ψόγυ τάσσί.

P. 30. v. Ἀγαπήνορα. Add. „ Conf. ſupra v. Ἀγαπήνορ@, p. 13. —

P. 33. Obſ. l. 2. *feliſius* l. *felicius*

P. 34. Obſ. 4. „ *ſupra* No. „ 6. l. *pag. praeced. Obſ.* „ 8. "

P. 39 Obſ. 5. ἴᾶσαι, l. ἴᾶσαι. ἕ ι, ἴσαι l. ἕ ἴᾶσαι.

P. 42. Obſ. 3. „ No. 8. l. p. 38. Obſ. 5. "

P. 51. Obſ. 1. Addas. *Od. T.* 478.

P. 53. v. Αἴθων Addas „ Conf. „ infra ad v. Ἐπιſκυνίδιοσι. „ p. 277., ut intelligatur „ ſupplendum eſſe ὅταν λέ„ γῃ, ὅταν εἴπῃ. "

P. 54. ΑἹΜΟΝ. l. ΑἹΜΟΝΑ

P. 56. l. 62. ἐπεί@ τ ποιεῖν l. ἐπεσσί τε ποιεῖν

P. 60 ΑἸΟΛΛΗ'. l. ΑἸΟΛΛΗ'.

P. 62. Obſ. 2. Add. „ Conf. „ *Ern. ad l. l.* "

P. 64 Obſ. 2. Addas. „ Forſan tamen in accuſativo, „ τὸ, ſupplendum erit, „ ὅταν λέγῃ &c. Conf. quae „ dicta ſunt, ad v. Αἴθων. „ p 53. & ad v. Ἐπιſκυνίδιοσι p. 177.

P. 73. Obſ. 3. Addas, „ Conf. „ infra v. κῶτις. p. 406.

P. 77. Obſ. 5. Addas. „ & „ jure merito recepit in „ contextum Cl. Wolf.

P. 80. Obf. 2. poft verbum ἱπτερίμαι, addas „ vel ... „ ... (Conf. *Villoif.* ad v. Παλάς p. 526.)"

P. 87. Obf. 5. Addas. „ Nomen fcilicet ἰδῆτα ad „ ipfam Gloffae explicationem referendum eft, non „ vero ad verfum Homericum. "

P. 110. Obf. 2. Addas. „ Conf. *Il.* X. 28, 317. „ &c. "

P. 116. Obf. 3. Addas „ juvat conjecturam *Villoifoni*, Viri Cl., quod „ & praecedens & fequens „ Gloffae ad eandem pertineant Od. φ "

P. 124. Obf. 3. Od. B. 168. l. Od. B. 186.

P. 126. Obf. 2. Addas. „ Conf. „ *Alb. Vir* Cl. *ad Hefych.* „ & laudatis ab ipfo Eruditis adde *T. H. ad Lucian. T. I. p.* 108 "

P. 128. Obf. 3. Addas. „ Accufativum tamen ... „ ..., tueri forte poterunt, quae difputata funt „ ad v. Αἴθεφ p 64. &c. —

P. 129. V. ... — Addas; „ ..., an legendum ...? "

P. 141. Obf. 2., Il. Π. 856. l. Il. Π 857.

„ *V. Cl. Valcken.* " Addas. „ Conf. tamen *Cl.* „ *Schrad.* ad *Muf.* p. „ 106 & 307. „ *Il.* praeterea Ω. 6. ... tuentur, fed fimul reprobatos a nonnullis iftos verficulos fuiffe docent *Scholia Porphyrii* edita cum „ *Syntipae fabulis* a Cl. „ *Matth.* "

P. 142. Obf. 7. Il. A l. Π. A. Obf. 8. Od. k. Addas. v. 227. Obf. 9. 227. l. 228.

P. 150. Obf. 2. Addas „ & „ *Cl. Valcken. ad Theocr.* „ *Adoniaz. p.* 202. *fqq.* "

P. 157. v. Ἀγγέν... τῆς ταχίας Corrigendum videtur τῆ ταχίων. Vid. Cl. *Waffenb. ad Paraphr. Il. Δ.* 50.

P. 160. Obf. 9. Addas „ Conf. *Schol.* Cod. Hamb. „ *in Bibl. Phil & Crit.* „ VI. *Fafc.* 2."

P. 163. Obf. 6. Addas. „ Praetulit etiam *Valck. ad* „ *Ammon.* p. 126."

P. 164. Obf. 3. Addas. „ Τὴ „ ... „ ..., de meretricibus accipiendum videtur, quae „ formam vendant. V. „ *Ruhnk. ad Hefych. T. II.* „ *p.* 1594. Gloffae fedes „ eft, Il. Z. 446. &c. "

P. 165. v. 2. ὁ μὲν ... ... „ Conf. *Valck. de Schol.* „ *Leid. p.* 111."

P. 166. Obf 1. Addas. „ Confirmat *Apollonii* obfervatio emendationem *Schol.* „ ad Il. Ω 124, quam „ propofuit *Toup.* Vir Cl. „ *Epift. ad Warton. p.* „ 342. "

P. 178. Obf. 4. Il. χ. 826 l. Il. ψ. 826.

P. 179

P. 179. Obf. 2. „ εἰς ὁμιλίαν αὐδᾶς l εἰς ὁμιλίαν αὐδῆς.

P. 183. Obf. 1. Addas. „ Confutat *Villoifoni* conjectu„ ram *Schol.* ad Gloffae fe„ dem: Il. O. 717."

P. 188. Obf. 1. οἶον ἄνθὰ σεσεβάλη. Addas. „ Conf. infra V. „ οἷος αὐτῷ p. 492."

P. 188. Obf. 2. Addas. „ Conf. „ ipfe Apoll. v. ἀέτω p. „ 39."

P. 192. Obf. 2. „ Il. N. 397. l. Il N. vf. 393."

P. 192. Obf. 2 Addas. „ Conf. *Cl. Valck.* ad „ Ammon. p. 32 infra ἐβε„ βρύχει p. 237. ἀναβέβρυ„ χεν p. 125. *Pierfon.* ad „ Moer. p. 99 fq."

P. 196. Obf. 7. Addas. „ Conf. infra v. κέρ' ἀγλαέ. „ p. 394."

P. 197. Obf. 2. „ Idem quo„ que; l. Idem quoque

P. 202. v. 2. Γαυλοί. Addas. „ Conf. *Rubnk.* Vir. Cl. „ *in Auctar Emend ad* „ *Hefych. T. I. p* 804

P. 207. Obf. 4. Addas. „ Conf. „ *Cl. Rubnk. ad Tim p.* „ 120."

P. 209. v Γραπτῦς. Addas. „ Vid. Od. Ω. 228."

P. 215. v. Δαρδάπτουσι. Addas. „ Vid. Il. Λ. 479. „ &c."

— Obf. 3. Addas. „ *Apol-* „ *lonii* doctrinam nomina„ tim recenfet *Schol. Mft.* „ *ad. Il. K.* 408"

P. 216. Obf. 6. extr. „ po„ tulit l. protulit"

P. 218. v. ΔΕΙΚΝΑ'ΑΣΘΑΙ. ΔΙΚΑΝΑ'ΑΣΘΑΙ.

P. 224. Obf. 1. „ διδυμάοις l. „ διδυμάοις"

— — Addas. „ Obfer„ vationem noftram con„ firmat *Schol. Mft.* ad „ Il. E. 548."

P. 225. Obf. 10. Addas. „ Conf. *Cl. Valcken. ad* „ *Theocr. Adoniaz.* p. „ 376"

P. 227. Obf. 7. Addas. „ Conf. *T. H. ad Lu-* „ *cian.* T. 1. p 56."

P. 231. v. Δεικύα. Addas „ Vid. *Il.* Θ. 340."

P. 232. Obf. 5. „ διαμίσσεται. „ l διαπρίσσεται."

P. 233. v. Δύσπαρι. — „ κα„ κῶς παρωνομασμένη Le„ gendum omnino videtur, „ κακῶς Πάρις ὠνομασμένε. „ Eandem rationem fecu„ tus eft in *Scholiafte* ad „ l. l. emendando. *T. H.* „ *ad Lucian. T.* 1. *p* 411. „ *Conf. Etymol.* & maxi„ me *Hefych* v Δύσπαρις, „ itemque *Apollon.* fupra „ v. Ἄϊρος. p. 72."

P. 234. v. Δυστυχέος — θα„ νάτε. „ haud fcio an mi„ nus recte tentaverit Cl. „ *Waffenb. ad Paraphr.* „ *Il. B. v.* 684. *p.* 88."

P. 239. Obf. 9. Addas „ Conf. „ Cl *Valck. ad. Theocr.* „ *Adoniaz. p* 376.

P. 242. col. 2. poft verba *ad Hefych. b. v* Addas, „ quamquam & pro σῦ vel „ ἰδίῳ pofitum leni accen„ tu

„ tu notandum esse censent, Viri Cl. *Brunck. ad Apoll. R. I.* 225. & *Wolf. praef. ad Iliad. p.* 30., in quo tamen videndum erit, utrum ab eodem fonte, ἴῃς, utraque forma, an vero altera quidem hinc, altera autem aliunde repetenda sit. cognata scilicet notissimis illis ἄ, οἶ, ἰ.

P. 251. Obs. 3. Addas „ ἴκλι praebent *Scholia Porphyrii* edita a *Cl. Matth.*

P. 261. Obs. 3. Addas „ Conf. *Schol. Nicandri* Ed. Ald. p. 39.

P. 266. Obs. 2. „ ἐπὶ σκίμφθη: ἐπὶ σκίφθη l. ἐνισκίμφθη: ἐνισκίφθη

P. 278. Obs 3. — „ Od. k. „ p. 31. l. Od. k. 131.

P. 279. Obs. 7. „ Si & alteram copulam deleveris ἢ & ἐπητίες " l. „ Si deleveris primo, & alteram copulam ἢ, & "

P. 281. Obs. 4. Il. A 162. l. Il. A 162.

P. 286. Obs. 1. Add. „ Vid. WOLF. *Praefat. in Iliad.* p. 21. sq. "

P. 286. Obs. 2. Add. „ Vid. WOLF. *Praefat. in Iliad. p.* 22.

P. 291. Obs. a. „ ex Scholiaste patet observatione. " l. „ ex Scholiastae patet observatione. "

P. 292. Obs. 2. Il. A. 667. l. Il. A. 667.

P. 293. v. 'Επίπονος. Addas „ v. *Od. M.* 423. "

P. 294. Obs. 4. Addas. „ Conf. „ infra v. πλέωτονὶο p. „ 555. "

P. 317. Obs. 7. „ Conf. Cl. „ *Wolf. Praef. in Iliad.* „ p. 25. "

P. 321. v. Ζώστρα. „ Ζωόδωρος. „ Recte Cl. *Villois.* restituisse in Indice videtur „ Ζωόδοτος. "

P. 325. Obs. 3. Addas. „ Conf. „ Cl. *Bondam Specim. Animadv. p.* 30. "

P. 337. Obs. a.

Ἦτοι στρατεύοντος ἢ μένων ἔτι μακρός. Addas. „ Μένων de „ Achille militiam detrectante, adhibuit etiam *Homer. Il. I.* 697. "

P. 348. v. ΘΕΣΙΠΙΔΑΕ'Σ. l. ΘΕΣΠ ΔΑΕ'Σ.

P. 348. Obs. 6. „ Θηλύτερας, „ Θηλύτερα l. Θηλυτέρας, „ Θηλυτέρα.

Ibid. τ̃ Θιλειῶν l. τ̃ Θηλειῶν.

P. 352. Obs. 8. „ od. Ω. „ 221. od. χ. 318. 321. " Temere haec aliunde invecta tuto deleveris.

P. 364. Obs. 5. Addas „ Conf. „ Il. Δ. 242. &c.

P. 368. Obs. 4. Addas, „ Ipse Apoll. εἴμεροι probavit supra. p. 246. "

P. 372. Obs. 6. *Hesych.* addas „ cui eandem formam, „ haud scio an parum „ recte, reddendam esse „ censuit pro φία, Cl. „ *Toup. in Suia. t. II. p.* „ 150. "

P. 373.

P. 373. v. Ἰωγὴ „ ἡ ὑποκάτω „ γῆ. corrigendum videtur. ἡ ὑπαγωγή. Conf. „ *Hesych.* v. Ἰωγή."

P. 379. Obs. 1. Addas. „ Secutus est Cl. WOLF, „ quod indicavit *Schol.* „ ἄλλοθ' ἐῇ ἐπίνοιαν ἰφέτμῆ. „ Antiquissimam tamen „ esse hujus loci διττογραφίαν cum idem *Schol.* „ probat, tum *Apollon.*"

P. 387. Obs. 2. „ p. 556. „ l. P. 556."

P. 391. v. Κιλικινόν, „ ἴσον τούτῳ. „ an legendum ἴσον τούτῳ. „ Conf. infra v. Ταλαύρινον. „ p. 630."

P. 398. Obs. a. Addas. „ Conferenda tamen est altera „ elegantissimae Epistolae „ editio p. 56."

P. 409. Obs. 7. „ Il. A. l. „ Il. A."

P. 416. Obs. 6. „ κρῆναι. l. „ κρῖναι."

P. 438. v. Ἀψίον. Addas. „ v. „ Il. B 147. &c.

P. 449. Obs. 1. Addas. „ Tractavit etiam hunc locum „ Clar. *Wolf. praef.* in „ *Iliad. p.* 20. Conf. & „ *Iliad. I.* 289. *Apoll.* „ *Rhod.* III. 146."

P. 455. Obs. 5. Addas. „ Editiones habent fere κατάστιδει."

P. 456. Obs. 5. Addas „ Conf. „ *Ruhnk.* Vir. Cl. Ep. „ Crit. II. p. 207."

P. 463. Obs. 2. Addas. „ Conf. *Scholia Porphyrii* „ a *Matth.* edita ad Il. „ Ω. 316."

P. 468. v. Ναῖον ναίοντι. Addas. „ Conf. *Il. B.* 130. &c."

P. 497. Obs. 4. μόχιθεν. l. „ μάχεσθαι."

P. 500. Obs. 1. initio. ὅμως δὲ &c. addas. „ Il. M. „ 393."

P. 511. v. 1. Ἀρχιγένης. Addas. „ in Indice Cl. *Villois.* „ scripsit Ἀντιγένης, sed „ corrigendum omnino videtur Ἀρχίας. Conf. v. „ ὑββάλλειν. p. 665.

P. 512. v. ult. „ τ̓ αὐτῆς „ ἐνδίας l. τ̓ αὐτῆς ἐννοίας."

P. 516. Obs. 5. „ ἐνιστάθ' „ l. ἐνέστα θ'"

P. 518. Obs. a. „ ἀμβατῆρας „ l. ἐμβατῆρας."

P. 524. Obs. 4. Od. A l. od. Δ.

P. 525. L. 3. ΠΑ'ΛΟΣ l. ΠΆΛΟΣ.

P. 539. v. 5. „ ΠΕ'ΡΑΤΑ l. ΠΕ'ΙΡΑΤΑ."

P. 539. v. 7, 8. 10. „ πέρας l. πεῖρας"

P. 540. Obs. 1. Addas, & *Porphyrii Scholia* edita a *Cl. Matth.*

P. 541. Obs. 1. Conf. *Scholia Cod. Hamburg.* ap. Cl. *Muller in Bibliotb. Philol. Crit.* Vol. 1. *Fascic. II p.* 350.

P. 545. Obs. 2 Addas. „ Conf. „ idem Hesych. v. Μελάν„ τατον"

P. 549. Obs. 5. „ Περιμήκετον. „ l. περιμήκετον.

Pag. 557.

P. 557. Obf. b. non πρωτο-παγῆ &c Addas „ Conf. „ v. χρυσῆς Ἀφροδίτης p. „ 715."

P. 565. Obf 2. Il. A. l. Il A.

P. 568. Obf. 2. Addas „ Πρω-„ τοπαγία exhibent etiam „ Scholia Porphyrii edita a „ Cl Matth."

P. 574. b. Epift Crit. I. p. 70. — Addas. „ Apud „ Apollonium tamen parum „ abeft, quin legendum „ effe crediderim προσβολῇ „ Neque enim tam προ-„ λῇ. quam προσβολῇ, κα-„ λοῦσι ἀλλήλους οἱ συντιθέν-„ τες. προτὶ autem in com-„ pofitis faepe quidem va-„ let τὸ πρὸ, fed interdum „ etiam τὸ πρός. V. Bar-„ nes. ad Il. Β. 137."

P. 584. Obf 4. Addas - „ in „ quo veram lectionem „ tueri etiam poterit Phi-„ lemonis haec auctoritas. „ Conf. Fr. Aug. Wolf. „ praef. in Iliad. p. 19."

P. 601 Obf. 7. Addas. „Ten-„ tavit etiam hunc locum „ Cl. Waffenb. ad Pa-„ raphr. Il. A. v. 594.

P. 601. v. 10. „ Ἐθνικῶς. re-„ cte emendaffe videtur ἰθν-„ κῶς Cl. Waffenb. l. l. „"

P. 602. v. 3 , σιαλαι. cor-„ rigit Σίντιαι. Cl. Was-„ fenb. l l."

P. 607. v 8 „ οἱ σμίνθιοι „ excidiffe nonnulla fufpi-„ catur Cl. Waffenb. in „ Schol. Emendatis ad Il. „ A v. 39. —"

P. 640 Obf. 4. „ Δ l. Il. A."

P. 654 Obf. 1 Add. „ Conf. „ Wolf. Vir Cl. Praef. „ ad Iliad p. 27.

P. 667. ΥΙΕΣ ΆΧΑΙΩΝ. l. ΥΙ'ΕΣ 'ΑΧ.

P. 673. Obf. 2. Ὑπερφιάλ ... ὅτι. οἶα —. „ Turratum in „ his univerfis verborum „ ordinem ita reftituas: „ Ὑπερφιάλ καὶ ἐμ ὁ ... „ ... ἔπιθ. κατ. ἐλαγ ... ἐπὶ „ ... καλ. ... ἐς γαῖαν ὀπιφ. „ ... τὰς μὲν τοῖς κατ. „ ... χειμέριος λόγῳ ... „ τὰς καλ. χαρ. ... πολυφ. „ ... ."

P. 677. v. Ὑπερφιάλ Addas. „ Conf. Il H. 144."

P. 689. v. Φιλομμειδὴς. Addas. „ Editur vulgo φιλομμειδὴς „ fed ex Codd. & Editt. no-„ tata jam eft haec lectio-„ nis varietas, l Γ. 424."

P. 694. v. 11. ΟΊΡΜΙΓΞ. l. ΦΟΊΡΜΙΓΞ

—— Obf. 2. Cl. Waffen-bergi, l. „ Cl. Wassen-„ bergium"

—— — „ μαρμαρομαρμαρῶν „ l. μαρμαρυγματῶν.

P. 698. Obf. 2 „ Alterius lo-„ cis. l. alterius loci.

P. 721. Ὦ φ ... l. Ὦ ψιλόφρων"

P. 734 v. 39. Addas ; „ τῦ-„ πος exhibent etiam Scho-„ lia Porphyrii a Cl. „ Matth. edita."

P. 735 v. 14. „ incautius „ probare, „ l. „ incautis „ probare"

I N-

I.

INDEX AUCTORUM

AB APOLLONIO

LAUDATORUM.

II.

INDEX GLOSSARUM AB APOLLONIO EXPLICATARUM.

Minusculis literis expressae sunt glossae, quas probabili conjectura *Apollonio* redditas esse censemus: Quae glossae in Homero reperiri non potuerunt, obelo notantur, — Quae denique formae sub aliis capitibus explicantur, hoc signum † habent.

A.

Ἀγάς-

Ἀθέ-

Ἀμαρ-

Ἀξ-

B

Εἰλ.

Ἐνδία-

Ἐπι-

ἐριγδούπ.

Ἡφαι-

K

Καίνυξ.

Κῆρ.

Κυκλή-

Μυλη.

N

Ξ

O

Ὀρθω-

Πλήμνη.

Πυγούσια.

Τετρα-

Υ

Φεῦγε

III.

INDEX
LOCORUM HOMERICORUM
IN
APOLLONIUM ET COMMENTARIOS.

Nota + Varietatem Lectionis vel Interpretationem aliquam, ※ paullo insigniorem indicat.

vſ. 132.

vſ. 36.

vſ. 36. p. 2.
39. p. 204.
42. p. 711.
43. p. 474.
49. p. 695.
+ 55. p. 162.
57. p. 97.
74. p. 558.
75. p. 298.
84. p. 469.
87. p. 33.
+ 88. p. 472.
89. p. 197.
92. p. 184.
93. p. 218, 361.
96. p. 497, 625.
98. p. 627.
99. p. 611.
106. p. 558.
+ 108. p. 156.
111. p. 172, 448.
130. p. 468. in add.
138. p. 83.
+ 142. p. 508.
147. p. 438. in add.
+ 148. p. 277. 170.
150. p. 276.
+ 153. p. 176. 518.
159. p. 585.

vſ. 167. p. 59.
200. p. 174.
205. p. 16.
206. p. 604.
210. p. 607.
212. p. 252.
+ 215. p. 240.
217. p. 694.
219. p. 694, 719.
223. p. 123.
224. p. 194. 696.
226. p. 554.
246. p. 83.
251. p. 700.
253. p. 309, 322.
264. p. 41.
+ 269. p. 500.
275. p. 276, 306.
+ 276. p. 27.
286. p. 461.
292. p. 242.
295. p. 546.
299. p. 214.
301. p. 306.
308. p. 213.
318. p. 64.
323. p. 274.
325. p. 521.
+ 336. p. 366.
342. p. 175.
+ 345. p. 734.

※ vſ. 362. p. 699, 418.
373. p. 663.
389. p. 108.
392. p. 412.
393. p. 160.
396. p. 567.
404. p. 204.
408. p. 196.
412. p. 632.
+ 415. p. 53.
416. p. 712.
417. p. 591.
418. p. 489.
+ 420. p. 100.
426. p. 337.
446. p. 418.
+ 455. p. 65. 537.
469. p. 32.
470. p. 330.
+ 474. p. 83.
479. p. 320.
486. p. 401.
497. p. 606.
499. p. 168.
502. p. 655.
503. p. 557.
526. p. 261.
530. p. 252.
532. p. 192.
537. p. 704.
543. p. 509.
554. p. 413.
+ 559. p. 156.
571. p. 167.
+ vſ. 584.

vſ. 404.

II. Z.

vſ. 433.

Il. Ξ.

II. O.

vs. 310.

※ vſ. 309.

※ vs.

vſ. 405.

Od. Σ.

IV.

INDEX SCRIPTORUM,

Qui in Commentariis ad Apollonium, explicantur vel emendantur.

V.

INDEX

RERUM MEMORABILIUM IN APOLLONIO ET EJUS COMMENTARIIS.

Ἐπὶ